

Giới thiệu Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)

Editor : Nguyễn Hoàng Thu Trang (chương 1- chương 70), Mẹ Cún(chương 71 - hết)

Người cô yêu thương nhất lại phải bội cô chỉ vì muốn cướp đi cổ phần của ba cô, người cô tin tưởng nhất xem như người thân cùng chồng cô âm mưu ngoại tình. Họ đạt được mục đích vứt bỏ li hôn trước mặt, cô bị ép ra khỏi nhà với đôi bàn tay trắng.

Sau bốn năm, ngày cô trở về lại dẫn đưa con xinh xắn quay về, con trai cung hai tay chống nạnh, "Mami, con nghe nói bây giờ một thịnh hành nhận cha nuôi, mẹ chờ đó, con đi tìm một người về chống lưng cho mẹ!"

Mấy ngày sau, nhóc con dẫn về một người đàn ông cực kì đẹp trai, giống nhóc như khuôn đúc "Mami, mami yên tâm, con đã điều tra qua rồi papa là một người đứng đầu băng xếp hạng giàu có nhất thế giới. Chuyên trị những kẻ bất phục!!" Con trai tự tin nói! Cô... nhìn cô ngây người ra, anh lạnh lùng ném vào cô tờ giấy xét nghiệm ADN (họ là cha con) "cô trộm giống của tôi khi nào thế??" Cô nổi giận! Là tên khốn kiếp nào đã chiếm lấy cơ thể tôi bốn năm về trước mà không chịu trách nhiệm cơ chứ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bắt gian tại giường

Nóng....

Toàn thân khó chịu như bị gấp lên lửa để nướng

Trình Ly Nguyệt trong lúc mất còn mơ màng, lắc lư loạng choạng nắm lấy cánh tay của một người.

Cô muốn kêu cứu, nhưng mùi hương mạnh mẽ của đàn ông tràn đầy khoang mũi, còn đôi môi khép hờ của cô bị một nụ hôn bá đạo chặn cứng.

Bản năng khiến cô muốn phản kháng, nhưng người đàn ông không cho cô một cơ hội nào, chiếc lưỡi dài lượn sâu vào, tách hai hàm răng cô, và đi khắp toàn bộ khoang miệng cô.

Đáng lẽ phải cảm thấy bài xích và kháng cự lại với nụ hôn của người đàn ông xa lạ...

Nhưng mà, tại sao thân thể cô lại trở nên hưng phấn?

Một giây sau đó, thân dưới truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé toạt....

Cái cảm giác mãnh liệt đó bỏ vây lấy cô.

=====

Sáng tỉnh mơ

Ánh nắng vàng kim xuyên thấu rèm cửa sổ mang phong cách hoàng gia, chiếu rọi toàn bộ bố trí trong gian phòng hào hoa.

Trên tấm thảm trắng, áo quần ném lộn xộn trên đó, không khí thoang mùi sau hoan lạc.

Trên giường, thân hình mảnh mai của cô gái thoát ần thoát hiện trong chiếc mền viền màu hoàng kim.

Khuôn mặt hình trái xoan nhỏ xinh, ngũ quan tinh tế xinh đẹp, làn da trắng nõn mịn màng như tuyết, nơi bờ tóc đen che ngang xương bả vai ẩn hiện thấy được những dấu đỏ hằn lại do kết quả của động tác mạnh bạo.

Như là hoa anh đào, nở ra trên toàn thân cô ấy.

Trong cơn say ngủ, đột nhiên, cô nghe thấy tiếng đẩy mạnh cửa phòng, dù rằng cô không muốn mở mắt, nhưng ý thức trong cô vẫn ép cô phải tỉnh dậy.

Cô mở mắt

Thì thấy phía ngoài cánh cửa bức tường vàng huy hoàng là gương mặt nhăn nhúm đáng sợ của chồng cô - Lục Tuấn Hiên, bên cạnh anh là mẹ và cô em chồng với biểu hiện kinh hoàng ghê tởm

"Tuấn Hiền.." Trình Ly Nguyệt dụi mắt, lúc cô nhìn xuống tấm chăn giường, cái mền, mặt sàn, toàn bộ nội thất trong phòng, nào cô có một khoảnh khắc trống rỗng.

Đây không phải là phòng cô, đây là đâu?

"Tuấn Hiền...đây là đâu?" cô hướng ra cửa hỏi người đàn ông sắc mặt u tối

Lục Tuấn Hiền cười nhạt một tiếng, khuôn mặt anh tuần quát hỏi "Cô còn mặt mũi hỏi tôi đây là đâu à,cô nói xem hôm qua cô với tên gian phu nào qua đêm ở đây đi!"

Gian phu?

Trình Ly Nguyệt nheo mắt, suy nghĩ kĩ lại chuyện gì xảy ra hôm qua, nhưng cô làm thế nào cũng không nhớ ra được, ký ức cuối cùng là cùng Quân Dao uống một chút rượu trong quán cafe (Tg: uống rượu trong quán cafe ta cảm thấy có gì đó không đúng á nhưng mà đây người ta edit lại vậy nên ta để nguyên =)))

Lúc này, sau lưng Lục Tuấn Hiền, cô em chồng Lục Nhã Tĩnh và mẹ chồng Trần Hà đi theo vào, bà nói với cô con gái ở bên cạnh "Nhã Tĩnh, chụp cho tốt vào,chụp cho rõ hình ảnh của chị dâu con và người đàn ông khác lên giường"

Cùng với người đàn ông khác lên giường? Trình Ly Nguyệt đầu như muốn nổ tung

"Con....con không có" Trình Ly Nguyệt ra sức lắc đầu, muốn giải thích

Lúc này, mẹ chồng cô Trần Hà tiến lại phía đầu giường, nắm lấy mái tóc dài của cô kéo lên, cô đau đến nổi nghẹn ở cổ, lộ ra phần ngực, cổ dưới mái tóc dài, bao nhiêu dấu hôn hiện ra rõ mồn một.

"Chụp, đều chụp cho rõ vào" Trần Hà nói với con gái

Lục Nhã Tĩnh một bên hí hửng chụp hình, một bên cười lạnh nhạt nói "Chị dâu à, đêm qua chắc vui lắm ha!"

Trình Ly Nguyệt đau đớn cúi đầu, nhìn những vết tích không biết từ lúc nào xuất hiện ở bờ ngực, trong đầu mơ màng xuất hiện một số cảnh tượng đáng xấu hổ, cô tưởng đó là mơ...

Hiển nhiên là không phải.

Cô kinh hoàng nhìn sang khuôn mặt anh tuấn của Lục Tuấn Hiền, chỉ thấy nét mặt anh đáng sợ lạnh như băng, ánh mắt gai góc lạnh giá nhìn cô, như thể đang nhìn một đồng rác rưởi "Rất tốt, Trình Ly Nguyệt, mới kết hôn có nửa năm, cô đã dám đi ngoại tình rồi, tôi không cần biết tối qua cô ngủ với ai...chuẩn bị sẵn tâm lí ly hôn đi!"

Để lại câu nói đó, thêm một ánh nhìn anh ta cũng cảm thấy ghê tởm, đẩy cửa bước nhanh rời đi.

Sắc mặt của Trình Ly Nguyệt phúc chốc trở nên trắng bệch vô sắc.

Ly hôn?

"Không, Tuấn Hiền, anh nghe em nói.. không phải như thế này đâu..." Trình Ly Nguyệt toàn thân trần truồng, cô nhanh lấy tấm chăn che lại cơ thể của mình, định chạy theo ra ngoài.

Thân thể cô bị một lực mạnh đẩy rớt xuống giường, mẹ chồng cô - Trần Hà, cô bàng hoàng nhìn bà, "Mẹ..."

"Cô không có tư cách gọi ta là mẹ, cô đúng là con hồ ly tinh không biết xấu hổ, dám ở sau lưng con trai ta vụng trộm với đàn ông khác, thật mất mặt gia đình chúng ta mà, ta cho cô biết, nhà họ Lục ta tuyệt đối không chứa loại phụ nữ dâm loạn như cô."

=====

End chương 1

Nếu thấy hay thì đừng quên bấm vote 1 sao cho ta nhaa ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tay trắng ra đi

"Mẹ, chụp xong rồi" Lục Nhã Tĩnh đắc ý cầm điện thoại nói

"Trình Ly Nguyệt, trong điện thoại của Nhã Tĩnh có chứng cứ ngoại tình của cô, biết điều thì mau chóng ly hôn với Tuấn Hiền nhà ta, không biết điều thì ta sẽ đưa những tấm hình này cho luật sư khởi tố ly hôn"

Lục Tuấn Hiền mở cửa chiếc Porsche vượt địa hình của mình, chỉ thấy trên ghế phụ là một thân hình phong trần gọi cảm ngồi đó, thấy anh đến, đôi môi đỏ nhếch lên một nụ cười "Anh Tuấn Hiền, kế hoạch thành công rồi chứ?"

Lục Tuấn Hiền vươn tay, ôm cô ta vào lòng, khâu chặt phía sau đầu cô gái, hôn một cách mãnh liệt, cô gái hai tay ôm lấy cổ của anh, lập tức đáp lại nụ hôn đó đến nỗi không rời nhau.

Sau một trận hôn nồng cháy, Lục Tuấn Hiền áp đầu vào vầng trán tinh tế của cô cười.

"Dao Dao, rất nhanh thôi là anh có thể lấy em rồi"

"Uhm, em đợi câu này của anh lâu rồi đó"

Nói xong, Thẩm Quân Dao dùng hai tay giữ lấy khuôn mặt anh tú, chủ động hôn vào đôi môi mông.

Trên giường, khuôn mặt tàn tạ trắng bệch của Trình Ly Nguyệt cùng đôi mắt đầm nước cảm thấy vô cùng sợ hãi bất an khi thấy vết hôn trên người cùng cảm giác đau như bị xé toạc mỗi khi cử động dù rất nhẹ, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một chút kỉ ức cũng không có.

Nhặt quần áo trên mặt đất, cô xông vào nhà tắm, vừa khóc đau khổ vừa cọ rửa mùi hương của người đàn ông khác trên cơ thể.

Buổi trưa, Trình Ly Nguyệt thất thần về đến phòng tân hôn trong biệt thự, trong sảnh lớn sáng trưng, Lục Tuấn Hiền như thể ác ma ngồi đó với đôi mắt đen, dấu hiệu của một trận phong ba bão táp, nhìn trừng cô, như thể một giây là có thể xé xác cô ra vậy.

Tất cả mọi chuyện gặp phải sáng nay, đối với Trình Ly Nguyệt mà nói là sự đả kích chí mạng và nặng nề, cô biết, bất cứ lời giải thích nào cũng vô dụng.

Trình Ly Nguyệt nhìn chồng ngồi trên sofa, hít một hơi dài nói "Tuấn Hiền, tôi đồng ý ly hôn, nhưng mà tôi muốn lấy về mười phần trăm cổ phần của cha tôi, còn năm phần trăm, xem như là tôi bồi thường cho anh"

Lục Tuấn Hiền vừa nghe, mặt mày biến sắc, anh vừa chỉ mới ngồi vững cái ghế tổng tài tập đoàn Lục Thị, nếu như cô ta rút ra mười phần trăm cổ phần, như vậy, uy tín và địa vị của anh sẽ bị lung lay, thậm chí phải bỏ cả cái ghế tổng tài.

Anh lạnh lùng tiến đến, cười lạnh lùng nói "Trình Ly Nguyệt, cô còn tư cách gì mà đòi cổ phần? Cô phản bội tôi, cho tôi đội một cái mũ xanh thật là to, năm phần trăm là muốn đẩy tôi đi?"

"Năm phần trăm cổ phần quy ra tiền cũng hơn năm trăm triệu tệ, không lẽ dùng số tiền năm trăm triệu tệ đó bồi thường anh, anh còn chê không đủ sao?" Trình Ly Nguyệt ra sức tranh luận, đó là cổ phần lúc ba cô còn sống để lại trong tập đoàn Lục Thị, cô không thể mất trắng về tay nhà họ Lục được.

Lục Tuấn Hiền ánh mắt thâm hiểm, anh tiến lên phía trước, nắm chặt cổ cô "Trình Ly Nguyệt, cô nghe cho rõ, cổ phần một phần cô cũng đừng mơ lấy lại được, cuộc hôn nhân này không ly cũng phải ly, nếu cô quậy lên tòa án, tôi nói cô nghe, cô chỉ chết càng khó coi hơn thôi."

Trình Ly Nguyệt mở to mắt, hơi thở khó khăn, nhưng cô càng đau khổ hơn khi nhìn khuôn mặt trước mắt mình, sự hiền lành lịch thiệp ngày trước không còn nữa, chỉ còn sự xấu xa độc ác mưu cầu lợi ích, nhưng còn cổ phần của ba....

"Lục Tuấn Hiền...đó là của ba tôi...anh trả lại cho tôi" Cô khóc nghẹn khản giọng nói.

"Bây giờ là của tôi, cô đừng mơ lấy khỏi tay tôi, Trình Ly Nguyệt hoặc là biết điều ký tên rồi rút, hoặc là.. tôi sẽ cho cô biến mất khỏi thế gian này." Lục Tuấn Hiền mạnh bạo đẩy cô ngã xuống sàn, khuôn mặt lạnh tanh, ném xuống một phen đơn thỏa thuận ly hôn "Ký tên!"

"Tôi không ký..." Trình Ly Nguyệt cắn môi nói, cô không muốn tay trắng rời đi.

"Nếu cô không kí, thì không phải chỉ tổn thất 15% cổ phần trăm cổ phần, mà còn có thanh danh của cô, thậm chí là mạng của cô"

Trình Ly Nguyệt sợ tới mức cả người run rẩy, cô ngẩng đầu, nhìn người đàn ông từng thề thốt yêu cô, giờ phút này chỉ có vô tình, thâm hiểm, đáng sợ.

Cô gần như ngạt thở rồi.

Trái tim Trình Ly Nguyệt tuyệt vọng cùng cực, cô nhìn người đàn ông vì lợi ích mà bị ác ma điều khiển, cô biết, muốn lấy lại cổ phần của ba thật sự có khả năng phải trả giá bằng cả tính mạng.

"Được, tôi ký" Cô dùng sức cắn chặt môi, tại mực chữ ký ký lên tên của cô.

End chương 2

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Biết được sự thật

Lục Tuấn Hiền cầm trên tay giấy thỏa thuận ly hôn như thể lấy được tài sản cả đời của anh ta vậy, anh lạnh lùng tuyên bố "Trên tờ thỏa thuận có nói rõ, cô không được mang theo bất cứ thứ gì khi ly hôn, ngày mai dọn đi ngay, ngoài đồ vật của bản thân cô, không được đụng đến bất cứ thứ gì khác"

Từng giọt nước mắt của Trình Ly Nguyệt tuôn xuống, máu huyết khắp cơ thể đều đông cứng lại.

Đêm đó cô dọn dẹp đồ vật của mình rời khỏi phòng tân hôn, vào khách sạn ở, cô liên lạc người di ở nước R, người di này khuyên cô qua đây sinh sống cùng di.

Trình Ly Nguyệt cũng ghé thăm người và vật nơi đây, nhưng cô phát hiện hộ chiếu vẫn để ở nhà họ Lục.

Cô không còn cách nào khác phải đón xe về căn nhà đó một chuyến, khi vừa đi qua vườn hoa thì nghe thấy tiếng nói chuyện trong lùm cây, nghe giọng chính là của mẹ chồng cô - Trần Hà, bà ta không biết cười tủm tỉm với ai "Lần này hài lòng rồi phải không? Tuấn Hiền nhà chúng ta phục hồi thân phận độc thân rồi, con cũng không cần phải chịu thiệt thòi nữa"

Trình Ly Nguyệt như bị nện một cú thật mạnh vào tim, cô vô thức đi đến gần lùm cây, chỉ thấy rằng cô gái mà mẹ chồng đang đứng đối mặt hóa ra là Thẩm Quân Dao, cô ta đang ngồi ngùng gật đầu một cách miễn cưỡng "Dạ, bác gái ạ, ba con đã quyết định ra nhập vào cổ đông tập đoàn Lục Thị rồi"

"Vậy thì tốt quá rồi, có sự gia nhập của ba con thì Tuấn Hiền nhà ta như hổ thêm cánh, còn con cũng sẽ là cô con dâu mà ta yêu thích nhất"

"Cảm ơn bác gái đã tác hợp"

"Còn kêu bác gái à?"

"Mẹ..." Thẩm Quân Dao ngọt ngào gọi

"Ai da! Đúng là con dâu ngoan của ta, ta thực sự thích con từ tận sâu tâm can"

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt trắng bệch như giấy trong phút chốc, tim cô như bị dao cứa nát, sự phẫn nộ gần như muốn làm cô nổ tung.

Rất nhiều sự kiện liên kết lại với nhau, cô bị Thẩm Quân Dao kéo đi quán cafe! Chưa uống đến hai ly thì thần trí cô đã không tỉnh táo, khi tỉnh lại thì đã là cảnh tượng trong khách sạn ngày hôm đó.

Tất cả những điều này... chung quy cũng là một trong những quỷ kế của Thẩm Quân Dao và mẹ chồng, mục đích là sắp đặt cho cô và Lục Tuấn Hiền ly hôn.

Hóa ra ba của Thẩm Quân Dao dự định gia nhập cổ đông vào nhà họ Lục, mẹ chồng muốn tống cổ cô để nhường chỗ cho Thẩm Quân Dao.

Gương mặt đầy uất hận của Trình Ly Nguyệt bất ngờ xuất hiện trước mặt hai người bọn họ.

Trần Hà giật bắn người, Thẩm Quân Dao cũng giật mình, tuy nhiên khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Trình Ly Nguyệt, biết cô đã nghe hết cả nên hai người cũng lộ ra bản chất thật.

"Cô còn vac mặt về đây làm gì nữa?" Trần Hà nhìn cô ghé thăm

"Các người... là các người hãm hại tôi, tại sao các người phải làm như vậy?" Trình Ly Nguyệt mắt đỏ hoe khăn cả giọng chất vấn.

Trần Hà nhìn cô không hề có chút hổ thẹn "Trình Ly Nguyệt, đừng có phát rồ ở đây nữa"

Thẩm Quân Dao khoanh tay cười mỉa "Trình Ly Nguyệt, cô đúng là ngốc đến đáng thương mà, cô tưởng anh Tuấn Hiền thích cô thật à? Cô còn không nhìn vào hiện thực đi, cô chẳng qua chỉ là bước đệm giúp anh Tuấn Hiền ngồi lên vị trí tổng tài tập đoàn Lục Thị mà thôi, người anh ấy yêu là tôi"

"Trình Ly Nguyệt, cô cũng đã ly hôn rồi, chữ cũng ký rồi, nhà họ Lục chúng tôi cũng không chào đón cô, đi ra ngay" Trần Hà đuổi người.

"Tôi về đây lấy hộ chiếu, bà trả lại hộ chiếu lại cho tôi" Trình Ly Nguyệt nhìn bà mẹ chồng trước độc ác một cách thù địch.

Trần Hà cũng nhớ ra hộ chiếu của cô ở đây, bà háng giọng một tiếng "Đợi đó, ta sẽ đi lấy cho cô, có bao xa thì cô cút bấy nhiêu xa dùm!"

Bà ta tất nhiên sẽ không làm ảnh hưởng đến việc xuất cảnh của cô, hiện tại, Trình Ly Nguyệt là người mà nhà họ Lục không muốn nhìn thấy nhất, dĩ nhiên là đi đâu càng xa càng tốt.

Trần Hà vừa đi khỏi, Thẩm Quân Dao neho mắt đi đến trước mặt Trình Ly Nguyệt "Anh Tuấn Hiền sở dĩ đồng ý kết hôn với cô là bởi vì trong tay ba cô nắm giữ cổ phần của tập đoàn Lục Thị, nói thật, cô hoàn toàn không xứng với anh ấy"

Trình Ly Nguyệt nhìn vào gương mặt của người đã từng là bạn thân nhất của cô, bây giờ, chỉ toàn là sự nguy tạo, ghê tởm, gớm ghiếc, cô đưa tay lên muốn cho cô ta một bạt tai, không ngờ Thẩm Quân Dao phản ứng nhanh, nắm lấy tay cô "Cô không có tư cách đánh tôi, bây giờ tôi chỉ là lấy lại hạnh phúc và vị trí vốn thuộc về tôi thôi, thân phận Lục phu nhân định sẵn là của tôi"

"Thế nên tối hôm qua.. tối hôm qua là cái bẫy mà các người cùng nhau sắp đặt? Tất cả các người..bao gồm cả Lục Tuấn Hiền?" Trình Ly Nguyệt nước mắt tuôn trào, tìm cô lần nữa lại bị đâm đến rướn máu.

End chương 3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Dẫn con quay về

"Không sai, từ lâu tôi và anh Tuấn Hiền đã tình đầu ý hợp rồi, cũng âm thầm ở bên nhau từ lâu, tai nạn xe của anh ấy là giả, người hàng ngày thỏa mãn nhu cầu của anh ấy là tôi, nhưng mà cô cũng đã kí tên rồi, chonên là bây giờ có biết thì làm gì được nào?"

Trình Ly Nguyệt loạn choạng lù về sau hai bước, mặc dù sắc mặt cô chỉ là tái nhợt, nhưng mà trong người cô lại là máu chảy thành sông, chồng cô mỗi đêm đều ngủ ở chỗ cô ta? Nguyên nhân của những ngày Lục Tuấn Hiền đi công tác, những ngày anh ta viện đủ cớ để không về nhà đều là vì người phụ nữ này sao? Nỗi đau kịch liệt bao trùm lấy cô, cô cảm thấy mình như thể sắp nghẹt thở.

"Người đàn ông đó là ai? Kề xấu xa mà tối hôm qua các người sắp xếp là ai?" Trình Ly Nguyệt như người điên đại tràng to đôi mắt đầy nước nhìn cô ta, thấp giọng hét.

Thẩm Quân Dao có chút hết nhẫn nại nhìn cô ta "Người đàn ông hôm qua là ai không quan trọng, quan trọng là tối hôm qua cô thực sự bị đàn ông ngủ mất rồi"

"Nói cho tôi biết là ai! Mau nói cho tôi biết là ai..." Trình Ly Nguyệt như phát điên to tiếng hỏi.

Thẩm Quân Dao tỏ vẻ khó chịu quay mặt đi "Tối hôm qua chúng ta sắp xếp một tên trai bao cho cô, nhưng sau này tên đó bảo có một tên con trai khác đi vào phòng trước hần, mà hần lại không muốn làm chuyện ba người nên kẻ ngủ với cô là già hay trẻ, là tròn hay dẹp, không ai biết cả."

"Tôi không tin, tôi có thể đi tra máy quay camera" Trình Ly Nguyệt giận đến cả người run lên.

"Thật không may, hôm qua hệ thống máy quay camera của khách sạn đó bị hư rồi." Thẩm Quân Dao cười đắc ý, vì khách sạn này thuộc quyền sở hữu của nhà họ Lục.

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt tái nhợt, cái bẫy này của bọn họ không có một kẽ hở sai phạm nào.

Lúc này, Trần Hà cầm hộ chiếu đi đến, ném về phía trước mặt cô "Cầm lấy, mau chóng biến cho khuất mắt"

Trình Ly Nguyệt nắm chặt hộ chiếu, cô liếc nhìn mặt mũi của những con người này, cho dù cô có không cam tâm và đau khổ thế nào thì cô chỉ cảm thấy ghê tởm, ghê tởm đến mức nhìn nhiều thêm một chút, ở lại lâu thêm một chút thôi cô cũng có thể ngạt thở đến chết.

"Ta hận các người, hận toàn bộ các người." Nước mắt Trình Ly Nguyệt rơi như mưa, thân hình mảnh mai tuyệt vọng quay lưng rồi đi.

Đứng nhìn dáng người rời khỏi của Trình Ly Nguyệt, Trần Hà và Thẩm Quân Dao nhìn nhau, cuối cùng thì cũng có thể rũ bỏ con người dư thừa này rồi.

*****

Bốn năm sau, tại sân bay

Một cô gái trẻ đứng ở sân bay, tay giơ cao bảng chào đón. Trên bảng ghi dòng chữ "Nhà thiết kế chính Trình Ly Nguyệt" to đùng, ánh mắt cô gái sốt ruột tìm kiếm người mà cô phải đón trong đám đông.

Ánh mắt cô tập trung vào những người phụ nữ ăn mặc sang trọng, khí chất.

Còn lúc này đây, trong đám đông, có một người ăn mặc thoải mái tự nhiên đang đẩy xe vali đi ra, trên xe đẩy chất hai chiếc vali to, trên vali là một cậu bé mặc chiếc áo jeans màu xanh, quần ngắn màu xám, mang đôi giày thể thao màu be.

Trong đám đông, thân hình cô gái mảnh mai mỹ miều, qua loa búi thành đầu củ tỏi, khuôn mặt đơn giản lạnh lẽo sạch sẽ, ngũ quan tinh tế, làn da trắng tựa phấn son thượng hạng, thật khiến người ta phải ganh tị mà.

Lại nhìn sang cậu bé đang ngồi trên vali, tuy chỉ tầm ba bốn tuổi nhưng lại có dáng vẻ của một họa thủy rồi.

Một mái đầu ngắn đen nháy, lớp mái thưa che lại chiếc trán căng đầy, phía dưới đôi mày sắc nét là đôi mắt tinh ranh hơn người tựa đá quý đen, đôi môi mỏng hồng nõn nà bên dưới chiếc mũi nhỏ cao thẳng cùng với làn da trắng khỏe, hoàn toàn là người mẫu nhí bước ra từ trang bìa tạp chí mà.

Các cô gái đi ngang nhìn thấy cậu bé này đều kinh ngạc cảm thán, quá đẹp mà.

Muốn bắt cóc đem đi.

"Mami, dì kia đến đón mình kia."

Trình Ly Nguyệt mỉm cười, tuy con cô còn bé nhưng lại nhận biết được nhiều mặt chữ.

Cô khẽ hít một hơi sâu, thật không ngờ, một đi là bốn năm, giờ cô lại quay về cái thành phố này.

Năm đó, cô rời khỏi với tâm trạng đầy oán hận, bây giờ, cô lại quay về với tâm thái bình thản.

Trong bốn năm nay, cô đã trải qua những gì, những khó khăn gian khổ đó chỉ có một mình cô biết, với thời gian bốn năm, cô lột xác, kiên cường, đồng thời trở thành bà mẹ đơn thân.

=====

End chương 4

Hỡi các độc giả thân thương, nếu thấy hay thì đừng quên bấm bình chọn cho ta nha == Ta sẽ cố gắng edit lại nhanh nhất có thể để đăng cho mọi người đọc nheee

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Oán hận lần nữa

May mắn hơn nữa, thiên phú hội họa từ nhỏ giúp cô kiếm được công việc yêu thích, qua nỗ lực không ngừng, một bước nhảy thẳng lên vị trí nhà thiết kế chính.

Ba năm trước, khi mới sinh con xong, cô đã trở thành một nhà thiết kế đá quý, thiết kế của cô nhiều lần giành được phần thưởng tại nước ngoài, nhưng tổng bộ công ty di dời nên công việc của cô cũng điều động theo.

Cô tính toán cỡ nào cũng không ngờ địa điểm cuối cùng mà công ty quyết định chọn lại là cái thành phố đã làm cô thương tích đầy mình.

Cô vốn định từ chức không làm nữa, tìm công việc mới, nhưng mà, bốn năm rồi, oán hận của cô cũng đã tiêu tan rồi, cô ngẫm nghĩ, tại sao phải vì cái đồng rác năm xưa từ bỏ công việc mà cô đã phấn đấu ba năm nay? Cô đã vì bọn chúng mà mất trắng rồi, cô không thể vì bọn chúng mà bắt đầu lại từ đầu được.

Thế nên, cô về rồi đây.

"Đại thiết kế sư họ Trình ở đâu rồi? Không lẽ không có trên chuyến bay này?" nữ trợ lý tự lẩm bẩm.

Ngay lúc đó, một âm thanh mỹ miều từ bên cạnh cô truyền đến "Tôi chính là người cô cần đón".

Cô gái quay đầu, thì thấy một người cỡ tuổi như cô, cô lập tức ngạc nhiên thốt không ra lời nhìn cô ấy "Cô là tiểu thư Trình Ly Nguyệt?"

"Sao vậy? Không giống sao?" Trình Ly Nguyệt cười, cô ở vào tuổi hai mươi bốn trở thành nhà thiết kế chính, thực sự làm người khác khó tin, tuy nhiên, công việc của cô, thật không phải càng lớn tuổi là càng có giá, mà phải dựa vào thực lực thực sự.

"Thất lễ quá thất lễ quá, tôi tên là Đường Duy Duy, tôi là người đến đón cô." Nói xong cô bị hấp dẫn bởi một đôi mắt to trong sáng nhất thế giới này, cô kinh ngạc vài giây rồi cười lên "Trình thiết kế sư, chắc đây là em trai cô! Thật dễ thương!"

Cậu bé lập tức chu môi phản bác lại "Con không phải em trai của mami đâu. Con là bảo bối của mami."

Mami?

Đường Duy Duy lại bị bất ngờ lần nữa, tuổi tác của Trình Ly Nguyệt và cô không cách nhau bao nhiêu đã làm cô kinh ngạc rồi, bây giờ, cô ấy còn gọi ra một đứa trẻ cỡ ba bốn tuổi là con của cô ấy? Đường Duy Duy thật sự sắp phát dở rồi.

"Đây là con tôi - Tiểu Trạch"

"Con tên Trình Vũ Trạch" Cậu bé tự mình giới thiệu.

"Cái tên rất hay" Đường Duy Duy cười mỉm tán thưởng.

Khi xe trên đường về khu nhà ở của công ty, Đường Duy Duy không ngừng trêu Tiểu Trạch, vì cậu bé quá đáng yêu đi, làm cho người khác không cường lại được việc muốn trêu đùa cậu nhóc.

Trình Ly Nguyệt nhìn phong cảnh vừa quen thuộc, vừa lạ lắm ngoài cửa sổ, kí ức của bốn năm trước hiện ra rõ mồn một trong đầu, ở chỗ này, cô yêu qua, đã hận qua, trong bốn năm nay, cô chưa từng nghe ngóng một tin tức nào trong nước, bởi vậy, đối với tình hình hiện tại của tập đoàn Lục Thị, cô không hề biết gì.

Đương nhiên, cô cũng không muốn biết.

Năm ấy sinh ra cậu con trai cũng rất trắc trở và ly kì, lúc đó cô sợ ý đến nỗi có thai năm tháng rồi mà cũng không biết, lúc cô cảm thấy cái thai động, cô đi bệnh viện, muốn làm phẫu thuật để lấy nó ra.

Bác sĩ trong bệnh viện không chịu phẫu thuật cho cô, cô cầu xin qua nhiều bệnh viện, đều không có nơi nào đồng ý phẫu thuật cho cô, vì đứa bé rất khỏe mạnh và lại nó đã thành hình người rồi.

Cô từ cảm giác ác cảm phần nộ ban đầu, đến sau này, đứa bé trong bụng từ từ lớn lên, mỗi ngày đập bụng mẹ cứ như đứa nhóc quậy phá, làm oán khí của cô từ từ tiêu tan đi.

Khi cô dốc toàn lực sinh hạ đứa trẻ, trong lúc mơ màng cô nghe thấy cô y tá nói nhỏ bên tai "Đứa trẻ rất khỏe mạnh, rất dễ thương!"

Cô không tin, đợi y tá tắm đứa nhỏ sạch sẽ và đưa nó vào lòng cô, thời khắc đó tim cô như được ánh sáng chiếu rọi, giống như có một thiên sứ bé nhỏ đột nhiên bay tới bên cạnh cô.

Cô không ngờ người đàn ông đoạt lấy cơ thể cô lại để lại cho cô một đứa trẻ đẹp để đáng yêu đến vậy.

Từ đó, sinh hoạt của cô thay đổi chóng mặt, cô đi ra từ trong những ngày mù mịt không lối thoát, quên đi ân oán với nhà họ Lục, cô bắt đầu nỗ lực kiếm tiền nuôi con, đến khi gặp được cơ hội nộp bản thảo thành công, trở thành nhà thiết kế đá quý và phát triển đến ngày hôm nay.

Cô thành công rồi, con của cô trở thành tất cả sinh mạng của cô.

Khi chiếc xe chạy ngang qua một con đường phồn hoa, Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy bảng hiệu với dòng chữ vàng kim của tập đoàn Lục Thị dưới sự chiếu sáng của ánh nắng ban trưa huy hoàng sáng lạng, to lớn hùng vĩ, tìm Trình Ly Nguyệt vẫn thấy nhói đau khó chịu.

=====

End chương 5

Hình như mọi người có vẻ không ủng hộ truyện này lắm hà((((Tại cũng gần 1k lượt đọc rồi nhưng rất ít người bấm vote cho ta hiccc ==

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Con trai thiên tài

Cô từng trù ếm tập đoàn Lục Thị phá sản, nhưng không ngờ sự trù ếm của cô không hiệu quả, tập đoàn Lục Thị chẳng những thể phát triển rất thần tốc, còn thành lập tòa nhà văn phòng lớn tới vậy.

Nghĩ đến Lục Tuấn Hiền và Thẩm Quân Dao, nghĩ đến việc bọn họ giữ lấy cổ phần của ba sống thoải mái tự tại, sự oán hận mà cô chôn giấu trong bốn năm qua vẫn ào đến như sóng triều.

Nếu như có một ngày, khi cô đủ khả năng, cô nhất định sẽ đoạt lại cổ phần của ba.

Cô lẳng lặng thề thốt trong lòng.

Chung cư mà công ty sắp xếp cho cô ở rất tốt, là một khu dân cư cao cấp, trong khu này còn có một khu mẫu giáo song ngữ, rất thích hợp cho gia đình có con nhỏ.

Công ty cho cô một tuần nghỉ phép, để cô nghỉ ngơi cho tốt sau đó quay lại công ty làm việc.

Trình Ly Nguyệt vô âu vô lo chuẩn bị dẫn con đi chơi trong thành phố này cả tuần.

Thế nhưng, mới hai ngày trôi qua, cô đã có một vị khách lớn tìm tới nhà, cấp trên của cô đích thân gọi điện nói có một vị phu nhân hào môn chỉ định cô thiết kế một mẫu nhẫn kim cương, làm thành món quà kỉ niệm ngày cưới vào một tháng sau của bà.

Trình Ly Nguyệt là nhân vật đại diện cho công ty, là nhà thiết kế thu hút sự tranh giành của các vị phu nhân hào môn.

Cô vừa nhận xong điện thoại thì khách hàng của cô ở công ty đợi để gặp cô, nhưng bây giờ thằng bé vẫn chưa báo danh vào học, thế nên, cô chỉ có thể đem theo cậu nhóc tới công ty.

"Tiểu Trạch, nghe lời mami này, một chút nữa mami đi gặp khách hàng, con ở trong phòng làm việc của mami ngồi yên, không được chạy lung tung nghe rõ chưa?" Trình Ly Nguyệt cảnh cáo nhóc con.

"Mami, mami yên tâm, con rất nghe lời, con rất ngoan ngoãn mà" Đứa trẻ nghiêm túc mở to mắt gật đầu.

Trình Ly Nguyệt nhìn đôi mắt ngang dài mà lại xinh đẹp của con trai, lại thêm khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp tinh tế, những người quen biết đều nói không có một chút gì giống cô, trừ làn da trắng như phấn ra.

Điều này làm Trình Ly Nguyệt oán hận trong lòng, không giống cô, vậy khẳng định là giống ba nó rồi, cô nghĩ thầm, người đàn ông hôm đó hình dáng ra sao, cô thật sự không nhớ được.

Là già là xấu, là cao là thấp cũng không có ấn tượng.

Nhưng mà nhìn con giỏi hơn nhiều đứa trẻ ba tuổi khác, thân cao bằng trẻ năm tuổi, còn khuôn mặt anh tuấn đến nỗi cô cũng không thể tin được, thật sự cảm thấy ông trời đối đãi với cô quá tốt rồi.

Ngoài ra, quan trọng là chỉ số IQ, IQ của con cô giống như thiên tài, tuổi còn nhỏ, cái gì cũng biết, thêm tiếng trung và tiếng anh giao tiếp không vấn đề gì, và còn quá đáng hơn nữa, cháu của di đã học tiểu học năm lớp ba rồi, thế mà cậu nhóc còn giúp làm bài tập cho cậu ta.

Chỉ số IQ này quá phi thường rồi.

"Mami, lại đứng nhìn con ngẩn ngơ rồi, con đẹp đến vậy hả?" Cậu nhóc lên tiếng đùa cợt.

Trình Ly Nguyệt hôn một cái thật mạnh vào trán của con "Con là do mami sinh ra, đương nhiên là đẹp rồi"

"Mami, mọi người đều nói con không giống mẹ, vậy chắc chắn là con giống ba rồi"

Tim của Trình Ly Nguyệt nhói một phát, từ nhỏ đã thiếu tình thương của ba, là thứ cô thấy có lỗi với nhóc con nhất.

"Có thể vậy!"

"Nói như vậy, chỉ cần người đàn ông nào giống con, là có khả năng là ba rồi?" cậu nhóc háng hái nói, hình dáng cậu như nào thì ba nhất định là bản phóng to của cậu rồi.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười, cúi đầu xem đồng hồ đeo tay "Được rồi, mẹ sắp đến trễ rồi, chúng ta mau đi thôi!"

Trình Ly Nguyệt bắt một chiếc taxi đến công ty, công ty có một tòa nhà làm việc lớn, cũng được xem là rất khí phách, Trình Ly Nguyệt đi đến đoạn đường trung ương, ngừng đầu, nhìn thấy một tòa nhà lớn cực bá đạo nằm giữa trung tâm, cái đặc biệt của tòa nhà này là do ba tòa nhà chọc trời liên kết lại, như thế một khối kim tự tháp cực lớn vậy, khiến cho các tòa nhà xung quanh bị ép đến không biết ngày đêm.

Trình Ly Nguyệt nhìn tòa nhà tập đoàn Lục Thị ở phía không xa, phía trước tòa nhà này, có vẻ như mất hết bá khí.

Đây là công ty của ai vậy? Ngầu quá đi.

"Wow! Thiết là đẹp!" cậu nhóc cũng kinh ngạc cảm thán một tiếng, dù gì cậu nhóc cũng đã có giá trị quan và quan điểm của bản thân rồi.

Công ty của Trình Ly Nguyệt chính là tòa nhà nhỏ kế bên tòa nhà lớn này, tuy nhiên, cái miếng đất này nằm ở trung tâm của thành phố, nơi tắc đất tắc vàng.

Dù chỉ là một tòa nhà thấp, cũng phải có một năng lực nhất định.

End chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gặp lại Thẩm Quân Dao

Dẫn theo con vào sảnh lớn, bước vào thang máy, trợ lý của cô - Đường Duy Duy đang đợi cô rồi.

"Tiểu Trạch giao cho cô, tôi đi gặp khách hàng, trông chừng nó, đừng để nó chạy lung tung"

"Được ạ, Trình tiểu thư" Đường Duy Duy rất vui khi nhận nhiệm vụ này.

Vì có thể được ở cùng với cậu nhóc này, Đường Duy Duy cũng vui vẻ không kém.

"Tiểu Trạch, muốn ăn kẹo không? Di cho con ăn kẹo" Đường Duy Duy lấy hai cây kẹo que từ bàn ra dụ dỗ.

Nào ngờ khuôn mặt nhỏ của cậu nhóc né qua một bên "Con không còn là con nít nữa rồi, con không ăn đồ ngọt đâu"

Không phải là con nít? Đường Duy Duy ráng nhịn bật cười, nhìn cậu nhóc này, rõ ràng là một đứa con nít rất dễ thương mà!

Trình Ly Nguyệt phải đi đến phòng làm việc của cấp trên trước, cấp trên của cô là một người phụ nữ bốn mươi tuổi rất có năng lực, có tinh thần mạnh mẽ, là con lai, tên Linda, là bà mẹ đơn thân ly hôn một mình nuôi con, bởi vậy, cô rất chiều cố Trình Ly Nguyệt trong công việc, trong sinh hoạt cũng giúp đỡ rất nhiều.

Trình Ly Nguyệt rất khâm phục cô, tôn trọng cô.

Linda nhìn thấy cô vào, nhìn cô với một vẻ mặt nghiêm trọng "Ly Nguyệt, chị gặp qua khách hàng của em rồi, là một phu nhân hào môn rất kén chọn, có vẻ khó xử lý, hơn nữa, cô ta ra giá cao hơn dự tính của chúng ta, em phải cẩn thận ứng phó, công ty rất coi trọng đơn hàng này"

"Yên tâm đi! Giao cho em, em bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ" Trình Ly Nguyệt tự tin nói.

Cô không thể không tự tin với công việc, vì cô yêu công việc này.

"Được, vậy thì giao cho em, cô ta đang đợi em ở phòng họp số sáu"

"Không biết vị khách này xưng hô thế nào?"

"Em chỉ cần gọi Lục phu nhân là được" Linda nói.

Ba chữ Lục phu nhân làm tim Trình Ly Nguyệt nhói lên một phát, tim cô như bị ai nắm chặt, cô nghĩ vị Lục phu nhân này nhất định không phải Lục phu nhân mà cô nghĩ đến đâu!

Không, không được là cô ta, cô hiện tại vẫn chưa muốn gặp bất cứ người nào nhà họ Lục.

Khi Trình Ly Nguyệt đang khấn cầu trong lòng, người cô cũng đã đi đến phòng họp số sáu.

Có người trợ lý chuyên môn phục vụ trà nước đứng trước cửa phòng, thấy cô đến, chủ động đẩy cửa ra giúp cô.

Trình Ly Nguyệt cắn môi một cái, hít thở một hơi thật sâu mới bước vào trong.

Khi cô ngẩng đầu nhìn thấy người phụ nữ toàn thân cao quý tao nhã đang ngồi trên sofa đó, tim cô có vài giây như ngừng đập.

Cái người hiện giờ cô không muốn gặp nhất, trời cao lại an bài cho ta đến ngay trước mặt, cô thật sự muốn trốn cũng không trốn được.

Là Thẩm Quân Dao.

Cô ta nhìn thấy Trình Ly Nguyệt, cũng có chút kinh ngạc chau mày, đôi môi đỏ nhếch một nụ cười đắc ý lại pha chút mỉa mai "Thật sự là cô, tôi tưởng nhìn nhầm tên của cô nữa"

Nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Quân Dao, những gì của bốn năm trước rõ ràng in trong đầu cô lần nữa, cô bị si nhục, bị chà đạp, bị đuổi đi, bị tính kế.

Tay của Trình Ly Nguyệt nắm chặt thành nắm đấm, cô cố gắng ém lại những chuyện trước đây, nuốt oán hận xuống, cô nghĩ đến con, hiện tại, cô không có bản lĩnh đấu với những người này, hiện tại cái cô cần nhất chẳng qua là cùng con mình sống cho thật tốt.

Trình Ly Nguyệt buông lỏng nắm đấm trên tay, điềm nhiên bước đến trước mặt Thẩm Quân Dao "Chào Lục phu nhân, tôi tên Trình Ly Nguyệt, là nhà thiết kế đá quý được cô chỉ định lần này, xin hỏi, có gì có thể phục vụ cô được"

Thẩm Quân Dao khựng một cái, có chút kinh ngạc nhìn biểu cảm rất là bình thản của cô, đôi mắt với đường viền tinh tế của cô ta nhìn chằm chằm Trình Ly Nguyệt với tia nhìn sắc bén, muốn từ trong chiếc mặt nạ bình tĩnh này nhìn ra sự khó chịu tức giận của cô.

"Ái chà, tiền Lục phu nhân, hiện giờ lại đến lượt cô thiết kế đá quý cho tôi rồi, cô biết tôi kêu cô thiết kế đá quý để làm gì không? Là quà Tuấn Hiên muốn kỉ niệm bốn năm ngày kết hôn cho tôi, cô rời khỏi thì hai tháng sau tôi và Tuấn Hiên kết hôn, có bất ngờ không?"

"Xin hỏi Lục phu nhân lần này đối với đá quý có yêu cầu gì đặc biệt không ạ? Hay là hoàn toàn giao cho tôi thiết kế?" Trình Ly Nguyệt không màng tới lời cô ta nói, đề cập vấn đề một cách chuyên nghiệp.

End chương 7

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cậu nhóc đau lòng

Thẩm Quân Dao mặt hơi biến sắc, cô chọn công ty thiết kế đá quý này, vốn dĩ là muốn đặt một bộ đá quý, nhưng không ngờ khi cô lật trang tạp chí, vô tình nhìn thấy Trình Ly Nguyệt làm thiết kế sư chính ở đây.

Bởi thế nên cô lập tức chọn cô ta giúp cô thiết kế, cô trông chờ Trình Ly Nguyệt khi thấy cô đang sống rất huy hoàng, cô ta sẽ tức đến mức nào, nhưng cô chờ đợi hết mấy ngày, những gì thấy được lại là biểu cảm không bị ảnh hưởng lay động của Trình Ly Nguyệt.

Như vậy cô làm sao cam tâm được?

"Trình Ly Nguyệt, không muốn nói chuyện lúc trước với tôi à? Cô gần đây sống thế nào rồi?"

"Lục phu nhân nếu như vốn chỉ hiếu kì chuyện đời sống cá nhân của tôi, vậy thì mời cô về cho! Nếu như cô muốn tôi thay cô làm việc, mời đề xuất yêu cầu của cô."

Trình Ly Nguyệt tuy rất hận người phụ nữ này, hận đến muốn đá cô ta xuống địa ngục, nhưng mà, vì con, cô có thể nhẫn nhịn tất cả những thứ không nhận được.

Ánh mắt của Thẩm Quân Dao đánh giá cô một cách tỉ mỉ, mặt cô hồng hào tươi tắn, bộ đầm màu xám cô mặc trên người lịch sự có khí chất, phảng phất hơi hướng của sự nhanh gọn chuyên nghiệp, càng làm cho cô ta khó chịu hơn là cô làm thế nào có khả năng ngồi vào vị trí nhà thiết kế chính?

Cô đúng là có thiên phú hội họa, nhưng đó cũng chỉ là ở mức độ trung bình giải trí thôi, không ngờ rằng, bốn năm không gặp, cô lại biến đổi thành người đầy tài hoa.

Thật không nên là như thế, một Trình Ly Nguyệt mà cô hy vọng gặp được đáng lẽ phải là sa cơ vô năng, tốt nhất là sống cuộc sống thấp kém nhất dưới đáy xã hội mới đúng.

Thẩm Quân Dao thấy cô không muốn nói chuyện quá khứ, cô chỉ còn cách đứng lên nói "Cho cô thời hạn ba ngày, giao ra bản thảo mà tôi ưng ý, nếu như không giao ra được, thì đừng trách tôi không nể tình xưa, sẽ mang vốn với ông chủ công ty cô, nói cô không có năng lực để tôi xem xem cái ghế thiết kế gia chính của cô ngồi được bao lâu" Nói xong, cô ta với khuôn mặt kiêu ngạo bước ra cửa, sắp đến được tới nơi, cô quay đầu đắc ý nhếch mày nói "Trình Ly Nguyệt, đây là địa bàn của tôi, cô muốn làm việc tiếp thì không dễ dàng gì đâu"

Tại cửa sổ phía ngoài phòng họp, một đôi mắt to đen láy như đá quý nhìn chăm chăm hình ảnh bên trong, cái ánh mắt đó rõ ràng có phần tức giận, đáng chết thật, cả gan dám uy hiếp bắt nạt mami của nó.

Trình Ly Nguyệt nắm chặt nắm đấm, những lời uy hiếp của Thẩm Quân Dao, quả thật kích động đến cô, nhưng mà cô tuyệt đối không cho cô ta nhẹ nhõm đâu.

Biểu hiện của cô bình thản như không có gì.

Thẩm Quân Dao nhìn bộ dạng bình thản không chút sợ hãi của cô thì khuôn mặt có chút khó coi "Trình Ly Nguyệt, tôi với Tuấn Hiên bây giờ sống rất hạnh phúc, tôi cảnh cáo cô, cô không được xuất hiện trước mặt Tuấn Hiên, anh ấy nhìn thấy cô sẽ ghê tởm."

Trình Ly Nguyệt miệng nhếch lên một cái, quay đầu nói "Tôi không có rảnh rồi"

Thẩm Quân Dao thấy lời nói vẫn không kích được cô ta, cô thật sự cảm thấy có chút kì lạ, người phụ nữ này mất trí rồi sao? Chuyện của bốn năm trước, cô ta thật sự không nhớ rồi à?

Nếu không, cô nói kích đến thế, cô ta đáng lẽ phải khó chịu giận dữ mới đúng!

"Lục phu nhân, không tiễn." Trình Ly Nguyệt nói xong, mở cửa ra đi trước một bước.

Trình Ly Nguyệt đi nhanh đến, không phải phòng làm việc của cô, mà là nhà vệ sinh.

Vì khỏe mắt của cô có một chút cay, cảm xúc của cô cũng tuôn trào rất dữ dội, cô không muốn dùng hình dáng này đối mặt với con, vì thế cô muốn điều chỉnh lại cảm xúc trước khi ra ngoài.

Nhưng mà cô lại không biết phía sau lưng cô, cậu nhóc mặt buồn nhìn thân hình cô, bàn tay nhỏ nắm chặt, mami nhất định bị khổ sở vì tức giận rồi!

Thẩm Quân Dao được các trợ lý cung tiễn rồi khỏi.

Trình Ly Nguyệt từ hướng phòng vệ sinh đi đến, bỗng nhiên thấy cậu nhóc đứng ở hành lang, cô giật cả mình, nhanh chóng lộ ra nụ cười "Tiểu Trạch, con làm gì mà chạy vô đây, không phải mẹ kêu con chơi với dì Đường sao?"

Cậu nhóc dùng đôi mắt vừa to vừa đen óng ánh nhìn mami, nhìn thấy hốc mắt cô có màu đỏ đỏ, cậu vươn tay ôm lấy cô

"Mami..."

"Sao vậy?"

Cậu nhóc lắc đầu, có chút chán nản, giờ nó còn nhỏ, nó không thể bảo vệ mami khỏi bị người xấu ức hiếp, nếu có baba ở đây thì tốt rồi.

"Mami, nếu baba ở đây, mami sẽ không phải cực nhọc làm việc nữa rồi."

Trình Ly Nguyệt giật nảy mình, thằng bé làm sao đột nhiên có cách nghĩ như vậy?

"Mami rất thích công việc này! Mami không cảm thấy cực khổ" Trình Ly Nguyệt cười khuyến bảo.

Nhưng mà, những câu nói vừa rồi cậu nhóc đã nghe thấy hết, người phụ nữ ăn diện ra vẻ rất giàu có đó ức hiếp mẹ, nó làm cậu vừa hận vừa tức.

"Nhưng mà... nếu như thật sự có baba ở bên cạnh bảo vệ mami thì tốt rồi."

End chương 8. Còn khoảng 1,2 chương nữa nam 9 mới lên sàn nhà =))))))

Ai đọc thấy hay thì vote sao vàng cho ta đi ạ, cũng cảm ơn các độc giả thân iu vì mới có mấy ngày đã hơn 2k lượt đọc. Cảm ơn các bạn nhiều ạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người giàu có nhất

Trình Ly Nguyệt xoa xoa đầu con trai mỉm cười, "Được rồi, mami không phải đã nói với con rồi sao? Năm ấy mami không biết baba con là ai, thế nên chúng ta không tìm baba nữa nhé?"

"Mami, con nghe nói bây giờ thịnh hành việc nhận ba nuôi, mẹ đợi đó, hôm khác con đi nhận một người về chồng lưng cho mami." Cậu nhóc chống đôi tay nhỏ vào hông.

Trình Ly Nguyệt nghe xong, cười phá lên, nhìn vào bé con nói, "Không cần, mami không cần con đi nhận ba nuôi gì hết. Bản thân mami đã có thể tự bảo vệ mình và cả con nữa."

Bé con mím chặt đôi môi nhỏ, có vẻ như không hề có ý từ bỏ suy nghĩ ban nãy của cậu.

"Mami còn phải làm việc, mami nhờ đi Duy Duy dẫn con đi mua đồ ăn nhé!" Trình Ly Nguyệt dẫn con trai đi về phòng làm việc của cô.

Cô nhìn Đường Duy Duy nói "Buổi trưa Tiểu Trạch chưa ăn gì, cô có thể dẫn nó đi mua mấy thứ đại loại như bánh bao chứ?"

"Được ạ, giao cho tôi nhé! Tôi biết ở gần đây có một tiệm bánh kem ngon cực kỳ!" Đường Duy Duy cười tủm tỉm nhìn cậu nhóc nói.

"Đi đi. Mami có thể phải làm việc rất trễ, con ăn no chút nhé!" Trình Ly Nguyệt đẩy nhẹ con trai.

Bé con gật gật đầu, "Dạ, con sẽ đem bánh kem về cho mami."

"Tốt quá, mami đợi con mang về cho mami." Trình Ly Nguyệt vừa cười vừa xoa đầu con trai.

Đường Duy Duy dẫn theo cậu nhóc đi khỏi, Trình Ly Nguyệt dặn dò trên đường phải chú ý an toàn.

Phía sau, Linda đi đến, hỏi cô, "Ly Nguyệt, như thế nào rồi?"

"Em quen biết vị Lục phu nhân này, cô ta không có ý tốt, cô ta cố ý nhắm vào em." Trình Ly Nguyệt nói thẳng.

"Lời này nghĩa là sao? Thế nào là cố ý nhắm vào em?" Linda có chút khó hiểu.

Trình Ly Nguyệt thở ra một hơi, "Cô ta chính là người phụ nữ năm xưa cùng chồng cũ của em lập mưu hại em phải rời khỏi nhà họ Lục, bây giờ cô ta đã là Lục phu nhân rồi."

"Giờ cơ? Chính là cô ta? Ly Nguyệt, vậy thì đúng là làm khó em rồi, lại bắt em phải nhanh đến thế để đối mặt với người nhà họ Lục, cô ta có gây khó dễ em không?"

"Em về đến thành phố này, sớm muộn gì cũng sẽ đụng mặt bọn họ thôi, sớm đối diện trễ đối diện thì cũng phải đối diện, em đã chuẩn bị xong cả rồi."

"Vì Tiểu Trạch sao?"

"Đúng vậy, bây giờ trong lòng em, trong mắt em chỉ có đứa con trai này thôi, chỉ cần nghĩ đến Tiểu Trạch, oán hận gì em cũng có thể không quan tâm."

"Làm mẹ rồi tự nhiên sẽ mạnh mẽ, em rất giỏi, chị đang nghĩ có cần phải thay một nhà thiết kế khác cho cô ta."

"Cô ta chắc chắn không chịu, cô ta chỉ đích danh em, có nghĩa là muốn gây khó dễ em, cô ta không đề ra bất cứ yêu cầu gì, cũng có nghĩa là muốn em thiết kế tất cả, nhưng bất luận thế nào, em cũng sẽ cố gắng hết sức hoàn thành tốt nhất." Trình Ly Nguyệt bình tĩnh nói, khuôn mặt cô trông như sinh viên mới tốt nghiệp đại học, nhưng cái tính cách bình thản ung dung của cô lại không hề khớp với tuổi tác.

"Được thôi, em gửi bản thảo trước, chị xem qua, đồng thời cũng sẽ cho Lục phu nhân xem qua một lần, cô ta có ý kiến gì thì lúc đó ta lại sửa."

"Dạ."

"Vậy thì em vất vả rồi nhé"

"Chuyện em phải làm ạ." Trình Ly Nguyệt cười mỉm.

Sau khi Linda đi khỏi, cô vẫn không có cách nào toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, đây là lần đầu tiên cô phải thiết kế cho người phụ nữ mình hận nhất, chìm trong nỗi oán hận này khiến linh cảm của cô thực sự biến mất luôn, khắp đâu cô là hình ảnh khuôn mặt đáng kinh tởm của Thẩm Quân Dao ngày trước.

Bé con bị Đường Duy Duy dắt đi, cậu không chạy nhảy lung tung như những đứa trẻ khác, cậu cũng hoàn toàn tuân thủ quy tắc, biết luật giao thông, điều này khiến Đường Duy Duy vô cùng kinh ngạc.

Nghĩ đến đứa cháu ba tuổi của cô, cả nhà suốt ngày phải chạy theo sau đuôi nhóc ta, giúp nhóc dọn dẹp cái này, dọn dẹp cái kia, mỗi lần bước ra đường là chỉ có chạy lăng xăng khắp nơi thôi.

Làm gì giống bé con này ngoan ngoãn biết điều đến thế?

Cậu bé lại thấy tòa nhà to như kim tự tháp kia, cậu hiếu kì quay sang Đường Duy Duy hỏi "Di à, đó là nhà của ai vậy?"

Đường Duy Duy lập tức lộ ra biểu cảm ngưỡng mộ không dám trào cao "Đó là nhà của người giàu nhất khu này đây."

"Người giàu nhất trông như thế nào ạ?" Nhóc con trưng ra bộ mặt tò mò.

End chương 9

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Giới thiệu mami

Đường Duy Duy cười bảo "Con thật sự muốn biết?"

"Muốn chứ ạ!"

"Được thôi, một lát đến tiệm bánh kem rồi, dì sẽ nói cho con nghe." Đường Duy Duy dẫn cậu bé qua đường, là đến tiệm bánh đối diện, ở đây có thiết kế khu vực nghỉ ngơi, nên Đường Duy Duy dự định cùng bé con ăn ở đây.

Sau khi gọi xong bánh kem ngồi xuống, nhóc con vẫn chưa quên chuyện ban nãy.

"Dì ơi, dì mau nói cho con nghe đi! Người giàu nhất trông như thế nào?"

"Tại sao con tò mò phải biết đến thế?"

"Vì sau này con cũng muốn trở thành người giàu nhất." Cậu nhóc nói với khuôn mặt có lý tưởng cao xa vĩ đại.

Đường Duy Duy thật sự rất muốn nín cười, nhưng cuối cùng vẫn bật cười ra "Con vẫn là hạt đậu bé xiu mà!"

"Dì à, dì có phải đang xem thường con không? Con nói thật, sau này con phải kiếm thật nhiều tiền, con sẽ không để mami phải làm việc cực khổ nữa."

"Dì tin con, tin con nhất định có thể trở thành người giàu có nhất" Đường Duy Duy nói với cậu nhóc một cách nghiêm túc, vì cậu bé này là một trong những đứa trẻ thông minh mà cô gặp.

"Được rồi, dì nói con biết người giàu có nhất trông như thế nào, nhưng mà nhắc đến thì lại thấy anh ta và con có vài nét giống nhau đấy!"

"Thật sao? Cho con xem" Nhóc con lập tức có hứng thú.

Đường Duy Duy tìm trên mạng ra được một tấm hình, phóng to ra đưa cho cậu nhóc coi.

Chỉ thấy phía dưới bối cảnh hơi tối màu là một người ngồi thườn trên ghế sofa, người đàn ông trong ảnh là người đàn ông thành thực, quý phái, hấp dẫn đầy ma mị, hòa trộn nhiều loại khí chất hoàn mỹ, tuấn tú không chỗ chê, còn đôi mắt nhìn thẳng vào ống kính của anh ta đen như trời đêm về khuya, sắc bén, tỏa ra sự thông minh tinh anh.

Đôi mắt của cậu nhóc hơi mở to... đây.. đây không phải là hình tượng baba mà cậu nhóc đang tưởng tượng sao?

Còn Đường Duy Duy thì tỉ mỉ quan sát cậu nhóc, rồi lẩm bẩm một mình "Hai người đúng thật là giống nhau lắm! Nhóc con, baba của con đâu rồi?"

Cậu nhóc nhìn chăm chăm vào bức ảnh người đàn ông, méu môi "Con không có baba"

Đường Duy Duy bị sốc, đứa trẻ đáng yêu đến thế, tại sao lại không có baba chứ. Nói như vậy, Trình thiết kế gia nuôi con một mình rồi?

"Dì Đường, người đàn ông này kết hôn chưa?"

"Ồ... theo như dì biết thì hình như chưa."

"Vậy chú ấy có bạn gái không?"

"Hình như cũng không có thì phải!" Đường Duy Duy có được câu trả lời này là do xem tin tức lá cải.

"Dì nói xem mami con có thể làm bạn gái chú ấy được không nè!"

"Hả!" Đường Duy Duy giải mã không kịp lối tư duy của cậu nhóc.

"Mami của con xinh đẹp như vậy, còn chú ấy đẹp trai như thế, con cảm thấy hai người họ nên kết hôn với nhau."

"Hơ... nhóc con, chuyện như vậy không nên nghĩ bấy tốt hơn nhé"

"Tại sao? Di cảm thấy mami con không xứng với chú ấy à?"

"Không phải không phải... di không có ý đó, ý của di là chúng ta và chú ấy là người không cùng một thế giới."

"Vậy chú ấy là người của thế giới nào? Trên sao Hỏa sao?"

Đường Duy Duy bị chọc đến mức không biết nên cười hay nên khóc, chỉ có thể giải thích rằng "Thế giới mà chúng ta đang sống phân ra người có tiền và người không có tiền, đồng thời cũng phân ra xã hội thượng lưu và giới giao tiếp bình thường, chú ấy thuộc loại đứng đầu về thế giới thượng lưu, còn chúng ta thì thuộc về người bình thường, con hiểu chưa?"

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to, thật không thể hiểu nổi vấn đề cấp bậc của người lớn mà, tuy nhiên, cậu chỉ biết một điều rằng cậu rất có hứng thú với người đàn ông trong hình.

"Di Đường, chú ấy tên là gì vậy ạ?"

"Chú ấy tên Cung Dạ Tiêu"

"Cung Dạ Tiêu.." nhóc con đọc một lần, sau đó vô cùng tự tin nói "Con cảm thấy chú ấy có thể làm bạn trai mami."

End chương 10

Thật sự là còn khoảng 2,3 chương nữa mới xuất hiện nam 9 nhé =))) Hiccc có ai mong cảnh hai cha con gặp nhau như nào không nekkk

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tiểu bảo bối vui vẻ

Đường Duy Duy lần nữa khóc cười không nổi, nhìn cậu bé, không biết đối mặt như thế nào "Nhóc con à, con tốt nhất đừng gây thêm phiền phức cho mẹ con nữa, loại đàn ông này chúng ta không dây được đâu."

"Di Đường, di cũng cảm thấy con giống chú ấy đúng không ạ?" Cậu nhóc tí mĩ nhìn ngắm người đàn ông trong tấm hình, không hiểu sao có cảm giác rất thân thiết.

"Không sai, hai người khá giống, ngũ quan giống nhất, đặc biệt là mũi và miệng của con, thật sự là không nên quá giống vậy chứ! Di nghĩ ba con nhất định rất đẹp trai, nếu không sao có thể sinh ra con đẹp đến vậy được?" Đường Duy Duy hâm mộ nói.

Cậu nhóc nhìn người đàn ông trong hình, hỏi Đường Duy Duy xác nhận "Di Đường, di có chắc chắn cái người tên Cung Dạ Tiêu này sống ở tòa nhà kia không?"

"Đây là công ty của anh ta, anh ta chắc làm việc ở đây" Đường Duy Duy cũng không dám đảm bảo, dù gì Cung Dạ Tiêu hiện tại cũng là người giàu nhất toàn cầu rồi, hành tung của anh ta ai có thể xác định là ở đâu?

Nhưng mà cậu bé lại tưởng thật, mà còn nhớ thật kĩ nữa, cậu bé nghĩ, cậu phải làm một bản giới thiệu đơn giản về mami cậu, sau đó đem đến trước mặt người đàn ông này, để mami được ông tuyên làm bạn gái của ông ta.

Nửa tiếng sau, Đường Duy Duy dẫn cậu nhóc về công ty, Trình Ly Nguyệt trong nửa tiếng đồng hồ sau khi lấy lại được bình tĩnh đã bắt đầu khởi động đầu óc thiết kế cho Thẩm Quân Dao. Vào đại học năm thứ ba, Thẩm Quân Dao đột nhiên tiếp cận cô, giúp đỡ cô nhiều thứ, trùng hợp hay ngẫu nhiên gặp mặt, cô không hề đề phòng và trở thành bạn tốt với cô ta, nhưng hiện tại, cô mới biết Thẩm Quân Dao là một kẻ đạo đức giả, giả bộ làm bạn với cô, sau lưng lại cùng Lục Tuấn Hiên làm ra những việc đáng xấu hổ.

Trình Ly Nguyệt đang trong lúc đau đầu, phía sau một tiếng nói non nớt vang lên, giọng ngọng nghịu gọi cô "Mami, mami... Chúng con về rồi đây!"

Phút chốc, thần kinh của Trình Ly Nguyệt thả lỏng, nhìn bóng người đang chạy ào vào lòng mình, ngược khuôn mặt nhỏ đẹp của cô, cô xem như giữ báu

vật ôm trong lòng.

Đúng, vì đứa con này, bao nhiêu ám ức cô cũng có thể chịu đựng được, bao nhiêu oán hận đều có thể tiêu tan, bao nhiêu cực khổ cũng chịu được.

"Mami, đây là mùi vị con chọn cho mẹ, mẹ xem xem có thích hay không?"

"Bất cứ thứ gì Tiểu Trạch chọn, mami đều thích" Trình Ly Nguyệt hôn bé một cái.

"Vậy được, mami, mẹ ăn xong rồi làm việc đi. Con đi chơi với dì Đường đây"

"Được, đi đi" Trình Ly Nguyệt cười cầm bánh bông lan từ tay cậu, nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn tung tăng vui vẻ, trong mắt cô đọng đầy tình yêu thương.

Phòng làm việc của Trình Ly Nguyệt là căn phòng độc lập, lúc này là thời gian tan ca, vì vậy phần lớn đồng nghiệp đều đã rời khỏi, Đường Duy Duy chủ động ở lại chơi với cậu nhóc, để cho Trình Ly Nguyệt yên tâm mà làm việc.

"Dì Đường, dì có thể in giúp con một phần sơ yếu lý lịch được không?"

"Con cần sơ yếu lý lịch để làm gì?"

"Con có chỗ dừng, dì cứ làm cho con một phần đi! Xin đi đấy." Cậu nhóc lộ ra bộ mặt rất đáng yêu, một đôi mắt to tròn long lanh nước, làm người ta nghĩ đến mèo con nhỏ.

Đường Duy Duy làm sao mà chịu nổi được sự công kích này, cô nhanh tay xoa đầu cậu một cái "Được, dì bây giờ giúp con in một phần"

Đường Duy Duy thật sự đã in cho cậu một phần, cô nghĩ, nhóc con nhỏ xíu như vậy ngay cả chữ cũng chỉ biết vài từ, nó lấy sơ yếu lý lịch để làm gì?

Trình Ly Nguyệt làm việc tăng ca tới tám giờ tối, cô không nhấc tâm để con cùng mình tăng ca, cô định đem công việc về nhà làm, nấu cho con một chút đồ ăn, dự cho nó ngủ trước rồi cô mới thức đêm làm việc.

Linda cũng vừa hay tăng ca, lại cùng ở chung khu nhân viên công ty, cô thuận đường chở hai mẹ con về nhà.

Một căn nhà, có một đứa trẻ, một người phụ nữ, là đủ để trở nên rất ấm cúng.

=====

End chương 11

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sơ yếu lý lịch của mami

Trình Ly Nguyệt nấu mì cho con trai, cậu nhóc ngoan ngoãn ăn hết, uống xong ly sữa, sau đó cậu được Trình Ly Nguyệt dẫn đi tắm, tắm thơm tho rồi đưa vào căn phòng nhỏ xinh của cậu.

Cậu nhóc vô cùng ngoan ngoãn chúc mẹ ngủ ngon, "Mami, đừng làm việc khuya quá nhé! Trên sách nói không được thức đêm, nếu không sẽ bị già đi đó"

"Mami biết rồi" lòng Trình Ly Nguyệt vô cùng cảm động, con trai tuy còn nhỏ nhưng lại chăm sóc, căn dặn cô giống như một người trưởng thành vậy.

Ngay sau khi Trình Ly Nguyệt đóng cửa phòng, cậu nhóc lập tức vén chăn xuống giường, cậu ngồi trên chiếc bàn nhỏ của mình, lấy ra cái sơ yếu lý lịch mà Đường Duy Duy in cho cậu ngày hôm nay, lại lấy ra cây viết màu nước của cậu, cậu trườn trên mặt bàn đọc kỹ càng.

Năng lực nhận biết của cậu rất lợi hại, lúc hai tuổi đã bắt đầu biết hơn hai ngàn chữ rồi, còn bây giờ cậu ba tuổi rưỡi, kiến thức đã tương đương với học sinh lớp năm.

Tuy nhiên, viết chữ là nhược điểm của cậu, có chút xiên xiên queo queo, nhưng người ta vẫn sẽ đọc được ra.

Cậu viết tên, tuổi, sở thích và công việc của mami lên tờ sơ yếu lý lịch.

Cậu phát huy khả năng của bộ óc mình, đem tất cả những từ ngữ có thể khen ngợi mami đều viết vào, ví dụ như, mami xinh đẹp, tháo vát, biết nấu cơm, biết giặt đồ chẳng hạn.

Viết xong, cậu cầm lên kiểm tra một lần, sau đó lấy trong balo nhỏ của cậu ra một quyển album hình, từ trong đó chọn ra một tấm hình Trình Ly Nguyệt tự chụp rửa ra, dùng hồ dán lên bản sơ yếu lý lịch.

Lúc này, bản sơ yếu lý lịch trên tay cậu cũng ra hình thù rồi.

Cậu cất kỹ bản sơ yếu lý lịch, trong lòng nghĩ ngày mai cậu có thể mang tờ giấy này đi tìm chú Cung Dạ Tiêu kia rồi, vậy là cậu có thể giới thiệu mami cho người đàn ông này, sau đó để chú ấy làm bạn trai mami.

Nhóc con đi ngủ với tưởng tượng tốt đẹp đó.

Trình Ly Nguyệt liên tục làm việc đến nửa đêm về sáng, cô đẩy cửa ra nhìn thấy cậu nhóc đắp chăn đang hoảng, đang ngủ rất say, cô đi đến bên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cậu, sau đó mới đi ra khỏi phòng, tắm rửa một lúc mới chuẩn bị đi ngủ.

Cô cũng mệt quá rồi, nên chỉ vừa chạm vào giường là lập tức ngủ ngay.

Sáng sớm.

Vẫn là Linda gọi điện đến báo đón đến mẹ con cô. Dẫn con theo đi làm, tuy không ổn cho lắm nhưng bây giờ đang nghỉ hè, cô muốn ghi danh cho con học lớp năng khiếu thì cũng phải tự mình đi khảo sát nhưng bây giờ cô thật sự bận không thể đi đâu được.

Hiện tại công việc của Đường Duy Duy rất nhàn hạ, ngoài ra, Linda còn giao cho cô nhiệm vụ trông chừng nhóc con, dù sao thì nếu như Trình Ly Nguyệt thành công trong dự án này thì lợi ích công ty đạt được vô cùng lạc quan.

Hôm nay, cậu nhóc đeo một cái balo rất ngầu, ăn mặc phối đồ cũng rất thời thượng, cùng với mái đầu đen tuyền thời thượng trông rất có tinh thần.

"Wow! Nhóc con lại đẹp trai hơn nữa rồi." Đường Duy Duy sắp bị mê hoặc rồi, nhìn thấy cậu bé, cô lại có cảm giác nhìn thấy phiên bản nhí của Cung Dạ Tiêu.

Đùa à! Đó là nam thần trong lòng tất cả phụ nữ đó.

"Mami hôm nay bị vẻ đẹp của con làm cho tỉnh ngủ đó" Nhóc con vô cùng tự tin, ai bảo cậu lại có tư cách này chứ?

Đường Duy Duy bị chọc đến che miệng cười ha hả, những đứa trẻ khác nói, cô nhất định có ý kiến, nhưng mà nhóc con này nói ra câu này lại thành là nói ra lời trong lòng cô mà.

Lúc này, điện thoại Đường Duy Duy đột ngột reo lên, cô vừa nhắc máy nghe, là của ba cô gọi đến, cô nhanh nhẩu trả lời "Alo, ba hả? Có chuyện gì vậy ba? Ba bị thương rồi hả? Được ạ, bây giờ con qua ngay."

Nói xong, Đường Duy Duy bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cô vội vàng nhìn cậu nhóc nói "Đi đi xin phép với mami con một lúc, con không được chạy lung tung nhé."

"Đi Đường, đi có việc khẩn cấp thì đi đi nhanh đi. Con không chạy lung tung đâu" Nhóc con có vẻ hiểu chuyện, còn cùng cô đi đến văn phòng của mami.

Trong phòng làm việc, Trình Ly Nguyệt đang chuyên tâm hoàn thành thiết kế trên giấy vẽ, Đường Duy Duy đột ngột đẩy cửa vào, mắt đỏ hoe nói "Chị Ly Nguyệt, ba em vừa xảy ra tai nạn giao thông, em phải đến bệnh viện một chuyến, em có thể xin nghỉ phép không ạ?"

Trình Ly Nguyệt hết cả hồn, vội gật đầu nói "Được mà, em mau đi đi"

Đường Duy Duy về lại chỗ ngồi, cầm túi xách lên là vội vàng hướng về phía thang máy.

Trình Ly Nguyệt nhìn nhóc con vẫn còn ở lại trong phòng làm việc, dịu dàng nói "Đi Đường có việc gấp phải đi khỏi, con phải ngoan nghe chưa?"

=====

End chương 12

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thời đại dùng mặt để sống

"Vâng ạ, mami yên tâm, con sẽ rất ngoan mà, con có thể đến phòng giải trí chơi không?"

Khi Trình Ly Nguyệt về căn tập trung tinh thần, trong khi bản thảo thiết kế của Thảm Quân Dao lại cần gấp, lúc này cô thật sự cần chuyên tâm.

Trình Ly Nguyệt gật đầu, nhưng cũng căn dặn nghiêm nghị "Có thể tự chơi một mình, nhưng không được tự ý bước ra khỏi cửa lớn của công ty, không được phép gây chuyện, con nghe rõ chưa?"

"Con biết rồi mami" Nhóc con trả lời rất nhanh.

Trình Ly Nguyệt yên tâm về con trai, vì cô tin con trai, từ nhỏ đến lớn, đứa con này chưa từng khiến cô bận lòng qua.

"Đi đi con" Trình Ly Nguyệt nở nụ cười nhìn con trai bước ra cửa.

Nhóc con vừa bước ra cửa, đôi mắt to lập tức nhìn quanh khắp nơi, từ cửa sổ to của công ty, cậu thấy được tòa nhà kim tự tháp to ở phía đối diện, mắt cậu hiện lên sự kiên định.

Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để ra ngoài rồi, cậu phải nắm bắt lấy.

Nhóc con còn khá nhỏ, thế nên khi cậu nhóc lên ra ngoài, không ai thấy cả. Cậu nhóc vừa ra khỏi cửa, lập tức vắt giò lên chạy, nhưng mà khi qua đường cậu vẫn rất tuân thủ luật giao thông, cậu tốn mất mười lăm phút mới đến trước cửa tòa nhà Cung Thị, thân hình nhỏ bé của cậu đứng trước tòa nhà này quả thật nhỏ đến mức đáng thương, nhỏ đến độ có thể ngó lơ.

Cậu âm thầm cảm thán trong lòng, nghĩ đến Cung Dạ Tiêu đang ngồi ở một nơi nào đó trong tòa nhà này, trái tim nhỏ của cậu càng đập hưng phấn hơn.

Giống như một con bò tót con không sợ gì cả, đứng cảm tiến về phía trước, cậu đeo balo đi vào sảnh lớn, nhóc con hữu dụng hữu mưu, cậu ngó quanh một hồi, sau đó, nghĩ đến một biện pháp nhanh nhất để có thể gặp được Cung Dạ Tiêu.

Cậu chớp đôi mắt to đáng yêu, đi đến trước mặt một đi xinh đẹp ngồi ở quầy tiếp tân, ngược khuôn mặt nhỏ lên, mở đầu kế hoạch dùng mặt để kiếm sống.

Mấy người tiếp tân cùng lúc nhìn thấy cậu nhóc, đều ngạc nhiên nhìn nhau, ở đâu ra đứa nhóc đáng yêu đến vậy?

"Bạn nhỏ, có gì có thể giúp được con nè?"

"Con đến tìm chú của con"

"Chú của con? Chú của con tên là gì?"

"Chú ấy tên Cung Dạ Tiêu, di oi, các di có thể dẫn con đi gặp chú ấy không?" Nhóc con dùng ánh mắt vô cùng khẩn thiết đáng thương nhìn các di này.

"Trời đất! Giống Cung Tổng của chúng ta quá, rõ ràng là đúc ra từ cùng một khuôn mà"

"Con là tiểu thiếu gia nhà họ Cung? Tại sao con không đem vệ sĩ theo bên mình vậy? Tiếp tân vô cùng thắc mắc hỏi.

"Con không thích có người đi theo, con để bọn họ chờ ở ngoài rồi, di oi, con muốn gặp chú của con, di làm ơn dẫn con lên đi mà!" Nhóc con nói xong, lại đưa cao khuôn mặt nhỏ giống Cung Dạ Tiêu lên một chút, đôi mắt to long lanh thật muốn mê hoặc chết người mà.

Một trong những vị tiếp tân chớp lấy cơ hội, đi ra từ quầy "Được thôi, di dẫn con đi"

Dù sao thì có thể phục vụ cho người nhà của Cung Tổng cũng là một vinh dự, chưa kể, không biết chừng lại có dịp được tận mắt gặp Cung Tổng một lần nữa cơ!

Nhóc con vui ra mặt, nắm tay cô ấy đi đến phía thang máy, vào thang máy, đôi mắt to của cậu rõ ràng rất hưng phấn, thành công dùng mặt kiếm sống rồi mà.

"Bạn nhỏ, con tên gì vậy?" Tiếp tân cúi người, tỉ mỉ quan sát cậu.

"Con tên Cung Vũ Trạch" Nhóc con tùy tiện nói dối, bây giờ, cậu chỉ cần đứng trước mặt Cung Dạ Tiêu, đưa sơ yếu lý lịch của mami cho chú ấy là thành công rồi.

"Cái tên hay quá!" Cô tiếp tân hoàn toàn không một chút nghi ngờ, nhóc con này rõ ràng có khuôn mặt của nhà họ Cung.

Thang máy cứ thế đi thẳng lên trên, đến tầng sáu mươi thì ngừng lại, nhóc con lập tức ghi nhớ tầng lầu này, sau đó tung tăng đi theo tiếp tân tiến về phía trước.

Khi đi trong hành lang không trung, bất ngờ có một cô gái diện bộ đầm màu tối gọn gàng lịch thiệp cản họ lại.

"Có việc gì không?"

"Xin chào trợ lý Nhan, đây là cháu của Cung Tổng, tôi dẫn cậu bé lên đây" Cô tiếp tân nở nụ cười tươi rói trả lời.

Ánh mắt của trợ lý Nhan hơi bất ngờ, cô cúi đầu nhìn nhóc con, nhíu mày nói "Con là cháu của Cung Tổng?"

End chương 13

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cuối cùng cũng gặp nhau

Nhóc con không ngờ lại gặp phải người cản đường, cậu lập tức nheo mắt cười, "Đúng vậy! Chú của con tên Cung Dạ Tiêu, di à, di có thể dẫn con đi gặp chú ấy không?"

"Tôi nhớ nhà họ Cung hình như không có trẻ em ở tuổi này, con có phải nhận nhầm người không?" Trợ lý Nhan ngồi xổm xuống, đối diện với cậu nhóc.

Nhóc con chớp chớp đôi mắt to, nói lớn tiếng một cách kiên định, "Con không nhận nhầm người, chú của con chính là Cung Dạ Tiêu, di không tin, vậy di có thể dẫn con đi gặp chú ấy."

"Trong balo này của con có gì vậy?" Trợ lý Nhan vẫn có tinh thần cảnh giác.

"Không có gì ạ! Chỉ là đồ ăn vặt của con, di có muốn coi không?"

Nói xong, nhóc con vô cùng tự giác lấy ra balo của mình, sau đó đưa cho cô ấy xem, trợ lý Nhan đưa tay vào lấy ra được hai cái bánh kem, một gói khăn giấy, một chai xịt chống muỗi nhỏ.

Cô tiếp tân đứng kế bên che miệng cười, đứa trẻ này dễ thương quá!

Cậu nhóc thông minh lắm, cậu xếp tờ sơ yếu lý lịch vào lớp túi kẹp ở phía trong rồi.

Trợ lý Nhan cẩn thận kiểm tra hết balo của cậu rồi vẫn tiếp tục nhìn cậu với ánh nhìn đầy hoài nghi, "Nhưng di nhớ nhà họ Cung rõ ràng không có trẻ em tầm tuổi con!"

"Con muốn gặp chú của con, con muốn gặp chú của con, di không biết con, vậy thì dẫn con đi gặp chú con...." Nhóc con bĩu môi, khuôn mặt giận dỗi.

Trợ lý Nhan tỉ mỉ quan sát khuôn mặt nhỏ này, trong lòng rất sốc, tại sao khuôn mặt nhỏ này lại giống Cung Tổng đến thế? Sự giống nhau này không đơn giản ở mức ngũ quan giống nhau nữa, mà ngay cả đến thái độ cao ngạo khi nhìn người khác cũng giống, đúng là thật giống nhau mà!

"Con...con chắc chắn mình là con cháu nhà họ Cung không?" Trợ lý Nhan vẫn không dám tùy tiện dẫn cậu đi gặp ông chủ.

"Di này, di còn không dẫn con đi gặp chủ con, con sẽ nổi giận đấy! Hậu quả khi con nổi giận thì rất nghiêm trọng đấy nhé!" Nhóc con bắt đầu uy hiếp, động tác nhếch mày đó khiến cho trợ lý Nhan vô cùng ngạc nhiên, cô đi theo ông chủ ba năm, đã sớm ảnh hưởng sâu đậm những biểu cảm của anh, cái động tác nhếch mày này, rõ ràng là giống như đúc ông chủ.

"Được thôi, di dẫn con đi gặp chú ấy." Trợ lý Nhan cũng không thể khẳng định được cậu có phải con cháu nhà họ Cung hay không. Nhưng mà, có phải hay không, ông chủ chắc chắn biết, hơn nữa ban nãy cô có cẩn thận kiểm tra balo nhỏ của cậu nhóc, bên trong cũng không có đồ vật nguy hiểm gì.

Cô tiếp tân cảm thấy tiếc nuối, cuối cùng thì cô cũng không có cơ hội cùng vào trong gặp Cung Tổng.

Nhóc con tiếp tục biểu diễn thành công, chỉ cách mục tiêu của cậu một cánh cửa nữa thôi, đôi mắt to hưng phấn của cậu sáng lên, chớp chớp giống như sao sáng trên trời.

Nhìn cánh cửa càng ngày càng gần, cậu không biết căng thẳng là gì nữa rồi, cậu chỉ biết là cậu phải gặp cho bằng được Cung Dạ Tiêu, và giới thiệu mami làm bạn gái của chú ấy.

Trợ lý Nhan gõ cửa, theo đó, cô đẩy cửa bước vào.

Nhóc con vừa nhìn thấy phòng làm việc bên trong, thậm chí còn lên một tiếng, hòa hoa quá đổi mà!

Cậu theo sau trợ lý Nhan, không phát hiện ghế sofa bên cạnh có một dáng người thon dài đang ngồi ở đó.

Chỉ thấy người đàn ông trên ghế sofa mặc một bộ đồ vest màu đen, thân hình cao thẳng hấp dẫn, khí chất phi phàm, bộ tóc đen tuyền chải ra phía sau

đầu không hề lộn xộn, để lộ ra ngũ quan lập thể hoàn mỹ, bên dưới hai hàng mày sắc nét là ánh nhìn phức tạp khó đoán, biểu lộ nét quý phái, nguy hiểm và hấp dẫn khó hình dung bằng ngôn từ.

Tuy anh ta chỉ ngồi yên lặng trên ghế sofa, nhưng cái bá khí ung dung, cao quý phi phàm kia tựa như đế vương thời cổ đại, lại khiến người khác ngột ngạt.

Anh ta nheo mắt nhìn người trợ lý đang đi vào, tiếp theo đó, anh thấy một thân hình nhỏ xíu theo sau cô ta, đôi mày rậm của anh khóa chặt lại.

"Cung Tổng, cháu trai của ngài đến gặp ngài à." Trợ lý Nhan vẫn coi cậu nhóc như cháu của anh ta.

====
End chương 14

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Nhận baba

Trình Vũ Trạch lập tức dừng lại ánh mắt dò xét lung tung, quay đầu thì nhìn thấy người đàn ông cao to khí chất kinh người đang ngồi ở ghế sofa kia, theo lẽ mà nói, tuổi nhỏ như thế mà nhìn thấy người như Cung Dạ Tiêu vậy thì tuyệt đối sẽ sợ hãi run rẩy, hoặc sẽ bị cái khí lạnh toát ra từ người anh làm cho đứng hình.

Thế nhưng, với cậu nhóc thì người đàn ông này lại có cảm giác thân thiết vô cùng, chú ấy chính là hình tượng baba trong mắt cậu, nên bàn tay nhỏ của cậu nắm một cái, để lộ ra nụ cười tự cho là đáng yêu nhất.

Đôi người anh bình tĩnh không hề ngạc nhiên, khi nhìn thấy ngoại hình của đứa trẻ thì tức khắc bị sốc, cái ngoại hình giống như của bản thân, nói đúng hơn là bản thân khi còn nhỏ, như một khuôn.

Khuôn mặt nhỏ hồng hào trắng trẻo, xương quai hàm bo lượn rõ nét, tuy vẫn còn tròn trịa nhưng thần thái ngũ quan đều khiến anh có cảm giác đang nhìn thấy bản thân khi còn nhỏ.

Anh đang ở trong trạng thái bất ngờ, thì nhóc con hướng về phía trợ lý Nhan nghiêm mặt nói, "Dì này, dì có thể đi ra ngoài trước hay không, con muốn nói chuyện cá nhân với chú con." Trợ lý Nhan ngơ người, cô ngược đầu nhìn về mắt ông chủ, muốn xác nhận rằng đây có phải cháu của anh hay không. Chỉ thấy Cung Dạ Tiêu lập tức vẫy tay ngầm bảo cô rời khỏi.

Trợ lý Nhan lên giật mình, vậy đứa trẻ đúng thật là cháu của ông chủ?

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Trình Vũ Trạch dùng đôi mắt to nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, thành khẩn xin lỗi, "Xin lỗi Cung tiên sinh, con muốn gặp chú nên mới nói dối là cháu trai của chú, chú không trách con chứ nhỉ!"

"Tại sao con phải gặp ta?" Khuôn mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu đan lại, giọng nói trầm khàn có chút gấp gáp.

"Con đến gặp chú, là vì muốn thay mami con đưa một bản sơ yếu lý lịch." Nói xong, nhóc con lấy balo ra, từ bên trong lấy ra một tờ sơ yếu lý lịch đã bị gấp lại nhỏ xíu đưa cho anh.

Cung Dạ Tiêu cũng không biết bản thân lấy đâu ra sự nhẫn nại, anh cũng đưa tay ra đón lấy, khi anh nhìn thấy tờ sơ yếu lý lịch không thể được xem là sơ yếu lý lịch này, trên đó còn dán hình của một người phụ nữ, đôi mày sắc của anh lập tức khóa chặt, "Mami con muốn đến công ty ta ứng tuyển?"

Cậu bé lập tức nhếch mày, khuôn mặt nghiêm túc gât đầu nói, "Đúng vậy ạ! Mami con muốn ứng tuyển làm bạn gái của chú."

"Mami con?" Cung Dạ Tiêu nén con cười lại trong lòng, nhìn đứa nhóc gan to hơn trời này, anh cảm thấy thật khó tin, nét chữ trên tờ giấy này có lẽ là của nhóc, cũng tính là khá ngay ngắn.

"Nhóc con, ta không có hứng thú với mami con, tuy nhiên, ta lại có hứng thú với con, nói ta nghe, con tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Cung Dạ Tiêu bất giác có cảm giác muốn thân cận hơn với đứa trẻ này. Sống đến từng tuổi này, đây là lần đầu tiên trong đời anh mới có cảm giác hiếu kỳ một vấn đề, đứa trẻ này chui ra từ đâu vậy?

Trình Vũ Trạch chu chu cái miệng nhỏ, lộ rõ sự thất vọng nhìn anh, "Tại sao chú không có hứng thú với mami con, mami con đẹp lắm đó."

"Con đến gặp ta chỉ vì muốn đưa bản lý lịch này? Cung Dạ Tiêu nhếch mày cười.

"Đúng ạ!" Nhóc con nghiêm túc gât đầu, "Mami con tội nghiệp lắm, ngày nào mami cũng tặng ca, còn phải chăm sóc con, con muốn tìm cho mami một

người bạn trai ưu tú, con cảm thấy chú là người rất thích hợp làm bạn trai mami."

Trong lòng Cung Dạ Tiêu cười nhạt, phụ nữ bây giờ vì muốn tiếp cận anh thật là không có gì không dám làm cả, chỉ vì đứa trẻ này có khuôn mặt na ná anh thì bắt đầu nảy ý định lợi dụng sao?

"Bạn nhỏ, ta không có hứng thú làm bạn trai mami con, con về nhà nói với mami, lần sau đừng lợi dụng con đến tiếp cận ta nữa, vô dụng thôi." Cung Dạ Tiêu nhấn nạt nói lời cảnh cáo.

Trình Vũ Trạch chớp chớp mắt, chề môi nói, "Không phải mami kêu con đến đâu! Là con tự muốn đến đây, con muốn gặp chú."

Cung Dạ Tiêu lại tò mò nhếch mày, "Tại sao muốn gặp chú?"

"Vì con cảm thấy chú giống baba con!" Nhóc con mếu, đôi mắt ngân ngấn nước, nhìn anh một cách đáng thương, như thể sắp khóc đến nơi.

Đôi mắt Cung Dạ Tiêu bàng hoàng, anh cố gắng dịu dàng hỏi, "Con không có baba sao?"

=====

End chương 15

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cung Dạ Tiêu quan tâm

"Trong nhà chỉ có con và mami, hai người thôi, mami con nói cũng không biết baba con trông như thế nào, còn một người di con nói con rất giống chú, nên con nghĩ chú có khi nào là baba con không?"

Nhóc con dùng đôi mắt ngây thơ trong sáng nhìn anh, qua đó cũng do thám. Trên thế gian này, sạch sẽ nhất chính là đôi mắt thuần khiết của trẻ em.

Bức tường thành trong lòng Cung Dạ Tiêu khi bị đôi mắt này nhìn chăm chú thì bắt đầu nứt ra từng chút một, anh không ngờ mình lại có cảm giác mãnh liệt rằng đứa trẻ này là của anh thì tốt biết bao.

Trình Vũ Trạch cắn môi dưới, hơi thất vọng, hiển nhiên là mục đích cậu đưa lý lịch của mami thất bại rồi. Tuy nhiên, cậu có chút không cam tâm, chỉ thấy đôi tay nhỏ của cậu đột nhiên giựt lấy tóc mình, một lúc sau, vài sợi tóc đen ngắn bị cậu nắm trong tay, và cậu đặt chúng phía trên tờ sơ yếu lý lịch, "Chú à, đây là tóc của con, trên tóc này có DNA của con, nếu chú có thời gian thì có thể kiểm tra không? Nói không chừng chúng ta thực sự là cha con đó! Con phải về rồi, nếu không mami tìm không thấy con sẽ lo lắng lắm."

"Nhà con ở đâu? Ta kêu người đưa con về."

"Kia kia, tòa nhà đối diện chính là nơi mami con làm việc, rất gần, không cần đâu ạ"

Trình Vũ Trạch nói xong, lại nhìn tờ sơ yếu lý lịch của mami nói, "Chú à, chú có thể suy nghĩ lại, mami của con thực sự rất xinh đẹp đấy, lại tháo vát nữa! Không lấy mami chú sẽ hối hận đấy."

Nói xong, không đợi Cung Dạ Tiêu đang bắt ngờ kịp phản ứng gì thì cậu nhóc đã chạy về phía cửa, nhón đôi chân nhỏ mở cửa đi ra.

Đôi mày dài của Cung Dạ Tiêu xoắn thành một sợi dây, nhìn mấy sợi tóc ngắn màu đen trên tờ giấy A4, anh rơi vào trạng thái suy tư. Xưa giờ anh chưa bao giờ lãng phí thời gian vào việc vô nghĩa, ví dụ như, anh gần như có thể khẳng định không hề có quan hệ gì với đứa trẻ này. Vì thế, nhìn mấy sợi tóc ngắn này, anh đang nghĩ là đem chúng cùng với tờ sơ yếu lý lịch ném vào sọt rác, hay là thật tình lãng phí chút thời gian đi kiểm tra DNA đối chiếu.

Đúng vào lúc này, trợ lý Nhan gõ cửa, đẩy cửa bước vào, trong tay cô ôm một xấp tài liệu. "Cung Tổng, đây là một số giấy tờ khá gấp, phiền anh ký tên." Nói xong, trợ lý Nhan vô cùng tự giác chuẩn bị rời khỏi.

"Đợi một chút." Phía sau, giọng nói trầm ấm gọi cô.

Trợ lý Nhan lập tức quay người nhìn anh ta, "Cung Tổng còn gì cần dặn không?"

Chỉ thấy Cung Dạ Tiêu đưa tay nắm lấy mấy sợi tóc mai của mình, ra sức giựt lấy bốn năm sợi, anh lấy khăn giấy trên bàn lần lượt gói riêng tóc của anh và của Trình Vũ Trạch lại, đưa cho cô, "Đem đi bệnh viện tiến hành kiểm tra DNA, đưa cho tôi báo cáo chi tiết."

Trợ lý Nhan lập tức kinh ngạc đón lấy, nhưng vẫn gật đầu nói, "Vâng ạ, tôi bây giờ đi ngay."

Anh bạn nhỏ Trình Vũ Trạch chạy về công ty mami với tốc độ nhanh nhất, khi cậu đẩy cửa thì nghe thấy tiếng người nghị luận rì rầm. "Con trai của Trình thiết kế gia không thấy rồi, cậu có thấy không? Vừa nãy cô ấy vô cùng lo lắng tìm khắp quanh một lượt

rồi!"

"Tôi không thấy! Đứa trẻ nhỏ như thế thì đi đâu được chứ? Chắc chắn rất nguy hiểm rồi!"

Trình Vũ Trạch nghe vậy lập tức chạy đến trước mặt hai cô nhân viên, "Dì ơi, mami con đang tìm con sao?"

"Trời đất! Bé ngoan, tại sao con lại ở đây! Mau đi tìm mami con đi, mami con lo lắng đến sắp mắc bệnh tim luôn rồi." Cô nhân viên tức khắc nắm tay cậu dẫn về phía phòng làm việc của Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt đang lo lắng đến độ muốn báo cảnh sát, thì nghe thấy một giọng trẻ con hân hoan kêu cô, "Mami, con ở đây, con ở đây."

Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn cậu nhóc, nét mặt bị dọa đến trắng bệch, lập tức nghiêm khắc, "Tiểu Trạch, con đi đâu rồi? Mami không phải đã dặn con là không được chạy lung tung sao? Con muốn dọa mami chết khiếp à?" Nói xong, nước mắt cô cũng có vẻ sắp chảy ra.

"Mami, con xin lỗi, con xin lỗi, lần sau con không dám chạy lung tung nữa đâu." Nước mắt xót ruột của cậu nhóc chảy ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bị dọa khiếp sợ

Trình Ly Nguyệt ôm cứng ngắt cậu nhóc, trời mới biết vừa rồi cô bị dọa thảm hại đến mức nào, Linda ở bên cạnh thở dài một hơi nói, "Một mình chăm con đúng là không dễ dàng chút nào, Tiểu Trạch, con xem con dọa mami sợ đến độ sắp báo cảnh sát rồi, lần sau không được chạy lung tung nữa nghe chưa."

"Mami à, con xin lỗi, con xin lỗi, con tuyệt đối không chạy lung tung nữa đâu." Cậu nhóc cũng bị dọa cho hết hồn, không ngờ rằng lại khiến mami lo lắng đến thế. Linda bước lên phía trước vỗ vỗ Trình Ly Nguyệt, "Được rồi, thả lỏng người đi, con cũng đã về rồi."

Trình Ly Nguyệt mất mấy giây mới thoát khỏi sự hoang mang lo lắng, mới lấy tay đẩy khuôn mặt đang nép vào vai cô của nhóc con ra, nghiêm khắc nhìn vào mắt cậu nhóc. "Con đi đâu rồi?"

"Mami, con.... con không đi đâu cả! Con chỉ đi sang tòa nhà đối diện tham quan thôi."

Nói xong, chỉ tay về phía tòa nhà kim tự tháp cao to sừng sững ở phía đối diện.

Trình Ly Nguyệt lại bị dọa đến độ máu huyết trong người cũng đông cứng lại, cô khá tức giận, nói "Con sao lại có thể tùy tiện chạy đến nơi xa như thế? Con có biết trên đường xe nhiều người nhiều, lỡ như người ta bắt cóc con đi thì sao?"

Nhóc con tuy có lý do mới đi, nhưng cậu không dám nói ra, sợ mami lại giận thêm nữa, cậu gờ ngón tay lên đảm bảo, "Sau này con không dám đi nữa, mami ơi."

Trình Ly Nguyệt thở một hơi dài, nhưng vẫn ôm cậu nhóc thật chặt vào lòng, đây là thứ còn quý hơn cả sinh mệnh của cô, nếu đánh cậu bé mất cậu bé thật, tim cô sẽ càng đau hơn. Lần bị dọa này khiến cho cả mấy tiếng đồng hồ sau, Trình Ly Nguyệt vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại được. Cô không cho phép nhóc con chạy đi đâu cả, chỉ có thể ở trong phòng làm việc của cô vẽ tranh viết chữ, còn cậu nhóc thì vô cùng ngoan ngoãn, yên lặng ngồi vẽ, có vẻ là di truyền từ thiên phú này của mẹ nên dù tuổi còn nhỏ nhưng hình thù vẽ ra không hề nguệch ngoạc vô nghĩa.

Ngày trước Trình Ly Nguyệt có rất nhiều bản thảo cũ, đều chưa từng dùng đến, hơn nữa đều thiết kế vô cùng ý nghĩa, thế nên cô lục ra vài bản, tỉ mỉ chỉnh sửa lại cũng ra được một tác phẩm hoàn hảo, tối hôm đó cô đưa bản thảo cho Linda xem qua. Linda xem xong vô cùng hài lòng, bây giờ chỉ cần Thẩm Quân Dao kiểm tra nữa thôi.

Buổi tối, Trình Ly Nguyệt dẫn con trai về nhà, lại thêm một trận dạy bảo nghiêm khắc, nhóc con cảm thấy rất ảm ức, nhưng ảm ức cũng không dám nói ra sự thật. Trình Ly Nguyệt cũng không nổi dạy bảo con trai nghiêm khắc lắm, sau khi nói vài câu thì đi nấu mì cho cậu nhóc ăn, sau khi ăn xong, cậu nhóc mệt đến nỗi ngủ ngay trong lòng của cô.

Trình Ly Nguyệt ôm cậu nhóc lên giường ngủ, đắp chăn cho cậu, nhìn gương mặt hồng hào xinh đẹp này, mặt cô hiện rõ sự mãn nguyện.

Về đến phòng khách, cô nhất thời cũng chưa thấy buồn ngủ, ngồi trên ghế sofa, nghĩ về bản thảo thiết kế, không chừng Thẩm Quân Dao lại muốn lấy cơ gì làm khó cô đây. Thực ra bất luận thiết kế của cô hoàn hảo thế nào, nếu Thẩm Quân Dao không vừa ý thì cô ta vẫn sẽ tìm ra được rất nhiều lý do, nói không chừng mục đích của cô ta là khiến cô mất đi công việc này.

Trình Ly Nguyệt đúng là có chút lo lắng, cô không thể mất công việc này, cô còn có con trai phải nuôi, tuy hai năm nay có chút tích cóp rồi nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, cô muốn cho con trai cuộc sống vật chất tốt nhất có thể.

Tại bệnh viện, Trợ lý Nhan vào chiều hôm đó đem số tóc mà Cung Dạ Tiêu giao cho gửi đến bệnh viện, khi đó cô lại bị một công việc khẩn cấp khác đeo lấy nên phải vội vã về công ty xử lý. Đợi đến khi cô quay lại bệnh viện lấy kết quả thì được biết bác sĩ đã tan làm, bản kết quả đó bị khóa lại rồi.

Cô chỉ có thể đợi sáng mai quay lại lấy thôi.

~~~~

Sáng sớm.

Đồng hồ sinh học của Trình Ly Nguyệt dậy đúng giờ, sau khi cô thức dậy thì vội vàng đi đánh răng rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng cho con trai, mấy năm nay, cô từ một tiểu thư không cần động ngón tay vào bất cứ việc gì biến thành một đầu bếp nhỏ có tài nấu nướng không tệ, vì muốn chuẩn bị món ăn dinh dưỡng cho con trai, cô còn tham gia lớp đào tạo tại nước ngoài, học được không ít kiến thức.

Cậu nhóc cũng tự mình thức giấc, mặc đồ rửa mặt đánh răng, hoàn toàn không cần Trình Ly Nguyệt bận tâm. "Oa, thơm quá mami ơi!"

"Vây phải ăn hết tất cả, không được lãng phí nhé." Trình Ly Nguyệt vừa cười vừa hôn lên tóc con trai.

=====

End chương 17

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Có kết quả báo cáo

"Dạ, con nhất định ăn sạch đồ ăn sáng yêu thương mami làm cho." Cậu nhóc cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn.

Trình Ly Nguyệt nhận được điện thoại của Linda, hóa ra là Thẩm Quân Dao yêu cầu cô cầm bản phác thảo đến tập đoàn Lục Thị cho cô ta xem, mà còn nhất định phải đích thân cô đi.

Trình Ly Nguyệt có chút nổi giận, Thẩm Quân Dao thật sự rất quá đáng, cô ta cố ý làm khó cô mà.

"Không còn cách nào khác, chị đã nói chuyện với cô ta rồi, cô ta không hề nhượng bộ, nhất định phải em đi, nếu không, cô ta sẽ hủy bỏ đơn hàng này, nên biết rằng, nếu đơn hàng này thành công, cô ta sẽ chi mấy triệu tệ phí thiết kế, công ty rất coi trọng."

Trình Ly Nguyệt hít thở một hơi dài, thở nổi oán hận trong người ra ngoài, cô cắn môi nói, "Tốt thôi, em đi."

"Em cứ để con ở nhà đi! Chị sẽ kêu Đường Duy Duy đến nhà em giúp trông coi cậu nhóc, cô ấy là cô gái tốt, nhất định sẽ trông coi tốt Tiểu Trạch thôi."

"Dạ được." Trình Ly Nguyệt nghĩ trong lòng, trông coi ở nhà vẫn tốt hơn đem đến công ty trông coi nhiều.

"Ly Nguyệt, em cố gắng lên! Nếu như thực sự không xử lý nổi đơn hàng của Thẩm Quân Dao, chị sẽ giúp em gánh cho."

"Cám ơn chị Linda." Trình Ly Nguyệt từ đáy lòng cảm thấy ấm áp.

Trình Ly Nguyệt, vì con, có ảm ức gì mà không chịu được nữa?

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đường Duy Duy qua đến, cô còn mua không ít đồ chơi đem qua, Trình Ly Nguyệt rất thích cô trợ lý này, mặc dù cô chỉ lớn hơn cô ấy có ba tháng.

"Chị Ly Nguyệt, chị yên tâm giao Tiểu Trạch cho em!" Đường Duy Duy rất yêu quý cậu nhóc này.

"Được, vậy giao lại cho em, chị bây giờ phải đi công ty một chuyến, hôm nay chắc về hơi tối, nếu như tối chưa quay về được, em làm cho nó chút mì là được." Trình Ly Nguyệt chuẩn bị xong xuôi.

"Chị yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc tốt nhóc con mà." Đường Duy Duy bảo đảm.

"Mami, mẹ yên tâm đi làm đi! Con tuyệt đối không gây chuyện đâu, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời dì Đường." Cậu nhóc cũng bảo đảm.

Trình Ly Nguyệt cười bước đến bên con trai, hôn lên đầu tóc cậu nhóc, "Đợi mami về nhé."

"Dạ! Tạm biệt mami."

Trình Ly Nguyệt đóng cửa phòng rồi xuống lầu, Linda đang đợi cô, bọn họ về phòng làm việc trong công ty trước, một chút nữa, Linda sẽ đi cùng cô đến tập đoàn Lục Thị.

Trong bệnh viện, Nhan Dương mặc trên người bộ âu phục vừa người màu xám đang đi trên hành lang của bệnh viện, cái khí chất tinh anh chuyên nghiệp toát ra từ cô thu hút không ít sự quay đầu ngắm nhìn của đàn ông.

Cô đi đến phòng làm việc của vị bác sĩ mà ngày hôm qua cô giao tóc cho, cười nói, "Bác sĩ Ngô, phần báo cáo DNA đối chiếu của tôi có rồi chứ?"

Bác sĩ từ trong ngăn kéo lấy ra một phần dữ liệu được đựng trong túi hồ sơ đưa cho cô, "Có rồi."

"Xin hỏi kết quả là như thế nào?" Nhan Dương hiểu kì hỏi, cô đại khái dự đoán được, một mẫu tóc là của ông chủ, còn mẫu tóc còn lại, chắc là của cậu nhóc hôm qua xuất hiện trong phòng làm việc của ông chủ.

Cô thật sự có chút hiểu kì mối quan hệ của bọn họ.

"Hai mẫu tóc cô đem đến này, có quan hệ gì với cô vậy?"

"À! Là bạn của tôi." Nhan Dương nói dối, cô đương nhiên không thể nói là của ông chủ, cô cần phải bảo mật.

"À! Kết quả đối chiếu DNA của hai người, chứng minh hai người là quan hệ cha con." Bác sĩ sẵn miệng nói.

Nhưng lại khiến cho đôi mắt ở phía sau cặp kiếng viền hoàng kim của Nhan Dương mở to lên mấy lần, cái gì? Cậu bé hôm qua với ông chủ là....

Là quan hệ cha con?

=====

End chương 18

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Xem qua một lần rồi rút

Trời đất! Từ khi nào ông chủ có đứa con lớn đến thế rồi? Đây đúng là tin tức lớn mà! "Bác sĩ Ngô, chắc chắn là bản báo cáo này phải không? Không có lấy nhầm chứ!" Nhan Dương hỏi chi tiết.

"Không sai." Bác sĩ trả lời một tiếng.

Nhan Dương vội ôm chặt trong lòng, đôi cao gót bước đi rất nhanh, như thể không thể chờ thêm để được rời khỏi nơi này vậy. Nhan Dương ôm tài liệu đi ra cửa, đi đến bên xe cô, nhanh chóng đạp ga lái xe về hướng công ty.

Thâm tâm cô vẫn còn bàng hoàng chưa hết, phụ nữ toàn quốc đều muốn sinh con cho ông chủ, cô thật không biết mẹ của đứa trẻ này có vị trí gì mà lại có thể lên sinh một đứa con của ông chủ, lại còn lớn đến thế rồi.

Nhan Dương thực sự tò mò vô cùng, nhưng cô chuyển hướng suy nghĩ, có khi nào người phụ nữ đó vốn đã biết đứa bé là con của ông chủ rồi không? Thế nên mới cố ý cho đứa bé xuất hiện ở công ty? Còn cố ý dẫn cậu bé bức tóc để kiểm tra DNA với ông chủ? Nếu là như vậy thật, vậy thì người phụ nữ này quá mưu mô rồi, sinh ra đứa con lớn đến vậy, không nghi ngờ gì đã trở thành người có cuộc sống thành công rồi. Khâm phục quá!

Sau khi xe của Nhan Dương dừng lại ở tầng hầm bãi đậu xe, cô vội vã bước về phía thang máy, trực tiếp nhấn nút đến tầng tổng văn phòng. Cô cúi đầu nhìn bản báo cáo trong tay, cô bắt đầu tò mò không biết một lát khi ông chủ biết tin này rồi sẽ có biểu hiện như thế nào, cô nghĩ, cái khuôn mặt xưa giờ không hề có biểu cảm gì ngay cả khi núi Thái Sơn sập trước mặt của sếp chắc sẽ hốt hoảng đây! Chỉ nghĩ thôi mà cô cũng có chút mong chờ rồi!

Từ thang máy đi ra, Nhan Dương gặp một người trợ lý, cô thắc mắc hỏi một tiếng, "Ông chủ bây giờ ở đâu?"

"Ông chủ họp trong phòng hội nghị."

Nhan Dương lập tức nghĩ thầm, có cần trực tiếp qua đó báo cáo kết quả bất ngờ này, hay là chờ ông chủ ở văn phòng. Nhan Dương biết quy tắc của Cung Dạ Tiêu, cô tốt nhất vẫn cứ để bản báo cáo trên bàn làm việc của cô, đợi Cung Dạ Tiêu họp xong vậy!

Đợi mãi! Đợi đến mười một giờ, cuối cùng cũng thấy bóng người Cung Dạ Tiêu với khí chất kinh người đi từ hành lang đến, bất cứ hành động đưa tay bước đi nào cũng hiện rõ sự cao quý, đầy uy lực.

Nhan Dương tức khắc đứng dậy, chặn trước mặt anh, "Ông chủ, chuyện hôm qua anh căn dặn, tôi đã hoàn thành xong rồi."

Chỉ thấy Cung Dạ Tiêu cau mày, như thể quên mất chuyện này rồi, giọng trầm hỏi ngược lại, "Chuyện gì?"

"Chính là... Chính là việc anh yêu cầu kiểm tra đối chiếu DNA, ông chủ, anh quên rồi sao?"

Lúc này Cung Dạ Tiêu mới nhớ ra, đôi mày sắc nhíu lên, tựa như đã sớm biết kết quả rồi, hoàn toàn không có sự chờ mong gì, "Ừ, kết quả như thế nào?"

"Tôi...không có hỏi, anh tự xem đi ạ!"

Nói xong, cô cầm hai tay đưa bản báo cáo cho Cung Dạ Tiêu.

Cung Dạ Tiêu đưa tay nhận lấy bản báo cáo, đi thẳng vào phòng làm việc của anh.

Phía sau, Nhan Dương muốn đi theo, nhưng lại chùn bước, dù cô có hiếu kỳ đến thế nào cũng không được tùy tiện nghe ngóng chuyện của ông chủ.

Lúc này, bên cạnh có một cô trợ lý hiếu kỳ hỏi, "Chị vừa đưa giấy tờ gì cho sếp vậy!"

"Không có gì, chỉ là một phần văn kiện khá khẩn thôi." Nhan Dương không dám nói sự thật.

Cung Dạ Tiêu đi vào phòng làm việc của mình, ngồi vào ghế sofa da thật, đôi chân thon dài giao nhau, đôi lông mày tuấn tú khóa chặt, nhìn tập hồ sơ này rồi nhíu môi tự cười giễu bản thân một tiếng. Thiết không ngờ rằng anh đúng là đã làm nhiều việc dư hơi đến vậy, rõ ràng biết không thể là con trai anh, nhưng vẫn kêu người đi kiểm tra.

Báo cáo cũng đã ra rồi, vậy thì anh ít nhất cũng phải xem qua một lần trước khi đem vứt.

=====

End chương 19

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Con của anh

Ngón tay dài của anh đặt trên lớp băng keo kéo một đường, hồ sơ bên trong lộ ra, anh rút ra một xấp giấy, neho mắt nhìn ba tờ giấy bị kim bấm dính lại.

Anh rời khỏi vào nửa đêm, khi đi đầu đau như búa bổ, trong căn phòng tối đen ấy, anh hoàn toàn không kiểm tra gương mặt của người phụ nữ đó, chỉ biết là một cô gái say rượu, loại phụ nữ say như chết như thế trong khách sạn có rất nhiều, vệ sĩ đón anh đi, anh thì trực tiếp bỏ qua một bên việc xảy ra tối hôm đó. Chẳng lẽ đứa con này là kết tinh của đêm hôm đó?

Cung Dạ Tiêu cắn đôi môi mỏng, bất luận có phải là kết quả của đêm hôm đó hay không, còn hiện tại, một đứa trẻ xuất hiện bằng xương bằng thịt trước mặt anh, đó mới là điều đáng vui nhất. Đứa trẻ đó chỉ cần nhìn qua thôi là biết là con anh. Anh có sự tự tin tuyệt đối. Anh neho mắt nhìn về phía tòa nhà đối diện, đôi mắt toát ra thần thái vui mừng và ánh nhìn kiên định, nếu đứa trẻ đã là con anh thì nhất định phải về bên cạnh anh để anh nuôi dưỡng. Khi này trong đầu Cung Dạ Tiêu không quan tâm đến việc gì cả, anh chỉ muốn trực tiếp đi đón con trai.

Cung Dạ Tiêu đẩy cánh cửa phòng làm việc ra, Nhan Dương đang đứng ở bên cạnh hành lang gọi điện thoại, nhìn thấy dáng người đầy khí thế của ông chủ, lại nhìn vào nét mặt hớn hở không thể kìm nén được, từ tận đáy lòng cô cũng cảm thấy vui thay cho anh, ông chủ vậy là có đứa con lớn đến thế rồi. "Nhan Dương, cùng tôi ra ngoài một chuyến." Cung Dạ Tiêu đi đến gần, gọi cô lại.

"Vâng ạ." Nhan Dương lập tức đi theo, hiếu kỳ hỏi, "Ông chủ, chúng ta đi đâu?"

"Tòa nhà đối diện."

Nhan Dương có chút kinh ngạc, tại sao ông chủ phải đến tòa nhà đối diện? Chẳng lẽ con trai anh ở tòa nhà đó?

Trước cửa chính công ty đá quý Kaman. Mấy cô tiếp tân không có việc gì làm nên nói chuyện phiếm.

Một trong các cô đó chống cằm, biểu hiện như trông chờ, "Ngay cả Anna còn gặp được con nhà giàu đời thứ hai để kết hôn, đến khi nào mình mới gặp được bạch mã hoàng tử của đời mình đây!"

"Cậu muốn gặp ai?"

"Mình muốn gặp Cung Dạ Tiêu." "

"Cậu nằm mơ đi nhá! Chuyện như vậy chỉ có nằm mơ mới có cơ hội, nếu không, dựa vào thân phận của cậu mà cũng muốn có dính dáng với loại đàn ông ở đỉnh đẳng cấp như Cung Dạ Tiêu sao?" Một vị tiếp tân khác không hề khách sáo, đã kích cô ta.

"Đối diện là tổng bộ công ty của anh ta, không biết chừng ngày nào tôi cũng đến trước cửa công ty anh ta ngồi chờ, lại có thể gặp được thì sao?"

"Nói cũng có lý, ai mà không muốn gặp loại đàn ông giống Cung Dạ Tiêu cơ chứ? Nếu ông trời cho mình cơ hội được gặp anh ấy một lần thì chết mình cũng cam lòng."

=====
End chương 20

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Baba tìm đến tận cửa

Lúc này, phía ngoài cửa kính lớn, ánh nắng ngay giữa trưa chiếu rọi vào, thân hình cao thẳng của người đàn ông như khoác một lớp hoàng kim, kiên định vững chãi bước vào. Khí chất bất phàm, cao ngạo tôn quý khiến người khác không dám nhìn trực diện. Con người của mấy cô tiếp tân gần như sắp rơi ra khỏi hốc mắt rồi, trời ơi! Không phải nằm mơ chứ! Cung Dạ Tiêu...

Người đàn ông đi từ ngoài cửa vào đứng là Cung Dạ Tiêu, người đàn ông cao quý giữ mình nhất thế giới đang đứng trước mặt họ một cách khó tin.

"Tôi muốn tìm một người phụ nữ dẫn theo con trai đến đây làm việc." Giọng nam trầm thấp hấp dẫn lên tiếng hỏi.

Mấy cô tiếp tân sắp bị mê hoặc đến xỉu rồi, mê trai đến độ quên cả trả lời.

Cung Dạ Tiêu nhíu mắt, ngón tay thon dài có chút không hài lòng gõ mạnh lên mặt quầy, rõ ràng là rất khó chịu.

Một trong những cô tiếp tân lập tức lấy lại tinh thần, trả lời "Cung tiên sinh, người ngài muốn gặp có thể là nhà thiết kế chính Trình Ly Nguyệt của chúng tôi, chỉ có cô ấy dẫn theo con đến đây làm việc."

"Cô ấy có ở công ty không?" Cung Dạ Tiêu lại nhíu mắt, hỏi với giọng nghiêm nghiêm.

Người phụ nữ này nuôi con anh theo kiểu không có trách nhiệm đến thế à? Lại còn vừa làm việc vừa để con trai anh chạy lung tung khắp nơi? Chết tiết mã, người phụ nữ này hoàn toàn không xứng sở hữu đứa con của anh.

"Ngài tìm Trình thiết kế gia phải không ạ? Xin lỗi, cô ấy không có ở công ty, hôm nay cô ấy đi công tác rồi."

"Vậy con trai của cô ta đâu?" Đôi mày ngài của Cung Dạ Tiêu cau lại thành một sợi dây luôn rồi.

"Nghe nói hình như ở nhà thì phải!" Một cô tiếp tân vội vàng trả lời.

"Cho tôi địa chỉ nhà cô ấy!" Đây là mệnh lệnh.

Nói ra địa chỉ nhà của nhân viên vốn dĩ là một chuyện vi phạm qui định, theo lý mà nói, tiếp tân không thể làm vậy. Nhưng ai bảo người đàn ông này là Cung Dạ Tiêu cơ chứ? Bất cứ yêu cầu nào của anh, là phụ nữ thì đều không thể chối từ, vì trên người anh có một loại mê lực mạnh mẽ khiến phụ nữ không thể cự tuyệt.

Lúc này, một cô tiếp tân nhanh chóng cúi người lấy một tờ giấy ghi chú viết ra địa chỉ khu nhà của Trình Ly Nguyệt, còn có cả số nhà.

"Đây là địa chỉ nhà của Trình thiết kế gia."

Cung Dạ Tiêu cầm lên xem qua, lễ phép trả lời một câu, "Cám ơn."

Bất ngờ, bốn cô tiếp tân ôm thành một nhóm, cảm động đến không biết phải làm gì. Bọn họ không những được gặp Cung Dạ Tiêu, còn nhận được một

câu cảm ơn với giọng trầm thấp hấp dẫn, có thể không cảm động được hay sao?

Cung Dạ Tiêu dẫn Nhan Dương ra khỏi công ty đá quý, anh sai bước đi thẳng đến phía chiếc xe của mình, một chiếc xe thể thao siêu xin phiên bản có hạn, Nhan Dương cũng vinh hạnh được ngồi vào ghế phụ của siêu xe.

"Ông chủ, anh thực sự muốn đi tìm đứa trẻ này sao? Cậu bé và anh có quan hệ gì à!" Nhan Dương hiểu kỳ dọ hỏi, tuy cô đã biết kết quả, nhưng mà cô không thể biểu lộ ra được.

"Nhóc con là con trai ta." Cung Dạ Tiêu không hề giấu giếm cô.

"Trời! Cậu bé là con trai anh à? Nào ngờ trông giống anh đến thế, nói cách khác là như thể đúc ra từ cùng một khuôn." Câu này, Cung Dạ Tiêu thích nghe, anh nhếch khóe môi, chân đạp ga càng mạnh hơn. Anh thực sự quá muốn đi gặp con trai, chuyện như vậy khiến anh hưng phấn đến không thể dùng lời nói hình dung.

Ở nhà Trình Ly Nguyệt, Đường Duy Duy đang chơi ghép hình với nhóc con, tội nghiệp cô hai mươi bốn tuổi đầu mà lại chơi không lại một oắt con ba tuổi, nói ra đúng là chuyện hài mà! "Xong rồi, đi Đường, tại sao đi vẫn chưa hoàn thành vậy!" Nhóc con có chút ngạc nhiên, hỏi. "Nhóc con, con nhất định là một thiên tài! Sao con có thể thông minh đến thế, thiên lý bất dung mà!" Đường Duy Duy muốn khóc.

"Đi Đường, cố lên, đi nhất định có thể hoàn thành mà, có muốn con dạy đi không!"

Đường Duy Duy lắc đầu, "Thôi bỏ đi, chúng ta chơi cờ vậy."

Nhóc con phản khởi, "Được thôi ạ! Con thích chơi cờ vậy nhất đó."

Trong bãi đậu xe của tiểu khu, một chiếc siêu xe thể thao đắt giá dừng lại, trong tay Nhan Dương cầm một cái địa chỉ, năng lực cảm thụ phương hướng của cô khá tốt, đi về một phía, nói:

"Ông chủ, ở bên này"

=====

End chương 21

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Baba bế đi

Đôi chân dài của Cung Dạ Tiêu bước đi dứt khoát, đi đến cửa thang máy, hai người đi vào trong.

Nhà Trình Ly Nguyệt ở tầng mười lăm, vào thang máy vài giây là đến nơi, ra khỏi thang máy, Nhan Dương nhìn thấy số cửa, chỉ vào cánh cửa ở trong góc, "Chính là căn này, căn gỗ cửa không ạ?"

"Gỗ" Một giọng dứt khoát, không cho phép thoái lui

Nhan Dương đưa tay gõ cửa.

Trong phòng, hai người đang chơi vui vẻ quay qua nhìn nhau, Đường Duy Duy nói, "Không phải là mẹ con về rồi chứ? Nhanh thế? Đi đi xem xem."

Cậu nhóc cũng nhanh chóng đi theo cô, đi đến cửa, Đường Duy Duy từ lỗ mắt mèo nhìn ra, ngoài cửa có phải là Trình Ly Nguyệt đâu?

Mà là một phụ nữ trang điểm tinh tế, hình như phía sau còn có một người đàn ông.

"Nè nhóc, ta bế con lên, con nhìn xem, có phải người con quen không." Đường Duy Duy trong lòng nghĩ, nói không chừng là bà con của nhóc con này.

Cậu nhóc bị bế lên, con mắt to của nhóc nhìn vào lỗ mắt mèo, nhìn thấy mặt Nhan Dương, nó vui mừng lên, "Đi Đường, con quen biết đó."

Đường Duy Duy thả cậu ra, nhìn nó hỏi lần nữa, "Vậy bây giờ ta có thể mở cửa rồi phải không?"

"Mở đi ạ! Nhanh lên" Cậu nhóc hưng phấn lắm, cô gái ngoài cửa không phải trợ lý của Cung Dạ Tiêu sao?

Cửa mở ra

Trong ánh mắt của Đường Duy Duy, nhìn thấy, không chỉ là Nhan Dương, còn có một người đàn ông...

Mà người đàn ông này lại là...

Con mắt của Đường Duy Duy mở to gấp mấy lần, nhìn thấy người đàn ông anh tuổi không tì vết, khí chất mạnh mẽ cao ngạo, cô thiết muốn ngất xỉu luôn mà.

Cung Dạ Tiêu?

Cái người đàn ông trong truyền thuyết này tại sao xuất hiện ở đây?

Cậu nhóc rất hưng phấn, nhìn người đàn ông cao to đứng bên ngoài cửa, ngửa khuôn mặt tươi rói nhìn lên hỏi, "Chú Cung, chú đến kiếm con phải không?"

Trong mắt Cung Dạ Tiêu tràn đầy ánh nhìn dịu dàng, anh khum cái thân hình cao quý của mình xuống để nhìn thẳng vào mắt đứa con nhỏ bé, đôi môi mỏng của anh nở nụ cười nhẹ nhàng ấm áp nhất trong đời anh, "Đúng, ta đến đây chủ yếu vì con.

"Chú Cung chú tìm con có chuyện gì sao?" Cậu bé hiểu kì hỏi.

"Không cần gọi ta là chú, ta không phải chú của con." Ai đó sửa lại.

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to "Vậy con nên gọi chú là gì vậy?"

"Con nên gọi ta là ba." Người đàn ông nói với giọng trầm không hề do dự.

Cậu nhóc đột nhiên tròn to đôi mắt, ánh lên niềm vui sướng nhìn anh ta, "Chú là baba của con? Chú thực sự là baba của con?"

Cung Dạ Tiêu ngồi nhìn cậu nhóc, trả lời vô cùng chắc nịch, "Đúng, ta là ba của con, con là con của ta."

Đường Duy Duy đứng bên cạnh gần như muốn chấn động ngất đi luôn rồi, trời ạ! Cậu nhóc này là con của Cung Dạ Tiêu? Hèn chi IQ lại cao đến vậy.

Cung Dạ Tiêu đưa tay vòng lấy cậu bé, ôm vào lòng, ánh mắt sắc sảo mê người của anh nhìn chăm chăm Đường Duy Duy, "Đội mẹ của con tôi về, nói cô ta trực tiếp đến nơi làm việc của tôi tìm tôi, bây giờ tôi sẽ đem con tôi rời khỏi."

Để lại lời nói với giọng trầm thấp, không đợi Đường Duy Duy phản ứng gì, Cung Dạ Tiêu ôm lấy cậu nhóc quay người bước đi nặng nề.

Nhan Dương sợ Đường Duy Duy vì bị kinh ngạc quá đổi mà nghe không rõ, cô cười nói, "Ý của Cung Tổng chúng tôi là, anh muốn gặp Trình Ly Nguyệt tiểu thư, đợi cô ấy về, cô nói với cô ta trực tiếp đến tập đoàn Cung Thị kiếm ông chủ tôi, tôi nghĩ, cô chắc đã biết tên của ông chủ tôi rồi!"

"Tôi...tôi biết, ngài Cung Dạ Tiêu." Đường Duy Duy nói lắp.

"Không sai." Nhan Dương cười, nhanh chân đuổi theo Cung Dạ Tiêu.

Đường Duy Duy đứng ngay trước cửa, đầu óc đơ ra, trời ạ! Trời ạ! Tin tức lớn, tin tức siêu cấp nóng hổi! Cung Dạ Tiêu có một đứa con trên thế giới này, mà còn là con của cấp trên cô nữa chứ!

Cô nên giải thích thế nào với Trình Ly Nguyệt bây giờ?

Nhưng bây giờ cô ấy đang tiếp một vị khách lớn, cô nên gọi điện bây giờ hay không?"

Đầu óc của Đường Duy Duy có tệ đến mức nào thì cũng biết ý nghĩa của cái gì quan trọng cái gì gấp gáp, cuộc điện thoại này nhất định phải gọi rồi!

Lỡ như bị Cung Dạ Tiêu bắt cóc đi thì sao? Trời ạ. Cô suy nghĩ bậy bạ gì vậy?

=====

End chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trình Ly Nguyệt bị dọa đến phát điên

Nhưng mà nhóc con này đúng là ai gặp rồi cũng thích, hoa nào thấy rồi cũng nở, mỗi một người nhìn thấy đều muốn bắt đem về nhà.

Đường Duy Duy cầm điện thoại lên gọi cho Trình Ly Nguyệt, đầu dây bên kia, giọng của Trình Ly Nguyệt thấp như thể bị cố ý nén xuống, "Alo, Duy Duy à, xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Chị Ly Nguyệt, có một chuyện em nhất định phải báo chị biết, con trai chị bị một người đàn ông bế đi rồi" Giọng Đường Duy Duy vô cùng gấp gáp.

Đầu dây bên kia, giọng của Trình Ly Nguyệt lộ rõ sự bàng hoàng, "Gi cơ?"

"Chị Ly Nguyệt, chị khoan hãy lo lắng, em biết là ai bế con trai chị đi khỏi, chị xong việc chưa? Xong việc rồi thì nhanh chóng đến tập đoàn Cung Thị tìm Cung Dạ Tiêu đòi lại con trai nhé!"

Tại một quán cà phê bên cạnh tập đoàn Lục Thị, Trình Ly Nguyệt tay cầm túi xách, nhanh chóng đẩy cửa bước ra khỏi phòng, gấp rút và có hơi lớn tiếng hỏi Đường Duy Duy ở đầu dây bên kia, "Cung Dạ Tiêu là ai? Tại sao anh ta muốn bế con chị đi?"

"Cung Dạ Tiêu nói con trai chị là con anh ta, anh ta muốn chị đi tìm anh ta." Đường Duy Duy có chút bấn loạn rồi.

Lúc này Trình Ly Nguyệt cầm túi xách phóng như bay ra ngoài, bất an đến muốn phát điên, "Tên Cung Dạ Tiêu đó ở đâu?"

"Công ty của anh ta chính là tòa nhà kim tự tháp vàng ở đối diện công ty chúng ta."

Não Trình Ly Nguyệt oang oang, tòa nhà đó? Cô đón một chiếc taxi dưới lầu của quán cà phê, hét hải nói với tài xế, "Đến tòa nhà tập đoàn Cung Thị, làm ơn nhanh chút."

Vị tài xế lập tức đạp ga xe, xe lao vút về phía trước, Trình Ly Nguyệt cúp điện thoại, gọi cho Linda nói với, "Linda, chị lên chờ Thẩm Quân Dao, em bây giờ phải rời khỏi một lúc."

"Được thôi." Linda không hỏi nhiều, chỉ trả lời một tiếng. Trình Ly Nguyệt cúp máy xong, trong đầu chỉ có hình bóng của con trai, đáng chết mà, tên Cung Dạ Tiêu này là ai cơ chứ? Tại sao lại bế con cô đi? Nhóc con từ khi nào mà đến một chút tình thân cảnh giác này cũng không có rồi?"

Nếu như tìm thấy nhóc, không đánh đòn không được mà. Trình Ly Nguyệt đợi ở đây hơn một tiếng đồng hồ, Thẩm Quân Dao vẫn chưa xuất hiện, lại còn cho trợ lý của cô ta đến trước ứng phó với cô một hồi, cô biết, cô ta cố ý đến muộn, nhưng bây giờ, cô cũng không rảnh để hầu cô ta nữa.

Cô bắt đầu phân tích câu nói ban nãy Đường Duy Duy nói, Cung Dạ Tiêu nói con của cô là của anh ta, chết tiệt mà, ở đâu xuất hiện một người đàn ông giành con với cô thế này? Vừa hay tập đoàn Lục Thị cách tòa nhà Cung Thị không xa, hai mươi phút là đến nơi, Trình Ly Nguyệt đưa tiền cho tài xế, không chờ thối là đã đẩy cửa xuống xe rồi. Cô phóng nhanh đến phía trước tòa nhà, ngược đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời, xa vút khó mà với tới này, không suy nghĩ gì, đôi cao gót chạy hét hải vào trong.

Cô đi vào sảnh lớn, phóng ngay đến quầy tiếp tân, khuôn mặt căng thẳng, giọng có chút nổi giận nói với tiếp tân, "Tôi là Trình Ly Nguyệt, tôi tìm Cung Dạ Tiêu."

Câu này khiến cho tám người ở quầy tiếp tân đều đứng hình, nhìn cô không chớp mắt.

Nhưng mà, trước đó tiếp tân đã nhận được thông báo, một trong số họ mỉm cười bước ra từ trong quầy, "Trình tiểu thư, mời đi theo tôi ạ."

Trình Ly Nguyệt ngờ người một chút rồi vội vàng đi theo cô ta đi về phía thang máy bên cạnh, cô tiếp tân quẹt thẻ mở cửa thang máy, hai người bước vào.

Nét mặt kinh hoàng của Trình Ly Nguyệt khó mà che giấu được, suốt quãng đường cô bức rức chỉ muốn mau chóng gặp được con trai, hoàn toàn quên mất Cung Dạ Tiêu là ai, lúc này, cô mới nhìn về phía cô tiếp tân bên cạnh hỏi, "Cho hỏi, Cung Dạ Tiêu làm việc gì thế? "

Cô tiếp tân có chút bất ngờ nhìn cô, "Cung Tổng là sếp lớn của công ty chúng tôi đấy ạ!"

Trình Ly Nguyệt lại kinh ngạc mất vài giây, Cung Dạ Tiêu là chủ nhân của tòa nhà này? Vậy lại có liên quan gì đến con trai của cô chứ?

Trong phòng tổng tài. Trước mắt cậu nhóc bày ra một đồng thức ăn vặt, Cung Dạ Tiêu ngồi bên cạnh cậu, hai cha con đã giao lưu tình cảm hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, tình cảm nhanh chóng nâng bậc.

End chương 23

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài VỢ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Giới thiệu ba

Cung Dạ Tiêu dùng thời gian ngắn nhất, từ trên người đứa con hiểu rõ một chút tình hình của mẹ cậu, đương nhiên, anh không hứng thú lắm, bất kể người phụ nữ này là ai, người như thế nào, anh cũng chỉ có duy nhất một mục đích, đem đứa trẻ đi khỏi cô ta.

Nếu như đêm lúc đó là một sai lầm, vậy thì, cái sai lầm này đến đây là kết thúc, anh sẽ dùng cách tốt nhất để xử lý nó.

Trình Ly Nguyệt lo lắng vòng hai cánh tay lại, vừa nghiêng răng, vừa cắn móng tay, thời gian mười mấy giây của thang máy cũng đủ làm cô mất kiên nhẫn rồi.

Nhan Dương nhận được điện thoại của quầy tiếp tân xong, liền đợi ở cửa thang máy, cửa thang máy vừa mở, cô cũng rất hiếu kỳ hình dáng người mẹ của con trai ông chủ, vì vậy, cô nhanh nhẹn nhìn về phía thang máy.

Thì thấy bên cạnh cô tiếp tân là một cô gái trẻ mặc bộ đồ âu phục màu xám vội vã bước ra, lúc ở cự ly gần hơn để quan sát tương tá của cô gái, Nhan Dương thầm cảm thán, quả nhiên để có thể sinh ra một đứa con xinh đẹp như vậy, ngoài gen mạnh của người cha ra, người mẹ cũng phải là người đẹp mới được.

Quả nhiên không sai.

"Trợ lý Nhan, vị này là Trình Ly Nguyệt tiểu thư." Tiếp tân nhìn Nhan Dương nói một câu.

"Trình tiểu thư, mời đi theo tôi." Nhan Dương không dám chậm trễ.

"Con trai tôi có phải đang ở đây?" Trình Ly Nguyệt nhanh chóng dò hỏi.

"Đúng vậy, tiểu thiếu gia hiện đang ở phòng làm việc của tổng tài, ở chung với Cung tổng."

Trình Ly Nguyệt mặc dù chưa từng gặp qua Cung Dạ Tiêu, nhưng mà, bây giờ ấn tượng tốt của cô dành cho anh ta là hoàn toàn không có, không, trong mắt của cô, người đàn ông này căn bản là tên khốn nạn, tại sao vô duyên vô cớ bắt cóc con của cô?

Đến cửa lớn phòng làm việc của ông chủ, Nhan Dương gõ cửa một cái, theo đó, mở cửa ra, để Trình Ly Nguyệt đi vào, Trình Ly Nguyệt vội vàng nghiêng người là lách vào trong luôn.

Mới vào cửa, nghe thấy tiếng cười của con, âm thanh vui vẻ, tuyệt nhiên không hề bị tổn hại gì, ngược lại cực kì vui vẻ.

"Trình Vũ Trạch..." Trình Ly Nguyệt kêu lên một tiếng tức giận lo lắng rồi cô chạy nhanh đến phía bức bình phong.

Còn phía sau bình phong, cũng lập tức có một thân hình nhỏ bé chạy ra, vui mừng kêu lớn, "Mami, mami mẹ đến rồi."

Trình Ly Nguyệt theo bản năng vươn tay ra để ôm chặt cậu nhóc vào lòng, xác nhận nó không hề thiếu một miếng thịt nào trên người mới thấy yên tâm, mà lúc đó, cô chỉ cảm thấy một áp lực mạnh mẽ từ phía sau bức bình phong ập đến, tiếp đến, một người đàn ông cao lớn một tay bỏ vào túi chậm chậm bước ra từ phía sau bình phong.

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt từ trên khuôn mặt đứa con rời khỏi, sớm đã tức giận đến run người, thù địch nhìn trừng trừng người đàn ông đang đi về hướng này.

Nhưng mà, khi nhìn thấy dung nhan của người đàn ông...

Cô bỗng có chút ảo giác, người đàn ông này tại sao lại giống con mình đến vậy?

Đường viền khuôn mặt hoàn mỹ, ngũ quan lập thể, các đường nét trên mặt, thần thái long mày, quả thật giống với con của cô một cách thần kì.

Trình Ly Nguyệt hoàn toàn chấn động rồi, đầu óc trống rỗng, có chút cảm giác huyền hoặc.

Trong lúc cô đánh giá anh ta, người đàn ông cũng từ trên cao nhìn xuống cô với thái độ coi nhẹ mọi thứ, sắc mặt cao cao tại thượng.

Cung Dạ Tiêu nghĩ rằng người phụ nữ sinh con cho anh chẳng qua là loại phụ nữ ra đường chớp một nhúm tay là có cả đồng đô, nhưng hiển nhiên, có chút ngoài dự kiến của anh, trẻ, lại có chút xinh đẹp, đương nhiên, đây không phải là điều anh quan tâm.

Biểu cảm bị sốc của Trình Ly Nguyệt, trong con mắt của nhóc con trở thành thú vị, cậu nhóc cười hi hi, tiếng nói non trẻ hướng về cô, "Mami, rất ngạc nhiên phải không? Mami biết ông ấy là ai không?"

Sau đó, cậu nhóc không đợi mami đoán đã phấn khích đến nỗi tuyên bố, "Ông ấy là baba con đó!"

=====

End chương 24

~~~~~

Vốn dĩ nay chủ nhật đáng lẽ ta nên edit được nhiều chương hơn nhưng nay ta bận đi thi cho nên là chỉ edit được 1 chương này, mọi người thông cảm cho ta nha! Ta sẽ cố gắng edit nhanh, tiện thể có ai muốn hợp tác với ta edit truyện này thì nhắn tin cho ta nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngoan nào, theo mẹ về nhà

Trình Ly Nguyệt ép bản thân lơ đi cái khí chất lớn mạnh của người đàn ông này, cô trừng mắt nhìn con, "Ai cho con nhận ba lộn xộn vậy, mami dạy con thế nào, bây giờ cái xã hội này có rất nhiều kẻ lừa gạt, con ngoài việc biết ăn cơm, con có thể hiểu chuyện chút không."

Nói xong, Trình Ly Nguyệt ôm lấy con, nhất định ngẩng đầu lên mới có thể đối diện với người đàn ông, mặt cô tức giận mở miệng nói, "Anh đem con tôi đến đây để làm gì? Anh có biết tôi có thể tố cáo anh bắt cóc trẻ con đem bán không?"

Đôi lông mày dài sắc nét của Cung Dạ Tiêu nhếch lên, người phụ nữ này lại dám tố cáo anh, cô ta chắc có bản lĩnh này?

"Mami..." cậu nhóc đôi mắt mở to nhìn mẹ, muốn giải thích.

"Con im miệng, về nhà mẹ xử lý con sau." Trình Ly Nguyệt không đợi con mình nói hết, đã chen ngang vào câu nói của cậu.

Cung Dạ Tiêu nhăn mặt, người phụ nữ này bình thường cũng dùng cách cứng rắn bá đạo này để dạy con của anh sao?

"Mami, mẹ thật sự hiểu lầm rồi! Ông ta thực sự là baba con" Cậu nhóc vẫn cứ chen miệng vào nói, sau đó phồng má bất mãn nói, "Mami không cảm thấy con với baba rất giống nhau à?"

Điểm này, Trình Ly Nguyệt không có gì để nói, vừa rồi cô cũng sốc về việc đó, xem ra con trai quá ngây thơ rồi, không phải nhìn giống nhau thì sẽ là ba được đâu!

"Tiểu Trạch ngoan, chúng ta về nhà được không! Mami sẽ mua đồ ăn ngon cho con, sau này không được nhận ba bậy bạ nữa hiểu chưa?"

Cậu nhóc thấy mẹ không tin bản thân, tức đến nổi khuôn mặt nhăn nhó không yên, "Mami, thật đó, thật sự đó là baba của con mà!"

Nhìn con lo lắng, tim Cung Dạ Tiêu bất chợt nhói đau, bây giờ anh không lên tiếng, nhưng bây giờ, anh không thể không cứu con, đôi chân dài của anh bước ra, nhanh chóng đến gần bên cạnh Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt chưa kịp phản ứng lại, đứa trẻ trong lòng bị người đàn ông cao lớn cướp đi, Trình Ly Nguyệt tức đến nổi mắt trợn to.

Trong chốc lát, cô nhìn thấy khuôn mặt một lớn một nhỏ giống như đúc nhìn cô, cô ngây người vài giây, hướng về phía người đàn ông tức giận nói, "Anh trả con tôi đây."

"Ai nói con là của cô vậy?" Cung Dạ Tiêu lạnh lùng nói.

"Con tôi đương nhiên là của tôi rồi." Trình Ly Nguyệt tức giận nói,

người đàn ông này bế con của cô, còn dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với cô, thật là khốn nạn mà.

"Vậy cô nói tôi biết, cô một mình thì sao mà sinh ra con cô được?" Người đàn ông cười nhạt hỏi.

"Tôi..." Trình Ly Nguyệt mặt bỗng ửng đỏ, ý của người đàn ông này là?

Lúc đó, chỉ thấy thân hình cao lớn của người đàn ông di chuyển đến bàn làm việc, Trình Ly Nguyệt lập tức đi theo, chỉ thấy anh ta lấy ra một tờ giấy từ trên tầng trên, Trình Ly Nguyệt cách anh ta khoảng nửa mét, anh ta lạnh lùng ném tờ giấy trên tay vào cô, "Nữ nhân, cô ăn cắp giống của tôi khi nào."

Trình Ly Nguyệt với cầm chắc tờ giấy trong lòng, cô nhìn thấy phía trên có một hàng chữ, mất chữ a mồm chữ o, không nghi ngờ đó là đơn báo cáo giám định quan hệ cha con, cô trực tiếp nhìn đến chỗ bác sĩ kết luận, chỗ đó ghi là, qua giám định, hai người có quan hệ cha con.

"Tôi không để lại giống trên người cô, cô nghĩ mình cô có thể sinh ra con?" người đàn ông ném ra một câu nói, giọng trầm giễu cợt truyền đến từ phía trên đầu cô.

Trình Ly Nguyệt trong lòng bị chấn động mạnh, cô thở gấp gấp, tìm cô vì phần nộ mà đập rất nhanh, cô ngẩng đầu lên, nhìn trừng trừng về phía người đàn ông, "Đêm hôm đó bốn năm trước...là anh?"

Cung Dạ Tiêu nhìn cô khuôn mặt trắng bệch, đôi môi mỏng khê nhếch, "Qua giám định con của cô với tôi là quan hệ cha con, không phải tôi thì còn ai?"

Trình Ly Nguyệt sắp rồ rồi, sắp phát điên rồi, hắn ta chính là tên khốn nạn bí ẩn ngủ với cô bốn năm về trước?

Tại sao lại là hắn?

Trình Ly Nguyệt ôm lấy đầu, có chút choáng váng, và lúc này, một tiếng nói lo lắng non nớt truyền đến tai cô, "Mami, mami không sao chứ!"

Trình Ly Nguyệt cố gắng cắn chặt răng, cho dù bốn năm trước không phải anh ta, cũng sẽ là tên trai bao mà Thẩm Quân Dao sắp xếp đó, vì vậy, là ai thì có quan hệ gì chứ? Nói chung đêm hôm đó, cô đã xảy ra thâm kịch như vậy rồi.

Hiện tại, quan trọng nhất là, con cô bị người khác cướp đi.

Trình Ly Nguyệt hít một hơi thật sâu, ép chặt các cảm xúc, hướng về cậu bé trong lòng của anh ta nhẹ nhàng cười, "Tiểu Trạch, ngoan, theo mami về nhà"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Con là của tôi

"Vậy baba thì sao? Baba có về nhà cùng chúng ta không?" Nhóc con meo meo, hỏi với gương mặt thật tội.

Trình Ly Nguyệt liếc nhìn người đàn ông đẹp trai phong độ đầy thù địch, nhưng trước mặt con trai, cô vẫn không muốn để lộ bản tính người phụ nữ hung dữ, cô mỉm cười, dịu ngọt, "Ông ấy bận lắm, ông ấy phải quản lý công ty lớn đến vậy, ông ấy không có thời gian cùng chúng ta về nhà."

"Mami à, mami yên tâm, con điều tra qua rồi, baba đứng đầu danh sách những người giàu có nhất thế giới, chuyên trị các loại không khuất phục, sau này sẽ không còn ai dám ức hiếp mami nữa." Cậu nhóc cười hí hửng.

Trình Ly Nguyệt, "....."

"Con trai, con ra ngoài tìm dì Nhan chơi nhé? Baba muốn nói chuyện với mami con" Cung Dạ Tiêu dịu dàng lên tiếng, muốn cậu nhóc rời khỏi.

Dù sao thì chủ đề tiếp sau đây không thích hợp cho cậu nhóc nghe thấy.

Nhóc con cũng rất biết quan sát tình hình, xem ra baba và mami muốn nói chuyện tình cảm rồi, vậy thì cậu không làm kỳ đà nữa, mau chóng rút thôi!

"Dạ, baba, mami, hai người không được cãi nhau nhé! Phải yêu thương lẫn nhau biết không ạ?" Cậu nhóc bước xuống khỏi vòng ôm của baba, ngược đầu lên khuyên bảo.

Gương mặt của hai người lớn đột nhiên cứng đờ vài giây, còn cậu nhóc thì tung tăng đi ra ngoài, ở ngoài cửa, Nhan Dương thấy cậu nhóc đi ra, biết là ông chủ còn có việc phải xử lý, vội vàng dẫn cậu nhóc đến phòng làm việc của cô, lấy đồ chơi dụ khị cậu nhỏ.

Cậu nhóc vừa đi, không khí trong phòng lập tức trở nên vô cùng ngột ngạt, căng thẳng, thậm chí là nguy hiểm, áp lực.

Nắm đấm của Trình Ly Nguyệt vô thức nắm chặt lại, ngược đầu nhìn người đàn ông có khí chất hơn người, cô bày ra khí thế của bản thân, "Anh muốn nói gì với tôi?"

Cung Dạ Tiêu ngược lại khá thoải mái, anh khoát hai tay lại, nhìn cô với thái độ của một vương giả, "Đương nhiên là bàn về chuyện con trai chúng ta rồi."

"Tiểu Trạch không phải là con trai anh, nó là của tôi, là của một mình tôi thôi." Trình Ly Nguyệt lập tức phản bác, bốn năm trước, tên khốn này vô cớ chiếm mất cơ thể cô, cô còn chưa nói gì, bây giờ còn muốn đến giành con trai với cô, nằm mơ đi.

Cung Dạ Tiêu cười nhạt, "Vậy cô nói tôi biết, một mình cô làm sao mà sinh được con? Bốn năm trước nếu không có tôi gây giống cho, cô làm sao có con trai được?"

Trình Ly Nguyệt muốn phát điên, gương mặt xinh xắn đỏ như gấc, giận đến nỗi muốn giết chết anh ta, cô như một con sư tử cái bị chọc tức, hét âm lên,

"Anh còn dám nói đến chuyện bốn năm trước, tên khốn nạn, tên mặt người dạ thú như anh..."

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu tức khắc tối sầm lạnh như băng, ánh mắt sắc như chim ưng nhìn cô, "Nữ nhân, nói chuyện khách sáo chút nhé, chuyện của bốn năm trước, tôi không hề quên, cô tưởng người chủ động là tôi sao? Cô rõ ràng cũng rất chủ động phối hợp, nếu như không vì tôi bị người ta bày mưu hãm hại, cô tưởng loại người như cô tôi có hứng thú ả à?"

Trình Ly Nguyệt bất ngờ, người đàn ông này vừa ăn cướp vừa la làng mà, ăn sạch sành sanh rồi còn chê bai? Trên thế giới này vẫn còn loại khốn nạn như vậy tồn tại sao?

"Ăn không nổi vậy sao anh vẫn ăn?" Trình Ly Nguyệt nghiêng răng giận dữ phản lời.

Gương mặt Cung Dạ Tiêu tức đến nổi gân xanh, anh lạnh lùng nói, "Chuyện của bốn năm trước tôi không muốn truy cứu nữa, nhưng mà từ nay về sau con trai sẽ về với tôi."

Trình Ly Nguyệt lần nữa tức muốn nổ tung, đến suy nghĩ do dự cô cũng không hề, hét lớn, "Anh nằm mơ đi, con trai là do tôi sinh, do tôi nuôi lớn, nó là của tôi, anh đừng mơ cướp nó đi."

"Cô tưởng con cháu nhà họ Cung của tôi có thể giao cho người mẹ như cô dạy bảo sao?" Vừa nãy Cung Dạ Tiêu đã được người phụ nữ này trong ngành khó dạy, hơn nữa còn hay nói tục, đặc biệt là ẩn tượng từ bốn năm trước, càng tệ, tùy tiện lên giường trải qua tình một đêm với đàn ông, loại phụ nữ này không xứng có con của anh ta.

"Tôi như thế nào không liên quan đến anh, còn nữa, con tôi họ Trình, nó kêu Trình Vũ Trạch, với nhà họ Cung của anh không hề có chút quan hệ gì." Trình Ly Nguyệt không chút nhượng bộ.

End chương 26

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Theo anh ta về nhà

Cung Dạ Tiêu cắn môi hít thở, đôi mắt sắc lạnh nhìn cô, nét mặt điềm đạm nói, "Vậy cô muốn thế nào? Muốn bao nhiêu tiền, cô nói giá, tôi sẽ đáp ứng cho cô."

Tiền? Chết tiệt mà, người đàn ông này có tiền là có thể nhục mạ người khác sao?

"Ngoại trừ con trai tôi ra, tôi không cần gì cả, anh tốt nhất trời xa con trai tôi một chút." Trình Ly Nguyệt cảnh cáo.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt, ánh nhìn thâm sâu nguy hiểm hiện lên trong mắt anh, người đàn bà này thật không phải cứng đầu dạng vừa mà, anh hằng nhẹ giọng, "Nếu bắt buộc thì chúng ta cùng ra tòa, tôi tin rằng đoàn luật sư của tôi sẽ cho cô biết ai mới là người có tư cách nuôi dưỡng đứa con này."

Vậy là uy hiếp rồi.

Hơn nữa còn không phải đơn giản là uy hiếp bình thường nữa.

Trình Ly Nguyệt hơi mở to mắt, mấy năm nay đi làm ở công ty nên cô không phải không biết, loại người có thân phận như anh ta, kiện tụng không bao giờ thua, vì thế, anh ta muốn lấy tiền và quyền để áp bức cô.

"Kiện thì kiện, tôi không sợ anh đâu." Trình Ly Nguyệt thua người nhưng không thua khí thế, cô không muốn lộ vẻ sợ sệt.

"Được thôi, cô nói đấy nhé, vậy thì chờ thư mời của tòa án đi nhé! Còn nữa, tối nay tôi muốn dẫn con trai về nhà ngủ." Cung Dạ Tiêu nói chắc nịch.

Trình Ly Nguyệt cắn môi đỏ, giận đến nổi muốn tát anh ta một bạt tay, đem đó vào bốn năm trước khiến cô mất tất cả, bây giờ anh ta lại muốn tranh đứa con với cô sao?

"Không thể nào, đứa nhỏ ngoài việc ở chung với tôi ra, nó tuyệt đối không ở chung với bất cứ ai." Mắt Trình Ly Nguyệt đỏ hoe, một đôi mắt đẹp giờ chỉ toàn oán hận.

Cung Dạ Tiêu hết kiên nhẫn nhìn cô, anh ghét nhất nước mắt phụ nữ.

Nhóc con đang chơi ở phòng làm việc của Nhan Dương, nhưng lòng lại cứ nghĩ đến baba mami, cậu nghĩ trong lòng, hai người họ sau bốn năm mới gặp

nhau lần đầu tiên, không biết có cãi nhau hay không, thế nên cậu muốn đến xem như thế nào.

Đột lúc Nhan Dương đi rửa trái cây cho nhóc, cậu lập tức lên ra khỏi phòng làm việc, chạy đến trước cửa phòng làm việc của Cung Dạ Tiêu, cậu nhóc không hề đắn đo đẩy cửa ra một nửa.

Cung Dạ Tiêu đang đứng đối diện cửa nên anh nghe thấy tiếng đẩy cửa là đoán biết ngay nhóc con đi vào, lại nhìn người phụ nữ đứng trước mặt, khuôn mặt phần nộ sắp nước mắt giàn giụa, Cung Dạ Tiêu theo bản năng vòng đôi tay rắn chắc ôm lấy cô, đẩy khuôn mặt đầm nước mắt của cô áp sát vào ngực mình.

Trình Ly Nguyệt hét hồn ngược đầu lên nhìn, còn chưa kịp phản ứng gì thì nghe thấy giọng nói kinh ngạc xen lẫn vui mừng, "Chu choa ơi! Baba và mami đang ôm nhau rồi kìa!"

Cung Dạ Tiêu cười với giọng trầm, "Đúng vậy, mami con cảm động quá, khóc mất rồi."

Trình Ly Nguyệt bức bối ngược đầu nhìn anh ta, người đàn ông này chỉ toàn nói dối, rõ ràng là anh ta chọc cô giận đến đau gan đau thận, mà còn dám nói như vậy.

"Mami, gặp được baba mẹ nhất định là vui lắm phải không? Không khóc không khóc nhé, phải giống như Tiểu Trạch vậy, làm một đứa trẻ dũng cảm kiên cường." Nhóc con đem những lời bình thường mami vẫn dạy cậu, lần này dùng hết để khuyên mami.

Trong lòng Trình Ly Nguyệt hoàn toàn sụp đổ, cô dùng sức vùng khỏi vòng ôm của Cung Dạ Tiêu, trên mặt lộ ra biểu cảm chán ghét, cái người đàn ông đến giành con với cô này, bất cứ hành động động chạm nào với anh ta cô cũng cảm thấy rợn người từ sâu trong tim.

Vậy nhé, đã thế rồi thì tối nay chúng ta bàn xong rồi nhé, đến nhà tôi ăn cơm." Cung Dạ Tiêu bất ngờ tuyên bố với giọng trầm thấp.

Trình Ly Nguyệt ngược đầu nhìn chòng chọc vào anh ta, dùng ánh mắt kháng nghị.

Còn lúc này, cậu nhóc đã vui mừng đến nhảy cẫng lên, "Thiệt không ạ? Mami, chúng ta thực sự có thể đến nhà baba ăn cơm không? Yeah! Con cuối cùng cũng có baba rồi! Sau này nhóc sẽ không thể nói con là đứa trẻ không có ba nữa."

Trình Ly Nguyệt đang chuẩn bị nói không đi, nhưng nghe lời này của con trai, lại thêm giọng nói hưng phấn của cậu nhóc, cô thực sự không thể nhẫn tâm được, khi con trai ở nước ngoài, vẫn luôn vì không có ba mà bị các bạn khác bài xích, vì thế trong lòng nhóc con lưu lại rất nhiều ám ảnh.

Đây chính là điều cô cảm thấy có lỗi với con nhất, vậy lúc này đây, cô làm sao có thể nhẫn tâm bóp nát giấc mơ đẹp của con trai?

End chương 27

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Thẩm Quân Dao gây khó dễ

Đôi mắt dài của Cung Dạ Tiêu quét ánh nhìn qua khuôn mặt Trình Ly Nguyệt, đoán được, cô có lẽ đã mềm lòng đồng ý rồi.

"Baba à, nhà baba lớn không? Đẹp không? Có đồ chơi gì không?" cậu nhóc đã bắt đầu hưng phấn mong mỏi rồi.

"Thấy qua lâu đài chưa?"

"Thấy qua rồi! Rất lớn rất lớn."

"Baba ở trong lâu đài đó."

"Wow! Baba quả nhiên là người siêu giàu luôn." Cậu nhóc mở to con mắt vui vẻ cảm thán, sau đó, quay đầu sang Trình Ly Nguyệt, "Mami, con không lừa mẹ nhé! Baba cực kì giàu luôn."

Trình Ly Nguyệt im lặng không nói gì, anh ta có tiền với cô có chút gì liên quan đâu?

"Baba à, con nói với baba nè! Mami bị một bà dì xấu ức hiếp, baba nhất định phải giúp mami trút giận, chống lưng cho mami, đừng để mami lại bị bà dì xấu đó ức hiếp nữa."

Ánh mắt của Cung Dạ Tiêu lập tức quay sang Trình Ly Nguyệt, thâm sâu phức tạp làm người khác không nhìn thấu được.

Trình Ly Nguyệt xấu hổ đến nỗi mặt ửng hồng, nhìn sang cậu nhóc nghiêm khắc, "Chuyện của mami không được nói năng lung tung, ai nói là mami bị người khác ức hiếp?"

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to, có chút thất vọng thấy rõ, mà lúc này, Cung Dạ Tiêu đột nhiên cười mỉm, "Được, ta sẽ chống lưng cho mẹ con, nói với ta, là bà di xấu nào?"

Trình Ly Nguyệt ngây người, người đàn ông này nói thật hay giả vậy? Hay là chỉ muốn lừa con của cô vậy thôi?

"Mami, cái bà di xấu xa đó tên là gì vậy, mami có thể nói cho baba nghe á!"

"Mami của con có thể ứng phó với mọi loại người, không cần giúp đỡ" Trình Ly Nguyệt ngữ khí cứng đờ, cô chỉ muốn giữ khoảng cách với người đàn ông này, sao lại cần anh ta giúp đỡ?

Hơn nữa, anh ta không phải muốn kiện cô sao? Nếu như không nể mặt con đang vui vẻ, cô tối nay đánh chết cũng không đến nhà anh ta ăn cơm.

Đương nhiên, cô có thể không đi, lấy một lý do nào đó thoát khỏi là được, nhưng mà, cô không thể đứng yên nhìn người đàn ông đó lừa con mình đưa đi, lỡ như anh ta dùng thủ đoạn lấy được lòng con, sau này con sẽ thích hẳn mất thì sao?

Không được, cô nhất định phải đi theo qua đó, cô biết, muốn thắng vụ kiện tụng này, nhất định phải để con theo phe mình.

Chính vào lúc đó, điện thoại cô reo lên, cô từ trong túi lấy ra xem, là Linda gọi đến.

Cô nhìn con nói, "Mami ra ngoài nghe điện thoại."

Nói xong, cô một bên cầm lấy điện thoại nghe, một bên nhanh chân đi ra cửa phòng làm việc.

"A lô, chị Linda ạ."

"Ly Nguyệt, hết cách rồi, Lục phu nhân muốn gặp em, bây giờ em có thời gian qua đây một chuyến không?"

"Em... em bên này còn chút việc..." câu nói của cô chưa nói hết, thì nghe thấy đầu dây bên kia điện thoại Linda bị người khác cướp lấy.

"Đề tôi nói chuyện với cô ta cho!" là tiếng của Thẩm Quân Dao.

Tìm Trình Ly Nguyệt lập tức thối chết, chỉ nghe thấy giọng nói tức giận của Thẩm Quân Dao truyền đến, "Trình Ly Nguyệt, cô làm việc kiểu gì vậy? Khách hàng là thượng đế biết không? Cô có biết tôi đã ra bao nhiêu tiền để mua bản thiết kế của cô không? Bất kể bây giờ cô đang bận gì, nhanh chóng xuất hiện trước mặt tôi, nếu không, tôi sẽ khiếu nại cô."

Trình Ly Nguyệt nghiêng môi, "Được, bây giờ tôi qua đó."

"Tốt nhất là ngoan ngoãn qua đây, tôi mới được biết, hóa ra ông chủ của cô và tập đoàn Lục Thị có chút quen biết, muốn đuổi cổ cô, chỉ là chuyện trong phút chốc mà thôi." Nói xong, Thẩm Quân Dao cười nhạt cúp điện thoại.

Trình Ly Nguyệt tức đến nổi mũi và miệng bốc khói luôn rồi, Thẩm Quân Dao ức hiếp người quá đáng, chuyện của bốn năm trước, cô đã phải tự nuốt đi rồi, bốn năm sau, cô vẫn bị cô ta hành hạ sao?

Nhưng mà, cô hiện tại rất cần phần công việc này, nếu như công việc mất đi, cô lấy gì tranh kiện tụng với Cung Dạ Tiêu? Một người đến công việc còn không có, thẩm phán còn để con cho cô nuôi nữa không? Vì vậy, lúc này, ý nghĩa của công việc này đối với Trình Ly Nguyệt càng lớn hơn nữa.

Cô quay đầu đẩy cái cửa lớn phòng làm việc, chỉ thấy trong phòng làm việc, Cung Dạ Tiêu và cậu nhóc đang nói chuyện, Trình Ly Nguyệt đi qua đó, hướng về phía người đàn ông, lại nhìn con trai, "Tiểu Trạch, bây giờ mami dẫn con về nhà chơi với dì Đường nhé, được không con?"

"Nhưng mà buổi tối chúng ta không phải sẽ đến nhà baba ăn cơm sao?" Khuôn mặt nhóc con đầy sự trông chờ.

"Mami biết, đợi mami tan làm rồi dẫn con đi nhé?"

Đôi mày của Cung Dạ Tiêu nhíu lên, đôi môi mỏng cười nhẹ, "Sao phải phiền phức vậy, tôi trông chừng Tiểu Trạch được rồi, giao cho người ngoài tôi không yên tâm"

=====

End chương 28

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Bị xúc phạm

"Cô ấy là trợ lý của tôi, cô ta sẽ có trách nhiệm trông coi tốt Tiểu Trạch thôi." Trình Ly Nguyệt phản bác, lời nói của người đàn ông này, thật là không thích nghe.

"Tóm lại, từ bây giờ, sự an toàn của con tôi nhất định sẽ phụ trách, nếu như cô muốn đi làm, cô cứ đi, con cứ giao cho tôi." Khuôn mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu rất nghiêm.

"Mami, mami đi làm đi! Con theo ba được rồi, con còn nhiều chuyện muốn nói với ba nữa!" Cậu nhóc cũng không muốn rời xa ba.

Trình Ly Nguyệt thật sự có một chút hấp tấp muốn kéo nhóc con đi, nhưng mà, Thẩm Quân Dao đang thúc giục, cô không thể không qua đó một chuyến, cô nghiêng răng nói, "Được, vậy hết giờ làm mami quay lại đón con."

"Không cần đâu, tôi sẽ đưa con về nhà, còn tài xế của tôi sẽ đến đón cô về nhà tôi" Cung Dạ Tiêu một bước cũng không muốn rời xa cậu nhóc.

Trình Ly Nguyệt giận cực kỳ, nhưng trước mặt con, lại không tiện thể hiện, vì từ khi còn nhỏ cô đã không nhẫn tâm biểu hiện sự phẫn nộ tức giận trước mặt con.

"Được thôi!" Trình Ly Nguyệt chỉ còn cách thỏa hiệp, sau đó, nhìn thẳng vào người đàn ông khí chất hơn người, cao quý phi phàm, căn dặn một tiếng, "Không được để tiểu Trạch ăn uống bậy bạ, còn nữa, máy điều hòa ở đây hơi lạnh, chỉnh lớn lên chút."

Cung Dạ Tiêu lông mày xoắn lên, người phụ nữ này lại dám quản anh nữa.

"Yên tâm, tôi tuyệt đối đủ khả năng chăm sóc con tôi." Cung Dạ Tiêu không vui nói, người phụ nữ này sao mà phiền phức đến vậy?

"Tốt nhất là vậy" nói xong, lúc Trình Ly Nguyệt sắp đi, còn tặng cho tiểu Trạch một nụ cười rất dịu dàng, "Con à, lát nữa gặp nha."

Cậu nhóc tặng lại một nụ hôn gió, "Mami đi đường cẩn thận nha"

Trình Ly Nguyệt gật đầu nhanh chân đi ra cửa.

"Baba có thể cho tài xế của ba chở mami đi một đoạn được không?" Cậu nhóc lập tức thương mẹ một nhọc khó đón xe, nói với ba.

Bây giờ bất kì yêu cầu gì của con, Cung Dạ Tiêu đều không hề cự tuyệt, anh nhất thiết dùng thời gian ngắn nhất để lấy lòng được con.

"Được." Cung Dạ Tiêu nhếch miệng cười, lấy điện thoại ra gọi số điện thoại cho tài xế chuyên dụng, "Đi ra cửa trước chờ một cô gái mặt bộ âu phục màu xám, cô ta tên Trình Ly Nguyệt, anh đợi cô ta làm việc xong, tối đến chở về lại nhà tôi."

Trình Ly Nguyệt từ tòa nhà Cung Thị đi ra, thì thấy có một người đàn ông trung niên cười đón cô, "Xin hỏi là Trình Ly Nguyệt tiểu thư phải không? Tôi là tài xế của ngài Cung Dạ Tiêu, ngài kêu tôi chờ cô đi."

Trình Ly Nguyệt giật cả mình, vô thức nhìn lên cái cao ốc thu nhỏ dưới bầu trời, người đàn ông đó có lòng đến vậy sao?

Trình Ly Nguyệt nhìn thời gian, hiện giờ đón xe cũng không dễ gì, bèn gật đầu nói, "Được, làm phiền rồi."

Có xe chuyên dụng ngồi, cô tại sao lại phải cự tuyệt chứ?

Nói xong địa chỉ, tài xế rất nhanh chở cô ấy đến nơi, sau đó, lúc xuống xe, anh ta nói với cô, "Trình tiểu thư, tôi sẽ ở đây đợi cô, tối nay, ngài Cung kêu tôi chờ"

cô về nhà của ngài."

Trình Ly Nguyệt chỉ giận Cung Dạ Tiêu, cái thứ tự cao điển khuông, đàn ông không có phong độ, cô đối với người khác vẫn rất lễ phép, cô gật đầu cười, "Được ạ, cảm ơn nhiều."

Trình Ly Nguyệt bước nhanh đến quán cà phê, đến cái phòng được chỉ định, thì thấy Linda đang ngồi trên ghế sofa, còn kế bên là Thẩm Quân Dao trên người một bộ váy màu đỏ quý phái ngồi ở đó, đôi chân kiều ngạo đưa lên, trong tay cầm ly rượu vang đỏ đang hưởng thụ.

"Đến rồi!" Thẩm Quân Dao cười lạnh lùng một tiếng, nói xong, nói với Linda kế bên, "Tôi muốn cùng với thiết kế Trình nói chuyện riêng, làm phiền cô về trước được không?"

Linda gật gù đầu, ánh mắt hướng về Trình Ly Nguyệt cổ vũ, cô cùng trợ lý rời khỏi trước.

Đóng cửa phòng lại, Thẩm Quân Dao cười lên, nhìn vào dáng người phong trần của Trình Ly Nguyệt, có chút đắc ý nói, "Trình Ly Nguyệt, xem xem hình

dáng cô hiện giờ, thật là làm tôi thấy thật tội nghiệp á!"

Trình Ly Nguyệt ngẩng mặt nói, "Xin hỏi cô có cách nhìn gì đối với bản thiết kế của tôi không?"

Thẩm Quân Dao hứ một tiếng, cười lạnh lùng cứng rắn nói, "Cô đây là thiết kế gì đây? Tôi thấy thiết kế của học sinh tiểu học còn tốt hơn cô đó, bản thảo như vậy của cô, còn muốn tôi ra mấy triệu tệ để mua?"

End chương 29

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cách làm bẽ mặt

Trình Ly Nguyệt đang chờ câu nói này của cô ta, cô bước qua đó, thu lại bản thảo từ cô ta, ánh mắt lạnh lùng quét qua cô ta nói, "Thật tốt, cô không thích bản thảo thiết kế của tôi, tôi cũng không có cách nào khác, cô đem mấy triệu tệ của cô dùng trên người nhà thiết kế khác đi!"

"Cô vậy là ý gì? Cô không muốn nhận đơn hàng của tôi?" Sắc mặt Thẩm Quân Dao hơi biến sắc, thực ra ban nãy cô có xem qua kỹ càng rồi, bản thảo thiết kế của Trình Ly Nguyệt rất có tâm, hơn nữa còn mang khí chất đặc biệt riêng.

"Nếu cô đã không thích rồi, tôi sợ rằng mình không còn cách nào thỏa mãn yêu cầu của cô nữa, thế nên, mời cô tìm người khác tốt hơn vậy!" Trình Ly Nguyệt nói xong, cầm bản thảo thiết kế chuẩn bị rời khỏi.

"Cô đứng lại, tôi cứ là muốn cô thiết kế cho tôi, bây giờ, tôi muốn chỉ ra điểm chưa tốt của cô, cô bỏ xuống." Thẩm Quân Dao cố nhìn con giận dữ, nếu cứ thế để cô ta đi rồi, vậy sau này cô làm sao gây khó dễ cô ta được nữa?

Trình Ly Nguyệt ngồi xuống, trải bản thảo thiết kế trước mặt cô ta, "Ở đâu cần phải chỉnh sửa, mời cô chỉ ra."

Thẩm Quân Dao nhìn bản thảo thiết kế có thể gọi là hoàn hảo này, nhất thời cũng không biết phải xuống tay từ đâu, cô vừa cười vừa chỉ vị trí viên đá quý ở giữa, "Ở đây, tôi thấy cô thiết kế nhỏ quá, cô biết đấy Tuấn Hiền sẵn sàng vì tôi mà chỉ ra tất cả, cho dù tôi muốn viên kim cương to nhất sáng nhất trên đời này thì anh ấy cũng sẽ cho tôi, cô chắc không biết giá trị của anh Tuấn Hiền bây giờ là thế nào nhỉ! Anh ấy đã xếp vị trí thứ hai mươi một trên bảng xếp hạng những người giàu có nhất thế giới rồi, sự giàu có của anh cô tưởng tượng cũng không ra đâu."

Trình Ly Nguyệt cười thầm trong bụng, cô cũng vừa đi gặp một người xếp hạng nhất đấy thôi, nhưng mà, họ có nhiều tiền hay ít tiền, lại có quan hệ gì với cô?

Vừa nhìn là biết Thẩm Quân Dao không hiểu gì về thiết kế rồi, cô chế nhạo, "Nếu thiết kế lớn quá, tôi nghĩ cô đeo sẽ rất mệt đấy, dù gì thì không phải đá quý càng lớn thì sẽ càng đẹp."

"Cô...Tôi cứ muốn to đấy, cô thiết kế chỗ này ít nhất lớn hơn gấp đôi cho tôi, còn nữa, bên góc này thêm cho tôi một ít kim cương nhuyễn nữa, tôi muốn chiếc nhẫn kim cương của tôi độc nhất vô nhị."

"Cô có chắc đây là những gì cô muốn thêm vào không?" Trình Ly Nguyệt nhìn chằm chằm hỏi.

Đôi mắt tinh tế của Trình Ly Nguyệt nhíu lên, "Đúng vậy, tôi muốn thêm, sao chứ?"

Trình Ly Nguyệt lắc nhẹ đầu, "Không có gì, nếu cô thích hình dáng như bản thảo này, vậy tôi sẽ dựa theo yêu cầu của cô thêm vào một ít kim cương nhuyễn, đồng thời sẽ tăng kích cỡ của viên kim cương sẽ đính vào lên hai lần, hài lòng chưa?"

"Trình Ly Nguyệt, cô đừng có nhảm lẫn nhé, tôi mới là khách hàng, cô chỉ là một nhà thiết kế tép riu thôi." Thẩm Quân Dao có chút nổi giận.

"Vâng, Lục Phu Nhân, tôi sẽ làm dựa theo yêu cầu của cô, nếu không có gì khác nói nữa, tôi xin phép về trước để thiết kế" Trình Ly Nguyệt nói xong, dọn dẹp bản thiết kế chuẩn bị rời khỏi, dù sao thì con trai cô vẫn ở chỗ Cung Dạ Tiêu, cô không yên tâm.

Thẩm Quân Dao tức đến mặt tối sầm lại, cô muốn gây khó dễ cô ta, nhưng bất kể thế nào, Trình Ly Nguyệt cũng giống như cục bông gòn, kích như thế nào cũng có vẻ không kích được điểm yếu của cô ta vậy.

Cô đứng dậy, muốn đi đến chiếc xe thể thao mới mua của mình, cô lại muốn khoe mẽ trước mặt cô ta, cười bảo, "Ly Nguyệt, có cần tôi tiễn cô về không, vừa hay tôi thuận đường đi ngang công ty cô."

"Không cần đâu, tôi có xe."

Thẩm Quân Dao nghe nói cô ấy có xe, bất giác cười nhạt, chắc chắn là loại xe rẻ mạt công ty phát cho, khiến cô ta càng muốn khoe của hơn.

Cô và Trình Ly Nguyệt cùng xuống lầu, xe của cô đậu ngay trước cửa quán cà phê, chỉ cần một lát cô bấm nút mở cửa, Trình Ly Nguyệt sẽ thấy ngay.

Hai người bước ra khỏi quán cà phê, Thẩm Quân Dao quả nhiên lấy chìa khóa ra bấm nút mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ giá năm triệu tệ ở trước cửa tiệm một cách khoe mẽ kiêu kỳ, cô nhìn về phía Trình Ly Nguyệt một cách đắc ý, chỉ thấy cô ấy tập trung đi thẳng về hướng chiếc Rolls Royce màu xám bạc ở trước mặt, đây là chiếc được xem là siêu xe tốt nhất thế giới, Thẩm Quân Dao mở to đôi mắt tinh tế, nhìn Trình Ly Nguyệt tự nhiên mở cửa ghế sau của siêu xe, thân hình nhỏ nhắn ngồi vào trong, đóng cửa.

Và không lâu sau đó, chiếc siêu xe này chậm chậm rời khỏi, đó là chiếc siêu xe trị giá mấy chục triệu tệ.

Đứng nhìn đến khi chiếc siêu xe hòa vào dòng xe, Thẩm Quân Dao mới sực tỉnh, trời! Tại sao Trình Ly Nguyệt có thể ngồi chiếc xe tốt đến thế? Mấy năm gần đây cô cũng có nghiên cứu về xe, giá trị của chiếc xe đỏ chắc chắn là thuộc hàng hiếm có.

Thẩm Quân Dao khi không cảm thấy bị làm cho bẽ mặt, cô ngồi vào xe thể thao của mình, khuôn mặt đỏ ửng vì tức, không ngờ rằng lần đầu tiên khoe mẽ lại bị Trình Ly Nguyệt đè bẹp đi đến vậy.

Chẳng lẽ mấy năm nay cô ta với được tên nhà giàu nào rồi? Thẩm Quân Dao cười nhạt, bất kể cô ta có với được người như thế nào, thì chuyện ngày xưa cũng sẽ trở thành vết dơ suốt đời cô ta không thể xóa đi được, chỉ cần cô điều tra rõ ràng rồi, cô sẽ cho người đàn ông ở phía sau cô ta biết, quá khứ của cô ta dơ bẩn đến dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Cậu nhóc ngủ say

Ngồi trên xe.

Nhìn ra phong cảnh ngoài cửa, Trình Ly Nguyệt đương nhiên biết Thẩm Quân Dao cố ý huênh hoang chiếc xe của cô ta, nếu không có tài xế của Cung Dạ Tiêu đang đợi cô, cô ta chắc chắn sẽ dương dương đắc ý lắm, bây giờ, cô thực sự cảm thấy rất sáng khoái, cô nghĩ, Thẩm Quân Dao nhất định là tức điên lên rồi!

Cái cảm giác này không ngờ lại tuyệt đến vậy, đối với loại phụ nữ xem trọng hư danh như Thẩm Quân Dao thì việc làm bẽ mặt cô ta nhất chính là trở thành người có nhiều tiền hơn cô ta.

"Trình tiểu thư, chúng ta bây giờ về lâu đài của Cung Tổng ạ! Người tài xế ở phía trước điềm tỉnh nói

Trình Ly Nguyệt nhìn đồng hồ, sắp hơn năm giờ chiều rồi, cô gật đầu trả lời một tiếng, "Vâng."

Xe đang chạy về phía ngược hướng trung tâm thành phố, hướng về đại lộ rộng lớn, con đường này gần như không có bao nhiêu xe, như là con đường dành riêng cho Cung Dạ Tiêu vậy, quả nhiên, con đường này thông thẳng đến tòa lâu đài ẩn hiện trong một khu rừng của Cung Dạ Tiêu.

Nằm khuất trong những thân cây, góc nhọn màu trắng xám cực lớn thoát ẩn thoát hiện, trông tựa như là một vật thể khổng lồ đang ẩn mình trong sâu thẳm rừng xanh. Xe chạy đến trước cửa hoa viên của lâu đài, Trình Ly Nguyệt thì đã bị kinh ngạc đến mất mớ từ từ khi ngồi trên xe, bây giờ nhìn thấy tòa lâu đài ở cự ly gần hơn thì cô một lần nữa mất chữ a mồm chữ o, người đàn ông này không ngờ lại có khả năng ở một nơi không xa trung tâm thành phố cho lắm sở hữu một tòa lâu đài trong rừng?

Chuyện này phải có tiền đến mức độ nào mới có thể làm được đây?

Cô nuốt nước miếng, nhưng lại thấy náo lòng, người đàn ông này càng có tiền, vậy thì, khả năng giành được con trai cô càng lớn.

Trình Ly Nguyệt vừa bước đến trước cửa, thì nhìn thấy cửa sắt chậm chậm mở ra hai phía, như là đang chào đón cô đi vào vậy, Trình Ly Nguyệt lên cảm thán trong lòng rồi bước vào cửa lớn tòa lâu đài hùng vĩ này, bước lên mấy bậc thang bằng ngọc dẫn vào sảnh lớn thì sẽ đến được sảnh lớn rộng rãi hào nhoáng, so với sự hào hoa của tòa lâu đài thì bài trí của sảnh lớn càng xa xỉ đến khiến cho người ta phải tặc lưỡi, lúc này, một người đàn ông trung niên đi về phía cô mỉm cười nói, "Là Trình tiểu thư phải không nhỉ!"

"Đúng vậy, cho hỏi Cung Dạ Tiêu về chưa ạ?"

"Cung thiếu gia dẫn theo tiểu thiếu gia xem phim trong phòng chiếu phim ở lầu ba" Quản gia trả lời.

Trình Ly Nguyệt nhìn về phía cầu thang xoáy đi lên lầu, cô bước về phía đó không một chút do dự, phía sau, quản gia muốn nói gì đó nhưng lại im lặng.

Cung thiếu gia vừa rồi có căn dặn ông, bất kể Trình tiểu thư có yêu cầu gì đều không được ngăn cản.

Trình Ly Nguyệt bước sai lớn đến lầu ba, ở đây hoàn toàn được thiết kế theo kiến trúc của phòng giải trí, phòng tập thể thao hào nhoáng, phòng chơi bi-a, quầy bar thư giãn! Cuối cùng, cô đứng trước một cánh cửa đóng kín, cô đoán đây chính là phòng chiếu phim, cô đưa tay đẩy cửa.

Chỉ thấy trên ghế sofa rộng rãi tối mờ, thân hình tôn quý của Cung Dạ Tiêu đang ngồi ở đó, sau đó, khi cô chuẩn bị nói gì đó thì anh | ta nhìn về phía cô suyt một tiếng, xong cúi đầu nhìn đứa trẻ đang ngủ gật gù trong lòng anh.

Trình Ly Nguyệt lập tức ghen tị, nhóc con xưa giờ chỉ ở bên cạnh cô mới có thể ngủ, còn lại không bao giờ ngủ bên cạnh ai bao giờ, không ngờ lại có thể ngủ trong lòng anh ta như vậy.

Trình Ly Nguyệt bước qua đó, đến bên anh ta, khuôn mặt cô áp sát khuôn mặt con trai, nhẹ giọng gọi, "Tiểu Trạch, là mami này." Nói xong, liền ôm cậu nhóc khỏi người Cung Dạ Tiêu, giống như khi còn nhỏ vậy, lắc lư nhẹ nhàng cậu nhóc để ru nhóc vào giấc ngủ.

Nhóc con chép miệng vài cái, có vẻ như nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra nhìn một cái, có lẽ vì ngửi thấy mùi hương của mami, nhóc không có tỉnh dậy, lại ngủ tiếp.

"Bé con vào phòng tôi ngủ đi!"

Cung Dạ Tiêu nói với giọng trầm.

Trình Ly Nguyệt thực ra muốn bế cho con ngủ, nhưng mà ở đây tối quá, cô cũng không muốn nán lại lâu.

Cung Dạ Tiêu nhìn thấy thân hình mảnh mai nhỏ nhắn của cô, nhóc con tuy chỉ mới ba tuổi, nhưng đã cao hơn một mét một rồi, thế nên rõ ràng Trình Ly Nguyệt rất phí sức để bế con.

"Để tôi." Cung Dạ Tiêu sợ cô bé không vững, làm té con trai.

Trình Ly Nguyệt lập tức ôm con cứng ngắc, nhìn anh ta một cách đầy phòng vệ, "Không cần, anh dẫn đường đi."

Cung Dạ Tiêu đi đến bên cạnh thang máy, đưa tay nhấn nút mở cửa, lên lầu bốn.

End chương 31

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Người đàn ông khốn nạn

Đứng trong thang máy, Trình Ly Nguyệt nhìn khuôn mặt màu hồng phấn mũm mĩm của con, nhìn không được hôn luôn vài cái, Cung Dạ Tiêu nhú mắt nhìn, sự lạnh lùng trong mắt tan đi mấy phần, người phụ nữ đẹp nhất, thực ra, là thời khắc mang đậm tình yêu của người mẹ.

Đi đến phòng ngủ chính của Cung Dạ Tiêu, anh đẩy cửa ra, Trình Ly Nguyệt nhìn thấy căn phòng to lớn hào hoa rộng rãi, cô có hơi choáng.

Cung Dạ Tiêu vén tấm chăn ra, Trình Ly Nguyệt ngồi trên giường, cởi giày cho con, sau đó, cúi lưng xuống, nhẹ nhàng đặt con lên trên giường, cậu nhóc u ở một tiếng, cuộn cơ thể lại ngủ say sưa lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngây thơ không tà niệm, trong một lúc, trên giường một nam một nữ nhẹ nhàng kim nén lại hơi thở, sợ sẽ làm phiền tới cậu nhóc.

Trình Ly Nguyệt nhìn một lúc, thì có cảm giác ánh nhìn lạnh giá rơi vào khuôn mặt cô, trong lòng cô rồi lên một chút, đương nhiên cô biết là ai đang nhìn trừng trừng cô.

Trong căn phòng này, trừ Cung Dạ Tiêu ra, chẳng còn bóng dáng của ma nào.

Trình Ly Nguyệt lông mày cau lại, đuôi mắt cô lướt đến người đàn ông vòng ra sau lưng cô, cô lo lắng giật mình đứng dậy, xoay đầu, nhìn chăm chăm người đàn ông cao to phía sau lưng.

"Anh muốn làm gì?" Trình Ly Nguyệt cảnh giác nhìn anh ta.

Cung Dạ Tiêu khuôn mặt lạnh lùng không có biểu cảm gì, anh vươn tay qua định nắm lấy tay của cô, "Qua đây nói chuyện với tôi một chút."

Từ tổn thương của bốn năm về trước, Trình Ly Nguyệt đối với đụng chạm của đàn ông ám ảnh cả đời, lúc nhìn thấy tay của người đàn ông với tới, bản năng của cô lùi lại, nào có ngờ phía sau là cạnh giường, chân cô vấp phải, thân hình cô mất đi sự cân bằng, chuẩn bị ngã về hướng cậu nhóc đang nằm trên giường.

Cung Dạ Tiêu thấy tình hình vậy, nhanh tay lẹ mắt vươn cánh tay ra, chụp lại, còn Trình Ly Nguyệt tay quờ quạo trên không trung không có chỗ dựa, cuối cùng cũng có đồ vật để bám lấy, hai cánh tay mảnh mai của cô vòng chặt vào cổ của người đàn ông, như thể tư thế khi nhảy xong một điệu nhảy vậy, anh cúi người xuống, Trình Ly Nguyệt nửa người nằm trong lòng của anh ta.

Mặt của hai người, bỗng chốc, cự li rất gần, gần đến, hô hấp đan xen nhau.

Khoảng cách gần như vậy làm cho Trình Ly Nguyệt muốn hô hoán lên, trong lúc cô đang hít một hơi sâu để chuẩn bị hô hoán lên, người đàn ông thấy vậy, dùng tay để che miệng cô lại sợ không kịp nữa rồi, vậy nên, anh chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất, tốc độ nhanh nhất ngăn cản cô ấy phát ra tiếng hô hoán.

Đó chính là dùng đôi môi gọi cảm của anh mạnh mẽ bít kín đôi môi hồng của cô.

Ngăn cản cô hô hoán, làm ồn cậu nhóc mới ngủ.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt đầu muốn nổ tung, nơi eo cô, bàn tay to lớn của người đàn ông bắt lấy, trên môi, là đôi môi hoang dã của người đàn ông, đang hôn.

Trong không khí tràn đầy sự lãng mạn.

Cô muốn điên lên rồi, tim, đập vừa nhanh vừa rồi, muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, người đàn ông này, anh ta đang làm gì đây?

Đầu óc cô phát ra âm thanh bưng bưng, mặt đỏ như gấc.

Cung Dạ Tiêu nhắm mắt, đôi môi mềm mại thơm ngọt, làm anh đứng hình vài giây, không ngờ, người phụ nữ này lại ngọt ngào đến nỗi làm anh thất thần, ngọt đến nỗi anh đang đơn thuần khóa môi của cô nhưng lại cảm thấy chưa cam tâm.

Bởi vậy, hầu như bản năng đang tìm kiếm, tay còn lại của anh chen vào giữa tóc của cô, nâng phía sau ót của cô, hôn một cách mạnh mẽ.

Gắn sát chặt chẽ đến nỗi một chút không khí cũng không lọt vào được.

Trình Ly Nguyệt sớm đã không còn ý thức được gì nữa rồi, đầu óc trống rỗng đến nỗi cự tuyệt hành động như vậy cũng không làm được nữa.

Chỉ có thể giương mắt nhìn người đàn ông đó từ khóa môi, trở thành hôn sâu, hôn ngấu ngiến, lưỡi của anh, dễ dàng gạt răng của cô ra, đưa vào trong miệng cô, chơi đùa với lưỡi của cô

Khốn nạn! Người đàn ông này lại dám ở trước mặt con ức hiếp cô?

Trời ạ! Lỡ như con tình dục, nhìn thấy cảnh tượng không tốt cho trẻ con như vậy, sẽ như thế nào?

Tay của cô cuối cùng từ cổ của anh gỡ ra, dùng sức để đẩy ngực anh ra, muốn anh ta dừng lại.

Cung Dạ Tiêu khóa môi nở nụ cười, để cô đứng dậy, đồng thời, không quên lưu luyến để lại trên đôi môi tình tẻ một cái hôn.

Anh những tưởng người phụ nữ này sẽ vui vẻ cảm ơn, rung động dựa dẫm mà yêu luôn anh.

Nào ngờ đâu, "Chátттт"

Một tiếng bạt tai không lớn không nhỏ, vang lên trong phòng.

=====

End chương 32

Hẹn gặp lại mọi người nha, hôm nay tới đây thôi =))))))

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tha lỗi cho cô ấy

Đây là bản năng của Trình Ly Nguyệt, sau khi bị ức hiếp sẽ có hành động phản xạ như vậy.

Trên gương mặt tuần tú của Cung Dạ Tiêu hiện ra mờ mờ dấu năm ngón tay, Trình Ly Nguyệt xem lại tay của mình, cũng giặt mình.

Trời đất! Cô đánh anh ta?

Trong lúc cô ngây người ra.

Đột nhiên, người đàn ông cúi người xuống, cả khuôn mặt anh tuần đưa sát lại gần một cách đáng sợ, nhịp thở của cô dừng lại, lần này thay vào đó là lùi về sau một bước.

"Cô dám đánh tôi?" Giọng anh ta trầm khàn, toát ra mùi nguy hiểm nồng nặc.

Từ nhỏ đến lớn, đừng nói là đánh anh ta, ngay cả đến một câu chửi mắng cũng không có, vậy mà người phụ nữ này dám đánh anh ta?

Khuôn mặt nhỏ của Trình Ly Nguyệt thoáng qua nét kinh hoàng sợ sệt, nhưng miệng vẫn muốn trả treo, "Anh đáng bị đánh mà, ai bảo anh vừa nãy có hành động khốn nạn..."

Sắc mặt anh ta tức khắc trở nên tối sầm khó coi, "Cú tát này cho cô nợ trước, khi có thời gian, tôi sẽ đòi lại."

Nói xong, anh ta quay người đi khỏi một mạch.

Trình Ly Nguyệt thở ra một hơi dài, sắp bị dọa chết khiếp rồi mà, cảm giác đau rát ngay lòng bàn tay nóng bừng, chứng tỏ cú tát ban nãy của cô không hề nhẹ chút nào.

Đáng đời, cô thảm hổ một tiếng.

Về đến giường, cô cúi đầu xem khuôn mặt đẹp trai của con trai đang say ngủ, cô thở một hơi dài, tại sao con trai lại là kết tinh từ giống của tên đàn ông này cơ chứ?

Còn nữa, con trai làm thế nào mà quen biết được tên này cơ chứ?

Vì nhóc con ngủ mất rồi, nên bữa ăn tối tại nhà họ Cung cũng dời về sau.

Trình Ly Nguyệt quỳ ngồi trên thảm, úp người bên cạnh giường, gối mặt lên tay, cứ thế mà ngủ quên mất.

Nửa tiếng sau, thân hình cao thẳng của Cung Dạ Tiêu từ ngoài cửa đẩy cửa bước vào, khi thấy trong phòng tối đen, hình ảnh hai mẹ con đều ngủ say khiến anh ngơ người một lúc, nhấn nút mở đèn trần.

Anh bước đến gần.

Dưới ánh đèn vàng dịu nhẹ, một đôi mẹ con có gương mặt say ngủ thật xinh đẹp đến mê hoặc lòng người, Cung Dạ Tiêu khóa chặt đôi lông mày, hôm nay không biết anh trúng loại tà gì mà không dùng bất cứ hình thức trừng phạt nào để đáp trả lại người phụ nữ cho anh một bạt tay.

Hơn nữa.... nụ hôn vừa nãy, thực ra cơ thể anh có phản ứng đó, lại còn không hề ít.

Chết tiệt mà, người phụ nữ này làm sao có mê lực này? Có thể khiến anh hôn một lần là nghiện luôn?

Có lẽ là do ảnh hưởng của ánh đèn, nhóc con đột nhiên vờn vai một cái, sau đó, một hàng lông mi vừa dài vừa dày mở ra, để lộ đôi mắt to đen tuyền như viên đá quý vậy.

Mơ mơ hồ hồ nhìn thấy gương mặt của Cung Dạ Tiêu, cậu nhóc vui vẻ chép miệng, nũng nịu kêu một tiếng, "Baba."

Một tiếng baba, khiến cho trái tim kiên định cứng hơn thép của anh tức khắc tan chảy.

Còn lúc này, người phụ nữ ngủ gục mặt trên giường cũng dậy rồi, từ ngày sinh con rồi, cô cảm thấy mình cực dễ giật mình tỉnh giấc, chỉ cần nghe được một chút tiếng động từ con trai thôi, cô sẽ lập tức mở mắt ra.

Trình Ly Nguyệt mở mắt, cái cảm giác ngọt ngào dần tới, cô nheo mày, thì nhìn thấy thân hình cao ráo của anh ta đang ngồi kế bên cô, một đôi mắt lạnh đang nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, làm động tác quệt nước miếng. Trời đất! Anh ta nhìn bao lâu rồi, cô có chảy nước miếng không?

Cung Dạ Tiêu nhìn thấy biểu cảm khuôn mặt cô, muốn cười, nhưng lại nghĩ đến thân phận cao quý của mình, lại nhìn xuống, anh đưa tay, ôm đưa nhóc đang bò tới kế bên anh vào lòng. Nhóc con nhìn thấy mamì, lại nhìn thấy baba, khuôn mặt nhỏ hiện rõ cảm giác hạnh phúc mãn nguyện.

"Mami lau mặt cho con." Trình Ly Nguyệt đứng dậy nói, cô đi về phía phòng tắm, chỉ thấy trong phòng tắm rộng lớn chỉ toàn là mùi hương của người đàn ông này.

Cô nín thở một lúc, lấy một cái khăn màu xám, làm ướt dưới nước sau đó vắt khô, ra ngoài lau lên mặt nhóc con.

Cung Dạ Tiêu bế cậu nhóc lên đi ra ngoài trước, nhìn về phía người phụ nữ đang đi vào phòng tắm cất khăn nói một tiếng, "Xuống ăn cơm luôn."

End chương 33

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Baba mami ngủ

Trình Ly Nguyệt cất xong khăn tắm đi ra cửa, trong lòng thì oán khí ngất trời, tại sao lại phải đến đây chứ? Không đến thì không xảy ra chuyện như ban này rồi.

Trong phòng ăn dưới lầu, tường vàng huy hoàng, phong cách trang hoàng gần bằng khách sạn bảy sao, khiến người ta có cảm giác được hưởng thụ sự tôn quý.

Nhóc con hưng phấn lắm, nhà của baba lớn đến thế, đẹp đến thế kia mà!

Chỉ thấy trên mặt khăn trải bàn màu vàng kim bày ra tám món ăn đặc sắc, chay mặn phối hợp hài hòa, hương thơm nức mũi, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Cung Dạ Tiêu ôm con trai đến ngồi ở vị trí đầu bàn, Trình Ly Nguyệt vì phải lo việc ăn uống của con, nên bắt buộc phải đến ngồi cạnh con trai.

"Tiểu Trạch, con muốn ăn gì, baba gấp cho con." Cung Dạ Tiêu một bên tay ôm con, một bên tay chuẩn bị gấp đồ ăn cho cậu nhóc.

"Để con nó tự ăn, đừng nuông chiều hư." Trình Ly Nguyệt lên tiếng nói.

Cung Dạ Tiêu ngờ người một chút, nhóc con trong lòng anh lập tức ngoan ngoãn bò xuống, "Baba, con tự ăn."

Trình Ly Nguyệt chuyển sang một chỗ ngồi mới, để con trai ngồi ở giữa hai bọn họ, cô lấy một chén cơm mà người giúp việc mang lên để trước mặt con trai, Cung Dạ Tiêu muốn cung chiều con, ai ngờ lại không có cơ hội.

Bên cạnh cậu nhóc có một cái muỗng, mà đôi tay tròn lẳn đầy thịt của cậu thì lại đang dùng đũa, Trình Ly Nguyệt gấp cho nhóc một ít rau mà cậu thích ăn để trên mặt cơm, cậu nhóc lập tức cầm chén lên ăn.

"Mami, nhà của baba lớn thiệt lớn luôn! Tối nay chúng ta cùng ngủ với baba nhé!" Nhóc con ngược khuôn mặt nhỏ lên, nét mặt khao khát nhìn về phía mami. Trình Ly Nguyệt không có cảm giác thèm ăn, đang uống canh, bất ngờ lời nói của con trai làm cô bị sặc, "Hơ...hơ...hơ..." Cô vội che miệng, bị sặc đến họ liên tục vài tiếng.

"Mami, mami sao rồi? Chỗ nào không khỏe sao?" Nhóc con lập tức lo lắng vuốt vuốt lưng cô.

Trình Ly Nguyệt rút một tờ khăn giấy che miệng, nhất thời nói không ra lời.

Người đàn ông ngồi ở vị trí đầu bàn sầm mặt lại.

Trình Ly Nguyệt cuối cùng cũng qua cơn sặc hơi, cô ứ hử một tiếng, "Con trai, ăn nhanh lên, ăn no rồi chúng ta về nhà"

"Không chịu mà! Tối nay chúng ta cùng ngủ với baba nhé? Nhóc Ủ là ngủ chung với baba mami đó." Cậu nhóc tức khắc không hài lòng, cậu cũng muốn trải nghiệm cảm giác cùng ngủ chung với baba mami.

Khuôn mặt xinh của Trình Ly Nguyệt thoáng ửng hồng, cô nhìn lướt qua khuôn mặt của người đàn ông, chỉ thấy anh ta từ tốn ăn thức ăn trong đĩa, hình như bình thản hơn cô.

Nhóc con lập tức dùng kỹ năng làm nũng của mình, hai tay chấp vào nhau, đôi môi phúng phính, "Mami, con xin mami mà!"

Trình Ly Nguyệt đang không biết phải làm gì, bất ngờ, một giọng nam trầm thấp hấp dẫn chen vào, "Đồng ý con trai đi!"

Trình Ly Nguyệt lập tức kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn trừng về phía anh ta, "Không được."

Yêu cầu gì cô cũng có thể đáp ứng con trai, nhưng ngủ chung với người đàn ông này, cô sống chết cũng không làm được.

Tưởng nhóc con dễ dụ lắm à? Thực ra nhóc con đều biết hết cả, baba mami không có yêu thương ân ái như trong tưởng tượng của nhóc, cậu muốn thông qua sự nỗ lực của mình để cho hai người họ càng thân thiết hơn. "Oa..." chỉ thấy nhóc con com không ăn, hai tay uất ức đan vào nhau trên đầu gối, nước mắt nói có là có, khóc rất ư là thương tâm. Trình Ly Nguyệt bất ngờ, hôm nay con trai làm sao thế này? Tại sao lại trở nên không nghe lời đến vậy? Hơn nữa còn khóc nữa, cô không nhớ nổi lần cuối con trai khóc thương tâm đến thế là khi nào luôn.

"Con muốn ngủ chung với baba mami, con muốn ngủ chung với baba mami mà!" Chiều dùng nước mắt tấn công được cậu nhóc trình diễn.

"Trình Vũ Trạch, ăn com thì ngồi ngoan ăn com, con khóc cái gì." Trình Ly Nguyệt bày ra khuôn mặt nghiêm nghị dạy bảo.

"Mami nếu không đồng ý ngủ cùng baba, con sẽ không ăn com." Nhóc con mếu mòi trả lời.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt, dưới đôi mắt sắc của anh là sự ung dung nhìn thấu được chân tướng, con trai diễn thực không tệ, vì muốn tác hợp cho anh và mami ngủ chung, nhóc con cũng cố gắng hết sức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Cô ấy đồng ý rồi

"Trình Vũ Trạch, con còn khóc nữa, còn khóc nữa thì chúng ta sẽ về nhà ngay bây giờ."

Nhóc con khóc càng thảm thiết hơn, "Oa... không chịu không chịu, mami, Tiểu Trạch từ nhỏ đã không được ngủ chung với baba mami, Tiểu Trạch rất muốn ngủ chung với hai người mà."

Cung Dạ Tiêu thấy vậy, lập tức dỗ dành, "Được rồi, tối nay ta và mami con sẽ ngủ chung với con, không khóc nữa nhé."

"Này... anh..." Trình Ly Nguyệt tròn to mắt, anh ta nói nhằm gì thế? Cô đồng ý khi nào chứ?

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu lạnh lùng nhìn cô, "Con trai khóc đến mức như vậy rồi, cô còn nhẫn tâm cự tuyệt sao? Nếu cô ngay cả yêu thương con trai cũng không làm được, vậy cô còn tư cách gì nuôi dưỡng nó?"

Trình Ly Nguyệt lập tức muốn nổi điên mà, anh ta dám lấy quyền nuôi con để uy hiếp cô?

"Tôi rất yêu con trai tôi." Trình Ly Nguyệt phản bác.

Cung Dạ Tiêu hừ nhẹ một tiếng, "Nếu đã yêu nó, vậy thì phải tôn trọng yêu cầu của con chứ, hơn nữa, con trai từ nhỏ đã không được tôi chăm sóc, vô cùng thiếu thốn tình yêu của cha, nó muốn ngủ cùng chúng ta, cũng đâu phải yêu cầu quá đáng gì!"

Trình Ly Nguyệt không ngờ... không tìm được lý do gì để phản biện.

Trời ơi! Nội tâm cô cự tuyệt cơ mà.

Nhóc con nghe hiểu những lời vừa nãy, thấy mami không nói gì, cho là bà đã đồng ý rồi, khuôn mặt nước mắt nước mũi tèm lem của cậu còn chưa khô, vậy mà vội chạy đi ôm eo mami, ngược mặt lên hưng phấn nói, "Cảm ơn mami."

Trình Ly Nguyệt nhìn khuôn mặt hưng phấn cực kỳ của con trai, cô làm sao có thể nói ra lời nói tàn nhẫn nữa?

"Được thôi! Mami hứa với con, nhưng mà con nhất định phải ăn. hết chén com này." Trình Ly Nguyệt chỉ có thể hít thở sâu, trầm nghĩ, đợi con trai ngủ say rồi, cô chắc chắn sẽ không ngủ chung nữa.

"Dạ! Con nhất định sẽ ăn hết mà." Nhóc con đảm bảo.

Vừa quan sát hai mẹ con này, ngón tay thon dài của Cung Dạ Tiêu vừa cầm ly rượu vang lên, đôi môi mỏng hấp dẫn nhấp một ngụm, màu đỏ sẫm của dung dịch rượu chảy vào miệng anh, phối với chiếc áo màu đen của anh nữa, thật khiến người ta có ảo giác của một con quỷ hút máu phương đông.

Trình Ly Nguyệt kìm không nổi lên nuốt nước miếng ừng ực.

Trên đời này sao lại có loại đàn ông không bị dung hòa với thế tục như vậy chứ?

Ăn xong bữa tối, thời gian vẫn còn sớm, thêm việc nhóc con vừa mới ngủ dậy, nên tinh thần của cậu vô cùng sung mãn, Cung Dạ Tiêu tính dẫn nhóc đi đến một công viên gần đó đi dạo.

Nhóc con dĩ nhiên vô cùng tự nhiên tích cực kéo theo Trình Ly Nguyệt, Trình Ly Nguyệt cũng không yên tâm con trai đi cùng Cung Dạ Tiêu nên cũng đi theo.

Trên đường đi đến công viên, ánh mắt Trình Ly Nguyệt dõi theo nhóc con nhảy tung tăng ở phía trước, giống như một con thỏ nhỏ đắc ý vậy, thâm tâm bất giác妒 đi rất nhiều, có lẽ là do người đàn ông ở bên cạnh này! Khiến cho nhóc con như thể đột nhiên có một chỗ dựa to lớn mạnh mẽ vậy.

Chuyện xảy ra cả ngày hôm nay giống như chơi trò mạo hiểm vậy, bất ngờ lên bất ngờ xuống, tim cô cũng sắp chịu đựng không nổi rồi.

Con trai đột nhiên đào ra được một người ba già nhất thế giới? Chuyện này cô chưa bao giờ nghĩ đến.

"Tôi có một đề nghị." Giọng trầm khàn của Cung Dạ Tiêu lọt vào tai cô.

Trình Ly Nguyệt kinh ngạc quay đầu nhìn anh.

"Bất kể giữa hai chúng ta ai giành được quyền nuôi con, đều phải giấu con trai, sau đó, cùng đối phương sinh sống ít nhất hai năm."

Trình Ly Nguyệt giật nảy mình, đây là lời đề nghị gì? Thật không công bằng.

"Con trai nhất định phải là của tôi, ngoài tôi ra, nó sẽ không sống với bất cứ ai." Trình Ly Nguyệt tự tin nói.

Sau đó, một giây sau, thân hình cao lớn cực kỳ có tính uy hiếp chặn trước mặt cô, anh ta nhử mắt nhìn cô, "Nên... từ ngày mai bắt đầu, cô dọn vào nhà tôi ở."

Trình Ly Nguyệt lần nữa bị làm cho giật mình, nhìn anh ta, trừng mắt nói, "Tôi không muốn."

"Không đến phiên cô quyết định." Lời uy hiếp buông ra, anh ta nhìn thấy nhóc con sắp chui vào cua quẹo rồi, lập tức sai bước chân dài đuổi theo.

Ở phía sau, gương mặt xinh xắn của Trình Ly Nguyệt giận đến đỏ ửng, ý gì chứ? Còn muốn cô dọn đến ở chung với anh ta? Để cho anh ta và con trai vun đắp tình cảm?

Anh ta chắc điên rồi!

=====

End chương 35

Sorry mọi người hic, vốn dĩ tối nay định edit rồi đăng thêm mấy chương nhưng mà ta mệt quá nên hẹn mọi người cuối tuần ra chương nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cha con tương tác

Thời gian tiếp theo, Trình Ly Nguyệt chỉ đứng xem người đàn ông trước mặt chọc con trai cô vui vẻ cười to như thế nào, trong lòng cô có chút chua chát, anh ta vẫn đứng là mạnh mẽ can thiệp vào cảm tình của con trai và cô.

Đi dạo một lúc trong công viên mới quay về, đã là tám giờ rưỡi tối rồi, khi về nhà, Cung Dạ Tiêu để nhóc con ngồi trên vai đi về, tiếng cười của cậu nhóc vang khắp một khu.

Phía sau, Trình Ly Nguyệt nghe thấy tiếng cười vui vẻ hưng phấn đến thế của con trai, khóe miệng cũng nở ra nụ cười mà bản thân cô cũng không phát hiện ra.

Thân là một người mẹ, con trai vui vẻ hạnh phúc, chính là niềm vui hạnh phúc của cô, cái cảm giác này, cô muốn nén cũng nén không được.

Về đến phòng khách, nhóc con đã cười đến sắp hụt hơi, Cung Dạ Tiêu ôm cậu vào lòng, gương mặt anh tuần áp sát gần cậu nhóc, hôn lên khuôn mặt phúng phính của cậu, khiến cho cậu nhóc cười ha hả không ngừng, nụ cười trên gương mặt anh tuần của Cung Dạ Tiêu cũng là tràn đầy tình thương và yêu thích từ tận sâu trong tim.

Trình Ly Nguyệt bước vào nhìn thấy cảnh này, ngây ra vài giây, hình dáng anh ta khi nói chuyện với cô bạn này là ác ma, còn bây giờ, lại thành thiên sứ.

Nhìn con trai đang ngồi trên ghế sofa, cô mở miệng nói, "Tiểu Trạch, đến giờ đi tắm rồi."

"Mami, tối nay có thể để baba tắm cho con không." Nhóc con lập tức yêu cầu.

Trình Ly Nguyệt thực sự muốn tức chết mà, con trai đeo Cung Dạ Tiêu đến thế, đúng là không phải việc tốt gì.

Cung Dạ Tiêu nghe xong, đôi mắt sâu đen mê người nhìn về hướng cô với vẻ đắc ý, Trình Ly Nguyệt thì cắn môi liếc anh ta không vui vẻ gì.

"Được thôi, baba tắm cho con, đi thôi! Sau này, baba sẽ tắm cho con mỗi ngày." Cung Dạ Tiêu vô cùng hưởng thụ cảm giác con trai dựa dẫm vào anh.

"Vâng ạ!" Nhóc con cũng khá phân khời gật đầu đồng ý.

Trình Ly Nguyệt trong lúc nhìn hai cha con đi lên lầu, phát hiện người giúp việc trong lầu đài đều không thấy đâu hết, cô bất giác cũng đi theo lên lầu, cô nhớ lầu bốn vẫn còn rất nhiều phòng dành cho khách, tối nay cô chăm con ngủ say rồi thì cô sẽ về phòng dành cho khách ngủ.

Trong phòng tắm, Cung Dạ Tiêu lần đầu tiên tắm cho một đứa nhóc mũm mĩm, cảm giác rất mới lạ. Trong bồn tắm, làn da trắng khỏe của nhóc con cùng với mái đầu đen tuyền khi bị ướt nước, dưới ánh sáng của bóng đèn, trở nên vô cùng dễ thương đáng yêu, còn đôi mắt to long lanh lại khiến anh nghĩ ngay đến Trình Ly Nguyệt.

Nếu nói đứa con này có ngũ quan giống hệt anh, vậy thì đôi mắt này chắc chắn giống mẹ nó, trong trẻo tinh khiết, không hề có tạp chất.

"Baba, ông bà nội con ở đâu vậy!" Nhóc con chớp chớp đôi mắt to hiếu kỳ hỏi.

Gương mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu đan lại, cười dịu dàng, "Họ sinh sống ở nước ngoài, tìm thời gian thích hợp ba sẽ sắp xếp cho con gặp họ."

"Dạ!" Nhóc con đầy mong chờ.

Trình Ly Nguyệt đi vào phòng ngủ chính, chỉ thấy căn phòng rộng rãi được thiết kế theo tông lạnh, đâu đâu cũng toát ra tính cách khó chịu của nam chủ nhân, cô tự động đi về phía ban công.

Cung Dạ Tiêu dùng khăn tắm quấn kỹ nhóc con rồi bế ra ngoài, nhóc con cũng không có quần áo mặc rồi, Cung Dạ Tiêu nhớ ra ban đầu khi xây dựng lầu đài, anh có thiết kế một phòng trẻ con trong tủ quần áo khác của mình, thế nên, trong phòng trẻ con có sẵn quần áo trẻ em.

Anh dùng khăn quấn kỹ nhóc con, dặn cậu nhóc không được xuống giường, còn anh ta thì đẩy cửa đi sang căn phòng bên cạnh, lấy một bộ đồ ngủ nhóc con có thể mặc được, đem về mặc vào cho nhóc.

Trên ban công, Trình Ly Nguyệt lưng dựa vào lan can, thông qua cửa sổ nhìn anh ta mặc đồ cho con trai ở trên giường, có chút không tin nổi vào mắt mình,

người đàn ông này cho người ta cảm giác lạnh lùng khó gần, cao quý, cao cao hơn người, nhưng lúc này đây, trước mặt con trai, anh ta lại xuất hiện hình tượng vú nuôi hoàn mỹ.

Thực ra, con trai có người ba như vậy cũng không phải việc xấu gì.

Trình Ly Nguyệt vội lắc đầu, cô nghĩ bậy bạ gì thế? Chẳng lẽ chỉ vì anh ta đối xử tốt với con trai một chút mà cô đã vội mềm lòng rồi sao?

Trình Ly Nguyệt đẩy cửa ban công bước vào, ánh mắt Cung Dạ Tiêu quét qua, "Đến phiên cô đi tắm rồi đấy."

=====

End chương 36

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bị khích trúng rồi

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt có hơi mở to, "Tôi... tôi không mang quần áo, tôi không tắm."

"Mami, mami như vậy là không ăn ở vệ sinh rồi nhé, nhất định phải tắm đấy nhé!" Nhóc con lập tức dạy bảo.

"Tôi đi lấy cho cô." Cung Dạ Tiêu nói xong, khoe môi hiện lên nét cười tà mị, đứng dậy, anh đẩy cửa đi ra, đã có quần áo trẻ em chuẩn bị sẵn thì tự nhiên sẽ có đồ của phụ nữ.

Trình Ly Nguyệt chau mày, tên này đi đâu lấy quần áo?

Một lúc sau, thấy anh ta cầm ba bộ đồ ngủ không cùng phong cách, nhưng lại giống nhau ở điểm vài ít đến đáng thương đi vào, ném lên giường, "Cô tự chọn."

Trình Ly Nguyệt nhìn bộ áo ngủ hấp dẫn đến khiến người khác chảy máu mũi kia, mặt xinh lập tức đỏ ửng, cô cắn răng xoay đầu đi, "Tôi không mặc."

"Không tắm thì không được lên giường tôi."

"Nếu không phải vì con trai, ai muốn lên giường anh."

"Phụ nữ muốn nhiều lắm" Cung Dạ Tiêu nhếch môi cười.

Trình Ly Nguyệt bất chùng câu nói này của anh, hướng về phía con trai dạy bảo, "Con trai, con xem xem cuộc sống cá nhân của ba con, loạn quá, sau này con không được học ông ấy đâu nhé."

Gương mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu hơi biến sắc, anh nhìn về phía cậu nhóc, đính chính, "Đừng nghe mami con nói bậy,

baba con cho tới giờ phút này chỉ lên giường cùng với một mình mami con mà thôi."

Trình Ly Nguyệt ngây người ra vài giây, sao có thể?

Nhóc con chớp chớp mắt, hỏi xác nhận lại, "Thật sao? Baba, ba chỉ ngủ chung với một người phụ nữ duy nhất là mami à?"

"Đúng vậy, chỉ ngủ cùng duy nhất mẹ con." Cung Dạ Tiêu chắc chắn.

Trình Ly Nguyệt muốn phát cáu, tên này có thể không bàn luận chủ đề người lớn với con trai cô nghiêm túc đến thế không? Sớm muộn gì cũng sẽ dạy hư con trai cô thôi.

"Dừng lại, không bàn chủ đề này nữa, không được phép nói thêm nữa." Trình Ly Nguyệt lập tức ngăn cản, tiếp tục nói nữa, chắc cô phải tìm lỗ chui vào mất.

Cô đương nhiên là không dễ bị lừa như con trai, anh ta làm sao có thể chỉ ngủ cùng mình cô trong suốt những năm nay? Loại đàn ông có thân phận như anh, cho là anh ta không chủ động đi tìm phụ nữ, thì cũng có vô số phụ nữ như chim ưng nhắm được con mồi, chăm chăm muốn ngủ cùng anh ta.

Đàn ông vốn dĩ là loại động vật dùng thân dưới suy nghĩ, anh ta làm sao có thể không ngủ được?

"Mami, mami đi tắm nhanh lên! Một lát chúng ta sẽ ngủ trên chiếc giường lớn này của baba đó!" Nói xong, nhóc con nhảy cẫng trên chiếc giường lớn, có vẻ như xem chiếc giường này là đệm nhảy vậy.

Trình Ly Nguyệt nhìn ba bộ đồ ngủ hấp dẫn ít ỏi kia, cô chau mày, có chút chê bai, "Tôi không thích mặc đồ mà người phụ nữ khác đã mặc qua."

Cung Dạ Tiêu cau mày, "Mấy bộ này đều chưa có ai mặc qua cả."

"Vậy thì tôi cũng không mặc." Trình Ly Nguyệt không vui, dựa vào đầu mà cô phải mặc đồ ngủ hấp dẫn như vậy cho anh ta coi?

Anh ta cười nhạt, "Cô không dám mặc thì có, với thân hình cô như vậy sợ mặc không ra hiệu quả gì."

"Thân hình tôi tốt lắm nhé!"

"Vậy thì mặc ra xem nào."

"Tôi.." Trình Ly Nguyệt mới phát hiện ra mình bị lừa rơi vào bẫy của anh ta rồi.

Ngẩng đầu lên đụng ngay con người đen nháy đang cười nhạo đáng ghét của anh ta.

Cô cũng không phải cô gái mười tám tuổi mới lớn nữa, hơn nữa đến con cũng sinh rồi, ngày trước việc cho con bú ở khắp nơi đã khiến cô từ bỏ sự thẹn thùng của con gái, lúc này đây, cô thực sự bị kích rồi, cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ, cuối cùng, chọn bộ màu đỏ vang hai dây, "Mặc thì mặc, ai sợ ai."

Người đàn ông nhếch mày, đôi môi hấp dẫn nở nụ cười đắc ý, vậy thì anh sẽ mở to mắt chờ xem.

Khi Trình Ly Nguyệt cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm, quay người đóng cửa lại.

Phía sau Cung Dạ Tiêu, đôi tay mềm mại của nhóc con ôm lấy cổ anh, phụng phính chiếc miệng nhỏ nói, "Baba, baba có thể không cãi nhau với mami nữa không, baba có thể nhường nhịn mami không."

Cung Dạ Tiêu quay đầu nhìn, thấy ánh mắt yêu thương xót xa mami của cậu nhóc, ánh mắt anh cũng dịu đi vài phần, "Được thôi, sau này baba sẽ nhường

mẹ."

"Baba phải đảm bảo ba sẽ yêu mami nhiều như con yêu mami vậy." Nhóc con tiếp tục yêu cầu.

Cung Dạ Tiêu hơi chau mày, sự thông minh của nhóc con chắc chắn là chân truyền từ anh, tuổi còn nhỏ nhưng lại có nhiều suy nghĩ như vậy rồi.

"Được, ba bảo đảm" Cung Dạ Tiêu gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Không có gì để xem

"Dạ! Con tin tưởng baba nhất định sẽ yêu thương mami giống con vậy." Nhóc con nói xong, chiếc miệng nhỏ hôn lên má anh, Cung Dạ Tiêu bé cậu nhóc lên, cũng không nhịn được hôn liền tiếp lên khuôn mặt nhỏ của nhóc, đây đúng là con trai của anh mà! Cảm giác này thật mãn nguyện mà, tự hào quá đi.

Trong phòng tắm, Trình Ly Nguyệt tắm xong, mặc bộ váy ngủ màu đỏ vang, thân hình một mét sáu mươi lăm của cô, hoàn mỹ đến nỗi như là đồ người may cho cô, chỉ là, có phải hơi lộ rồi không vậy nè!

Cô dùng tay che lại, cái cổ chữ V khoét sâu, nửa che nửa hở, càng hiện rõ thân hình hoàn mỹ của cô hơn.

Trời đất! Trình Ly Nguyệt bây giờ mới phiền đây, cô thực sự không muốn mặc bộ đồ này.

Nhưng mà, nếu như bây giờ nói không làm, người đàn ông kia chắc chắn sẽ châm chọc mỉa mai cô, cô không muốn làm rụt cổ trước mặt anh ta, cô phải tiến hành tự đấu tranh tâm lý và an ủi bản thân dữ dội lắm mới dám đi ra.

Nghĩ lại thì loại quần áo này, những ngôi sao và tiểu thư danh giá khác đều mặc như quần áo dạ hội xuất hiện trước công chúng mà! Cô chỉ là mặc trước mặt người đàn ông này thôi mà, có gì mà không được cơ chứ? Hơn nữa, anh ta không phải nói qua rồi sao? Loại phụ nữ như cô, anh ta hoàn toàn không có hứng thú.

Hừ! Cô cũng không thèm để ý anh ta mà!

Trình Ly Nguyệt mở cửa phòng tắm, tự tin bước ra, mái tóc dài vốn bị búi ở phía sau đầu bây giờ xõa xuống, có chút uốn lượn phủ trước ngực, đây là do cô có ý đồ về phía trước ngực để che phần lộ liễu trước ngực.

Còn người đàn ông đang chơi đùa với con trên giường, khi nghe tiếng của phòng tắm mở ra, anh lập tức ngồi dậy, một đôi mắt sâu hút khó đoán khi nhìn thấy người phụ nữ đi ra từ phòng tắm, lộ ra ánh nhìn thâm sâu khó hiểu.

Chết tiệt mà, không ngờ cô ta mặc áo ngủ mà cũng có thể đẹp tựa người đẹp hấp dẫn bước ra từ tranh sơn dầu, rõ ràng khi mặc âu phục, ngực cô có vẻ khá khiêm tốn, vậy mà lại cao thấp nhấp nhô khiến anh ngạc nhiên đến vậy, hơn nữa, dưới ánh đèn, gương mặt trái xoan nhỏ xinh của cô nằm gọn trong lớp tóc tiền càng hiện rõ sự tinh tế thanh nhã của ngũ quan, phần da thịt lộ ra được màu đỏ vang của chiếc áo tôn lên, càng trắng tựa đá quý phát sáng, tí lệ xương thịt phân bố đồng đều, thân thể yêu kiều, khiến cho cổ anh khô khan, có chút thất thần nữa.

"Wow! Mami mặc chiếc đầm này đẹp quá đi!" Nhóc con và baba cùng một mặt, đều nhìn cô đến ngây người.

Trình Ly Nguyệt dưới ánh nhìn như sói lang của anh ta theo bản năng dùng tay che ngực lại, tim vô cớ đập nhanh, liếc về phía anh ta, "Nhìn gì mà nhìn? Chưa thấy qua phụ nữ á!"

Người đàn ông trên giường lập tức toát ra vẻ lạnh lùng hung dữ, đôi mắt dài hẹp đen như đá quý đen lạnh lùng, nhẹ hắng một tiếng, "Cũng không có gì để xem."

Trình Ly Nguyệt nghe xong, ngược lại có chút không phục, "Không có gì để xem thì đừng có xem."

"Baba, mami đi tắm rồi, bây giờ có phải đến lượt baba đi không?" Nhóc con hỏi thúc, cậu rất muốn ngay lập tức được nằm giữa baba và mami, cảm nhận niềm hạnh phúc của gia đình có ba người.

Cung Dạ Tiêu nhoen miệng cười, "Được thôi, baba đi tắm đây."

Trình Ly Nguyệt nhìn thấy anh ta đi vào phòng tắm, cô tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, nhìn về phía nhóc con nói, "Mau nằm xuống, đừng có nhảy nữa."

Cậu nhóc lập tức ngoan ngoãn nằm vào trong lòng mami, trong chiếc chăn màu xám viền vàng kim, đôi mắt của cậu nhóc tỏa sáng như sao trên trời, Trình Ly Nguyệt yêu cực, đôi môi đỏ hồng liền tiếp mấy cái lên mặt con, còn cậu nhóc dựa vào mami, cảm nhận sự dịu dàng và hạnh phúc.

Trình Ly Nguyệt khi này dùng chăn quấn kín mít nên bớt chút mắc cỡ rồi, nhưng mùi vị đặc trưng mang hoocmon nam giới tỏa ra từ trong chăn khiến hơi thở của cô có chút hơi loạn nhịp.

Trong từng hơi thở đều là mùi vị thanh thoát đặc biệt của anh ta, cô muốn trốn cũng không trốn được.

Một lát sau, ở phía phòng tắm, một tiếng Xoẹt nhẹ vang lên, Trình Ly Nguyệt biết là anh ta đã tắm xong ra rồi, người cô lập tức căng cứng, có một cảm giác căng thẳng lạ kỳ, tuy ở giữa bị ngăn bởi con trai, nhưng cô vẫn cảm thấy mùi vị nguy hiểm ập đến.

Trời đất!

Cô làm thế nào mà trong vòng một ngày lại tự dâng mình lên giường của người đàn ông này nữa rồi?

Còn lúc này, ở phía còn lại của chiếc giường có cảm giác lún xuống, Trình Ly Nguyệt nhìn thấy anh ta không mặc áo là nằm xuống rồi, anh nằm nghiêng người, mặt đối diện cô.

End chương 38

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bắt buộc phải ngủ chung

Bất ngờ, gương mặt hoàn mỹ như điêu khắc lại đẹp lạnh lùng đối diện với cô, tim Trình Ly Nguyệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, không thể chối cãi được, anh ta là người đàn ông anh Tuấn nhất trong số những người đàn ông tự cô chỉ kim từ Á sang Âu mà cô từng gặp trong đời.

Trước đây, cô nghĩ Lục Tuấn Hiên được xem là loại đàn ông tương đối đẹp trai, còn bây giờ, nhìn thấy người đàn ông này, mới biết được thế nào là nổi bật xuất chúng.

Nhóc con hào hứng đến nỗi lăn qua lăn lại ở giữa, một lúc nhìn chăm chăm baba, một lúc lại nhìn chăm chăm mami, hạnh phúc như chú chó con, chiếc miệng nhỏ một lúc hôn bên này, lúc sau lại hôn bên khác.

Trình Ly Nguyệt buộc phải giữ chừng cái thân hình nhỏ bé không yên này, "Được rồi, không được động dậy nữa, đi ngủ."

Nhóc con khi này mới nằm im, cái đầu nhỏ nhỏ của cậu nằm ở giữa không hề có tác dụng che chắn gì cả, vì thế, ánh mắt của Trình Ly Nguyệt không hề có chút phòng bị gì chạm trực tiếp với ánh mắt của người đàn ông đối diện.

Ánh nhìn của người đàn ông vừa đen vừa sâu, tựa như hai vực thăm xinh đẹp nhưng lại cực kỳ nguy hiểm, hơn thế, còn không phải sắc bén theo kiểu bình thường nữa, tựa như bên trong có một ngọn lửa âm ỉ, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn người ta.

Trình Ly Nguyệt lập tức nhắm hai mắt lại, cô chả muốn mất đối mắt nhìn anh ta.

Nhóc con tuy có ngủ trưa một giấc, nhưng mà đồng hồ sinh học của cậu khá đúng giờ, lúc này cũng sắp mười giờ tối rồi, cậu quay lưng sang một bên, hai bàn tay mím mím ôm chầm khuôn mặt của Trình Ly Nguyệt, đây là thói quen mà cậu nhóc đã có từ khi còn nhỏ, chỉ cần ngủ chung với Trình Ly Nguyệt, đôi tay của cậu sẽ tự động ôm mặt cô.

Cung Dạ Tiêu có chút lạ, tại sao nhóc con lại ngủ quay lưng với anh? Anh dùng tay chống người dậy, chồm qua xem, mới phát hiện, nhóc con ôm mặt mẹ ngủ!

Cảnh này khiến anh cũng sững người hết vài giây, xem ra, muốn cậu nhóc rời khỏi cô ta không phải một việc dễ dàng, dù sao thì nhóc con từ nhỏ đã sống cùng cô, nếu dùng biện pháp mạnh lấy lại con trai, con không có mẹ chắc chắn cũng sẽ không vui vẻ gì.

Vì thế, xem ra anh buộc phải tiếp xúc với cô ta thêm một thời gian nữa rồi, chuyển tình cảm của con trai sang người anh mới được.

Nhóc con ôm mẹ một lúc, vẫn chưa ngủ say, cậu đột ngột quay người qua, đôi tay nhỏ ôm lấy khuôn mặt anh Tuấn của Cung Dạ Tiêu, khoe miệng Cung Dạ Tiêu cong lên nét cười, để con trai chớp chớp mắt nhìn anh với đôi mắt to tròn, sau đó để tay lên ôm mặt anh ngủ.

Trình Ly Nguyệt thực ra hoàn toàn không ngủ được, thấy con trai bỏ rơi cô, đi ôm Cung Dạ Tiêu, thâm tâm cô cũng có chút đổ kỵ.

Và ngay vào lúc này, ở dưới chăn, chân cô đột nhiên bị một cái chân dài đụng chạm, cô lập tức mở mắt, liếc nhìn người đàn ông đối diện.

Tuy nhiên, người đàn ông đối diện đang đầu cụng đầu với con trai ngủ say mà!

Nhưng ở dưới chân, cái chân dài đó lại hiện ngang gác lên đôi chân mảnh mai của cô, cái nhiệt độ này khiến mặt Trinh Ly Nguyệt nóng bừng lên.

Tên này thật đúng là vô lại mà.

Cô nhẹ nhàng rút chân khỏi chân anh ta, sau đó, cô nằm nghiêng người, quay lưng lại với hai người họ, cơ thể cũng nhích về phía biên giường, không cho anh ta cơ hội vô lại.

Cung Dạ Tiêu nhắm mắt, giả vờ ngủ cùng con trai, nhưng trong lòng anh lại có một ngọn lửa vô cơ đang cháy âm ỉ, khiến đầu anh vô cùng tỉnh táo.

Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng nghĩ qua sẽ động tay động chân vô lễ với bất cứ cô gái nào, hay có tâm tư không được lành mạnh, nhưng mà, rõ ràng người phụ nữ ngủ trên giường anh ngày hôm nay đã khiến anh có cái suy nghĩ không lành mạnh rồi.

Vừa nẩy chân anh đè lên đôi chân mảnh mai, cảm giác mềm mại nõn nà, khiến anh nghiện có chút không muốn dừng lại.

Ngủ cùng với nhóc con là phải và ngủ thật nghiêm túc cơ, không thì cậu nhóc sẽ cảm giác người lớn không ngủ, cậu nhóc cũng sẽ gắng gượng không ngủ, lúc này, Cung Dạ Tiêu nghe tiếng thở đều đều của con trai, anh nhẹ nhàng nhích đầu về phía sau một chút, nhón mắt nhìn khuôn mặt ngủ say của nhóc con, khóe môi hiện lên nụ cười dịu dàng của người cha hiền, đặt một nụ hôn lên trán nhóc con.

Trinh Ly Nguyệt cũng chăm chú lắng nghe động tĩnh từ con trai, thấy nhóc con không động đậy nữa, nghĩ là cậu đã ngủ say rồi.

Cô lập tức vén chăn nhẹ nhàng bước xuống giường.

Bất ngờ sau lưng vang lên một giọng trầm khàn, "Cô đi đâu?"

Trinh Ly Nguyệt ngoảnh đầu, nhìn thân hình ngủ say của con trai, cô ép giọng nói thấp xuống, "Tôi đi sang phòng bên cạnh ngủ, anh ngủ cùng với Tiểu Trạch nhé!"

Người đàn ông vừa nghe cô muốn rời khỏi lập tức tối sầm mặt nhìn cô, "Không được, nhất định phải cùng nhau ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sự giàu có của anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Ly Nguyệt sao mà phải nghe lời anh ta cơ chứ! Dù sao cô cũng được tính là đã giữ lời hứa với con trai rồi, bây giờ, cô muốn ngủ thế nào thì ngủ thế ấy.

Nói xong, cô mang dép vào, bước sải chân lớn đi ra khỏi phòng ngủ chính.

Cô ở phòng ngủ dành cho khách ở bên cạnh, tùy ý đẩy một cánh cửa là vào trong nằm ngủ, còn không quên bấm khóa trong, đây là nhà của Cung Dạ Tiêu, cô vẫn phải chú ý phương pháp phòng hộ.

Sau đó, tối hôm đó, Cung Dạ Tiêu ngủ cùng con trai trong phòng, còn Trình Ly Nguyệt ngủ ở phòng dành cho khách.

Nhưng không ngờ, đến nửa đêm anh ta vẫn không ngủ được, ở nhà thêm một đứa con trai, lại thêm một người phụ nữ hấp dẫn, bảo anh ta sao mà vô giấc được?

Nhưng Trình Ly Nguyệt lại ngủ rất say, hơn nữa còn là ngủ một giấc đến sáng.

Sáng sớm.

Trình Ly Nguyệt bị tiếng cười bên ngoài cửa sổ của con trai thu hút sự chú ý, cô mở cửa sổ thì nhìn thấy nhóc con và Cung Dạ Tiêu đang ở khoảnh sân dưới cửa sổ phòng cô chơi bóng, nhóc con đánh banh có vẻ khá tốt, Cung Dạ Tiêu trong bộ đồ đen thoải mái, vừa dạy nhóc con, thỉnh thoảng lại bế nhóc dậy, lại còn dạy nhóc động tác nằm ngửa gập người, anh giữ chừng đôi chân của nhóc con, chỉ thấy nhóc con rất phí sức mới có thể ngồi dậy.

Làm được bảy tám cái, nhóc con đã mệt đến không làm nổi nữa, Cung Dạ Tiêu nhắc nhóc dậy, anh

nằm ngửa trên sân cỏ, để nhóc con nằm trong lòng, phát ra tiếng cười hào sảng, nhóc con cũng cười ha hả.

Thân hình hai cha con thật đáng yêu.

Dựa vào khung cửa sổ, Trình Ly Nguyệt thở một hơi dài, cái sự vui vẻ này, là sự thiếu hụt của con từ nhỏ, lúc trước cô hay dẫn con đến sân bóng gần nhà, thấy hình ảnh cha dẫn con đá banh, cậu nhóc không chịu đi nữa, đôi mắt to lấp lánh nhìn theo, đầy ắp sự ngưỡng mộ, lúc đó, cô nhìn con, đều có cảm giác muốn rơi

lệ, bây giờ, cô nghĩ, con mình bây giờ không cần phải ngưỡng mộ những đứa trẻ khác nữa, vì, nhóc đã có một người cha tuyệt vời.

Trình Ly Nguyệt hôm nay vẫn phải đi làm, cô nhìn thời gian một cái, sắp tám giờ rưỡi rồi, cô sắp không đến kịp rồi.

Cô mở cửa tủ áo, thì nhìn thấy bên trong để rất nhiều đồ phụ nữ, đều là mới cả, mà còn có một dãy áo ngủ, đáng chết, người đàn ông hôm qua cố tình chọn cái gợi cảm nhất, đây không phải còn rất nhiều loại đồ ngủ hay sao.

Cô có chút cảm giác bị lừa.

Cô lấy một bộ váy thanh lịch mặc lên, trên người là áo sơ mi trắng, phía dưới là cái váy sát người, mặc trên người cô, làm thân hình cô lập tức biến thành hình chữ S.

Trình Ly Nguyệt lúc xuống lầu, đúng lúc gặp Cung Dạ Tiêu dắt theo con vào trong, Trình Ly Nguyệt cầm lấy túi xách, nói với con, "Tiểu Trạch, con hôm nay ở đây chơi, mami đi làm đây, con phải ngoan ngoãn nghe lời được không?"

"Uhm! mami yên tâm đi! Con sẽ ngoan mà."

Nói xong, Trình Ly Nguyệt nhớ ra rằng con đường dẫn ra lộ lớn, căn bản không có taxi để bắt, cô nói với anh ta, "Này, có thể cho mượn một chiếc xe để dùng không."

"Xe để ở tầng hầm đậu xe, tự mình đi chọn." Cung Dạ Tiêu mở miệng nói một câu.

Quản gia Trương Đức đi qua, "Trình tiểu thư, tôi dẫn cô đi."

Nói xong, đi đến thang máy kế bên, ấn nút đi xuống, Trình Ly Nguyệt đi theo quản gia vào trong thang máy.

Cậu nhóc vẫn vẫy tay hướng về phía cô, Trình Ly Nguyệt cười gửi một nụ hôn gió, sau đó cửa thang máy đóng lại.

Trực tiếp đi đến bãi xe, Trình Ly Nguyệt nghĩ là tùy tiện lấy một chiếc xe nào cô đi cũng được, nào ngờ, chỉ thấy trong bãi xe dưới tầng hầm, xếp ngay ngắn có đến hơn năm mươi chiếc xe, mà còn, toàn là siêu xe thể thao, hoặc là siêu xe giá trị mấy chục

triệu tệ.

Trình Ly Nguyệt khờ người rồi.

“Trình tiểu thư tự mình chọn một chiếc đi! Chìa khóa đều nằm trong xe rồi.”

Trình Ly Nguyệt hít một hơi dài, đi đến phía trước của những chiếc xe, cô bắt đầu có chứng bệnh khó chọn lựa rồi.

“VẬY, chiếc xe nào là rẻ nhất ở đây.” Trình Ly Nguyệt đầu nóng bừng hỏi một câu.

Chương 41: Lái xe của anh ta

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Trình tiểu thư, Cung thiếu gia không có xe rẻ tiền, giá cả như nhau cả thôi.” Quản gia cười.

Trình Ly Nguyệt nuốt nước miếng, nếu đã vậy thì cô phải chọn rồi, cô chỉ một chiếc xe thể thao màu trắng nói, “Chiếc này vậy!”

“Được thôi, cô ngồi vào trong, xem thử có chỗ nào không hiểu, tôi có thể dạy cô.” Trương Đức cười nói.

Trình Ly Nguyệt mở cửa xe ngồi vào trong, tức khắc một cảm giác tôn quý trào dâng, cô chỉnh

ghế ngồi lại, nắm vô lăng, Trương Đức ở bên cạnh chỉ dạy một lúc, Trình Ly Nguyệt cơ bản đã nắm được, ở nước ngoài cô cũng lái xe mỗi ngày đi làm, thế nên, việc lái xe với cô không hề xa lạ.

Chỉ là, cô chưa từng lái qua loại xe thể thao đặc tiền đến thế.

Trình Ly Nguyệt lái xe thể thao ra khỏi bãi đậu xe dưới đất, sau đó, dựa theo phần mềm chỉ đường đến trước cổng công ty cô.

Ý kiến ngày hôm qua của Thẩm Quân Dao tuy vô cùng không hợp lẽ thường, nhưng nếu cô ta đã

muốn sửa, vậy thì Trình Ly Nguyệt cũng không có ý kiến, dù sao thì lãng phí cũng là lãng phí tiền của cô ta, sau này nhấn kim cương quá nặng, đeo vào đau tay cũng là chuyện của cô ta.

Bởi thế, cô chỉ cần chỉnh sửa theo yêu cầu của cô ta là được.

Cô đậu chiếc xe thể thao vào hầm đậu xe của công ty, Trình Ly Nguyệt khóa xe cẩn thận ngồi thang máy đến tầng lầu phòng làm việc của cô, vừa mới mở cửa là cảm giác ánh nhìn kỳ lạ từ bốn phía nhìn về phía cô, cô dùng ánh mắt khó hiểu nhìn lại những

người đồng nghiệp này.

Mang gương mặt không hiểu chuyện gì đi đến chỗ ngồi của mình, mông còn chưa đặt xuống ghế, trợ lý của Linda đã đến, "Trình thiết kế gia, Linda tìm chị."

Trình Ly Nguyệt lập tức đứng dậy đi về phía phòng làm việc của Linda, đẩy cửa ra, phát hiện, Linda cũng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cô, thậm chí còn có chút dò xét hiếu kỳ nữa.

"Sao vậy? Hôm nay em có gì không ổn sao?" Trình Ly Nguyệt sắp bị cái không khí này làm cho

nhịn không được cười rồi.

"Ly Nguyệt, nói thực, em có quen biết Cung Dạ Tiêu?"

Trình Ly Nguyệt lập tức bất ngờ ngẩng người nhìn chị ta, trời, Linda sao lại biết được chuyện này? Chẳng lẽ là Đường Duy Duy nói sao?"

"Làm sao mà chị biết?"

"Bây giờ không chỉ mình chị biết, mà người cả công ty đều biết cả rồi, vì hôm qua Cung Dạ Tiêu sáng sớm đã đến công ty chỉ đích danh tìm em."

"Hả? Chẳng lẽ không phải Duy Duy nói cho mọi người biết?"

"Là tin tức truyền từ quây tiếp tân."

Trình Ly Nguyệt thật sự không biết sáng hôm qua Cung Dạ Tiêu đến công ty tìm cô, cô chớp chớp mắt, với Linda cô cũng không muốn giấu diếm, "Cung Dạ Tiêu chính là ba của Tiểu Trạch."

Linda tức khắc vui mừng cho cô, "Gì cơ? Thiệt không? Trời đất! Em biết anh ta là ai không?"

"Biết, con trai em nói em nghe, anh ta là người giàu nhất thế giới."

"Ly Nguyệt, số em may mắn thật, năm ấy người mà em ngủ cùng hóa ra là người đàn ông ưu tú anh tuấn đến thế, thế thì từ nay em không cần phải lo lắng gì nữa." Linda nói một cách ngưỡng mộ.

Trình Ly Nguyệt cười chua chát, "Tại sao em không cần lo lắng? Anh ta đến là để tranh con với em, em không thể trả con cho anh ta được!"

“Tại sao phải trả chứ? Gả cho anh ta là được chứ gì.”

Trình Ly Nguyệt lập tức trợn to mắt, mặt đỏ ửng, “Sao có thể? Em sao có thể gả cho anh ta? Hơn nữa, em không có hứng thú với đàn ông.”

“Em không thể chỉ vì chuyện năm đó mà cả đời không kết hôn chứ hả!”

“Em hận đàn ông đến xương tủy rồi, em có chết cũng không gả.”
Trình Ly Nguyệt phẫn uất, kiên quyết nói.

Linda nhìn cô không biết phải nói

gì, “Được rồi, em tự chọn đi! Hôm qua Thẩm Quân Dao có đưa ra ý kiến gì với em không?”

“Đưa ra yêu cầu rồi, em đồng ý dựa vào ý tưởng của cô ta chỉnh sửa rồi, cô ta muốn đính viên kim cương lớn hơn gấp hai lần, còn muốn thêm kim cương nhụy ở xung quanh, đây là một kiểu thiết kế rất không hợp lý, nếu mà cô ta đã thích rồi, em thiết kế cho cô ta là được.”

“Em không nói với cô ta, thiết kế như vậy là không hợp lý sao?”

“Nói rồi, cô ta kiên quyết muốn

sửa như vậy đấy, em còn có thể nói gì bây giờ?" Đáy mắt Trình Ly Nguyệt lóe lên tia cười mỉa.

Chương 42: Người đàn ông đó phát rồ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Linda cũng chỉ có thể than một hơi, “Được thôi! Em sửa xong cho chị coi qua, Thẩm Quân Dao coi vậy là không hiểu thiết kế là gì rồi.”

“Cô ta làm Lục phu nhân lâu rồi, trừ việc ra lệnh, chỉ tay chỉ chân, em nghĩ, cô ta không cần làm bất cứ việc gì nữa rồi.” Trình Ly Nguyệt nói.

“Em phải chịu ấm ức rồi.”

Trình Ly Nguyệt về đến phòng làm việc, Đường Duy Duy đến gần hỏi, “Chị Ly Nguyệt, Tiểu

Trạch đâu?"

"Nó ở chỗ Cung gia."

"Cung Dạ Tiêu thực sự là cha của nhóc à?"

"Uh! Chuyện này đừng để truyền ra ngoài, như vậy không an toàn với Tiểu Trạch." Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhắc nhở một tiếng.

"Chị yên tâm, em bảo đảm không truyền ra ngoài, nhưng mà, quây tiếp tân ngược lại truyền ra ngoài chuyện của chị và Cung Dạ Tiêu."

"Nói những gì rồi?"

"Nói Cung Dạ Tiêu đang theo đuổi chị."

Trình Ly Nguyệt làm rơi cây viết trên tay, mặt cô ửng hồng nói, **"Ai nói vậy ạ?"**

"Em cũng không biết nữa! Nhưng mà mọi người đều nói như vậy, chị Ly Nguyệt, con gái trong cả công ty đều rất hâm mộ chị đó!"

Trình Ly Nguyệt không biết nên nói gì, Cung Dạ Tiêu theo đuổi cô? Nói ra ngoài, chắc cười rớt

răng luôn.

Trình Ly Nguyệt hít thở một hơi dài, cô đi ra khỏi phòng làm việc, hướng đến chỗ những người vẫn thì thầm to nhỏ nói với một khuôn mặt nghiêm túc, "Mọi người không cần phải đoán nữa, tôi và Cung Dạ Tiêu không hề có bất kì mối quan hệ gì, với thân phận của người đàn ông đó, sao có thể để ý đến tôi chứ?"

"Chị Ly Nguyệt, nhưng mà Cung Dạ Tiêu hôm qua chỉ đích danh gặp chị mà!"

"Anh ta chỉ hỏi tôi một chút

chuyện."

"Vậy chị Ly Nguyệt có thích Cung Dạ Tiêu không? Cơ hội tốt như vậy, chị không phải nên nắm bắt sao!"

"Tôi không có hứng thú với anh ta."

Tất cả phụ nữ đều há hốc mồm nhìn cô, cuối cùng, bọn cô cuối cùng cũng đã tìm thấy người không hứng thú với Cung Dạ Tiêu.

"Thật hay giả vậy? Dạng đàn ông cực phẩm như vậy, cũng không lọt vào mắt chị Ly Nguyệt

sao?"

"Tôi đối với bất kì đàn ông nào cũng không thấy hứng thú." Trình Ly Nguyệt nói xong, lần nữa đi vào trong phòng làm việc độc lập, ôm chặt đầu, bắt đầu nghĩ xem làm sao sửa bản thiết kế của Thẩm Quân Dao.

Trong lầu đài Cung gia.

Cung Dạ Tiêu cầm lấy một phần tư liệu chi tiết về Trình Ly Nguyệt, đây là lúc sáng hôm nay anh cho người điều tra có được.

Lúc nhìn thấy trên tư liệu hiển

thị bốn năm trước cô từng có một đoạn hôn nhân, làm anh lông mày xoắn lại như sợi dây thừng vậy, người phụ nữ này đã từng kết hôn?

Mơ hồ, nghĩ đến cô hôm qua mặc bộ đồ ngủ gợi cảm bị người đàn ông khác hưởng thụ qua, thậm chí mãnh liệt sờ mó qua...anh liền cảm thấy trong lồng ngực, có cảm giác điên cuồng.

“Lục Tuấn Hiên?” Cung Dạ Tiêu nhìn thấy hàng tên chồng trước của Trình Ly Nguyệt, đọc ra tiếng.

Anh thật không nghĩ rằng, chồng trước của cô là đương nhiệm tổng tài tập đoàn Lục Thị Lục Tuấn Hiên? Mặt Cung Dạ Tiêu tối sầm lại rất là khó coi, kết hôn nửa năm, có nghĩa là, những chuyện anh nghĩ đến, đều đã xảy ra rồi.

Người phụ nữ này bị người khác động qua, Cung Dạ Tiêu không vui vút tư liệu qua một bên, không còn tâm tư để coi tiếp.

Nhưng tâm trạng như bị chó cắn mất một miếng, rất là điên

cuồng bức bối.

"Baba... chúng ta bây giờ có thể đi rồi chứ?"

Cậu nhóc trên đầu đội một cái mũ bước xuống lầu, cậu muốn cùng baba đi dạo siêu thị mua đồ chơi, hơn nữa, ba quyết định tại khu vườn trong lâu đài, xây cho cậu một cái khu vui chơi lớn.

Ánh mắt của Cung Dạ Tiêu dịu dàng nhìn cậu nhóc, cũng may cậu nhóc này di truyền hết gen của anh, mà còn tuyệt đối là giống thuần khiết của anh, Cung Dạ Tiêu vươn tay ôm lấy nó, hôn một cái, "Chúng ta đi thôi nào!"

“Ye! Chúng ta đi mua đồ chơi thôi!” cậu nhóc vui mừng xoay hết mấy vòng.

Cung Dạ Tiêu cười mỉm tiến lên phía trước nắm lấy cái tay nhỏ, quần gia đã lái chiếc xe thể thao màu đen ra cho anh rồi, cậu nhóc ồ lên một tiếng, Cung Dạ Tiêu đích thân mở cửa xe cho cậu nhóc, còn giúp cậu buộc dây an toàn vào.

Chương 43: Gặp phải đàn ông dê tiện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi trưa, Trình Ly Nguyệt sửa bản thiết kế giấy, sửa đến nỗi đầu đau nhức óc luôn, dù gì đề xuất của Thẩm Quân Dao không phù hợp qui cách thiết kế nên những chỗ cô cần sửa vẫn rất nhiều.

Khoảng mười hai giờ, Linda gõ cửa phòng làm việc của cô, nói với cô, "Ly Nguyệt, đi, cùng đi ăn nào."

"Em ăn ở căn tin được rồi."
Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nói.

Linda có chút đau lòng nhìn cô,

"Không được, em về đây đến giờ chị chưa mời em qua bữa nào, đi thôi! Chị mời em ăn bữa thịnh soạn."

Trình Ly Nguyệt đứng dậy do không thể chối từ, cầm lấy túi xách trên bàn, theo Linda ra cửa, cách biệt bốn năm, kinh tế của thành phố này phát triển thần tốc, đã thay đổi rất nhiều.

Đi đến bãi đỗ xe, Linda bỗng nhớ ra một việc, "Ai da! Chị quên chìa khóa xe trên bàn làm việc rồi."

Hiện tại là giờ ăn cơm, đợi thang máy cũng khá phiền phức,

cô cười nói, "Em vừa hay lái xe đến, hay là ngồi xe của em vậy."

Linda kinh ngạc nói, "Cô mua xe mới rồi à!"

Trình Ly Nguyệt có chút xấu hổ, chỉ còn cách giải thích nói, "Một người bạn tạm thời cho em mượn!"

"Vậy được, chạy xe của em đi!" Linda trả lời một tiếng.

Đi đến bãi đỗ xe, thấy Trình Ly Nguyệt cầm chìa khóa nhấn mở khóa, hai tiếng tít tít kêu lên, Linda ngẩng đầu lên nhìn, một

chiếc siêu xe thể thao Bugatti sáng đèn.

"Chiếc này?" Linda sốc nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt mím môi giải thích, "Dạ! Bạn em có hơi giàu có một chút."

"Đây là quá giàu rồi đó! Lại cho em mượn xe thể thao." Linda tắc lưỡi hai tiếng, mở cửa xe Bugatti ngồi vào trong.

Trình Ly Nguyệt khởi động xe thể thao chạy ra khỏi bãi, Linda ngồi một bên rất là vui vẻ."

Trình Ly Nguyệt cười có chút miễn cưỡng, đây là xe của Cung Dạ Tiêu, cô chạy có chút ngại ngại.

Dưới sự chỉ huy của Linda, đến trước cửa của một nhà hàng cao cấp, xe của Trình Ly Nguyệt được dẫn đến bãi dừng xe của khách VIP ở cạnh bên, đại khái chắc là do xe đẹp! Nhận được sự đối đãi đặc biệt.

Linda cảm thấy rất nở mày nở mặt, Trình Ly Nguyệt xuống xe, hai người đi lên nhà hàng, hoàn cảnh ở đây tao nhã, là nơi nhân vật cao cấp tiêu tiền.

Trình Ly Nguyệt và Linda gọi món, nói về chuyện công ty, thời gian qua cũng rất nhanh, khoảng một giờ rưỡi, hai người đều đã ăn xong rồi, chuẩn bị rời đi.

"Linda, chị đợi em một chút, em đi vào nhà vệ sinh chút, làm đổ dầu rồi." Trình Ly Nguyệt ném túi cho cô ấy.

Linda đón lấy, Trình Ly Nguyệt liền chạy vào nhà vệ sinh rửa tay, cô rửa xong lấy giấy lau tay, cúi đầu mà đi ra ngoài.

Ngay lúc đó, nhà vệ sinh nam cũng có người đi ra, hai người

xém chút là đụng phải nhau rồi.

"Xin lỗi." Trình Ly Nguyệt theo bản năng xin lỗi trước, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông xém đâm phải, đúng lúc, người đàn ông cũng cúi xuống nhìn cô, hai ánh mắt chạm nhau không hề có chuẩn bị trước.

Trình Ly Nguyệt bỗng chốc sắc mặt biến đổi, người đàn ông này lại là Lục Tuấn Hiên.

Lục Tuấn Hiên cũng ngây người, anh cũng không ngờ đến, trong nhà hàng này cũng gặp được Trình Ly Nguyệt, bốn năm

đã qua, anh sớm đã quên sự tồn tại của người phụ nữ này rồi, không ngờ tới vẫn có thể gặp lại.

Trình Ly Nguyệt bây giờ, một bộ đồ tao nhã tinh tế, tóc búi ra ngoài sau đầu, lộ ra một khuôn mặt tinh tế trắng tinh, đôi mắt trầm tĩnh, sớm đã không còn là cô gái nhu nhược của bốn năm về trước nữa rồi, mà còn toát ra khí chất mê người.

Lục Tuấn Hiên đồng tử mở to ra.

Trình Ly Nguyệt vội vã muốn lách qua người của anh ta rồi

khỏi, tay của Lục Tuấn Hiên bỗng nhiên kéo lại cánh tay của cô, giọng trầm gọi cô, "Trình Ly Nguyệt."

"Buông tay ra." Trình Ly Nguyệt âm thanh vừa gấp vừa lạnh lùng vang lên.

Lục Tuấn Hiên câu sau lại là hỏi thăm, "Em mấy năm nay sống có tốt không?"

Trình Ly Nguyệt lạnh lùng quay đầu lại nhìn anh, "Tôi sống rất tốt, mãn nguyện chưa?"

Người đàn ông này, cô đã từng

yêu rất nhiều, giao phó tất cả, coi anh như là điểm tựa của cả đời này, nhưng nào ai ngờ, cuối cùng anh lại cho cô một nhát dao, làm cho cô toàn thân đầy vết thương.

Và lúc này, anh ta trong tim cô, ngoài hận thù ra không còn một chút tình ý gì lưu lại, thậm chí, anh còn không bằng người xa lạ.

Lục Tuấn Hiên xem xét cô, Trình Ly Nguyệt thời điểm này giống như đóa phù dung nở rộ, sạch sẽ thanh khiết, hương thơm thanh thoát, làm người khác kinh ngạc.

"Lục Tuấn Hiên, bỏ tay

ra."Tiếng nói của Trình Ly Nguyệt, thanh thoát lạnh lùng vang lên, cô dùng lực kéo, để giật cánh tay từ trong bàn tay lớn của anh, cô nhanh chân rời khỏi hành lang nhà vệ sinh, còn Lục Tuấn Hiên cũng đi theo ra ngoài.

Thời gian bốn năm, Lục Tuấn Hiên cũng trở nên thành thực tuấn kiệt, anh ta của bây giờ có tài sản, đã không còn khí chất giống như ngày trước nữa rồi, ánh mắt của anh dõi theo thân hình phía sau của Trình Ly Nguyệt, trùng hợp là anh cũng từ nhà hàng đi xuống lầu.

Trình Ly Nguyệt bắt lấy túi xách từ tay Linda, nói với Linda, "Chúng ta nhanh đi thôi!"

Linda thấy cô như chạy nạn đi ra phía trước, có chút kinh ngạc hỏi, "Làm sao vậy?"

Trình Ly Nguyệt gấp gáp mở miệng nói, "Ở đây có người em không muốn gặp."

Cuối cùng cũng có một chút bối rối, Trình Ly Nguyệt vốn nghĩ rằng bản thân có thể bình tĩnh đối diện được với anh ta, nhưng mà, sự xuất hiện của anh ta vẫn

làm cho cô cảm xúc tăng lên mãnh liệt.

Lục Tuấn Hiền sai chân theo sau, chỉ sau cô có vài bước chân, ánh mắt anh ta nhìn về bóng người mảnh mai phía trước, anh thực sự vô cùng ngạc nhiên, anh tưởng Trình Ly Nguyệt ngày trước ra đi không một xu dính túi, cuộc sống về sau nhất định rất khó khăn, nhưng bây giờ, người phụ nữ này lại toát ra cảm giác tự tin tao nhã.

Mấy năm nay Lục Tuấn Hiền không dám nghĩ đến cô, cũng cảm thấy xấu hổ khi nghĩ đến cô, khi anh trở nên ngày càng hiển

vinh trước mọi người, thì đối với quá khứ đáng xấu hổ lại càng để tâm hơn, anh từng muốn bù đắp cho Trình Ly Nguyệt.

Nhưng mà, do không thể từ bỏ thân phận, niên kiêu hãnh nên anh đã không làm vậy.

Đến nay, anh đã gặp phải cô rồi, và cũng biết cô đã quay về thành phố A sinh sống rồi, cái nguyện vọng muốn bù đắp cho cô càng mãnh liệt hơn.

Linda quay đầu nhìn, thấy một người đàn ông mặc áo vest xám, thân hình cao to đi theo sau, và

ánh mắt của người này chỉ nhìn chăm chú vào Trình Ly Nguyệt, cô liền đoán ra thân phận anh ta.

Không lẽ là gặp lại chồng cũ rồi!

Xe của Lục Tuấn Hiên trùng hợp là ở hướng mà Trình Ly Nguyệt đi tới, Trình Ly Nguyệt vội rời khỏi Lục Tuấn Hiên, cô lấy chìa khóa nhấn nút mở khóa, chiếc xe thể thao màu trắng siêu đỉnh hào hoa phát ra tiếng hồi âm.

Lục Tuấn Hiên khi nhìn thấy cô mở cửa trước, mặt anh ta ngây ra một lúc, Trình Ly Nguyệt sao có thể lái chiếc xe cao cấp đến vậy?

Trình Ly Nguyệt lùi xe ra khỏi bãi xe, khi chạy ngang qua trước mặt Lục Tuấn Hiên, gương mặt ngạc nhiên của Lục Tuấn Hiên phản chiếu trên cửa kính xe, anh nhìn dáng hình chuyên nghiệp của Trình Ly Nguyệt ngồi trong xe, không hiểu sao lại thấy đặc biệt hấp dẫn, tim đập chệch một nhịp.

Xe của Trình Ly Nguyệt chạy xa mấy trăm mét rồi Linda mới hỏi, "Người bạn này có phải chồng cũ của em không?"

"Chính là anh ta." Trình Ly

Nguyệt cười châm biếm.

“Trông đúng là mặt người dạ thú, áo mũ dàng hoàng nhĩ.”
Linda chửi một tiếng.

Trình Ly Nguyệt cười nhạt, cô vĩnh viễn sẽ không quên bốn năm trước, anh ta tước đoạt cổ phần của ba cô từ tay cô như thế nào, ép cô ký tên ly hôn, cái dáng hình thâm hiểm đáng hận đó, cô suốt đời này cũng sẽ không quên.

“Nhưng mà, Ly Nguyệt này, người bạn này của em đúng là có nghĩa khí, cho em mượn chiếc xe

thể thao như vậy, chị nghĩ chồng cũ em nhìn thấy rồi, cũng phải sốc dữ lắm! Em đã sống rất tốt, còn lái được chiếc xe đắt tiền đến vậy."

Trình Ly Nguyệt cười khó xử, trong đầu thoáng hiện ra gương mặt lạnh lùng tiêu chuẩn của Cung Dạ Tiêu, đích thị nhờ phúc của anh ta, cô đã được dịp huênh hoang một lần trước mặt Thẩm Quân Dao.

Nhưng mà, người đàn ông này đang giành con trai với cô!

Chương 44: Người đàn ông đó chất vấn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều, Trình Ly Nguyệt đối với việc gặp phải Lục Tuấn Hiên cảm thấy kinh tởm rất lâu, còn bây giờ, trên tay cô lại đang thiết kế nhẫn kim cương của Thẩm Quân Dao, cô cảm thấy thật châm biếm.

Chiều tối khoảng sáu giờ, cô lái xe thể thao về Cung gia, thực ra cô không muốn đến đây đâu, nhưng con trai cô lại ở đây, cô còn đi đâu được? Con trai ở đâu thì cô ở đấy!

Lâu đài Cung gia ở trong rừng,

giống như cung điện vách vàng huy hoàng vậy, đèn đóm sáng rực, cả khu rừng đều toát ra phong cách quý tộc.

Khi Trình Ly Nguyệt bước vào trong, một thân hình nhỏ vội vàng ào đến, một giây sau ôm chặt eo cô, giọng nói ngọt ngào của nhóc con gọi cô, "Mami, mami, mami về rồi!"

Trình Ly Nguyệt ngồi xổm xuống, ôm cậu nhóc vào lòng, đôi môi đỏ hồng một chập lên khuôn mặt nhỏ của nhóc, cảnh tượng yêu thương của mẹ con đều lọt vào tầm nhìn của một thân hình tao

nhã lạnh lùng đứng ở cầu thang lầu hai, ánh mắt Cung Dạ Tiêu phức tạp nhìn chằm chằm người phụ nữ vừa về đến, hiện lên vẻ suy tư khó hiểu.

Anh hoàn toàn không hề nghĩ rằng, năm ấy anh lên giường với một người phụ nữ đã có chồng, sau này khi về đây, lại nhặt lại bộ hồ sơ đó xem, hóa ra, vào cái đêm anh ngủ cùng cô, cô vẫn chưa ly hôn, cô ly hôn vào đúng một tuần sau đêm hai người ngủ cùng nhau.

Điều này khiến anh nghi ngờ, năm ấy cô ly hôn có phải có liên

quan đến việc anh lên giường cùng cô năm đó.

“Tiểu Trạch, con lên lầu hai chơi đồ chơi của con trước, ta và mami con có chuyện phải nói.” Cung Dạ Tiêu cất giọng trầm khàn, ánh mắt nhìn chằm chằm người phụ nữ nhìn về phía anh một cách khó hiểu.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu, nhìn người đàn ông đẹp như trong tranh bước ra này, cau mày, anh ta lại muốn bàn về quyền nuôi dưỡng con trai với cô à?

“Mami, baba hôm nay mua cho

con rất nhiều đồ chơi nhé! Có rô bốt, máy bay điều khiển từ xa và xe tăng mà con yêu thích nữa!" Nhóc con hào hứng nói.

Không ngờ rằng gương mặt của mami đại nhân tối sầm lại nhìn cậu, cậu lập tức im miệng, nhìn mami với ánh mắt ảm ức vô tội, phúng phính má nói, "Không phải con đòi đâu, là baba mua cho con đó, mami đừng có giận nhé!"

Trình Ly Nguyệt ngược đầu liếc về phía người đàn ông đang đi đến, "Trẻ con từ nhỏ là không được quá nuông chiều, không

thể con nó muốn gì là mua ngay món đó cho nó, cho là anh có tiền đi cũng không được dạy hư con tôi như vậy."

Cung Dạ Tiêu nhường mày, người phụ nữ này có ý kiến với anh nhiều đến thế?

"Tôi nuông chiều con trai tôi chẳng lẽ không được sao? Cung Dạ Tiêu phản bác.

"Quan điểm giáo dục của chúng ta phải thống nhất, nếu không, sự giáo dục mấy năm nay của tôi đều đổ sông đổ biển cả." Trình Ly Nguyệt tự tin nói.

Cung Dạ Tiêu cắn đôi môi mỏng, nhìn về nhóc con nói, “Đi lên trên chơi trước đi! Ta phải bàn với mami con về vấn đề giáo dục con.”

“Baba, mami, hai người không được cãi nhau nhé! Còn nữa, con sẽ rất ngoan mà!” Nhóc con có chút lo lắng nói, sợ vì vấn đề của mình mà ba mẹ lại cãi nhau.

“Yên tâm, baba sẽ nói chuyện dàng dàng với mami con, sẽ không cãi nhau đâu.”

“Baba hứa với con rồi nhé, baba

sẽ yêu mami, baba sẽ nhường nhịn mami." Nhóc con lập tức lấy lời đảm bảo của anh ra nhắc lại.

Gương mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu có chút đơ, chuyện này chỉ mình anh và con trai biết là được rồi, cũng không nhất thiết phải cho cô ta biết mà.

Đôi tai của Trình Ly Nguyệt thực sự đủ thính để nghe thấy, anh ta bảo đảm với con trai là sẽ yêu cô? Tên này có mặt dày quá không thể, mới biết nhau có mấy ngày mà? Anh ta đã uy hiếp cô mấy lần rồi, lại còn muốn kiện cô ra tòa, đây là phương thức yêu

của anh ta à?

Nhóc con sau khi lên lầu, sắc mặt Cung Dạ Tiêu nhìn cô có chút căng thẳng, "Tôi đồng ý với con trai là sẽ đối tốt với cô, nhưng tiền đề là cô phải ngoan ngoãn nghe lời, không chọc điên tôi."

Trình Ly Nguyệt hứ một tiếng, "Ai cần anh yêu tôi đâu, tôi không thiếu đàn ông yêu."

Câu này khiến anh ta đột nhiên sa sầm nét mặt, anh cười lạnh lùng, "Cô dĩ nhiên không thiếu, đã gả làm vợ người ta rồi còn đi lung tung qua tình một đêm, tôi

thấy cuộc sống cô cũng ung dung quá nhỉ."

Trình Ly Nguyệt trợn mắt nhìn anh ta, "Anh điều tra tôi?"

"Lục Tuấn Hiên là chồng trước của cô?" Cung Dạ Tiêu nhú mắt hỏi.

Lục Tuấn Hiên là người Trình Ly Nguyệt không muốn nhắc đến nhất, vì cứ nhắc đến anh ta, cô lại thấy kinh tởm mắc ói, cô nghiêng răng nói, "Đúng đấy, thì đã sao? Có liên quan gì đến anh sao?"

Cung Dạ Tiêu cau mày, giọng châm biếm vang lên, "Vậy sao? Vậy sau khi cô lên giường với tôi, một tuần sau tại sao lại ly hôn với anh ta? Thật không liên quan đến tôi?"

Tim Trình Ly Nguyệt thất lại, đến cái này anh ta cũng điều tra rồi sao? Tên này phải vạch nỗi đau của cô ra mới được sao?

"Anh có thể yên tâm, tôi và Lục Tuấn Hiên ly hôn không hề liên quan đến anh." Trình Ly Nguyệt cắn răng phản biện.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu nhìn cô

phức tạp, anh không tin lời của cô ta, nhưng mà, điều này không quan trọng, anh cười nhạt, “Chẳng lẽ cuộc hôn nhân trước cô đã từng có hành vi ngoại tình, bị chồng cũ của cô bắt được? Nên cô mới tay trắng rời khỏi, ngay cả mười lăm phần trăm cổ phần của ba cô ở tập đoàn Lục Thị cũng tặng cho Lục Tuấn Hiên?”

Trình Ly Nguyệt giận phát điên, tên này quả nhiên kiểm tra chuyện năm xưa của cô không chừa gì cả.

Chết tiệt mà, chuyện đó đúng là

có quan hệ trực tiếp với anh ta thật, nhưng bây giờ cô không muốn nhắc đến chuyện này nữa, cô quay mặt đi, nói "Tôi không muốn nhắc đến chuyện của tôi, cũng phiền anh sau này đừng tùy tiện tìm hiểu chuyện của tôi."

Cung Dạ Tiêu nhú mắt, trong lòng dấy lên cảm giác khó chịu, đồng thời, còn có một cảm giác bức bối rất mãnh liệt.

Nói vậy, cô và Lục Tuấn Hiên làm vợ chồng nửa năm, xảy ra rất nhiều chuyện, hoặc là, nếu thực sự không liên quan đến anh, vậy mà cô ta lại bị nhà họ Lục đuổi ra

khỏi nhà trắng tay vậy, chẳng lẽ cô ta có dang dúi với người đàn ông khác? Ngủ chung với không chỉ một mình anh ta?

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu đánh lại, dưới đáy mắt sượt qua một tia nguy hiểm, lạnh giọng nói, "Trình Ly Nguyệt, tôi cảnh cáo cô, nếu đã sinh con cho tôi, cuộc sống riêng tư của cô tốt nhất nên sạch sẽ chút."

Trình Ly Nguyệt đánh mặt, quay về thực tại, khuôn mặt đỏ lựng, nổi giận phản bác, "Cuộc sống cá nhân của anh mới không sạch sẽ."

“Tôi không hi vọng con trai tôi có một người mẹ không biết kiểm điểm, ảnh hưởng cuộc sống của nó.” Giọng nói lạnh lùng mĩa mai lại phát ra từ giọng anh ta.

Khuôn mặt xinh xắn của Trình Ly Nguyệt đỏ như gấc, cảm xúc cũng rất kích động, tên này dựa vào đâu mà nói cô không biết kiểm điểm? Được thôi, cho là cô không biết tự kiểm điểm đi, vậy thì có quan hệ gì với anh ta chứ?

“Cuộc sống của tôi tự tôi làm chủ, anh không có tư cách chen vào.” Trình Ly Nguyệt không

muốn nói thêm nữa, chỉ có thể nói như thế, tuy ngực rất nặng nề, nặng nề đến nỗi cô sắp ngạt hơi rồi.

Đột nhiên, tên nào đó nổi giận như trời giông sấm chớp bão bùng, cô vậy mà lại thành công khiến cho Cung Dạ Tiêu giận điên người.

“Cô dám đi dụ dỗ đàn ông khác thử đi.” Tiếng cảnh cáo dữ dằn buông ra.

Trình Ly Nguyệt giật mình lập tức né khỏi mặt anh ta, đi lùi vài bước, nhìn người đàn ông không

biết vì lý do gì nổi giận này, cô cũng lười quan tâm tiếp, chỉ tăng hăng một tiếng, “Không nói với anh, tôi đi chơi với con trai đây.”

Nhìn người phụ nữ đi lên lầu, Cung Dạ Tiêu giật mạnh cúc áo trước ngực, cả người nóng bừng khó chịu, là do bị chọc tức.

Đợi đến khi anh phản ứng được lý do tại sao anh nổi giận, gương mặt anh tuần bàng hoàng, chết tiệt mà tại sao đụng trúng người phụ nữ này tính khí anh trở nên cộc cằn đến thế?

Chương 45

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong phòng đồ chơi ở lầu hai.

Nhóc con đang thử cho bay một chiếc máy bay trực thăng mô hình vừa làm xong, nhìn thấy Trình Ly Nguyệt bước vào, cười nói, “Mami, mami xem máy bay trực thăng của con này.”

Trình Ly Nguyệt nhìn cả căn phòng to lớn đều toàn là đồ chơi máy móc đặc tiền, cô không biết phải nói gì nữa, tên này nuông chiều con cũng không cần phải không tiết chế đến thế chứ!

“Mami, baba đồng ý xây cho con

một khu trò chơi thật lớn, sẽ ở ngoài sau vườn.” Nhóc con lại nói ra một chuyện hững hờ nữa rồi.

Trình Ly Nguyệt càng không biết nói gì luôn, cô ngồi xồm xuống, nhìn vào nhóc con nói, “Con trai, cho là baba con có tiền đi, con cũng không được cứ đòi quà như vậy, thứ mà ba con cho, con phải trân trọng, nhưng con không được muốn gì là đòi món đó được.

“Mami, con biết rồi, sau này con sẽ không như thế nữa.” Nhóc con rõ ràng nhận ra được lỗi lầm của mình.

“Được rồi, dù sao cũng mua rồi, vậy thì chơi đi! Mami xem con chơi.” Trình Ly Nguyệt xoa đầu nhóc con, lại an ủi.

Có thể cách đàn ông cưng chiều con hơi khác.

Trình Ly Nguyệt chơi cùng con ở lầu hai, nhưng thỉnh thoảng lại nghĩ đến lời nói ban nãy của Cung Dạ Tiêu, cô lại cảm thấy giận vô cớ, tại sao tên này có thể nói cô như thế? Cô đi dụ dỗ đàn ông khi nào? Được thôi, cho là cô có đi dụ dỗ ai đi, có liên quan gì đến anh ta cơ chứ?

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, quán gia lên lầu kêu hai mẹ con ăn cơm, Trình Ly Nguyệt dẫn con trai đi rửa tay mới xuống lầu.

Trên bàn ăn màu vàng kim, Cung Dạ Tiêu đã ngồi ở đó rồi, ánh mắt phức tạp nhìn người phụ nữ đang dẫn con trai.

“Baba.” Nhóc con gọi một tiếng thân mật, ngồi đến bên cạnh anh ta, Cung Dạ Tiêu đưa tay ra, xoa đầu của nhóc đầy cưng chiều, ánh mắt toát ra tình yêu của người cha.

Trình Ly Nguyệt ngồi xuống, theo thói quen chuẩn bị một chén cơm cho cậu nhóc, để nhóc tự ăn.

Nhóc con từ nhỏ đã nuôi dưỡng thói quen lành mạnh này, đôi tay mồm mĩm cầm muống, không cần hối thúc gì, tự giác ăn ngon lành.

Trình Ly Nguyệt không có cảm giác thèm ăn lắm, chỉ im lặng cúi đầu ăn cơm, Cung Dạ Tiêu thì dùng bữa một cách nhả nhặn ở kế bên, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về phía hai mẹ con này.

Trình Ly Nguyệt dĩ nhiên sẽ

không tránh được chạm phải ánh mắt của anh ta, cô liếc nhìn anh ta với sự oán ghét trong mắt, còn Cung Dạ Tiêu thì mặt không chút biểu cảm dời ánh mắt đi, thông dong tự tại.

Ăn cơm xong, do nhóc con chơi cả buổi chiều chảy rất nhiều mồ hôi, Trình Ly Nguyệt ngửi tóc cậu nhóc thấy mùi hôi rồi, nói sẽ gội đầu cho nhóc, ai ngờ nhóc con lại đòi ba gội cho.

Cung Dạ Tiêu lập tức có chút đặc ý nhìn người phụ nữ đang tức, dẫn con trai lên lầu.

Trình Ly Nguyệt thở hắt một hơi, ngồi trên ghế sofa, đây là trái cây trà nước mà người giúp việc mang lên để trước mặt cô.

“Trình tiểu thư, mời dùng trái cây ạ.”

“Cám ơn.” Trình Ly Nguyệt khách sáo nói.

Người trong cả lâu đài này, ngoại trừ Cung Dạ Tiêu ra, đều đối xử với cô rất khách khí.

Trong phòng tắm, nhóc con vừa chơi nước vừa hát, vô cùng vui vẻ.

Cung Dạ Tiêu đang chà sữa tắm cho cậu nhóc, sau đó, giọng điệu dò hỏi rất tự nhiên, “Tiểu Trạch, con và mami con khi ở nước ngoài, bên cạnh mami con có chú nào xuất hiện không?”

Nhóc con chớp chớp mắt, lập tức đoán ra được tầng ý nghĩa khác trong câu hỏi của baba, cười hì hì, “Baba, có phải baba muốn nói, khi tụi con ở nước ngoài, có chú nào theo đuổi mami không?”

Cung Dạ Tiêu hơi ngây người, đúng là anh có xem nhẹ mức độ thông minh của nhóc con này rồi,

anh chỉ có thể hỏi, "Có không?"

"Có ạ! Chỉ là mami không thích mấy chú đó thôi."

Mấy? Nói vậy nghĩa là không chỉ một người? Cung Dạ Tiêu hơi sa sầm nét mặt, quả nhiên, cô ta là một người chiêu ong dụ bướm đa tình mà.

Nhóc con hoàn toàn không biết câu trả lời như thế của mình mang đến ảnh hưởng như thế nào cho mami.

"Con chắc chắn mami con không có qua lại với mấy chú

đó?" Cung Dạ Tiêu tiếp tục muốn moi thông tin quá khứ của Trình Ly Nguyệt từ con trai.

Nhóc con nghiêng đầu ngẫm nghĩ, dù sao khi đó còn nhỏ quá, trí nhớ có hạn, cậu lắc lắc cái đầu nhỏ nói, "Con cũng không chắc nữa, baba, tốt nhất là baba đi hỏi mami đi."

Cung Dạ Tiêu dừng chủ đề này lại, bàn đến việc xây khu vui chơi.

Nhưng mà trong lòng anh đối với Trình Ly Nguyệt lại có ấn tượng càng tệ hơn.

Trình Ly Nguyệt vô cớ bị con trai phá, cô còn ngồi ở ghế sofa dưới lầu ăn trái cây, trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh gặp phải Lục Tuấn Hiên ngày hôm nay, anh ta còn đủ can đảm hỏi cô sống tốt hay không! Năm ấy cô bị đuổi ra khỏi nhà không một xu, trong khi hoàn toàn trắng tay như thế, anh ta lúc đó sao không nghĩ cô sẽ sống như thế nào?

Trình Ly Nguyệt càng nghĩ càng tức, cô chỉ cầu mong từ nay về sau không gặp phải loại đê tiện này nữa.

Từ thang máy bên cạnh, nhóc con tắm rửa sạch sẽ chạy ra, “Mami, mami ngủi xem con có thơm không.”

Trình Ly Nguyệt ôm cậu nhóc, ngủi ngủi người cậu, khen ngợi, “Ừ, rất thơm.”

Phía sau, Cung Dạ Tiêu bước ra, ánh mắt rơi trên người cô đầy vẻ hậm hực, làm như cô đắc tội anh ta ở đâu rồi vậy.

Trình Ly Nguyệt ôm con trai ngẩm ngía, cùng một khuôn mặt, của con trai mới là đẹp trai hấp dẫn, còn tên này thì gọi là

cục đá thì đúng hơn.

“Mami, tối nay chúng ta còn phải ngủ chung với baba nữa nhé!”
Nhóc con nhìn cô nói.

Trình Ly Nguyệt phản xạ theo bản năng, cô cự tuyệt, nở nụ cười tươi rói nói, “Con trai, hôm nay mami mệt rồi, muốn ngủ một mình, vậy con ngủ với baba nhé!”

“Không chịu không chịu! Con muốn ngủ với mami, tối qua mami đi sang phòng khác ngủ, sáng dậy con không thấy mami mà!” Nhóc con có chút giận dỗi chu chu cái miệng nhỏ xinh nói.

“À! Ba người ngủ chật quá, mami ngủ không được.” Trình Ly Nguyệt nói dối, cảm nhận được tia nhìn mỉa mai lạnh lùng từ phía tử rợu.

Nhóc con năn nỉ một cách tội nghiệp, “VẬY....mami có thể ngủ chung với con, đợi con ngủ say rồi mới rời khỏi không? Con muốn ngủ chung với baba mami, xin mami đó, xin mami mà.”

Trình Ly Nguyệt đâu nỡ nhẫn tâm cự tuyệt yêu cầu của con trai, chỉ có thể gật đầu nói, “Được thôi, mami dỗ con ngủ.”

Trình Ly Nguyệt nói với nhóc con,
"Con ở đây một lúc, mami đi tắm
nhé!"

"Dạ!" Nhóc con gật đầu, Trình Ly
Nguyệt nhìn về phía tủ rượu,
người đàn ông đó đang cầm hai
chai rượu để điều chế, biết rằng
anh ta sẽ trông con, cô đi lên căn
phòng tối qua ngủ để tắm rửa.

Cung Dạ Tiêu điều chế xong
rượu, đôi tay thon dài cầm ly
rượu nhấp môi nếm một ngụm,
phát hiện mùi vị không ổn, nhất
định là ban nãy anh lo nghe đối
thoại của hai mẹ con đó, khiến

anh mất tập trung rồi.

Anh uống hai ngụm thì đổ rượu đi, nhìn thấy nhóc con một mình nhảy lên nhảy xuống trên ghế sofa, anh đi lên trước ôm cậu nhóc lại, "Đi nào, baba cùng con vào phòng chơi."

"Baba, baba cũng phải đi tắm rồi sao?"

"Ừ!"

Hai cha con cùng vào phòng, Trình Ly Nguyệt vẫn chưa đến, Cung Dạ Tiêu đưa một quyển truyện cho con trai, còn anh thì

vào phòng tắm.

Trình Ly Nguyệt ở phòng dành cho khách tắm xong, mặc một bộ đồ ngủ kín đáo, tay ngắn và quần dài đến gối, chất liệu vải cotton rất thoải mái.

Cô ở trong phòng đến hơn chín giờ rưỡi mới đi về hướng phòng ngủ chính, trong lòng nghĩ, Cung Dạ Tiêu có dẫn con trai lên chưa?

Cô cũng không gõ cửa, vặn tay cầm là đi vào luôn.

Sau đó, cảnh tượng trong phòng lại khiến cô có chút lóa mắt.

Trên giường, Cung Dạ Tiêu chỉ mặc một cái quần lót nam hai mảnh, đang làm động tác hít đất, còn con trai thì cưỡi trên lưng anh ta, cười ha hả không ngừng, nhóc con nhìn thấy mami đi vào, càng hưng phấn hơn, “Baba, con còn muốn chơi, con còn muốn chơi.”

Trình Ly Nguyệt nhìn lên giường, thân hình rắn chắc lực lưỡng của người đàn ông, vì đang làm động tác hít đất, gân xanh nơi bắp tay đều lộ ra, toàn thân toát ra sức mạnh lực lưỡng đầy nam tính, và càng đáng ghét hơn, anh ta lại chỉ mặc một chiếc quần lót,

lại còn là loại bó sát người.

Cung Dạ Tiêu không có ý dừng lại, nhóc con ngồi trên lưng anh, còn anh thì hít đất không chút tốn sức, khiến cho nhóc con cười đến nước miếng cũng chảy ra.

“Tôi...tôi một lát sẽ quay lại.”
Ánh mắt Trình Ly Nguyệt tránh né thân hình người anh ta, có chút không biết phải làm gì.

Cung Dạ Tiêu ôm con trai vào lòng, cười nhỏ, “Được rồi, lần sau sẽ chơi cùng con nữa, bây giờ ngoan ngoãn đi ngủ.”

“Baba cũng ngủ chứ?”

“Ừ!”

“Mami, mau qua đây, chúng ta ngủ thôi!” Nhóc con vẫy tay gọi.

Cung Dạ Tiêu gối đầu lên hai tay nằm xuống trước, trên chiếc giường rộng lớn, thân hình cao dài của anh dưới tấm chăn hiện ra đường cong hấp dẫn.

Trình Ly Nguyệt nuốt nước miếng, nghĩ đến dưới lớp chăn kia, thân hình chỉ mặc mỗi một cái quần lót của tên này, nhịp tim cô không kiểm soát được tự

Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

động đập rất nhanh.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, đi về phía giường, lên nhìn người đàn ông đang gối tay nằm ngủ rất thoải mái, thế là chạm với ánh mắt sâu đang thăm dò cô của anh ta.

Cung Dạ Tiêu nhìn bộ đồ ngủ kín đáo cô tự chọn, màu trắng sữa, cũng khiến cho làn da trắng sáng của cô được tôn lên, bộ tóc đen tuyền tùy ý xõa sau lưng, cho là bộ đồ kín đáo đến đâu, khi phối hợp với dáng vẻ phong tình hấp dẫn như vậy, vẫn khiến đàn ông phải nhỏ dãi.

Trong lòng Cung Dạ Tiêu dâng lên cảm giác bức bối, khuôn mặt của người phụ nữ này bị không biết bao nhiêu tên đàn ông chiêm ngưỡng qua rồi, vậy thân thể này của cô ta lại bị bao nhiêu người thưởng thức qua?

Càng nghĩ, tia nhìn mìa mai dưới đáy mắt anh càng mãnh liệt, dẫn đến cả khuôn mặt đều đanh lại.

Nhóc con vẫn chờ mami lên giường, hoàn toàn không phát hiện ra sắc mặt baba tối sầm.

Trình Ly Nguyệt cũng không muốn để tâm đến anh ta, cô nằm

kế bên con trai, ôm con trai vào lòng, cố gắng cách anh ta càng xa càng tốt, tránh việc đôi chân anh ta lại chạm chân cô.

Nhóc con hôm nay hưng phấn đến nỗi ngay cả giấc ngủ trưa cũng không ngủ, dựa vào lòng mami, được bàn tay dịu dàng của mami xoa xoa đầu, cậu lập tức chớp chớp đôi mắt to, biểu hiện buồn ngủ tràn về.

Cung Dạ Tiêu đột nhiên nằm nghiêng người, một tay chống một bên đầu, gương mặt anh tuần hoàn mỹ nhìn chăm chăm Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt giật mình ngẩng đầu nhìn anh ta, tuy nhiên, nhóc con sắp ngủ rồi, cô cũng không thể lên tiếng nói gì, chỉ có thể để cho anh ta tha hồ nhìn chòng chọc cô thôi.

Đôi mắt Cung Dạ Tiêu từ từ sáng sủa nhiệt độ, xem ra hình ảnh dịu dàng dễ con ngủ, cùng với đôi mắt chớp liên tục do căng thẳng của cô khiến cho Cung Dạ Tiêu cảm thấy rất thú vị.

Hình như việc khiến cho cô căng thẳng không thể làm gì khiến anh có cảm giác lập được thành tựu

gì to lớn lắm vậy.

Trình Ly Nguyệt bị anh ta nhìn đến phát hoảng, cũng phát bực, tên này không ngủ đàng hoàng, đi nhìn cô ta chăm chặp như thế làm gì? Trên mặt cô có hoa sao?

Tuy nhiên, nhóc con đang chìm vào giấc ngủ, cô đương nhiên không thể lên tiếng, lỡ như lại làm ồn nhóc con thì phải làm sao?

Cung Dạ Tiêu chống nửa người dậy, tấm chăn mỏng trơn tuột khỏi thân trên của anh, trượt đến vùng eo, lộ ra nửa thân trên rắn

chắc lực lưỡng, vòm ngực rắn chắc lộ ra như đang mê hoặc ai vậy.

Trình Ly Nguyệt có tránh né thế nào, cũng né không khỏi việc phải xem thân hình anh ta, điều này khiến mặt cô tự nhiên nóng ran lên, lông mi chớp liên hồi, nên quyết định nhắm tịt mắt không thèm nhìn anh ta.

Cô cảm thấy giường động đậy nhẹ, cô lén hí mắt nhìn, phát hiện Cung Dạ Tiêu xuống giường rồi.

Anh ta muốn đi đâu?

Trình Ly Nguyệt nghĩ trong lòng, không lẽ anh ta muốn sang phòng khác ngủ!

Nói vậy, cô có thể ngủ chung với con trai.

Nhưng mà, cô phát hiện Cung Dạ Tiêu đi quanh giường một vòng, và đến phía sau cô.

“Cô ngủ như vậy dễ té xuống lắm, nằm vào trong một chút.” Giọng nam trầm khàn vang lên.

Trình Ly Nguyệt tưởng anh ta thực sự sẽ đi phòng khác ngủ, nên qua đây kêu cô nằm vào

trong một chút, để nửa đêm không bị té xuống chẳng hạn.

Và lúc này, nhóc con vô cùng phối hợp lẫn người một cái, ngủ vào vị trí chính giữa, Trình Ly Nguyệt lập tức nằm vào phía trong một chút, bên cạnh trống ra một vị trí đủ cho một người nằm nghiêng.

Trình Ly Nguyệt tưởng anh ta sắp rời khỏi rồi, sau đó, điều khiến cô không hề nghĩ đến là anh ta lại vén chăn lên, trực tiếp nằm nghiêng người ở phía sau cô.

Thân hình Trình Ly Nguyệt lập

tức cứng đờ, quên hô hấp, nhỏ tiếng la lên, “Anh làm gì thế?”

Anh ta đã nằm nghiêng xuống xong xuôi, hơn nữa, tấm ngực rắn chắc của anh còn tựa sát vào lưng cô, hơi thở của anh nhẹ nhàng phả qua tai cô, và cả mùi hương sữa tắm trên người anh ta.

Trời đất! Trình Ly Nguyệt muốn phát điên rồi, bây giờ cô bị anh ta ép ở giữa con trai và anh ta, cô tựa sát con trai, anh ta tựa sát cô, cô đến cả xoay người cũng không có cơ hội.

“Anh....”Trình Ly Nguyệt mở miệng muốn hỏi anh ta muốn làm gì.

Đáy mắt anh ta xoẹt qua tia cười gian xảo, đôi môi hấp dẫn bất ngờ khóa chặt môi cô, không cho cô cơ hội nói chuyện.

Thân hình mảnh mai của Trình Ly Nguyệt run lên trong lòng anh ta, đầu óc càng “oang...” một tiếng, hoàn toàn trống rỗng.

Bàn tay cô theo bản năng đưa lên ngực anh ta, đẩy ra, dùng sức đẩy....

Và lúc này, nơi eo cô, một vòng tay mạnh mẽ bá đạo ôm đến, trực tiếp ôm cô vào lòng anh ta.

Trình Ly Nguyệt chỉ cảm thấy mùi nguy hiểm bao trùm, cô ở không gian có hạn dùng sức quay người lại, muốn trực diện đối mặt anh ta, hơn nữa còn cảnh cáo anh ta không được làm bậy.

Nhóc con có vẻ cảm thấy chật quá, lại lặn người một cái, rời xa hơn nữa, Trình Ly Nguyệt lúc này cho là đã có cơ hội xoay người, nhưng đôi tay đàn ông trên eo cũng không cho cô cơ hội này.

Hai người đều mặc quần áo ít, thế nên, bất cứ phản ứng nào đều rất rõ ràng.

Trình Ly Nguyệt thực sự sắp phát điên rồi.

Tên này vừa vô lại vừa khốn nạn, xấu xa lại hạ cấp, dám cả gan ở trước mặt con trai cô giờ trò ỨC HIẾP cô.

Sau đó, anh ta đột ngột đè thân mình lên trên, với tư thế làm chủ.

Hai mắt Trình Ly Nguyệt nhắm tịt, thần thái không biết là hưởng thụ hay giận dữ, trên cái trán

tròn đầy đã lấm tấm mồ hôi, ngay cả chiếc mũi nhỏ xinh cũng vậy.

Sau đó, Trình Ly Nguyệt cũng không phải làm từ đá, bị tấn công đến thế bởi anh ta, làm sao mà không có phản ứng được?

Tuy não cô đang nói, không muốn không muốn, không được không được, nhưng cơ thể vẫn bị thuần phục trước phản ứng bản năng.

Đôi tay đẩy anh ta bất giác mềm nhũn ra, tuy không chủ động ôm anh ta, nhưng lực đẩy đã giảm đi nhiều.

Nhưng trên môi, đôi môi bá đạo của anh ngấu nghiến chiếc miệng nhỏ của cô, trực tiếp khơi hai hàm răng trắng đều của cô ra, tấn công mạnh mẽ.

Trình Ly Nguyệt đúng là muốn phát điên rồi mà, đôi tay nhỏ của cô dùng sức đẩy, cũng đẩy không được anh ta đi ra, hơn nữa, bị anh ta ôm càng chặt, hôn càng sâu hơn...

Càng tệ hơn nữa là bị anh ta ôm như vậy, hai người càng dính chặt nhau không hề có chút khoảng trống nào luôn.

Lúc này sức lực của cả người Trình Ly Nguyệt tựa như bị hút sạch hết, run rẩy dưới thân anh ta, tội nghiệp như con thú nhỏ đang bị ức hiếp nhưng lại không thể phản kháng.

Cung Dạ Tiêu tuy có ức hiếp cô ta, nhưng cuối cùng vẫn không có hành động quá đáng hơn với cô, khi anh buông cô ra, Trình Ly Nguyệt đã mơ màng không tỉnh táo.

Cung Dạ Tiêu bước xuống khỏi người cô, đắp chăn cho cô, còn anh thì nghiêng qua một bên

mặc một chiếc áo choàng tắm vào, trực tiếp đi ra cửa.

Một lúc lâu sau Trình Ly Nguyệt mới lấy lại tinh thần, nghĩ đến những việc mà ban nãy anh ta đã làm với cô, cô vừa giận vừa sầu, tức là hành động vô lại đáng ghét của anh ta, sầu là ban nãy bản thân cũng có phản ứng.

Chết tiệt mà, đúng là muốn phát điên mà.

Trình Ly Nguyệt cắn đôi môi đỏ, tuy anh ta rời khỏi rồi, nhưng trên người cô vẫn còn mùi vị của anh ta, và hơi nóng từ cơ thể anh ta vẫn vây lấy người cô, nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Ước pháp tam chương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhịp tim càng giống như mất đi kiểm soát vậy, đập nhanh rất lâu.

Cô xuống giường, bước nhanh ra đóng cửa, còn bấm khóa trong lại, cô không muốn nửa đêm bị anh ta ức hiếp lần nữa.

Cung Dạ Tiêu tối đó không có vào, mà chọn một căn phòng khác, chỉ vì anh muốn ngủ, anh cần phải dập tắt ngọn lửa ở trong người trước.

Sáng sớm.

Trong lúc Trình Ly Nguyệt mơ mơ

hồ hồ, một con mắt to xinh đẹp nhìn vào mắt cô, hóa ra nhóc con đã dậy rồi, chống cằm nhìn cô cười tủm tỉm!

“Tiểu Trạch, dậy rồi à.” Trình Ly Nguyệt ngồi dậy, xoa xoa đầu cậu nhóc.

“Mami, baba đâu? Baba đi đâu rồi?” Nhóc con thắc mắc hỏi.

Mặt Trình Ly Nguyệt lại ửng đỏ, nghĩ đến chuyện tối qua, cô tức giận vô cùng, nhưng giọng điệu vẫn khá bình tĩnh trả lời con trai, “Mami cũng không biết.”

“Tại sao tối qua mami không ngủ trên giường, hôm nay lại là baba không ngủ trên giường? Hai người cãi nhau à?” Nhóc con nhay cảm hỏi.

“Không phải đâu con!” Trình Ly Nguyệt nở nụ cười, bắt cô phải cười như thế đúng là làm khó cô mà.

“VẬY À! Mami, dậy đi, chúng ta đi ăn sáng, hôm nay baba nói dẫn con đi công ty của baba chơi đó!”

“Con đi công ty ba chơi cái gì?”
Trình Ly Nguyệt thấy lạ.

“Công ty của baba lớn lắm, rất oách, con muốn đi chơi.” Nhóc con thích tất cả những thứ to lớn mạnh mẽ, điều này có nghĩa là từ trong xương cốt cậu nhóc đã di truyền tính dứt khoát của Cung Dạ Tiêu.

Trình Ly Nguyệt không biết nói gì, chỉ xoa xoa đầu cậu nhóc nói, “Được thôi! Con đi chơi nhé! Mami dạy này hơi bận.”

“Mami, mami yên tâm, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời baba.”

Hai mẹ con đánh răng súc miệng

xuống lầu, Trình Ly Nguyệt từ tủ quần áo trong phòng dành cho khách chọn được một bộ áo sơ mi in hoa, phối với một chiếc váy eo cao, thân hình cô vốn dĩ rất chuẩn, quần áo gì mặc lên người cô đều ổn cả.

Khi họ xuống lầu, Cung Dạ Tiêu đã ngồi trên ghế sofa đọc báo rồi, Trình Ly Nguyệt dẫn theo con trai, ánh mắt cô nhìn anh với hai tia lửa giận.

Món nợ tối qua, cô vẫn chưa tính với anh ta nữa!

Anh ta nhìn thấy lửa giận trong

mắt cô, nhếch mày không chút bận tâm gì, còn cười gian xảo nữa.

“Baba, tối qua ba đi đâu rồi?”

“Tối qua baba đột nhiên nhớ ra là còn công việc chưa làm xong nên dậy đi làm nốt luôn.” Cung Dạ Tiêu cười nói.

“Dạ! Baba, chúng ta ăn sáng nhanh lên! Ăn xong rồi, chúng ta cùng xuất phát, ba sẵn tiện đưa mami đi làm luôn.”

“Mami...mami không cần đưa.”
Trình Ly Nguyệt không muốn ở

cùng với anh ta, chuyện tối qua đã ám ảnh cô mất rồi.

“Cô chắc chắn? Hôm nay tôi không cho mượn bất cứ chiếc xe nào.”

“Vậy tôi có thể điện thoại gọi taxi!” Trình Ly Nguyệt không muốn bị uy hiếp.

“Trên cổng vào con đường cao tốc này có thiết bị bảo vệ của tôi, không có sự cho phép của tôi thì không một chiếc xe nào được phép vào.”

Trình Ly Nguyệt nhìn trừng trừng

anh ta, đột nhiên không nói được gì, nếu cô muốn đi bộ, mang một đôi cao gót đi nửa tiếng đồng hồ, cô sẽ mệt chết mất.

“Mami, ngồi xe của baba đi!”
Nhóc con cũng lo lắng cho cô.

“Tiểu Trạch, con đi ăn sáng trước nhé?” Mami và baba con có chút chuyện phải nói.” Trình Ly Nguyệt chủ động khom người nói với nhóc con.

Nhóc con chau mày, có chút không hài lòng chu miệng nói, “Baba, mami, tại sao ngày nào hai người cũng có nhiều chuyện

thủ thi với nhau vậy! Không thể nói trước mặt con sao?"

Nói chuyện thủ thi? Sắc mặt Trình Ly Nguyệt thoáng biến sắc.

"Ta và mami con phải thủ thi tâm sự chuyện tình cảm, con vẫn chưa hiểu." Cung Dạ Tiêu nhếch mày cười.

Thủ thi tâm sự chuyện tình cảm? Trình Ly Nguyệt cười nhạt, uy hiếp cảnh cáo gần nghĩa hơn.

"Thật sao? Vậy baba và mami khi nào sinh cho con một em gái?" Nhóc con hưng phấn hỏi,

cậu muốn có một đứa em gái lắm rồi.

Khuôn mặt xinh của Trình Ly Nguyệt đỏ như gấc, trực tiếp trả lời, “Không sinh, và sẽ không có cơ hội sinh.”

“Con trai, đi ăn cơm đi, chuyện sinh em gái, ta và mami con sẽ bàn với nhau.” Cung Dạ Tiêu tìm lý do cho con trai đi khỏi, nếu nói tiếp nữa chắc cô ta sẽ phát điên mất!

“Dạ! Nhớ sinh nhé” Nhóc con nói xong thì chạy về hướng phòng ăn.

Trình Ly Nguyệt hít thở sâu một hơi, nhìn tên đang ngồi tao nhã trên ghế sofa với vẻ khó ưa, "Theo tôi đi ra vườn hoa, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Cung Dạ Tiêu khá tò mò cô muốn nói gì, anh đứng dậy, di chuyển đôi chân dài linh hoạt của mình theo cô ra vườn hoa.

Trình Ly Nguyệt vì không muốn con trai nghe thấy, cô cố ý đi xa một chút, khi cô quay người, không ngờ anh ta ở quá gần cô nên cô thiếu chút đụng trúng ngực anh ta, cô vội lùi về sau ba

bước, để cho an toàn.

“Cung Dạ Tiêu, nếu anh muốn tôi và con trai tiếp tục sống ở đây, tôi muốn có ước pháp tam chương với anh.” Trình Ly Nguyệt ngược đầu, nói không nhượng bộ.

Cung Dạ Tiêu nhếch mày, giọng trầm thấp hấp dẫn vang lên, “Ồ! Ước pháp tam chương như thế nào?”

Trình Ly Nguyệt cắn răng nói, “Trước tiên, chuyện như tối hôm qua không được xảy ra nữa, từ bây giờ trở đi, tôi và anh không được có tiếp xúc da thịt, thứ hai,

tôi sẽ khuyên con trai ngủ riêng, ngủ với tôi hoặc ngủ với anh, sẽ do cậu nhóc quyết định, tôi không can thiệp, thứ ba, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với anh."

"Bất cứ quan hệ gì? Vậy chúng ta cùng nhau sinh ra một đứa con, tính là quan hệ gì?" Anh ta giả vờ khó hiểu, cười hỏi.

Trình Ly Nguyệt thấy anh ta hoàn toàn không có thái độ nghiêm túc lắng nghe, giận đến mặt đỏ cả, "Được thôi, hôm nay tôi sẽ dẫn con trai về nhà tôi, từ nay về sau, anh đừng mơ gặp được nó

nữa."

"Vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau tại tòa." Giọng trầm thấp của anh có mùi thách thức.

"Tùy anh, cho là anh mạnh tay giành con trai đi, không có tôi, con trai cũng không đồng ý sống cùng anh đâu." Trình Ly Nguyệt đối với điểm này là có tự tin tuyệt đối.

Cung Dạ Tiêu nhíu chặt đôi mày đẹp, "Ý của cô là, tối nay cô muốn dẫn con trai về nhà ngủ?"

"Đúng vậy!" Trình Ly Nguyệt nói

chắc nịch.

“Vậy được thôi! Vậy tan ca rồi cô đến đón nó đi!” Cung Dạ Tiêu buông ra một câu, nói nhẹ nhàng, “Tôi đói rồi, phải đi ăn sáng thôi.”

Trình Ly Nguyệt nhìn thân hình anh tuấn mê người của anh ta dưới ánh sáng mặt trời, hoàn toàn ngây ra.

Tên này không phải rất dễ tâm đến con trai sao? Tại sao đột nhiên lại đồng ý cho cô dẫn con đi? Trình Ly Nguyệt nghĩ mãi vẫn không thông được điểm này, nói

vậy là ước pháp tam chương ban nầy của cô đã vô hiệu rồi.

Được thôi! Cô sẽ dẫn con trai về nhà ở, đỡ phải ở đây tức giận anh ta, còn bị lợi dụng ước hiếp nữa.

Nghĩ vậy, Trình Ly Nguyệt về đến phòng ăn, ăn sáng cũng trở nên ngon miệng hơn, cô lén nhìn người đàn ông ngồi đối diện, vừa lúc anh đang nhai chậm rãi, cũng nhìn cô, hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung, Trình Ly Nguyệt vội cúi đầu xuống.

Tại sao, so độ to của mắt, mắt cô cũng không nhỏ mà!

Ăn sáng xong, Cung Dạ Tiêu lái một chiếc xe vô cùng không nổi bật màu đen từ hầm xe dưới lòng đất, nhưng giá trị của chiếc xe thể thao này thì lại vô cùng đắt, tiếng xe như tiếng gầm rú của một con thú hoang bá đạo lại hoang dã, đúng là phối hợp ăn ý với chủ xe đẳng cấp.

Chương 48: Sự hấp dẫn của đàn ông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhóc con lập tức ngồi vào ghế sau xe, chỗ đó vừa đủ cho thân hình nhỏ nhắn của cậu, Trình Ly Nguyệt ngồi vào ghế lái phụ.

Nhóc con đã hưng phấn rồi, “Yeah, chúng ta xuất phát thôi!”

Tư thế lái xe của Cung Dạ Tiêu rất bản lĩnh hấp dẫn, thao tác vững vàng tao nhã, Trình Ly Nguyệt vô ý nhìn mấy lần, nhịp tim loạn nhịp theo.

Cảnh tượng bị anh ta ép hôn tối qua lại bất giác ào về, khiến cô phải quay mặt ra phía cửa sổ,

không muốn để anh ta thấy được tia cảm xúc kích động trong mắt cô.

Xe của Cung Dạ Tiêu dừng trước cửa công ty Trình Ly Nguyệt, lúc này đang là giờ vô làm, có không ít nhân viên công ty cô đón xe đến chỗ làm, còn xe của Cung Dạ Tiêu giống như bá đạo đường phố vậy, vô cùng thu hút ánh nhìn của người khác.

Khi Trình Ly Nguyệt xuống xe, đã nhận được rất nhiều ánh mắt dị thường của đồng nghiệp công ty, khiến cho khuôn mặt xinh của cô nóng ran, mau chóng bước

nhanh vào công ty.

Cung Dạ Tiêu dẫn nhóc con vào công ty của anh.

Nơi đây thuộc về khu đô thị mới, vừa mới xây khoảng ba năm, còn tập đoàn Lục Thị, cũng chiếm một thị phần không nhỏ tại đây, nhưng mà kể đến hùng vĩ và độ oách thì tập đoàn Cung Thị một mình một cõi tiên phong.

Hôm nay, Lục Tuấn Hiền lái xe đi làm, ngồi kế anh ta là Thẩm Quân Dao, cô ta mặc một bộ đầm cao sang tao nhã nhưng cũng không mất đi sự hấp dẫn, trên suốt

đoạn đường, Lục Tuấn Hiên im lặng một cách kỳ lạ.

Điều này khiến Thẩm Quân Dao cảm nhận được điều bất thường, “Tuấn Hiên, sao thế? Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Lục Tuấn Hiên nhìn về phía trước, có vẻ như đang suy nghĩ có nên nói chuyện trong lòng ra hay không.

“Quân Dao, chuyện một lát anh nhắc đến này, hi vọng em không nổi giận khi nghe.”

“Anh nói đi, em dĩ nhiên là sẽ

không nổi giận rồi!” Thẩm Quân Dao nũng nịu nhìn anh ta.

Lục Tuấn Hiên dừng xe bên đường, quay đầu nhìn sang Thẩm Quân Dao, “Hôm qua anh gặp được Trình Ly Nguyệt ở nhà hàng.”

Thẩm Quân Dao lập tức trợn to mắt, giả bộ kinh ngạc nói, “Trình Ly Nguyệt? Cô ta tại sao lại ở đây?”

“Anh chắc chắn là cô ta, cô ta về đây rồi.” Lục Tuấn Hiên gật gật đầu, thần thái có chút nghiêm trọng.

“Cô ta về đây có liên quan gì đến chúng ta?” Thẩm Quân Dao lập tức không nghĩ là vấn đề to tát gì.

Lục Tuấn Hiên trầm mặc vài giây, “Năm đó anh vì mười lăm phần trăm cổ phần trong tay bà cô ta mới ngồi lên được chiếc ghế tổng tài, từ một công ty tầm trung, phát triển đến giá cổ phiếu gần ba mươi tỉ tệ như bây giờ, công lao từ mười lăm phần trăm cổ phần mà cô ta cho anh không hề ít.”

Thẩm Quân Dao nghe thấy trong lời nói của anh ta có chút ăm ắp,

mặt cô sa sầm lại, "Tuấn Hiên, ý anh là sao? Chẳng lẽ anh muốn đem mười lăm phần trăm cổ phần của tập đoàn Lục Thị trả cho cô ta?"

Sắc mặt Lục Tuấn Hiên có chút thay đổi, anh lắc đầu nói, "Bây giờ giá trị của mười lăm phần trăm cổ phần của tập đoàn Lục Thị đã khác xa lúc ấy rồi, anh chỉ nghĩ là, ít ra bù đắp cho cô ta một ít."

"Tuấn Hiên, năm ấy chúng ta làm vậy, anh nghĩ cô ta còn có thể tha thứ cho chúng ta sao? Hơn nữa, cho là anh cho cô ta đi,

cô ta có thể sẽ không lấy, tại sao phải hành hạ bản thân như thế?" Thẩm Quân Dao khuyên nhủ, cô đương nhiên biết Trình Ly Nguyệt đã quay về, còn biết cô ta ở đâu nữa! Nhưng cô không ngờ rằng chồng cô cũng gặp Trình Ly Nguyệt.

Chẳng lẽ là cuộc gặp do cô ta cố ý an bài? Cố ý làm gì đó để chồng cô cảm thấy ăn năn, chẳng lẽ Trình Ly Nguyệt về đây chỉ vì muốn báo thù? Đáy mắt Thẩm Quân Dao lướt qua tia nham hiểm thâm độc.

"Nhưng mà, ít ra anh cũng có

thể bù đắp chút gì đó cho cô ta, như là, anh có thể cho cô ta một số tiền đủ để dùng cả đời.” Lục Tuấn Hiên thở dài thượt, trong đầu là hình ảnh ngày hôm qua bị Trình Ly Nguyệt làm cho kinh ngạc tại nhà hàng, không ngờ sau bốn năm, cô ta thay da đổi thịt đến mức anh nhận không ra.

“Không được, anh bù đắp như vậy cho cô ta cũng đồng nghĩa thừa nhận việc làm trước kia của chúng ta sao? Đó là do cô ta đáng đời, chúng ta phải khẳng định là cô ta đã đi ngoại tình, Tuấn Hiên, không quan tâm đến cô ta nữa, được không?” Thẩm

Quân Dao nắm tay anh, đôi mắt xinh đẹp chất đầy mong chờ.

“Vấn đề là, anh bây giờ ngay cả việc cô ta ở đâu cũng không biết.” Lục Tuấn Hiên có vẻ hơi hối hận hôm qua không hỏi cô ta cách thức liên lạc.

Thẩm Quân Dao nét mặt căng cứng, lập tức hừ một tiếng, “Không biết càng tốt, đỡ công anh lại làm chuyện khờ, anh đến công ty đi! Em đi dạo xung quanh.”

Thẩm Quân Dao đẩy cửa xe bước xuống, xe của Lục Tuấn Hiên tiếp

tục chạy về phía trước, ánh mắt Thẩm Quân Dao nhìn về tòa nhà không xa ở phía trước, đó là nơi có công ty của Trình Ly Nguyệt, cô nghiêng răng cắn phần hờ một tiếng, "Trình Ly Nguyệt, tôi không quan tâm cô về đây làm gì, cô đừng mơ phá hoại gia đình tôi."

Nói xong, Thẩm Quân Dao bắt một chiếc taxi, cô muốn đi gặp người phụ nữ này nữa rồi.

Trình Ly Nguyệt lúc này đang vẽ bản thảo thiết kế khác, trong công việc, thái độ của cô cẩn thận tỉ mỉ, nên thành quả của cô

luôn được người ta yêu thích vô cùng.

Tuy nhiên, hôm nay ở công ty, những lời xì xầm bàn tán cô càng nhiều hơn, Đường Duy Duy phụ trách vào đây báo cáo cô biết, Trình Ly Nguyệt nghe xong, chỉ cười trừ, cô không muốn bận tâm mấy chuyện phiếm vô bổ này.

Còn ở tập đoàn Cung Thị, nhóc con đi theo ba, Cung Dạ Tiêu có một buổi họp sáng, bố cả nhóc con vào họp, nhóc con ngồi bên cạnh anh, khuôn mặt giống như đúc với ba của cậu nhóc khiến cho các vị giám đốc cao cấp

đang ngồi tại bàn đều ngạc nhiên không ngớt.

Nhóc con không quậy không phá, chỉ ngồi nhìn người ba anh minh lợi hại xử lý việc công ty, cả khuôn mặt sùng bái, baba thật tuyệt vời, sau này cậu cũng phải quản lý công ty to như vậy giống ba cậu.

Hai mươi phút sau, Thẩm Quân Dao đứng trước cửa tòa nhà công ty Trình Ly Nguyệt, cô nhìn tòa nhà một lúc rồi cao ngạo bước vào.

Thân phận của cô ta, người của

cả công ty đều biết, nên khi cô ta bước vào, không ai ngăn cản cô ta cả.

Trình Ly Nguyệt đang vẽ bản thiết kế trong phòng làm việc, Đường Duy Duy lập tức gõ cửa bước vào, "Chị Ly Nguyệt, Lục phu nhân đến rồi."

Trình Ly Nguyệt chau mày, Thẩm Quân Dao đến đây có việc gì? Chẳng lẽ cô ta lại muốn sửa bản thiết kế?

Linda nhận được tin báo đã đi nghênh tiếp Thẩm Quân Dao trước một bước, nhưng Thẩm

Quân Dao đến đây vì Trình Ly Nguyệt, cô nói với Linda, “Để Trình thiết kế gia đón tiếp tôi là được rồi, tôi đến phòng họp chờ cô ấy, cho tôi một ly cà phê.”

Từ khi Thẩm Quân Dao ngồi lên vị trí Lục phu nhân, năng lực ra lệnh, chỉ tay múa chân của cô ngày càng tiến bộ, giống như lúc này đây, ngay cả vị giám đốc như Linda cũng như người hầu vậy bị cô ta sai bảo.

Trình Ly Nguyệt đi ra từ phòng làm việc, lãnh đạm nhìn Thẩm Quân Dao, “Xin hỏi Lục phu nhân còn điểm nào cần chỉnh sửa

không?”

“Chúng ta nói chuyện chút.”
Thẩm Quân Dao nhìn cô cười
nhạt.

“Nếu là chuyện cá nhân, tôi
không có thời gian, nếu là
chuyện công, tôi có thể tiếp
chuyện.”

“Chuyện công.” Thẩm Quân Dao
đương nhiên không muốn nói với
cô ở đây, cô bước nhanh đến
phía phòng họp.

Phía sau, Trình Ly Nguyệt chau
mày, đi theo.

Khi đến phòng họp, trợ lý mang đến hai ly cà phê, đóng cửa rồi khỏi.

Thẩm Quân Dao khoanh tay, quay người lạnh lùng cảnh cáo, "Trình Ly Nguyệt, cô tránh xa Lục Tuấn Hiên một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Bí mật lớn kinh thiên

Trình Ly Nguyệt khuôn mặt sầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt cảnh cáo của Thẩm Quân Dao, "Lục phu nhân, cô nói những lời này có ý gì?"

Thẩm Quân Dao vòng tay cười nhạt một tiếng, "Ý gì à? Cô còn không biết hay sao? Bữa nay Tuấn Hiên nói cho tôi, anh ấy gặp cô ở nhà hàng, cô nói, cái thành phố A lớn vậy, sao mà lại cứ để các người gặp nhau vậy? Có phải là cô đang cố ý tạo cơ hội tiếp cận anh ấy?"

Trình Ly Nguyệt nghe xong, cười ra tiếng, "Tôi tại sao lại tự tạo cơ hội tiếp cận người đàn ông đã bỏ rơi tôi?"

Sự tức giận trên khuôn mặt Thẩm Quân Dao không giảm đi, có chút sắc bén nói, "Tại sao à? Đương nhiên là Tuấn Hiên nhà tôi có tiền, cô muốn trước mặt anh ấy lấy được sự đồng tình, để anh ấy tội nghiệp cô, tiếc rẻ cho cô, để cô từ trên người anh ấy lấy được chút lợi ích."

"Lục phu nhân, cô nói chuyện khách khí một chút, tôi cho dù nghèo hơn, không có tiền đi nữa, tôi cũng tuyệt đối không lấy một xu tiền tội nghiệp với bố thí của Lục Tuấn Hiền, nếu như tôi thực sự muốn, thì cũng phải lấy lại mười lăm phần trăm cổ phần Lục gia đã bị anh ta cướp lấy." Tiếng nói của Trình Ly Nguyệt vang vọng.

Thẩm Quân Dao nghe xong, lập tức đồng tử mở to, "Cô vẫn còn nghĩ đến việc lấy về mười lăm phần trăm cổ phần nữa à?"

"Tôi đương nhiên muốn, vì đó vốn dĩ là của tôi, năm đó các người cùng nhau lập kế hại tôi, cướp từ tay tôi, tôi lấy lại, có gì không được chứ?" Trình Ly Nguyệt lạnh lùng đáp.

Thẩm Quân Dao dường như nghe thấy chuyện cười vậy, cười nhạt lên tiếng, "Trình Ly Nguyệt, đơn ly hôn năm đó đã ghi rất rõ ràng, cô nguyện ý bỏ qua mười lăm phần trăm cổ phần đó rồi, toàn bộ giao cho Tuấn Hiền, hiện tại, cô còn muốn lấy lại? Năm mơ đi!"

Trình Ly Nguyệt vốn dĩ nội tâm như bị kim đâm khó chịu, nhưng mà, cô ngừng đầu, không cam tâm trả lời, "Cuộc đời này còn dài lắm, ai biết được tôi còn có khả năng đó không?"

"Nói như vậy, chuyện gặp trong nhà hàng không phải cô cố ý tạo ra rồi?" Thẩm Quân Dao híp mắt hỏi.

Trình Ly Nguyệt cũng hiểu, Thẩm Quân Dao nói những thứ này, là muốn từ cô lấy được một chút đáp án yên tâm, cô nói, "Nếu không có việc gì nữa, tôi phải làm việc rồi."

Thẩm Quân Dao thấy cô nói không rõ ràng, lập tức kêu cô, "Cô nói rõ ràng cho tôi, cô với Tuấn Hiền gặp trong nhà hàng, có phải là do cô sắp xếp không?"

"Nếu đúng thì sao? Không đúng thì sao? Tóm lại, tôi có tự do làm việc mình thích" Trình Ly Nguyệt cũng không muốn cô ta dễ chịu, nói xong, đẩy cửa rời khỏi.

Thẩm Quân Dao tức đến nổi cắn môi, sắc mặt khó coi, nếu như nghĩ kỹ, vừa rồi lời nói của Trình Ly Nguyệt đã có đáp án, thế mà, Thẩm Quân Dao lại không dám buông lỏng, vì Lục Tuấn Hiền đối với cô ta đã nảy sinh sự thông cảm và đồng tình rồi.

Trình Ly Nguyệt hiện tại, dường như là một quả bom ở gần Lục Tuấn Hiền lúc nào cũng có thể nổ tung, giống như cô năm đó, bất cứ lúc nào cũng có thể xuống tay với Lục Tuấn Hiền, Thẩm Quân Dao không dám sơ ý đâu.

Hơn nữa, có những chuyện chỉ có Thẩm Quân Dao biết, đó chính là cô tưởng Lục Tuấn Hiền sẽ yêu cô cả đời này, nhưng mà, bốn năm trở lại đây, cô phát hiện, Lục Tuấn Hiền cũng không phải yêu cô giống như cô nghĩ.

Thẩm Quân Dao đẩy cửa từ phòng họp đi ra, cô cũng không muốn đi tìm Trình Ly Nguyệt nữa, cô muốn bây giờ đi dạo phố mua quần áo mới, chỉ cần có trang điểm bản thân xinh đẹp quý phái, con mắt của Lục Tuấn Hiền sẽ không nhìn vào đứa con gái khác nữa.

Cô muốn vào nhà vệ sinh hóa trang thêm, cầm theo túi xách đi vào trong, cô trước tiên đẩy một phòng ngăn cách ngồi vào trong.

Mà lúc đó, ngoài cửa lập tức giống như ập tới mấy nữ nhân viên, xì xào nói chuyện.

"Nghe nói chưa? Sáng nay Trình thiết kế gia ngồi chiếc xe thể thao mấy chục triệu tệ để đi làm đó."

"Nghe nói rồi! Chúng tôi sớm đã đoán được người đó là ai rồi."

Một cô gái vừa mới đến không hiểu gì hỏi, "Là ai?"

"Thì là nam chủ nhân của tòa nhà hùng vĩ đối diện chúng ta, tổng tài tập đoàn Cung thị Cung Dạ Tiêu đó!"

"Các người nói, Trình thiết kế gia thật sự ở cùng với Cung Dạ Tiêu không? Nếu như họ đang quen nhau, Trình thiết kế gia cần gì làm việc ở đây nữa?"

"Phụ nữ nhất định phải độc lập, cho dù bạn trai của cô có là người giàu nhất thế giới này, không lẽ cô chỉ có thể làm phụ bà thôi? Tôi đánh giá cao Trình thiết kế gia."

"Quá lợi hại rồi, một bà mẹ đơn thân một mình nuôi con như cô ấy lại còn có thể hấp dẫn được Cung Dạ Tiêu."

Mấy cô gái vừa đi vệ sinh vừa nói chuyện, chớp mắt lại ào ào rời khỏi.

Còn phòng vệ sinh trong cùng, có một thân hình đang bị sốc, Thẩm Quân Dao ngồi trên ghế toilet, một đôi mắt đẹp tinh tế, hoàn toàn bị sốc, không thể tin được những gì mình vừa nghe.

Cái gì? Trình Ly Nguyệt là bà mẹ đơn thân? Còn bị Cung Dạ Tiêu theo đuổi?

Cung Dạ Tiêu là ai, cô từ sáng đến tối tìm kiếm bảng xếp hạng tỉ phú, sao mà không biết được? Nghe truyền miệng, người đàn ông này quyết đoán máu lạnh, mạnh mẽ lang sói, bốn năm trước chỉ là thiếu gia nhà họ Cung, luôn có tin đồn nói nhà họ Cung phát sinh cuộc đại chiến tranh quyền kế thừa, cuối cùng, anh đuổi hai người chủ đi, ngồi vững tại cái vị trí tổng tài tập đoàn Cung Thị, ba năm thời gian, tài sản tư của anh đạt đến số một thế giới.

Mà bây giờ, người đàn ông này lại theo đuổi Trình Ly Nguyệt? Thẩm Quân Dao nghĩ đến tại cửa quán cà phê hôm đó, chiếc siêu xe ngàn vạn đón cô, cô nghĩ, không lẽ đó là sự thật?

Đợi chút, Trình Ly Nguyệt còn có một đứa con? Thẩm Quân Dao nhất thời nhận được quá nhiều thông tin rồi, làm cô khó tiêu hóa, Trình Ly Nguyệt ở đâu ra đứa con? Mấy tuổi rồi?

Thẩm Quân Dao từ phòng vệ sinh đi ra, cô nghĩ, chuyện như vậy, chỉ cần ra quầy tiếp tân hỏi dò là được.

Cô bỏ xuống thân thể cao ngạo, đi đến quầy, các cô gái ở quầy tiếp tân lập tức nghiêng thân thể, tưởng là cô rời khỏi, thì thấy Thẩm Quân Dao có chút hiếu kỳ cười hỏi, "Tôi mới nghe nói Trình thiết kế gia của các cô là bà mẹ đơn thân, đó là thật chứ? Nhìn không ra đó!"

"Đúng à! Đó là sự thật, Trình thiết kế gia của chúng tôi dù mới hai mươi bốn tuổi, nhưng con cô ấy được ba tuổi rồi đó!" Cô gái quầy tiếp tân vốn là người thích nói chuyện phiếm, hơn nữa, Thẩm Quân Dao thân phận cao quý, có thể cùng cô ấy nói chuyện, cô đương nhiên vinh hạnh không muốn giấu diếm gì.

Thẩm Quân Dao hơi sốc, ba tuổi rồi? Trình Ly Nguyệt lấy đâu ra một đứa nhóc ba tuổi? "Con trai hay con gái vậy!"

"Là cậu bé rất đẹp trai, một đứa trẻ rất đẹp! Là đứa bé đẹp trai nhất chúng tôi từng thấy."

Thẩm Quân Dao nghe đến những lời này, thật không muốn nghe, khước môi cười nhạt một tiếng, quay đầu rời khỏi.

Từ công ty đi ra, Thẩm Quân Dao cười mỉa, không lẽ ba năm trước Trình Ly Nguyệt vừa ra nước ngoài là lập tức với đàn ông khác sinh ra đứa trẻ đó, chuyện như vậy, cô có cơ hội nhất định phải nói cho Tuấn Hiền, cho anh ta biết, Trình Ly Nguyệt bán cỡ nào.

Buổi trưa, Trình Ly Nguyệt đang vui đầu thiết kế một phần thiết kế mới, điện thoại vang lên.

Là số điện thoại lạ, cô nhắc máy, "A lô! Ai vậy ạ!"

"Mami, là con nè!" Cậu nhóc giọng nói non nớt từ bên kia truyền đến.

Trình Ly Nguyệt mắt nhắm lại, bất giác, "Tiểu Trạch, là điện thoại của ai?"

"Của ba á!" Cậu nhóc nói như đúng rồi.

=====

End chương 49

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không mời mà đến

"Con chơi có vui không?"

"Vui lắm ạ! Con và baba cùng đi họp nè, baba rất giỏi."

"Vui là được, chiều nay mami qua đó đón con, hôm nay mình về nhà ở được không nào?"

"Dạ! Được ạ!" Cậu nhóc lại trả lời rất thoải mái.

Trình Ly Nguyệt có chút nghi ngờ, lúc đó thì nghe cậu nhóc hỏi, "Mami, buổi trưa có rảnh cùng ăn cơm không? Baba muốn mời mami ăn cơm."

Tim của Trình Ly Nguyệt đột ngột đập nhanh, cô bạn trả lời, "Không đâu, mami còn có công việc, con với baba con đi ăn cơm đi!"

"Hơ! Vậy cũng được ạ!" cậu nhóc rõ ràng có chút thất vọng, còn Trình Ly Nguyệt thì vội cúp điện thoại trước.

Ở tòa cao ốc kim tự tháp đối diện, cậu nhóc cầm điện thoại, nhìn người đàn ông cao to kề bên, "Baba à, mami nói bận, không rảnh cùng chúng ta ăn cơm."

Đôi mắt đen tuyền dưới đôi mày sắc của người đàn ông lướt qua nét không hài lòng, nhưng trước mặt nhóc con, anh vẫn cười hiền, lạnh mê người, "Vậy baba dẫn con đi ăn bữa thịnh soạn"

Cậu nhóc nghe chữ bữa ăn lớn, mắt lập tức sáng lên.

Trình Ly Nguyệt ăn cơm trưa ở căn tin, bữa cơm rất đơn giản, sau khi ăn xong thì quay trở lại vui đùa vào công việc cho đến chiều khoảng năm giờ, cô nhớ đến phải đi đón đứa con bảo bối, liền thương lượng với Linda, một lát ngồi xe của chị ta.

Con của Linda ở nước ngoài, hiện giờ cô đang ở một mình, cũng rất thích đi cùng Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt lúc ra khỏi cửa, gọi cho số điện thoại nhóc con dùng để gọi đến hôm nay.

"A lô!" Giọng trầm từ tính của người đàn ông truyền đến.

"Cung Dạ Tiêu, tôi ở dưới lầu đón con, anh có thể kêu trợ lý dẫn nó xuống đây được không?" Trình Ly Nguyệt giọng bình tĩnh hỏi.

"Cô chắc chắn là phải đến nhà cô ư?" Âm thanh mê người cùng với câu nói không rõ mục đích của anh ta vang lên.

"Tôi chắc chắn, khẳng định chắc nịch, sau này con tôi sẽ ngủ nhà tôi." Trình Ly Nguyệt cất cao vài tông giọng lên nói qua điện thoại.

"Được! Tôi cho người dẫn nó xuống dưới." Cung Dạ Tiêu nói xong, cúp máy trước

Trình Ly Nguyệt nhìn điện thoại, có chút khó hiểu, người đàn ông này lúc trước không phải thể thốt là đòi cướp lấy con cô sao? Sao lần này lại có biểu hiện không quan tâm con trai sống cùng với ai vậy? Không lẽ anh không yêu đứa trẻ?

Khi suy nghĩ này xuất hiện, Trình Ly Nguyệt có chút giận, không yêu con, vậy tại sao lại phải xuất hiện trước mặt con cô, còn làm cái vụ giám định cha con? Nếu như dám làm tổn thương con cô, cô suốt đời sẽ không bỏ qua cho anh.

Xe của Linda dừng trước cửa tập đoàn Cung thị, Trình Ly Nguyệt đợi trước cửa, qua khoảng vài phút đồng hồ, một thân hình nhỏ bé từ phía trong vui vẻ chạy ra ngoài, "Mami, mami.."

Trình Ly Nguyệt lập tức vươn tay ra ôm lấy cậu nhóc, chịu không nổi hôn lên má của cậu mấy cái nhìn con trai xinh đẹp của mình, Trình Ly Nguyệt cảm thấy mãn nguyện và đầy tình yêu.

"Theo mami về nhà" Trình Ly Nguyệt nói xong, cười nói với Nhan Dương, "Cảm ơn."

"Không cần khách sáo, tạm biệt Cung tiểu thiếu gia." Nhan Dương vẫy tay với cậu nhóc.

"Tạm biệt di Nhan" Cậu nhóc vẫy tay, được Trình Ly Nguyệt ôm xuống bậc thang, ngồi vào trong xe của Linda.

Linda chờ hai mẹ con họ về nhà, ở phía cửa lớn của tiểu khu, Trình Ly Nguyệt dự định mua chút đồ ăn cho bữa tối, muốn mời Linda cùng ăn chung, vừa lúc Linda lại có hẹn, cô chỉ có thể làm cơm cho hai người thôi.

"Tiểu Trạch, tối nay ăn mì ý thấy sao nè?"

"Được á! Con thích ăn nhất." Cậu nhóc cầm tay cô nhảy tung tung nói.

Trình Ly Nguyệt dẫn theo cậu nhóc dạo siêu thị mua đồ ăn, nếu nấu mì thì không cần quá nhiều nguyên liệu, nhưng mà, cậu nhóc vui mừng, cô dẫn cậu dạo lâu hơn chút, về tới nhà sắp sáu giờ rưỡi rồi, Trình Ly Nguyệt sợ cậu | nhóc đói nên dẫn về nhà.

Ngồi thang máy một mạch đến tầng lầu cô ở, cô mở cửa phòng, cậu nhóc vào trước, sau khi vào tới phía trong, cậu liền nhìn kim chỉ của đồng hồ, hiện giờ, cậu có thể nhận biết được thời gian rồi.

"Tiểu Trạch, ngoan ngoãn ngồi phòng khách, không được chạy lộn xộn biết không? Mami phải nấu mì rồi."

"Dạ! Con sẽ ngoan mà" Cậu nhóc đồng ý, mắt nhìn mẹ cầm cái túi đi vào nhà bếp, cậu liền nhìn vào kim đồng hồ di chuyển, còn vài phút thời gian, cậu lặng lẽ khiêng cái ghế nhỏ của cậu đến phía cửa, đứng lên ghế con nhìn vào chỗ mất mèo.

Năm phút sau, từ trong góc cua thang máy, một thân hình cao to tao nhã bước đến, cậu nhóc mừng thầm, ba quả nhiên đến đúng giờ rồi.

Cậu cất cái ghế nhỏ đi, không đợi ba gõ cửa, cậu đã mở cửa trước rồi.

Ngoài cửa, Cung Dạ Tiêu thân hình cao to đang đi tới, nhìn thấy cái đầu nhìn thăm dò của cậu nhóc, anh lập tức giật cả mình.

Anh nói nhỏ cảnh cáo, "Tiểu Trạch, sau này không được tự tiện mở cửa."

Cậu nhóc có chút ảm ức nói, "Con từ lỗ mất mèo thấy baba đến rồi, mới ra mở cửa đó."

Cung Dạ Tiêu đưa tay vuốt mái đầu nhỏ bé của cậu nhóc, hiểu lầm nó rồi.

Cung Dạ Tiêu từ ngoài cửa bước vào, nhẹ nhàng khóa trái cửa lại, lần trước đến, chỉ ở cửa trước đón cậu nhóc thôi, lúc này, anh quan sát căn hộ hai phòng, dọn dẹp rất sạch sẽ, trong không khí phảng phất mùi thanh thoát ngọt ngào của phụ nữ, anh hài lòng nheo miệng, thấy trong bếp phát ra động tĩnh, anh híp mắt, nhìn cậu nhóc suyt một tiếng, anh chậm rãi đi qua đó, đến trước cửa bếp, anh híp mắt nhìn thân hình mảnh mai đang rửa rau cải ở trong, giống Satan vậy nhăm vào con mồi không hề lộ ra tiếng động.

"Tiểu Trạch, con đang làm gì vậy!" Trình Ly Nguyệt không nghe thấy âm thanh của cậu nhóc ở phòng khách, có chút lo lắng hỏi.

Tuy nhiên con không lên tiếng, Trình Ly Nguyệt đột ngột quay đầu, nhìn thấy ngoài cửa có một thân hình cao to, cô sợ hãi giật cả mình.

"Anh... anh đến lúc nào vậy?" Trình Ly Nguyệt kinh ngạc đến nỗi nói lắp bắp.

"Mới tới thôi." Người đàn ông nói nhẹ.

Lúc này, nhóc con mới chạy ra, cười híp mí nói, "Mami, con với ba thương lượng hết rồi, hôm nay về nhà cùng ăn tối."

Trình Ly Nguyệt có chút bất lực vì bị lừa, chẳng trách vừa nãy con mua mì, cứ đòi mua hai phần, thì ra, cậu nhóc vì người đàn ông này mà chuẩn bị.

Trình Ly Nguyệt chỉ còn có thể hít thở một hơi dài, dùng ngữ khí bình tĩnh mở miệng nói, "Tôi nói tôi dẫn con về nhà! Anh theo đến đây làm gì?"

Người đàn ông ôm lấy cậu nhóc, một đôi môi ản theo nụ cười đầy ản ý, "Từ giờ trở đi, con trai ở đâu! Tôi ở đó!"

"Nhưng anh rõ ràng nói là để tôi đem nó về nhà mà!" Trình Ly Nguyệt cảm giác người đàn ông này không đáng tin chút nào, nói rồi không giữ lời.

Lông mày của người đàn ông nhíu lên, cười xấu xa, "Là cô hiểu sai thôi, ý của tôi là, cô đem con về nhà cô thì cũng được, tôi cũng sẽ theo qua ở chung."

Trình Ly Nguyệt khuôn mặt ngẫn không được ứng hồng, "Anh muốn ở nhà tôi?"

"Đúng, vì vậy, buổi tối làm phiền chuẩn bị thêm một phần cho tôi." Khuôn mặt người đàn ông giống như đó là điều tất nhiên vậy.

"Không được, bữa tối tôi có thể nấu cho anh, nhưng còn ngủ thì anh vẫn nên về nhà anh đi!" Trình Ly Nguyệt tất nhiên không hề muốn anh ta ở lại, nhà của cô rất nhỏ, trừ cái giường trẻ em, chỉ còn chiếc giường của cô mà thôi, người đàn ông này ở lại, ngủ ở đâu?

Cô không làm việc mời sói vào nhà.

End chương 50

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Một nhà ba người

"Mami, mẹ hãy cho ba ở lại nhà chúng ta đi!" Cậu bé năn nỉ giúp ba mình.

"Tiểu Trạch, nhà mình chật lắm, không ở được đâu!"

"Không đâu! Nếu như mẹ thấy chật khi con nằm giữa ba mẹ, hôm nay con sẽ ngủ trên giường nhỏ của con, mẹ và ba ngủ chung một giường. Cậu bé tự cảm thấy mình rất thông minh.

Cung Dạ Tiêu hôn cậu bé một cái, khen ngợi: "Con trai sắp xếp rất hợp lý."

Trình Ly Nguyệt tức muốn phát điên: "Không được!"

"Baba, chúng ta đi chơi đồ chơi đi? Đừng làm phiền mẹ nấu cơm!"

"Được!" Anh vui vẻ đồng ý.

Trong nhà bếp, gương mặt xinh đẹp của Trình Ly Nguyệt vẫn đang nóng bừng, suy nghĩ cho rằng Cung Dạ Tiêu không quan tâm tới con trai hồi buổi chiều đã hoàn toàn tiêu tan, có điều trong lòng cô vẫn có chút nhẹ nhõm hơn, chỉ cần Cung Dạ Tiêu quan tâm tới con trai, để con sau này có được tình yêu của cha, thực ra cô có thể nhẫn nhịn người đàn ông này.

Ngoại trừ việc không được chạm tới giới hạn chịu đựng của cô, cô có thể để anh và con trai bồi dưỡng tình cảm, dù sao thì con cũng đã biết tới sự tồn tại của ba mình, cô không có lý do gì ngăn cản họ gặp mặt.

Trình Ly Nguyệt cắt tiếp một gói mì thả vào nước, định lát nữa sẽ nấu thêm một suất.

Trong phòng khách, Cung Dạ Tiêu đi thăm quan một lượt căn hộ nhỏ này, bài trí rất giản đơn nhưng người phụ nữ này cũng rất kỳ công trong việc trang trí, khiến ngôi nhà càng trở lên ấm áp.

"Baba, đây là phòng con" Cậu bé đẩy cửa phòng mình, một chiếc giường trẻ em loại nhỏ được kê sát giường, bên cạnh có trái một tấm thảm, bên trên chất đầy đồ chơi.

"Baba, ba có muốn xem album của mẹ con con không? Có hình của con hồi còn nhỏ nữa đấy!"

Cậu bé bỗng nhiên muốn để ba mình tìm hiểu thêm về quá trình trưởng thành của mình.

Cung Dạ Tiêu đương nhiên muốn bù đắp đôi chút cho quãng thời gian thiếu vắng anh, anh gật đầu, mỉm cười nói: "Có, nào mau mang ra đây cho ba xem."

"Vâng!" Cậu bé chạy qua phòng của Trình Ly Nguyệt, kéo tủ ra, lấy ra một cuốn album.

Cung Dạ Tiêu cầm lấy cuốn album, trang đầu tiên chính là hình cô đang ôm con trai vừa mới chào đời, cô mặc trang phục bệnh viện, cúi đầu, dịu dàng nhìn cậu bé đang quấn khăn màu trắng nằm trong lòng.

Trái tim Cung Dạ Tiêu lập tức run lên, thông qua bức hình lạnh lẽo vô hồn, trái tim anh sắp bị đũa con trai bé bỏng trong hình làm cho tan chảy, còn có cả người con gái này nữa, mặc dù có chút nhếch nhác, tóc tai rối bởi xã xuống nhưng dung mạo của cô được bao trùm bởi một lớp ánh sáng lấp lánh màu trắng vô cùng xinh đẹp hút hồn.

"Đây là lúc con mới chào đời, mami nói rằng khi mami sinh con, rất cực khổ!" Cậu bé nhìn mẹ mình, đôi mắt rom róm nước mắt, vô cùng thương mẹ.

Cung Dạ Tiêu xem tiếp hình, tất cả đều là hình con trai sau khi sinh, có hình một mình con cũng có cả hình của hai mẹ con, tấm hình nào cũng nói lên sự đồng hành chu đáo của người phụ nữ này, Trình Vũ Trạch trong hình, tấm hình nào cũng mặc đồ rất đáng yêu, đáng về mồm mĩm, nụ cười hồn nhiên trong sáng, có thể thấy được cô chăm sóc con vô cùng cẩn thận.

Cung Dạ Tiêu bất giác mềm lòng xem hết cuốn album, anh lại hiểu thêm về Trình Ly Nguyệt trong thân phận một người mẹ, chỉ ít cô là một người mẹ rất có trách nhiệm.

Đóng cuốn album lại, Cung Dạ Tiêu đưa tay xoa đầu cậu bé: "Con yên tâm, sau này ba sẽ luôn bên con, tuyệt đối không rời xa con."

"Vâng!" Cậu bé gật đầu, mỉm cười ôm lấy cổ anh.

Trong nhà bếp tỏa ra hương thơm của mì tôm, Trình Ly Nguyệt bung một tô nhỏ, hai tô lớn ra, chia làm ba phần mì.

Cậu bé ngửi thấy mùi thơm liền lập tức lao ra, đi theo sau lưng là Cung Dạ Tiêu với nét mặt khá băn khoăn, anh nhìn đũa chia sẵn trên bàn, người phụ nữ mặc tạp dề màu xanh chấm hoa, cô đã | thay một chiếc t-shirt dài rộng, mái tóc dài được buộc lỏng lẻo sau gáy, dưới ánh đèn, toát lên vẻ hiền thực.

Trình Ly Nguyệt nhìn qua con mình trước tiên, sau đó mới đưa mắt nhìn người đàn ông đi theo ra, anh quá cao lớn khiến cho sự tồn tại của anh làm không gian bỗng trở nên chật chội.

"Ăn mì thôi!" Trình Ly Nguyệt mời một tiếng, cô tháo tạp dề ra ngồi xuống bàn, đẩy tô mì nhiều nhất sang chỗ của anh ngồi.

Cung Dạ Tiêu mặc dù chưa ăn nhưng mùi hương lan tỏa trong không khí đủ hấp dẫn anh ăn no nê, anh ngồi xuống thì nhìn thấy Trình Ly Nguyệt cầm chiếc bát của cậu bé giúp cậu bé thổi nguội, vô cùng cẩn thận.

"Mami, để con tự thổi, mẹ ăn đi! Mẹ cũng đói rồi." Cậu bé rất thương mẹ, đưa tay đỡ lấy bát mì.

Trình Ly Nguyệt dặn dò: "Được, con ăn cẩn thận, đừng để bỏng lưỡi."

"Vâng ạ!" Cậu bé cầm đũa lên cuộn sợi mì lại, phồng má thổi mạnh hai hơi sau đó mới cho vào miệng.

Cung Dạ Tiêu khẽ mỉm cười, đưa mắt khen ngợi con trai.

Trình Ly Nguyệt cũng mỉm cười, ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt của anh, sự dịu dàng trong ánh mắt của cả hai vẫn còn, anh nhìn vào ánh mắt cô, màu mắt dường như sẫm lại, gọi cảm và nguy hiểm.

Trình Ly Nguyệt vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào anh.

Có điều gương mặt cô khẽ ửng hồng.

Anh thân nhiên nhìn cô, mỉm cười ranh mãnh.

Trình Ly Nguyệt nghĩ tới đây là nhà cô, tại sao lại phải sợ anh ta? Cô lập tức ngẩng đầu, đôi mắt trong veo lườm anh một cái.

Hành động của cô khiến người đàn ông càng cười mê hồn hơn, cô gái này thật thú vị.

Cậu bé vẫn ra sức thổi mỳ, không hề để ý quan hệ nhạy cảm của ba mẹ mình.

Cung Dạ Tiêu cũng cúi đầu ăn mỳ, Trình Ly Nguyệt lén quan sát thái độ của anh khi anh ăn miếng mỳ đầu tiên, chỉ sợ một đại thiếu gia gia đình giàu có như anh sẽ chế món ăn cô nấu, nhưng anh không hề tỏ ý chê bai, ngược lại ăn liền miếng mỳ tiếp theo, rõ ràng món ăn cô nấu rất hợp khẩu vị của anh.

Trình Ly Nguyệt cũng rất đói, cô cúi đầu ăn phần mỳ của mình, thi thoảng lại để ý tốc độ ăn mỳ của cậu bé, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có không khí gia đình ba người vô cùng hòa hợp.

Ăn xong mỳ, Trình Ly Nguyệt thu dọn bát đĩa, thời gian bất giác đã tới tám rưỡi, Trình Ly Nguyệt lau sạch tay bước ra, thấy anh đang ngồi trên sofa chơi ghép mảnh gỗ với con trai.

Cậu bé ngẩng đầu lên: "Mami, con muốn ghép một tòa lâu đài đẹp giống như của baba vậy."

Trình Ly Nguyệt mỉm cười, sau đó nói với cậu bé: "Con về phòng ghép, mẹ nói chuyện với ba con một lát."

Cậu bé thấy ba mẹ muốn nói chuyện riêng liền ngoan ngoãn xách hộp mảnh gỗ về phòng, sau đó đóng cửa phòng lại.

Thấy con đã đóng cửa phòng, Trình Ly Nguyệt hai tay chống hông, ánh mắt nhìn người đàn ông ngồi trên sofa lúc sáng lúc tối, thái độ khó đoán, anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt khá đăm chiêu.

"Cung Dạ Tiêu, bữa tối anh cũng đã ăn rồi, bây giờ anh nên về thôi nhỉ? Tôi không muốn đuổi anh trước mặt con." Trình Ly Nguyệt lên tiếng xua đuổi.

Cung Dạ Tiêu nhướn mày: "Ai nói tôi sẽ về? Hôm nay tôi ở lại đây."

"Nhà tôi không có phòng cho anh ngủ."

"Ngủ ở phòng em tôi cũng không chế đâu." Anh bình tĩnh nói.

Trình Ly Nguyệt tức giận nghiêng rằng: "Nhưng tôi chê, tôi không thích có đàn ông ngủ trên giường của tôi."

"Chê cũng vô dụng thôi, hôm nay tôi nhất định sẽ ngủ trên giường của em" Trước giờ anh vẫn luôn bá đạo như vậy, chịu thua không phải sở trường của anh.

Trình Ly Nguyệt sắc mặt sa sầm, lúc này cô muốn đuổi anh ra khỏi nhà thực sự không hề dễ dàng, cô cắn môi nói: "Được thôi, tôi cho anh ngủ một tối, từ ngày mai anh không được phép tới nhà tôi nữa."

Cô thỏa hiệp, cùng lắm thì tối nay cô ngủ trên sofa.

End chương 51

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thói quen khi ngủ

Cậu bé bình thường ngủ rất đúng giờ, bởi vì buổi chiều nỗ lực vui vẻ ở công ty của Cung Dạ Tiêu, lại quên ngủ trưa như thường lệ, vì thế vừa qua chín giờ cậu bé bắt đầu buồn ngủ, dù sao thì cậu bé vẫn còn nhỏ, cậu dụi mắt bước ra tìm mẹ.

Cung Dạ Tiêu sau khi được cho phép ở lại thì vẫn ngồi trên sofa, Trình Ly Nguyệt vào phòng thu dọn một lát rồi đi ra, thấy cậu bé đang dụi mắt, cô dịu dàng ôm cậu bé lên, ngồi xuống sofa, dùng tay vỗ nhẹ lưng, ru cậu bé ngủ.

Cậu bé nằm thoải mái trong lòng mẹ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chú ba mình, môi cậu bé cong lên nở nụ cười hạnh phúc mãn nguyện.

Đôi mắt to tròn chớp chớp mấy cái, sau đó nhắm nghiền chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ của trẻ nhỏ không giống người lớn, sau

khi ngủ sẽ nhanh chóng ngủ say, Trình Ly Nguyệt ôm con một lát, thấy con đã ngủ say liền bế con về phòng, Cung Dạ Tiêu cũng đi theo sau lưng.

Trình Ly Nguyệt ngồi xuống bên chiếc giường nhỏ, nhẹ nhàng đặt cậu bé xuống, để tránh làm cậu bé giật mình khi ngủ, má cô áp sát má cậu bé, đây là cách giúp các bé yên tâm, quả nhiên, cậu bé được tiếp xúc thân mật với mẹ, vừa nằm xuống giường đã chuyển sang tư thế thoải mái ngủ ngon lành.

Cung Dạ Tiêu cúi người nhìn con, Trình Ly Nguyệt giật nảy mình, ngẩng đầu lên lập tức mặt hai người kề sát vào nhau.

Trình Ly Nguyệt hốt hoảng nín thở, dưới ánh đèn, ánh mắt của anh sâu thẳm như biển cả, chỉ một cái nhìn cũng khiến cô chìm đắm. Trình Ly Nguyệt muốn đứng dậy nhưng một tay anh đặt lên giường, một tay chống lên thành giường của con trai, hình thành trạng thái bao vây cô.

"Anh tránh ra." Trình Ly Nguyệt nói nhỏ, trái tim cô có phản loạn nhịp.

Sau khi bị cưỡng hôn lần trước, cô luôn có cảm giác người đàn ông này rất nguy hiểm, cho dù anh không làm gì cả, chỉ nhìn cô thế này thôi cô cũng cảm thấy hoang mang, đầu óc trống rỗng.

Cung Dạ Tiêu buông một tay ra để cô đứng dậy, Trình Ly Nguyệt vội vàng đi ngang qua anh, sau đó nói nhỏ: "Đừng làm ồn!"

Cung Dạ Tiêu gật đầu, anh ngồi xuống mép giường của con, nhìn khuôn mặt nhỏ bé giống anh như đúc, định ngồi nhìn thêm một lúc nữa.

Hôm nay xem album anh mới biết, anh đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian quý giá, anh không tham gia vào quá trình trưởng thành của con trước đây, vậy thì sau này anh sẽ không bỏ lỡ bất cứ thời gian nào của con nữa.

Đồng thời anh cũng nghĩ, hôm nay anh dẫn cậu bé tới công ty, chắc nhà họ Cung sớm muộn gì cũng biết tới sự tồn tại của cậu bé.

Vì thế anh cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng, dẫn cậu bé về nhà họ Cung ra mắt tổ tiên.

Tình hình như họ Cung vô cùng phức tạp, việc anh bị chuốc thuốc mê bốn năm về trước chính là do một tay chú ruột anh thao túng, vốn dĩ định hủy hoại tiền đồ của anh khiến anh trở thành một kẻ ăn chơi trác táng trong mắt ông mình, khi đó anh đã tránh được, cuộc chiến quyền thừa kế tài sản của nhà họ Cung đã bắt đầu từ mười năm trước, khi đó ông Cung vô cùng thất vọng về ba người con của mình, định bồi dưỡng anh khi đó còn đang đi du học trở thành người thừa kế, anh càng ngày càng trưởng thành, uy hiếp tới hai người chú đang nắm giữ quyền hành trong tay.

Khiến cho xung quanh anh xảy ra rất nhiều chuyện, ám sát, máu tanh, tàn bạo luôn ập đến như com bữa, buộc anh từ một đại thiếu gia con nhà giàu có cuộc sống yên ổn năm xưa biến thành một chiến sỹ kiên cường, anh bắt đầu không quan tâm tới tình thân, bỏ qua tình nghĩa chú cháu, ngấm tham gia cuộc chiến tranh đoạt quyền thừa kế tài sản dưới sự giúp đỡ của ông mình.

Ba năm trước, anh trở thành người thừa kế phù hợp nhất trong mắt ông, anh dùng thực lực để nói chuyện, đẩy lui hai người chú và ba người anh em họ ra khỏi chiến trường này. Ba năm nay, anh dùng thủ đoạn quyết đoán, mạnh bạo loại bỏ, thanh trừ thế lực của hai người chú và những người không trung thành với mình, từng bước nắm giữ bảy mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Cung Thị, trừ ông mình ra, anh trở thành người có tiếng nói nhất ở nhà họ Cung.

Trong mắt người đời, anh, Cung Dạ Tiêu trở thành người không màng tình thân, vô tình máu lạnh, anh mặc kệ tất cả, chỉ đưa ra cảnh cáo ở những thời điểm thích hợp, dần dần anh trở thành một người mà báo giới truyền thông không dám nhắc tới, những tin tức liên quan tới anh nếu như không được anh đồng ý thông thường sẽ không dám viết bừa. Nếu không, người đó đã rất cận kề với cái chết.

Một người đàn ông như vậy lúc này đây đang ngồi trong một căn phòng nhỏ, nhìn đứa bé trên giường, đôi mắt chỉ có sự dịu dàng và cưng chiều.

Anh biết rất rõ, có thêm một đứa con trai đồng nghĩa với việc trong sinh mệnh của anh đã có thêm một điểm yếu.

Trong chiến tranh của nhà họ Cung lần này, anh đã được ba mẹ và em gái ra nước ngoài để bảo vệ, anh một mình chiến đấu, nhưng bây giờ anh có con trai, anh buộc lòng phải cố gắng hết sức bảo vệ con của mình.

Nhà hơi nhỏ vì thế Trình Ly Nguyệt mặc dù tâm trạng rối bời nhưng cô vẫn không thể đi đâu, chỉ có thể cầm ipad ngắm nghía những tấm hình giúp cô có linh cảm.

Bình thường cô có thể xem rất nhập tâm nhưng tối nay cô phát hiện ra rằng không biết đầu mình đang nghĩ gì, cô không thể tập trung được.

Cuối cùng cô đành phải từ bỏ, đeo tai nghe xem một bộ phim hài, nhưng vừa xem cô vẫn vừa không ngừng nhìn về phía phòng của con trai, trong lòng nghĩ thầm, Cung Dạ Tiêu đang làm gì trong đó?

Cứ thế ngồi nhìn con ngủ sao?

Trình Ly Nguyệt có thể hiểu anh, là một người mẹ, cô không thể nào rời xa con mình được hai ngày, huống hồ khi anh không hề hay biết gì, con anh đã hơn ba tuổi, anh chắc chắn có rất nhiều tiếc nuối.

Có người đàn ông này ở đây, Trình Ly Nguyệt không thể làm bất cứ việc gì.

Vừa rồi cô đã vào phòng thu dọn hết các đồng dùng cá nhân của mình cất vào trong tủ, ví dụ như áo lót bình thường cô vừa về tới nhà đã cởi ra, còn có quần lót đang phơi, cô đều cất hết lại.

Ga giường cũng đã trải xong, hôm nay hãy để anh ngủ lại một đêm!

Nhưng cũng chỉ một đêm thôi, sau này thì đừng hòng.

Trình Ly Nguyệt đang nghĩ vậy thì thấy cửa phòng của con trai mở ra, Cung Dạ Tiêu bước ra, thấy anh vẫn mặc áo sơ mi và quần tây, Trình Ly Nguyệt lập tức nhớ ra, anh không có đồ ngủ!

"À... tôi nay anh có tắm không? Chỗ tôi không có đồ ngủ." Trình Ly Nguyệt đành lên tiếng hỏi.

Anh mỉm cười, trầm giọng đáp: "Tôi không thích mặc đồ khi ngủ."

"Không được, không được nằm trần trên giường tôi." Trình Ly Nguyệt lập tức ngăn cản, ngủ trần? Vậy sau này cô còn có thể ngủ trên chiếc giường này nữa hay không?

Cung Dạ Tiêu nhú mày, không hài lòng: "Đây là thói quen của tôi."

"Nếu anh có thói quen kì quái như vậy thì bây giờ anh về nhà vẫn còn kịp, nói chung ở nhà tôi anh không được ngủ trần." Trình Ly Nguyệt rất cương quyết, cô không cho phép anh bước qua giới hạn.

"Nếu như tôi nhất định ngủ trần thì sao?" Anh nhìn cô có chút đùa giỡn, anh cứ thích làm cô nổi cáu, nhưng lại không thể làm gì anh được.

End chương 52

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Sóng gió vì đồ Ngủ

Vì người con gái này khi nổi cáu sẽ rất cứng đầu, khiến anh muốn chinh phục.

"Anh..." Quả nhiên, IQ của Trình Ly Nguyệt không bắt kịp, cô suy nghĩ một hồi rồi nói: "Anh đợi chút, bây giờ siêu thị dưới lầu vẫn chưa đóng cửa, chắc có đồ ngủ dành cho nam, tôi xuống mua cho anh là được chứ gì?"

"Không cần đâu, em mua tôi cũng không mặc, tốn tiền." Anh nhướn mày, kiên quyết làm theo ý mình.

Trình Ly Nguyệt hừ một tiếng: "Tôi mua về anh nhất định phải mặc." Nói xong cô quả thực định xách túi đi ra ngoài.

"Siêu thị ở dưới lầu? Ở khu này sao?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày, vì đã quá muộn rồi, anh lo cho sự an toàn của cô.

"Ở dưới lầu, sao vậy? Anh muốn tự đi? Không được, anh phải trông con." Trình Ly Nguyệt nói xong liền kéo cửa đi ra ngoài.

"Cẩn thận đấy!" Giọng nói trầm thấp của Cung Dạ Tiêu vọng ra.

Trình Ly Nguyệt đóng cửa lại, cô sững sốt mấy giây, ban nãy anh nhắc cô cẩn thận một chút? Cô không nghe nhầm chứ!

Cũng may siêu thị nằm ngay trong khu chung cư này, vì đây là một khu dân cư hoàn chỉnh, có mở một siêu thị tương đối lớn, tiện cho người sinh sống ở đây mua sắm.

Trình Ly Nguyệt bước vào siêu thị, nơi này đều là đồ ngủ bình thường, không có đồ cao cấp.

Đây là lần đầu tiên Trình Ly Nguyệt đi mua đồ ngủ dành cho nam giới, khi đang chọn lựa thì nhân viên bán hàng bước tới: "Chào chị, ông xã nhà chị cao bao nhiêu?"

Trình Ly Nguyệt vội vàng xua tay, hơi đỏ mặt nói: "Tôi không phải là mua cho chồng!"

"Ồ! Vậy người mặc cao bao nhiêu?"

"Khoảng một mét... một mét tám ba!" Trình Ly Nguyệt ngẫm nghĩ, chỉ cảm thấy Cung Dạ Tiêu rất cao, thuộc hàng cao lớn trong giới đàn ông.

"Vậy thì hãy lấy size XXL đi! Bộ này sẽ vừa mặc."

Trình Ly Nguyệt sờ qua chất liệu thấy cũng khá dễ chịu, hơn nữa lại màu xám, cũng không sắc sỡ liền gật đầu đồng ý: "Được! Lấy bộ này đi!"

Trình Ly Nguyệt trả tiền xong liền lên lầu, trong lòng vẫn rất băn khoăn, anh ta ăn đồ ăn cô nấu, tiêu tiền của cô lại còn ngủ phòng của cô, anh ta là người giàu có bậc nhất đấy, có mắt mặt không kia chứ?

Vừa đi vừa trách móc, Trình Ly Nguyệt bước tới cửa nhà, lấy chìa khóa mở cửa liền thấy anh đang ngồi trên sofa, cầm ipad của cô xem gì đó, suy nghĩ đầu tiên của Trình Ly Nguyệt là trong ipad của cô chắc không có nội dung nóng nào hết.

Cung Dạ Tiêu đang mỉm cười, hình như đang xem cái gì đó rất buồn cười, Trình Ly Nguyệt đưa bộ đồ ngủ tới trước mặt anh: "Này, quần áo cũng tạm, không có mùi gì cả, anh hãy lấy mặc đi!"

Cung Dạ Tiêu đặt ipad xuống bên cạnh, cầm bộ đồ ngủ cô mới mua về lên nhìn, từ nhỏ tới lớn anh chưa từng mặc chất liệu vải nào xấu thế này, có điều hôm nay anh sẽ mặc tạm. Nề mặt cô trời tối thế này còn đi mua về cho anh!

"Em tắm trước hay tôi tắm trước?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày hỏi, nhà chỉ có một phòng tắm, hơn nữa anh vừa mới dùng, phòng tắm nhỏ xíu, anh đứng vào trong quay người cũng khó khăn, anh đang nghĩ có nên đổi cho cô một căn hộ lớn hơn không.

Trình Ly Nguyệt chỉ là nhân viên thiết kế của một công ty, được chia một căn hộ miễn phí thế này cũng đã là chế độ tốt lắm rồi, đâu có thể kén cá chọn canh?"

"Anh tắm trước đi!" Trình Ly Nguyệt định đợi anh vào phòng ngủ rồi cô mới đi tắm.

"Tôi nay ngủ thế nào?"

"Cho anh giường, tôi ngủ trên sofa." Trình Ly Nguyệt trả lời rất dứt khoát.

"Không ngủ chung thật sao? Ngủ với tôi em cũng đâu thiệt thòi gì." Anh nhướn mày, cười ranh mãnh.

Trình Ly Nguyệt tức tối trừng mắt nhìn anh: "Anh đừng có mơ, mau đi tắm đi."

Cung Dạ Tiêu cầm đồ ngủ vào phòng tắm, Trình Ly Nguyệt ngồi xuống sofa, sau đó xem tiếp chỗ anh vừa xem, anh ta nói gì mà nhạt nhẽo thế nhưng rõ ràng vừa nãy xem những mười mấy phút.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy, Trình Ly Nguyệt lập tức đeo tai nghe lên, tránh nghe được những gì không nên nghe.

Khoảng mười lăm phút sau, cửa phòng tắm mở ra, một bóng người giận dữ ùng ùng bước ra, chỉ thấy trên người anh mặc bộ đồ ngủ màu xám cô vừa mua, áo thì vừa mà quần thì... ngắn hần một đoạn.

Thật kệtch cỡm... xấu quá.

Trình Ly Nguyệt bắt giác ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt giận dữ của anh nhìn mình, cô vội tháo tai nghe ra hỏi: "Sao vậy?"

"Đây là đồ ngủ mà em mua?" Anh chỉ vào khúc chân lộ ra hỏi.

Trình Ly Nguyệt cúi đầu nhìn xuống, phụt một tiếng, suýt nữa bật cười, cô vội vàng bịt miệng, đôi mắt long lanh không che giấu vẻ cười nhạo.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, cố gắng nhịn cười, sau đó có phần chột dạ, hỏi anh: "Anh... anh cao bao nhiêu?"

"Một mét tám tám" Anh nghiêng răng trả lời.

Trình Ly Nguyệt nhìn anh tỏ vẻ nghi ngờ: "Cao vậy sao? Tôi tưởng chỉ khoảng một mét tám ba."

Sắc mặt anh sa sầm lại, lạnh lùng hừ một tiếng: "Size em mua không đúng, vậy thì em không thể trách tôi." Nói xong, ngón tay thon dài của anh đưa lên cúc áo ngủ.

Trình Ly Nguyệt hoảng hốt nói: "Này! Anh định làm gì? Anh mặc tạm không được sao? Chỉ một tối thôi mà."

"Trong đời tôi không có từ TẠM, nếu đã muốn tôi phải muốn thứ tốt nhất." Cung Dạ Tiêu cởi cúc áo ngủ, giật tung ra ném vào giỏ quần áo bẩn ở bên cạnh, sau đó, ngay khi Trình Ly Nguyệt còn chưa kịp phản ứng gì, anh đã cởi phăng chiếc quần khiến anh ám ảnh cả đời ra.

Trình Ly Nguyệt tưởng rằng anh sẽ trần truồng, sợ hãi bịt chặt mắt lại: "Cung Dạ Tiêu, anh là tên biến thái!"

Cung Dạ Tiêu thấy cô bịt mắt: "Yên tâm, muốn nhìn kích cỡ của tôi, em đâu có phúc phận này."

Trình Ly Nguyệt tức tối kêu lên: "Anh đừng có mà tự tin như vậy, ai thèm nhìn anh!"

"Tôi cứ tự tin vậy đấy." Anh khoanh tay cười nhạt.

Trình Ly Nguyệt không muốn cùng anh thảo luận vấn đề này, cô lập tức giơ tay ra hiệu dừng lại: "Dừng lại, dừng ngay vấn đề này tại đây, mua sai đồ ngủ là lỗi của tôi, tôi nay anh hãy cứ thế vào phòng tôi ngủ đi! Cùng lắm mai tôi sẽ thay ga giường!"

Câu nói này một lần nữa vô tình làm anh nổi giận: "Em dám chê giường tôi ngủ?"

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt nguy hiểm như của thú dữ, nếu như cô dám nói thêm một tiếng anh nhất định sẽ xé xác cô.

"Ý của tôi là, giường của tôi lâu rồi chưa giặt, rất bẩn, mai tôi sẽ giặt một thể." Trình Ly Nguyệt giải thích.

Lời giải thích này của cô không khiến anh hài lòng, rõ ràng cô đang chê bai anh.

=====
End Chương 53

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Mất ngủ vì cô

"Muộn lắm rồi, anh không buồn ngủ sao?" Trình Ly Nguyệt hỏi anh, cô buồn ngủ lắm rồi, muốn đi tắm và ngủ một giấc thật ngon.

Cung Dạ Tiêu hừ một tiếng, đẩy cửa phòng đi vào, Trình Ly Nguyệt thờ phào, đúng là một người có tính khí đại thiếu gia, thật khó chiều, ai sống cùng anh ta chắc chắn sẽ chết mệt.

Trình Ly Nguyệt bắt giác nhớ tới câu nói mà lần trước anh nói với con, cả đời anh chỉ ngủ với một người con gái là cô? Cô có thể tin được không!

Trình Ly Nguyệt để đồ ngủ ở ban công, vì thế cô không phải vào phòng, cô ra ban công lấy đồ ngủ, vào nhà tắm và bắt đầu tắm.

Trong nhà có một người đàn ông khiến cô tắm cũng không thoải mái, tắm qua loa một lượt rồi đi ra, đồ ngủ của cô vẫn luôn kín đáo, vì thế không cần phải kiêng nể điều gì.

Trình Ly Nguyệt lấy gối ôm làm gối đầu, mang một chiếc chăn nhỏ trong phòng con trai ra, cô vốn rất buồn ngủ nhưng sau khi nằm xuống thì lại tỉnh như sáo, bây giờ cô rất muốn biết người đàn ông kia ngủ hay chưa?

Nghĩ tới việc anh chỉ mặc một chiếc quần lót nằm trên giường của mình, toàn thân cô lại cảm thấy nóng bừng, tốt nhất không nên nghĩ tới cảnh tượng đó thì hơn.

Trong phòng, Cung Dạ Tiêu đang nằm gối đầu lên tay, giường nệm êm ái tỏa mùi hương dịu nhẹ của phụ nữ khiến anh không tài nào ngủ được, ngược lại trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh mờ lung, nghĩ tới việc cưỡng hôn cô lần trước, cảm giác khó quên.

Thậm chí bây giờ anh không hề chạm vào cô, chỉ nằm trên chiếc giường mà cô ngủ hàng ngày cơ thể cũng có phản ứng, phản ứng khá mạnh.

Chết tiệt, người phụ nữ này có ma lực gì vậy?

Chỉ vì cô đã sinh cho anh một đứa con trai sao?

Hình như không liên quan gì tới điểm này, điều thu hút anh là sức hấp dẫn của chính cô.

Cung Dạ Tiêu không tài nào ngủ được, anh đang nghĩ, người phụ nữ ngoài kia đã ngủ hay chưa? Nghĩ mãi cuối cùng anh cũng bật ngồi dậy, mở cửa phòng.

Trình Ly Nguyệt nghe thấy tiếng mở cửa phòng, lập tức ngồi bật dậy, quay đầu nhìn về phía người đàn ông mình trần đang bước ra: "Này, anh ra ngoài này làm gì?"

"Uống nước cũng không được sao?" Cung Dạ Tiêu nói xong, nhìn thấy một chiếc cốc rất đẹp trên bàn liền cầm tới bên cây nước nóng lạnh.

"Này, cốc đó là của tôi." Trình Ly Nguyệt vội vàng gọi với theo, anh không thể uống cốc nước của cô được.

Anh nghe xong, nhất định uống bằng chiếc cốc đó bằng được, anh rót nước, quay đầu đặc ý nhìn cô, uống nước ừng ực.

Thấy yết hầu của anh lặn lên lặn xuống, Trình Ly Nguyệt cũng bắt giác nuốt nước miếng, người đàn ông này sao lại đáng ghét vậy chứ?

"Xem ra em cũng rất khát, muốn uống không?" Cung Dạ Tiêu nhưong mày.

"Không cần, tôi không khát" Trình Ly Nguyệt không muốn thuận theo anh.

"Em nói là không khát nhưng cơ thể rất khát, nếu muốn tôi giúp em giải khát, chỉ cần yêu cầu là tôi đáp ứng liền!" Anh tỏ vẻ là cao thủ chào hàng.

Trình Ly Nguyệt thấy anh thường anh đùa giỡn những chuyện thế này, lập tức nghiêm mặt lườm anh: "Anh còn nói những lời như vậy tôi sẽ lập tức đuổi anh ra khỏi nhà, không phải người con gái nào nhìn thấy anh cũng đều giống như sói cái đói khát tám trăm năm, đời này tôi không có hứng thú với đàn ông."

Cung Dạ Tiêu lập tức nheo mắt: "Vi chồng cũ của em sao?"

"Không liên quan tới anh." Trình Ly Nguyệt lạnh mặt nói.

Cung Dạ Tiêu lạnh lùng hừ khê một tiếng: "Đúng là không liên quan tới tôi, nhưng tốt nhất em đừng xem tôi thành gã chồng cũ khốn nạn của em, hán ta không có tư cách so sánh với tôi."

Giọng điệu đó, tự đại, ngông cuồng, vô cùng bá đạo.

"Đàn ông các người đều như nhau, cùng một giuộc với nhau cả thôi." Trình Ly Nguyệt tổng kết một câu.

Cung Dạ Tiêu sa sầm sắc mặt: "Không được so sánh tôi như vậy."

Trình Ly Nguyệt vội kéo chặn ngã người ra sau: "Không muốn bị tôi nói vậy thì hãy mau vào phòng ngủ, đừng làm phiền tôi."

Do cô đắp chiếc chăn nhỏ, vì thế đôi chân trắng mịn thon dài của cô không được đắp chăn, để lộ ra ngoài sofa, trắng ngần hấp dẫn.

Cung Dạ Tiêu phát hiện, anh khát rồi, lần này không phải miệng khát mà là cơ thể khao khát.

"Em ăn mặc thế kia là cố tình muốn quyến rũ tôi sao?" Cung Dạ Tiêu mỉm cười hỏi.

Đồ ngủ của Trình Ly Nguyệt chỉ dài tới ngang gối, tuyệt đối thuộc loại kín cổng cao tường, cô vội kéo chăn đắp xuống chân, nhưng như vậy phần ngực lại lộ ra ngoài, dưới lớp áo ngủ cô không hề mặc đồ lót...

Khoảng cách chiều cao của đàn ông, chính là góc độ nhìn ngắm tốt nhất.

Không mặc đồ lót cũng rất lớn.

Cung Dạ Tiêu mừng thầm, như thế việc này rất có liên quan với mình.

"Này, anh nhìn đi đâu vậy? Mau đi về phòng, nếu không thì lập tức ra khỏi nhà tôi." Trình Ly Nguyệt ôm ngực, giận dữ nói.

"Em làm ồn như vậy sẽ đánh thức con dậy đây" Cung Dạ Tiêu hừ một tiếng sau đó bước về phòng.

Trình Ly Nguyệt nghe thấy tiếng đóng cửa mới thở phào một hơi, nói chuyện với người đàn ông này cứ như đánh trận, phải dồn hết sức lực, sau khi nằm xuống cô thực sự cảm thấy mệt.

Nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng vừa phải đề phòng Cung Dạ Tiêu đi ra, vừa không thể chống đỡ được cơn buồn ngủ ập tới.

Cô đã ngủ rồi nhưng người đàn ông trong phòng vẫn không tài nào chợp mắt, Cung Dạ Tiêu mở chiếc đèn tường nhỏ màu vàng dịu nhẹ, dưới ánh đèn, gương mặt tuấn tú như tác phẩm điêu khắc bằng ngọc của anh tựa hồ một bức họa của họa sỹ danh tiếng, đúng là một kiệt tác hoàn mỹ.

Mỗi biểu cảm, mỗi ánh mắt của anh đều toát lên sức quyến rũ nam tính, nếu như có cô gái nào nhìn thấy chắc chắn sẽ phải rung động bất chấp tất cả.

Ấy vậy mà cô gái ngoài kia làm lơ sự tồn tại của anh, thực ra chỉ cần cô đồng ý, anh tuyệt đối có thể hạ mình làm hài lòng cô.

Mặc dù có một vấn đề cứ lần quất mãi trong đầu, đó là việc cô từng có người đàn ông khác, điều này khiến lòng ngực anh như có đá đè, mỗi khi nghĩ tới sẽ cảm thấy bức bối.

Chính là cảm giác tức tối, khó chịu như thể đồ của anh bị người người khác đụng vào.

Thời gian cứ thế trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới hơn một giờ, Cung Dạ Tiêu vẫn chưa buồn ngủ, điều này khiến anh càng thêm buồn bực, bứt rứt, giống như một con sư tử đang nổi giận.

Không được, anh phải nghĩ cách gì đó để ngủ mới được, mai còn có một cuộc họp quy mô lớn đang đợi anh!

Cách gì có thể giúp anh ngủ đây? Cung Dạ Tiêu nheo mắt lại, khoe miệng khê mỉm cười.

Đúng là có một cách.

Anh đẩy cửa bước ra, không cần nghĩ cũng biết cô nàng vô tâm kia nhất định sẽ không thể mất ngủ vì anh, quả nhiên cô đang ngủ say sưa trên sofa.

Điều này khiến anh có cảm giác không vui, anh trần trọc mất ngủ vì cô, cô thì tốt rồi, ngủ say như heo.

Nếu như Trình Ly Nguyệt biết được anh so sánh cô với heo chắc chắn sẽ tức chết.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt đứng bên cạnh sofa, chắc chắn rằng cô đã ngủ say anh mới luồn tay xuống dưới nách cô, tay còn lại đặt xuống dưới đầu gối, khẽ ôm lấy cô, bế bổng lên.

Trình Ly Nguyệt đã ngủ say, hơn nữa cánh tay của Cung Dạ Tiêu cũng rất khỏe, khẽ bế cô lên, cô hoàn toàn không có phản ứng gì.

Khi Cung Dạ Tiêu đặt cô xuống giường, Trình Ly Nguyệt cũng có chút phản ứng, cô tưởng tay con đang quờ quạng, bất giác đưa tay ôm sang bên cạnh, nói như mơ ngủ: "Con trai, đừng quậy nữa..."

Con trai? Cung Dạ Tiêu bị cô gọi vậy lập tức giật dử nghiêng rặng, cô ta đúng là biết cách khiến anh nổi giận.

=====

End chương 54

T biết là mọi người rất hóng truyện nhưng mà chỉ có 1m t edit cho nên hơi lâu mọi người ráng đợi nhé, tính ra đăng ảnh sẽ nhanh hơn nhưng do nhiều bạn sẽ không đọc được offline nên là t đăng chữ, mặc dù có hơi lâu nhưng thuận tiện cho các bạn đọc offline hơn nhé ạ nên m.n thông cảm cho sự chậm trễ nha ==

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Vấn đề giáo dục

Cổ của Cung Dạ Tiêu cứ thế bị cô ôm chặt, anh nằm nghiêng người, mặc cho cô ôm cổ mình ngủ, mùi hương ngọt ngào của phụ nữ lan tỏa, khiến ánh mắt anh trở lên sâu thẳm, nguy hiểm.

Cung Dạ Tiêu vừa nãy đã giảm nhiệt độ điều hòa xuống rất thấp, gần hai mươi độ, vì thế nhiệt độ trong phòng khiến người con gái nằm bên cạnh anh nhũn mảy, có người lại theo bản năng, chui vào vòng tay ấm áp của anh.

Cung Dạ Tiêu kéo chiếc chăn bên cạnh ra, trùm kín hai người, họ dường như dính sát vào nhau. Trình Ly Nguyệt dựa lên ngực anh, ngủ say không hề để phòng giống như một đứa bé, Cung Dạ Tiêu cúi đầu, nhìn gương mặt đang say giấc của cô, những suy nghĩ như thế đã thủ kia bất ngờ được kìm nén, nhìn cô ngủ anh cũng bị ảnh hưởng.

Anh nhắm mắt lại, một hồi sau anh cảm thấy buồn ngủ và không biết chìm vào giấc ngủ từ khi nào.

Nửa đêm, cô gái trên giường thay đổi tư thế ngủ, Trình Ly Nguyệt xoay người trong lòng Cung Dạ Tiêu, khi cô cong người ngủ, anh cũng lập tức công người theo, bao bọc lấy cơ thể bé nhỏ của cô vào lòng mình, cánh tay cũng ôm lấy eo cô vô cùng tự nhiên.

Cứ như thế, họ ngủ tới khi trời sáng.

Khoảng bảy giờ sáng, Trình Ly Nguyệt liền có ý thức tỉnh giấc, cô cần làm bữa sáng cho con trai, cô còn chưa tỉnh dậy hẳn đã thấy có thứ gì đó đang đè trên ngực, khiến cô hơi khó thở.

Thứ gì đang đè cô?

Cô mơ màng mở mắt, cúi đầu, lập tức phát hiện một bàn tay đang đè lên cô, bàn tay đó đang đặt đúng chỗ cô không mặc nội

Đầu Trình Ly Nguyệt lập tức nổ tung, lúc này cô mới phát hiện mình đang nằm ngủ trong phòng, cô ngoảnh đầu lại nhìn, không hề bất ngờ khi thấy một gương mặt tuấn tú đang say giấc, anh nằm nghiêng người, có vẻ ngủ rất ngon.

Trình Ly Nguyệt lập tức đỏ mặt, cô hất văng tay người đàn ông ra khỏi ngực mình, sau đó kiểm tra kĩ càng khắp người, xem có chỗ nào không ổn hay không.

Cung Dạ Tiêu cũng đã tỉnh, anh thức dậy khi tay cô nắm lấy tay anh, anh mở đôi mắt sâu thẳm, nhìn khuôn ngực nhấp nhô và nét mặt quá đổi sợ hãi

của cô, anh mỉm cười hứng thú.

"Chào buổi sáng!" Giọng nói trầm khàn, mang sức quyến rũ nam tính.

Trình Ly Nguyệt trừng mắt nhìn anh, sau đó vội vã xoay người bước xuống giường, cô đứng trước giường giận dữ lườm anh: "Anh bế tôi lên giường khi nào vậy? Tôi qua anh có... có làm gì tôi không?" Nói xong, mặt cô lại đỏ bừng.

Anh chống khuỷu tay, gương mặt tuấn tú khẽ đặt lên lòng bàn tay, nheo mắt mỉm cười đầy ẩn ý: "Em muốn tôi làm gì em?"

Trình Ly Nguyệt giận dữ túm lấy gối ném lên người anh: "Đồ vô lại..."

Anh nhẹ nhàng bắt lấy chiếc gối, đặt xuống sau đó nghiêm túc trả lời: "Tôi có làm gì hay không lẽ nào em không có cảm giác gì sao?"

Trình Ly Nguyệt đỏ mặt, nhũn chặt mày kiểm tra khắp người, lúc này tiếng anh lại vang lên: "Nếu tôi thực sự làm việc đó với em, sau ba ngày em có thể xuống giường thì coi như tôi thua."

Trình Ly Nguyệt giận điên người, người đàn ông này thật đáng ghét.

Có điều, cô còn nhớ cái lần bốn năm về trước giữa anh và cô, cô vô cùng đau đớn nhưng bây giờ không hề có cảm giác gì, cô cắn môi, lên tiếng: "Tôi nay anh không được ở đây nữa."

Nói xong cô liền vào phòng vệ sinh ở bên ngoài để đánh răng rửa mặt, lát nữa cô còn phải chuẩn bị bữa sáng cho con trai.

Trên giường, Cung Dạ Tiêu thở dài thườn thượt, thực ra anh vẫn còn rất mệt mỏi, anh tiếp tục hít thật sâu mùi hương vẫn còn vấn vương trên giường của cô, mắt nhắm hờ.

Cậu bé ngủ trên giường phòng bên cạnh cũng đã ngồi dậy, vừa thức giấc, gương mặt vẫn còn ngái ngủ, đôi mắt to tròn chớp liên hồi, sau đó, xỏ dép đi ra ngoài cửa.

Nghe âm thanh từ trong phòng bếp, trái tim cậu bé lập tức được sưởi ấm "Mami..."

Trình Ly Nguyệt mặc dù mới sáng sớm đã bị anh làm cho giận sôi máu nhưng nhìn thấy con trai, cô vẫn dịu dàng mỉm cười: "Tiểu Trạch, con dậy rồi à?"

"A, baba đâu rồi?"

"Ba con còn ở trong phòng."

"Mami, tối qua mẹ ngủ chung với baba thật chứ?" Cậu bé tò mò hỏi.

Trình Ly Nguyệt có thể nói sao đây? Tối qua đúng là cô đã ngủ cùng anh, mặc dù không làm gì đi quá giới hạn nhưng chắc chắn cũng bị anh tranh thủ sàm sỡ, cô mỉm cười: "Đi tìm ba con đi."

"Vâng!" Cậu bé hồ hởi chạy đi.

Trình Ly Nguyệt thở dài, tiếp tục nấu bữa sáng, phần ăn của ba người.

Cậu bé đẩy cửa phòng mẹ ra, nhìn thấy ba trên giường liền vui mừng trào lên.

Cung Dạ Tiêu vòng tay ôm chặt lấy cậu bé, cậu bé liền ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh ba: "Baba, tối qua ba ngủ không ngon sao?"

"Ừ!" Cung Dạ Tiêu đáp một tiếng.

"Tại sao lại ngủ không ngon?"

"Vì ba lạ giường!"

"Lạ giường là sao?"

"Lạ giường tức là nằm trên giường lạ ba sẽ không ngủ được, vì thế tối nay con cùng ba về dinh thự ở có được không?"

Cậu bé rất thương ba! Cậu gật đầu nói: "Vâng, con sẽ nói mẹ đi cùng!"

Cung Dạ Tiêu giờ tay xoa đầu cậu, khẽ bật cười: "Được!"

Sau khi làm xong bữa sáng, Cung Dạ Tiêu cũng trở dậy, anh vào phòng tắm, trong phòng có để hai chiếc bàn chải đánh răng, một chiếc của người lớn, một chiếc của trẻ em, còn có một chiếc chưa bóc, anh dùng luôn chiếc của người lớn.

Trình Ly Nguyệt dọn bữa sáng ra, đặt con ngồi ngay ngắn, nhìn thấy Cung Dạ Tiêu mặc lại bộ đồ tối qua bước ra, trang phục với chất liệu vải cao cấp

không hề có một nếp nhăn, áo sơ mi tơ tằm kết hợp comple đen vừa vặn, khiến anh giống như một vị vua, vô cùng anh tuấn.

Trình Ly Nguyệt kìm nén chút xao động trong lòng xuống, người đàn ông này có đẹp trai, ưu tú nhường nào đi nữa cũng không thể nào xé đi tấm màn là một kẻ vô lại!

Cô nghĩ tới nghĩ lui, tối qua chắc chắn là anh ta lén bế cô vào phòng, cô không mắc bệnh mộng du, sau khi bế lên giường, cô lại ngủ say, anh có hôn hay không, sờ soạng hay không, không cần nghĩ cũng biết.

Nói chung cô nhất định phải tránh xa người đàn ông nguy hiểm này.

Bữa sáng gồm có sữa, mỳ trứng có bỏ hành, ba người ăn rất no nê.

"Tiểu Trạch, lát nữa mẹ đi đăng kí học cho con, sắp sửa vào năm học rồi." Trình Ly Nguyệt nói với cậu bé.

Cung Dạ Tiêu ngồi bên lắng nghe, lập tức nhú mày:

"Em định cho con học trường nào?"

"Là trường mầm non song ngữ trong khu chung cư!" Trình Ly Nguyệt trả lời.

"Không được, con phải được giáo dục trong môi trường tốt nhất."

"Con nó mới ba tuổi." Trình Ly Nguyệt nhú mày, không thể yêu cầu một đứa bé ba tuổi quá nhiều, cứ để nó vui chơi là được.

Tuy nhiên, anh kiên quyết trả lời: "Nó là con tôi, vì thế, việc giáo dục con phải do tôi quyết định"

End chương 55

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tuyệt đối không chạm vào em

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Được, vậy anh quyết định cho con học ở đâu?” Trình Ly Nguyệt khoanh tay trước ngực nhìn anh.

Cung Dạ Tiêu liên tiếng: “Trường quý tộc Hoàng Gia.”

Ở thành phố này đúng là có một trường học như vậy, chất lượng hàng đầu, bảo vệ nghiêm ngặt, đặc biệt là về mặt an ninh, sử dụng hệ thống phòng hộ tối tân nhất, có điều giá cả vô cùng đắt đỏ, thông thường chỉ có những gia đình giàu có mới có thể chấp nhận được.

“Bao nhiêu tiền một học kỳ?”

Trình Ly Nguyệt nhú mày, học phí của con nhất định phải do cô thanh toán.

"Lần trước tôi nghe bạn nói, không nhiều, một học kỳ chừng một triệu tệ."

Trình Ly Nguyệt sắp bị sặc nước miếng, cô trợn tròn mắt, nhìn vẻ mặt thản nhiên như không của anh, líu lưỡi xác nhận lại: "Một... một triệu tệ, đắt vậy sao?"

"Đắt sao? Đối với tôi, an toàn của con là quan trọng nhất, tiền không thành vấn đề." Cung Dạ Tiêu khẽ nhướn mày, tiếp đó nói với cô:

"Em theo tôi vào phòng, tôi có điều cần nói với em."

Cậu bé ngồi bên cạnh nghe vậy, thấy baba và mami lại muốn nói chuyện riêng liền tự giác nói: "Con về phòng nhé! Ba mẹ nói chuyện ở đây!"

"Ngoan lắm, đi đi!" Cung Dạ Tiêu mỉm cười, xoa nhẹ cái đầu đáng yêu của cậu bé.

Cậu bé sau khi đi vào đóng cửa phòng lại, Cung Dạ Tiêu liền nghiêm nghị nhìn người phụ nữ đối diện: "Bối cảnh gia đình tôi tương đối phức tạp, Tiểu Trạch là

con trai của tôi, điều đó cũng có nghĩa là bên cạnh nó sẽ có nhiều nguy hiểm, vì thế con nó không thể học ở trường bình thường được, nhất định phải học ở trường học có biện pháp an ninh tốt nhất."

Trình Ly Nguyệt Ly chớp mắt, cô vốn là người bình thường, thực sự không nghĩ tới những vấn đề ở khía cạnh này.

"Vì thế, con nhất định phải học ở trường quý tộc sao? Nhưng tôi... tôi không có nhiều tiền như vậy."
Trình Ly Nguyệt có chút khó xử.

"Vậy hãy để tôi phụ trách vấn đề an toàn và giáo dục con, còn nữa hệ thống an ninh căn hộ của em kém quá, nên đổi nơi ở khác thôi." Cung Dạ Tiêu sắc mặt nghiêm cần nói.

Trình Ly Nguyệt nhướng mày:
"Đổi? Đổi đi đâu?"

"Gần công ty của em có mấy khu chung cư khá tốt, tôi sẽ mua cho em một căn, từ nay về sau em và con hãy sống ở đó."

"Một căn ở đó mất bao nhiêu tiền?" Trình Ly Nguyệt cắn môi, nếu như thực sự phải đổi, cô

không muốn anh trả tiền, cô định tự mình mua nhà, vì mấy năm nay cô cũng tích cóp được một ít.

“Hoãn hai trăm mét vuông, chừng mấy chục triệu tệ!” Anh bình thản lên tiếng.

Trình Ly Nguyệt lại một lần nữa bị tiền ức hiếp, mấy chục triệu một căn? Chút tiền tiết kiệm của cô ít ỏi tới đáng thương.

“Nhất định phải chuyển đi sao?” Trình Ly Nguyệt nghĩ tới vấn đề an toàn của con trai, cô cũng rất quan tâm, hơn nữa còn rất lo

lắng.

“Nhất định phải chuyển, nếu như em không muốn chuyển thì sống ở nhà tôi là an toàn nhất.” Cung Dạ Tiêu nheo mắt, thấy cô lo lắng cho vấn đề an toàn của con, anh rất hài lòng.

“Tôi sẽ không chuyển tới nhà anh đâu, nếu như anh mua chung cư, tôi thuê lại của anh là được, mỗi tháng bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh.” Trình Ly Nguyệt không muốn có dây dưa với anh về vấn đề kinh tế.

Anh nghe ra việc cô muốn phân

biệt rạch ròi với anh, lập tức nhướn mày: “Được thôi! Mỗi tháng tính em mười ngàn tệ.”

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt hoảng hốt vài giây, một tháng mười ngàn tệ? Sao cô có thể chi trả nổi? Tiền lương của cô có bao nhiêu chứ?

“Việc này... tôi...” Trình Ly Nguyệt cảm thấy phải nói rõ tình trạng mình không có tiền.

“Được rồi, tôi cho em thuê miễn phí, dù sao cũng là tôi mua cho con trai tôi, em coi như nhân tiện tới ở cùng!” Anh ngắt lời cô,

đứng dậy: "Lát nữa tôi sẽ tới công ty, nếu cần, tôi có thể tiện đường đưa em đi."

Trình Ly Nguyệt nhớ tới việc gần đây vì ngồi xe anh nên trên công ty xuất hiện lời ra tiếng vào, cô xua tay nói: "Thôi, tôi ngồi xe của đồng nghiệp là được."

Cung Dạ Tiêu nhướng mày: "Nam hay nữ?"

"Nữ, sao vậy?" Trình Ly Nguyệt hỏi ngược lại.

"Không có gì! Con đi theo tôi, tối sẽ về dinh thự."

"Không được."

"Em chắc chắn mình muốn để con sống trong căn phòng không hề đảm bảo an toàn này chứ?"

Vừa nãy bị anh dọa nạt, trong đầu Trình Ly Nguyệt xuất hiện toàn những hình ảnh cảnh sát bắt cướp trong phim, cô nuốt nước miếng: "Thôi được rồi! Trừ khi anh đồng ý với ba điều kiện của tôi, nếu không tôi sẽ không đi."

Cung Dạ Tiêu đã quên ba điều kiện đó của cô từ lâu rồi, anh

hắng giọng: "Tôi chỉ đồng ý một điều, nếu em không đồng ý, tôi tuyệt đối sẽ không chạm vào em!"

Trình Ly Nguyệt nhìn anh ngờ vực, hỏi: "Thật chứ? Anh không lừa tôi chứ!"

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, dáng người cao lớn tạo cảm ra vô cùng áp lực, đôi mắt sâu hun hút của anh nhìn thẳng vào cô: "Trừ khi em chủ động lên giường của tôi, khi đó tôi sẽ không khách sáo!"

"Anh yên tâm, việc đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra." Trình Ly

Nguyệt ra sức bảo đảm.

“Tôi không tin em.” Anh hừ khế một tiếng, làm như thể anh mới là người bị hại.

Điều này khiến cô chỉ biết nhìn anh cạ lời, Cung Dạ Tiêu ôm con vào lòng, đi trước.

Trình Ly Nguyệt gọi điện thoại cho Linda, Linda cũng đang đi ra khỏi nhà, hai người hẹn gặp ở cửa gara ô tô.

Trong một ngôi biệt thự tách biệt, sa hoa nằm ở phía bắc cách trung tâm thành phố không xa,

Thẩm Quân Dao đang thưởng thức bữa sáng ngon miệng, bóng dáng Lục Tuấn Hiên cao lớn bước xuống từ lầu hai, chuẩn bị đi làm, Thẩm Quân Dao lập tức mỉm cười ôm lấy cổ anh: "Ông xã, ăn sáng xong rồi hãy đi."

"Thôi, anh vội lắm, tới công ty rồi ăn." Lục Tuấn Hiên nói xong liền đẩy cô ra và đi ra ngoài cửa.

Thẩm Quân Dao buồn bã nhìn theo bóng anh, chạy ra: "Tuấn Hiên, trưa em sẽ tới công ty tìm anh, chúng ta cùng ăn cơm nhé!"

"Để xem tình hình, có thể sẽ đi

ăn cùng khách hàng." Lục Tuấn Hiên nói xong, quay đầu lại, mỉm cười an ủi cô: "Được rồi, hẹn buổi tối nhé!"

Thẩm Quân Dao bước tới ôm lấy cổ anh, hôn nhẹ lên má anh: "Tuấn Hiên, anh vẫn chưa nói yêu em đấy!"

"Anh yêu em, bà xã!" Lục Tuấn Hiên lập tức mỉm cười kiêu ửng phớ.

"Em yêu anh, ông xã." Thẩm Quân Dao mỉm cười ngọt ngào, hạnh phúc, khẽ hôn lên môi anh, sau đó mới buông anh ra.

Nhìn xe của Lục Tuấn Hiên lái đi, Thẩm Quân Dao thở dài, sắc mặt trở lên hoang mang, từ khi gả cho Lục Tuấn Hiên, hai năm đầu, họ thực sự rất ân ái mặn nồng, ngày ngày quấn quýt bên nhau, nhưng cùng với quy mô công ty lớn dần lên, thời gian của Lục Tuấn Hiên phần lớn đều dành cho công ty. Khiến cho thời gian anh dành cho cô càng ngày càng ít đi, giống như lúc này, cô đã chuẩn bị bữa sáng nhưng anh vẫn muốn tới công ty mới ăn, hơn nữa, việc anh đi xã giao về muộn cũng thành thường lệ.

Mặc dù cô cố gắng duy trì sự ngọt ngào cần có trong quan hệ vợ chồng nhưng có một số tình cảm cũng sẽ dần dần trở lên nhạt nhòa. Thẩm Quân Dao cắn môi, cảm thấy có dấu hiệu đe dọa, cô nhất định phải giữ chặt lấy chồng mình, không thể để người phụ nữ nào cướp mất.

Trong đầu cô đầu tiên nghĩ tới là Trình Ly Nguyệt trở về và hoàn toàn lột xác, không thể không thừa nhận, cô ta đã không còn là một cô bé ngây thơ, vô tri của bốn năm về trước, cô ta trở lên độc lập, tài giỏi, xinh đẹp, hấp dẫn đàn ông.

Chương 57: Về nhà họ Cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Ly Nguyệt có một đứa con, điều này thật sự khiến Thẩm Quân Dao bất ngờ, có điều đối với cô mà nói đây không phải là chuyện xấu, đàn bà đơn thân nuôi con sẽ bớt hấp dẫn đàn ông hơn.

Có điều, công ty cô ta đồn ầm chuyện giữa cô ta và Cung Dạ Tiêu, có phải là thật hay không?

Nếu là thật thì Cung Dạ Tiêu cũng thật không có mắt nhìn người, hoặc có lẽ Trình Ly Nguyệt giấu giếm quá giỏi, Cung Dạ Tiêu nhất định đã bị ngoại hình của cô ta mê hoặc, không

biết rằng cô ta còn có cả một đứa con riêng!

Nghĩ tới người đàn ông như Cung Dạ Tiêu, tới bản thân cô cũng rung động, Trình Ly Nguyệt nếu như có chút cơ hội hạ gục, bầu vú lầy anh ta, cô ta sao có thể bỏ qua?

Tuy nhiên sự thực lại hoàn toàn ngược lại, Cung Dạ Tiêu mới chính là người bị từ chối.

Ngày kỷ niệm kết hôn của Thẩm Quân Dao rơi vào cuối tháng, bản thảo thiết kế cô giao cho công ty kim cương ở nước ngoài, bên đó

đá trả lời, mười ngày sẽ làm xong và gửi về cho cô.

Mối tình ân ái này nhất định cô phải thể hiện thật nổi trội, khiến chiếc nhẫn kim cương đại diện cho tình yêu của cô được đăng lên trang đầu của các tờ báo, để Trình Ly Nguyệt thấy được cô hạnh phúc tới nhường nào.

Xe của Lục Tuấn Hiên chạy về hướng tập đoàn Lục Thị, trên xe, Lục Tuấn Hiên nhận được điện thoại của trợ lý: "A lô, Lục tổng, tôi đã kiểm tra tất cả các khách sạn ba sao trở lên trong toàn thành phố theo yêu cầu của anh

nhưng không tìm được thông tin đăng ký của Trình Ly Nguyệt tiểu thư."

Lục Tuấn Hiên hơi sững người, lẽ nào tới khách sạn ba sao trở lên cô cũng không thể ở được?

Do trong lòng đồng cảm với Trình Ly Nguyệt nên anh lập tức nghĩ ngay tới những khó khăn của cô, nhưng nghĩ lại, lần trước rõ ràng cô lái một chiếc xe thể thao hàng chục triệu nhân dân tệ, lẽ nào cô sống ở nhà người đàn ông khác?

Lục Tuấn Hiên nghĩ tới đây, gương mặt anh lập tức sa sầm,

Trình Ly Nguyệt từng là vợ cũ của anh, tuy anh chưa từng chạm vào cô nhưng hôn lễ với cô thì là thật, lời nguyện thề yêu đối phương trọn đời trọn kiếp khi đó cô cũng đã thề rồi, vậy mà giờ đây cô lại ở bên một người đàn ông khác.

Điều này khiến lồng ngực anh vô cùng khó chịu.

Thực ra, Lục Tuấn Hiên nghĩ lại quả thật cũng có chút hối hận, trước đây sau khi kết hôn với cô, tại sao lại không làm gì cô chứ? Ít nhất thì bây giờ anh cũng không phải nuối tiếc điều gì.

“Lục tổng, còn điều tra nữa không?”

“Thôi, không cần điều tra nữa.”
Lục Tuấn Hiên lạnh nhạt đáp lời.

Ngắt điện thoại, trong đầu nghĩ về cuộc hội ngộ với Trình Ly Nguyệt ở khách sạn, cô mặc một chiếc sơ mi trắng kết hợp với chân váy màu đen, tóc búi cao, gương mặt mộc tươi sáng, đơn giản vậy thôi nhưng cũng khiến anh xao xuyến.

Những năm qua, anh đã gặp không ít những cô gái trang điểm

lòe loẹt trên thương trường, nhìn đã phát chán rồi, vì thế những cô gái nhẹ nhàng, sạch sẽ như Trình Ly Nguyệt mới càng trở lên hấp dẫn.

Càng nghĩ Lục Tuấn Hiên càng cảm thấy vô cùng hối hận, tuy nhiên anh không biết rằng nếu như không có sự phản bội và tổn thương anh gây ra năm xưa đã không có Trình Ly Nguyệt của hiện tại.

Cung Dạ Tiêu ôm con trai đi lên từ thang máy dưới bãi đậu xe, khi đi ra khỏi thang máy, anh dáng người cao lớn, trong lòng ôm một

cậu nhóc đáng yêu, hình ảnh đó thực sự rất bắt mắt.

Cậu nhóc rất ngoan, khi nhìn thấy nhân viên đi qua cậu sẽ nở một nụ cười mê hồn, nụ cười mím kiêu đó không thể nào xuất hiện trên người của tổng tài đại nhân, vì thế nhìn thấy tiểu thiếu gia nhỏ bé đáng yêu cười rạng rỡ như vậy, mọi người không khỏi có cảm giác phấp phỏng.

Cung Dạ Tiêu mở cửa phòng làm việc, đặt nhóc tì xuống sofa, nói với cậu: "Con muốn ăn gì thì tự đi tìm dì Nhan."

"Con không đói, baba, ba cứ làm việc đi, cho con mượn ipad của ba là được."

"Con muốn làm gì?"

"Con học chữ, con phát hiện ra có rất nhiều chữ con đọc không hiểu!" Cậu bé tỏ vẻ ham học.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười khen ngợi: "Khá lắm, thế mới là con trai ba!"

Anh đưa cho cậu bé một chiếc ipad, cậu bé lập tức đeo tai nghe ngồi yên trên sofa học chữ.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười, lúc này, chuông điện thoại của anh reo lên, anh cầm lên xem, tên hiện trên màn hình khiến sắc mặt anh nghiêm lại, vẻ mặt cũng trở lên căng thẳng, anh bắt máy: "Ông."

"Dạ Tiêu à? Dẫn đứa bé đó về đây ông xem." Đầu bên kia là một giọng nói của người già trầm ấm, mạnh mẽ, uy nghiêm.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu trùng xuống, xem ra không cần anh đích thân báo cáo, ông anh cũng biết tới sự tồn tại của đứa bé.

"Vâng, trưa con sẽ dẫn bé tới

gặp ông." Cung Dạ Tiêu giọng thấp trầm đồng ý.

Ông Cung nhấn mạnh một câu: "Chỉ dẫn đứa bé về."

Điều đó có nghĩa là ông vẫn không muốn gặp trực tiếp mẹ của đứa bé.

Cung Dạ Tiêu đáp một tiếng: "Vâng, con sẽ dẫn bé về."

Ngắt điện thoại, Cung Dạ Tiêu nhìn về phía nhóc tì đang ngồi trên sofa chăm chú xem ipad, khẽ thở dài, anh bước tới bên con, cậu bé lập tức tháo tai nghe,

ngẩng đầu nhìn ba mình.

“Tiểu Trạch, trưa cùng ba đi gặp một người có được không?”

“Ai vậy?” Cậu bé chớp mắt hiếu kỳ hỏi.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười: “Là cụ của con.”

“Cụ? Là ông của con sao?” Cậu nhóc không hiểu về vai vế lắm.

“Không, là ba của ông con, là ông của ba.” Cung Dạ Tiêu ôn tồn giải thích.

"Woa! Vậy cụ chắc lớn tuổi lắm rồi phải không?"

"Sắp tám mươi sáu rồi!"

Cậu bé mở tròn mắt: "Vậy cụ có phải là... một ông già râu tóc bạc phơ không ạ?"

"Con yêu cụ, ba nghĩ, cụ cũng sẽ yêu con." Cung Dạ Tiêu niềm tin như vậy, con anh đáng yêu như vậy nhất định sẽ khiến ông nhìn thấy sẽ yêu liền.

"Vâng, con muốn gặp cụ!"

Buổi trưa, công việc của Trình Ly

Nguyệt là một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, khi bắt đầu đầu làm việc sẽ quên hết tất cả, tập trung toàn tâm toàn ý, đợi tới khi cô hoàn thành phần vẽ phác thảo của một bản thảo thiết kế, nhìn thời gian góc bên phải màn hình máy tính, cô liền đưa tay vén mấy lọn tóc rối trên trán. Mười hai giờ rồi, con không gọi điện thoại cho cô tức là cậu bé đã đi ăn cùng Cung Dạ Tiêu.

Có điều cô không biết rằng, lúc này, con trai cô đang ngồi trong xe của Cung Dạ Tiêu đi về nhà họ Cung.

Nhà học Cung nằm ở khu vực phía tây, là một khu nhà cổ hàng trăm năm, trong sự bình dị toát lên một luồng long khí đế vương, quy hoạch đất đai của vùng này tới chính phủ cũng phải tránh đường quy hoạch, không dám đặt vào khu quy hoạch, ngược lại xung quanh bắt đầu xây dựng không ít biệt thự cao cấp, giá cả đất đỏ.

Xe của Cung Dạ Tiêu chậm chậm lái vào trong cửa của nhà họ Cung, vị quản gia chừng sáu mươi tuổi dẫn theo hai gia đình tới nghênh đón, khi cửa xe mở ra, Cung Dạ Tiêu bước xuống,

tiếp theo đó tay anh có dắt theo một nhóc tí nhỏ bé.

Khi quản gia nhìn thấy diện mạo của cậu bé liền không khỏi kinh ngạc, đây chắc chắn là con nhà họ Cung.

Giống hệt với thiếu gia hồi còn nhỏ!

“Thiếu gia, mời đi bên này!”
Quản gia cung kính đưa tay mời.

Cung Dạ Tiêu sợ con sợ hãi vì lạ
lắm liền cúi người ôm cậu bé vào
lòng, cậu bé đâu hề sợ gì, hai
mắt to tròn hết nhìn trái lại nhìn

phải, ung dung bình tĩnh ngồi
trong khuỷu tay vững chãi của
ba.

Chương 58: Quyết định của ông Cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong đại sảnh, ông Cung ngồi trên chiếc ghế thái sư gỗ lim cao cấp, đeo một cặp kính lão gọng vàng, râu được cạo tỉa sạch sẽ gọn gàng, mặc dù đã ngoài tám mươi sáu tuổi nhưng sắc mặt vẫn rất hồng hào khỏe mạnh, giống như chỉ mới chừng ngoài sáu mươi, ánh mắt lộ ra đằng sau cặp kính có một loại sức mạnh uy hiếp rất nghiêm khắc.

Nhưng khi ông nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ bước vào, đôi mắt trầm lắng sau gọng kính lập tức mở to, lấy tay đẩy gọng kiếng, lại nhìn thật kĩ cậu bé mà cháu mình dẫn về, đây chính là

đưa bé đó sao?

"Ông." Cung Dạ Tiêu mỉm cười ngồi xuống cạnh ông, sau đó đặt cậu bé trong lòng xuống, cậu bé lập tức ngẩng gương mặt giống hệt ba mình lên quan sát cụ Cung.

Cung Dạ Tiêu thấy con trai mình không hề tỏ ra sợ hãi, bất giác bật cười: "Vũ Trạch, chào cụ đi."

"Con chào cụ." Giọng nói vừa non nớt vừa trong trẻo vô cùng dễ nghe.

Ông Cung lập tức xúc động giờ

tay ra, kéo cậu bé tới trước mặt, một tay giữ gọng kính, ánh mắt sau kính nhìn thật kĩ cậu bé.

“Giống... giống quá, giống hệt Dạ Tiêu hồi còn nhỏ, đúng là con cháu nhà họ Cung.” Ông Cung lập tức cười vui vẻ, sau đó sầm mặt nhìn Cung Dạ Tiêu: “Dạ Tiêu, việc này con giải thích thế nào đây? Tại sao con cháu nhà họ Cung ta lại lưu lạc ở bên ngoài?”

Cậu bé chớp đôi mắt to tròn, cảm thấy cụ đang mắng ba mình liên năn nỉ: “Cụ ơi, cụ đừng mắng ba con có được không!”

"Cụ không mắng ba con, cụ đang trách ba con, khi xưa sao lại để con rơi rớt bên ngoài." Ông Cung sắc mặt ôn hòa giải thích.

Cậu bé dù sao vẫn còn quá nhỏ! Hơn nữa tiếng Trung lại rất uyên thâm, nhất thời cậu bé không hiểu được ý của cụ, liền lấy làm lạ, hỏi: "Tại sao cụ lại nói con rơi rớt ở ngoài? Cụ ơi, con không phải nước đâu, sao lại rơi rớt được?"

Không khí nghiêm túc lập tức bị cậu bé làm thành khôi hài, tới ông Cung cũng bật cười ha ha, Cung Dạ Tiêu cũng mỉm cười.

Cậu bé thấy cụ và ba đều cười vui cũng toét miệng cười, sau đó, nhào vào lòng ông Cung, ngẩng đầu nhìn bộ râu trắng như cước của ông: "Cụ ơi, râu cụ dài thế! Con có thể sờ được không?"

Ông Cung lâu rồi chưa từng bế trẻ nhỏ, ông giơ tay ra ôm lấy cậu bé, Cung Dạ Tiêu ngồi bên không khỏi lo lắng: "Ông, ông đừng bế nó nữa."

"Sao vậy? Chắt của tôi mà còn sợ tôi không bế nổi sao?" Nói xong, ông Cung nhìn nhóc tì trong lòng với ánh mắt cưng chiều, từ nhỏ

ông đã rất cưng chiều người cháu nội Cung Dạ Tiêu, vì thế sự cưng chiều này cũng được chuyển sang cho cậu nhóc này.

Cung Dạ Tiêu để ông bế bé, nhưng cảm giác căng thẳng dọc đường đi đã được thả lỏng không ít, xem ra cậu nhóc này rất được lòng người, khiến mọi người đều yêu quý.

“Nói cho cụ biết những năm vừa qua con sống thế nào? Có phải chịu uất ức gì không?” Ông Cung hỏi chặt của mình.

Cậu bé chớp mắt gật đầu nói:

"Mami rất yêu con."

Ánh mắt ông Cung lộ rõ vẻ kinh ngạc, đứa bé này yêu mẹ nó vậy sao?

"Tiểu Trạch, hãy để bác quản gia dẫn con đi chơi, ba muốn nói chuyện với cụ của con một lát."

Cậu bé lập tức nhảy xuống khỏi chân ông Cung, ông Cung nhìn cậu nhóc tinh nghịch, càng thêm yêu mến, ông giơ tay đỡ cậu bé, sợ vấp ngã.

Cậu bé được quản gia dẫn đi về phía vườn hoa, trong phòng

khách yên tĩnh, không khí lại trở lên căng thẳng, ánh mắt ông Cung đổ dồn về phía cháu nội: “Mẹ đưa bé này từng kết hôn rồi phải không? Khi con và cô ta phát sinh quan hệ, cô ta vẫn chưa ly hôn?”

Ánh mắt ông đầy vẻ trách cứ.

Cung Dạ Tiêu không ngờ ông mình nắm bắt thông tin nhanh vậy, đã điều tra rõ hết mọi chuyện của Trình Ly Nguyệt.

“Khi đó con bị chuốc thuốc mê, tinh thần không tỉnh táo, con gặp cô ấy ở khách sạn nên mới có

Tiểu Trạch.” Cung Dạ Tiêu bình tĩnh giải thích, người chuốc thuốc mê chắc trong lòng ông anh cũng biết rõ.

“Nói cho ông nghe, sao con lại quen biết với cậu nhóc này?” Ông Cung khá tò mò về điểm này, thế giới lớn vậy, cha con gặp nhau, thật trùng hợp.

Nói thực lòng, suy nghĩ ban đầu của Cung Dạ Tiêu là cậu nhóc này do Trình Ly Nguyệt cố tình sắp đặt bên cạnh anh, có lẽ bốn năm trước cô đã nhớ mặt anh, cố tình để con trai tiếp cận anh hòng đòi hỏi lợi ích và tài sản.

Nhưng sau này khi có qua lại với nhau, anh đã hoàn toàn xóa bỏ suy nghĩ này, chỉ có thể nói việc hai cha con anh gặp nhau hoàn toàn là do duyên phận, công lao lớn nhất thuộc về cậu nhóc này, không những đã nhờ tóe để anh đi kiểm tra DNA lại còn lao tới trước mắt anh, thản nhiên giới thiệu về mẹ mình.

Cung Dạ Tiêu cũng có phần sợ hãi, nếu như anh từ bỏ quyết định kiểm tra DNA, vậy thì đời này anh sẽ phải rời xa con trai mình.

Cũng may anh đã có một quyết định đúng đắn.

Ông Cung nghe xong cũng không ngớt lời khen ngợi cậu nhóc: "Không ngờ, con cháu nhà họ Cung ta lại thông minh như vậy, mới ba tuổi đã rất có đầu óc."

Nói xong ông lại nhíu mày ngẫm nghĩ, hỏi: "Thằng bé có bám mẹ không?"

"Tiểu Trạch là do Trình Ly Nguyệt một mình nuôi lớn, đương nhiên là bám mẹ rồi."

“Nếu như đưa thằng bé về nhà họ Cung nuôi dưỡng, cô ta có ý kiến gì không?” Ông Cung bình tĩnh hỏi.

Cung Dạ Tiêu rất hiểu dự định của ông mình, đây cũng chính là suy nghĩ trước đây của anh khi biết về sự tồn tại của đứa con này, muốn đưa con về nhà họ Cung, cắt đứt quan hệ với mẹ của bé, nhưng lúc này suy nghĩ của anh đã thay đổi một trời một vực, anh thành khẩn yêu cầu: “Ông, Tiểu Trạch còn quá nhỏ, không thể tách ra khỏi mẹ, vì thế việc này có thể đợi vài năm nữa rồi tính không?”

"Chính vì nó còn nhỏ nên khi tách ra khỏi mẹ mới dễ dàng, nếu lớn thêm một ít nữa sẽ rất khó." Ông Cung thở dài: "Con nói với mẹ đứa bé, cô ta sinh ra con cháu nhà họ Cung, nhà họ Cung ta tuyệt đối không bạc đãi cô ta."

Cung Dạ Tiêu đương nhiên không thể nói với ông mình, Trình Ly Nguyệt không cần tiền, chỉ cần con, nếu không ông sẽ sử dụng một số thủ đoạn cứng rắn. Anh sợ Trình Ly Nguyệt sẽ không chịu đựng được.

Cung Dạ Tiêu ngẫm nghĩ một lát,

thành khẩn năn nỉ: "Ông, hãy để Tiểu Trạch và mẹ bé sống cùng con một năm, con muốn Tiểu Trạch sẽ chuyển sang bám con hơn, như thế sẽ dễ dàng đưa Tiểu Trạch về nhà họ Cung hơn. Tiểu Trạch mặc dù mới ba tuổi nhưng đã hiểu chuyện, thông minh hơn những đứa trẻ khác nếu như để nó biết chúng ta cắt đứt quan hệ mẹ con của nó, e rằng cả đời này sẽ bị ám ảnh, sẽ hận chúng ta."

Ông Cung nheo mắt ngẫm nghĩ, gật đầu nói: "Cũng được, nhưng con phải nhớ rằng không được có bất cứ tình cảm nào với mẹ

của đứa bé, một năm sau hãy cho mẹ đứa bé một khoản tiền, bảo cô ta chủ động từ bỏ quyền nuôi con, từ nay về sau cắt đứt quan hệ với con!"

Chương 59: Đàn ông đi cùng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cung Dạ Tiêu nghiêng rằng, cách làm của ông anh đứng trên góc độ của nhà họ Cung mà nói thì không có gì quá đáng, nhưng nếu đứng ở góc độ của Trình Ly Nguyệt thì đúng là một cách làm tàn nhẫn.

“Dạ Tiêu, bây giờ con là gia chủ nhà họ Cung, nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Cung tuyệt đối không thể là người lai lịch không rõ ràng, từng ly hôn, chồng cũ của cô ta lại còn là người của nhà họ Lục.” Nói tới nhà họ Lục, ông Cung lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi.

"Ông, thù oán của ông và nhà họ Lục đã qua nửa thế kỉ rồi, ông còn nhớ để làm gì?" Cung Dạ Tiêu khuyên nhủ, mặc dù anh không rõ những chuyện trước đây của ông mình và nhà họ Lục nhưng trong ấn tượng của anh, ông anh chưa bao giờ có thiện cảm với người nhà họ Lục.

"Hừm, nói chung ông không thích người họ Lục, mẹ của đứa bé này từng gả cho nhà họ Lục, ông càng không thích, ông biết bây giờ con cũng thường xuyên qua lại với mẹ của đứa bé, con tốt nhất hãy biết chừng mực, đừng vượt quá giới hạn." Ông

Cung kiên quyết nói.

Cung Dạ Tiêu nét mặt bình tĩnh, không tỏ thái độ gì, chỉ gật đầu: "Con sẽ ghi nhớ."

"Ông rất thích đứa bé này, nó rất giống con hồi nhỏ, mắt, ngũ quan đều giống như tạc." Ông Cung nhắc tới cậu bé thái độ lập tức trở lên ôn hòa và từ bi, đâu có uy nghiêm và kiên quyết như ban nãy.

"Mắt của đứa bé không giống con, giống mẹ bé." Cung Dạ Tiêu phản bác một câu.

Ông Cung trừng mắt lườm anh, ông cầm lấy gậy: "Ông đi chơi với chắt nội đây, con xuống bếp dặn người làm, xem cu cậu muốn ăn gì."

"Ông, ông muốn coi chắt nội thì gọi quản gia dẫn nó tới là được." Cung Dạ Tiêu đứng dậy đỡ ông.

"Không cần, để ông tự đi." Ông Cung nói xong liền một tay chấp lưng, một tay chống gậy hồ hởi đi ra ngoài.

Sau lưng, Cung Dạ Tiêu bước xuống nhà bếp, dặn người làm nấu thức ăn nhạt một chút là

được.

Dặn dò xong, anh liền ngồi xuống sofa, nét mặt trầm tư.

Trong vườn hoa, cậu nhóc phát hiện ra một con chó Shiba rất đẹp, đây là thú cưng của ông Cung, không ngờ chú chó Shiba này rất thông minh, vừa nhìn đã nhận ra cậu nhóc là người nhà họ Cung, không những vui mừng chạy tới bên cậu nhóc mà còn cùng cậu chơi bóng trên bãi cỏ.

"Thằng bé này thật hiếu động, quậy tương bưng với Shiba." Ông Cung khen một câu.

“Lão gia, đứa bé này thật đáng yêu, lớn lên nhất định sẽ là một tiểu thiếu gia ưu tú!” Quản gia cảm thán.

Ông Cung có phần tiếc nuối, ông chắc chắn không thể nào nhìn thấy cậu nhóc sau khi trưởng thành, nhưng thấy chất nội mình thông minh đáng yêu thế này âu cũng là một chuyện đáng mừng.

Trình Ly Nguyệt ăn cơm trưa xong liền cầm một tách cà phê ngồi trước cửa kính của công ty, ánh mắt thi thoảng lại nhìn về phía tòa nhà chọc trời phía đối

diện, tưởng tượng con trai mình ở bên đó, cô mỉm cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Cô suy nghĩ rất kỹ đề nghị của Cung Dạ Tiêu, thực ra sống tại dinh thự của anh con mình sẽ được an toàn tuyệt đối, căn hộ nhỏ của cô xem ra phải để trống thôi, con trai là người quan trọng nhất cuộc đời cô, sao cô có thể vì ghét Cung Dạ Tiêu mà bỏ mặc sự an nguy của con được?

Nghĩ tới đây, Trình Ly Nguyệt lập tức ngồi xuống trước máy tính, ngón tay thon thả gõ xuống bàn phím, tìm kiếm tài liệu về nhà họ

Cung.

Mặc dù có rất ít thông tin về nhà họ Cung, sau khi tìm kiếm trên mạng chỉ tìm được hai trang thông tin, Trình Ly Nguyệt không khỏi kinh ngạc, cô mở một bài viết được đăng lên ba bốn năm trước, bên trên là giới thiệu sơ lược và trận chiến tranh giành quyền thừa kế tài sản của nhà họ Cung do một tờ báo đăng tải, chỉ nói là nhà họ Cung sắp sửa diễn ra một cuộc chiến giành quyền thừa kế, những thông tin khác hoàn toàn không nhắc tới.

Trình Ly Nguyệt lại mở sang

trang còn lại, một blogger ước tính khối tài sản của Cung Dạ Tiêu, là không thể ước tính.

Trình Ly Nguyệt lại mở lại mấy bài viết trước đó, sau đó mới thất vọng đóng lại, thì ra tin tức về nhà họ Cung được kiểm soát nghiêm ngặt tới vậy, điều này rất phù hợp với tính cách bá đạo của Cung Dạ Tiêu.

Đúng lúc này, Linda gõ cửa phòng Trình Ly Nguyệt, vui mừng bước vào: "Ly Nguyệt, chị đã giúp em một việc tốt!"

"Việc tốt gì vậy?"

“Chả phải em rất có hứng thú với tranh của Ferrero đó sao? Tối nay tác phẩm hội họa của ông ta sẽ tham gia một bữa tiệc triển lãm nghệ thuật cao cấp ở thành phố chúng ta, vừa hay chị cũng được mời, nhưng chị không có thời gian, chị đã sửa thiệp mời sang cho em rồi đấy.”

“Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên nhìn cô ấy: “Cơ hội hiếm có sao chị lại không đi?”

“Chị đã vào nghề hai mươi năm rồi, không có hứng thú với những bữa tiệc tùng như vậy nữa, có

điều, em tham gia sẽ có nhiều ích lợi."

Trình Ly Nguyệt thực sự rất muốn đi, vì dẫu sao cô cũng còn rất trẻ, thường có những hạn chế trong thiết kế, cô cần mở rộng nguồn linh cảm, triển lãm nghệ thuật này cô rất muốn tham gia.

"Cám ơn chị Linda." Trình Ly Nguyệt cảm thiệp mời hào hứng nói.

"Không cần khách sáo, sắp xếp con của em ổn thỏa, sau đó có thể đi chơi thoải mái một tối!" Linda mỉm cười dặn dò.

Trình Ly Nguyệt cầm thiệp mời lên đọc, quy mô khá lớn, hơn nữa những tác phẩm tham gia triển lãm đều là những tác phẩm đỉnh cao của trong và ngoài nước, Trình Ly Nguyệt vô cùng nóng lòng, chỉ muốn trời tối ngay lập tức.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, hơn ba giờ rồi, cô nên gọi điện trước cho Cung Dạ Tiêu, bảo anh ấy tối nay đưa con về trước, nếu như quá muộn cô sẽ về thẳng căn hộ nhỏ của mình.

Cô gọi vào số điện thoại của Cung Dạ Tiêu mà mình đã lưu

sẵn.

“Alo!” Giọng anh trầm thấp hút hồn vang lên.

“Cung Dạ Tiêu, con đang ở cùng anh phải không?” Trình Ly Nguyệt lên tiếng hỏi.

“Đúng, sao vậy?” Giọng Cung Dạ Tiêu liền có phần căng thẳng.

Trình Ly Nguyệt không mấy để ý, dùng giọng nài nỉ: “Tối nay anh có thể trông Tiểu Trạch một buổi không? Hôm nay tôi có chút việc riêng, không thể tới nhà anh được?”

“Việc riêng? Việc gì?” Giọng người đàn ông bên kia lập tức lạnh nhạt hẳn.

“Tôi cần tham gia một buổi tiệc triển lãm nghệ thuật, có lẽ sẽ khá muộn, vì thế tôi không về nhà anh được, tôi sẽ về nhà tôi.”
Trình Ly Nguyệt nói.

Đầu bên kia lặng yên mấy giây:
“Được!”

Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên trong giây lát, đầu bên kia đã ngắt điện thoại, Cung Dạ Tiêu ngắt điện thoại vậy sao? Cũng đồng ý rồi?

Chết tiệt, cô còn chưa kịp nói gì với cục cưng của mình! Sao anh ta lại ngắt điện thoại như vậy?

Trình Ly Nguyệt cắt điện thoại đi, bắt đầu nhớ con trai mình.

Trong đại sảnh nhà họ Cung, Cung Dạ Tiêu sầm mặt gọi điện thoại: "Giúp tôi điều tra xem, buổi tiệc triển lãm nghệ thuật sẽ diễn ra ở đâu, tôi cần một tấm thiệp mời."

Chả mấy chốc, Nhan Dương trả lời: "Sáu giờ tối nay, tổ chức tại tòa nhà Thời Hưng, có điều chỉ là

một bữa tiệc giao lưu nghệ thuật quy mô nhỏ, thân phận của Cung tổng không tiện tham gia."

"Mấy giờ bắt đầu?"

"Sáu giờ bắt đầu."

"Lấy thiệp mời cho tôi, sáu rưỡi tối nay đợi tôi ở cửa bữa tiệc." Cung Dạ Tiêu ra lệnh xong liền ngắt máy.

Chương 60: Anh nghiêm nhiên xuất hiện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này, một bóng người nhỏ bé chạy từ ngoài cửa vào, sau lưng còn có một con chó rất to, cả hai nhào lên người anh, Cung Dạ Tiêu ôm lấy cậu bé, Shiba thì tự nhảy lên sofa, dùng cái đầu lớn của nó dụi lên vai Cung Dạ Tiêu.

Cung Dạ Tiêu giơ tay vuốt ve Shiba, sau đó nhìn gương mặt mướt mát mồ hôi của con, chắc nhóc tí chơi rất vui vẻ: "Baba, Shiba rất đáng yêu! Con rất thích."

Shiba mừng rỡ kêu lên, lúc này quản gia cũng đỡ ông Cung bước vào, Shiba lại nhảy xuống khỏi

sofa, đón chủ nhân của mình.

“Thằng bé này hiếu động quá, ta già rồi già rồi, không theo kịp.” Ông Cung ngồi xuống trước mặt cậu nhóc mới phát hiện ra mình sắp sửa không đi nổi nữa.

“Tiểu Trạch, ba nói chuyện này với con, tôi nay con ăn cơm cùng cụ có được không? Ba có chút việc, sẽ tới đón con muộn một chút.” Cung Dạ Tiêu thương lượng với con trai.

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ, vậy ba có thể đón cả mẹ

về nhà được không?"

Cung Dạ Tiêu mỉm cười: "Được!"

Ông Cung ngồi bên cạnh khẽ nhíu mày, xem ra đứa bé này rất bám mẹ.

Thời gian tiếp theo, ông Cung ngủ trưa một lát, Cung Dạ Tiêu dẫn con tới công viên gần đó chơi, do nơi này thuộc khu quý tộc, nên anh cũng dẫn theo vệ sĩ, cậu bé chơi rất vui vẻ.

Mặc dù Tiểu Trạch cũng mới ba tuổi, nhưng thấy cậu bé cùng các bạn nhỏ bốn năm tuổi chơi cầu

trượt cũng rất ra dáng.

Trình Ly Nguyệt bận rộn ở văn phòng thêm một lúc, ngẩng đầu nhìn thì đã năm giờ, sáu giờ bữa tiệc bắt đầu, cô phải chuẩn bị một lát, cô bước tới gõ cửa phòng làm việc của Linda: "Chị Linda ơi, em có thể xin về trước được không?"

"Bây giờ đi hả?"

"Vâng, em qua đó trước."

"Em cứ thế này đi dự tiệc sao?"

"A? Vâng ạ!"

“Em cứ đi thế này người ta lại tưởng em là nhân viên phục vụ! Đi, chị cũng định ra ngoài, chị có quen một chủ tiệm lễ phục, em tới đó thuê một bộ đi!” Linda khuyên.

Trình Ly Nguyệt rất ít khi tham gia những hoạt động thế này nên không hiểu rõ quy tắc, khi Linda vừa bước ra cô liền ôm chầm lấy cô ấy, cười nói: “Chị Linda, chị tốt với em quá, em phải báo đáp chị sao đây!”

“Gửi cho chị những bản thiết kế tốt nhất, đấy là báo đáp tốt

nhất." Linda cười ha ha, cùng cô rời khỏi công ty.

Tiệm lễ phục mà Linda nói nằm trong một trung tâm thương mại cách công ty không xa, mặc dù cửa cửa tiệm không lớn nhưng lễ phục bên trong thì vô cùng đẹp đẽ, tinh tế. Ở đây thuê một bộ giá hơn một ngàn tệ, nhưng Trình Ly Nguyệt cảm thấy rất đáng giá, vì bữa tiệc tối nay rất có giá trị đối với cô, không thể nào dùng tiền để cân đo được.

Đối với những người cần dựa vào linh cảm để làm việc, cho dù chỉ là một tia linh cảm cũng vô cùng

quý giá, nói không chừng từ đó sẽ cho ra đời một kiệt tác để đời.

Linda chọn giúp cô một bộ lễ phục kiểu hai dây màu xanh ngọc, Trình Ly Nguyệt rất ít khi mặc lễ phục lộ nhiều như thế này, khó tránh có phần bối rối, nhưng hiệu quả khi mặc trên người thì tới bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Woa! Dáng người của tiểu thư thật đẹp, nước da trắng quá, bộ lễ phục này rất kén người, người bình thường eo không đủ nhỏ sẽ không mặc được.” Bà chủ tiệm tấm tắc khen ngợi.

Trước ngực là thiết kế cổ chữ V, không quá lộ, nhưng khiến cô khó chấp nhận được là phần lưng, sau lưng chỉ là những sợi dây nhỏ xíu đan xen lại với nhau, lộ tới dưới dây áo lót bình thường một chút.

“Lát nữa bảo bà chủ chải tóc cho em, tối nay em hãy buông tóc xõa xuống! Đảm bảo không vấn đề gì.” Linda ngưỡng mộ, trẻ tuổi thật tuyệt.

“Được đấy, chúng tôi sẽ giúp cô tạo mẫu, trang điểm nữa, là khách quen nên chúng tôi sẽ

tặng thêm dịch vụ đi kèm.” Bà chủ cũng là người rất thoải mái.

Trình Ly Nguyệt nghiêng rằng đồng ý, bà chủ chải mái tóc đen nhánh của cô thành kiểu cong gợn sóng, tóc mai cũng được chải rất tự nhiên gợi cảm, làm tôn lên gương mặt trái xoan hoàn mỹ của cô.

Làm tóc xong, trang điểm nhẹ, bà chủ không khỏi khen ngợi: “Tiểu thư, cô xinh đẹp hơn bất cứ minh tinh nào mà tôi từng gặp!”

Điều này khiến Trình Ly Nguyệt

hơi xấu hổ, mấy năm gần đây cô chưa từng quan tâm tới dung mạo của mình, nhưng ở bên con trai ngày nào cô cũng cảm thấy vui vẻ và mãn nguyện.

“Được rồi, chị đưa em tới bữa tiệc, lễ phục trả lại trong vòng ba ngày là được. Khi về chị có bạn ở đó sẽ bảo họ đưa em về.” Linda dặn dò.

Trình Ly Nguyệt vô cùng cảm kích.

Khoảng năm giờ năm mươi phút, Trình Ly Nguyệt tới nơi, nơi này trong mắt Cung Dạ Tiêu chỉ là

một bữa tiệc nhỏ, nhưng trong mắt những người bình thường như Trình Ly Nguyệt thì đây đã thuộc loại quy mô lớn cực kỳ sang trọng rồi.

Quẹt thiệp mời ở ngoài cửa, Trình Ly Nguyệt chậm rãi bước vào trong đại sảnh huy hoàng, chỉ thấy trong đại sảnh rộng lớn có trưng bày hàng trăm tác phẩm lớn nhỏ, Trình Ly Nguyệt nhìn cách ăn vận của nhân viên phục vụ, quả nhiên đều là sơ mi trắng kết hợp với quần ngắn màu đen, khách mời nữ đều mặc những bộ lễ phục thanh lịch, hút hồn, tay cầm một ly rượu sâm banh, vẻ

mặt khoan thai ngắm nhìn các tác phẩm hội họa.

Cô thực sự rất cảm kích vì dự đoán của Linda, nếu không cô cứ ăn vận như vậy tới đây sẽ chẳng khác nào nhân viên phục vụ.

“Tiểu thư, cho hỏi cô muốn uống gì?” Một nữ nhân viên phục vụ trẻ tuổi bước tới hỏi.

“Sâm banh, cảm ơn!” Trình Ly Nguyệt mỉm cười.

Tay cầm một ly sâm banh, Trình Ly Nguyệt bắt đầu tìm một bức họa, chậm rãi thưởng thức, cảm

giác này vừa thoải mái, vừa hưởng thụ, lại có thể cảm nhận được linh cảm không ngừng từ trong bức tranh.

Trình Ly Nguyệt đang đứng ngắm một bức tranh, cô không hề hay biết bóng dáng của cô cũng trở thành cảnh đẹp trong mắt những người đàn ông ở đây, có một số nhiếp ảnh gia hướng ống kính về phía cô, chụp lại bóng hình yêu kiều xinh đẹp của cô, có một số chàng trai trẻ cũng muốn nhân cơ hội này làm quen với cô.

Mặc dù xem triển lãm hội họa là một loại hưởng thụ nghệ thuật,

nhưng đối với nghệ sỹ mà nói những thứ đẹp dễ đều là hưởng thụ, vì thế vẻ đẹp của Trình Ly Nguyệt khiến họ muốn tiếp cận.

Trình Ly Nguyệt đang đứng ngắm một bức tranh, sau lưng có một chàng trai trẻ cao lớn điển trai bước tới, bình luận bức tranh mà Trình Ly Nguyệt đang xem: "Nét đặc sắc của bức tranh này nằm ở sự tùy ý thanh thoát giữa giống và không giống, xem ra họa sỹ là một người không chịu gò bó."

Trình Ly Nguyệt trả lời anh ta một câu: "Là tác phẩm thời kì đầu của Ferrero, ý cảnh rất đẹp!"

Chàng trai trẻ thấy cô bắt chuyện không khỏi vui mừng: “Xem ra hiểu biết của tiểu thư về hội họa rất thấu đáo.”

“Cái này có liên quan đôi chút tới nghề nghiệp của tôi, vì thế tôi có quan tâm hơn.” Trình Ly Nguyệt mỉm cười, vô cùng tao nhã.

“Vừa hay tôi không hiểu về lĩnh vực này lắm, không biết tiểu thư có thể cùng tôi thưởng thức các tác phẩm hội họa không?” Chàng trai vội vàng tiến thêm một bước tiếp cận cô.

Đúng lúc, này một giọng nam lạnh lùng bất ngờ vang lên sau lưng: “Cô ấy có bạn đi cùng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bị anh ta quấy rầy

Giọng nói này... Trình Ly Nguyệt vội vã quay đầu lại.

Chỉ thấy sau lưng cô không biết Cung Dạ Tiêu đã đứng đó từ lúc nào, gương mặt tuấn tú sa sầm khó coi.

Trình Ly Nguyệt hơi ngạc nhiên, anh ta sao lại tới đây?

Chàng trai kia rõ ràng không hề quen biết Cung Dạ Tiêu, nhưng khí thế trấn áp của Cung Dạ Tiêu vẫn khiến anh ta trong lòng hoảng sợ, vội vàng gượng cười rời đi.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt cười nhạt: "Cũng rất thu hút ong bướm đấy chứ?"

Trình Ly Nguyệt vô duyên vô cớ bị nói vậy, cô nhũn mày: "Tiểu Trạch đâu? Sao anh không ở cùng Tiểu Trạch?"

"Tiểu Trạch ăn cơm ở nhà ông tôi, không phải lo lắng" Cung Dạ Tiêu lạnh nhạt đáp.

Trình Ly Nguyệt sững người, nhà ông anh ta? Tiểu Trạch gặp gỡ người nhà họ Cung.

"Vậy anh... anh tới đây làm gì?"

Trình Ly Nguyệt lấy làm lạ, cả thành phố lớn thế này, không thể nào là tình cờ gặp gỡ được!

"Lẽ nào chỉ một mình em được mời? Tôi không thể được mời sao?" Cung Dạ Tiêu không muốn nói với cô rằng chính anh là người chủ động tìm tới, không thể để cô đắc ý được.

Trình Ly Nguyệt nghe giọng điệu có phần khiêu khích của anh, Trình Ly Nguyệt chỉ bĩu môi rồi!" một tiếng, sau đó cô cũng mặc kệ anh, tiếp tục di chuyển tới bức tranh kế tiếp.

Cung Dạ Tiêu khẽ nheo mắt, cảm thấy rất không vui, cô ấy chỉ phản ứng vậy thôi sao?

Cung Dạ Tiêu lấy một ly rượu vang đỏ từ tay của nhân viên phục vụ bên cạnh, bước tới bên cô, anh không có hứng thú với hội họa, nhưng vô cùng có hứng thú với cô của đêm nay.

Cởi bỏ bộ đồ công sở nghiêm túc ra, bộ lễ phục xanh ngọc tối nay càng tôn lên vẻ đẹp của cô, mặc dù bộ lễ phục này không phải thiết kế đỉnh cấp nhưng cũng không thể che lấp vóc dáng gọi cảm của cô, gầy không lộ xương, da trắng như tuyết, toàn thân giống như một búp bê sứ lấp lánh trong suốt.

Trình Ly Nguyệt đang ngắm tranh, nhưng cô cảm thấy rất không tự nhiên vì bên cạnh cứ có một đôi mắt sắc bén dõi theo cô, đôi mắt là người khác chắc cũng không thể nào tự nhiên được.

Trình Ly Nguyệt bức bối quay đầu lại nhìn người đàn ông làm phiền mình: "Anh nhìn đủ rồi chứ?"

"Mặc thế này là muốn tới đây quyến rũ đàn ông sao?" Cung Dạ Tiêu không kìm được, lên tiếng trách móc.

Trình Ly Nguyệt chỉ cảm thấy vô cùng nhảm nhí, cô mặc thế này chỉ là muốn ăn mặc cho phù hợp với không khí bữa tiệc, đâu phải tới để quyến rũ đàn ông? Có điều cô không muốn giải thích, chỉ nhướn mày: "Đừng vậy! Anh có ý kiến gì sao?"

Gương mặt tuấn tú của Cung Dạ Tiêu lập tức sa sầm, giờ tay nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có, rất có ý kiến! Tôi đã nói rồi, là mẹ của con tôi thì em nhất định phải thận trọng trong cuộc sống cá nhân, nếu không hậu quả tự chịu."

Trình Ly Nguyệt bị bộ dạng dữ tợn của anh làm cho sợ hãi, lẽ nào anh không nhận ra cô chẳng qua chỉ là bức tức nên nói vậy thôi sao? Cô giật mạnh cánh tay của mình ra, có phần giận dữ nói: "Tôi chỉ tới để xem triển lãm hội họa, anh đừng làm phiền tôi nữa có được không?"

Cung Dạ Tiêu lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Trình Ly Nguyệt đưa mắt nhìn anh, chuẩn bị đi sang một hành lang khác, cô vừa đi, Cung Dạ Tiêu lập tức cất bước đi theo, giống như một cái bóng cao lớn đi sát bên cạnh.

Trình Ly Nguyệt dừng bước, quay đầu lại nhìn anh, không biết nên nói sao: "Sao anh cứ phải đi theo tôi vậy?"

"Em cứ ngắm của em, tôi ngắm của tôi, ai đi theo em đâu." Cung Dạ Tiêu cao ngạo nói.

Nhưng rõ ràng là anh ta đang đi theo cô mà! Trình Ly Nguyệt không muốn buổi triển lãm bị anh ta hủy hoại, cô đành nhẫn nhịn nhìn ngắm thật kỹ.

Trên mỗi bức tranh đều có một chiếc đèn chiếu nhỏ, khi Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu lên ngắm tranh, ánh đèn cũng bao phủ lên gương mặt cô, như thể dung mạo cô được bao phủ bởi một lớp ánh sáng dịu nhẹ, vô cùng cuốn hút.

Ánh mắt sâu thẳm của Cung Dạ Tiêu nhìn lên gương mặt cô lập tức ngây người, anh từng nhìn thấy các thể loại mỹ nữ nhưng không có một ai khiến anh chú ý như người con gái này, cô giống như có ma lực trời cho chất lấy ánh. mắt anh, khiến anh không thể rời mắt.

Trình Ly Nguyệt có một đôi mắt to tròn, trong veo, khi chuyển động sẽ giống như một viên đá quý ướt át, cô khi thì ngắm tranh khi lại nhìn người đàn ông ở bên cạnh, ánh mắt không giấu vẻ chê bai

Mỗi lần cô dùng ánh mắt chê bai nhìn mình, sắc mặt Cung Dạ Tiêu lại sa sầm thêm một chút, cô ta đang chê anh làm ảnh hưởng tới mình?

Từ nhỏ tới lớn đây chắc chắn là lần đầu tiên Cung Dạ Tiêu bị người khác chê bai, cô ta mù sao, sao lại dám coi thường anh?

Linda ngôi nhà gọi điện cho một người bạn nam giới của mình, vừa nãy người bạn này cũng đang ở triển lãm hội họa, Linda định nhờ anh tối nay đưa Trình Ly Nguyệt về nhà.

Cô gửi một tấm hình tới điện thoại của người bạn, bảo anh ta đi tìm Trình Ly Nguyệt, nói chuyện về việc tới đưa cô về nhà.

Người bạn nam giới này là một người yêu nghệ thuật, chừng ba mươi tuổi, là một người đàn ông trưởng thành quyến rũ, thành công trong sự nghiệp, khi nhìn thấy tấm hình Linda gửi tới, lập tức động lòng.

Không ngờ, tới nay anh có vinh hạnh được đưa người con gái xinh đẹp thế này về nhà.

Vì thế anh bắt đầu đi tìm Trình Ly Nguyệt.

Có tranh ở một hành lang có liên quan tới phụ nữ, vì thế nội dung rất tế nhị, Trình Ly Nguyệt quay người rẽ vào hành lang này, vừa nhìn thấy một bức tranh ở phía tây cô vô cùng kinh ngạc.

Là một bức tranh lửa thể.

Trình Ly Nguyệt liếc mắt nhìn người đàn ông sau lưng, thấy anh cũng bước vào, hơn nữa ánh mắt anh di chuyển từ cô sang bức tranh, Trình Ly Nguyệt thầm cười nhạt, quả nhiên bản tính đàn ông là vậy.

Cung Dạ Tiêu nhìn một lát, vẻ mặt không hề thay đổi, sau đó lên tiếng: "Không đẹp bằng em!"

Trình Ly Nguyệt bối rối, anh ta vừa nói linh tinh gì vậy?

"Của em lớn hơn." Sau đó anh ta lại bổ sung thêm một câu.

Trình Ly Nguyệt muốn phát điên, lớn hơn? Anh ta nói ngực sao, anh ta không thể nghiêm túc ngắm tranh sao?

Đúng lúc này, mấy người ngắm tranh ở xung quanh cũng nghe thấy lời anh nói, một số người ngạc nhiên quay đầu nhìn Trình Ly Nguyệt khiến mặt cô đỏ bừng.

"Tôi vào nhà vệ sinh một lát." Trình Ly Nguyệt không muốn đi chung với anh ta.

Cung Dạ Tiêu không đi cùng, anh khoanh tay ánh mắt lạnh lùng nhìn những bức tranh ở hành lang này, mặc dù rất lộ nhưng ánh mắt anh không hề có gọn sóng nào, ngược lại trong đầu xuất hiện vóc dáng của Trình Ly Nguyệt, sau khi thăm so sánh, vóc dáng của cô đúng là hoàn mỹ.

Khi Trình Ly Nguyệt ra khỏi nhà vệ sinh, người bạn nam giới của Linda Trương Siêu tình cờ gặp được cô.

"Cô là Trình Ly Nguyệt phải không? Tôi là Trương Siêu, là bạn của Linda." Trương siêu mỉm cười chào hỏi.

Vừa nghe nói là bạn của Linda, Trình Ly Nguyệt đương nhiên cũng nhiệt tình hơn: "Chào anh, đúng vậy, tôi là Trình Ly Nguyệt."

"Quả nhiên người như tên gọi, vô cùng xinh đẹp, cô có ăn gì chưa?" Buffet ở đây khá ngon.

"A, chưa!" Trình Ly Nguyệt thành thật trả lời.

"Vậy cùng ăn nhé! Linda nhờ tôi tới nay đưa cô về nhà, tôi nghĩ chúng ta cũng nên làm quen đôi chút!" Trương Siêu lễ độ nhưng không kém phần khách sáo.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy bóng Cung Dạ Tiêu, nghĩ tới đây là bạn của Linda, không thể thất lễ, liền gật đầu nói: "Được thôi! Tôi cũng hơi đói rồi."

==

End chương 61

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bị ức hiếp

Trình Ly Nguyệt và Trương Siêu đi về phía sảnh buffet, còn Cung Dạ Tiêu cũng bước ra khỏi hành lang, anh nheo mắt nhìn về phía nhà vệ sinh, đợi Trình Ly Nguyệt.

Cung Dạ Tiêu cầm một ly rượu vang đỏ, thành thói dựa vào tường của hành lang, ánh đèn chiếu bên trên rọi xuống người anh, như thể một hoàng tử

bước ra từ trong tranh vẽ, vô cùng cuốn hút.

Lần này có không ít những cô gái trẻ tới triển lãm, nhìn thấy người đàn ông này lập tức tìm đập xốn xang, mặt đỏ bừng bừng, thậm chí khen quá đẹp trai.

Cung Dạ Tiêu sau khi trở thành gia chủ của nhà họ Cung, hình của người nhà họ Cung gần như đã bị gỡ xuống khỏi mạng internet, vì thế mọi người đều biết tên Cung Dạ Tiêu, cũng biết đó là một người đàn ông đẹp trai tuấn tú như satan, người thường rất ít nhìn thấy hình của anh ta, anh không giống như những đối tượng con nhà giàu khác, thường để lộ không ít bê bối, chỉ sợ người không biết tới mình.

Anh, thần bí, kín tiếng.

"Đẹp trai quá! Trời ơi! Người đàn ông đẹp trai thế này ở đâu ra vậy?"

"Ước gì có được số điện thoại của anh ấy."

Hai cô gái hào hứng tới mức vừa đi vừa thì thầm to nhỏ.

Đáng tiếc, nhìn gương mặt của anh chừng hai phút, liền thấy anh tỏ vẻ khó chịu và không vui.

Cô ta vào nhà vệ sinh sao lâu vậy?

Cung Dạ Tiêu tiếp tục đợi chừng vài phút, cuối cùng anh có một suy đoán, có lẽ cô ấy đã ra rồi, chỉ là muốn tránh anh mà thôi!

Chết tiệt, cô ta trốn tránh anh?

Sợ dây thần kinh phần nộ của anh giống như rất dễ dàng bị Trình Ly Nguyệt tác động.

Đôi chân dài của Cung Dạ Tiêu bước những bước chân vững chắc, nhanh nhẹn, anh bắt đầu tìm kiếm Trình Ly Nguyệt trong đại sảnh, tìm một vòng vẫn không thấy cô đâu, ánh mắt anh nhìn về phía hành lang nối liền với sảnh buffet, anh nheo mắt bước đi.

Trong sảnh buffet, ánh đèn lãng mạn, không khí rất nên thơ, trên bàn có cắm hoa hồng đỏ, bài trí như thể nơi hẹn hò của tình nhân.

Trình Ly Nguyệt và Trương Siêu cầm đĩa ngồi xuống vị trí gần cửa sổ, ăn được một lúc, Trình Ly Nguyệt không chú tâm cho lắm, cô suy nghĩ không biết Trình Dạ Tiêu có tới tìm cô hay không?

Thôi mặc kệ, dù sao thì họ cũng không tới cùng nhau, cô không cần phải quan tâm tới anh ta.

"Trình tiểu thư, tin rằng năng lực làm việc của cô nhất định không tồi."

"Tôi là một người mới vào nghề, chỉ có thể nói là bình thường." Trình Ly Nguyệt khiêm tốn nói.

Triệu Siêu mỉm cười nhìn cô: "Chúng ta cùng nghề, không có khái niệm người mới người cũ, nhiều lúc năng lực đột phá của người mới còn mạnh hơn, tôi tin rằng cô sẽ nhanh chóng trở lên xuất sắc."

Trình Ly Nguyệt mỉm cười: "Cảm ơn lời khen ngợi."

Ở cửa vào, một bóng người tuấn tú ló cuốn bước vào, ánh mắt sắc bén như hồ báo của anh lướt qua sảnh ăn, cuối cùng dừng lại

Vị trí gần cửa sổ, trên người người phụ nữ đang ngồi ăn cùng với một người đàn ông, đáng chết là, cô còn cười rất rạng rỡ với anh ta.

Anh tìm cô mười phút, còn cô thì lại ngồi cười đùa vui vẻ với một người đàn ông khác, ăn bữa tối lãng mạn.

Lại còn nói không phải tới quyến rũ đàn ông, vừa quay lưng đi đã tìm được một đối tượng khác rồi.

Đôi mắt đang cười của Trình Ly Nguyệt khẽ ngẩng lên, bất giác nhìn thấy anh đang đi vào, cô giật nảy mình, Cung Dạ Tiêu sao lại tới đây?

Khi Cung Dạ Tiêu bước tới, Trương siêu cũng chú ý tới người đàn ông có khí thế mạnh mẽ này, anh kinh ngạc một lát, liền hỏi Trình Ly Nguyệt.

"Bạn của cô sao?"

"A.." Trình Ly Nguyệt định nói gì đó thì một giọng nam lạnh lùng đã trả lời thay cô: "Cô ấy là mẹ của con trai tôi."

Trương siêu ngạc nhiên, nhìn Trình Ly Nguyệt tỏ vẻ khó tin: "Cô có con rồi sao? Cô kết hôn rồi?"

"Xin lỗi." Trình Ly Nguyệt bối rối xin lỗi, sau đó đứng dậy, vừa đứng dậy cánh tay đã bị người đàn ông giữ chặt, kéo đi về phía lối ra.

Cổ tay của Trình Ly Nguyệt đau nhức, cô kêu lên: "Cung Dạ Tiêu, anh làm tôi đau rồi, anh bỏ tôi ra."

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu nhìn về phía ban công bên cạnh, ban công có rèm che kín, anh nghĩ ngợi một lát sau đó kéo cô vào.

Lưng Trình Ly Nguyệt dựa sát vào tường, cổ tay lúc này mới được buông ra, cô xoa nhẹ cổ tay đang bị đau, trừng mắt nhìn người đàn ông bá đạo vô lý này: "Anh đang làm cái gì vậy?"

"Còn tôi cũng muốn hỏi em, em đang làm gì! Vừa quay đi đã mãi đi quyến rũ người đàn ông khác rồi? Hử?" Người anh bỗng nhiên áp sát lại, ghì chặt cô dựa sát tường.

Trình Ly Nguyệt há miệng định kêu lên, anh ghé sát tai cô cảnh cáo: "Kêu đi! Kêu to lên để người ta tới xem."

Tiếng kêu Trình Ly Nguyệt lập tức bị nuốt lại, mặt đỏ bừng, đưa tay đẩy anh ra: "Cung Dạ Tiêu, anh đừng làm bừa."

"Nếu như em cần đàn ông, tôi không ngại giúp cô thỏa mãn."

Trình Ly Nguyệt giận dữ đẩy anh ra: "Anh nói linh tinh gì vậy?"

Tuy nhiên, một giây sau, hai tay cô bị anh kẹp chặt trong tay, giữ cao trên đỉnh đầu, mùi vị đàn ông nguy hiểm và lạnh lùng ập tới, giọng khàn quyến rũ lẫn quát bên tai: "Tôi có lòng tin có thể làm em thỏa mãn hơn bất cứ người đàn ông nào."

Trình Ly Nguyệt tức tối, người cô bị giữ chặt, cảm giác nguy hiểm nam tính ập tới, cô đang định đẩy anh ra xa một chút, mới khẽ nấp máy môi đã bị nụ hôn của anh chặn lại.

Trình Ly Nguyệt vốn dĩ đang bị anh ép sát vào tường, muốn tránh nụ hôn này cũng không có cách nào cả, đầu ngửa ra sau sẽ là tường, nụ hôn cháy bỏng có ý vị trừng phạt mạnh bạo ập tới.

Đôi mắt anh không hề nhắm lại, chỉ khẽ khép hờ, sâu hun hút tựa hồ hố đen, muốn hút cô vào trong.

Hơi thở của Trình Ly Nguyệt trở lên gấp gáp, lồng ngực nhấp nhô liên tục.

Hôn tới phút cuối, anh buông cô ra trước, vẻ mặt kiểm chế và nhẫn nhịn.

Cô đứng là yêu tinh.

Cung Dạ Tiêu buông cô ra, đồng thời ra lệnh: "Cùng tôi đi đón con."

Trình Ly Nguyệt cũng như người dựa lên tường, cô muốn chửi thề, nhưng phát hiện ra rằng không còn sức để chửi anh ta, chỉ không ngừng thở mới dễ chịu hơn một chút.

"Mười phút nữa tôi đợi em ngoài cửa." Cung Dạ Tiêu nói xong liền vén rèm bước ra.

Sau lưng, Trình Ly Nguyệt giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi, hơi thở toàn mùi vị của anh, cô đưa tay lau miệng, trong đầu bây giờ vẫn còn choáng váng vì thiếu oxy.

Cung Dạ Tiêu đi thẳng ra ngoài cửa, dưới ánh đèn mờ ảo, gương mặt anh sa sầm, dường như đang phải nhẫn nhịn vô cùng khổ sở.

Nụ hôn ban nãy đã khiến anh rung động nảy sinh ham muốn, nhưng không có nơi giải tỏa, đối với đàn ông mà nói đây là một sự giày vò.

Trình Ly Nguyệt đứng ở ban công để lấy lại bình tĩnh, cô thề rằng cô không muốn ở cùng người đàn ông này, nhưng cô phải đi đón con, cô không thể bỏ mặc con ở nhà họ Cung.

Cô hít thở thật sâu, triển lãm hội họa đã bị người đàn ông kia hủy hoại hoàn toàn, nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ.

Cô sầm mặt bước ra, thấy người đàn ông dựa vào cột hành lang hút thuốc, khói thuốc khiến ngũ quan tuần tú hoàn mỹ của anh càng trở lên tà mị, nguy hiểm.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt nhìn nét mặt sa sầm của cô, anh cầm điều thuốc lên khay dập thuốc bên cạnh, dẫn cô đi về phía xe của anh.

=====

End chương 62

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Cô muốn con trai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 63: Cô muốn con trai

Cung Dạ Tiêu lái chiếc xe Rolls-Royce, rộng rãi thoải mái, Trình Ly Nguyệt kéo cửa xe ngồi vào trong, gương mặt quay ra phía cửa, mặc kệ người đàn ông bên cạnh.

Cung Dạ Tiêu vừa bình thản điều khiển vô lăng, trong đầu vẫn nghĩ về việc ban nãy, thực ra anh hơi áy náy vì việc vừa đã làm với cô, nhưng xin lỗi và cúi đầu không phải sở trường của anh, vì thế anh kìm nén không nói ra câu xin lỗi.

Việc này khiến cho không khí trong xe suốt dọc đường đi vô

cùng căng thẳng, nặng nề, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Khi còn mười mấy phút nữa là tới nhà họ Cung, Cung Dạ Tiêu gọi điện cho quản gia, khi anh nói chuyện với người trong điện thoại, tốc độ xe liền chậm lại, cuối cùng anh nói "Được!" sau đó ngắt điện thoại.

Đôi mắt trong veo của Trình Ly Nguyệt nhìn anh chăm chú: "Có chuyện gì vậy?"

"Hôm nay con nô nghịch nhiều, mệt quá đã ngủ trên giường của ông tôi rồi, ý ông là tối nay để

con ngủ ở nhà."

Trình Ly Nguyệt vừa nghe xong lập tức lo lắng: "Không được."

Cung Dạ Tiêu nhíu mày, biết cô lo lắng điều gì, anh nói: "Chỉ để con ở với ông một đêm thôi."

"Không được, tôi phải đón con về." Trình Ly Nguyệt kiên quyết, cô không muốn con quá thân thiết với người nhà họ Cung.

"Trình Ly Nguyệt, em đừng quên, Tiểu Trạch là người nhà họ Cung, sớm muộn gì con nó cũng phải trở về nhà họ Cung." Cung Dạ

Tiêu muốn cô sớm hiểu rõ đạo lý này, tương lai có lẽ cô sẽ buông tay dễ dàng hơn.

Trình Ly Nguyệt nghe xong lập tức ghen ngào, nước mắt giàn giụa: "Ai nói vậy, nó là con tôi."

Cung Dạ Tiêu sửng sốt, ánh đèn trong xe tuy không sáng nhưng nước mắt của cô, từng giọt long lanh sáng như sương sớm, tí tách tuôn rơi, cô dùng đôi mắt nhắm lại để nhìn anh: "Tôi mặc kệ, tôi muốn gặp con tôi, tôi muốn nhìn thấy con tôi ngay bây giờ."

Cung Dạ Tiêu nheo mắt nhìn cô

mấy giây, đôi mắt sâu thẳm thoáng vụt qua một chút xót thương mà chính anh cũng không để ý, anh khẽ thở dài, cầm điện thoại gọi lại số điện thoại của nhà họ Cung, đầu bên kia là quản gia: "Alo, Cung thiếu gia, anh còn việc gì không?"

"Tôi tới đón con, nói với ông tôi một tiếng." Cung Dạ Tiêu nói xong liền ngắt điện thoại.

Nước mắt Trình Ly Nguyệt vẫn đọng trên khóe mắt, trên cằm cũng có mấy giọt nước mắt long lanh, Cung Dạ Tiêu ma xui quỷ khiến thế nào đưa tay lau nhẹ

cầm cô, khẽ trách cứ: "Sao thích khóc hơn cả con nít vậy?"

Câu nói này khiến Trình Ly Nguyệt quay mặt đi, mặc kệ anh ta.

"Được rồi, tôi sẽ đón con về, em đợi ở trong xe." Cung Dạ Tiêu an ủi một câu, nước mắt phụ nữ, anh thực sự rất sợ, đặc biệt là của người phụ nữ này, vừa rồi lòng anh thực sự rối bời.

Trình Ly Nguyệt lau nước mắt, nhìn xe chạy tới trước một cánh cửa rộng, khu nhà này không phải nhà cao tầng, mà là nhà cổ

có nét cổ xưa.

Cung Dạ Tiêu dừng xe ở cửa, anh bước chân xuống xe.

Cung Dạ Tiêu bước vào đại sảnh, chào quản gia rồi lên lầu, tới phòng ngủ chính, chỉ thấy ông Cung đang chống gậy ngồi ở mép giường, nhìn cậu bé đang ngủ, cũng không rõ ông đang nghĩ gì, xung quanh chiếc sofa ở bên cạnh bày đầy đồ chơi của trẻ con.

"Ông." Cung Dạ Tiêu bước vào gọi ông một tiếng.

Ông Cung lập tức ra hiệu anh nói khẽ: "Đừng làm ồn tới Tiểu Trạch."

"Ông, con tới đón bé về, bé nửa đêm tỉnh dậy không thấy mẹ sẽ khóc." Cung Dạ Tiêu nói khẽ.

"Không phải chứ!" Ông Cung đương nhiên không nỡ rời xa chỗ nội của mình.

Cung Dạ Tiêu gật đầu, nói dối: "Bé chỉ là chơi mệt nên mới ngủ, nếu khi tỉnh dậy không thấy mẹ sẽ khóc ầm ỹ."

Ông Cung nhìn cậu nhóc đang

ngủ say, đành thỏa hiệp nói:
"Được rồi! Bế nó về đi! Sau này
thường xuyên dẫn nó tới chơi!"

"Vâng!" Cung Dạ Tiêu đáp một
tiếng, cúi người bế cậu nhóc
đang ngủ lên, cậu nhóc giật mình
tỉnh giấc, dụi mắt, nhìn thấy ba
bế mình, giọng nói lập tức nghẹn
ngào, tủi thân: "Mami đâu rồi?"

"Mami đang đợi con ở nhà."
Cung Dạ Tiêu an ủi.

Ông Cung nghe thấy bé con quả
nhiên vừa tỉnh dậy đã đòi mẹ liền
thở dài.

Cậu nhóc ôm lấy cổ Cung Dạ Tiêu, dường như mới phát giác mình đã ngủ quên, cho dù mệt cũng không nhắm mắt nữa.

“Chào cụ đi!” Cung Dạ Tiêu nói với cậu bé.

Cậu bé đã rất mệt, chỉ khẽ vẫy tay sau đó gục vào lòng ba, chớp mắt vô cùng đáng thương, Cung Dạ Tiêu ôm bé ra ngoài cửa, tới thẳng bên xe hơi.

Cung Dạ Tiêu kéo cửa xe chỗ ghế phụ, đặt cậu bé vào lòng Trình Ly Nguyệt, cậu bé thấy mẹ cũng ở đây liền ôm lấy cổ cô, dụi mặt

vào lòng cô: "Mami, mami...
Mami cũng tới rồi!"

Trình Ly Nguyệt ôm chặt lấy con trai, trong lòng lúc này mới thật sự yên tâm. Cô ôm cậu nhóc không nói gì, cứ thơm liên tục, chỉ cần thơm vậy mới yên lòng, cậu nhóc cũng ôm chặt lấy mẹ, dụi mặt vào ngực cô, mím chặt môi, ánh mắt ánh lên vẻ nhớ nhung.

Cung Dạ Tiêu ngồi lên xe, nhìn thấy hai mẹ con đang thân mật ở bên cạnh bất giác cảm thấy ngưỡng mộ con trai, e rằng chỉ có cậu nhóc này mới có thể khiến

cô vui như vậy!

Trình Ly Nguyệt xoa nhẹ đầu cậu bé nói: “Ngoan, ngủ đi!”

Cậu bé chắc đã bị đánh thức, chắc đang rất mệt.

Cậu bé yên tâm nằm trong lòng mẹ, hai tay giơ ra ôm mặt Trình Ly Nguyệt, chớp đôi mắt to tròn, cảm giác yên lòng và yêu thương này không ai có thể dành cho cậu được.

Chỉ cần mami.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu lặng lẽ

nhìn cảnh tượng này, suy nghĩ phức tạp lưu chuyển trong đáy mắt.

Về tới dinh thự, Cung Dạ Tiêu dừng xe, bước qua đi bế con thay cho Trình Ly Nguyệt, vì cô đã bế cả chặng đường dài, sợ cô sẽ mệt.

“Không cần, tôi bế được.” Nào ngờ, Trình Ly Nguyệt không cho anh bế.

Cung Dạ Tiêu sửng sờ mấy giây, cô ấy bây giờ đề phòng cả anh nữa sao?

Anh đành phải nghiêng người, cậu nhóc đã ngủ say trong lòng mẹ, Trình Ly Nguyệt mặc dù bế hơi mỏi tay, nhưng cô vẫn kiên quyết bế con lên lầu, thậm chí ôm cả vào phòng khách của cô, không ôm về phòng ngủ chính.

Cung Dạ Tiêu đi vào theo, nhúu má, tuy nhiên nể tình cô vừa mới khóc, anh không so đo với cô.

Tối nay, Cung Dạ Tiêu trần trọc mãi không tài nào chợp mắt, trong đầu suy nghĩ rất nhiều việc, mọi việc liên quan tới con trai và người phụ nữ này, nhưng

có một việc, anh dường như kiên định hơn.

Phòng bên cạnh, Trình Ly Nguyệt cũng không ngủ ngay, cô mở to mắt, nhìn con trai bên cạnh không hề chớp mắt, trong lòng cô cũng kiên định một điều, cho dù thế nào đi nữa cô cũng không rời xa con.

Buổi sáng.

Trình Ly Nguyệt vẫn còn đang mơ màng, cảm giác trên má có cảm giác ướt ươn ướt, cô mở mắt ra thì nhìn thấy con đang nằm bò trên ngực mình, đôi môi đỏ chúm

chím đang thơm cô!

Trình Ly Nguyệt mỉm cười ôm lấy con, cậu bé thơm ướn hết má cô.

“Mami, con yêu mẹ lắm!” Cậu bé cười tí mắt bày tỏ tình cảm, sau đó cơ thể nhỏ bé quấn lấy mẹ, ôm thật chặt.

Chương 64: Đòi công cô

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười ôm cậu bé vào lòng, nghĩ tới hôm nay là thứ bảy, cô có thể nghỉ ngơi thư giãn, cô định ở bên con cả ngày, cô nhớ ra bên cạnh biệt thự chẳng phải là một khu rừng, vừa hay có thể dẫn con vào rừng chơi. “Đánh răng thôi! Hôm nay mẹ sẽ ở nhà với con cả ngày.”

“Thật vậy ư?”

“Ừ, chúng ta sẽ tới khu rừng bên kia chạy bộ có được không?”

“Vâng ạ!” Cậu nhóc hào hứng.

Khi còn ở nước ngoài, hai ngày

nghỉ cuối tuần Trình Ly Nguyệt đều dẫn con chạy bộ quanh công viên, sau khi về nước, thú vui này của hai mẹ con giảm hẳn.

Hai mẹ con thay đồ xuống lầu, thời gian không còn sớm, Trình Ly Nguyệt dẫn con đi vào nơi không khí trong lành trong rừng, đây là một ngọn núi nhỏ, nằm cách trung tâm thành phố không xa, vẻ nguyên sơ được bảo tồn hoàn hảo, giờ đây ngọn núi này e là đã thuộc vào phạm vi tài sản của Cung Dạ Tiêu.

Bởi không có ai dám vào đây leo núi, trong núi được thu dọn rất

sạch sẽ, không khí trong lành, là một nơi tuyệt vời để vận động.

Trình Ly Nguyệt đi cùng con, thú vui đó người thường không thể nào hiểu được, sự ăn ý giữa mẹ và con, mỗi ánh mắt động viên, tình yêu và sự ỷ lại của cậu bé với mẹ.

Cung Dạ Tiêu sau khi trở dậy liền tới gõ cửa phòng Trình Ly Nguyệt, gõ một hồi không thấy ai trả lời, anh liền vặn chốt cửa, không ngờ vừa vặn cửa liền mở ra, trong phòng không thấy bóng dáng mẹ con Trình Ly Nguyệt đâu nữa.

Tim anh như thể bị một sợi thép thít chặt, lo lắng căng thẳng, lẽ nào cô ấy đã dẫn con bỏ đi rồi!

Cung Dạ Tiêu xuống lầu, nhìn thấy quản gia Trương Đức: "Chú Đức, Trình Ly Nguyệt và Tiểu Trạch đâu rồi?"

"Ồ! Thiếu gia đừng lo lắng, Trình tiểu thư dẫn tiểu thiếu gia vào khu rừng gần đây chạy bộ rồi."

Cung Dạ Tiêu lúc này mới nhẹ lòng, anh khẽ thở phào, anh mặc một chiếc áo tshirt màu xám và quần âu, cũng đang định đi thể

dục, anh đi giầy và bước ra khỏi cửa dinh thự.

Anh nhìn sang trái rồi lại nhìn sang phải, dựa vào trực giác anh chọn con đường núi bên trái, đôi chân dài của anh bước nhanh đi, đuổi theo hai mẹ con kia.

Trình Ly Nguyệt và con trai đi không nhanh, chả mấy chốc anh đã đuổi kịp.

“Baba, baba cũng tới rồi!” Cậu bé phát hiện ra Cung Dạ Tiêu trước tiên.

Trình Ly Nguyệt vừa quay đầu lại

đã thấy người đàn ông cao lớn đang bước nhanh tới, cô hơi ngạc nhiên, sao anh ta lại tới đây?

Cung Dạ Tiêu mỉm cười nhìn con trai hai má đỏ hây hây: “Leo núi mệt không?”

“Không mệt!”

“Tốt lắm! Cố lên, chúng ta đi tiếp nào.” Cung Dạ Tiêu nói xong, đưa mắt nhìn lên, bắt gặp đôi mắt trong veo của Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt nhú mày, thời gian của cô và con anh cũng

muốn xen ngang vào làm gì?

Cung Dạ Tiêu lập tức dắt tay con bước lên phía trước, Trình Ly Nguyệt đi theo phía sau, cậu bé vừa đi vừa quay đầu lại: "Mami, cố lên!"

Trình Ly Nguyệt hiểu rằng cậu bé rất yêu quý Cung Dạ Tiêu, cho dù mới nhận nhau nhưng tình cảm rất sâu đậm, chính là vì từ khi cậu bé ý thức được người khác có ba, trong đầu cậu vẫn luôn tưởng tượng ra một người cha, cậu bé khao khát có được tình yêu trọn vẹn.

Đây cũng chính là lí do khiến Trình Ly Nguyệt không ngăn cản tình cảm của con và Cung Dạ Tiêu, là một người mẹ cô không thể ích kỷ với con, mà phải tạo ra cho con một môi trường trưởng thành lành mạnh.

Trình Ly Nguyệt bước đi nhưng trong lòng không mấy tập trung nên đâu biết phía trước có bậc thang, cô bước hụt một bước, cả người mất thăng bằng, khuỵu gối về phía mặt đất trái xi măng.

"Á..." Trình Ly Nguyệt khẽ kêu lên một tiếng.

Tiếp theo đó đầu gối của cô quỳ mạnh xuống mồm nhọn lồi lên, cô chỉ mặc một chiếc quần thể thao ngắn, đầu gối trắng như tuyết lập tức đỏ tấy, tím bầm, rớm máu.

“Mami...” Tiểu Trạch vội vàng lao từ trên xuống.

Cung Dạ Tiêu cũng bước xuống, Trình Ly Nguyệt đau đớn ngồi trên thêm đá, hai đầu gối đều bị thương.

Hai mắt cậu bé đỏ hoe, thương mẹ bật khóc: “Mami, có đau không?”

"Không đau, chỉ là vết thương nhỏ thôi, về bôi thuốc sẽ khỏi." Trình Ly Nguyệt mặc dù rất đau nhưng nhìn thấy nước mắt của con, cô chỉ có thể nói không sao.

Cung Dạ Tiêu cúi người, cậu bé liền chu môi mách với anh: "Baba, mami bị thương rồi."

Đôi mắt sâu thẳm của Cung Dạ Tiêu nhìn về phía Trình Ly Nguyệt: "Sao lại bất cẩn thế?"

Trình Ly Nguyệt hơi chột dạ, vừa rồi là cô không tập trung khi đi bậc thang."

Cung Dạ Tiêu nói với cậu nhóc đang lo lắng khóc lóc: "Tiểu Trạch, con có thể tự xuống núi không?"

"Vâng!"

"Ừ, vậy đi thôi!" Cung Dạ Tiêu nói xong liền cúi xuống trước mặt Trình Ly Nguyệt: "Lên đây."

Trình Ly Nguyệt nhìn tấm lưng rộng của anh, trái tim lỗi mất vài nhịp, anh định cống cô xuống núi sao?

"Mami, mau trèo lên, để baba

cống xuống núi!" Cậu bé nói với cô.

"Không cần đâu, tôi tự đi được." Trình Ly Nguyệt không muốn nhờ vả anh ta, tối qua anh nói để con ở nhà họ Cung, cô bất giác trở lên đề phòng anh.

Trình Ly Nguyệt vừa run rẩy đứng dậy, hai cánh tay rắn chắc của Cung Dạ Tiêu đã đỡ lấy hông cô, cống cô đứng lên, Trình Ly Nguyệt giật mình sợ hãi, không thể không vòng tay ôm lấy cổ anh, cứ như thế cô bị người đàn ông này cống đi.

"Cung Dạ Tiêu, anh bỏ tôi xuống, tôi nói rồi, tôi có thể tự đi được." Trình Ly Nguyệt giãy giụa phản đối.

Nào ngờ, cô bị té tét mông hai cái: "Ngoan ngoan giữ chắc vào."

Trình Ly Nguyệt mặt đỏ bừng, cậu nhóc thì cẩn thận đi trước dẫn đường, không phát hiện ra sự lúng túng của mẹ.

Trình Ly Nguyệt không dám giãy giụa nữa, Cung Dạ Tiêu cõng cô xuống núi, về tới dinh thự, Trương Đức đã lấy hộp thuốc ra, Trình Ly Nguyệt ngồi xuống sofa,

hai đầu gối đã được bôi thuốc đỏ, cũng may vết thương không sâu.

“Mami, hôm nay chúng ta không đi đâu nữa hết, ở nhà chơi có được không?” Cậu bé thương mẹ, không còn muốn đi chơi nữa.

Trình Ly Nguyệt cũng thấy cạn lời, mới sáng sớm đã khiến mình thành ra thế này, lại còn khiến con trai lo lắng tới vậy.

Một lát sau, người giúp việc làm xong bữa sáng, Trình Ly Nguyệt, cậu nhóc và Cung Dạ Tiêu cùng ngồi ăn.

Khi ăn sáng, Cung Dạ Tiêu tò mò hỏi cô: “Khi đi đường, đầu óc em nghĩ gì vậy?”

“Không nghĩ gì.” Trình Ly Nguyệt ủ dột trả lời.

Anh không hề tin điều cô nói, bậc thêm vừa lớn lại vừa bằng phẳng, vậy mà cô cũng ngã được, chắc chắn là không tập trung.

Ăn sáng xong cậu nhóc nhất quyết không chịu lên lầu chơi đồ chơi, cứ thế ngồi bên cạnh Trình Ly Nguyệt, nhìn chăm chặp vào vết thương của cô hi vọng có thể nhanh khỏi.

Cung Dạ Tiêu đưa cho hai mẹ con mỗi người một chiếc ipad, Trình Ly Nguyệt cũng tranh thủ rảnh rỗi, cùng con ôm ipad, cậu nhóc nghe ba trăm bài hát thiếu nhi, Trình Ly Nguyệt xem tin tức, Cung Dạ Tiêu thì về thư phòng xử lý công việc.

Trình Ly Nguyệt cho con xem một tiếng sau đó lên lầu chơi đồ chơi, không cho xem quá lâu.

Chương 65: Em dám gả thì tôi dám cưới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cậu bé ngoan ngoãn nghe lời, sau một giờ, cậu chạy lên lầu lấy máy bay điều khiển từ xa ra vườn chơi, Trình Ly Nguyệt cũng không xem nữa, chậm rãi bước ra vườn chơi cùng con.

Hai ngày cuối tuần trôi qua như vậy.

Cung Dạ Tiêu cũng ở nhà, buổi tối không tranh ngủ cùng con với cô, cậu bé cũng không bắt họ ngủ với nhau, Trình Ly Nguyệt bị thương, cậu bé không muốn ba người ngủ chung một giường đè vào chân cô.

Chớp mắt thứ hai đã tới, hôm nay cũng là thời điểm học sinh báo danh sau kì nghỉ hè, cậu bé nên đi học thôi.

Hôm nay, Trình Ly Nguyệt xin Linda nghỉ phép một ngày, Cung Dạ Tiêu đã thu xếp thủ tục để cậu bé nhập học, bây giờ, Trình Ly Nguyệt dẫn con vào trường tham quan.

Địa chỉ của trường không quá xa xôi, nhưng cũng rất đáng ngạc nhiên, ngôi trường giống như một thành lũy kiên cố, nguồn lực giáo viên hùng hậu, cơ sở hạ

tầng đình cấp, nề nếp trong trường học rất tốt, chả trách học phí mắc tới vậy.

Nhưng mức học phí này đối với người có tiền chẳng qua cũng không đáng là bao. Đối với người giàu có, điều quan trọng nhất là an toàn và giáo dục của con cái, đặc biệt là mạng an ninh, đây là điều họ coi trọng nhất.

Trình Ly Nguyệt nhìn khắp một lượt, so sánh với ngôi trường mầm non ở khu chung cư, đúng là một sự so sánh khập khiễng.

Cậu bé không thích đi học lắm,

dọc đường đi cứ ngó ngang ngó dọc, miệng chu ra, cậu ta mới ba năm hai tháng tuổi, không khóc không ăn vạ đã là tốt lắm rồi.

Vừa nhìn thấy mấy đứa bé bằng tuổi cậu bé đều khóc nước mắt ngấn nước mắt dài.

Trình Ly Nguyệt cúi xuống, dịu dàng nhìn con, khuyên nhủ: "Tiểu Trạch à, mỗi bạn nhỏ đều phải đi học, đi học có thể học được rất nhiều thứ, ví dụ như học kiến thức, học cách đối nhân xử thế, sẽ có rất nhiều bạn bè, con biết không?"

"Vâng! Con sẽ ngoan ngoãn đi học." Cậu bé rõ ràng không hề tình nguyện.

"Sau này, khi con tan học mỗi ngày, mami sẽ đến đón con đúng giờ có được không?" Trình Ly Nguyệt bảo đảm.

"Mami và baba cùng tới chứ?" Cậu nhóc hỏi.

Cung Dạ Tiêu cúi người, đưa tay ôm vai Trình Ly Nguyệt, mỉm cười đồng ý: "Được, hàng ngày ba và mami sẽ cùng tới đón con tan học."

Trình Ly Nguyệt vì muốn phối hợp an ủi con trai đang sợ đi học, đành phải chịu đựng bàn tay kia, mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, ba mẹ sẽ cùng tới."

Cậu nhóc thấy ba mẹ yêu thương nhau như vậy: "Vâng" xong liền dang đôi tay nhỏ bé của mình ôm lấy ba mẹ.

Cung Dạ Tiêu và Trình Ly Nguyệt được cậu bé ôm, lập tức má kề má, có cảm giác vô cùng thân mật, Trình Ly Nguyệt mặt nóng bừng, Cung Dạ Tiêu thì vô cùng tận hưởng cử chỉ này, hương thơm ngọt ngào của người con

gái bên cạnh khiến anh tham lam hít thở thêm hai hơi.

“Baba, mami, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau nhé! Mãi mãi không rời xa! Gia đình ta phải yêu thương nhau!” Không biết cậu bé học câu này ở đâu, nói rất nghiêm túc.

Tâm nguyện của cậu bé khiến trái tim Trình Ly Nguyệt run lên, cậu quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, vừa hay bắt gặp ánh mắt sâu thẳm đầy ẩn ý của anh, trong ánh mắt ấy có những tình cảm phức tạp mà cô không hiểu.

Trình Ly Nguyệt vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy đôi môi gợi cảm của Cung Dạ Tiêu khẽ mấp máy: “Được, gia đình ba người chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Giọng anh rất trầm, hơi thở ấm nóng giống như một chiếc lông vũ thổi nhẹ qua vành tai Trình Ly Nguyệt, câu nói này lọt vào tai cô cũng vô cùng tình cảm và mạnh mẽ.

Trình Ly Nguyệt nín thở, người đàn ông này nói thật hay đùa? Hay là lại lừa con trai cô?

“Vâng! Mami cũng hứa đi!” Cậu

bé nghe thấy ba hứa rồi, giờ muốn nghe mẹ hứa.

Trình Ly Nguyệt có thể hứa gì chứ? Gia đình ba người mãi mãi ở bên nhau cũng có nghĩa là cô phải gả cho người đàn ông này? Bây giờ cô rất sợ loại sinh vật là đàn ông này.

"Tiểu Trạch à, mẹ con đã thăm đồng ý rồi." Cung Dạ Tiêu biết cô xấu hổ, nên giúp cô giải vây.

Cậu bé cũng không làm khó mẹ, buông cánh tay đang ôm chặt ra, lúc này, giáo viên chủ nhiệm của cậu, một người phụ nữ chừng ba

mười tuổi có kinh nghiệm dạy học phong phú bước tới: "Tiểu Trạch, hôm nay tới trường chơi có vui không?"

Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay chào ba mẹ ở sau lưng: "Chào ba mẹ, tan học ba mẹ nhớ đến đón con nhé!"

Cung Dạ Tiêu gật đầu nhìn theo cậu bé, Trình Ly Nguyệt cũng mỉm cười nhìn cậu, khi cậu bé được cô giáo dẫn đi, nụ cười của Trình Ly Nguyệt cũng tắt dần.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: "Tôi hi vọng sau này

anh không nói những lời lừa gạt con nữa, nó còn bé, sẽ tưởng là thật."

Cung Dạ Tiêu khẽ nhú mày: "Tôi nói dối con khi nào?"

"Chính là câu nói ban nãy, cái gì mà gia đình ba người mãi mãi bên nhau? Những việc không làm được thì đừng hứa." Trình Ly Nguyệt chỉ thẳng ra câu nói này.

Đôi lông mày rất đẹp của Cung Dạ Tiêu nhíu chặt lại, anh đột nhiên giơ tay, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ bé của cô kéo sát lại gần mình: "Ai nói tôi không làm được,

chỉ cần em dám gả tôi sẽ dám cưới."

Gọng nói trầm thấp, hơi khàn và kiên quyết.

Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên mở tròn mắt, giơ tay đẩy anh ra theo bản năng: "Cung Dạ Tiêu, ai nói tôi sẽ gả cho anh?"

"Đời này em ngoài gả cho tôi ra, em thử gả cho người đàn ông khác thử xem! Tôi tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người đàn ông nào làm cha dượng của con trai tôi." Cung Dạ Tiêu cảnh cáo, lời nói ẩn chứa nguy hiểm

chí mạng, bàn tay trên eo càng giữ chặt khiến cô áp sát người anh hơn.

Trình Ly Nguyệt nổi giận đẩy anh ra: "Anh buông tôi ra."

"Em dám gả cho người đàn ông khác vậy thì hẳn ta chắc chắn sẽ trở thành con ma đoản mệnh." Anh tiếp tục lên tiếng cảnh cáo.

Trình Ly Nguyệt mặt đỏ như gấc, cô giận dữ nói: "Tôi gả hay không liên quan gì tới anh, hơn nữa người nhà anh đâu có xem tôi ra gì?"

Cung Dạ Tiêu mặt biến sắc, anh buông tay ra, Trình Ly Nguyệt lão đảo lùi lại sau mấy bước, kinh ngạc nhìn anh.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu căng thẳng, ánh mắt phức tạp nhìn cô, trầm giọng ra lệnh: "Việc em cần làm bây giờ là cùng con ngoan ngoãn ở bên tôi, không được đi đâu cả."

Trình Ly Nguyệt mím chặt môi, vừa nãy cô đã nói đúng rồi sao? Người nhà anh ta quả nhiên không đồng ý? Chắc đã tỏ thái độ rồi.

"Cung Dạ Tiêu, tôi cũng cảnh cáo anh, anh dám mang con rời xa tôi, tôi có chết cũng không tha cho anh." Ánh mắt Trình Ly Nguyệt nhìn anh chăm chặp, bàn tay nắm chặt, khí thế trên người cũng lan tỏa.

Mặc dù khí thế của cô không là gì đối với anh nhưng anh không thể bỏ qua đôi mắt ngập tràn oán hận của cô, anh thở dài: "Vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi hứa con sẽ mãi mãi ở bên em."

"Thật chứ?" Trình Ly Nguyệt không dám tin anh.

Cung Dạ Tiêu đột ngột bước tới, nắm lấy tay cô: "Em cứ tin tôi là được."

Trình Ly Nguyệt sửng sốt vài giây, năm ngón tay bị anh giữ chặt, cứ như thế bị anh kéo ra ngoài cổng trường.

Chương 66: Anh tỏ thái độ rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Ly Nguyệt cũng không biết sợi thần kinh nào có vấn đề, cứ thế không hất tay anh ra, hơn nữa, thái độ đối đầu gay gắt ban nãy cũng tan biến, chỉ là có một mối nghi hoặc cứ lẩn quất trong lòng cô, người đàn ông này thực sự đứng về phía cô sao?

Cho tới khi Cung Dạ Tiêu đẩy cô vào ghế phụ, Trình Ly Nguyệt vẫn còn đang dờ dẫm, Cung Dạ Tiêu ngồi vào ghế lái, nhìn cô quên cả thắt dây an toàn, dáng người cao lớn liền nhoài sang phía cô.

Trình Ly Nguyệt lập tức giật mình nghiêng người về phía cửa, cảnh

giác nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Cung Dạ Tiêu thấy bộ dạng hốt hoảng này của cô, giọng nói không mấy ôn hòa: "Cho dù tôi muốn làm gì thì trong xe cũng không đủ để tôi phát huy." Nói xong liền vươn tay kéo sợi dây an toàn giúp cô thắt lại.

Trình Ly Nguyệt thấy anh rõ ràng là giúp cô thắt dây an toàn nhưng lại nói với giọng gợi đòn, cô nhất thời không biết nói sao.

Lúc này đã là hơn mười một giờ trưa, Cung Dạ Tiêu đề nghị:

"Chúng ta đi ăn cơm trước, ăn xong cơm tôi sẽ đưa em tới công ty, chiều sẽ cùng đi đón con."

Trình Ly Nguyệt bất giác đỏ mặt, anh gọi con tự nhiên tới vậy, anh sắp xếp như thế như thế họ thực sự là vợ chồng.

Trình Ly Nguyệt không nói gì nhưng rõ ràng không thực sự muốn cùng anh ăn trưa, Cung Dạ Tiêu cũng không quan tâm cô có đồng ý hay không, cứ thế đi về hướng một nhà hàng mà anh thường tới.

Trong phòng của nhà hàng.

Cung Dạ Tiêu gọi một bàn món ăn ngon, Trình Ly Nguyệt vẫn không thích nói nhiều, đối với anh, cô thường có cảm giác không có gì để nói.

"Không muốn nói gì với tôi sao?"
Cung Dạ Tiêu chậm rãi mở rượu vang đỏ.

Trình Ly Nguyệt quay mặt về phía cửa sổ nói: "Không có gì để nói cả."

"Gì cũng được, chỉ cần em muốn biết tôi sẽ nói hết." Cung Dạ Tiêu nheo mắt, biết rằng cô có rất

nhiều điều muốn hỏi.

Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên, sau đó cô ngẩng đầu nhìn anh nói: “Người nhà anh có thái độ gì trước sự tồn tại của Tiểu Trạch? Muốn giành lấy bé giống như anh?”

“Nó mới gặp ông của tôi, ba mẹ tôi vẫn đang ở nước ngoài.” Cung Dạ Tiêu trả lời.

“Vậy ông anh có thái độ gì?” Trình Ly Nguyệt hiếu kì hỏi.

“Ông muốn đón Tiểu Trạch về nhà họ Cung nuôi dưỡng.” Cung

Dạ Tiêu cũng nói thật.

Trình Ly Nguyệt lập tức cảm thấy trái tim co thắt lại, hai mắt cô lộ vẻ giận dữ: "Tôi không bao giờ đồng ý."

Cung Dạ Tiêu bình tĩnh nhìn cô, giọng thấp trầm: "Trình Ly Nguyệt, em bình tĩnh đã, nếu như người nhà tôi thực sự muốn giành Tiểu Trạch, em tưởng rằng sẽ quan tâm tới suy nghĩ của em sao? Họ có vô vàn cách khiến em từ bỏ quyền nuôi con."

"Trừ khi tôi chết." Trình Ly Nguyệt mắt đỏ hoe.

“Em chết rồi Tiểu Trạch sẽ mất mẹ, em đành lòng sao?”

Sống mũi Trình Ly Nguyệt cay cay, lời nói của anh đã kích khiến nước mắt cô trào ra.

Cung Dạ Tiêu bình tĩnh nhìn cô: “Vì thế, em muốn giành quyền nuôi Tiểu Trạch thì hãy làm theo tôi nói, chí ít con cũng ở bên em, không rời xa.”

Trình Ly Nguyệt nhìn anh, cô đương nhiên không thể quên, anh cũng là người nhà họ Cung, anh cũng từng nói với cô sẽ

giành lấy con, nhưng lúc này, không hiểu tại sao nhìn vào đôi mắt thâm trầm khó đoán của anh, cho dù nhìn không rõ ràng nhưng trong lòng cô tin lời anh nói, cô cố kìm nén nước mắt, nước mắt nhạt nhòa nhìn anh: "Vậy tôi phải làm thế nào?"

Cung Dạ Tiêu bình tĩnh nhìn cô chăm chú, đôi môi khẽ nói: "Trong vòng một năm, em và con hãy sống cùng tôi."

"Sau một năm thì sao?" Trình Ly Nguyệt ghen ngào hỏi.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu vụt qua vẻ

thất vọng, cô không có bất cứ mong đợi nào trong một năm này sao?

Hàng lông my rậm dài của anh chậm rãi chớp một cái, trả lời: "Sau một năm nếu chúng ta chưa kết hôn, tôi sẽ từ bỏ quyền nuôi dưỡng Tiểu Trạch."

"Kết hôn?" Trình Ly Nguyệt kinh ngạc nhìn anh.

Cung Dạ Tiêu bất giác nghiêng người ghé sát lại, đôi mắt mê hoặc nhìn cô: "Lẽ nào em không muốn cho Tiểu Trạch một gia đình hoàn chỉnh?"

Đầu óc Trình Ly Nguyệt rối bời, yêu cầu của anh nhiều quá, khiến cô không thể tiêu hóa hết ngay lập tức, cô hít một hơi thật sâu nói: "Anh nói lời sẽ giữ lời chứ?"

"Nếu em không tin lời tôi nói thì có thể ghi âm lại làm chứng cứ sau này tôi từ bỏ quyền nuôi con." Cung Dạ Tiêu đưa ra phương án cho cô.

Trình Ly Nguyệt cầm điện thoại lên thật, Cung Dạ Tiêu nhú mày, cô không tin anh tới vậy sao?

"Được, tôi ghi âm, anh nói đi."

Trình Ly Nguyệt thực sự không tin anh, ai bảo anh là người đầu tiên trong nhà họ Cung đòi cướp con trai của cô?

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu sa sầm, cầm lấy điện thoại của cô, chủ động ghi âm một lượt: "Tôi hứa với Trình Ly Nguyệt, sau một năm nếu chúng tôi chưa kết hôn, tôi, Cung Dạ Tiêu sẽ từ bỏ quyền nuôi dưỡng con trai Trình Vũ Trạch."

Trình Ly Nguyệt nhận lại điện thoại, kiểm tra một lượt nội dung ghi âm, thấy mọi thứ đều ổn mới gạt đầu, cô cất điện thoại đi,

ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh:
"Cám ơn."

Cung Dạ Tiêu cảm thấy mình chắc chắn đã bị điên rồi, vì cô ấy mà lựa chọn chống đối với ông, ấy vậy mà vẫn bị cô ấy nghi ngờ?

Lúc này món ăn được mang lên, không khí trở lên yên tĩnh, Trình Ly Nguyệt đã có mấy lần lén nhìn người đàn ông ở đối diện, muốn biết tại sao anh lại đồng ý giúp cô? Tại sao một năm sau anh lại đồng ý từ bỏ quyền nuôi con?

Câu trả lời chỉ có Cung Dạ Tiêu mới biết.

Vì trong một năm này, anh không những lấy cả con trai, còn lấy cả người phụ nữ này.

Tuy nhiên rõ ràng để chinh phục được cô khó hơn anh tưởng tượng rất nhiều, vậy thì trong vòng một năm anh phải dùng mọi cách, phát huy tối đa sức hút của bản thân để quyến rũ cô.

Anh không tin cô sẽ không động lòng.

Điều phụ nữ không thể kháng cự được chẳng phải chính là người đàn ông đối xử thật tốt với cô ta

sao?

Vậy thì, trong một năm này anh phải rất mực cưng chiều cô.

Trình Ly Nguyệt đang chăm chú thưởng thức món ăn, hoàn toàn không biết suy nghĩ của người đàn ông ở đối diện, càng không biết anh ta đang giăng cạm bẫy dịu dàng ngọt ngào đợi cô.

Ăn xong cơm, Cung Dạ Tiêu đưa cô tới dưới tòa nhà công ty, Trình Ly Nguyệt đưa mắt nhìn anh, Cung Dạ Tiêu đã lái xe đi trước rồi.

Trình Ly Nguyệt vào phòng làm việc, việc đầu tiên cần làm là lưu lại đoạn ghi âm lời nói của Cung Dạ Tiêu vào trong máy tính, đăng tải vào tệp file đám mây bí mật của cô.

Sau khi đăng tải xong, cô đeo tai nghe lắng nghe thật kĩ câu nói này.

Càng nghe càng cảm thấy giọng của người đàn ông này hay chết đi được, ấm áp, hấp dẫn, nồng đượm như rượu.

Sau khi nghe mười mấy lần, cô không nghe nữa, nếu tiếp tục

nghe cô sẽ bị giọng nói của anh mê hoặc, cô vui đầu vào trong đồng bản thảo thiết kế của mình.

Trong một phòng làm việc lớn của tập đoàn Lục Thị, Lục Tuấn Hiên vẽ mặt sa sầm đập bàn, quát về phía ban quản lý cao cấp đang ngồi ở đây: “Rốt cuộc ai đã để lộ tin tức, tại sao khách hàng chắc chắn thuộc về chúng ta lại bị tập đoàn Cung Thị giành mất.”

“Lục tổng, chúng tôi cũng không biết! Tập đoàn Cung Thị vốn không có hứng thú với vận chuyển đường biển, tại sao lại đột nhiên cướp mất khách hàng

Chương 66: Anh tỏ thái độ rồi

của chúng ta lần này. Chúng tôi cũng đang không hiểu nguyên nhân do đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Lời cảnh cáo của anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đúng vậy! Đang yên đang lành khách hàng bị cướp mất, chúng ta vẫn chưa hết bất ngờ, trước đó, chúng ta căn bản không không hề nghe được bất cứ tin tức gì!”

Sắc mặt Lục Tuấn Hiền đã trở lên vô cùng khó coi: “Tôi và tập đoàn Cung Thị trước giờ nước sông không phạm nước giếng, tập đoàn Lục Thị chúng ta vẫn luôn phát triển tránh những sản nghiệp của họ, không ngờ Cung Dạ Tiêu lại muốn tranh giành với tôi.”

“Lục tổng, có khi nào anh đắc tội với Cung Dạ Tiêu không?”

“Đúng vậy! Cung Dạ Tiêu hình như không hề hứng thú với lĩnh vực vận chuyển đường biển!”

“Hừ, chỉ cần là dự án có thể sinh lời tập đoàn Cung Thị đều có hứng thú cả!” Một vị quản lý cao cấp lên tiếng phản bác.

Sắc mặt Lục Tuấn Hiền tiếp tục sa sầm, cuối cùng anh ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Điều tra

rõ việc này, tôi cần biết nguyên nhân Cung Dạ Tiêu tranh giành với chúng ta.”

“Vâng.” Các quản lý cấp cao đồng loạt đáp.

Khi Lục Tuấn Hiên đi về phòng làm việc, trong đầu anh ta tìm kiếm kỹ lưỡng những cuộc gặp gỡ xã giao với Cung Dạ Tiêu thường ngày, mặc dù cùng là gia tộc có tiếng ở thành phố A, nhưng Cung Dạ Tiêu nắm quyền tập đoàn Cung Thị mới được mấy năm, cơ hội gặp gỡ vô cùng ít ỏi, có hai lần gặp ở buổi tiệc, dường như đều chỉ là ứng phó xã giao, đâu có thể đắc tội anh ta?

Việc này khiến Lục Tuấn Hiên cảm thấy nguy cơ, Cung Dạ Tiêu mới mua lại một công ty quy mô lớn cách đây không lâu, cách làm vô cùng mạnh bạo đúng kiểu ăn thịt không nhả xương.

Hơn nữa, Cung dạ Tiêu không phải chỉ mua những công ty làm ăn thua lỗ, mà là chỉ cần anh ta thích thì công ty đó sẽ trở thành vật trong túi của anh ta.

Lục Tuấn Hiên cũng không dám sơ ý.

Nhưng rốt cuộc vì nguyên nhân gì đắc tội với Cung Dạ Tiêu, e là tới lúc này Lục Tuấn Hiên nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra.

Anh ta vừa về tới phòng làm việc thì thấy trợ lý đưa tới bản thông tin thanh toán, anh đưa mắt nhìn qua, sắc mặt có phần sa sầm, các khoản chi tiêu bên trên là chi phí thiết kế lần này của Thẩm Quân Dao, đạt tới hơn bốn triệu tám trăm ngàn tệ, lại còn là chỉ trả một lần.

Lục Tuấn Hiên dường như sa sầm mặt kí tên, sau đó lấy điện thoại gọi cho Thẩm Quân Dao.

“Alo, ông xã! Anh không bận sao?”

“Gần đây em mua nhẫn kim cương gì sao?”
Lục Tuấn Hiên trách hỏi, sắc mặt không chút biểu cảm.

Thẩm Quân Dao ở đầu bên kia ngạc nhiên vài giây: “Ông xã, em có đặt một chiếc nhẫn kim cương, chuẩn bị cho ngày kỉ niệm hai đứa

mình kết hôn, dùng làm quà anh tặng em hôm đó, sao vậy?”

Lục Tuấn Hiên sắc mặt ủ dột, nhưng giọng nói thì dịu dàng hơn một chút: “Không có gì!”

“Còn một tuần nữa là tới ngày kỉ niệm đám cưới của chúng mình, ông xã, em rất nóng lòng!”

Lục Tuấn Hiên thở dài, có phần mệt mỏi nói: “Việc này em hãy đi lo liệu nhé!”

“Vâng! Được thôi!”

“Anh làm việc nhé!” Lục Tuấn Hiên ngắt điện thoại, việc Cung Dạ Tiêu cướp khách hàng của anh khiến anh vô cùng tức tối!

Trong một spa chăm sóc sắc đẹp, Thẩm Quân Dao nghe điện thoại xong, ngây người vài giây, sao cô nghe giọng Lục Tuấn Hiên ban nãy có phần không vui? Lẽ nào anh chê chiếc nhẫn kim cương cô đặt quá đắt?

Chẳng qua chưa tới năm triệu tệ, tại sao anh lại bắt đầu keo kiệt với cô như vậy?

Điều này khiến cô ta không khỏi nghĩ tới việc Lục Tuấn Hiên bồi thường cho Trình Ly Nguyệt lần trước, giờ đây anh có thể tốt bụng muốn bồi thường cho Trình Ly Nguyệt vậy mà lại keo kiệt với chính vợ mình?

Còn nữa, gần đây Trình Ly Nguyệt lại giở trò gì sao?

Không được, cô phải tới cảnh cáo Trình Ly Nguyệt, để cô ta an phận hơn.

Nghĩ tới đây, nhìn đồng hồ vừa hay là hơn ba giờ chiều, tới công ty của cô ta chắc khoảng hơn bốn giờ, vừa kịp gặp được cô ta.

Thậm Quân Dao lái chiếc xe thể thao của mình chạy tới trước cổng công ty của Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt đang tập trung tinh thần cho bản vẽ, bỗng điện thoại cô đặt bên cạnh đổ

chuông, cô cầm lên nhìn là Cung Dạ Tiêu gọi tới.

"Alo!" Cô nhắc máy.

"Con bốn rưỡi tan học, em gác lại công việc, tôi tới đón em."

"Được! Anh tới đi!" Trình Ly Nguyệt gật đầu, công việc này của cô tương đối tự do, chỉ cần nộp bản thảo đúng thời hạn là được.

Trình Ly Nguyệt thu dọn bàn làm việc, định xuống lầu đợi Cung Dạ Tiêu.

Trình Ly Nguyệt đứng đợi ngoài cửa, chưa thấy Cung Dạ Tiêu tới đã thấy Thẩm Quân Dao lắc mông bước xuống khỏi xe, vừa nhìn thấy Trình Ly Nguyệt, ánh mắt cô ta ánh lên vẻ oán hận, sau đó bước về phía cô.

Trình Ly Nguyệt lạnh lùng nhìn cô ta bước tới:
"Cho hỏi, Lục phu nhân có việc gì không?"

"Cô cũng biết tôi là Lục phu nhân, Trình Ly

Nguyệt, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất hãy tránh xa Tuấn Hiên nhà tôi." Thẩm Quân Dao trừng mắt nhìn cô.

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú với đàn ông cận bã." Trình Ly Nguyệt khinh miệt nói.

"Nói thì hay lắm, sau lưng không biết giở thủ đoạn gì, tôi nghe nói cô có một đứa con trai, thật hay đùa vậy?"

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt lập tức căng thẳng: "Không liên quan gì tới cô."

"Cũng không biết là đứa con hoang của ai, Trình Ly Nguyệt, cô được lắm, vừa ra nước ngoài đã có thêm một đứa con trai, cô cô đơn quá hay thèm khát quá vậy?" Thẩm Quân Dao tưởng rằng con trai của cô được sinh với người khác ở nước ngoài.

Trình Ly Nguyệt nghe hai từ con hoang, giận dữ tát mạnh một cái lên gương mặt đang đắc chí của cô ta, cái tát này khi xưa cô không tát, nhưng bây giờ cô nhất định phải trả cho cô ta.

Thẩm Quân Dao đau đớn kêu lên, ôm nửa bên mặt bị đánh trừng mặt nhìn cô không dám tin, cô ta gần như phát điên: "Trình Ly Nguyệt, cô dám đánh tôi."

Trình Ly Nguyệt cười nhạt: "Cô dám chửi con tôi thử xem! Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô đâu."

Thẩm Quân Dao mặt tái nhợt, cô ta lập tức giơ tay muốn đánh lại, tuy nhiên cô ta vừa giơ tay lên, trên không trung có một bàn tay rất khỏe giữ chặt lấy tay cô ta, không cho cô ta đánh xuống.

Thẩm Quân Dao giật nảy mình, lập tức quay đầu lại thì nhìn thấy người đàn ông giữ tay cô ta chính là... Cung Dạ Tiêu.

Trời ơi!

Lục Quân Dao còn chưa kịp phản ứng gì đã bị đẩy ra, cô ta lao đảo lùi sau hai bước, Cung Dạ Tiêu không quen biết cô ta, đôi mắt thanh tú

quan sát gương mặt của Trình Ly Nguyệt:
"Không sao chứ?"

"Không sao, chúng ta đi thôi!" Trình Ly Nguyệt không muốn dây dưa với Thẩm Quân Dao, cô mở cửa xe Cung Dạ Tiêu đậu bên cạnh ra ngồi vào trong.

Tuy nhiên Cung Dạ Tiêu không lên xe ngay, đôi mắt lạnh lùng như băng tuyết của anh nhìn chăm chú Thẩm Quân Dao, ánh mắt nguy hiểm bộc lộ sự cảnh cáo không lời.

Thẩm Quân Dao từ khi trở thành Lục phu nhân chưa từng sợ ai, nhưng lúc này đây, trái tim cô ta sợ hãi run rẩy, người đàn ông này có khí thế khiến người ta khiếp sợ.

"Đừng để tôi nhìn thấy cô ức hiếp cô ấy, nếu không hậu quả tự chịu." Giọng nói của Cung Dạ Tiêu như có băng tuyết, mỗi từ nói ra đều toát lên nguy hiểm.

Thẩm Quân Dao sợ hãi lùi sau một bước.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt đã lên xe ngồi đợi một lúc, tác dụng cách ly của cửa xe rất tốt, cô không nghe thấy lời Cung Dạ Tiêu cảnh cáo Thẩm Quân Dao, cô nhấn kéo cửa xe xuống, nói với anh: "Cung Dạ Tiêu, chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Gia đình mà anh gây dựng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự lạnh lùng trong mắt Cung Dạ Tiêu lập tức tan biến, khi anh ngoảnh đầu nhìn Trình Ly Nguyệt, ánh mắt như cười.

Thẩm Quân Dao đứng bên cạnh tròn mắt nhìn xe của Dạ Cung Tiêu rời đi.

Cô ta kinh ngạc không dám tin vào mắt mình chỉ biết nghĩ rằng, Trình Ly Nguyệt thực sự quen biết với Cung Dạ Tiêu? Hơn nữa, Cung Dạ Tiêu quan tâm cô ta vậy sao? Lên tiếng cảnh cáo cô ta để bảo vệ Trình Ly Nguyệt?

Sao có thể như vậy được?

Vừa nãy, nếu trực giác của cô không sai, Cung Dạ Tiêu còn rất dịu dàng với cô ta, trời ơi! Trình Ly Nguyệt sao lại may mắn tới vậy, gặp được Cung Dạ Tiêu?

Thẩm Quân Dao cười nhạt một tiếng, vậy Cung Dạ Tiêu có biết cô ta có một đứa con trai hay không! Trình Ly Nguyệt, cô hãy đợi đấy, cô muốn bầu vú người đàn ông như Cung Dạ Tiêu, nằm mơ.

Trong xe.

Cung Dạ Tiêu nhìn Trình Ly Nguyệt: “Cô ta là ai vậy? Sao em lại đánh cô ta?”

“Vợ của Lục Tuấn Hiền.” Trình Ly Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

Cung Dạ Tiêu nhú mào: “Cô ta tìm em có việc gì?”

Trình Ly Nguyệt nghĩ tới việc Thẩm Quân Dao nghi ngờ mình tiếp cận Lục Tuấn Hiền là có mục đích, cô thực sự chỉ muốn cười nhạt, đời này cô ghét nhất là phải nhìn thấy gương mặt khiến cô kinh tởm của Lục Tuấn Hiền, cô khẽ đáp một tiếng: “Không có gì.”

Cung Dạ Tiêu nhú chặt mào, cô ấy giấu anh việc gì, vẫn không tin anh sao?

“Nếu sau này có ai ức hiếp em, em có thể ngay lập tức nói với tôi, tôi sẽ giúp em xử lý.”
Cung Dạ Tiêu nói với cô để cô biết rằng, anh

chấp nhận làm chỗ dựa vững chắc cho cô.

Trình Ly Nguyệt không khỏi ngạc nhiên, cô lắc đầu: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Cung Dạ Tiêu dường như không vui: “Trình Ly Nguyệt, chúng ta sắp sinh sống cùng nhau, tôi không hi vọng hai ta lạnh nhạt với nhau.”

Điều này anh nói rất đúng, nhưng Trình Ly Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại, anh là người nhà họ Cung, cô không thể không đề phòng.

“Anh yên tâm, tôi sẽ chung sống hòa thuận với anh.” Trình Ly Nguyệt an ủi anh.

Cung Dạ Tiêu không biết nói sao, trên người cô như có gai, chỉ cần lại gần cô gai của cô sẽ xù lên, đề phòng tất cả mọi người.

Tối trường học, xe sang nhiều vô kể, xe của Cung Dạ Tiêu có đặc quyền lái vào trong trường, đi thẳng tới chỗ của Trình Vũ Trạch, thấy cậu bé đang chơi cầu trượt với các bạn, thấy ba mẹ tới, cậu bé lập tức đặc ý khoe với

các bạn, sau đó trượt khỏi cầu trượt.

“Tiểu Trạch, về nhà thôi.” Trình Ly Nguyệt gọi con.

“Mami, con có thể chơi thêm một lượt nữa không? Chỉ một lượt thôi.” Cậu bé mãi chơi không chịu đi, đây là đặc tính của trẻ con.

“Được!” Trình Ly Nguyệt cũng không phải một người mẹ quá nghiêm khắc, phần lớn thời gian cô đều rất khoan dung với con.

Cung Dạ Tiêu đứng bên cạnh, ánh mắt dõi theo nụ cười của cô, đây chính là hào quang bản năng của người mẹ, là tình yêu mãnh liệt lặng lẽ đối với con trai anh, anh nghĩ, trên đời này sẽ không có người phụ nữ nào có thể cho con anh tình cảm như vậy được nữa.

Cậu bé vui vẻ trượt thêm một lượt, sau đó chạy nhanh về phía Trình Ly Nguyệt, Trình Ly Nguyệt ôm chầm lấy con, thơm mấy cái lên gương mặt hồng hào của con, cậu bé dang tay ôm chặt lấy cổ cô, mỉm cười rạng rỡ.

Cung Dạ Tiêu đưa tay xoa đầu cậu, cậu bé lập tức dụi nhẹ vào tay anh như một con cún con, sự ỷ lại và tình yêu của con đã đánh trúng trái tim dịu dàng của Cung Dạ Tiêu.

Trên xe, Cung Dạ Tiêu tuyên bố một việc, để tiện cho đưa đón con, kèm thêm việc dinh thự của anh chuẩn bị xây dựng một khu vui chơi cho trẻ em, Cung Dạ Tiêu định dọn ra khỏi dinh thự, dọn nhà tới khu trung tâm.

Khu vực này an ninh rất đảm bảo, gần công ty của họ cũng gần trường con học.

Quan trọng nhất là Cung Dạ Tiêu muốn cùng họ sống cuộc sống của một gia đình ba người, chứ không phải được một tá người giúp việc phục vụ trong dinh thự, buổi tối ở nhà Trình Ly Nguyệt lần trước có ảnh hưởng rất lớn với Cung Dạ Tiêu, anh vẫn còn nhớ như in.

Vì thế nhà không cần lớn, nhỏ một chút nhưng ấm áp.

Lúc này, anh dẫn họ tới ngôi nhà mới này, cậu nhóc vô cùng hưng phấn, Trình Ly Nguyệt cũng không có gì để nói, trong lòng cô việc giáo dục và an toàn của con mới là trên hết.

Hơn nữa cô có đoạn ghi âm của người đàn ông này, trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Nhà mới của Cung Dạ Tiêu được bố trí tại tầng ba mươi tám trong một khu chung cư phong cách phương Tây, có hai thang máy cá nhân, nhận dạng dấu vân tay, rất an toàn không sợ bị làm phiền.

Bài trí rất sang trọng, đồ nội thất đắt tiền, lắp đặt trang thiết bị an ninh tối tân, thậm chí cả kính chống cháy nổ, dưới lầu là những căn nhà nhỏ mang phong cách phương Tây, đây là căn duy nhất của trung tâm thành phố, có ánh nắng chiếu cả ngày, có thể ngắm cảnh một góc 360 độ.

“Căn này bao nhiêu tiền vậy?” Trình Ly Nguyệt quan sát khắp lượt, vừa tấm tắc khen ngợi đồng thời cũng tò mò về giá căn nhà.

"Tôi cũng không rõ." Cung Dạ Tiêu trả lời.

Trình Ly Nguyệt quay đầu lại nhìn anh: "Anh không rõ? Không phải anh mua sao?"

Cung Dạ Tiêu thản nhiên nhún vai: "Hôm nay tôi vừa mua công ty phát triển bất động sản và nhà ở này, có thể nói cả khu nhà này đều là của tôi."

Trình Ly Nguyệt sửng người, cô rướn cổ nhìn khu nhà sang trọng mang phong cách phương tây trải dài với vài km này, trong lòng vô cùng chấn động, không thể dùng ngôn từ nào để hình dung.

Cuối cùng cô tổng kết lại một câu là người có tiền, phong cách làm việc cũng có phần biến thái.

"Baba, có phòng của con này!" Đột nhiên cậu bé vui sướng kêu lên.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười bước tới, đó là một

phòng được trang trí vô cùng đáng yêu, bày biện những con robot, xe đồ chơi, máy bay mà trẻ em yêu thích, xây dựng lên một thiên đường nhỏ cho cậu bé.

Trình Ly Nguyệt đi một lượt căn hộ sang trọng rộng gần ba trăm mét vuông, ngoài mặt cô tỏ ra rất trấn tĩnh nhưng trong lòng đã vô cùng chấn động, vậy là một năm tới cô sẽ cùng người đàn ông này sống chung ở đây với con?

“Từ bây giờ trở đi, nhà này chỉ có ba người chúng ta, tôi sẽ không thuê người giúp việc, vì thế em cần phải làm tốt những việc mà một nữ chủ nhân trong gia đình phải làm!” Giọng nói nam tính của Cung Dạ Tiêu vang lên sau lưng.

Ba từ nữ chủ nhân khiến trái tim Trình Ly Nguyệt run lên, cô không phải nữ chủ nhân của nơi này! Cô chỉ là khách tạm thời.

“Phòng lớn quá, quét dọn rất phiền phức.” Trình Ly Nguyệt ca thán, công việc của cô chắc chắn không nhàn nhã.

"Tôi sẽ giúp, nếu không được thì mỗi tuần sẽ để người giúp việc tới một lần." Cung Dạ Tiêu rất thông cảm cho cô.

"Vậy thì được!" Trình Ly Nguyệt mím môi đáp, thực ra bình thường cô chăm sóc con và chính mình, rất đơn giản, giờ có thêm một người đàn ông cô không biết mình có ứng phó nổi hay không.

"Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta xuống lầu tới trung tâm thương mại mua chút đồ ăn, sau này chúng ta phải tích cực tạo không khí gia đình cho con."

Không khí gia đình này không chỉ con trai cần, anh cũng cần, vì những năm gần đây anh đã từ bỏ rất nhiều tình cảm cá nhân, bây giờ anh đã ngồi vững vị trí người đứng đầu tập đoàn Cung Thị, anh muốn tìm lại cảm giác ấm áp của gia đình.

Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên nhìn anh, người đàn ông này sao lại trở lên dễ tính tới vậy?

Chương 69: Chung sống hòa thuận

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau lưng cậu nhóc hào hứng chạy ra: "Baba, đi mua sắm ư? Con cũng muốn đi!"

Cậu nhóc rất thích những hàng hóa la liệt trong trung tâm mua sắm, mặc dù phần lớn những thứ đó mami đều không cho cậu ăn, nhưng chỉ cần nhìn thôi cậu cũng rất vui!

Khi bước ra khỏi cửa, cậu bé một tay dắt mẹ một tay dắt ba, mình bước chân sáo đi ở giữa, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

"Tiểu Trạch, đi chậm thôi!"

Trình Ly Nguyệt nói xong, quay đầu qua thì thấy anh đang nhìn mình với ánh mắt sâu thẳm, quyến rũ.

Trái tim Trình Ly Nguyệt từ khi tới đây vẫn chưa thể bình tĩnh, lúc này, bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt đều có ánh sáng dịu dàng mà cả hai không hề phát giác ra.

Trình Ly Nguyệt ngại ngùng quay đi trước, còn người đàn ông, dưới đáy mắt có nụ cười

thoáng ẩn thoáng hiện, vô cùng hút hồn.

Trong trung tâm thương mại.

Cậu bé ngồi trên xe đẩy, hai mắt to tròn nhìn ngó xung quanh, Cung Dạ Tiêu đẩy con đi, Trình Ly Nguyệt thì tới khu rau củ chọn các loại rau tươi, cảnh tượng này trong mắt người ngoài, ai bảo đây không phải là một gia đình ba người?

Cung Dạ Tiêu bình thường làm rất tốt công việc bảo mật của bản thân, vì thế khi đi trong đám đông anh không hề lo sợ bị nhận ra, chỉ có điều khi có nhiều người lén nhìn anh, đều bị khí phách bẩm sinh trên người anh làm cho khiếp sợ, thậm chí đây chắc chắn là một nhân vật lớn.

Sự đảm đang của Trình Ly Nguyệt được bộc lộ rõ rệt, cô rất có kinh nghiệm khi mua rau, chọn xong rau liền sang quầy bán thịt, cô tính toán cả bữa sáng cho ngày mai.

Khi tính tiền, do mua hơi nhiều, Trình Ly

Nguyệt chuẩn bị quẹt thẻ, khi đang tìm thẻ trong túi, một chiếc thẻ vàng lấp lánh xuất hiện trong tầm mắt của cô.

"Quẹt của tôi." Giọng trầm nam tính vang lên.

Trình Ly Nguyệt đưa mắt nhìn qua, sau đó đẩy lại, đồng thời cũng lấy thẻ của cô ra, ngẩng đầu nói với anh: "Quẹt của tôi."

Cung Dạ Tiêu nhíu mày, cô ấy vẫn còn khách sáo với anh, lúc này nhân viên phục vụ đã quét xong mã vạch, báo giá, khi Trình Ly Nguyệt đưa thẻ ra thì anh lợi dụng ưu thế chiều cao, đưa thẻ của mình ra nhanh hơn: "Quẹt thẻ này."

"Của tôi, của tôi, quẹt của tôi." Trình Ly Nguyệt vội giành lấy.

Nhân viên phục vụ nhìn hai chiếc thẻ, sau đó lại nhìn người đàn ông đưa thẻ vàng, vô cùng tôn quý, khiến cô bất giác cầm lấy thẻ của anh: "VẬY quẹt thẻ của ngài đây."

Trình Ly Nguyệt cũng không dám trách cứ nhân viên thu ngân, đành lặng lẽ cất thẻ đi.

Sau khi quẹt thẻ mới phát hiện, anh đã xách đồ, đẩy Tiểu Trạch lên phía trước đợi cô rồi, nhân viên phục vụ trả thẻ lại cho cô: "Tiểu thư, thẻ của ông xã cô."

Trình Ly Nguyệt lập tức mặt đỏ bừng, lầm tưởng Cung Dạ Tiêu là ông xã của cô sao?

Trình Ly Nguyệt không tiện giải thích, cô cầm lấy thẻ nắm trong tay, đi về phía Cung Dạ Tiêu, anh rất thính tai, đã nghe thấy hết.

"Là thẻ của ông xã em, vậy chiếc thẻ này em hãy giữ lấy đi!" Cung Dạ Tiêu nửa đùa nửa thật nói với cô.

Trình Ly Nguyệt thầm nghĩ rằng lờm anh: "Tôi không cần." Nói xong, như thể chiếc thẻ sẽ làm phỏng tay cô, cô muốn trả lại cho anh ngay lập tức.

Nhưng anh mặc một chiếc áo không có túi,

Trình Ly Nguyệt vừa thấy anh lấy thẻ từ trong túi quần, cô lập tức bỏ thẻ về lại túi quần anh.

Ngón tay thon thả của cô cho vào trong, vốn định nhét thẻ vào sâu hơn, không để thẻ rơi ra ngoài, nên thọc mạnh tay vào sâu trong túi.

Tuy nhiên, tay cô lại bất ngờ đụng vào thứ gì đó khiến cô sợ hãi vội vàng rút tay ra.

Gương mặt tuấn tú của Cung Dạ Tiêu cũng trở lên căng thẳng, nhìn cô nghiến răng: "Sờ xong rồi?"

Trình Ly Nguyệt muốn chết luôn cho rồi, cô đâu ngờ được rằng chỉ vậy thôi cũng sờ trúng!

"To gan gớm, dám trêu ghẹo tôi ngay giữa trung tâm thương mại." Cung Dạ Tiêu không muốn bỏ lỡ cơ hội vờ trách cứ cô.

Trình Ly Nguyệt muốn phát điên, cô nhanh chóng nhìn về phía con trai, sợ cậu bé sẽ nghe thấy những điều không nên nghe, nhưng thấy cậu bé vẫn đang mãi miết xé giấy bọc

hộp sữa đóng lon, rõ ràng không hề nghe thấy ba mẹ mình nói gì.

"Mami, mở ra giúp con với!" Cậu bé cầm lấy một lon sữa đưa cho cô, Trình Ly Nguyệt cầm lấy, bình thường cô cũng không thể lấy tay để cậy nắp, vì làm vậy móng tay cô lần nào cũng rất đau.

Cô đang nghĩ cách thì bên cạnh có một bàn tay cầm lấy lon sữa trên tay cô, anh dễ dàng mở nắp, đưa cho cậu bé.

Trình Ly Nguyệt sống người mấy giây, bốn năm quá, mọi việc cô đều tự làm, nếu không làm được thì nghĩ cách để làm, bây giờ cô cảm nhận được rằng có một người đàn ông bên cạnh, có những việc anh có thể giúp đỡ.

Giống như việc nhỏ nhặt mở nắp lon này.

Về tới nhà mới, trong nhà không thiếu gì cả, Trình Ly Nguyệt mua rất nhiều nước tương thường dùng cất vào trong tủ lạnh, cô thích cảm giác tủ lạnh đựng đầy đồ.

Trình Ly Nguyệt không thích ăn cơm buổi tối, cô chuẩn bị nấu mỳ, đây là món tủ của cô, nấu suốt bốn năm, con trai cũng thích ăn suốt bốn năm, lần trước Cung Dạ Tiêu ăn cũng không chê.

Trình Ly Nguyệt bận rộn trong căn bếp hiện đại, trong phòng khách thanh thanh, cậu nhóc bày ra một đồng linh kiện lắp ghép robot, Cung Dạ Tiêu cũng ngồi dưới sàn nhà chơi với con, thấy con rất thông minh trong lĩnh vực cơ giới, anh rất tự hào, chỉ khi nào con không hiểu anh mới giúp đỡ chỉ bảo đôi điều.

Nửa giờ sau, Trình Ly Nguyệt bê ba bát mỳ ra, hương thơm ngào ngạt, bên trên có rắc hành và thịt, rất bắt mắt.

"Rửa tay ăn cơm thôi." Trình Ly Nguyệt cất tiếng gọi.

Hai cha con một lớn một bé lập tức đứng dậy, vào nhà vệ sinh rửa tay, ngồi xuống bàn ăn, xung quanh đều là cửa kính, kết hợp với đèn

chùm pha lê rủ xuống, cả căn nhà vô cùng tráng lệ, không khí thoang thoảng hương thơm của thức ăn, tăng thêm không khí gia đình.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu nhìn về phía người phụ nữ đang cời tạp dề ngồi xuống, mấy lọn tóc rối rủ xuống bên mang tai, cô mặc một chiếc áo tshirt màu trắng kết hợp với quần bò vừa người, đôi chân thon dài khiến anh nuốt nước miếng.

Đêm bốn năm về trước, anh sớm đã quên sạch, nhưng sau khi biết là cô, có một số tình tiết dần dần hiện rõ trong đầu anh.

Anh còn nhớ đêm đó cô chủ động quyết liệt, quần lầy anh đòi hỏi, quyến rũ như một đóa hồng.

Nếu như... Nếu như bây giờ cô cũng khao khát anh như vậy thì còn gì bằng.

"Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta dọn nhà, nên uống một chai rượu để chúc mừng." Cung

Dạ Tiêu mỉm cười, ánh mắt lóe lên một tia sáng đăm chiêu.

Rượu, có thể tác thành rất nhiều việc.

"Tôi không biết uống rượu!"

"Không sao, không uống quá nhiều, nửa ly là được." Cung Dạ Tiêu nói xong liền mở tủ rượu của mình, lấy ra một chai rượu vang đỏ lâu năm, cầm thêm hai chiếc ly đế cao, mở chai rượu vang rót hai ly.

"Baba, còn con thì sao?"

"Con muốn uống gì?"

"Con uống sữa." Cậu bé vẫn còn nhớ bốn lon sữa vừa mới mua, cậu nghĩ vẫn có thể uống thêm một lon nữa.

"Ăn xong tô mì này rồi uống, chưa ăn xong thì không được uống." Trình Ly Nguyệt nói với con, chỉ sợ cậu bé uống sữa sẽ không chịu ăn mì.

"Vâng! Cũng được!" Cậu bé chu môi, có phần tội nghiệp.

Cung Dạ Tiêu ngồi xuống, cầm ly rượu vang nâng ly với cô: "Cạn ly."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bị sàm sỡ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Ly Nguyệt không muốn làm anh mất hứng, nâng ly lên chạm nhẹ vào ly của anh, Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhấp một ngụm, trong vị thơm nồng có vị ngọt của nho, khác hẳn với những rượu ở ngoài thị trường, khiến người ta đã uống rồi lại muốn uống tiếp.

Cung Dạ Tiêu nho nhã uống một hớp, ánh mắt lấp lánh ánh sáng quyến rũ, ly rượu phản xạ ánh đèn, ánh vào mắt anh, giống như lưu ly, sáng lóng lánh.

Trái tim Trình Ly Nguyệt lỗi một nhịp, người đàn ông này đang cố tình quyến rũ gì thế?

"Baba, sao ba cứ nhìn mami vậy? Có phải baba đã yêu mami rồi không!" Cậu bé ngồi bên cạnh, giúp ba mình tỏ tình với mẹ.

Trình Ly Nguyệt lập tức lườm cậu một cái: "Ăn mì của con đi, nói linh tinh gì vậy?"

Cậu nhóc ậm ừ một tiếng, ngoan ngoãn cầm đũa quấy mì cho vào miệng.

"Lẽ nào anh không biết, nhìn chăm chặp vào người khác là một hành vi rất mất lịch sự?" Cuối cùng Trình Ly Nguyệt cũng không thể nhịn được, lên tiếng chỉ dạy.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu có phần khó coi, sau đó cũng không khêu gợi nữa, nhưng Trình Ly Nguyệt tuyệt đối là người không hiểu ý nhất mà anh từng gặp.

Thời gian sau đó, gia đình ba người lặng lẽ ngồi ăn mỳ, Trình Ly Nguyệt rất thích mùi vị của loại rượu vang này, cố uống liên tục cuối cùng cũng uống hết nửa ly.

Cung Dạ Tiêu thấy vậy định rót thêm cho cô, Trình Ly Nguyệt xua tay: "Không uống nữa."

"Tại sao?" Cung Dạ Tiêu mỉm cười hỏi.

"Rượu không phải thứ tốt đẹp gì." Trình Ly Nguyệt nói thẳng.

Bốn năm trước chính vì Thẩm Quân Dao kéo cô tới tiệm cà phê, sau đó mở một bình rượu

vang đỏ, cô yêu thích mùi vị của loại rượu vang đó nên đã uống cả những thứ không nên uống vào bụng nên mới xảy ra bi kịch sau đó.

Trình Ly Nguyệt thu dọn bát đĩa trên bàn, khi dọn dẹp xong nhà bếp bước ra đã tám rưỡi, bây giờ con đã đi học, Trình Ly Nguyệt phải cho cậu đi ngủ trước chín rưỡi.

Phòng ngủ chính là của Cung Dạ Tiêu, cô chọn một phòng khách ở bên cạnh phòng của con làm phòng ngủ, cô sắp xếp phòng một lát sau đó quay ra, nói với con trai đang chơi đồ chơi: "Tiểu Trạch, đi tắm thôi! Mai còn đi học."

"Mami, con muốn baba tắm cho con, con là con trai, không thể để mami tắm cho được."

"Tại sao vậy?" Trình Ly Nguyệt hơi rầu rĩ.

"Vì trong ti vi có nói, chim của con trai không được để con gái nhìn thấy." Cậu bé nói rất thẳng thắn

Trình Ly Nguyệt lặng thinh, chim của con có gì

đáng xem?

Người đàn ông ở bên cạnh bật cười, thấy cô đang rất lúng túng liền khen ngợi một câu: "Con trai nói rất đúng, để ba tắm cho con."

Cậu nhóc nắm lấy tay anh, nhảy nhót đi về phía phòng tắm, sau lưng, Trình Ly Nguyệt không biết phải nói sao.

Quả nhiên người đàn ông này vừa xuất hiện, lập tức san sẻ mất tình yêu mà con dành cho cô.

Sau khi tắm xong, mái tóc đen nhánh ướt sượt của cậu bé dính chặt vào trán, Trình Ly Nguyệt cầm máy sấy tóc đứng đợi cậu, cậu bé ngoan ngoãn sấy tóc, máy tóc đen nhánh mềm mại được sấy khô, cậu nhóc càng thêm đáng yêu.

Trình Ly Nguyệt ôm lấy đầu con, thơm mấy cái: "Được rồi, chơi mười phút nữa rồi đi ngủ, lát nữa mẹ sẽ kiểm tra."

"Vâng, mami, mami và baba ngủ ngon." Cậu bé vẫy tay về phía cô.

Trình Ly Nguyệt đóng cửa lại, thấy trước cửa sổ, một bóng người tuần tú bất phàm đang uể oải đứng đó, giống như đang ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Anh vẫn mặc chiếc sơ mi màu trắng, kết hợp với một chiếc quần tây màu đen vừa người, ăn vận đơn giản nhưng vô cùng quý phái.

Trình Ly Nguyệt biết rằng cảnh tượng được ngắm từ nơi này sẽ vô cùng đẹp, vì đây là đài ngộ độc nhất vô nhị.

Người đàn ông nghe thấy tiếng bước chân của cô liền quay người lại, dáng người cao lớn dựa vào cửa kính, gương mặt như tượng tạc dưới ánh đèn anh tuần tới mức không thể bỏ qua, từ trong ra ngoài đều tỏa ra sức quyến rũ nam tính, giống như quý tộc ma cà rồng.

"Tiểu Trạch ngủ rồi sao?" Giọng nói trầm nam tính của Cung Dạ Tiêu vang lên.

"Con nó tự ngủ được." Trình Ly Nguyệt đáp, cô bất giác cảm thấy rất khát, bước tới cây nước nóng lạnh, cầm cốc rót một cốc nước để uống.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu nhìn chăm chặp khuôn mặt xinh đẹp, thanh thoát của cô, đôi mắt sầm lại, anh nghĩ, khi nào cô mới bị anh mê hoặc, sau đó tự động trèo lên giường của anh.

Trình Ly Nguyệt đưa mắt nhìn anh, cùng sống chung dưới một mái nhà, nếu như quá lạnh nhạt cũng không tốt, cô khẽ nói: "Chúc ngủ ngon."

Cô đẩy cửa bước vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại.

Cung Dạ Tiêu nhú chặt mày, cô ấy thực sự không coi anh ra gì!

Đương nhiên, đây cũng không phải lần đầu.

Trình Ly Nguyệt vào phòng, lấy điện thoại đọc

tin, định hai mươi phút nữa sẽ đi kiểm tra xem con trai đã ngủ hay chưa.

Thời gian đọc tin tức trôi đi rất nhanh, cô nhìn đồng hồ, đẩy cửa bước ra, chiếc đèn chùm pha lê trong phòng khách đã tắt, chỉ còn bật một chiếc đèn tường nhỏ sáng lơ mờ, Cung Dạ Tiêu cũng không có ở đây, chắc đã vào phòng đi ngủ rồi.

Trình Ly Nguyệt rón rén bước vào phòng con trai, cậu bé cũng bật một chiếc đèn tường nhỏ, cơ thể nhỏ bé đã nằm trong chăn, ngủ rất ngon lành, Trình Ly Nguyệt kiểm tra trán cậu bé xem có ra mồ hôi hay không.

Kiểm tra xong, cô nhẹ nhàng bước ra ngoài, vừa chú ý động tĩnh của con vừa khẽ khép cửa lại.

Khi cô quay người lại, thì bắt gặp một đôi mắt đen nháy sâu hun hút. Cô sợ hãi thót tim, đôi môi đỏ hồng muốn kêu thét lên.

Bàn tay của người đàn ông nhanh chóng bịt

chặt miệng cô, chặn luôn cả hơi thở của cô lại, tiếp theo đó, anh ghé sát mặt lại: "Suyt!"

Hơi thở thơm mát nam tính phả lên mặt cô, bất chợt cảm thấy nguy hiểm, Trình Ly Nguyệt vừa giận vừa ảo não trừng mắt nhìn anh, sao anh ta lại nấp trong bóng tối giống như một bóng ma vậy? Vừa nãy cô thực sự đã giật nảy mình.

Hừ người ta sợ phát khiếp.

Cô vừa mới định thần lại sau nỗi sợ hãi mới phát hiện, gương mặt tuấn tú, góc cạnh của anh đã gần sát bên cô.

Cô đưa tay gỡ bàn tay đang bịt miệng cô của anh ram, phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Trong hơi thở của Cung Dạ Tiêu xen kẽ hương thơm của rượu vang, chai rượu vang hôm nay mở, ngoài phần cô uống ra thì phần còn lại đều vào bụng anh cả.

Vì thế, tôi nay anh có vẻ chệnh choáng, anh

buông môi cô ra, cơ thể cường tráng dẹt thành một tấm lưới kín như bưng, bủa vây giữ chặt cô trong lòng, khiến cô không thể nhúc nhích.

"Cung Dạ Tiêu, anh buông tôi ra." Trình Ly Nguyệt tức giận răng nghiến lợi, nhưng chỉ có thể lên tiếng cảnh cáo.

Con đang ngủ, cô không muốn đánh thức con dậy.

Cung Dạ Tiêu khẽ mỉm cười, ngang nhiên ngẩng nhìn gương mặt nhỏ bé của cô, chiếc đèn tường trên đầu chiếu rõ mồn một gương mặt cô.

Đôi mắt trong veo như hai giọt nước ánh lên vẻ phẫn nộ, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi hồng mềm mại, ngọt ngào toát lên lời mời chào quyến rũ.

Người con gái thể này giống như hoa hồng có gai cũng giống như hoa hồng quyến rũ.

Mọi người ơi, t còn phải đi học, đi làm thêm nên time không có nhiều để up truyện nên mong mọi người cố gắng chờ đợi, rảnh là t lên đăng truyện liền cho mọi người ấy nên đừng có giục t nha hiccc

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Khát khô cổ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chúng sống cùng anh ta đúng là một sai lầm.

"Cung Dạ Tiêu, tôi bảo anh buông tôi ra..."

Hai người ép sát vào nhau, Trình Ly Nguyệt cảm nhận được thứ dưới lớp quần tây của anh, cô nín thở, tim đập loạn xạ.

Tên khốn này.

Sau gáy xuất hiện một bàn tay, khi cô ý thức được anh định làm gì, trên đầu hơi thở đổ ập xuống, cô thở gấp, lọt vào ánh mắt đen nhánh, sâu thẳm của anh.

Cô cứ thế tròn mắt nhìn nụ hôn bá đạo của anh, khóa chặt đôi môi hồng đang định lên tiếng của cô.

Môi anh không hề hôn thô bạo, trong sự dịu dàng là hơi rượu vang đỏ len lỏi vào miệng cô, khiến cô rung động.

Trình Ly Nguyệt hai mươi tư tuổi, một người phụ nữ trưởng thành, nụ hôn duy nhất của cô

và Lục Tuấn Hiên là khi ở trên lễ đường kết hôn, lần đó anh ta cũng chỉ chạm nhẹ môi cô, cái đêm bốn năm về trước, tác dụng của thuốc cô uống phải quá mạnh xong việc đầu óc cô không còn nhớ được gì.

Lúc này, nụ hôn mà người đàn ông này mang lại cho cô, trong cái bá đạo có một chút bịn rịn, khi Trình Ly Nguyệt nhận ra mình nên đẩy anh ra thì cũng đã là mười mấy giây sau.

Cô rầu rĩ vì mình đã chìm đắm mất một lúc, cô đưa tay đẩy vai anh, nhưng người anh không hề nhúc nhích, môi vẫn hôn cuồng nhiệt hơn.

Chết tiệt.

Đầu Trình Ly Nguyệt trống rỗng, anh giống như một ác quỷ hút máu, hút đi hết toàn bộ sức lực trên người cô khiến toàn thân cô tê dại, khó lòng chống đỡ.

Bàn tay của anh dường như không cam tâm chỉ ôm eo cô, bắt đầu nhân cơ hội lướt lên trên...

Trình Ly Nguyệt lập tức bị chạm vào giới hạn, dùng răng cắn lấy môi anh như một con mèo xù lông, anh nhất thời không chú ý, môi bị cắn toạc một vết.

Anh lập tức buông cô ra, Trình Ly Nguyệt thở dốc, đôi mắt ướt át, giận dữ trừng mắt nhìn anh.

Ngón tay thon dài của anh khẽ bịt chặt môi lại, rõ ràng đã bị cắn rất đau, đôi mắt thanh tú nheo lại, thái độ khó đoán.

Trình Ly Nguyệt không muốn ở cạnh anh, đẩy anh ra sau đó vội vàng chạy vào phòng mình, đóng mạnh cửa phòng lại, khóa chặt, nghĩ thầm, nếu như trên cửa có thêm nhiều ổ khóa nữa thì càng tốt.

Trình Ly Nguyệt hoảng loạn ngồi lên giường.

Nguy hiểm quá.

Người đàn ông này quá nguy hiểm, vừa rồi

xém chút cô đã chìm đắm trong nụ hôn của anh, đây không phải là việc tốt đẹp gì.

Cô bất giác đưa tay lên môi, cơ thể vẫn hơn run rẩy, tim đập liên hồi, trên môi dường như vẫn còn dư âm hơi ấm của anh, làm cô phát hoảng, hơn nữa miệng khô khan muốn uống nước.

Có điều lúc này sao cô dám ra uống nước?

Anh ta đã về phòng chưa?

Trình Ly Nguyệt cắn môi, lò dò bước vào phòng tắm, định tắm xong rồi tính.

Nửa đêm, Trình Ly Nguyệt khát khô cổ chạy đi uống nước.

Buổi sáng.

Trình Ly Nguyệt mơ màng nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức nghĩ tới việc con đi học, cô vội vã ngồi bật dậy, nghe thấy tiếng gõ cửa nhỏ như vậy chắc chắn là con trai.

Cô đầu tóc rối bù bước ra mở cửa, vừa mở cửa thì thấy một lớn một nhỏ đứng bên ngoài, Trình Ly Nguyệt hoảng hốt vội vàng kéo áo che ngực.

Cung Dạ Tiêu khẽ cười, nụ cười đáng ghét.

Trình Ly Nguyệt trừng mắt lườm anh, quay sang nhìn con trai mới dịu dàng: "Tiểu Trạch, đợi mami mấy giây, mami nấu bữa sáng cho con."

"Không cần đâu mami, baba đưa con đến trường, trong trường có bữa sáng, mẹ cứ ngủ tiếp đi!" Cậu bé nói.

"A, không cần thật sao?"

"Không cần thật! Baba nói tối qua mami ngủ rất muộn, mami không được thức đêm."

"Ai nói mẹ ngủ rất muộn?" Trình Ly Nguyệt lườm anh, được thôi! Đúng là cô mất ngủ tới nửa đêm, nhưng sao anh lại biết?

"Tôi đoán vậy!" Đôi mắt đen nhánh của anh ánh lên niềm vui, anh cúi người bế cậu bé lên, con trai, chúng ta đi thôi."

Cậu bé lập tức dang cánh tay nhỏ bé: "Mami, hôn chào buổi sáng nào!"

"Mẹ còn chưa rửa mặt." Trình Ly Nguyệt muốn từ chối nụ hôn chào buổi sáng của con.

"Cần, cần!" Cậu bé đòi thơm mẹ.

Trình Ly Nguyệt đành phải nghiêng đầu, đưa má tới trước mặt con, cậu nhóc ôm thật chặt, chu môi, thơm một cái lên má mẹ, khi cậu nhóc còn chưa buông tay, Cung Dạ Tiêu cũng nhanh chóng đưa môi hôn lên má cô.

Trình Ly Nguyệt lập tức trừng mắt về phía người đàn ông vừa sàm sỡ mình.

"Tôi cũng muốn hôn chào buổi sáng." Anh mỉm cười vô tội, nụ cười vô cùng đáng ghét.

"Đưa con đi học đi!" Trình Ly Nguyệt nói xong, nghĩ tới việc tối qua, nét mặt lại thoáng qua vẻ bối rối.

Trình Ly Nguyệt về lại giường ngủ nướng thêm mười mấy phút để định thần, chủ yếu là vì tối qua cô khát nước tới nửa đêm mới ngủ, rõ ràng trước khi ngủ cô đã uống rất nhiều nước, nhưng tại sao bị Cung Dạ Tiêu cưỡng hôn cô lại khát vậy?

Tòa nhà tập đoàn Cung Thị, Cung Dạ Tiêu bước đôi chân dài cao ngạo vào phòng làm việc, Nhan Dương nhìn ra cửa nói với anh một câu: "Cung tổng, Cung tiểu thư tới rồi."

Cung Dạ Tiêu khẽ mỉm cười, đẩy cửa bước vào.

Sau cánh cửa, trên chiếc ghế giám đốc của anh, một bóng người nhỏ nhắn yêu kiều đang xoay vòng, thấy anh bước vào, gương mặt lập tức nở nụ cười rạng rỡ.

"Anh, anh tới rồi sao! Cháu trai của em đâu?"

Cung Muội Muội ngẩng mặt lên, vui mừng nhìn anh.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt: "Chỉ có mình em về thôi sao? Ba mẹ đâu?"

"Ba mẹ đi sau! Ba mẹ còn nóng ruột hơn em, nhưng không nhanh bằng em, đại khái là tối nay mới tới." Cung Muội Muội nói xong, gấp gáp nói: "Anh, chuyện lớn như vậy sao anh giấu mọi người, anh có ý gì vậy!"

Cung Dạ Tiêu cũng hơi áy náy, việc này anh không phải không muốn nói với người nhà mà là anh sợ Trình Ly Nguyệt nhạy cảm, cho rằng người nhà họ Cung gặp con sẽ muốn chiếm lấy con của cô, anh sợ cô ấy sẽ sợ hãi.

Cung Dạ Tiêu xoa đầu em gái, người em gái nhỏ hơn anh sáu tuổi này được anh cưng chiều từ nhỏ tới lớn: "Được, sẽ để em gặp bé!"

"Chắc chắn sẽ rất đáng yêu, em vừa tới nơi còn chưa chuẩn bị quà! Lát nữa em sẽ đi chọn quà cho cháu, còn nữa, em nên gọi mẹ của bé

là gì? Chị dâu sao?" Cung Muội Muội bắn khoăn nhìn anh mình.

Cung Dạ Tiêu vui vẻ mỉm cười: "Tối nay em gọi cô ấy một tiếng xem cô ấy có phản ứng gì."

Cung Muội Muội hoàn toàn không ngờ rằng anh mình lợi dụng mình, cô lập tức gật đầu: "Được, tối nay em sẽ gọi cô ấy là chị dâu."

Cung Dạ Tiêu nghĩ tới việc ba mẹ cũng tới, anh khẽ thở dài một tiếng: "Muội Muội, ba mẹ có phản ứng gì không?"

"Có chứ! Ba mẹ muốn đón cháu nội ra nước ngoài nuôi dưỡng."

Cung Dạ Tiêu hơi sững người, anh biết ba mẹ không khó trao đổi như ông nội, họ là người rất thoải mái, cho dù Muội Muội nói vậy, anh nghĩ ba mẹ chỉ là yêu cháu nội mà thôi, tuyệt đối không muốn làm khó dễ Trình Ly Nguyệt.

"Tối anh gặp ba mẹ trước rồi tính, có một số việc ăn cần phải nói trước." Cung Dạ Tiêu nói.

"Vậy em đi mua sắm đây!"

Cung Dạ Tiêu lấy ví tiền trong túi, rút ra một chiếc thẻ được cho cô: "Cầm lấy đi!"

Cung Muội Muội bấu môi, vẻ mặt từ chối nói: "Không cần đâu!"

Cung Dạ Tiêu nhượng mày, xem ra đã có hai cô gái từ chối thẻ của anh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Trình Ly Nguyệt gặp phiền phức

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Anh sẽ bảo Nhan Dương đi cùng em." Cung Dạ Tiêu lo lắng cô sẽ bị lạc.

"Vâng, cũng được!" Cung Muội Muội không từ chối, cô thực sự không quá rành về thành phố này.

Trình Ly Nguyệt tới văn phòng làm việc, vừa kịp cuộc họp, trong cuộc họp, sếp của công ty vô cùng coi trọng đơn hàng của Thẩm Quân Dao, yêu cầu Trình Ly Nguyệt theo dõi sát sao, tuyệt đối không được sơ suất với khách hàng.

Trình Ly Nguyệt chỉ biết gật đầu, thân phận của Thẩm Quân Dao khá nổi tiếng trong giới quý bà giàu có của thành phố A, ý của sếp là làm tốt đơn hàng của cô ta, sau này cơ hội các quý bà lựa chọn công ty của họ sẽ nhiều hơn.

Trình Ly Nguyệt về lại phòng làm việc của mình, lúc này, Linda sắc mặt nghiêm trọng bước tới, gọi cô: "Ly Nguyệt, vào phòng của chị một lát!"

Trong phòng làm việc của Linda.

Cô nhấn mở một email, nói với cô: "Em xác nhận xem, đây có phải bản thảo của em không, tại sao lại xuất hiện trên triển lãm thiết kế của công ty Feel?"

Trình Ly Nguyệt tròn mắt nhìn: "Đây là của em, không đúng, có sửa đổi vài chỗ."

"Bản thảo này chị vừa mới đưa cho một khách hàng lựa chọn, nếu như cô ấy chọn, phát hiện bản thảo của chúng ta giống với của công ty Feel, em đoán xem sẽ có ảnh hưởng thế nào tới công ty của chúng ta?"

"Việc này... Là Feel ăn cắp của em." Trình Ly Nguyệt giận dữ nói, đây là bản thiết kế linh cảm của cô, nghề của họ, việc đánh cắp thế này thường xuyên xảy ra.

"Đúng, công ty Feel đánh cắp bản thảo thiết kế của em, em nghĩ xem, vấn đề là ở đâu, tại sao bản thảo thiết kế của em lại đến được tay của họ." Linda nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt hít thở thật sâu, ngẫm nghĩ thật kĩ: "Có lẽ em vứt bản thảo bỏ đi vào thùng rác, bị người khác nhặt mất!"

"Sơ xuất quá!" Linda thở dài: "Vấn đề là bản thảo của em chị đã đưa cho một khách hàng quan trọng, nếu như cô ấy chọn bản thảo đó, bây giờ Feel lại nghiễm nhiên đăng tải lên, nó đã trở thành thiết kế của họ rồi!"

Trình Ly Nguyệt cảm thấy đau đầu: "Hay là em tìm nhà thiết kế của Feel nói chuyện, xem cô ta có thể gỡ xuống được hay không."

"Bối cảnh của công ty Feel mạnh hơn chúng ta, chúng ta chỉ vừa mới đứng vững ở thành phố này, muốn kiện cáo với họ e rằng rất khó."

"Nhưng đánh cắp là đánh cắp, lẽ nào chúng ta lại phải nhịn sao? Em nhất định sẽ đi tìm cô ta." Ánh mắt Trình Ly Nguyệt lộ vẻ phần nộ, đây vốn là tác phẩm của cô.

"Cứ đợi đã! Xem bản thảo này có bị chọn

không." Linda nói xong, điện thoại trong phòng cô liền đổ chuông, cô nghe máy: "Alo, chào chị!"

"Trần phu nhân phải không ạ! Chào chị, không biết chị có hài lòng với bản thiết kế của chúng tôi không?"

"Tôi vô cùng hài lòng với bản thiết kế số 36, rất sáng tạo, lại vững vàng phóng khoáng."

Sắc mặt Linda lập tức sống sờ, cô bật cười: "Ngoài bản đó ra, chị còn hài lòng với bản nào khác không?"

"Chính là bản đó, bây giờ tôi đang ở nước ngoài, một tuần sau sẽ liên hệ với quý công ty, đây là món quà sinh nhật tôi tặng mẹ mình!"

"Được! Được!"

"Tôi rất thích phong cách làm việc của các bạn, quan niệm thiết kế mỗi người một bản thảo, như vậy rất có ý nghĩa."

Linda muốn bật khóc nhưng miệng vẫn phải cười nói: "Đúng vậy, đây là ý nghĩa sáng lập của công ty chúng tôi, có thể cung cấp thiết kế độc nhất vô nhị cho khách hàng chính là tôn chỉ của chúng tôi."

"Được rồi, một tuần sau tôi sẽ tìm cô." Đầu dây bên kia ngắt máy.

Trình Ly Nguyệt nhìn sắc mặt của Linda là biết khách hàng kia lẽ nào chọn đúng bản thảo của cô?

Linda ngẩng đầu nhìn Trình Ly Nguyệt: "Người ta muốn bản thảo của em, cô ấy sẽ tặng mẹ làm quà sinh nhật, em biết việc này nghiêm trọng thế nào rồi chứ! Nếu không xử lý tốt sẽ hủy hoại danh tiếng của cả công ty chúng ta, sau này sẽ không thể nào trụ lại được ở đây nữa."

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt cũng tái nhợt, điều này có nghĩa là không thể không xử lý cho ra lẽ.

Nếu không cô sẽ kéo cả công ty xuống bùn, hủy hoại danh tiếng của cả công ty.

Linda cũng rất lo lắng, đột nhiên cô ngẩng đầu nhìn Trình Ly Nguyệt: "Ly Nguyệt, có người có thể giúp em, em có muốn tìm anh ta không?"

Trình Ly Nguyệt hiểu kỳ hỏi: "Ai vậy?"

"Cha của con trai em, Cung Dạ Tiêu, anh ta có quyền thế, nhất định có thể khiến Feel lên tiếng xin lỗi em."

Trình Ly Nguyệt ghen lời, cầu xin Cung Dạ Tiêu giúp đỡ? Không, cô chưa từng nghĩ tới, cô lắc đầu nói: "Tạm thời không muốn làm phiền anh ta."

Linda cũng không muốn làm khó cô, dù sao thì Cung Dạ Tiêu rất có thể sẽ cướp con của cô, mạo muội nhờ anh ta ra tay sẽ khiến Trình Ly Nguyệt rơi vào tình thế khó khăn.

"Được rồi, chị sẽ lấy video an ninh của công ty ra xem, chị muốn nhanh chóng tìm ra người

đánh cắp bản thảo, từng bước làm rõ việc này."

"Vâng!"

"Em về văn phòng trước đi, đừng làm lớn chuyện, chị sẽ âm thầm điều tra."

Sau khi ra khỏi phòng của Linda, Trình Ly Nguyệt cảm thấy vô cùng phần nộ, nhưng cô không hề biểu hiện ra ngoài, về tới phòng làm việc, đóng cửa phòng lại, Trình Ly Nguyệt mới giật dử nghĩ rằng, cô nghĩ kĩ lại việc này, cô có in ra mấy bản thảo thiết kế, sau đó sửa chữa, cuối cùng cô xử lý ra sao cô cũng không nhớ rõ lắm, vì gần đây Cung Dạ Tiêu bỗng nhiên xuất hiện khiến lòng dạ cô rối bời.

Lúc bốn giờ, Linda mới gọi Trình Ly Nguyệt tới, cuối cùng cô cũng điều tra ra được một chút manh mối, một buổi tối mấy hôm trước, có nhân viên vào phòng làm việc của cô, lục tìm bản thảo cô vớt trong thùng rác sau đó mang đi.

Chỉ có điều nhân viên này đã nghỉ việc ba ngày rồi, bây giờ không thể liên lạc được cô ta.

"Xem ra nữ nhân viên này trước khi nghỉ việc đã trộm bản thảo mang đi bán, không ngờ lại bán cho nhà thiết kế chính của Feel là Dương Băng Băng, để cô ta mạnh dạn đăng lên."

"Có đoạn video này có phải sẽ chứng minh được Dương Băng Băng đánh cắp tác phẩm của em không?"

"Không đủ bằng chứng, chúng ta chỉ có thể nói nhân viên đó ăn trộm bản thiết kế, nhưng có bán cho Dương Băng Băng không thì chúng ta không tìm được bằng chứng, nếu cô ta vu cáo chúng ta, nói đây là thiết kế của cô ta thì chúng ta cũng không nói được gì."

Trình Ly Nguyệt nắm chặt tay, tác phẩm của cô lại bị người khác đặc ý mang ra trưng bày, cô thực sự không thể nuốt được cục tức này: "Vậy em sẽ tìm Dương Băng Băng lý luận, bảo cô ta gỡ bản thảo thiết kế xuống."

"Không được, em là nhà thiết kế của công ty, việc này đại diện cho thanh danh của công ty, không phải việc cá nhân em, em nông nổi như vậy nhờ may đối phương vu cáo em thì sao? Dương Băng Băng này nổi tiếng là con hổ cái trong nghề, em không phải là đối thủ của cô ta."

"Nhưng, chỉ có một tuần, nhờ Trần phu nhân nhìn thấy hình họ đăng tải thì sao?"

"Trước khi chúng ta xử lý xong, chúng ta chỉ có thể cầu mong cô ấy không nhìn thấy, được rồi, em về đi thôi! Chị sẽ thương lượng với tổng giám đốc về việc này, nghe ý kiến của họ."

Trình Ly Nguyệt hít thở thật sâu, cúi đầu nhìn thời gian, đã bốn rưỡi rồi, cô phải đi đón con.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người nhà họ Cung

Khi Trình Ly Nguyệt về tới phòng làm việc thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô vội vàng lao tới nhận điện thoại: "Alo!" "Vệ sĩ của tôi đang tới đón em, em đi đón con về nhà, hôm nay tôi sẽ về muộn một chút." Giọng nói nam tính của Cung Dạ Tiêu vọng ra.

Trình Ly Nguyệt đáp một tiếng: "Được!"

Cung Dạ Tiêu cúp máy trước, Trình Ly Nguyệt thu dọn bàn thảo của mình, chuẩn bị về nhà làm việc, cô đeo túi vải đựng bản thiết kế xuống lầu, xe của vệ sĩ đã đợi sẵn ở dưới.

Vừa nhìn thấy cô lập tức cung kính xuống xe mở cửa cho cô, Trình Ly Nguyệt có phần hoảng hốt, mỉm cười nói: "Cám ơn!"

Tôi trường học, Trình Vũ Trạch đã đợi sẵn, thấy mẹ tôi liền hỏi: "Baba đâu rồi mẹ?"

"Hôm nay ba con có việc bận nên không tới đón con được." Trình Ly Nguyệt an ủi một tiếng.

Cô dẫn con trai tới trung tâm thương mại mua đồ ăn tối sau đó dẫn con về nhà. Về tới nhà, Trình Ly Nguyệt chuẩn bị sẵn đồ ăn, sau đó cô nghĩ Cung Dạ Tiêu không biết có ăn cơm nhà hay không? Có cần gọi điện cho anh ta không? Nhờ anh ta về nhà thì cô đỡ phải mất công nấu thêm lượt nữa, sẽ giúp cô tiết kiệm thời gian, lát nữa cô còn phải làm việc!

"Tiểu Trạch, gọi điện cho ba con, hỏi ba có về nhà ăn cơm không." Trình Ly Nguyệt không muốn gọi, liền đốc thúc con gọi.

Trình Vũ Trạch lập tức bước tới bên điện thoại, cậu bé đã thuộc lòng số điện thoại của ba, sau khi bấm máy, cậu bé nghiêm mặt đợi hồi chuông nhấc máy. Khoảng chừng bảy giây, đầu kia nhấc máy: "Alo!" "Baba, là con! Mami hỏi ba có về nhà ăn cơm không." Trình Vũ Trạch hỏi.

"Nói với mẹ, ba không về." Giọng nói thấp trầm khá là vui vẻ.

"Ồ! Vậy khi nào baba về." "Có lẽ tầm hơn chín giờ"

"Vâng! Con và mami sẽ đợi ba về, tạm biệt baba!" Cậu bé nói xong liền ngắt điện thoại.

Ở sân bay, Cung Dạ Tiêu và Cung Muội Muội đang ngồi ở quán cafe đợi máy bay, khi ngắt điện thoại, khoe miệng Cung Dạ Tiêu nở nụ cười vui vẻ, câu nói cuối cùng của con khiến anh vô cùng ấm lòng.

Nghĩ tới người con gái đó sẽ đợi anh về, cảm giác đó có thể gọi là thỏa mãn. "Anh, chuyến bay của ba mẹ chắc đã hạ cánh rồi." Cung Muội Muội nóng lòng gặp cháu, ai biết được anh trai vẫn ngăn cản không cho cô gặp.

Một lúc sau, vệ sĩ đón được ba mẹ của Cung Dạ Tiêu, một cặp vợ chồng ngoài sáu mươi tuổi, ăn vận không mấy nổi bật, toát lên cảm giác hồn hậu. Đây chính là ba mẹ của Cung Dạ Tiêu, ba Cung Thánh Dương, mẹ Hạ Hầu Lâm. "Ba, mẹ, cuối cùng ba mẹ cũng đã về tới nơi, con và anh đã đợi hai tiếng đồng hồ rồi!" Cung Muội Muội lập tức chạy tới ôm lấy mẹ mình oán thán.

"Sao lại đợi ba mẹ ở đây? Sao không về trước?" Hạ Hầu Lâm ngạc nhiên hỏi.

"Ba, mẹ, trước khi ba mẹ gặp cháu, con có vài lời muốn nói với ba mẹ, chúng ta hãy tới nhà hàng cùng ăn tối đã!"

Trong mắt Cung Dạ Tiêu là sự kính yêu đối với ba mẹ. Khi ba anh còn trẻ đã gặp mẹ anh, ba không hứng thú với tập đoàn Cung Thị, từ bỏ thân phận người thừa kế số một, cùng mẹ tới nước A mua một nông trường rộng lớn, kinh doanh một nhà máy rượu nho, vì thế đã trở thành đứa con trai vô dụng trong mắt ông anh. Còn mẹ anh rất chăm chỉ, hiền hậu, vô cùng ủng hộ sự nghiệp của ba, nhà máy rượu của ba cực kì nổi tiếng ở địa phương, cũng coi là có thể tự túc về kinh tế, rất đáng hành diện. Thấy đứa con trai ưu tú xuất sắc của mình, có lẽ đây chính là việc mà hai vợ chồng họ hài lòng nhất, là con cháu nhà họ Cung, hoặc là ngồi trên ngai vàng của người thừa kế, hoặc là sống cuộc sống ngọt ngào, trừ khi có thể thực sự thoát khỏi lời nguyền của tài sản vật chất, nếu không cả đời nhìn vào khối tài sản khổng lồ đó mà đánh mất đi bản tính.

"Ừ, đi thôi!" Ba anh gật đầu.

Trong nhà hàng, Cung Dạ Tiêu gọi một bàn thức ăn phong phú, trên bàn ăn, anh bắt đầu nói về quá trình nhận con lần này, khiến cả nhà vô cùng kinh ngạc, đều rất nóng lòng muốn gặp đứa cháu nội thông minh này.

"Anh, ăn xong cơm anh hãy dẫn em đi gặp Tiểu Trạch đi! Em sắp mắc bệnh tương tự rồi." Cung Muội Muội bấu môi kháng nghị.

Cung Dạ Tiêu nhìn ba mẹ và em gái mỉm cười nói: "Điều tiếp theo con muốn nói là những việc mong mọi người chú ý?"

"Lại còn có việc cần chú ý? Anh, có cần nghiêm trọng vậy không? Anh sợ em sẽ bắt nạt cháu em sao?" Cung Muội Muội cười hi hi hỏi.

Cung Dạ Tiêu nói lại thái độ của ông Cung đối với chất nội, ba người đều giật mình, Cung Thánh Dương thở dài nói: "Tính khí của ba rất khó sửa, ông làm vậy có phần quá đáng rồi, nói thế nào đi nữa đứa bé còn nhỏ như vậy sao có thể rời xa mẹ được?"

"Đúng vậy! Ông làm khó người khác quá, vậy mẹ của Tiểu Trạch sẽ đau lòng biết bao!"

"Dạ Tiêu, con có dự định gì? Thực sự muốn giành lấy đứa bé về nhà họ Cung sao?" Hạ Hầu Lâm nhìn con trai, bà không muốn con mình sống ở nhà họ Cung cũng trở thành một người máu lạnh vô tình.

Cung Dạ Tiêu lắc đầu: "Con không tán thành cách làm của ông, nhưng con sẽ không công khai chống đối ông, ông cho con một năm, trong thời gian một năm này có thể thay đổi rất nhiều việc."

"Đúng thế! Anh cưới mẹ của Tiểu Trạch về nhà, ông sẽ không còn gì để nói nữa!" Cung Muội Muội tỏ vẻ thông minh nói.

Nét mặt Cung Dạ Tiêu có phần ủ dột: "Vấn đề nằm ở chỗ cô ấy không muốn gả cho anh."

"Không phải chứ! Anh đẹp trai thế này." Cung Muội Muội rất có lòng tin về sức quyến rũ nam tính của anh mình.

Hạ Hầu Lâm bên cạnh nói xen vào một câu: "Đừng nói ồn ào, để nghe anh con nói hết."

"Ba, mẹ, bây giờ Trình Ly Nguyệt rất nhạy cảm với những việc về con cái, cô ấy luôn lo lắng nhà họ Cung sẽ cướp mất Tiểu Trạch, vì thế con hi vọng khi mọi người gặp cô ấy, tuyệt đối đừng biểu hiện ra tư tưởng muốn giành lấy con của cô ấy." Cung Dạ Tiêu nghiêm túc dặn dò.

"Con yên tâm, ba mẹ không chỉ chấp nhận cháu nội, còn chấp nhận cả cô ấy nữa, chỉ cần cô ấy muốn gả vào nhà họ Cung, ba mẹ không có ý kiến." Hạ Hầu Lâm nói.

Giương mặt tuần tú của Cung Dạ Tiêu cứng đờ vài giây, anh vô trách nói: "Mẹ, tốt nhất đừng nói với cô ấy việc gả cho con, giờ cô ấy rất bài xích!"

Cung Thánh Dương và vợ đưa mắt nhìn nhau không dám tin điều mình nghe được, con trai của họ biết quan tâm tới một người phụ nữ, vậy thì họ thực sự muốn xem đó là một người phụ nữ như thế nào. Cung Muội Muội cũng vậy, người phụ nữ có thể khiến anh cô mê mẩn nhất định phải rất xinh đẹp!

Mặc dù rất nóng lòng gặp cháu, nhưng cũng phải xem xét tới thời gian nghỉ ngơi của bé, lúc này đã hơn chín giờ tối, Hạ Hầu Lâm nói: "Tối nay ba mẹ không tới gặp cháu nội nữa, muộn quá rồi, không làm ảnh hưởng bé nghỉ ngơi."

"Nhưng con muốn gặp." Cung Muội Muội đã muốn cả một ngày rồi.

Cung Dạ Tiêu an ủi em gái một câu: "Chiều mai rồi gặp! Anh sẽ dẫn em đi đón nó tan học!"

Cung Muội Muội mặc dù không tình nguyện cho lắm nhưng cũng đành đồng ý. Buổi tối, họ nghỉ ngơi tại dinh thự, Cung Dạ Tiêu thì về lại nơi ở ở trung tâm thành phố. Trình Ly Nguyệt ngồi trên sofa, trên đầu gối có để một giá vẽ, cô đang vẽ một bản thảo mới, bên cạnh là con trai đang đợi ba về tắm, không ngờ ba thì chưa về còn cậu thì đã ngủ khò khò. Trình Ly Nguyệt không biết nói gì, bây giờ cậu bé thật kiên trì! Nhất định phải để ba tắm, đây không phải là một thói quen tốt! Nhờ một năm sau, họ phải rời xa thì sao?

End chương 73

Các cậu oi sau một hồi đắn đo phân vân thì t quyết định từ bây giờ lúc nào t có nhiều time rảnh t sẽ đăng chữ cho dễ đọc nhé. Và thật sự t cần tuyên thêm 2 3 bạn nữa edit ra chữ để t đăng cho nhanh ạ, ai có lap mà chăm chỉ làm được thì nhắn tin cho t nhé. Cảm ơn các cậu ơ)))

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Tin tưởng anh

Trình Ly Nguyệt không cầm chắc cây bút chì trong tay, vạch mất vài đường trên giấy, cô rầu rĩ lấy tẩy tẩy đi, sao cô cứ mất tập trung như vậy?

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng động, Trình Ly Nguyệt khẽ giật mình, cô thấy cửa được đẩy ra, một bóng người quen thuộc bước vào, chính là Cung Dạ Tiêu.

Chỉ nhìn thấy trên ghế sofa bên cạnh chiếc đèn sàn pha lê trong phòng khách, Trình Ly Nguyệt đang ôm giá vẽ, anh không nhìn thấy con đang nằm ngủ bên cạnh cô, nhủ mày hỏi khẽ: "Con ngủ rồi sao?"

Trình Ly Nguyệt cúi mày nhìn sang bên: "Ồ đây này!"

Cung Dạ Tiêu bước tới bên sofa, thấy cậu bé đang nằm sát mẹ ngủ say.

"Tắm chưa?"

"Chưa! Đợi anh về!" Trình Ly Nguyệt đáp một tiếng sau đó lập tức nói: "Tối nay không tắm nữa, tôi lau người cho con là được, anh hãy bế con vào phòng đi."

Cung Dạ Tiêu cúi người, bế con vào lòng bước vào phòng của cậu bé, Trình Ly Nguyệt lấy một chậu nước ấm từ phòng tắm, Trình Ly Nguyệt đứng trước mặt Cung Dạ Tiêu, cởi chiếc áo ướt mồ hôi của con ra, để lộ cái bụng ăn no tròn.

Trình Ly Nguyệt thấm ướt khăn, vắt thật khô, lau người cho con, Cung Dạ Tiêu cúi đầu nhìn thấy đáng ngủ như một con heo con của con, bắt giắc đưa mắt nhìn xuống phía dưới cúc áo sơ mi trắng của Trình Ly Nguyệt, cảnh đẹp thoáng ẩn thoáng hiện hơi lộ ra ngoài.

Trình Ly Nguyệt đang chăm chú lau người cho con, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện anh đang chú ý nhìn chăm chú vào ngực cô.

Cô vội vàng lấy tay kéo vạt áo che lại, nói khề cánh cáo: "Không được nhìn."

Cung Dạ Tiêu mỉm cười ranh mãnh: "Không có cách nào khác, tầm nhìn của tôi rất tốt."

Trình Ly Nguyệt còn phải rửa chân cho con, vì thế không thể không cúi xuống, cô đành phải bỏ tay, để mặc cho anh nhìn.

Dù sao thì cũng chỉ nhìn không vậy thôi.

Lau người cho con xong, thay cho cậu bé một bộ đồ ngủ mềm mại, đặt cậu bé xuống giường, Trình Ly Nguyệt toàn thân cũng ướt đầm mồ hôi.

Cho cậu bé ngủ xong, Cung Dạ Tiêu nói với cô: "Đi ra ngoài với tôi một chút, tôi có việc cần nói với em."

Trình Ly Nguyệt theo anh ra tới bên sofa, ánh

mắt Cung Dạ Tiêu nhìn thẳng vào cô: "Ba mẹ tôi hôm nay về nước."

Đôi mắt Trình Ly Nguyệt co rút lại, ánh mắt đề phòng và lo lắng, giống như sắp đối diện với kẻ địch mạnh.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt, hạ giọng an ủi: "Em yên tâm, ba mẹ và em gái tôi tuyệt đối là người rất dễ gần, họ cũng không muốn cướp Tiêu Trạch, họ chỉ tới thăm con với tư cách ông bà nội mà thôi."

"Thật chứ?" Trình Ly Nguyệt không tin lời anh lắm.

Cung Dạ Tiêu nhú mày. Cô ấy sao lại không tin tưởng anh tới vậy?

"Tôi bảo đảm với em." Cung Dạ Tiêu khẳng định.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, giống như đang suy nghĩ có nên tin anh ta hay không.

Cung Dạ Tiêu lập tức áp sát tới, khiến Trình Ly Nguyệt sợ hãi lùi sau một bước, bấp chân và vào thành sofa, cô ngã xuống sofa.

Lúc này, dáng người cao lớn rất có áp lực của anh lấn tới, hai cánh tay vòng lại khóa chặt lấy cô.

"Anh... anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh không được làm bừa." Trình Ly Nguyệt hai tay ôm ngực, vẻ mặt giận dữ.

"Tin tôi đối với em mà nói khó vậy sao? Tôi có chỗ nào làm chưa tốt?" Cung Dạ Tiêu lạnh lùng hỏi, cho dù anh yêu chiều cô thì cô cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận sự chiều chuộng của mới được, nếu không anh cũng không ngại bộc lộ bản tính.

Hơi thở của Trình Ly Nguyệt trở lên gấp gáp, anh ta điên gì vậy?

"Được rồi, tôi tin anh là được chứ gì? Nếu anh gạt tôi thì sao?" Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn anh.

"Tôi không hề gạt em."

Anh kiên quyết, nói rất rõ ràng.

Trình Ly Nguyệt nhú mày, nhưng thấy anh vẫn không có ý định đứng dậy, cô lập tức đẩy anh ra: "Nói xong rồi thì đừng đề lên người tôi nữa."

Cung Dạ Tiêu sầm mặt, buông tay ra, đi về phía phòng ngủ của mình.

Trình Ly Nguyệt cũng cảm giá về phòng, cô nghĩ, không thể để xảy ra chuyện như tối qua được, sau này phải ngăn chặn, đề phòng.

Chỉ có điều tối nay cô vẫn mất ngủ, nghĩ tới việc Dương Băng Băng đánh cắp bản thiết kế của cô, cô càng nghĩ càng phần nộ, cô nhất định phải tìm cơ hội lý luận với cô ta.

Sáng sớm.

Trình Ly Nguyệt dậy rất sớm, thấy Cung Dạ Tiêu cũng đẩy cửa bước ra, anh mình trần, chỉ mặc một chiếc quần lót màu xám, cơ thể săn chắc gợi cảm, quyến rũ, cứ thế nghênh ngang bước đi.

Trình Ly Nguyệt thót tim, vội quay mặt đi.

"Sau này ở nhà anh đừng mình trần như vậy có được không?" Trình Ly Nguyệt trách móc.

Cung Dạ Tiêu rót một chén nước, quay người, không ngại đứng đối diện với cô: "Em thấy không đẹp sao? Hay là ngại nhìn?"

"Không phải là vấn đề đẹp hay không đẹp, mà là sẽ ảnh hưởng không tốt tới con." Trình Ly Nguyệt nhú mày.

"Con trai chắc không có ý kiến gì, còn em đây, em nói coi, em không hài lòng với vóc dáng của tôi sao?" Gương mặt quyền rũ gọi cảm của Cung Dạ Tiêu có chút gọi đòn.

"Không hài lòng." Trình Ly Nguyệt rất bức bối khi thấy anh ta tự tin như vậy, cô trả lời trái với lương tâm.

"Không hài lòng ở điểm nào?" Cung Dạ Tiêu quả nhiên sầm mặt.

Trình Ly Nguyệt nhìn vóc dáng hoàn mỹ như thể vị thần mặt trời Apollo, cô thực sự không tìm ra một chút khuyết điểm nào, cô dứt khoát không trả lời.

Lúc này, Tiểu Trạch cũng ngáp ngủ bước ra: "Baba, mami, chào buổi sáng!"

"Tiểu Trạch, ngủ có ngoan không?"

"Mami, hôm qua con nằm mơ, mơ thấy ba mẹ kết hôn, con đi trước tung hoa!" Cậu bé bắt ngờ vui vẻ nói.

Trình Ly Nguyệt sững sờ vài giây, con trai nằm mơ thì cứ mơ, sao phải nói ra vậy chứ?

"Nếu như ba với mẹ con kết hôn, nhất định sẽ cho con đi trước rắc hoa" Cung Dạ Tiêu nho nhã uống nước, nụ cười hút hồn.

"Thật chứ? Mami, khi nào ba mẹ kết hôn?" Cậu nhóc tưởng là thật, hơn nữa giấc mơ tối qua nhất định rất đẹp, khiến cậu háo hức được làm cậu bé tung hoa.

"Con muốn ăn sáng ở nhà hay tới trường?" Trình Ly Nguyệt cố ý không trả lời câu hỏi của cậu bé.

Cậu bé liền mỉm cười ngọt ngào đáp: "Mami, không làm phiền mẹ nữa, con tới trường ăn."

Bữa sáng ở trường rất đa dạng, cậu bé rất thích.

Trình Ly Nguyệt thấy Cung Dạ Tiêu đã ăn mặc chỉnh tề liền nói với anh: "Anh phụ trách rửa mặt đánh răng cho Tiểu Trạch, tôi về phòng thay bộ đồ ngủ này ra."

Trình Ly Nguyệt thay quần áo xong bước ra, hai cha con một lớn một bé đã ngồi trên sofa đợi cô, Trình Ly Nguyệt mặc áo sơ mi màu trắng kết hợp với váy bó mỏng, trong nét chuyên nghiệp cũng toát lên vẻ hấp dẫn của người phụ nữ đi làm.

Công ty của Cung Dạ Tiêu có rất nhiều nhân viên nữ trẻ tuổi, bình thường cũng ăn vận như vậy, chỉ có điều lúc này, sự say đắm trong mắt anh xuất hiện chỉ vì một mình cô.

Cô có một loại khí chất mà những người phụ nữ khác không có, gọn gàng mà không kém phần quyến rũ.

=====

End chương 74

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Nhờ anh ấy

"Xong rồi! Đi thôi!" Trình Ly Nguyệt tới bên tủ giày ngoài cửa đi một đôi giày cao gót năm phân, Cung Dạ Tiêu bế con ra ngoài.

Khi tới gara, Trình Ly Nguyệt liền dẫn con ra ghế sau, Cung Dạ Tiêu đạp ga lái xe ra khỏi gara.

Đưa con đi học xong là khoảng tám giờ, Cung Dạ Tiêu nói với cô: "Đi ăn sáng đã!"

"Không được, tôi tới công ty rồi ăn."

"Ở công ty đâu có dinh dưỡng." Cung Dạ Tiêu phản bác một câu.

"Tôi cũng đang giảm cân." Trình Ly Nguyệt cứ thích chống đối với anh, cô ngẩng gương mặt xinh đẹp lên đắc ý nhìn anh.

"Coi như là đi cùng tôi!" Cung Dạ Tiêu cho rằng cô sẽ nể mặt mình.

Nào ngờ Trình Ly Nguyệt lắc đầu, không phải cô không nể mặt mà là hôm nay cô phải giải quyết việc Dương Băng Băng đánh cắp bản thảo, việc này

liên quan tới thanh danh của công ty, vô cùng khẩn cấp, cô nói với anh: "Phiền anh đưa tôi tới công ty, cảm ơn."

Giương mặt tuần tú của Cung Dạ Tiêu sa sầm, người phụ nữ này, người ta đối xử tốt với cô mà cô ấy cũng không chịu.

Anh bức bối đạp ga, chiếc xe đất tiền lập tức lao đi trên đường. Trình Ly Nguyệt trên xe sợ hãi giữ chặt lấy dây an toàn, hoảng loạn nhìn anh: "Anh điên rồi sao?"

Mười phút sau, xe của Cung Dạ Tiêu dừng lại trước cửa công ty của Trình Ly Nguyệt, Trình Ly Nguyệt sắp sửa mắc ói, cô vội vã mở cửa xe bước xuống, trước khi đi cũng không quên cảnh cáo anh: "Mạng sống chỉ có một, anh bảo trọng."

Cung Dạ Tiêu thôi lộn tóc mai trước mặt. mạng của anh quý giá lắm, anh đương nhiên phải bảo trọng.

Trình Ly Nguyệt vội vã bước vào công ty, thấy Linda đã tới rồi, hơn nữa còn ngồi ở bàn làm việc của cô đợi cô.

"Chị Linda, sao vậy?" Trình Ly Nguyệt tròn mắt hỏi.

"Công ty Feel đang giành hợp đồng của Trần phu nhân với chúng ta, tối qua họ liên hệ với Trần phu nhân, giao bản thiết kế của Dương Băng Băng cho cô ấy, Trần phu nhân rất giận dữ đã gọi điện cho chị nói công ty chúng ta lừa gạt cô ta, cô ta sẽ khởi tố chúng ta vì những tổn thất đã gây ra cho cô ta."

"A!" Trình Ly Nguyệt ôm đầu, cô sắp điên rồi: "Thật quá đáng, Dương Băng Băng sao chép của em, lại còn dám ngiêm nhiên lấy bản thảo của em đi cướp khách hàng của chúng ta?"

"Chúng ta đã trao đổi với bên Feel rồi, họ không thừa nhận việc này, bây giờ Lục phu nhân đã có động lòng trước bản thảo mà họ từng sửa chữa, cô ta đồng ý bỏ ra ba triệu để mua đứt bản thảo, vốn dĩ đây là doanh số của công ty ta, hiện tại sếp đang rất giận, muốn chúng ta tìm cách giải quyết ngay lập tức."

Trong một đêm, mọi việc đã thay đổi hoàn toàn, trở lên rất khó giải quyết. Trình Ly Nguyệt vô cùng đau đầu, cô giận dữ cầm túi xách lên: "Bây giờ em sẽ đi tìm Dương Băng Băng, em muốn xem cô ta có mặt mũi nào thừa nhận đó là bản thảo của cô ta."

"Ly Nguyệt, đừng làm việc theo cảm tính, em làm vậy chỉ khiến bọn họ vênh vào chà đạp chúng ta mà thôi, chúng ta phải nghĩ cách."

"Còn cách nào nữa chứ? Lẽ nào cứ thế nhìn họ sao chép bản thảo của em rồi cướp khách hàng của chúng ta? Chúng ta chỉ có thể ngồi giương mắt nhìn?" Trình Ly Nguyệt nắm chặt hai tay, giận dữ phát điện.

Linda đột nhiên nghiêm túc nhìn cô: "Trong thương trường không có nhiều quy tắc tới vậy, có chỉ có sự áp đảo về tiền bạc và quyền lợi, Ly Nguyệt, coi như chị cầu xin em, cứu công ty lần này, em đi nhờ Cung Dạ Tiêu giúp đỡ đi!"

Trình Ly Nguyệt tròn mắt, tìm anh ta? Sáng sớm mới làm anh ta nổi giận, giờ cô lại phải vác mặt đi tìm anh ta? Cô không muốn đâu! Có chết cũng không!

"Ly Nguyệt, chỉ cần Cung Dạ Tiêu ra mặt, Feel sẽ lập tức xử lý vụ việc này, dù sao họ cũng chột dạ, chỉ cần điều tra là họ sẽ không dám chắc phản thắng, nhưng bây giờ chúng ta cần khách hàng và thời gian, chúng ta không có thời gian để tìm thêm bằng chứng."

"Nhưng, em và Cung Dạ Tiêu... không thân quen lắm."

"Hai người có chung một đứa con đấy!" Linda thực sự không muốn ép cô, nhưng cô ấy cũng đã đi vào đường cùng, vì áp lực của cô ấy cũng rất lớn.

"Nhưng... em..."

"Coi như chị cầu xin em được không? Ly Nguyệt, em chỉ cần tìm anh ta một lần! Một lần này thôi, sau này chị tuyệt đối không ép em nữa, được không?" Linda nhìn cô về mặt hi vọng và khẩn cầu.

Linda giúp đỡ Trình Ly Nguyệt suốt những năm gần đây, tình cảm của họ đã vượt mức cấp trên cấp dưới, trở thành tình bạn, tình chị em, Trình Ly Nguyệt sao có thể từ chối đôi mắt này của cô ấy được. "Em... em không biết anh ta có chịu giúp em hay không."

Trình Ly Nguyệt nghĩ tới việc buổi sáng làm Cung Dạ Tiêu tức giận lái xe với tốc độ nhanh, bây giờ còn quan tâm tới cô nữa mới lạ.

"Vây hãy hạ giọng, giọng nói phải ngọt ngào vào, cười nhiều hơn, tin rằng đàn ông nào cũng sẽ đồng ý, hơn nữa, anh ta không thể nào nhìn mẹ của con anh ta bị thất nghiệp được!" Linda chỉ cho cô.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, cô thà đi gặp toàn bộ nhân viên của Feel còn hơn đối mặt với ác ma Cung Dạ Tiêu.

"Vâng, để em thử xem." Trình Ly Nguyệt rợn tóc gáy, tức ngực, cô cầm điện thoại lên, tìm số điện thoại của Cung Dạ Tiêu trước mặt Linda.

"Vây em gọi nhé!" Trình Ly Nguyệt hít thở một hơi, bấm gọi.

Không biết tại sao, lúc này cô vừa hi vọng Cung Dạ Tiêu đừng nhắc máy, lại hi vọng anh nhắc máy, giúp cô việc này. Khi cô còn đang mâu thuẫn, một giọng nói trầm thấp, nam tính và quyến rũ lọt vào tai cô: "Alo! Có việc gì không?"

Giọng điệu khá là lạnh nhạt.

"Cung Dạ Tiêu, tôi là Trình Ly Nguyệt!"

"Tôi có lưu số điện thoại của em! Nói đi, có việc gì thế!" Cung Dạ Tiêu vô cùng lạnh nhạt, mối thù không cùng anh ăn sáng, anh vẫn còn nhớ kỹ lắm (T.g: khs đoạn này thấy anh đáng yêu quá ă3)

Quả nhiên, nếu sớm biết có việc phải nhờ anh ta, buổi sáng cô đã cùng anh đi ăn sáng và nịnh cho anh ta vui vẻ rồi.

"Việc này... cho hỏi lát nữa anh có thời gian không? Tôi có chút việc muốn nhờ anh giúp đỡ." Trình Ly Nguyệt cười gượng gạo, nhưng giọng điệu vẫn là thái độ nhờ giúp đỡ.

Trong phòng làm việc tầng cao nhất của tòa nhà kim tự tháp nguy nga phía đối diện, Cung Dạ Tiêu đang ngồi thưởng thức bữa sáng thơm ngon, anh tạo nhã cầm đĩa xiên một miếng bánh mì cho vào miệng nhai, đôi mắt sâu thẳm ánh lên vẻ hứng thú, nhướng mày nhìn về phía tòa nhà thấp hơn phía đối diện.

Mười mấy giây sau mới nghe giọng nói chậm rãi, hút hồn của anh vang lên: "Em nói đi!"

Trình Ly Nguyệt thông qua điện thoại nghe thấy tiếng anh đang ăn, cô mím môi nói: "Hay là anh ăn sáng trước đi, lát nữa tôi sang công ty anh tìm anh."

Cung Dạ Tiêu đặt đĩa xuống, cầm một tách cà phê ra đứng bên cửa sổ: "Nếu như không phải là việc quan trọng thì chắc là tôi không có thời gian đâu." Giọng điệu từ chối rõ ràng!

Trình Ly Nguyệt biết anh sẽ không đồng ý, Linda đứng bên cạnh sắc mặt vô cùng phong phú, thì thầm: "Nhờ anh ta, mau nhờ anh ta."

Trình Ly Nguyệt muốn khóc, cô hít một hơi thật sâu nói: "Rất gấp, rất quan trọng, xin anh giúp tôi, Cung Dạ Tiêu, xin anh đấy."

"Em cần tôi làm gì?"

"Điện thoại khó mà nói rõ được, lát chúng ta gặp nhau được hông?"

"Nếu tôi giúp em, tôi có lợi ích gì?" Giọng trầm của anh toát lên sự gian xảo của thương nhân.. Những việc không có được lợi ích gì anh tuyệt đối không làm.

"Bữa trưa mời anh ăn cơm!" Trình Ly Nguyệt cơ trí nói.

"Ăn sáng cùng tôi một tháng, em mời!" Anh đưa ra yêu cầu.

End chương 75

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Sự quan tâm của anh

Một tháng? Lâu vậy ư?

Nhưng Trình Ly Nguyệt không có thời gian suy nghĩ, lúc này việc gì cô cũng có thể đồng ý: "Được, tôi đồng ý, bây giờ anh có thể xuống dưới không? Tôi đợi anh ở cửa."

"Được!" Anh đáp.

Trình Ly Nguyệt ngắt điện thoại, vỗ ngực, tim đập thành thịch.

"Anh ta đồng ý rồi chứ?" Linda vẻ mặt như trút được gánh nặng, mừng rỡ hỏi. T

Trình Ly Nguyệt gật đầu: "Vâng, đồng ý rồi, giờ em đi gặp anh ta, Linda, chị chắc là sẽ có tác dụng chứ?"

"Em dẫn Cung Dạ Tiêu sang, người của Feel dám không nể mặt." Linda cười tít mắt nói, có Cung Dạ Tiêu ra mặt, việc này chắc chắn có thể dễ dàng xử lý.

Trình Ly Nguyệt nhủ mày, sức ảnh hưởng của anh ta lớn vậy sao? Có điều cả ngày cô chỉ biết vui đầu vào về bản thảo, đâu biết được những quy tắc mảnh lối trên thương trường.

Linda vỗ vai cô: "Chị biết em sẽ mời được Cung Dạ Tiêu mà."

"Đừng tăng bốc em nữa, việc này làm mịn là đủ, sau này đừng tìm em." Trình Ly Nguyệt gượng cười.

Cô cầm túi bước ra khỏi cửa phòng làm việc, từ chỗ cô tới cửa bên chỗ Cung Dạ Tiêu cũng khá xa! Cô phải chạy qua, không thể để anh ta đợi. Tình tình anh ta mưa nắng thất thường, vui buồn khó đoán, nhờ anh ta hối hận thì cô phải làm sao?

Cung Dạ Tiêu lái xe ra khỏi gara, đợi ở trước cửa, không thấy Trình Ly Nguyệt đâu, khi anh đưa mắt nhìn qua thì thấy cô đang chạy ngang qua đường, một chiếc xe con vượt đèn đỏ suýt nữa tông vào cô, phanh gấp cách cô chừng nửa mét, Trình Ly Nguyệt vội chạy về phía anh.

Lúc nhìn thấy cô suýt bị xe đụng, Cung Dạ Tiêu muốn thót tim, hơi thở như ngưng lại. Cô gái ngốc nghếch này không nhìn đường sao? Chạy gì mà chạy?

Trình Ly Nguyệt cũng sợ hãi vã mồ hôi hột, cô thấy xe của Cung Dạ Tiêu liền chạy tới, kéo cửa ghế phụ ngồi vào, chưa kịp nói gì, chỉ ngồi thờ. Cô ngoảnh đầu định nói chuyện với anh thì ngờ nhìn thấy một gương mặt sa sầm giận dữ, cô lập tức giật nảy mình, chớp mắt: "Sao vậy?"

"Em là một kẻ ngốc nghếch!" Cung Dạ Tiêu nghiêng răng mắng.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy bị mắng rất oan, cô ngốc đâu chứ?

Trong không khí tĩnh lặng, đột nhiên một tiếng cù lục vang lên rất rõ rệt, Trình Ly Nguyệt mặt đỏ bừng, cô vội vàng ôm bụng, tới qua sáu giờ ăn tối, tới giờ cô tới một hộp nước cũng chưa uống, chả trách bụng dạ lên tiếng kháng nghị.

"Em chưa ăn sáng?" Cung Dạ Tiêu nhủ mày nhìn cô.

"Có việc gấp phải giải quyết, chưa kịp ăn, không sao, chúng ta tới một nơi trước đã!"

Cung Dạ Tiêu biết phía trước có một nhà hàng ăn sáng cao cấp, anh không đợi Trình Ly Nguyệt nói đi đâu, đã bắt đầu lái xe về phía trước.

Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên: "Chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi ăn sáng." Cung Dạ Tiêu lạnh lùng nói một câu.

Ngay cả bản thân mình mà cô cũng không chăm sóc tốt, sao có thể mong cô chăm sóc được con trai anh?

Trình Ly Nguyệt nhìn anh không biết nói sao, đành ngoan ngoãn để anh dẫn đi ăn sáng! Cô nghĩ, việc này cũng không thể nóng vội nhất thời.

Tới nhà hàng ăn sáng, Cung Dạ Tiêu chỉ gọi một chén trà, ngược lại gọi cho cô rất nhiều đồ ăn, còn gọi cho cô một hũ huyết yến loại ngon nhất, vô cùng đắt đỏ.

Thấy các món ăn bày la liệt trên bàn, Trình Ly Nguyệt có cảm giác anh đang vỗ béo cho heo.

"Ăn từ từ. Cung Dạ Tiêu nhướn mày nói.

Trình Ly Nguyệt đành ngồi bình tĩnh ăn sáng, nói việc xảy ra ở công ty cho anh nghe, Cung Dạ Tiêu nghe xong, nhủ mày, trên thương trường vì lợi ích, việc đánh cắp thế này diễn ra không ít, không ngờ cô lại gặp phải.

"Vì thế, tôi muốn nhờ anh ra mặt giúp, để công ty Feel trả lại bản thảo cho tôi." Đôi mắt to tròn của Trình Ly Nguyệt nhìn anh mong ngóng: "Anh sẽ giúp tôi chứ."

"Được!" Cung Dạ Tiêu gật đầu, nheo mắt thấy cô chỉ ăn một ít điểm tâm, nhủ mày: "Sao ăn ít thế?"

"Tôi đã chọn những thứ ngon nhất ăn trước rồi, những thứ này tôi không ăn nổi." Trình Ly Nguyệt phồng má kháng nghị, bữa sáng vốn dĩ cô ăn không nhiều.

Cung Dạ Tiêu nhìn vóc dáng gầy gò của cô, cũng không làm khó cô: "Được! Vậy đi thôi!"

"Đợi chút, tôi gọi người gói lại, tôi biết chỗ thức ăn này có thể cho ai ăn rồi."

"Ai?"

"Anh không thấy ở góc gara có một ông già sao? Ông ấy hình như cũng rất đói, tôi gói đồ ăn cho ông ấy." Trình Ly Nguyệt nói xong liền gọi nhân viên phục vụ tới, gói những món ăn chưa ăn tới vào.

Cung Dạ Tiêu thấy có nhiệt tình lo liệu, mắt ánh lên vẻ tán thưởng, hỏi: "Có cần gói thêm vài phần không?"

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt phát sáng: "Có được không?"

"Được!"

Ra khỏi nhà hàng, tay Trình Ly Nguyệt xách mấy hộp thức ăn xuống lầu, khi Cung Dạ Tiêu đi lấy xe cô liền tới nói chuyện với ông lão quần áo rách rưới kia, để đồ ăn lại rồi rời đi.

Ngồi vào trong xe của Cung Dạ Tiêu, đi thẳng tới công ty Feel.

Trên đường đi, Trình Ly Nguyệt vô cùng căng thẳng, đồng thời cũng cảm thấy lửa giận thiêu đốt trong huyết quản, cô rất phản cảm, phẫn nộ với người có hành động không tôn trọng thành quả lao động của cô, tùy tiện sử dụng.

Công ty Feel là một công ty thiết kế đồ quý quy mô lớn, rất có tiếng tăm ở trong nước.

Xe của Cung Dạ Tiêu dừng ở trước cửa công ty Feel, Trình Ly Nguyệt thấy bảng hiệu của Feel vô cùng bắt mắt, sang trọng, cô liền quay sang hỏi người đàn ông bên cạnh: "Bình thường không phải anh vẫn dẫn theo vệ sĩ sao? Sao hôm nay lại không có?"

Cung Dạ Tiêu nhìn thấu suy nghĩ của cô: "Em thấy tôi đích thân ra mặt, cần có vệ sĩ mới thể hiện được khí thế sao?"

Trình Ly Nguyệt cười nhạt một tiếng: "Tôi đâu có nghĩ vậy."

"Xuống xe!" Cung Dạ Tiêu nhìn cô, cô gái này quá xem thường anh rồi.

Trình Ly Nguyệt mở cửa xe bước xuống, cô hít thở thật sâu, lấy hết dũng khí, bước về phía lễ tân. "Chào cô, cho hỏi cô Dương Băng Băng có ở phòng làm việc không?"

"Cô ấy ở tầng mười, cô lên tầng mười hỏi tiếp!" Lễ tân trả lời không mấy nhiệt tình, bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông bước vào sau lưng cô, dáng người cao lớn, gương mặt tuấn tú, lạnh lùng, bá đạo, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ nam tính mạnh mẽ, chiếm đoạt toàn bộ hơi thở và nhịp tim của họ.

Lập tức, bộ dạng uể oải ban nãy của nhân viên lễ tân trở thành xinh đẹp đáng yêu: "Chào ngài, cho hỏi tôi có thể giúp gì được cho ngài?"

Trình Ly Nguyệt thấy thái độ khác một trời một vực của nhân viên lễ tân, cô liền giơ tay ôm lấy cánh tay của Cung Dạ Tiêu, hãnh diện nói: "Chúng tôi đi cùng nhau."

Sắc mặt của nhân viên lễ tân lập tức cứng đờ, nhìn Trình Ly Nguyệt ôm tay của anh chàng đẹp trai kia, ánh mắt lập tức ngơ ngác, đôi ky.

Khi Trình Ly Nguyệt đi tới thang máy mới buông tay Cung Dạ Tiêu ra, cửa thang máy vừa đóng lại, cô lập tức gượng cười: "Vừa nãy xin lỗi anh! Tôi không thích thái độ của họ"

=====

End chương 76

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tiền bạc dư thừa

Cung Dạ Tiêu cúi đầu, gương mặt tuấn tú ghé sát cô, Trình Ly Nguyệt giật mình dựa vào thành thang máy phía sau. "Lần sau gặp những việc thế này cứ nói thẳng tôi là ông xã của em, em sẽ trở thành rất có máu mặt."

Trình Ly Nguyệt mặt đỏ bừng, cô xua tay nói: "Không cần đâu."

Khoảng cách quá gần, Trình Ly Nguyệt mở tròn mắt, nhìn rất rõ dung mạo tuấn tú của anh, hình như không tìm ra khiếm khuyết nào.

"Tôi đẹp trai không?" Cung Dạ Tiêu thấy cô ngậy người nhìn mình, khẽ nhướn mày.

Trình Ly Nguyệt sực tỉnh, vội thu lại ánh mắt: "Trong mắt tôi, con trai tôi đẹp trai nhất, anh khá giống con trai tôi, về lí thuyết thì cũng gần tương tự nhau."
L

ogic gì thế này? Cung Dạ Tiêu tức tối không nói lên lời.

Lúc này, cửa thang máy mở báo hiệu đã tới tầng mười. Trình Ly Nguyệt dừng dừng nổi giận bước ra khỏi thang máy, cô đi tới quầy lễ tân: "Cho hỏi phòng làm việc của cô Dương Băng Băng ở đâu?"

"Cho hỏi chị là ai? Tìm nhà thiết kế Dương của chúng tôi có việc gì sao?"

"Có, có việc rất quan trọng" Trình Ly Nguyệt nghiêng răng nói, nói xong cô quay đầu thì thấy Cung Dạ Tiêu đã bước vào văn phòng làm việc của Feel.

"Này, anh đợi tôi với." Trình Ly Nguyệt vội vã chạy theo.

Cung Dạ Tiêu bước vào phòng làm việc, vẻ tàn nhẫn khiến người ta run rẩy, đôi mắt đen nhánh phát ra ánh sáng lạnh lùng, giọng của anh khá trầm nhưng tuyệt đối có sức chấn nhiếp: "Cho hỏi phòng làm việc của sếp các người ở đâu?"

"Cho hỏi ngài tìm sếp chúng tôi có việc gì không?" Một nhân viên đứng dậy hỏi, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ sệt.

Đôi mắt đen nhánh của anh lướt nhìn: "Bàn về việc mua lại công ty."

"Cho hỏi ngài là?"

"Cung Dạ Tiêu!" Cái tên được nói ra một cách thần nhiên nhưng đại diện cho quyền lực tối thượng của giới kinh doanh.

Cả văn phòng lập tức nhón nhao, nam an viên chỉ về phía phòng làm việc của sếp mình: "Sếp chúng tôi ở đó."

Cung Dạ Tiêu bước đi dứt khoát, sau lưng Trình Ly Nguyệt cũng đi vào theo, thấy Cung Dạ Tiêu tìm sếp của họ, cô liền hỏi một nữ nhân viên: "Cho hỏi phòng làm việc của cô Dương Băng Băng ở đâu?"

"Ai tìm tôi?" Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên.

Một người phụ nữ trung niên dáng người cao ráo, ăn vận thời trang tay cầm một tách cà phê bước tới, hai mắt nhìn Trình Ly Nguyệt không mấy vui vẻ: "Cô là ai?"

"Tôi là Trình Ly Nguyệt, là nhà thiết kế của công ty Kaman, cô có một bản thảo sao chép của tôi, giờ tôi trình trọng cảnh cáo cô, tốt nhất cô hãy gỡ bản thảo thiết kế đó xuống khỏi website công ty cô, và vĩnh viễn không được dùng tới nó nữa." Cô cao giọng nói, lúc này nhân viên có mặt tại chỗ đều nhón nhao, không dám tin rằng nhà thiết kế chính của họ lại đi sao chép?

Sắc mặt Dương Băng Băng lập tức lạnh như băng, cô ta cười nhạt nói: "Buồn cười, Dương Băng Băng tôi tại sao lại phải sao chép của cô? Đó là tôi tự sáng tạo, cô đừng ăn nói linh tinh ở đây."

Trình Ly Nguyệt giận dữ nắm chặt tay, nói: "Có phải sao chép hay không trong lòng tôi biết rõ, giờ tôi có thể không truy cứu việc cô đánh cắp bản thiết kế của tôi, nhưng cô nhất định phải trả lại bản thiết kế đó cho tôi."

Lúc này Dương Băng Băng cũng cảm thấy rất bẽ mặt, cô ta bất ngờ thét lên: "Cô dựa vào đâu mà nói tôi đánh cắp của cô? Không phải chỉ mình cô có đầu óc, nhiều nhất chỉ là có nét tương đồng mà thôi, bây giờ bản thảo thuộc về tôi, tôi cần phải cảnh cáo cô, các người tốt nhất không được dùng, nếu không tôi sẽ dùng tới pháp luật để bảo vệ quyền lợi của tôi."

Trình Ly Nguyệt tức giận muốn nổ tung, rõ ràng là đánh cắp mà còn cho rằng mình có lý, tác phẩm của Dương Băng Băng tới điểm cơ bản nhất cũng không sửa đổi, những thứ đó là cô vắt óc suy nghĩ mới nghĩ ra, dựa vào đâu mà cho cô ta dùng để kiếm tiền.

Trình Ly Nguyệt bỗng nhớ ra, Cung Dạ Tiêu đi đâu rồi? Chà phải anh tới nói lý lẽ giúp cô sao?

Lúc này có một nam trợ lý trẻ tuổi bước tới trước mặt Dương Băng Băng, nói với hai người họ: "Mời hai vị tới phòng họp trao đổi."

"Tôi không có thời gian." Dương Băng Băng không muốn quan tâm.

"Chị Băng Băng, đây là ý của sếp, mời chị đi một chuyến!"

Dương Băng Băng đành phải tỏ ra vô cùng bất mãn, đồng thời liếc nhìn Trình Ly Nguyệt, hừ một tiếng mới đi.

Trình Ly Nguyệt nhú mày, Cung Dạ Tiêu đang làm gì vậy?

Trong phòng họp sáng sủa, Cung Dạ Tiêu cao lớn ngồi ở vị trí đầu tiên, khí chất lạnh lùng, trầm tĩnh, cao quý quyền rũ, có khí thế vương giả quý phái. Bên cạnh là một người trung niên chừng bốn mươi tuổi, hơn béo, thấy ông ta không ngừng lấy tay lau mồ hôi, rõ ràng trong phòng không khí rất lạnh nhưng trán vẫn ướt đẫm mồ hôi. Ai gây áp lực cho ông ta vậy? Còn có thể là ai?

Dương Băng Băng nhìn thấy trong phòng có thêm một người đàn ông lạ, cô ta lập tức sững sờ, sau lưng, Trình Ly Nguyệt nhìn về phía Cung Dạ Tiêu, Cung Dạ Tiêu chớp mắt với cô, vẻ lưu manh.

Trình Ly Nguyệt giật thót tim, vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc.

"Trình tiểu thư, xin lỗi, tôi thay mặt công ty xin lỗi cô, xin lỗi, đây nhất định là hiểu nhầm!" Ông chủ của Feel đích thân cúi người xin lỗi Trình Ly Nguyệt.

Dương Băng Băng mặt biến sắc, không chỉ khó coi mà còn hoảng sợ.

Trình Ly Nguyệt thấy vậy liền biết thân phận của Cung Dạ Tiêu đã phát huy tác dụng, cô hừ một tiếng: "Đây không phải là hiểu nhầm, nhân viên công ty các người đã đánh cắp tác phẩm của tôi, là sự thật."

"Tôi không đánh cắp, cô không được sỉ nhục tôi." Dương Băng Băng quay đầu phản bác.

"Băng Băng, mau xin lỗi Trình tiểu thư, tôi đã xem rồi, bản thiết kế của cô do Trình tiểu thư thiết kế ra trước, cho dù cô không đánh cắp thì cũng là mô phỏng."

"Tôi.." Dương Băng Băng lập tức chột dạ.

"Dương tiểu thư, là đồng nghiệp, tôi không muốn tranh giành đầu đá gì với cô, chỉ cần có nhận lỗi, trả lại sản phẩm cho tôi, dù sao thì biết lỗi và sửa là việc tốt." Trình Ly Nguyệt bình tĩnh nói.

Lời cô nói khiến Dương Băng Băng đỏ mặt, ánh mắt cô ta nhìn về người đàn ông trẻ tuổi ở bên cạnh, nhìn thật một hồi, cô lập tức tròn mắt kinh ngạc, trời ơi! Cung Dạ Tiêu? Người đàn ông này là Cung Dạ Tiêu? Chả trách sếp cũng phải ra mặt, Cung Dạ Tiêu tới chống lưng cho cô gái này?

Dương Băng Băng cho dù có kiêu ngạo thế nào đi nữa, nhưng trước mặt anh cô ta cũng phải hạ mình, chỉ mong có thể giữ được bát com, cô ta đành phải buông tay ở phía trước, cúi đầu về phía Trình Ly Nguyệt, nói: "Xin lỗi, đúng là tôi đã sao chép tác phẩm của cô, sau này tôi sẽ không làm vậy nữa."

"Ngữ khí xin lỗi của cô không được thành khẩn, xin lỗi lại đi." anh ra lệnh, giọng không hề vui vẻ gì.

Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn Cung Dạ Tiêu, rồi lại nhìn Dương Băng Băng.

Dương Băng Băng lập tức run rẩy, vẻ mặt thoáng qua sự áy náy và hối hận chân thành, "Tiểu thư Trình Ly Nguyệt, tôi xin lỗi, tôi thành thật xin lỗi cô, tôi thực sự có lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi, lần sau tôi không dám làm vậy nữa."

Trình Ly Nguyệt nghe xong cũng dễ chịu an phần nào, cô nhún mày nói: "Vốn dĩ cô xin lỗi thì tôi sẽ tha lỗi cho cô, nhưng việc này liên quan tới việc một khách hàng của tôi ưng ý tác phẩm này, tôi còn hi vọng quý công ty giải thích rõ ràng với khách hàng đó, cô ấy vô cùng ưng ý phương án thiết kế của tôi, bây giờ cô ấy hiểu lầm công ty tôi không giữ chữ tín, muốn kiện chúng tôi, vì thế tôi hi vọng các người ra mặt làm sáng tỏ vấn đề."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Anh đang chống lưng cho cô

"Là Trần phu nhân phải không ạ!" Ông chủ của Feel lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy!"

"Vâng, nhất định rồi, tôi nhất định sẽ giải thích rõ việc này với cô ấy, tuyệt đối không để quý công ty bị oan uổng."

"Tốt nhất hãy nhanh lên."

"Tôi làm ngay đây, tôi về tới văn phòng sẽ gọi điện ngay cho Trần phu nhân"

Cung Dạ Tiêu chỉnh sửa lại y phục sau đó đứng dậy, ánh mắt sâu thẳm liếc nhìn cô: "Hài lòng rồi chứ??"

Trình Ly Nguyệt lúc này đương nhiên rất hài lòng, vô cùng hài lòng với kết quả xử lý này, cô vui vẻ mỉm cười nhìn anh gật đầu.

Đúng lúc này, ông chủ của Feel dè dặt hỏi: "Vậy Cung tổng, kế hoạch mua lại công ty mà anh nói."

Cung Dạ Tiêu không buồn quay đầu lại, chỉ nói một câu: "Tôi không hứng thú với loại công ty nhỏ thế này."

Ông chủ Feel sau lưng không hề cảm thấy mất mặt, ông ta chỉ mong Cung Dạ Tiêu không ưng ý, nếu không công ty của ông ta sẽ đi tong, Cung Dạ Tiêu không có hứng thú mua lại, ông ta cũng chỉ mong có vậy.

Trình Ly Nguyệt thầm kinh ngạc, người đàn ông này vừa tới đã nói về việc thu mua? Chả trách ông chủ của Feel lại sợ hãi, cung phụng anh ta như là thần thánh.

Dương Băng Băng đã xin lỗi, khách hàng cũng giữ được, Trình Ly Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhìn người đàn ông cao lớn tuấn tú phía trước, trong lòng cô có chút cảm kích.

Dù sao thì anh cũng đã dành ra một khoảng thời gian quý báu để đi cùng cô, dùng uy thế của mình giúp cô dẹp tan mọi chướng ngại có được kết quả hài lòng, công lao của anh không hề nhỏ.

"Cung Dạ Tiêu, buổi trưa tôi mời anh ăn cơm nhé!" Khi đi vào thang máy, Trình Ly Nguyệt cười tí mắt nói.

"Không có thời gian, để lần sau đi." Nào ngờ anh lạnh nhạt từ chối.

Trình Ly Nguyệt ngai ngùng cắn môi: "Ồ, vậy để lần sau!"

"Một tháng ăn sáng, đừng quên!" Cung Dạ Tiêu nhắc nhở cô.

"Tôi biết rồi!" Trình Ly Nguyệt đâu dám quên?

"Còn nữa, tối tôi sẽ sắp xếp ba mẹ gặp Tiểu Trạch, em cũng tới nhé!"

Trình Ly Nguyệt lập tức trở lên căng thẳng, gặp ba mẹ anh, trong mắt cô, có thể sinh ra Cung Dạ Tiêu, ba mẹ anh nhất định phải là người rất nghiêm khắc, mạnh mẽ! Nhờ họ lại nhảy ra đòi tranh giành Tiểu Trạch thì sao?

Cung Dạ Tiêu neho mắt nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, nhúu chặt mày nói: "Tôi nói rồi, em cứ yên tâm, ba mẹ tôi chỉ thăm cháu nội thôi, không cướp mất con của em đâu."

"Được!" Trình Ly Nguyệt miễn cưỡng đáp một tiếng.

Nói thực lòng, cô thực sự không muốn qua lại với người nhà họ Cung.

Cung Dạ Tiêu đưa cô về công ty sau đó rời đi, Trình Ly Nguyệt lên phòng làm việc, tới thẳng phòng của Linda, đẩy cửa bước vào, Linda thấy cô mỉm cười nhẹ nhõm liền biết ngay kết quả.

"Có Cung Dạ Tiêu, quả nhiên khí thế không gì cản nổi, hoàn thành nhiệm vụ nhanh vậy sao?"

"Chị Linda, chị nói rất đúng, anh ta ngồi ở đó cũng gây ra áp lực vô hình với ông chủ của Feel."

"Đúng là lợi thế khi làm tiền nhiều của!"

Trình Ly Nguyệt cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng biến mất.

Một lát sau, Linda nói với cô, Trần phu nhân vẫn lựa chọn bản thảo của họ, nhân tiện xin lỗi công ty, không còn hiểu lắm nữa.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy rất có thành tựu, tác phẩm của cô được khách hàng đón nhận vào yêu mến tới vậy, cô là người thiết kế cũng rất mãn nguyện.

"À, đúng rồi, khoản tiền đợt cuối của Thẩm Quân Dao vẫn chưa thanh toán, chị nghe nói chiếc nhẫn kim cương của cô ta đã được chuyển về nước bằng đường hàng không, có lẽ đã tới tay cô ta rồi!"

"Vậy tại sao cô ta vẫn chưa thanh toán nốt?" Trình Ly Nguyệt nhúu mày.

"Vì thế các sếp cũng rất coi trọng, khoảnh cuối cùng này cũng hơn một triệu tệ, chúng ta cần theo dõi sát sao, khi thích hợp chị cũng phải nhắc cô ta một tiếng."

"Vâng!" Trình Ly Nguyệt đã nhìn thấy con người Thẩm Quân Dao, cô ta không thanh toán lễ nào định giờ trò gì sao?

Lần trước bị cô tát một cái, lễ nào cô ta định tìm cơ hội nào đó để báo thù cô?

Con người Thẩm Quân Dao đúng là rất thích thù hận, cái tát lần trước đúng là đã khiến Thẩm Quân Dao phần nộ suốt mấy ngày mấy đêm ăn không ngon ngủ không yên, từ nhỏ tới lớn, cha mẹ coi cô ta như báu vật, sau khi kết hôn có chồng cưng chiều, nhưng người ta có ta lại là kẻ thất bại Trình Ly Nguyệt, đây là người đàn bà bị cô ta giẫm dưới chân, sao cô ta có thể cam tâm?

Có điều, mai là ngày kỉ niệm bốn năm ngày cưới, cô ta bận quá không có thời gian gây sự với Trình Ly Nguyệt, đương nhiên, cô ta sẽ dùng một cách mạnh bạo để dẫn mặt Trình Ly Nguyệt.

Thẩm Quân Dao ngồi trên ghế sofa rộng rãi, hai mắt ánh lên sự thù hận, còn một việc nữa cô ta tuyệt đối không thể bỏ qua, Trình Ly Nguyệt có khả năng quyến rũ Cung Dạ Tiêu nhưng chắc chắn không dám nói với anh ta về đứa con, vì thế, chỉ cần cô ta tìm cơ hội để anh ta biết việc Trình Ly Nguyệt có con riêng bên ngoài, xem anh ta còn thích Trình Ly Nguyệt nữa hay không?

Khoảng ba giờ chiều, Trình Ly Nguyệt nhận được điện thoại của Cung Dạ Tiêu, buổi chiều anh sẽ đi đón Tiểu Trạch, vệ sĩ của anh sẽ ở dưới lầu đợi cô tan làm, sau đó đưa cô tới thẳng nhà hàng mà anh đặt sẵn để ăn tối.

Trình Ly Nguyệt đồng ý, vừa hay cô có một bản thảo khiến cô rất khó nghĩ, cần có thời gian đã mày mò.

Bốn rưỡi chiều, trên ghế phụ của xe Cung Dạ Tiêu, Cung Muội Muội hào hứng chờ đợi, muốn biết cháu mình trông như thế nào.

Xe lái vào khu vực tiếp đón đặc biệt của trường, Cung Dạ Tiêu nhìn thấy ngay con mình đang trên cầu trượt, cậu bé cũng nhìn thấy xe của anh, vừa trượt xuống vừa vẫy tay với anh.

"Kia... nhất định là đứa bé kia." Cung Muội Muội tinh mắt phát hiện ra Trình Vũ Trạch.

"Ừ! Đi thôi! Để thằng bé gặp em, cô ruột của nó!" Cung Dạ Tiêu bảo cô xuống xe.

Cậu bé chạy ngay tới tưởng rằng ba và mẹ cùng tới đón mình, nhưng tại sao bên cạnh ba lại là người phụ nữ khác? Cậu bé chạy một lúc bỗng nhiên dừng lại, hai mắt buồn bã, môi bĩu ra, nét mặt rầu rĩ như một chú chó bulldog.

Cung Dạ Tiêu nhạy cảm phát hiện ra tâm trạng của con, anh bước vội tới bên cậu bé: "Con trai, sao vậy?"

"Con chỉ cần mami tới đón con, không cần baba dẫn người phụ nữ khác tới đón con." bé cúi đầu, nhìn mặt đất, tỏ vẻ giận dữ.

Cung Dạ Tiêu muốn bật cười, nhưng vẫn cố nhịn, sau đó cúi xuống nhìn cậu bé, đối mặt với cậu: "Cô ấy không phải người phụ nữ khác đâu!"

"Vậy cô ấy là ai?" Cậu bé nhú mày.

"Cô ấy là em gái của ba, cô của con." Cung Dạ Tiêu mỉm cười giải thích.

Cậu bé tròn mắt, nhìn về phía cô gái xinh đẹp bên cạnh, chớp mắt nói: "Cô là cô của con?"

Cung Muội Muội hai tay chống gối, cúi người nhìn cậu bé: "Đúng thế! Nhóc tí tưởng cô là ai?"

"Con tưởng là..." Cậu bé cắn môi, ngại ngùng không nói hết lời...

Cung Dạ Tiêu nhéo nhẹ mũi cậu bé quở trách: "Con hay giận dỗi quá, giống hệt mẹ con."

"Baba, con sai rồi!" Cậu bé lập tức ừ ừ nhận sai.

"Nào, lại đây cô bé!" Cung Muội Muội dang hai tay, cười tí mắt nhìn cậu bé, vừa nãy cô cũng cảm nhận được thái độ đối địch của cậu bé với mình.

Chắc cậu bé tưởng rằng cô là người phụ nữ khác của anh trai mình.

Cậu bé lập tức tỏ ra như đã quen biết từ trước, dang hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ cô mình, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhìn cô, chắc cũng biết ban nãy mình giận dỗi vô cớ, nên gọi cô rất ngọt: "Cô..."

"Anh, thằng bé giống hệt anh hồi nhỏ!" Cung Muội Muội hào hứng nói, cô chưa từng thấy hai bố con ai giống nhau thế này.

"Con của anh, không giống anh thì giống ai?" Cung Dạ Tiêu rất thích nghe những lời như vậy.

Cung Muội Muội thom trộm một cái lên má cậu bé, cậu bé lập tức cười khanh khách.

Chương 79: Hòa thuận

Cung Muội Muội ôm cậu bé ngồi vào ghế sau, Cung Dạ Tiêu quay đầu nói với con: "Lát nữa chúng ta đi ăn cùng ông bà nội."

"Mami có tới không?"

"Có chứ!"

"Yeah! Thích quá!" Cậu bé lập tức vô cùng hào hứng.

Đôi mắt xinh đẹp to tròn của Cung Muội Muội quan sát thật kỹ cậu bé, càng nhìn càng yêu mến, cậu bé cũng nhìn chăm chú Cung Muội Muội, dáo miệng khen ngợi: "Cô, cô thật xinh đẹp!"

"Con cũng rất đáng yêu!" Cung Muội Muội cũng khen lại.

"Mami của con cũng rất xinh đẹp!" Cậu bé cũng tranh thủ khen mẹ mình.

"Cô biết, nhất định rất xinh đẹp mới có thể sinh ra nhóc tì đáng yêu như con!"

Cung Dạ Tiêu lái xe phía trước, miệng bất giác mỉm cười, cho dù công việc bề bộn nhưng chỉ cần nghe con nói vài câu, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Khoảng năm giờ thì Trình Ly Nguyệt rời khỏi công ty, dưới lầu, vệ sĩ của Cung Dạ Tiêu đã đứng đợi sẵn, Trình Ly Nguyệt búi rối ngồi vào trong xe.

Xe chạy ra đường lớn, đi thẳng tới nhà hàng.

Trước cửa nhà hàng, Cung Dạ Tiêu đã dừng xe ở đó, Cung Muội Muội ôm cậu bé bước ra, trên đường đi, tình cảm của hai cô cháu cũng thân thiết hơn hẳn.

Cung Dạ Tiêu đưa tay bế con, bước nhanh vào trong thang máy, nhà hàng ở tầng sáu, ba mẹ anh đã ở trong phòng đợi rất sốt ruột, hai người đang mong ngóng được gặp cháu nội.

Cửa phòng mở ra, ánh mắt hai ông bà lập nhìn ra, nhìn thấy cậu bé trong lòng con trai, hai mắt Hạ Hầu Lâm bỗng nhật nhòa, vui mừng, xúc động, khiến cả hai người vui mừng khôn xiết.

Cháu nội của họ chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt họ, hơn nữa đã hơn ba tuổi rồi, người làm ông bà nội như họ sao có thể không xúc động chứ?

Cung Dạ Tiêu đặt con xuống, đẩy con: "Tiểu Trạch, mau gọi ông nội, bà nội."

"Ông nội, bà nội." Tiểu Trạch gọi với giọng trong trẻo.

Thế giới của con nít rất đơn thuần không phức tạp, vì thế chúng nhìn người rất chuẩn, có thể phân biệt ngay được ai là người yêu mình, không yêu mình.

Cậu bé đương nhiên biết được, ông bà nội chắc chắn vô cùng yêu mình.

Hạ Hầu Lâm quá xúc động, nước mắt rơi lúc nào không hay, khi bà cúi người định ngắm nhìn cháu mình thì cậu bé cũng ngạc nhiên bước tới trước mặt bà: "Bà nội, sao bà lại khóc?"

"Là nội vui quá!" Hạ Hầu Lâm đưa tay lau nước mắt, Cung Muội Muội lấy vội khăn giấy đưa cho bà: "Mẹ, sao lại khóc chứ, Tiểu Trạch đáng yêu vậy cơ mà!"

"Bà nội, đừng khóc nữa!" Cậu bé cảm thấy thương bà.

Cung Thánh Dương khòe mắt cay cay, ông mỉm cười phúc hậu, nhìn cậu bé bất ngờ xuất hiện, là đàn ông, tình cảm của ông vốn rất thâm trầm, cho dù vô cùng yêu mến nhưng cũng chỉ bộc lộ qua nụ cười.

Cậu bé vừa tới lập tức chiếm trọn ánh mắt và trái tim của mọi người, cậu bé ở đâu ánh mắt của mọi người đều chú ý tới đó.

Cửa đại sảnh dưới lầu, Trình Ly Nguyệt bước tới, nghĩ tới việc sắp gặp ba mẹ Cung Dạ, trong lòng cô bất giác vô cùng căng thẳng, không rõ là tại sao.

Bước vào trong thang máy, cô liền sửa sang lại quần áo, hi vọng trong mình không quá khó coi.

Chỉnh sửa xong, Trình Ly Nguyệt đột nhiên gượng cười một tiếng, cô đang làm gì vậy? Đây phải con dâu đi gặp mẹ chồng, cô chẳng qua là tới ăn cơm cùng gia đình họ mà thôi.

Trong phòng, nhân viên phục vụ nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó giúp cô mở cửa ra.

Trình Ly Nguyệt dè dặt bước vào, chưa nhìn thấy ai đã thấy một bóng người nhỏ bé lao tới như lốc xoáy, hào hứng gọi cô: "Mami."

Trình Ly Nguyệt lập tức cúi người, nhìn cậu bé đáng yêu và xoa đầu cậu.

Vợ chồng Hạ Hầu Lâm và Cung Thánh Dương cũng nhân lúc này đưa mắt quan sát cô, Cung Muội Muội cũng trầm kêu lên, mẹ của 1 Trạch quả nhiên xinh đẹp! Hơn nữa lại rất có khí chất!

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy hai người lớn tuổi, còn có một cô gái nhỏ hơn cô một hai tuổi, cô đưa mắt nhìn về phía Cung Dạ Tiêu.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười, giọng nói quyen rũ giới thiệu: "Ba tôi, mẹ tôi, em gái tôi."

"Chào chị dâu!" Cung Muội Muội lập tức gọi rất ngọt, rất rõ ràng.

Trình Ly Nguyệt lập tức sững người, cô muốn bật cười nhưng lại không dám cười, muốn trả lời lại không thể trả lời, sau đó cô gượng cười nói: "Tôi chỉ là mẹ của Tiểu Trạch, không phải chị dâu của cô."

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu khó coi vài giây, ngay lúc này mà cô ấy cũng không chịu nể mặt anh sao? Đáp một tiếng thì có sao chứ?

"Muội Muội, con đừng làm khó Trình tiểu Ý! Trình tiểu thư, mau ngồi xuống!" Hạ Hầu Lâm khách sáo nói.

Cung Muội Muội cười tít mắt le lưỡi, vô cùng đáng yêu.

"Bác gái, bác gọi cháu Ly Nguyệt là được." Trình Ly Nguyệt cũng không dám nhận cách xưng hô của bà, bà là bà nội của Tiểu Trạch, cũng coi như là bề trên của cô!

"Được, Ly Nguyệt, tên rất hay!" Hạ Hầu Lâm lại gọi cô một tiếng.

"Cháu chào bác!" Trình Ly Nguyệt chào hỏi Cung Thánh Dương.

"Chào cháu!" Cung Thánh Dương mỉm cười nhân hậu đáp lời.

Trình Ly Nguyệt thầm kinh ngạc, cô tưởng rằng ba mẹ Cung Dạ Tiêu là người rất cứng rắn, cổ chấp, không ngờ là là người hòa nhã, dễ gần tới vậy, xem ra, cô đúng là nên tin tưởng Cung Dạ Tiêu.

"Ly Nguyệt, cháu vất vả quá, một mình nuôi Tiểu Trạch lớn thế này, chúng ta lại không hề hay biết." Hạ Hầu Lâm áy náy than thở.

"Không vất vả, nuôi con của mình sao lại vất vả được." Trình Ly Nguyệt mỉm cười.

"Là Dạ Tiêu nhà ta có lỗi với cháu, nó nên chịu trách nhiệm với hai mẹ con từ bốn năm về trước!" Hạ Hầu Lâm không biết việc bốn năm về trước, Cung Dạ Tiêu cũng chỉ nói qua loa, dù sao thì cũng liên quan tới việc tranh quyền của nhà họ Cung, anh không muốn ba mẹ mình lo lắng.

Nét mặt Cung Dạ Tiêu có phần căng thẳng, anh có vẻ lo lắng nhìn Trình Ly Nguyệt, hi vọng cô không nói ra chuyện bốn năm về trước.

Đương nhiên Trình Ly Nguyệt sao có thể ngốc nghếch nói ra chuyện tình một đêm hồ đồ của hai người.

"Bác gái, không sao ạ, mọi chuyện đều đã qua rồi, bây giờ con và Tiểu Trạch cũng sống rất tốt." Trình Ly Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng.

End chương 79

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Sự dịu dàng của anh

Cô nói vậy khiến Hạ Hầu Lâm không tiện nhắc lại quá khứ nữa, các món ăn đã được mang lên, Tiểu Trạch ăn com rất ngoan, rất chủ động không cần mọi người phải lo lắng, nhìn là biết cậu bé từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt.

Vợ chồng Cung Thanh Dương nhìn cháu nội như thể nhìn thấy con trai mình hồi nhỏ, vô cùng thông minh được cả nhà họ Cung cưng chiều.

Cung Dạ Tiều thấy ba mẹ nhìn con mình quên cả ăn com, liền bật cười nói: "Ba, mẹ, ba mẹ cứ ăn đi, không cần lo cho Tiểu Trạch."

Cung Muội Muội giờ bát về phía cậu bé nói: "Chúng ta ăn thì xem ai được hạng nhất có được không?"

"Vâng ạ! Cô ơi, con muốn được hạng nhất." Cậu bé lập tức phản kích.

"Nhưng chúng ta không được ăn vội vã, chúng ta phải nhai thật kỹ." Cung Muội rồi quy định quy tắc.

Cậu bé gật đầu: "Vâng ạ!"

Cung Muội Muội cố tình nhường cậu bé, cậu bé quả nhiên nhai nuốt rất cẩn thận, ăn rất tập trung, Trình Ly Nguyệt nhìn Cung Muội Muội, bất giác thực lòng yêu mến tiểu thư nhà họ Cung này, mặc dù được sinh ra trong gia đình quyền quý nhưng không hề tỏ vẻ tiểu thư, ngược lại rất nhí nhảnh đáng yêu.

Mọi người ai ăn com của người này. Trình Ly Nguyệt mấy lần bắt gặp ánh mắt của Cung Dạ Tiều, chỉ thấy ánh mắt anh sâu thẳm như đại dương, lúc chăm chú nhìn cô giống như có ma lực hút hồn.

Trong giây lát, trái tim cô lại loạn nhịp.

Ăn xong bữa tối, thời gian vào khoảng tám giờ, để có thể thân mật hơn với cậu bé, gần nhà hàng là một quảng trường nhân dân rất rộng, đây là nơi vô cùng thích hợp để đi dạo.

Trình Ly Nguyệt thấy ba mẹ Cung Dạ Tiều thực sự không có ý định cướp con của cô, hơn nữa còn rất quan tâm tới tâm trạng của cô, điều này khiến Trình Ly Nguyệt thực sự cảm thấy thân thiết: "Ăn no quá, hay là tới quảng trường gần đây đi dạo đi!"

"Vâng, vâng! Con cũng muốn đi!" Cậu bé hưng phấn nói, vì ở quảng trường có rất nhiều các bạn nhỏ chơi các trò chơi, cậu bé rất thích.

Hạ Hầu Lâm và Cung Thánh Dương mỉm cười gật đầu, họ cũng rất mong như vậy! Vừa hay ở đây có một cây cầu vượt, đi qua là được, đoàn người không đi xe mà đi vào đường dành cho người đi bộ của quảng trường, nơi này là nơi để đi dạo, xe đạp cũng không được phép đi vào.

Cậu bé vừa tới nơi lập tức vui vẻ chạy nhảy, Trình Ly Nguyệt lo lắng muốn chạy theo, Cung Muội Muội đã thay cô trông cậu bé, lúc này cô ấy cũng không khác nào một đứa trẻ.

"Tiểu Trạch, đợi cô với."

Cung Thánh Dương và Hạ Hầu Lâm cũng đi thật nhanh, lên trước trông coi, Trình Ly Nguyệt không cẩn thận, bị một cặp vợ chồng đi dạo và vào, cô đi giày cao gót, gót giày trượt đi, mất cá chân của cô lập tức đau nhói.

Mặc dù cô hét hoảng kêu lên nhưng không thành tiếng, người nghiêng về phía Cung Dạ Tiều, Cung Dạ Tiều thấy vậy lập tức giơ tay ôm lấy eo cô, để cô dựa vào lòng mình, anh trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Trật chân rồi." Trình Ly Nguyệt hít một hơi thật sâu.

Cung Dạ Tiều nhìn sang bên cạnh thấy có một chiếc ghế đá: "Tôi đỡ em qua kia ngồi, tôi sẽ gọi điện cho Muội Muội và ba mẹ tôi, nhờ họ trông Tiểu Trạch cẩn thận."

Trình Ly Nguyệt gật đầu, lúc này, cô muốn đuổi theo cũng không được.

Cung Dạ Tiều lấy điện thoại, gọi số của Cung Muội Muội, cô nhanh chóng nhắc máy: "Alo, anh, sao vậy?"

"Em nói với ba mẹ một tiếng, trông Tiểu Trạch cẩn thận, anh và Ly Nguyệt đợi mọi người ở cổng vào."

"Vâng! Anh và chị Ly Nguyệt cứ hưởng thụ thế giới riêng của hai người đi! Em sẽ trông Tiểu Trạch!" Cung Muội Muội cười tít mắt, nói xong liền ngắt điện thoại.

Cung Dạ Tiều khẽ cười, yên tâm cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi, Trình Ly Nguyệt khom lưng lấy tay xoa bóp chỗ bị trật khớp.

Vẫn rất đau đớn.

Vậy là mấy bữa tới cô sẽ không thể đi giày cao gót được nữa.

Đèn đường trên đầu không sáng, màu vàng nhạt màu vẽ đẹp mơ màng, dưới bóng cây rậm rạp, gương mặt người cũng được bao phủ thêm một lớp ánh sáng, nhìn không được rõ ràng.

Trình Ly Nguyệt đang xoa chân, cảm thấy trên đỉnh đầu vụt sáng, Cung Dạ Tiêu đứng cạnh đã cúi xuống, Trình Ly Nguyệt ngược mắt nhìn thì thấy hai hàng lông mày sắc như lưỡi kiếm của anh đang nhíu chặt lại, gương mặt anh tuấn dưới ánh đèn có phần dịu dàng.

Trình Ly Nguyệt còn chưa kịp phản ứng gì chân đã được Cung Dạ Tiêu nâng lên, đặt lên đầu gối của anh, hai bàn chân ngọc ngà đã cời giày cứ thế lộ ra dưới ánh đèn.

Trình Ly Nguyệt đỏ mặt, tay của Cung Dạ Tiêu đã nắm lấy quan sát vị trí bị thương, khi đầu ngón tay của anh chạm vào da cô, tim Trình Ly Nguyệt bất giác run lên.

"Không sao đâu..." Trình Ly Nguyệt trở lên căng thẳng, lông mi rung lên, không muốn để anh nắm chân thế này, hơn nữa cô cảm thấy rất ngại khi anh nhìn chân mình.

"Về rồi bôi thuốc." Cung Dạ Tiêu thấy chân cô đã sưng tấy, không nghiêm trọng nhưng sẽ ảnh hưởng việc đi lại trong mấy ngày tới.

Cung Dạ Tiêu bình thường không nhìn kĩ, lúc này mới thấy chân cô rất nhỏ và trắng, đầu năm ngón chân tròn đều rất đáng yêu, đúng là một bàn chân đẹp.

Khi anh buông ra Trình Ly Nguyệt liền rút chân lại, vị trí mắt cá chân dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm chưa tan đi của anh, chạy thẳng tới lòng ngực, khiến tim cô đập thình thịch.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía quảng trường náo nhiệt, có phần lo lắng nói: "Tiểu Trạch không chạy lung tung đâu nhỉ?"

"Yên tâm đi, Muội Muội sẽ để ý nó." Cung Dạ Tiêu an ủi một tiếng, dáng người cao lớn ngồi xuống bên cạnh cô.

Trình Ly Nguyệt khó tránh khỏi có phần căng thẳng, trên thế gian này, có những người cho dù anh ta không hề nói gì nhưng cũng khiến người khác bị áp lực tới không thở nổi, Cung Dạ Tiêu chính là một người như vậy.

Trình Ly Nguyệt đột nhiên thấy chân ngứa vô cùng, cô đưa tay ra gãi, một lát sau liền tấy lên một cục.

Dưới gốc cây, lại vào đầu thu, muối không hề ít, hai chân trắng ngần thon thả của cô lộ ra ngoài, muối không đốt cô thì đốt ai?

Trình Ly Nguyệt cảm thấy đám muối này lẽ nào cũng sợ cường quyền! Chuyên ức hiếp những người yếu đuối như cô, không dám đốt Cung Dạ Tiêu?

Cung Dạ Tiêu thấy cô gãi chân liền lấy điện thoại gọi cho vệ sĩ: "Lái xe tới trước cổng quảng trường."

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh: "Đi rồi sao?"

"Còn muốn nuôi muối nữa sao?" Cung Dạ Tiêu nói.

Trình Ly Nguyệt đương nhiên không muốn, cô chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức, cô ngứa muốn chết, trên chân đã có ít nhất năm sáu vết muối cắn tịt lên rồi."

Trình Ly Nguyệt xỏ giày vào, lão bảo đứng dậy, Cung Dạ Tiêu đưa tay đỡ cô, Trình Ly Nguyệt đẩy anh ra: "Không cần đâu, tôi tự đi được."

Anh khẽ nhíu mày, sao lúc này mà cô ấy còn cứng đầu thế nhỉ?

Nhìn cô tập tễnh bước đi, anh thực sự cảm thấy ngứa mắt, anh mặc kệ, cúi người bế bổng cô gái trước mặt lên.

"Này... Cung Dạ Tiêu, anh bỏ tôi xuống."

Gương mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm khắc, coi như không nghe lời cô nói, đôi chân dài vẫn tiếp tục đi về phía trước, anh vốn cao lớn, Trình Ly Nguyệt được anh bế ngang trong lòng nên càng thêm nhỏ bé, đáng yêu.

End chương 80

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Được anh chăm sóc

Trình Ly Nguyệt phát hiện ra rằng người đàn ông này một khi đã bá đạo thì không phải là người, cô nghĩ giữa vô ích, thôi thì cứ để mặc vậy đi.

Chỉ có điều dựa sát thế này, trong hơi thở của cô toàn là mùi hương mát lạnh dễ chịu trên người anh, khiến cô không dám hít thở mạnh.

Thậm chí trong đầu óc cô còn cảm thấy hơi choáng váng.

Xe của Cung Dạ Tiêu đậu tại cửa vào, vệ sĩ thấy boss bước tới liền cẩn thận mở cửa xe, Cung Dạ Tiêu đặt cô gái trong lòng vào trong xe, sau đó mình cũng ngồi vào, đóng cửa lại.

Sau khi Trình Ly Nguyệt ngồi vào, Cung Dạ Tiêu liền bật đèn, chỉ thấy trên đôi chân ngọc ngà của cô có mấy vết muỗi đốt sưng tấy nổi bật, muỗi dưới gốc cây thật độc.

Cung Dạ Tiêu bấm vào nhấn tắt chắn trước mặt, nói với vệ sĩ ở ghế trước: "Chạy quanh đây mua thuốc trị muỗi đốt."

"Không cần phiền phức vậy đâu, về nhà bôi cũng được!" Trình Ly Nguyệt cảm thấy rất ngại nếu để vệ sĩ đi mua thế này.

Có điều, vệ sĩ đã mở cửa xuống xe đi mua thuốc rồi.

Trình Ly Nguyệt mặc dù cũng muốn làm một thực nữ có tố chất, nho nhã, nhưng thực sự ngựa không chịu nổi, hai bàn tay trắng ngần của cô liên tục gãi mạnh hai chân, gương mặt nhăn nhó.

Cung Dạ Tiêu không hề cười cô, ngược lại còn khá là thương cô.

Vệ sĩ đi rất nhanh, gần đây có tiệm thuốc, anh ta mua ba loại thuốc, toàn là trị ngứa, Cung Dạ Tiêu nhận lấy, Trình Ly Nguyệt định tự bôi: "Đề tôi!"

Cung Dạ Tiêu đọc lướt hướng dẫn ghi trên hộp, mở ra: "Giờ chân lên."

"Tôi tự làm là được." Trình Ly Nguyệt không muốn làm phiền anh.

Cung Dạ Tiêu đưa tay ra với, đôi chân trắng nõn nà của cô liền được đặt lên đùi anh.

Cung Dạ Tiêu bóp một ít thuốc mát lạnh bôi lên chỗ chân bị tấy của cô, chỗ bị Trình Ly Nguyệt gãi xước da, lập tức cảm giác đau rát ập tới, cô hít một hơi thật sâu.

"Cố nhịn một chút." Cung Dạ Tiêu nói xong, động tác nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Trình Ly Nguyệt vừa có bất cẩn gãi xước phía trong bắp đùi, đám muỗi chết tiệt đốt cả ở đó.

Chỉ là vừa nãy không gãi mạnh quá, cô nghĩ, chỗ này cô phải tự bôi.

Nào ngờ bàn tay anh đột ngột vén đuôi váy của cô lên, Trình Ly Nguyệt hít sâu, sắp sửa để lộ vùng nguy hiểm của mép quần lót, anh nhìn thấy bị đỏ tấy một mảng, ngón tay thon dài cứ thế bôi thuốc lên.

Trình Ly Nguyệt vội kéo váy xuống, không muốn để hở, nể tình anh giúp cô bôi thuốc, điểm thất lễ này cô sẽ cố nhịn.

"Còn chỗ nào nữa không?" Anh lên tiếng hỏi, giọng hơi khàn.

Trình Ly Nguyệt mặt đỏ gay, cô lắc đầu: "Hết rồi." Nói xong liền kéo váy nghiêm chỉnh, nhích ra xa anh một chút.

Sau khi anh giúp cô bôi thuốc, nhất thời không khí trong xe trở lên khá bối rối.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa xe, Tiểu Trạch nét mặt hưng phấn, Cung Dạ Tiêu ấn hạ cửa kính xuống, cậu bé vui vẻ nói: "Baba, mami, con về rồi đây."

"Lên xe thôi! Chúng ta về nhà." Trình Ly Nguyệt nói với con

Lúc này, Cung Muội Muội hỏi: "Chị Ly Nguyệt, em và ba mẹ sẽ ở lại đây vài ngày, hai ngày cuối tuần em có thể dẫn Tiểu Trạch đi chơi được không?"

Trình Ly Nguyệt đối diện với nụ cười của Cung Muội Muội sao nở từ chối? Cô gật đầu cười nói: "Được!"

"Anh, chị Ly Nguyệt, tạm biệt!" Cung Muội Muội vẫy tay.

Có một chiếc xe khác đang đợi đưa họ về dinh thự.

Trình Ly Nguyệt xoa đầu ướt đầm mồ hôi của cậu nhóc, hiếu kỳ hỏi: "Con chơi gì vậy?"

"Con và cô chơi rất nhiều thứ! Chúng con cười ngửa gối, chơi robot, còn lại cả xe moto nữa."

"Con thích cô không?"

"Vâng, con rất thích, cô rất tốt với con." Cậu bé nghiêm túc trả lời.

Trình Ly Nguyệt dở khóc dở cười, cũng may từ bé tới giờ cậu nhóc không bị bắt cóc.

"A! Baba, mami, cô nói là ba mẹ vừa đang hẹn hò có phải không?" Cậu bé quay đầu lại nhìn họ, cậu còn quá nhỏ không hiểu ý nghĩa của từ hẹn hò là gì.

Chỉ mơ hồ cho rằng, ba mẹ đang vun đắp tình cảm.

Trình Ly Nguyệt: "..."

Cung Dạ Tiêu mỉm cười: "Đúng vậy!"

Trình Ly Nguyệt sững sờ, lập tức nói sang chuyện khác: "Vừa nãy chơi có vui không?"

sự chú ý của cậu bé lập tức thay đổi: "Có, vui lắm ạ, lần sau con vẫn muốn chơi nữa."

Dọc đường về nhà, cậu bé vừa vẫn còn hào hứng nhưng cũng nhanh chóng buồn ngủ, không thể chịu đựng được, cậu bé gục đầu dựa vào lòng ba ngủ luôn.

Trình Ly Nguyệt không biết nói sao, hôm nay nó nghịch mướt mát mồ hôi lại không tắm, người sẽ rất chua, về nhà nhất định phải kêu con tắm qua mới được.

Xe chạy tới dưới lầu, Cung Dạ Tiêu ôm con, đương nhiên không thể đỡ Trình Ly Nguyệt, Trình Ly Nguyệt xách giày cao gót, đi chân đất về nhà.

Vừa vào tới cửa, việc đầu tiên Trình Ly Nguyệt làm là tắm cho con, mặc dù đã ngủ nhưng vẫn có thể tắm trong bồn.

Trình Ly Nguyệt đi xả nước, Cung Dạ Tiêu ôm con vào, Trình Ly Nguyệt quen tắm cho con từ nhỏ rồi, cô bảo Cung Dạ Tiêu đỡ người cậu bé, cô sẽ gội đầu cho con, cậu nhóc quá mệt, ngủ rất say.

Dưới ánh đèn sáng choang, Trình Ly Nguyệt nhìn gương mặt hoàn mỹ không góc chết của con, lại lên nhìn người đàn ông đang ôm con, So với gương mặt còn non nớt của con, gương mặt của anh góc cạnh rõ ràng, anh tuần trưởng thành, toàn thân tỏa ra sức quyến rũ nam tính.

Cung Dạ Tiêu cũng bị gương mặt của con trai làm cho mềm lòng, cậu bé rất thông minh nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ ba tuổi rưỡi! Cơ thể mềm mại, cả người trắng nõn, đúng là một em bé.

Trình Ly Nguyệt sấy khô tóc cho con rồi mới đặt xuống giường để cậu bé ngủ, lúc bước ra liền thom một cái lên má con, để lại một bóng đèn nhỏ, sau đó đẩy cửa đi ra.

Cung Dạ Tiêu cao lớn đứng dựa vào tường, ánh đèn mờ ảo đan xen trên mặt anh, khiến nét mặt của anh càng lên quyến rũ, Trình Ly Nguyệt lồng ngực hơi căng thẳng, nói với anh: "Chúc ngủ ngon."

Vội vàng nói xong, cô đẩy cửa bên cạnh, chạy vào như chạy trốn.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu có phần ồ dột nhìn cửa phòng đang đóng chặt, khe thở dài, sau đó đi về phòng mình.

Trình Ly Nguyệt hôm nay rất mệt, tắm xong nằm xuống giường là ngủ.

Một đêm không mơ mộng.

Bên ngoài cậu bé đã đứng gõ cửa, Trình Ly Nguyệt mở cửa ra, cậu bé bước vào: "Mami, mau đánh răng thôi, chúng ta đi thôi."

Trình Ly Nguyệt mỉm cười, bây giờ trong nhà hình như cô trở thành người lười biếng nhất.

Trình Ly Nguyệt mặc xong quần áo bước ra, Cung Dạ Tiêu thành thói ngồi trên ghế sofa, giống như đang đợi cô vậy.

"Đi được rồi." Trình Ly Nguyệt nói với anh.

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, dắt con ra ngoài, khi Trình Ly Nguyệt chọn giày, chỉ có thể đi giày đế bằng, lúc ra cửa, cô liếc nhìn chiều cao chênh lệch với anh.

Trong lòng không khỏi rầu rĩ, không cao tới cổ anh, sao mà anh ta cao thế?

=====

Chương 82: Bị anh gài hàng

Đưa con đi học xong, Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: "Anh muốn đi đâu ăn sáng?"

Cô không quên việc mời anh ăn sáng một tháng.

"Tới nhà hàng hôm qua." Cung Dạ Tiêu ánh mắt phức tạp.

Trình Ly Nguyệt ôm chặt túi xách, nhà hàng hôm qua? Đắt chết mất.

"Được thôi! Đi nào!"

Trình Ly Nguyệt cười không được tự nhiên cho lắm. Tốt nhất anh chỉ ăn bữa sáng hôm nay, sau này cô sẽ chọn nhà hàng khác! Nếu không sớm muộn gì cô cũng nhả túi.

Trong nhà hàng ăn sáng cao cấp. Nơi này cho dù chỉ là bữa sáng cũng đưa ra các loại món ăn dinh dưỡng, giá cả đắt hơn các cửa tiệm nhỏ ở bên ngoài hơn hai mươi lần, nơi này chỉ người giàu mới có thể tới ăn, rất sạch sẽ, dinh dưỡng và ngon miệng. Cho dù chỉ có bốn cục tôm viên cũng hơn một trăm tệ.

Khi xem thực đơn, Trình Ly Nguyệt không khỏi giật mình, nghĩ thầm người đàn ông này hôm nay đừng ăn quá nhiều.

Trình Ly Nguyệt gọi phần của mình, đưa thực đơn sang cho người đàn ông ngồi đối diện, Cung Dạ Tiêu nhận lấy, neho mắt chọn lựa.

Nhân viên đứng bên phục vụ chu đáo, ngón tay Cung Dạ Tiêu chỉ tới đâu cô ta lập tức ghi nhớ, Trình Ly Nguyệt căn bản không biết Cung Dạ Tiêu gọi gì, cho tới khi nhân viên phục vụ lấy lại thực đơn.

"Gọi xong chưa?"

"Rồi!" Trình Ly Nguyệt cảm ly ngắm cảnh tòa nhà đối diện, đột nhiên phát hiện ra rằng nhìn từ hướng này, có thể nhìn thấy tập đoàn Lục Thị, đôi mắt cô lập tức ánh lên vẻ oán hận.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu sắc như dao, đương nhiên nhận ra thái độ của cô, xem ra, cô hận Lục Tuấn Hiên tới tận xương cốt. Nhưng, hận thù càng sâu sắc chứng tỏ năm xưa tình yêu của họ cũng rất sâu đậm, nếu không với tính cách của cô sẽ không thể dễ dàng chọn một người đàn ông để kết hôn, nghĩ tới đây, ánh mắt Cung Dạ Tiêu trùng xuống vài phần. Nghĩ tới việc cô và Lục Tuấn Hiên từng chung sống nửa năm sau hôn nhân, chắc họ cũng rất lãng mạn và quần quýt, thể hiện hạnh phúc các kiểu!

Điều này khiến anh có cảm giác bức bối muốn giết người biết rõ quá khứ của cô anh không thể tham gia, nhưng vẫn thấy bức bối muốn phá hoại gì đó.

Trình Ly Nguyệt kìm nén những oán hận trong lòng, nhắc chén trà đẹp để lên uống một hớp, lúc này bữa sáng cũng lần lượt được dọn ra, khi một bát tổ yến đặt trước mặt cô, cô ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "Tôi không gọi món này."

"Là vị tiên sinh này gọi." Nhân viên phục vụ mỉm cười ngọt ngào.

Trình Ly Nguyệt nhìn Cung Dạ Tiêu: "Sao anh lại gọi cái này?" "Tôi thấy hôm qua em thích ăn nên gọi, sao vậy?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày cười hỏi.

Trình Ly Nguyệt phồng má, nuốt khổ vào bụng: "Tôi thích ăn!"

Tiếp theo đó lại có rất nhiều món ăn được mang lên, vô cùng phong phú đa dạng, hơn nữa đều là những món Trình Ly Nguyệt chưa thấy bao giờ, tinh tế, nhưng khá nhỏ. Trứng cá muối? Lẽ nào chính là món trứng cá muối Caviar mắc nhất?

Trình Ly Nguyệt không biết nhiều vì thế không thể gọi tên hết các món ăn, nhưng cô có một dự cảm chẳng lành, bữa ăn này giá thành vô cùng đắt đỏ.

"Tiên sinh, cà phê của ngài đây." Nhân viên phục vụ đưa cho anh một tách cà phê đen thơm nồng vừa miệng.

Lúc này bữa sáng mới hoàn chỉnh.

Nhưng bất luận thế nào đi nữa, đã gọi rồi thì phải ăn hết, nếu không thì thật lãng phí.

Người đàn ông ngồi đối diện, ánh mắt ánh lên nụ cười ranh mãnh, tướng ăn của anh rất nho nhã, giống như quý tộc vương thất, Trình Ly Nguyệt cũng cố

gắng ăn chậm rãi, thưởng thức bữa sáng ở đây, đúng là ngon tuyệt vời.

Ăn bữa sáng một tiếng đồng hồ, Trình Ly Nguyệt cuối cùng cũng ăn xong, cô đặt đĩa xuống, gọi nhân viên phục vụ tới: "Tính tiền giúp!"

Cung Dạ Tiêu dùng khăn ăn nho nhỏ lau đôi môi gọi cảm của anh, dưới lớp khăn ướt, khóe môi anh nở một nụ cười chờ xem trò vui.

"Xin chào tiểu thư, của cô tổng cộng hết hai trăm bảy mươi chín nghìn tệ."

Trình Ly Nguyệt đã chuẩn bị quẹt thẻ, khi nghe thấy mức giá này đầu cô muốn nổi tung, động tác cầm thẻ dừng lại, cô tròn mắt: "Cái gì? Cô... cô hãy nói lại một lần nữa?"

Nhân viên phục vụ vẫn kiên nhẫn mỉm cười với cô: "Tiểu thư, bàn của cô tổng cộng hết hai trăm bảy mươi chín nghìn tệ."

Nụ cười trên môi Cung Dạ Tiêu đã không thể che giấu, nhưng anh vẫn bình tĩnh ngắm nhìn biểu cảm phong phú của cô.

"Sao đắt vậy?" Cuối cùng Trình Ly Nguyệt cũng lên tiếng hỏi, bữa sáng có vàng sao? Vàng cũng không đắt vậy!

"Tiểu thư, việc này... đúng là mức giá này, nếu như cô có thắc mắc..."

"Trình Ly Nguyệt, không tính sai đâu, đúng là mức giá này." Giọng trầm nam tính của Cung Dạ Tiêu vang lên.

Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn anh, sắp sửa ngắt xiu: "Sao lại đắt vậy?"

"Vì tôi gọi những món đắt nhất của nhà hàng này, vì thế giá cả có đắt một chút." Cung Dạ Tiêu thần nhiên giải thích.

Trình Ly Nguyệt nghe xong, đầu óc trống rỗng vài giây, sau đó có cảm giác bị gã này gài hàng rồi.

Cần phải biết là trên thế gian này không phải ai ai cũng giàu có! Cô chỉ là người dân bình thường, mấy tệ cũng có thể xong bữa sáng, chuyển qua anh liền biến thành hơn hai trăm nghìn tệ.

"Tôi nên nhắc em một câu, nhớ mang đủ tiền." Anh bình tĩnh lên tiếng như thể không nhắc cô là lỗi của anh.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy mình thật ngốc, hôm qua nhờ vả anh ta, cô nên nghĩ tới việc anh ta đâu phải là một nhân vật dễ dàng thỏa hiệp tới vậy.

"Tiểu thư, cho hỏi bây giờ cô quẹt thẻ có phải không?" Nhân viên phục vụ nếu như không nể mặt Cung Dạ Tiêu, tuyệt đối sẽ không nhẫn nại hỏi han cô như vậy. Phải biết rằng, người dám tới đây dùng bữa, đâu có ai không giàu có?

Trình Ly Nguyệt lần này mất mặt thật rồi, tiền mặt của cô không đủ, thẻ cũng không đủ! Cho dù cô có một thẻ năm trăm nghìn thì cũng để nhà, không mang ra ngoài.

"Tôi..." Trình Ly Nguyệt mặt đỏ như gấc.

Cung Dạ Tiêu cho tay vào túi lấy ví ra, rút một chiếc thẻ: "Quẹt thẻ của tôi."

"Vậy sao được chứ, đã nói là tôi mời." Trình Ly Nguyệt vô cùng mất mặt.

"Thôi được rồi, chúng ta đổi hình thức báo đáp khác được không?"

"A, thật sao? Anh nói đi, tôi còn có thể làm gì để báo đáp anh."

Trình Ly Nguyệt nghĩ thầm, nếu như ngày nào anh cũng ăn thế này, cô sao mà ứng phó nổi? Một bữa cũng đã rất khó khăn rồi.

"Vậy hãy đổi bữa sáng của một tháng này thành hôn buổi sáng, hôn buổi tối một tháng được không?" Cung Dạ Tiêu khẽ mở miệng.

Trình Ly Nguyệt đang định uống trà để lấy lại bình tĩnh, phụt một tiếng, trà phun ra đĩa đã ăn xong, còn có mấy giọt bay lên gương mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu.

Cung Dạ Tiêu nhú mày, lấy khăn lau khô, neho mắt nhìn cô gái đang luống cuống lau miệng ở đối diện: "Sao phải phản ứng dữ dội tới vậy?"

"Không được, tôi không đồng ý." Trình Ly Nguyệt lắc đầu.

"Tôi còn chưa nói xong." Cung Dạ Tiêu mỉm cười: "Tôi nói không phải là hôn má, là hôn môi."

End chương 82

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Bị anh nắm thóp

Trình Ly Nguyệt không thể bình tĩnh được, mặt cô vốn đã đỏ bừng giờ lại càng đỏ thêm: "Không được, đổi việc gì mà tôi có thể làm được!"

"Có hai cách, em hãy tự chọn đi, bữa sáng của tôi ngày ngày đều ăn như thế này, vì thế mỗi bữa tốn không dưới hai trăm ngàn tệ, em chắc chắn muốn mời tôi ăn một tháng chứ?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày nhìn cô, nói xong anh nheo mắt nói: "Có điều em cũng không cần lo lắng, tôi có thể ứng trước giúp em, sau đó cộng các bữa lại, em tính xem một tháng sau em sẽ nợ tôi bao nhiêu tiền?"

Trong đầu Trình Ly Nguyệt lập tức xuất hiện con số sáu triệu tệ, cô muốn học máu.

"Nếu như... nếu như cả hai việc tôi đều không đồng ý thì sao?" Trình Ly Nguyệt muốn thử chiêu ăn quýt.

"Trình Ly Nguyệt, chữ tín của em đâu." Anh nhìn cô chăm chăm, giọng nói miệt thị.

Nét mặt Trình Ly Nguyệt vô cùng bối rối, cảm giác như bị anh ta nắm thóp, cô nghĩ ngợi một lát nói: "Cung Dạ Tiêu, anh nhất định phải hành tôi vậy sao? Chúng ta không thể chung sống hòa hợp sao? Anh làm vậy là không có đạo nghĩa."

"Tôi chỉ biết, việc đã hứa với người khác thì tuyệt đối không được hối hận, việc nào ra việc ấy, trong cuộc sống, chúng ta vẫn chung sống hòa hợp mà?" Trong mắt Cung Dạ Tiêu lóe lên, nụ cười ranh mãnh.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, muốn cứng rắn hơn nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Được, chẳng qua chỉ là hôn buổi sáng, hôn buổi tối thôi đúng không? Được rồi, tôi đồng ý, dù sao thì anh cũng rất giống con trai tôi, tôi coi như là hôn con trai mình thôi." Nói xong, Trình Ly Nguyệt cảm thấy: "Tôi đi trước đây."

Sau lưng, Cung Dạ Tiêu gầm lên đuổi theo: "Trình Ly Nguyệt!"

Dám một lần nữa hạ bệ anh, người phụ nữ này cần phải được dạy bảo.

Trình Ly Nguyệt rõ ràng bị thương ở chân nhưng lúc này cô đi rất nhanh, vừa xuống lầu liền rẽ vào con ngõ nhỏ dẫn tới công ty, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cung Dạ Tiêu sắc mặt sa sầm, liếc mắt nhìn cô gái đang bỏ chạy, hừ một tiếng: "Về sẽ xử lý em"

Trình Ly Nguyệt đi tới cửa công ty, thở dốc mấy cái, tức giận trừng mắt nhìn về phía công ty của Cung Dạ Tiêu, sao cô lại có dính dáng tới một tên ác ma như vậy chứ?

Cũng may cô gỡ lại được một bản, ai bảo anh ta ép cô.

Bước vào phòng làm việc, Linda tới báo tin vui, Trần phu nhân đã thanh toán tiền đặt cọc, công ty quyết định thưởng cho cô một khoản ngoài tiền lương ra, Trình Ly Nguyệt vô cùng vui mừng, lúc này thứ cô thiếu thốn nhất chính là tiền.

Trước mặt người đàn ông tiền nhiều như nước Cung Dạ Tiêu, không có tiền đúng là vô cùng áp lực.

"Ly Nguyệt, công ty rất coi trọng nhân tài như em, em hãy cố gắng làm việc, cố lên!" Linda vỗ vỗ một tiếng.

"Vâng, em sẽ cố." Trình Ly Nguyệt mỉm cười gật đầu, được công ty trọng dụng đúng là một điều đáng vui mừng.

Ít nhất trong phạm vi công việc cô sẽ càng nhẹ nhõm, thoải mái.

Trong đầu Trình Ly Nguyệt thoáng qua mấy loại linh cảm, vốn định tới công ty sẽ về nào ngờ buổi sáng bị Cung Dạ Tiêu gây sự, bây giờ linh cảm nào cũng chạy hết rồi, chỉ còn lại gương mặt đáng ghét của Cung Dạ Tiêu.

Cô quyết định uống một cốc cà phê để sắp xếp ý tưởng.

Thẩm Quân Dao xuất hiện ở tầng mười một nhà hàng năm sao, cô ta giống như một con khổng tước kiêu ngạo chỉ huy nhân viên tại hiện trường, bố trí không gian theo ý cô ta muốn, tối nay là kỉ niệm bốn năm ngày cưới của cô và Lục Tuấn Hiên, mời chừng hơn một trăm người, vì thế cô nhất định phải trang trí bữa tiệc này cho thật nổi bật, nhất định phải sang trọng quý phái.

Thẩm Quân Dao nhìn tấm hình lớn của mình và Lục Tuấn Hạo, mỉm cười hài lòng, đó là tấm hình Lục Tuấn Hạo nắm tay cô ta hôn nhẹ lên môi, còn cô ta, hai mắt ngập tràn hạnh phúc, cô ta nghĩ, ai nhìn thấy tấm hình này cũng đều cho rằng họ rất yêu thương nhau, cuộc sống Vợ chồng hòa hợp, ân ái.

Tối nay, người cô ta muốn cho nhìn thấy nhất chính là Trình Ly Nguyệt, nếu như để cô ta xuất hiện ở đây, nhìn thấy nhẫn kim cương cô ta thiết kế được Lục Tuấn Hiền cầm lên tận tay tặng tới trước mặt cô, giúp cô đeo vào tay, cô ta sẽ đau đớn tới nhường nào?

Năm đó, Thẩm Quân Dao tận mắt chứng kiến Trình Ly Nguyệt và Lục Tuấn Hiền hẹn hò, trong thời gian nửa năm, Lục Tuấn Hiền đã gây dựng cho cô ta một quá trình gặp gỡ, quen biết, yêu thương lãng mạn nhất, khi đó Trình Ly Nguyệt coi Lục Tuấn Hiền là tình yêu duy nhất trong đời, cô nghĩ, trong lòng Trình Ly Nguyệt chắc chắn vẫn còn hình bóng của Lục Tuấn Hiền.

Nói không chừng, cho dù đã ly hôn nhưng cô ta vẫn chưa quên được ông xã của mình!

Bây giờ, cô cần để cho Trình Ly Nguyệt chứng kiến, ai mới là người trong tim Lục Tuấn Hiền.

Là cô, là Thẩm Quân Dao.

Còn cô ta tận tay thiết kế chiếc nhẫn kim cương tình yêu này, chỉ biết nhìn nó được đeo lên tay cô.

Thẩm Quân Dao mỉm cười, ánh mắt vô cùng đắc ý, tối nay, Trình Ly Nguyệt, cô nhất định phải tới đây.

Buổi trưa, Trình Ly Nguyệt và Linda tới căng tin dùng bữa, cô vừa ăn vừa nghĩ tầm, cơm mùi tẹt cũng ngon như thường? Dạ dày của Cung Dạ Tiêu làm bằng kim cương sao? Sao mà khó nuôi tới vậy.

"Ly Nguyệt, em hiện đang sống ở đâu?"

"Em và Tiểu Trạch đang sống cùng Cung Dạ Tiêu." Trình Ly Nguyệt cũng không giấu giếm

Linda mỉm cười đầy hàm ý: "Ồi! Cũng rất biết nắm bắt mà, người đàn ông như Cung Dạ Tiêu, người ngoài muốn sống trong nhà của anh ta đều có thể xếp hàng mấy vòng địa cầu rồi."

Trình Ly Nguyệt chỉ có thể cười gượng, lắc đầu nói: "Nếu không vì Tiểu Trạch, em thực sự không muốn sống chung với anh ta?"

"Tại sao vậy? Cơ hội rất tốt mà! Nói không chừng em có thể mang lại cho Tiểu Trạch một gia đình hoàn chỉnh."

"Mọi người đều biết Cung Dạ Tiêu có rất nhiều tiền nhưng có ai biết nhân cách của anh ta đâu? Em đảm bảo mọi người tuyệt đối không thể sống nổi cùng anh ta một ngày." Trình Ly Nguyệt rất có giác ngộ.

"Đẹp trai như vậy, sao có thể chứ?"

"Không nói chuyện về anh ta nữa, nói tới anh ta là em lại thấy sôi máu"

"Sao thế? Anh ta ức hiếp em?"

"Anh ta bày mưu gài hàng em!" Trình Ly Nguyệt xua tay: "Em không muốn nói về anh ta nữa."

Ăn xong cơm về lại văn phòng, trên bàn Trình Ly Nguyệt có thêm một bó hoa, Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên vài giây, ai tặng hoa cho cô thế này?

Đường Duy Duy bước vào đưa tài liệu, cười tí mắt nói: "Trình Ly Nguyệt, có người theo đuổi rồi nhé!"

"Đừng nói linh tinh, ai tặng vậy?" Trình Ly Nguyệt hỏi nhỏ.

"Không biết! Người gửi hoa chắc chắn là nhân viên tiệm hoa, nhưng ai tặng thì không biết." Trình Ly Nguyệt cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, cô cầm thiệp lên xem, bên trên chỉ có một câu, "Buổi sáng hơi quá đà, sorry!"

Đầu Trình Ly Nguyệt hơi choáng váng, cô lập tức nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn về phía tòa nhà hình kim tự tháp huy hoàng phía đối diện, lẽ nào là anh ta.

Cung Dạ Tiêu?

Cô đọc kỹ câu nói trên thiệp, còn nữa, nét bút cứng cỏi này tuyệt đối là chữ của đàn ông.

Và buổi sáng đắc tội cô, ngoài anh ta ra còn ai vào đây nữa?

Trình Ly Nguyệt nhìn bó hồng rực rỡ không biết nên nghĩ thế nào, muốn trêu ghẹo cô, lại dùng chiều này, muốn dỗ trẻ lên ba chắc?

Phải biết là, con trai cô giờ cũng không chịu được đồ dành kiểu này.

End chương 83

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Thẩm Quân Dao lập mưu

Sáu rưỡi, tới giờ ăn cơm, Trình Ly Nguyệt ngồi cạnh con trai ăn cơm tối cùng ba mẹ Cung Dạ Tiêu, Cung Dạ Tiêu ở trước mặt người nhà rất trầm tĩnh ít nói, phần lớn thời gian đều chỉ nhìn đối phương, miệng mỉm cười.

Ăn được nửa chừng, điện thoại của Trình Ly Nguyệt đổ chuông, cô rời bàn ăn, lấy điện thoại trong túi ra nghe: "Alo!"

"Ly Nguyệt, là tôi, Thẩm Quân Dao." Đầu bên kia là tiếng của Thẩm Quân Dao.

Trình Ly Nguyệt bắt giác đi xuống lầu, tới vườn hoa nghe điện thoại, cô lạnh nhạt hỏi: "Có chuyện gì?"

"Trình Ly Nguyệt, chiếc nhẫn kim cương cô thiết kế có chút vấn đề, cô có thể tới đây một chuyến được không?"

"Bây giờ? Tôi không có thời gian." Trình Ly Nguyệt không tin, Thẩm Quân Dao chắc lại đang nghĩ cách hại cô.

"Trình Ly Nguyệt, bây giờ cô không tới xem giúp tôi, có có tin là tôi sẽ không kí tên thanh toán khoản tiền đợt cuối của công ty cô không?" Thẩm Quân Dao lên tiếng uy hiếp.

"Đó là việc của cô và công ty tôi." Trình Ly Nguyệt cười nhạt, Thẩm Quân Dao lại định dùng điều này để uy hiếp cô, cô đâu có lấy của cô ta bao nhiêu tiền đâu.

Thẩm Quân Dao cười nhạt một tiếng: "Trình Ly Nguyệt, cô đừng không tin, tôi còn có thể kiện cô, nhẫn kim cương mà cô thiết kế cho tôi sai toàn bộ, cô lãng phí viên kim cương mà tôi dùng hơn bốn triệu để mua, tôi còn có thể kiện cô bồi thường phí tổn thất cho tôi."

"Rốt cuộc cô muốn gì?" Trình Ly Nguyệt nói lâu vậy, vẫn không biết cô ta muốn gì.

"Tôi muốn cô lập tức tới đây một chuyến, cầm bản thảo thiết kế của cô tới, tôi cần sửa vài chỗ, thời gian cấp bách, tôi buộc phải gửi bản thảo đi trong tối nay." Thẩm Quân Dao ra lệnh.

Trình Ly Nguyệt giận dữ nghiêng răng, Thẩm Quân Dao ban đầu không nên sửa bữa bản thảo thiết kế của cô, bây giờ xảy ra chuyện lại muốn cô chịu trách nhiệm? "Bây giờ cô ở đâu?" Trình Ly Nguyệt bức bối hỏi.

"Tôi ở khách sạn Bảo Huy, tầng mười, cô cứ lên thẳng đó đi! Có người dẫn cô tới gặp tôi." Thẩm Quân Dao nói xong liền uy hiếp một tiếng: "Đây là việc rất gấp, tôi cần hoàn tất để tham gia kỷ niệm đám cưới của tôi, cô đừng tới muộn."

Trình Ly Nguyệt đương nhiên không biết hôm nay là ngày kỷ niệm đám cưới của cô ta. Công ty vô cùng coi trọng đơn hàng của Thẩm Quân Dao, hơn nữa, khoản tiền cuối quá hạn vẫn chưa thanh toán, lãnh đạo công ty rất có ý kiến, cô trầm giọng: "Có phải là tối nay không sửa xong cô sẽ thanh toán nốt khoản tiền cuối cùng không?"

"Được thôi! Cô tới đi, làm xong, mai tôi sẽ thanh toán." Thẩm Quân Dao nói.

Trình Ly Nguyệt nghiêng răng nói: "Được, tôi sẽ tới."

Ngắt điện thoại, Trình Ly Nguyệt bước vào đại sảnh, cô nhìn Cung Dạ Tiêu, bước tới bên anh: "Tôi có việc gấp cần ra ngoài một chuyến, anh có thể bảo vệ sĩ của anh đưa tôi đi không?"

"Bây giờ sao?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày.

"Đúng vậy, bây giờ, rất gấp."

"Tôi đưa em đi."

"Không cần đâu, tôi anh dẫn Tiểu Trạch về nhà! Tôi làm xong việc sẽ về thẳng nhà." Trình Ly Nguyệt nói với anh.

Cung Dạ Tiêu có thể nghe ra cô không thích cho Tiểu Trạch ở lại dinh thự, thái độ đề phòng của người phụ nữ này vẫn nặng nề vậy sao? Cung Dạ Tiêu không nói gì, gọi điện thoại cho vệ sĩ ở gần, bảo họ tới đón người.

Mười phút sau, xe của vệ sĩ lái vào, Trình Ly Nguyệt xin lỗi người nhà họ Cung sau đó bước tới trước mặt con nói nhỏ: "Tối con về nhà cùng ba có được không?"

"Vâng! Được ạ, mami, lát gặp lại!" Cậu bé vẫy tay.

Trình Ly Nguyệt ngồi vào xe của vệ sĩ để đi, cô tới công ty lấy bản thiết kế trước, công ty buổi tối có bảo vệ, cô có thể tới lấy bản thiết kế nhưng cô quên mất lần trước Đường Duy Duy giúp cô cất ở chỗ nào rồi. Giữa chừng cô gọi điện cho Đường Duy Duy, trong lúc vội vàng, cô để điện thoại xuống bị dè giữa đồng bàn thảo cô vừa lục tìm. Cuối cùng Trình Ly Nguyệt cũng tìm được bản thảo đó, cô cầm trong tay, xách túi bước ra. Nhưng cô không biết điện thoại đã bị bỏ lại trong phòng làm việc.

Trình Ly Nguyệt xuống lầu, ngồi trong xe của vệ sĩ đi tới khách sạn mà Thẩm Quân Dao nói, sau mười mấy phút thì tới nơi. Cô bảo vệ sĩ đi về, chốc cô xe bắt taxi về, vì cô không biết Thẩm Quân Dao sẽ quấy rầy mình tới mấy giờ.

Cô xuống xe, điện thoại của vệ sĩ liền đổ chuông, anh ta đưa mắt nhìn, là Cung Dạ Tiêu: "Alo, ông chủ."

"Trình Ly Nguyệt vẫn ở trên xe sao?" Giọng Cung Dạ Tiêu vang lên, ngữ khí gấp gáp, vì vừa nãy anh gọi điện cho cô mà không có ai nghe máy.

Vệ sĩ lập tức trả lời: "Cô ấy vừa xuống xe."

"Cô ấy đi đâu?"

"Khách sạn Bảo Hoàng."

Vừa nghe thấy tên khách sạn, sắc mặt Cung Dạ Tiêu ở đâu bên kia lập tức sa sầm, đang yên đang lành cô chạy tới khách sạn làm gì? Hẹn hò với đàn ông sao?

"Ông chủ, có việc gì nữa không?"

"Không có gì." Cung Dạ Tiêu lạnh lùng nói rồi tắt máy.

Trong vườn hoa của dinh thự, sắc mặt Cung Dạ Tiêu giống như bị mây đen bao phủ, anh vừa chỉ muốn hỏi cô mấy giờ về, anh có thể lái xe đi đón cô, nào ngờ điện thoại của cô không có ai nghe. Có điều, sao cô lại không nghe điện thoại?

Điểm đến của cô là khách sạn, Bảo Hoàng là khách sạn năm sao, người thường không vào được, trừ khi là người giàu có. Lẽ nào là đi gặp Lục Tuấn Hiên?

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu sắc lạnh, anh bước nhanh ra đại sảnh, nói với con: "Tiểu Trạch, ba ra ngoài một lát, con chơi với cô và ông bà nội nhé? Tối ba sẽ tới đón con."

"Vâng! Baba! Ba đi đi!" Cậu bé rất hiểu chuyện.

Cung Dạ Tiêu nhìn Cung Muội Muội: "Trông bé nhé!"

Nói xong, anh bước nhanh ra khỏi dinh thự, tới bên chiếc xe thể thao của mình. Xe thể thao màu đen, lao vút trên đường rừng giống như một ngôi sao băng.

Khi Trình Ly Nguyệt vào tới khách sạn, cô hơi kinh ngạc, Thẩm Quân Dao là người có gia đình, sao lại hẹn gặp mặt ở khách sạn?

"Cho hỏi là Trình tiểu thư có phải không? Tôi là trợ lý của Lục phu nhân, cô ấy đang đợi cô, hãy đi theo tôi." Một cô gái trẻ tuổi bước tới đón cô.

Trình Ly Nguyệt nhíu mày, gật đầu: "Xin dẫn đường."

Đường đi rộng thênh thang, một chiếc xe đua màu đen lao đi như một con sóc, len lỏi trong các dòng xe đi về phía khách sạn Bảo Hoàng, người đàn ông trong xe, hai mắt lạnh lùng, giống như mắt dã thú.

Cung Dạ Tiêu có thể khẳng định, cuộc điện thoại mà Trình Ly Nguyệt nghe lúc ở nhà là của Lục Tuấn Hiên gọi tới, cô vội vàng đi như vậy, không cần biết là đi hẹn hò với Lục Tuấn Hiên hay là vì việc gì, nói chung hôm nay cô đi gặp tình cũ là không có gì phải bàn cãi.

Bàn đạp ga dưới chân lại một lần nữa đạp tới mức tối đa, cũng may đoạn đường này không có quá nhiều xe, khiến xe của anh có thể phát huy được tốc độ vốn có, dưới ánh đèn lướt qua, gương mặt tuấn tú của anh tỏa ra khí thế lạnh lùng, sắc bén.

Trình Ly Nguyệt nghĩ tới việc gặp Thẩm Quân Dao ở đây, trong lòng rất khó chịu, cô sa sầm mặt đi theo trợ lý vào trong thang máy.

=====

End chương 84

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vực: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thảm Quân Dao khoe khoang

Ánh mắt của trợ lý nhìn cô rất kì lạ, Trình Ly Nguyệt có thể nhận ra nhưng không muốn để tâm.

Cô bấm số tầng 10, sau đó hơi sững người, những khách sạn lớn thế này, phòng thông thường không thể ở dưới thấp tới vậy, phần lớn là phòng hội nghị, hoặc phòng tiệc, tầng mười, không phải Thảm Quân Dao đợi cô trong phòng sao?

Trình Ly Nguyệt hít thật sâu, thang máy mở ra, Trình Ly Nguyệt nhìn tận cùng hành lang, chỉ có một cánh cửa lớn, cô hỏi trợ lý ở bên cạnh: "Đây là nơi nào?"

"Trình tiểu thư, cô vào sẽ biết." Ánh mắt trợ lý ánh lên vẻ giao hoạt, cô ta nghĩ thầm, người phụ nữ này chính là vợ cũ của Lục tổng sao? Nhìn cũng khá xinh đẹp đấy nhưng ăn mặc thật bình thường.

Trình Ly Nguyệt nhủ mảy nhìn cánh cửa lớn sang trọng, cô không biết đằng sau kia có gì.

Trợ lý bước trước vài bước, cô đứng ở ngoài cửa, hai tay giả bộ đẩy khê, khi Trình Ly Nguyệt sắp bước tới, cô ta khẽ cười nhạt, đẩy mạnh cửa ra.

Trình Ly Nguyệt chỉ cảm thấy ánh sáng chói mắt, khiến mắt cô đau buốt, cô giơ tay che bớt ánh sáng, lúc này trợ lý đột ngột đẩy cô vào.

"Trình tiểu thư, vào đi!"

Trình Ly Nguyệt lao đảo tiến lên vài bước, đột khi mắt cô thích ứng được với sảnh tiệc ánh sáng rực rỡ này thì cô mới chớp mắt nhìn ra xung quanh, tuy nhiên ngay lập tức cô kinh ngạc nhìn tám hình cực lớn trên sân khấu.

Trên đó là hình của Lục Tuấn Hiền và Thảm Quân Dao, bên dưới là dòng chữ vàng lấp lánh viết: "Tiệc kỉ niệm bốn năm ngày cưới của Lục Tuấn Hiền tiên sinh và vợ Thảm Quân Dao."

Tiếp dưới nữa, trên sân khấu, Lục Tuấn Hiền tay cầm một chiếc hộp nhẫn kim cương, nắm tay Thảm Quân Dao đang chuẩn bị đeo cho cô, người phụ nữ đột ngột xuất hiện đã làm gián đoạn hành động của anh ta.

Trong đầu Trình Ly Nguyệt như có một tiếng nổ lớn, cô nhìn đôi nam nữ trên sân khấu, cuối cùng cũng trấn tĩnh lại, thì ra tối nay là ngày kỷ niệm ngày cưới của Thảm Quân Dao, cô ta mới cô tới đây làm gì?

Gương mặt anh tuấn của Lục Tuấn Hiền khi nhìn thấy Trình Ly Nguyệt lập tức sững sờ vì kinh ngạc, Trình Ly Nguyệt tại sao lại xuất hiện đây?

Lúc này, Thảm Quân Dao nhận lấy micro từ tay trợ lý, tươi cười rạng rỡ nói: "Vừa rồi không phải có rất nhiều chị em đang hỏi, chiếc nhẫn kim cương độc nhất vô nhị của tôi là thành quả thiết kế của ai sao? Bây giờ tôi xin giới thiệu nhà thiết kế trang sức của tôi Trình Ly Nguyệt tiểu thư"

Lập tức mọi ánh mắt trong đại sảnh đổ dồn về phía Trình Ly Nguyệt, hiếu kỳ, ngạc nhiên, bất ngờ, còn có nhiều người cười nhạt.

"Trình Ly Nguyệt? Không phải là người vợ ngoại tình của Lục tổng sao?" Một cô gái cay nghiệt nói ra chân tướng.

"Cô ta là vợ cũ của Lục tổng! Nghe nói chuyện năm xưa vô cùng ồn ào, còn lại bắt quả tang tại giường nữa!"

"Lại chả phải sao?"

Thảm Quân Dao nghe tiếng bàn tán bên dưới, khóe miệng mỉm cười: "Không sai, Trình Ly Nguyệt tiểu thư là vợ cũ của chồng tôi, có điều bây giờ cô ấy đã là một nhà thiết kế trang sức của công ty Kaman, nếu như ở đây có phu nhân nào muốn thiết kế trang sức, có thể tìm cô ấy giúp đỡ."

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt vô cùng khó coi, Thảm Quân Dao cố tình lừa cô tới đây sau đó để mọi người chỉ trích cô?

Cho dù cô ta đang giới thiệu thân phận của cô thì cũng không phải thực lòng muốn giúp cô mà là khiến cô bề mặt giữa đám đông phụ nữ có tiền, một nhà thiết kế đầu là gì trong mắt những phu nhân giàu có này? Không là gì cả.

Trên sân khấu, Lục Tuấn Hiền nhủ mảy, nói với Thảm Quân Dao ở bên cạnh: "Rất cuộc em muốn làm gì?"

"Tuấn Hiền, mau đeo nhẫn kim cương cho em đi!" Thảm Quân Dao đưa một ngón tay ngọc ngà ra, đôi mắt ánh lên vẻ hạnh phúc

Dưới sân khấu, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía chiếc nhẫn kim cương trong tay Lục Tuấn Hiền, trong tình hình này, bạn hãy Lục Tuấn Hiền vốn dĩ đã đeo rồi, lúc này anh ta vẫn đích thân đeo cho Thảm Quân Dao.

Khi Lục Tuấn Hiền đeo nhẫn cho cô ta, ánh mắt Thảm Quân Dao tươi như hoa, đặc ý nhìn Trình Ly Nguyệt gương mặt nhợt nhạt ở bên dưới.

Tương tượng lúc này tâm trạng của cô ta như thế nào?

Trình Ly Nguyệt đương nhiên tâm trạng không vui, vì đôi nam nữ cận kề này xuất hiện trước mặt cô, khiến cô kinh tởm buồn nôn, bên cạnh liên tục vọng tới những lời chửi giễu, miệt thị cô, còn có tiếng cười nhạt như thể chứng minh trong mắt những người này cô vô cùng thấp hèn.

Khoảnh khắc đầu tiên khi Lục Tuấn Hiền đeo nhẫn kim cương, ngoảnh đầu lại nhìn về phía Trình Ly Nguyệt, đôi mắt hẹp dài ánh lên thương xót và không nhẫn tâm, anh cũng không ngờ vợ mình lại tìm Trình Ly Nguyệt và lừa cô tới hiện trường mừng ngày cưới của anh.

Càng không ngờ chiếc nhẫn kim cương trên tay vợ là do Trình Ly Nguyệt thiết kế, điều khiến anh bức bối và giận dữ hơn cả là Thẩm Quân Dao dám giấu anh việc cô ta tiếp xúc với Trình Ly Nguyệt.

"Trình Ly Nguyệt tiểu thư, cảm ơn thiết kế của cô, rất đẹp, tôi rất thích!"

Trên sân khấu, Thẩm Quân Dao đắc ý khoe khoang chiếc nhẫn kim cương trên tay mình, rất lớn, rất đẹp, phát sáng lấp lánh.

Trình Ly Nguyệt chỉ cảm thấy vô cùng nhục cười, Thẩm Quân Dao tưởng rằng như vậy cô sẽ phải ngưỡng mộ cô ta? Cô chỉ thấy thật giả tạo.

Thẩm Quân Dao lại cầm micro lên tay, dùng giọng điệu ngạc nhiên nói: "Đúng rồi, tôi nghe nói Trình tiểu thư hiện là mẹ đơn thân phải không?"

Lời nói của cô ta khiến Trình Ly Nguyệt rơi vào trong cơn bão miệt thị, một bên là các quý bà giàu có, dùng ánh mắt nhạo báng nhìn cô, những người đó đoán rằng, tiêu chuẩn làm mẹ đơn thân nhất định là làm tình nhân của người đàn ông nào đó nên mới xuất hiện con ngoài dã thú.

Dù sao thì việc này trong giới nhà giàu cũng không phải chuyện hiếm gặp.

Trình Ly Nguyệt nhìn tới giờ thực sự đã không thể tiếp tục nhịn, cô bất ngờ bước ra khỏi đám đông, Thẩm Quân Dao nhú mảy, kinh ngạc nhìn cô bước lên sân khấu.

Gương mặt Trình Ly Nguyệt căng thẳng, ai cũng biết cô đang rất giận dữ, thần kinh ngạc trước dũng khí của cô, cô lên sân khấu làm gì?

Trình Ly Nguyệt bước từng bước lên sân khấu, mặc dù cô vẫn chưa thay bộ đồ đang mặc trên người, nhưng khí chất thanh cao, xinh đẹp của cô không hề kém cạnh với Thẩm Quân Dao ăn vận lộng lẫy trên sân khấu.

Ánh mắt Lục Tuấn Hiền lo lắng nhìn Trình Ly Nguyệt, lúc này, ở trước mặt mọi người anh không thể nói ra suy nghĩ của mình, nhưng anh có một mong muốn là phải bảo vệ cô không bị những lời đồn đại kia làm tổn thương, dù sao thì chuyện năm đó anh rất rõ.

Sau khi Trình Ly Nguyệt bước lên sân khấu liền bật cười, cô mỉm cười nhìn Thẩm Quân Dao: "Có thể đưa micro cho tôi nói vài câu không?"

Thẩm Quân Dao lập tức căng thẳng: "Cô muốn nói gì?"

"Đương nhiên là chúc phúc các người! Cô vất óc nghĩ cách mời tôi tới đây, tôi không lên nói vài câu hình như không phải lẽ!" Trình Ly Nguyệt mỉm cười rất rạng rỡ.

=====

End chương 85

Hiện tại rất cần tuyển thêm 1 số bạn editor ạ, nhân lực truyện này mới chỉ có 3 người mà 1 bạn đang bận ôn thi, t thì cũng không có nhiều time rảnh còn 1 bạn mới đăng kí edit nên rất cần những bạn chăm chỉ tham gia đội nhân lực truyện nhé. Ai làm được thì nhắn tin cho t nha

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Anh lại bất ngờ xuất hiện

Nhìn từ góc độ của Lục Tuấn Hiền, gương mặt cô sạch sẽ thanh tú, tỏa ra vẻ đẹp quyến rũ, anh ta ngây người vài giây.

Anh ta cũng rất kinh ngạc trước sự thay đổi của cô, bốn năm trước, khi kết hôn, có căng thẳng tới run rẩy, khi lên sân khấu nói đôi lời cũng run run, bây giờ cô bình tĩnh, ung dung bước lên sân khấu, nụ cười rạng rỡ xinh đẹp, khiến anh ta vô cùng bất ngờ.

"Lục phu nhân lẽ nào không cho tôi cơ hội nói vài câu!" Trình Ly Nguyệt cười hỏi.

Thẩm Quân Dao giữ chặt micro, người dưới sân khấu đều đang nhìn, cô ta nhất thời không biết có nên đưa micro cho Trình Ly Nguyệt hay không.

"Đưa cho cô ấy!" Lục Tuấn Hiền thấy vợ mình cứ tiếp tục thế này sẽ khiến quan khách nghi ngờ, mặc dù anh ta cũng rất lo lắng về những điều Trình Ly Nguyệt sắp nói.

Thẩm Quân Dao lúc này không thể không đưa, cô ta vừa đưa micro cho Trình Ly Nguyệt vừa hân học nhìn cô, tỏ ý cảnh cáo, nếu cô dám nói bừa cô ta tuyệt đối không tha cho cô.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười nhận micro, cô nhìn về phía những chàng trai cô gái quý phái dưới sân khấu, giọng nói trong trẻo vang lên: "Không sai, tôi là vợ cũ của Lục Tuấn Hiên, thời gian tôi và anh ta kí đơn li hôn là vào một tháng trước ngày hôm nay của bốn năm trước! Sau đó thì sao? Một tháng sau Lục Tuấn Hiên tiên sinh và cô Thẩm Quân Dao kết hôn, tình cảm tiến triển khiến người ta kinh ngạc! Tôi có thể tiết lộ là, cô Thẩm Quân Dao từng là bạn thân của tôi khi đó, cô ấy tự xưng là mối tình đầu của Lục Tuấn Hiên tiên sinh!"

Mặt Thẩm Quân Dao lập tức biến sắc, Trình Ly Nguyệt dám tiết lộ việc này? Điều này chẳng phải sẽ khiến cho những quý bà bên dưới này sinh suy đoán, cô ta sớm đã chen chân vào hôn nhân của họ sao?

Đúng lúc này, cửa lớn mở ra.

Mọi người lại bị tiếng đẩy mạnh làm cho giật mình, lũ lượt quay đầu lại, chỉ thấy trong ánh sáng huy hoàng, một người đàn ông khí thế mạnh mẽ bước vào, trên người anh như được phủ hào quang, bước chân quý phái cao ngạo, khiến ai nấy cũng phải hít một hơi thật sâu. Thân phận của người đàn ông cao quý, bất phàm này, người ở đây không ai là không biết. Anh mắt anh lạnh lùng nhìn thẳng về phía người con gái trên sân khấu, Cung Dạ Tiêu tới lễ tân dưới lầu hỏi mới biết ở đây đang tổ chức tiệc mừng đám cưới của vợ chồng Lục Tuấn Hiên, vì thế anh nghĩ cô ấy tới đây.

Chỉ mấy giây trong thang máy, trong đầu anh xuất hiện vô số hình ảnh cô bị sỉ vả, cô bị ức hiếp, bị mất mặt, nào ngờ khi anh bước vào vẫn có thể thấy cô đang mỉm cười rạng rỡ phát biểu ý kiến.

Mặc dù lúc này, sắc mặt Trình Ly Nguyệt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Đại sảnh có mấy giây tĩnh lặng tới kì dị.

Lục Tuấn Hiên và Thẩm Quân Dao cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ có điều mọi người kinh ngạc ngờ vực, một người là chột dạ, Thẩm Quân Dao rùng mình, Trình Ly Nguyệt mời cả Cung Dạ Tiêu tới đây sao?

Khi mọi người đều đang kinh ngạc về sự xuất hiện của Cung Dạ Tiêu, Trình Ly Nguyệt thì nhủ mày không vui, người đàn ông này chạy tới đây làm gì? Tiếp theo cô còn có điều quan trọng chưa nói!

Cung Dạ Tiêu nhìn lên sân khấu, cô không bị sỉ nhục, cũng không bị ức hiếp, anh mỉm cười, giọng nói quyền rũ: "Em nói tiếp đi!"

Cho dù anh không biết có định nói gì, nhưng nhìn sắc mặt của Lục Tuấn Hiên và Thẩm Quân Dao anh có thể đoán ra đôi ba phần, tuyệt đối không phải là những điều họ muốn nghe.

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt nhìn về phía người đàn ông nổi bật trên sân khấu, sự tồn tại của anh khiến tất cả đàn ông ở đây đều bị lu mờ, anh giống như một vầng trăng sáng tỏ, ánh sáng lấn át hết những người khác.

Thẩm Quân Dao thấy vậy lập tức định giành lại micro của Trình Ly Nguyệt, nhưng khi cô ta vừa giơ tay ra, chỉ thấy Trình Ly Nguyệt một tay nắm lấy tay cô ta, sau đó nhấn mạnh bàn tay đeo nhẫn kim cương của cô ta lên, giới thiệu với mọi người: "Đây là thiết kế của tôi, nếu như mọi người thích có thể tới tìm tôi, tin rằng sẽ không khiến mọi người thất vọng!" Thẩm Quân Dao bị cô túm chặt lấy tay, muốn giãy giụa nhưng lại bị mọi người nhìn chằm chặp, cô ta chỉ đành gượng cười, phối hợp quảng cáo cho Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt nhìn chiếc nhẫn kim cương, nghĩ thầm, Thẩm Quân Dao đeo một ngày tay cô ta sẽ đau nhức ba ngày.

Trình Ly Nguyệt căm ghét buông tay Thẩm Quân Dao ra, ánh mắt nhìn về phía cô ta, lớn tiếng hỏi: "Cô Thẩm Quân Dao, chiếc nhẫn kim cương này đã đeo trên tay cô, xem ra cô rất hài lòng, vậy thì hơn một triệu tiền thanh toán đợt cuối mà cô còn nợ công ty chúng tôi, cho hỏi khi nào cô có thời gian thanh toán đây?"

Câu nói này lập tức khiến mặt Thẩm Quân Dao đỏ bừng, người dưới sân khấu muốn cười nhưng cố nhịn, trong lòng nghĩ thầm, lần này Thẩm Quân Dao bị Trình Ly Nguyệt hại thật thê thảm.

Một buổi lễ kỷ niệm đám cưới hân hoan bị biến thành trò cười.

Cung Dạ Tiêu cũng mỉm cười, cô gái này lợi hại hơn anh nghĩ một chút.

Trình Ly Nguyệt nhét micro vào tay Thẩm Quân Dao, bước nho nhã xuống sân khấu dưới ánh nhìn của mọi người.

Cung Dạ Tiêu neho mắt nhìn người con gái bước về phía mình, anh chuẩn bị tặng cho những người ở đây một bất ngờ, khi Trình Ly Nguyệt bước lại gần anh, anh liền giơ tay ôm lấy cô, khi cô chưa kịp phản ứng gì đã bị anh ôm chặt vào lòng, cô hoảng hốt ngẩng đầu, môi hồng đã chạm vào làn môi mỏng gợi cảm của anh.

Một nụ hôn nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Đầu Trình Ly Nguyệt trống rỗng, nhiều người như vậy mà anh dám hôn cô?

Nụ hôn này quả nhiên giống như con sóng lớn dấy lên trong lòng khách khứa, vợ cũ của Lục Tuấn Hiền và Cung Dạ Tiêu có quan hệ gì? Lẽ nào họ đang hẹn hò?

Trên sân khấu, Thẩm Quân Dao đang hận vô cùng, lúc này thấy Cung Dạ Tiêu và Trình Ly Nguyệt thể hiện tình cảm, lập tức cầm micro, nói với Cung Dạ Tiêu: "Cung Dạ Tiêu tiên sinh, có việc này tôi muốn nói với anh, anh có biết Trình Ly Nguyệt có một đứa con hoang không?"

Thẩm Quân Dao nói xong, mọi người lại nhìn đổ dồn về phía Cung Dạ Tiêu, Cung Dạ Tiêu là người đàn ông xuất sắc, sao có thể chấp nhận một người phụ nữ có con hoang?

Thẩm Quân Dao đang chờ đợi nét mặt hoảng loạn của Trình Ly Nguyệt, tuy nhiên chỉ thấy Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn cô ta.

Còn Cung Dạ Tiêu hai mắt sắc lạnh, tàn nhẫn, đồng thời cũng nhìn Thẩm Quân Dao trên sân khấu, ba từ "đứa con hoang" tuyệt đối đã động chạm tới điều cấm kị của anh.

Lục Tuấn Hiền cũng không biết lửa giận trong mắt Cung Dạ Tiêu là gì, nhưng anh ta có dự cảm vợ mình đã khiến người đàn ông này nổi giận.

Thẩm Quân Dao nhìn Cung Dạ Tiêu ở dưới sân khấu, cho dù cô ta đứng trên cao nhưng vẫn cảm thấy khó thở, cô ta nói sai gì sao? Rõ ràng là cô ta đã nói với anh một thông tin mà anh không biết mà!

Cung Dạ Tiêu dùng giọng nói lạnh như băng nói với Thẩm Quân Dao trên sân khấu: "Đứa con hoang mà cô nói chính là con trai của Cung Dạ Tiêu tôi, nếu như còn để tôi nghe thấy cô thóa mạ con tôi nữa, nhà họ Lục các người sẽ phải trả một cái giá nghiêm trọng đấy!"

=====

End chương 86

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Cứu cô

Lục Tuấn Hiền mặt biến sắc, anh ta lập tức bước ra giải thích: "Cung tiên sinh hiểu lầm rồi, vợ tôi chỉ vô tình nói vậy thôi, xin anh đừng để bụng, tôi thành thật xin lỗi anh." Nói xong liền nheo mạnh vào mu bàn tay vợ mình một cái: "Quân Dao, mau xin lỗi."

Thẩm Quân Dao đau tái mặt, lúc này cô ta mới hoảng hốt nhìn người đàn ông khi thể đang sợ dưới sân khấu: "Cung tiên sinh, tôi xin lỗi."

Trình Ly Nguyệt vòng tay ôm lấy cánh tay Cung Dạ Tiêu: "Chúng ta đi thôi! Tôi không thích ở đây!"

Cung Dạ Tiêu rời mắt khỏi sân khấu, anh đưa tay ôm Trình Ly Nguyệt vào lòng, thân nhiên rời đi trong ánh mắt của mọi người.

Trên sân khấu, nội tâm Thẩm Quân Dao như muốn suy sụp, lúc này cô ta vẫn còn đang sững sờ, đứa con đó của Trình Ly Duyệt là của Cung Dạ Tiêu? Sao lại như vậy?

Lẽ nào bốn năm về trước, Trình Ly Nguyệt đã quen biết với Cung Dạ Tiêu?

Lục Tuấn Hiền cũng không thể ngờ rằng bữa tiệc kỉ niệm ngày cưới lại kết thúc thảm hại thế này, anh ta không còn tâm trạng quan tâm tới khách khứa, liền nói với mọi người: "Vợ tôi mệt rồi, tôi đưa cô ấy vào phòng nghỉ ngơi một lát, mọi người xin cứ tự nhiên."

Nói xong, Lục Tuấn Hiền liền nắm lấy tay Thẩm Quân Dao đi ra khỏi cửa lớn, lực dùng rất mạnh không hề có ý thương xót, Thẩm Quân Dao mặc lễ phục dài, cô ta lao đảo bước đi theo anh ta, xương tay bị Lục Tuấn Hiền bóp rất đau, nhưng trước mắt mọi người cô ta vẫn muốn nho nhã bước đi, miệng cố gắng gượng cười giả tạo, đi ra tới ngoài cửa cô ta mới khẽ kêu lên: "Tuấn Hiền, anh làm em đau rồi!"

Lúc này cửa thang máy vừa mở ra, Lục Tuấn Hiền đẩy mạnh cô ta vào trong, lưng của Thẩm Quân Dao va thẳng vào thành thang máy, khiến cô ta đau thét lên.

Thang máy đóng lại, sắc mặt Lục Tuấn Hiền giống như được bao phủ sương tuyết, trừng mắt nhìn cô ta: "Hãy nhìn xem hôm nay cô đã làm được việc gì, thể diện và danh dự của tôi đã bị cô hủy hoại cả rồi, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Câu nói cuối cùng gần nhất quát lên trên đầu Thẩm Quân Dao.

Lúc này sắc mặt Thẩm Quân Dao cũng tái mét, hoàn toàn không ngờ rằng lừa được Trình Ly Nguyệt tới lại xảy ra chuyện ngoài dự liệu, còn dẫn cả Cung Dạ Tiêu tới chống lưng.

"Em..." Thẩm Quân Dao không nói được lên lời, đúng là cô ta cố tình kêu Trình Ly Nguyệt tới để sỉ nhục cô, nếu đi theo đúng kịch bản của cô ta, Trình Ly Nguyệt sẽ phải mất mặt rồi đi.

"Có phải cô sớm đã biết Trình Ly Nguyệt và Cung Dạ Tiêu có quan hệ không? Có phải cô đã giấu tôi đi gây sự với Trình Ly Nguyệt không? Thẩm Quân Dao, cô có biết cô đang làm gì không?" Lục Tuấn Hiền lần thứ hai quát cô ta.

Thẩm Quân Dao mặt liền đỏ sọng, ngẩng đầu nhìn anh ta và nói: "Lẽ nào tối nay xảy ra chuyện như vậy em không muốn sao? Tại sao anh không an ủi em mà lại còn mắng em như vậy?"

Lục Tuấn Hiền nhìn cô ta, nếu cô ta không phải vợ anh, anh đã tát cho cô ta một cái rồi, anh sa sầm mặt: "Thẩm Quân Dao, cô có biết Cung Dạ Tiêu đang cướp mỗi kinh doanh của nhà họ Lục chúng ta không? Cô có biết nguy cơ nhà họ Lục gặp phải trên thương trường không? Cô chả hiểu gì cả, chỉ biết tiêu tiền mua sắm, 4 năm nay, ngoài việc tiêu tiền ra cô còn biết làm gì?"

Thẩm Quân Dao từ trước tới nay vốn luôn kiêu ngạo, bốn năm qua, Lục Tuấn Hiền cho dù rất bức tức cũng không bao giờ quát mắng cô ta như thế này, lúc này cô ta chỉ cảm thấy uất ức, tủi nhục.

Lục Tuấn Hiền đám mạnh lên thành thang máy, khiến Thẩm Quân Dao run rẩy, chỉ sợ cú đám đó của anh ta sẽ khiến thang máy rơi xuống.

Lục Tuấn Hiền lúc này đã biết tại sao Cung Dạ Tiêu lại cướp mỗi làm ăn của mình rồi, nhất định có liên quan tới Trình Ly Nguyệt, sao Trình Ly Nguyệt lại sinh con của Cung Dạ Tiêu? Không thể nào!

"Cô nói đi, Trình Ly Nguyệt có con chừng bao nhiêu tuổi?" Lục Tuấn Hiền nhìn Thẩm Quân Dao sắc mặt nhợt nhạt hỏi.

"Hơn 3 tuổi." Thẩm Quân Dao cắn môi đáp.

Thang máy kêu lên một tiếng rồi mở ra, Lục Tuấn Hiền sa sầm mặt bước ra, cầm thẻ phòng của anh quẹt mở một phòng tổng thống bước vào.

Sau lưng, Thẩm Quân Dao mím môi, đi vào theo.

"Hơn ba tuổi?" Lục Tuấn Hiền vào trong phòng, trong đầu ngầm nghĩ kỹ lưỡng việc này, năm đó Trình Ly Nguyệt đúng là vừa li hôn xong lập tức ra nước ngoài, hơn nữa anh ta đã điều tra rồi, những năm qua cô không hề về nước, vậy thì, cô và Cung Dạ Tiêu gặp gỡ ở đâu để sinh con?

Thẩm Quân Dao bắt ngờ mở tròn mắt, có một việc cô ta đã bỏ qua, cô ta run rẩy nói với Lục Tuấn Hiền: "Tuấn Hiền, gã trai bao bốn năm về trước không hề vào phòng Trình Ly Nguyệt, anh ta nói có một người đàn ông vào rồi, anh nói xem, người đó có phải Cung Dạ Tiêu không? Trình Ly Nguyệt có một đứa con hơn 3 tuổi chẳng phải có thai vào thời điểm bốn năm về trước sao?"

Lục Tuấn Hiền mặt biến sắc, lẽ nào, người đàn ông cướp đi lần đầu tiên của Trình Ly Nguyệt chính là Cung Dạ Tiêu? Trái tim anh ta đau nhói.

Sao lại trùng hợp tới vậy? Người quan hệ với Trình Ly Nguyệt lại chính là Cung Dạ Tiêu? Lục Tuấn Hiền lập tức nhớ ra, nhà họ Cung bốn năm về trước không hề yên ổn, khi đó Cung Dạ Tiêu và hai người chú đang tranh đoạt quyền thừa kế tài sản, bị ám toán chuốc thuốc mê cũng đâu có gì lạ.

Bất luận là nguyên nhân gì, tối đó Cung Dạ Tiêu đã vào căn phòng đó, điều này đối với anh ta mà nói chỉ là một mối hiểm họa cực lớn, Trình Ly Nguyệt dựa vào nhà họ Cung là gia tộc đứng đầu, điều đó có nghĩa là 15% cổ phần của cô mà anh đang nắm giữ, có khi nào cô sẽ dựa vào Cung Dạ Tiêu để đoạt lại không?

"Đúng là Cung Dạ Tiêu sao? Á tiện nhân Trình Ly Nguyệt này sao lại có phúc tới vậy, sinh con cho Cung Dạ Tiêu? Ông trời thật không công bằng." Thẩm Quân Dao ngồi xuống giường, giận dữ giậm chân.

Lục Tuấn Hiền đầu óc rối bời, anh tìm nguyên nhân đắc tội với Cung Dạ Tiêu, nhưng lại chính là nguyên nhân mà anh ta không muốn

thấy nhất.

"Tuấn Hiền, em xin lỗi, tối nay là lỗi của em, em không nên lừa Trình Ly Nguyệt tới đây, thực ra... thực ra em chỉ muốn cho cô ta thấy chúng ta ân ái mặn nồng ra sao... Em muốn cô ta từ bỏ ý định tiếp cận anh, em không ngờ cô ta lại dẫn Cung Dạ Tiêu tới." Thẩm Quân Dao nhủ thầm, Trình Ly Nguyệt dám mạnh bạo nói vậy trên sân khấu chẳng phải là có Cung Dạ Tiêu chống lưng sao?

Nếu không có Cung Dạ Tiêu, sao cô ta dám lên sân khấu?

Tuy nhiên sự thật là, người trong cuộc Trình Ly Nguyệt cũng không biết Cung Dạ Tiêu sẽ xuất hiện.

"Cách làm của cô thật ngu xuẩn, cô có biết rằng đắc tội với Trình Ly Nguyệt chúng ta không hề có ích lợi gì, ngược lại lại vô cùng tai hại không, Cung Dạ Tiêu vì cô ấy có thể cướp mỗi làm ăn của tôi, vậy mà cô còn dám làm vậy?"

"Em đâu có biết việc kinh doanh của mọi người? Em không biết mà! Em xin lỗi, em xin lỗi..." Thẩm Quân Dao khóc lóc sụt sướt, khiến gương mặt được trang điểm kỹ càng của cô xuất hiện mấy đường chảy xấu xí của nước mắt, Lục Tuấn Hiền nhìn thấy vậy càng thêm bức bối.

Nhìn gương mặt của cô ta anh lại nhớ tới gương mặt sạch sẽ, trang nhã của Trình Ly Nguyệt, anh ta cảm thấy vô cùng ân hận, lần đầu tiên của Trình Ly Nguyệt đã bị Cung Dạ Tiêu cướp mất.

Khi đó nếu anh ta không nhòm ngó cổ phần của cô chắc cũng đã phát hiện ra sự xinh đẹp của cô, ít nhất có được có mấy lần cũng là có phúc.

====
End chương 87

Mấy chương sau tôi t đăng tiếp nhé, do bạn editor chưa gửi bản thảo nên chưa up được cho mọi người ạ

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Vẽ một bức tranh... Giá một trăm ngàn tệ

Trong phòng chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít của Thẩm Quân Dao, Lục Tuấn Hiền bức bối không muốn nói điều gì. Nhưng anh ta cảm thấy vô cũng thất vọng về người vợ này.

Ngược lại trong xe chạy về dinh thự, Trình Ly Nguyệt sau khi lên xe, hồi lâu không hề nói gì.

Cho dù cô được thề trên bữa tiệc của Thẩm Quân Dao thì cũng không có ý nghĩa gì, vì cô thực sự không muốn đứng cùng đám người đó, cuộc sống của cô hiện tại tuyệt đối không muốn dây dưa gì với những kẻ cận kề đó.

"Sao không nói gì? Vừa rồi trên sân khấu không phải biểu hiện rất tốt sao?" Giọng trầm của Cung Dạ Tiêu vang lên, có ý khen ngợi. Trình Ly Nguyệt lúc này mới nhớ ra, quay đầu nhìn anh hỏi: "Sao anh lại đột nhiên chạy tới vậy? Không phải đã bảo anh đưa Tiểu Trạch về nhà sao?"

"Tôi gọi điện cho em mấy lần không có ai nghe nên tôi chạy tới." Cung Dạ Tiêu thành thực trả lời.

Trình Ly Nguyệt nhủ mảy, cúi đầu lục tìm trong túi, lục mãi vẫn không thấy đâu: "Sao lại thế? Điện thoại của tôi..." Lập tức cô nhớ tới lần cuối cùng cầm điện thoại là khi tìm bản thiết kế ở trong phòng làm việc, cô cần mồi, cô bỏ quên điện thoại rồi.

"Roi ở văn phòng rồi." Trình Ly Nguyệt cặn lời. Cung Dạ Tiêu hừ một tiếng, khế trách móc: "Biết ngay là em hay vứt đồ lung tung mà."

Trình Ly Nguyệt nhìn ra cảnh đẹp thành phố lấp lánh ánh đèn bên ngoài cửa sổ, nghĩ tới những điều nói trên sân khấu hôm nay và thái độ của vợ chồng Lục Tuấn Hiền trong lòng cô lại vô cùng hả hê, sau đó Cung Dạ Tiêu xuất hiện đúng là một dấu chấm hoàn mỹ, cô nghĩ trong giới thượng lưu, quan hệ của cô và Cung Dạ Tiêu muốn tách bạch thì nhất thời cũng khó mà tách bạch rạch ròi được!

Cung Dạ Tiêu thấy cô không nói gì, nhủ chặt mảy, anh biết hôm nay cô bị sốc, anh nên cho cô một chút thời gian để bình tĩnh lại, hai tay điều khiển vô lăng, chậm rãi lái xe đi.

Về tới dinh thự, Tiểu Trạch thấy ba mẹ cùng về, trong lòng vô cùng ấm áp, đối với trẻ con, việc hạnh phúc nhất chính là cảm giác được cha mẹ vây quanh.

Đã hơn chín giờ, họ dẫn cậu bé về thẳng nhà ở trung tâm thành phố, ngày mai là thứ sáu, đi học nốt một ngày là sẽ nghỉ.

Trên đường về cậu nhóc mắt vô cùng tỉnh táo, Trình Ly Nguyệt nghĩ đủ cách để ru con ngủ nhưng cậu bé vẫn kiên trì về tới nhà, Cung Dạ Tiêu cũng nhìn thấy cô vô cùng nhẫn nại, dọc đường đi chỉ thấy cô nói không ngừng.

Cậu nhóc tằm xong, hong khô tóc, mắt chớp chớp có vẻ buồn ngủ, trẻ con đi ngủ không giống người lớn cần phải trấn trọc một lát, trẻ con buồn ngủ là có thể lập tức ngủ say ngay.

Đặt cậu bé lên giường ngủ, Trình Ly Nguyệt thấy vẫn còn sớm, có còn có thể ngủ thêm một lúc nữa, hiện nay công ty vừa mới tiến quân tới đây, nếu không có bản thảo thiết kế mới mẻ, cơ hội cho khách hàng lựa chọn sẽ rất ít, phần trăm và tiền thưởng của cô sẽ ít đi.

Đắp chăn cho con xong liền thấy sofa đã bị Cung Dạ Tiêu chiếm cứ, trước mặt anh có đặt một ly rượu, trong tay cầm một chiếc ipad, nhàn nhã hưởng thụ.

Trình Ly Nguyệt cũng có thể thiết kế ở trong phòng nhưng cô thích những nơi rộng rãi như phòng khách, như thế có thể khiến đầu óc cô không bị không gian giới hạn, linh cảm sẽ mạnh mẽ hơn.

"Cung Dạ Tiêu, anh có thể về phòng ngủ của anh uống rượu đọc tin tức không? Tôi muốn vẽ bản thảo ở phòng khách." Trình Ly Nguyệt bước tới thương lượng với anh.

Đôi lông mày sắc như kiếm của Cung Dạ Tiêu hơi nhường lên: "Tôi có thể yên lặng."

Ý là anh sẽ không về phòng.

Không phải vấn đề yên lặng hay không mà là có anh ở đây, cô không tài nào tĩnh tâm được.

"Cầu xin anh có được không?" Trình Ly Nguyệt bỗng tỏ vẻ đáng thương.

Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, đối với đàn ông mà nói đây là sự hấp dẫn chí mạng, Cung Dạ Tiêu bắt giác nheo mắt, làn môi mỏng như đang mỉm cười: "Em đang quyến rũ tôi sao?"

Đôi mắt đen nhánh của Trình Ly Nguyệt co rút lại, tai nào của anh ta nghe thấy cô quyến rũ anh ta?

Trình Ly Nguyệt nhủ thầm, giọng nói lạnh nhạt hơn: "Tôi không có hứng thú với đàn ông."

"Nếu tôi nhớ không nhầm, bốn năm về trước em rất có hứng thú với tôi." Cung Dạ Tiêu ngẩng gương mặt cao ngạo lạnh lùng lên, có phần đắc ý.

Trình Ly Nguyệt không thể chịu đựng được khẩu khí ngông cuồng này của anh, cô khoanh tay trước ngực phản bác: "Tôi đó tôi bị chuốc thuốc, bị thuốc không chế, tôi có hứng thú với bất cứ người đàn ông nào, anh đừng tự mãn nữa."

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu lập tức sa sầm, hừ một tiếng, sau đó, đôi mắt ánh lên sự thích thú, hỏi: "Em có biết về tranh nhân vật không?"

"Có, sao vậy?" Trình Ly Nguyệt không biết tại sao anh lại hỏi vậy.

Cung Dạ Tiêu khẽ mỉm cười quyến rũ: "Về cho tôi một bức, tôi sẽ trả cho em một trăm ngàn tệ."

Trình Ly Nguyệt trong lòng cảm thấy nhảm nhí, anh ta lại định dùng tiền điều đũa gòn cô sao? Có điều một trăm ngàn tệ, đúng là rất hấp dẫn, bằng cả mấy tháng lương của cô, cô cần mỗi nói: "Anh nói thật chứ?"

Cung Dạ Tiêu nheo mắt nói: "Đương nhiên là thật, về cho tôi một bức! Tôi chưa để ai vẽ bao giờ!"

Trình Ly Nguyệt nhủ thầm, có thể kiếm được khoản tiền này.

"Được! Nếu như hôm nay vẽ xong, mai sẽ đưa tôi tiền phải không?" Trình Ly Nguyệt tỏ vẻ bị tiền làm mờ mắt.

Cung Dạ Tiêu nở nụ cười mê hoặc: "Đương nhiên, tôi nói lời sẽ giữ lời!"

"Anh cần thay đồ không? Hay là cứ về thế này?" Trình Ly Nguyệt hỏi.

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, đột nhiên ngón tay thon dài của anh mở tung cúc tay áo tơ tằm màu trắng, vẽ lên, để lộ ra cánh tay săn chắc khỏe mạnh: "Thế này đi!"

Nói xong anh liền lấy một chiếc ghế ở bên sofa đặt ra trước cửa sổ, anh ngồi dạng chân, hai cánh tay đặt đan chéo trên lưng ghế, cầm chông vào mu bàn tay, gương mặt tuấn tú nhìn cô.

"Về vậy đi."

Trình Ly Nguyệt gật đầu: "Được, anh đợi chút, tôi đi lấy giấy."

Cung Dạ Tiêu nhìn theo bóng cô vào phòng, mỉm cười tà mị, cô ấy về anh, vậy thì chắc chắn sẽ phải quan sát tỉ mỉ từng chi tiết trên khuôn mặt anh, hơn nữa, cần phải nhìn suốt mấy tiếng đồng hồ, anh tự nhận mình có gương mặt điển đào chuẩn sinh, cô nhìn anh suốt mấy giờ đồng hồ lẽ nào không động lòng?

Trình Ly Nguyệt động lòng? So với người, cô càng thích tiền của anh hơn!

Trình Ly Nguyệt cảm giá vẽ, giấy vẽ, còn có cả mấy chiếc bút chì và gồm tẩy, cô vẽ không tệ, trước đây khi ở nước ngoài, để luyện vẽ tranh có đã vẽ chân dung miễn phí trên phố, dần dần ngồi bút trở lên điều luyện, trình độ vẽ của cô cũng tiến bộ không ít.

Trình Ly Nguyệt bày giấy vẽ xong liền nhìn người đàn ông trước cửa sổ, bắt đầu hình dung nét vẽ trong đầu, vừa nhìn, trái tim cô lập tức đập mạnh.

Ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào, sáng tới đan xen trên gương mặt anh, tạo thành một lớp ánh sáng dịu nhẹ, gương mặt anh giống như kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, giống như thiên thần, không hề có khiếm khuyết.

=====

End chương 88

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Người đàn bà chỉ biết đến tiền

Đây chắc chắn là gương mặt nam giới đẹp nhất mà Trình Ly Nguyệt từng vẽ.

Trình Ly Nguyệt bắt gặp ánh mắt của anh, sâu thẳm, sáng lấp lánh, khiến người khác vừa nhìn đã bị cuốn vào trong. Trình Ly Nguyệt cố kìm nén không nhìn vào mắt anh, cô giả vờ kiểm tra dụng cụ trên bàn.

Cung Dạ Tiêu có khí thế rất mạnh, khiến người ta rất khó bỏ qua, lúc này mặc dù anh lặng yên nhưng giống như một vị đế vương giữa màn đêm, lạnh lẽo và nguy hiểm.

"Đừng động đây, tôi bắt đầu vẽ đây." Trình Ly Nguyệt nói với anh.

Làn môi mỏng gợi cảm của Cung Dạ Tiêu khẽ cong lên, ánh mắt mơ màng vô cùng quyến rũ, thể hiện phong thái đàn ông của anh ta.

Trình Ly Nguyệt nhìn gương mặt cương nghị, sắc lạnh của anh, ngón tay nhỏ bé cầm bút, như thể có linh tính, từng đường nét khuôn mặt Cung Dạ Tiêu dần hiện ra dưới ngòi bút từ nhạt tới đậm của cô.

Trình Ly Nguyệt đặt bút vẽ không hề dứt khoát như thường ngày, chủ yếu là do ánh mắt của anh khiến cô mất tập trung, đôi mắt đó giống như hai hồ nước sâu, vô cùng thần bí, lại có xoáy nước ngầm, khiến người ta nhìn vào sẽ có cảm giác linh hồn như thể bị hút mất.

Trình Ly Nguyệt có cảm giác toàn thân tỏa nhiệt, không biết là vì đối diện với người đàn ông này áp lực quá lớn hay là vì đầu óc hôm nay không được tập trung, trái tim cô có phần rối loạn, mái tóc dài vốn buông lơi sau lưng, lúc này cô muốn tìm dây thun để cột lên nhưng không tìm thấy.

Cô đành lấy một chiếc bút chì búi đơn giản mái tóc dài đen nhánh tới eo ra sau gáy giống như một cô gái cổ đại, mấy lọn tóc mượt mà rủ xuống hai bên mang tai càng tăng phần gợi cảm.

Người đàn ông ngồi đối diện nhìn thấy vậy, yết hầu âm thầm trượt lên trượt xuống mấy lượt, rốt cuộc là ai đang quyến rũ ai?

Sau khi búi tóc lên, Trình Ly Nguyệt tiếp tục nhìn anh, bàn tay cẩn thận hạ bút, chỉ sợ mình vẽ anh ta xấu đi, bởi gương mặt này quá đẹp, nếu vẽ xấu đi mai có thể nhận được tiền không?

Ôi! Tối nay mắt cô chỉ nhìn thấy tiền.

Vì tiền Trình Ly Nguyệt quyết định vẽ thật đẹp.

Cô vứt bỏ hết mọi tạp niệm, vẽ anh giống như bình thường vẽ người khác trên phố, thực ra đường nét gương mặt của anh rất trơn tru, vẽ không khó mới đúng nhưng những thứ hoàn mỹ nhất khi vẽ ra mới thực sự khó nhất.

Hàng lông mi rậm cong của Cung Dạ Tiêu khẽ chớp chớp, đôi mắt dài có sẵn đường lông mi khiến đôi mắt của anh quyến rũ không sao tả nổi.

Không một cô gái nào có thể kháng cự lại sức quyến rũ của anh mười giây, vậy mà người con gái trước mặt vẫn có thể bình thản ngồi vẽ tranh, điều này khiến Cung Dạ Tiêu không biết nói sao, lẽ nào trong mắt cô, ngoại hình đẹp trai của anh thực sự có thể coi như không thấy sao?

"Uống nước nhé!" Trình Ly Nguyệt đột nhiên quyết định dừng lại, vì cô khát rồi.

Cung Dạ Tiêu nghe vậy, đôi mắt đen nhánh sâu hun hút và nguy hiểm như xoáy nước thoáng qua nụ cười rất khó phát hiện, khát rồi sao? Là vì anh sao?

Trình Ly Nguyệt cũng rót một cốc đưa cho anh: "Anh cũng ngồi mệt rồi, đứng lên nghỉ một lát đi."

Bây giờ vẫn chưa muộn, mới mười rưỡi, Cung Dạ Tiêu đứng đây cũng không nhìn xem cô vẽ thế nào rồi, động tác thư thái quyến rũ dựa vào trước cửa sổ, đôi mắt chăm chú nhìn cô, từ búi tóc tới chiếc cổ nhỏ nhắn trắng ngần, rồi từ từ xuống tới xương quai xanh thoáng ẩn thoáng hiện, còn cả bầu ngực hoàn mỹ dưới áo của cô.

Tận sâu trong đôi mắt anh lóe lên ánh sáng lục, như thể đã thú trong rừng sâu, cảm thấy vô cùng hứng thú với con mồi của mình.

Trình Ly Nguyệt đang uống nước, thấy đôi mắt anh không chịu an phận liền trừng mắt nhìn qua.

Cung Dạ Tiêu uống nước xong, trả lại ly cho cô, tiếp tục tư thế ngồi ban nãy, ánh mắt u tối nhìn về phía cô gái ngồi đối diện.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm vào nhau dưới ánh đèn pha lê màu vàng mờ ảo.

Anh quyến rũ mê hoặc.

Cô hơi hoảng loạn.

Trong không khí tĩnh lặng, không biết hơi thở

của ai trở lên gấp gáp, Trình Ly Nguyệt cúi đầu, sống mũi như thể đang toát mồ hôi, cô nuốt nước miếng tiếp tục vẽ.

Ánh mắt của anh mặc dù hút hồn nhưng toát lên phong thái của phái mạnh, nóng bỏng và nguy hiểm.

Thời gian dần dần trôi qua, trong phòng khách yên tĩnh, ánh mắt Cung Dạ Tiêu nhìn cô gái vẽ tranh không hề biết mệt mỏi, Trình Ly Nguyệt cũng cẩn thận, tỉ mỉ vẽ anh thật đẹp, Trình Ly Nguyệt khi làm việc nghiêm túc, thực sự rất hấp dẫn.

Đôi mắt cô trong veo như nước hồ mùa thu, linh động cảm dỗ, khi nhìn người khác sẽ không hề có chút lấn át nào, người lại khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, đồng ý để đôi mắt đó chăm chú nhìn mãi mãi.

Lúc này, Cung Dạ Tiêu cũng có cảm giác ấy, anh muốn đôi mắt này chăm chú nhìn mình cả đời.

Trước giờ chưa từng có người con gái nào khiến anh có suy nghĩ bức thiết và kiên định tới vậy.

Người con gái này đã làm được.

Bức chân dung vẽ trong ba giờ đồng hồ cuối cùng cũng xuất hiện trên giấy, khi Trình Ly Nguyệt thu bút, cô cũng khẽ thở phào, nói với người đàn ông đối diện: "Xong rồi, anh có thể đứng dậy được rồi."

"Để tôi xem nào." Cung Dạ Tiêu đứng lên khỏi ghế, bước về phía cô, Trình Ly Nguyệt ngồi trên sofa, Cung Dạ Tiêu đi thẳng tới bên cạnh cô, dáng người cao lớn tiến sát lại.

Cung Dạ Tiêu nhìn chân dung cô vẽ, thán kinh ngạc trước tài vẽ của cô, quả nhiên vẽ vô cùng giống với phong thái và thân vận của anh, như vậy có thể coi là cô đã đặt anh vào trong tim mình không? Nếu không đặt anh vào trong tim sao có thể vẽ giống như vậy được?

Khi Cung Dạ Tiêu xem tranh, bất giác mặt anh tiến lại rất gần, gần tới mức chỉ có khoảng cách nửa bàn tay, cô thấp thoáng cảm nhận được mùi hương mạnh mẽ của đàn ông trên người anh.

Thực ra anh đâu cần ngồi sát vậy.

"Vẽ rất đẹp, tôi rất thích." Cung Dạ Tiêu nói. gương mặt cô ửng hồng, khi anh nói, làn môi mỏng gợi cảm của anh ghé sát tai cô, giọng nói trầm, len lỏi vào tai.

Tai và mặt Trình Ly Nguyệt nóng bừng.

"Anh thích là được, muộn rồi, mai gặp lại!" Trình Ly Nguyệt giả vờ thu dọn bút vẽ, sau đó cô nhớ tới cây bút chì dùng trên tóc, cô lập tức đưa tay rút ra, mái tóc đen nhánh như tơ lụa xõa xuống.

Một vài lọn tóc lướt nhẹ trên má anh, đôi mắt đen nhánh của anh càng thêm sâu thẳm, lập tức trở lên nguy hiểm, cô ấy dường như luôn có cách khiến anh không thể khống chế bản thân.

Trình Ly Nguyệt thu dọn xong liền lấy tranh đưa cho anh: "Đây, của anh, cất đi nhé!"

Cung Dạ Tiêu cầm tranh trong tay, đang ngắm nghía kỹ lưỡng.

Bất ngờ một giọng nữ vang lên: "Hy vọng sáng mai anh có thể chuẩn bị tiền!"

Cung Dạ Tiêu giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống chân, lẽ nào cô ấy vẽ anh đẹp như vậy là vì khoản tiền này?

=====

End chương 89

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Không được chủ động hôn

Hiển nhiên, tiền, so với hán cang có hấp dẫn hơn, cái này đã giác ngộ anh, sắc mặt lạnh lùng trầm xuống, "Tiền nhất định không thiếu của em một đồng nào cả!"

Trình Ly Nguyệt tâm trạng khá vui vẻ, tặng anh một nụ cười rạng rỡ: "Vậy thì tốt!"

Nói xong, cô mang đồ của mình về phòng, nào ngờ người đàn ông sau lưng lập tức nhường mảy gọi cô: "Đợi chút!"

"Còn việc gì sao?" Trình Ly Nguyệt bước vài bước sau đó quay đầu lại nhìn anh.

"Em nói xem?" Cung Dạ Tiêu nheo mắt, phải chăng cô ấy đã quên mất một việc rất quan trọng.

Trình Ly Nguyệt đương nhiên không quên, chỉ có điều, tối nay cô có lý do, cô cười nói: "Anh nói tới hôn buổi tối à! Tối nay tôi đã hôn anh tại bữa tiệc của Thẩm Quân Dao rồi!"

Gương mặt Cung Dạ Tiêu lập tức sa sầm mấy cấp độ: "Không tính!"

"Sao lại không tính? Hôn môi rồi!" Trình Ly Nguyệt nói xong, cười rất đắc ý, sau đó đẩy cửa bước vào phòng, đóng chặt cửa phòng lại.

Sau lưng, Cung Dạ Tiêu cắn môi, bức bối nhưng không có chỗ nào để xả, anh dấm mạnh một nhát lên sofa mới phát hiện ra dấm vào bức họa kia, anh lập tức nhấc tay lên, cẩn thận tỉ mỉ nhấc bức họa lên kiểm tra, thờ phào một hơi, uống ly rượu vang đỏ trên bàn, trở về phòng mình.

Xem ra tối nay tắm nước lạnh một lần không đủ rồi.

Trình Ly Nguyệt về lại phòng, trong không gian yên tĩnh, cô cảm thấy trái tim mình đập không bình thường, giống như đập rất nhanh, sao thế này?

Vì thế cả đêm Trình Ly Nguyệt đều nằm mơ cũng một giấc mơ, là gương mặt của Cung Dạ Tiêu, nhìn suốt ba giờ đồng hồ, tối trong mơ cũng nhìn thấy gương mặt anh, cũng không hẳn là ác mộng nhưng cứ có cảm giác nguy hiểm.

Sáng sớm.

Trình Ly Nguyệt tỉnh dậy khá sớm, cô không muốn mãi là người dậy sau cũng trong nhà, cô đánh răng rửa mặt xong bước ra đã là bây giờ, cậu bé vẫn chưa dậy! Cô định để con ngủ thêm một lát.

Cô đẩy cửa bước ra, người đàn ông phòng bên cũng đã đi ngoài, anh vẫn mặc chiếc T-shirt màu đen bỏ người và một chiếc quần đùi, bên dưới T-shirt, cơ bụng sáu múi sắp xếp ngay ngắn, âm thầm thể hiện sức mạnh có thể bộc phát bất cứ lúc nào.

Trình Ly Nguyệt tới bên cây nước nóng lạnh uống nước, Cung Dạ Tiêu cũng bước tới, cầm cốc cô vừa đặt xuống uống một cốc, sau đó nheo mắt nhìn cô: "Hôn buổi sáng thì sao? Khi nào tặng tôi đây?"

Trình Ly Nguyệt biết anh đang nghĩ việc này, cô cắn môi, nghĩ việc này không thể để con trai nhìn thấy, vì thế bây giờ hôn anh ta liền thôi.

Có điều chủ động hôn anh, cô thực sự chưa làm bao giờ, không có kinh nghiệm, có hơi ngượng ngùng nói với anh: "Có phải chỉ cần hôn lên môi là được không?"

"Ừ!" Cung Dạ Tiêu trả lời mơ hồ.

Trình Ly Nguyệt bước tới trước mặt anh, cô không đi giày cao gót khi đứng trước anh trông có vẻ khá thấp.

Cô lại gần anh hơn, rồi lại gần thêm một chút, cuối cùng chỉ cách khoảng một bàn tay, Trình Ly Nguyệt ngẩng gương mặt thanh tú sạch sẽ lên, nói với anh: "Anh cúi thấp xuống một chút, tôi không hôn được."

Cung Dạ Tiêu khom lưng cúi đầu như cô nói.

Khuôn mặt hai người lập tức cận kề, môi anh cách môi cô chỉ một đốt ngón tay, lông mi của Trình Ly Nguyệt run run, các dây thần kinh toàn thân căng như dây đàn.

Hơi thở anh thơm mát dễ chịu và rất nam tính, phả lên làn da mềm mại của cô vừa nóng bỏng vừa nguy hiểm.

Gương mặt Trình Ly Nguyệt lập tức đỏ gay, đỏ tới tận hai tai, cô nắm chặt tay, nhưng không có dũng khí tiến lên hôn anh.

"Sao vậy? Cần tôi chủ động?" Anh hỏi bằng giọng trầm của anh có phần đáng ghét.

Trình Ly Nguyệt nắm chặt tay, không biết nên phản ứng ra sao, cô nhắm mắt lại, quyết định hôn đại, cô nhón cao hai chân, môi hồng hôn thật mạnh về phía anh.

Cùng lúc đó, Cung Dạ Tiêu cũng chủ động, hơi thở nồng ấm dồn về phía cô, tiếp theo làn môi man mát đặt lên môi hồng mềm mại của cô.

Bùm...

Đầu Trình Ly Nguyệt nổ tung.

Ngon lửa thiêu đốt mãnh liệt lan từ lồng ngực lên đầu.

Khi cô hoảng loạn không biết phải làm sao thì Cung Dạ Tiêu đã giữ chặt gáy cô, anh không cho cô cơ hội từ chối, tách hai hàm răng của cô ra một cách bá đạo và hơi mạnh bạo, hôn sâu hơn nữa.

"Hự..." Trình Ly Nguyệt vội đẩy anh ra, người đàn ông này đã đi quá giới hạn rồi.

Cô mở tròn đôi mắt xinh đẹp, rõ ràng chỉ là hôn môi, tại sao anh lại hôn sâu.

Lúc này, lưỡi nhỏ của cô bị quăn riết, nụ hôn của anh có chút mãnh liệt.

Trình Ly Nguyệt đỡ người, tay đẩy anh ra theo bản năng nhưng eo cô không biết đã bị một cánh tay giữ chặt lại từ khi nào, khiến cô gầy gù cũng không có tác dụng.

Trình Ly Nguyệt vừa sợ hãi vừa giận dữ, gã này là một tên khốn!

Khi cô giận dữ hai mắt bốc lửa, cuối cùng anh cũng buông cô ra, đưa tay lên xoa môi nét mặt hồi tưởng, cười títt mắt khen: "Ngọt thật!"

Trình Ly Nguyệt càng then muốn chui xuống đất, có nghiêng rằng giận dữ nói: "Sau này không được như vậy nữa, cùng lắm chỉ được hôn lên môi, nếu như anh cứ vậy tôi sẽ không giữ chữ tín nữa đâu."

Cung Dạ Tiêu cười gian xảo: "Em chắc chán vừa rồi em không thích?"

"Thích cái đầu anh, một trăm ngàn tệ khi nào mới đưa tôi?"

Nụ cười trong mắt Cung Dạ Tiêu tan biến, nét mặt có chút nhạo báng: "Trong mắt em chỉ biết tới tiền thôi sao?"

"Đúng, anh đã nói rồi, làm người phải biết giữ chữ tín, tôi tin rằng anh biết giữ chữ tín hơn tôi."

"Ăn sáng xong tôi sẽ đưa." Cung Dạ Tiêu hơi bực bội.

Bước được vài bước, ánh mắt Cung Dạ Tiêu thoáng qua nụ cười kì quái, anh quay người nhìn cô: "Tôi cho em một cơ hội kiếm tiền, em có cần không?"

Trình Ly Nguyệt ngờ vực nhìn anh ta: "Cơ hội gì? "

"Trở thành người phụ nữ của tôi, tôi cho em một trăm triệu tệ!" Cung Dạ Tiêu lên tiếng.

Trình Ly Nguyệt lập tức sa sầm sắc mặt, cô cảm thấy mình bị sỉ nhục, lạnh lùng nói: "Anh muốn dùng tiền chơi gái thì hãy tới hộp đêm, tôi cần tiền nhưng tôi kiếm tiền bằng con đường chính đáng, tuyệt đối không bán thân."

Cung Dạ Tiêu vốn chỉ định thăm dò cô, không ngờ thái độ của cô kiên quyết tới vậy, anh mỉm môi nói: "Con như tôi chưa nói gì."

Trình Ly Nguyệt bước vào phòng tìm con, con nên dậy thôi.

Cậu bé quả nhiên đã thức dậy, Trình Ly Nguyệt vừa đẩy cửa liền thấy một đôi mắt to tròn long lanh của cậu bé.

Trình Ly Nguyệt bật cười, thơm cậu: "Cục cưng của mẹ, dậy rồi sao?"

Trình Vũ Trạch lập tức dang tay ôm cổ mẹ, lấy trán chạm thân mặt vào trán của mẹ, miệng thơm lên mà cô: "Mami, hôm qua con tại nằm mơ!"

=====

End chương 90

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Làm thần hộ mệnh của cô

Trình Ly Nguyệt lập tức hy vọng giấc mơ của con đừng trôi buột cô và Cung Dạ Tiêu lại với nhau.

"Mơ gì vậy? Nói mẹ nghe được không?"

"Con mơ thấy sau này con trở thành một nhà phát minh vĩ đại, con sẽ phát minh ra rất nhiều thứ, mọi người đều rất yêu mến con!"

Cậu bé vui vẻ nói.

Trình Ly Nguyệt lập tức thở phào, xoa đầu cậu bé: "Con rất thông minh, sau này nhất định sẽ gây dựng được một sự nghiệp lớn."

"Mami, đợi con lớn lên con sẽ kiếm thật nhiều tiền cho mẹ tiêu."

Lúc này một bóng người cao lớn bước vào:

"Con lớn lên thì kế thừa công ty của ba!"

Trình Ly Nguyệt sững người, Cung Dạ Tiêu bây giờ đã quyết định giao quyền thừa kế công ty cho con trai cô?

"Baba, nhưng con còn bé lắm, khi nào con mới lớn lên đây?" Cậu bé cảm thấy hơi tự ti bĩu môi.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười thom lên đầu cậu:

"Tiểu Trạch, ăn nhiều cơm, chăm vận động con sẽ lớn nhanh."

"Thật sao? vậy con cần ăn nhiều cơm, con cần phải lớn nhanh, con phải làm thần hộ mệnh của mami." Nói xong cậu bé lại ngẩng đầu nhìn ba mình, hiếu kỳ hỏi: "Baba, trước khi con trưởng thành, ba có thể tạm thời làm thần hộ mệnh của mami không?"

Trình Ly Nguyệt sững người, lời nói của con nít không đáng tin, những lời cậu bé nói thật khiến người ta cảm động.

"Đương nhiên." Cung Dạ Tiêu trả lời rất kiên định.

Ánh mắt của Trình Ly Nguyệt nhìn lên người anh, cô không dám nhìn vào ánh mắt chăm chú dõi theo cô của anh, sợ rằng sẽ đọc được những thứ cô không muốn nhìn thấy trong ánh mắt ấy.

Trường học của cậu nhóc khiến người lớn rất an tâm, sáng đưa con tới nơi, bữa sáng không cần phải lo lắng.

Ngồi trong xe của Cung Dạ Tiêu tới công ty, khi đi qua nhà hàng ăn sáng, Trình Ly Nguyệt không muốn ăn nữa.

"Tôi xuống xe ở đây, đi bộ tới công ty" Trình Ly Nguyệt nói với anh.

"Không ăn sáng sao?"

"Tới công ty rồi ăn."

Tôi nói rồi đồ ăn sáng ở đó không dinh dưỡng." Cung Dạ Tiêu nhủ mảy.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười: "Tôi nói là tôi đang giảm cân! Nếu cứ đi ăn cùng anh, một tháng sau bụng tôi sẽ toàn mỡ."

"Tôi đâu có chê đâu." Anh đáp.

Nụ cười của Trình Ly Nguyệt cứng đờ vài giây, sau đó cô bĩu môi: "Tôi chê! Nếu tôi béo, cả tủ quần áo sẽ không còn mặc được nữa? Tôi không muốn lãng phí tiền đi mua quần áo!"

"Tôi mua cho em!"

"Không cần... À! Tiền anh cứ chuyển vào thẻ của tôi là được! Dù sao thì tiền mặt quá nhiều, tôi khó xử lý, tôi đưa số tài khoản cho anh!" Nói xong, Trình Ly Nguyệt lấy một mẫu giấy viết số tài khoản của mình cho anh: "Đây, đừng chuyển nhầm nhé, nhất định phải đọc đúng tên tôi rồi hãy chuyển nhé."

Cung Dạ Tiêu sa sầm mặt nhận lấy mẫu giấy, gương mặt tuấn tú như thể ai đó nợ ai mấy chục tỉ: "Trong mắt em ngoài tiền ra thì còn có gì nữa không?"

"Có chứ! Con trai tôi!" Trình Ly Nguyệt cười một tiếng, mở cửa xe bước xuống.

Sắc mặt người đàn ông trong xe lại khó coi vài phần, anh nhún ga, xe thể thao lao vút

Sau lưng, Trình Ly Nguyệt cảm thấy rõ rệt anh đang nổi giận, cô không hề đắc ý, vừa này trong xe, không phải cô cố tình nhắc tới chuyện tiền nong.

Chỉ có điều, cô không biết nên chung sống thế nào với người đàn ông này.

Cô biết thực ra mình đang cố tình đề phòng điều gì đó, đề phòng gì đây? Đề phòng mình sẽ có tình cảm với anh ta? Yêu anh ta?

Trình Ly Nguyệt lắc đầu bật cười, lúc này, một chiếc xe dừng lại ở trước mặt cô.

"Cô là nhà thiết kế của công ty Kaman trên tầng mười phải không? Tôi làm việc cùng một công ty với cô, tôi ở tầng mười hai, làm về mảng tài chính" Một chàng trai trẻ tuổi thò đầu ra bắt chuyện với cô.

Trình Ly Nguyệt không hề có ấn tượng gì với anh ta nhưng vẫn mỉm cười lễ độ: "Chào anh!"

"Tôi đang tới công ty, cô có đi nhờ xe không?"

"Không cần đâu, tôi định đi bộ tới công ty." Trình Ly Nguyệt xua tay, đối với đàn ông, cô thực sự tránh xa theo bản năng.

Chàng trai có vẻ thất vọng mỉm cười sau đó lái xe đi, Trình Ly Nguyệt thở phào.

Trên đường đi cô lại mua một phần ăn sáng mang tới công ty, vừa bước vào cửa Đường Duy Duy đã tìm cô: "Chị Ly Nguyệt, chị đọc báo chưa? Chiếc nhẫn kim cương mà chị thiết kế đã lên mục tin trang nhất!"

Trình Ly Nguyệt sững người, lên trang nhất? Thẩm Quân Dao vẫn chưa từ bỏ ý định, bữa tiệc mừng tối qua đã kết thúc như vậy mà cô ta vẫn không quên khoe khoang chiếc nhẫn kim cương của mình sao?

"Người trong phòng đều rất vui, điều đó chứng tỏ sau này công ty chúng ta sẽ được mọi người ghi nhớ."

"Cô ta đâu có nói rõ đó là thiết kế của công ty Kaman chúng ta." Trình Ly Nguyệt phỏng đoán.

"Mặc dù không có nói nhưng tin rằng những người tinh tường nhất định sẽ tìm tới công ty chúng ta, tìm tới chị, chiếc nhẫn kim cương đó thực sự rất đẹp."

Trình Ly Nguyệt lắc đầu, nhẫn kim cương không phải cứ to là đẹp, cô tin rằng nếu như Thẩm Quân Dao ngày nào cũng đeo, tay cô ta nhất định sẽ bị đau nhức.

Cô ngẫm nghĩ, cũng không biết sau tối ngày hôm qua, cô ta có khi nào sẽ tích cực thanh toán nốt khoản tiền cuối cùng, dù sao thì cô cũng không muốn lãnh đạo cấp trên truy cứu về việc này.

Khoảng mười giờ, Linda gõ cửa bước vào: "Vừa rồi chị nhận được tin, khoản tiền cuối cùng của Thẩm Quân Dao đã được thanh toán xong, Ly Nguyệt, chắc là có công lao của em phải không?"

"Sao chị lại nói vậy?" Trình Ly Nguyệt mỉm cười.

"Chị có dự cảm như vậy, em và Thẩm Quân Dao đã nói chuyện rồi phải không?"

"Đúng, đã nói rồi, trong lễ kỷ niệm ngày cưới của cô ta, em cầm micro, lớn tiếng hỏi cô ta khi nào mới thanh toán nốt số tiền còn lại!"

Trình Ly Nguyệt cười nói.

"Cái gì? Thật sao?" Linda bật miệng, cô sắp không nhịn được cười: "Em thật sự đã hỏi vậy sao?"

"Vâng! Tối qua cô ta lừa em tới đó, nói sửa bản thảo gì đó, thì ra tối qua chính là tiệc kỉ niệm ngày cưới của cô ta."

"Em không bị ức hiếp chứ?" Linda quan tâm hỏi.

Trình Ly Nguyệt lắc đầu, cắn răng: "Sao em có thể để cô ta tiếp tục ức hiếp chứ."

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn làm việc của Trình Ly Nguyệt vang lên, Linda cũng đã đẩy cửa đi ra ngoài rồi, Trình Ly Nguyệt nhận điện thoại: "Alo, xin chào!"

"Ly Nguyệt, là tôi." Đầu bên kia là giọng nam trầm.

Trình Ly Nguyệt khẽ nhủ mày, ai tặng hoa cho cô? Lễ nào vẫn là Cung Dạ Tiêu?

Anh ta không có việc gì để làm sao?

Trình Ly Nguyệt nhận lấy hoa, lấy tấm thiệp ra, bên trên có một câu, nét bút mạnh mẽ, sắc nét: "Làm thần hộ mệnh của em!"

Trình Ly Nguyệt vừa nghe đã biết ngay anh ta là ai.

Là Lục Tuấn Hiên.

"Anh gọi nhầm máy rồi." Trình Ly Nguyệt lạnh lùng nói xong, nhấn mạnh ngắt điện thoại, chết tiệt, sao Lục Tuấn Hiên lại có số điện thoại của cô?

Lục Tuấn Hiền đầu bên kia rõ ràng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, điện thoại lại đổ chuông, Trình Ly Nguyệt giận dữ nhìn điện thoại, không có ý định nghe.

Gọi liên tục ba lần cuối cùng Lục Tuấn Hiền cũng dừng lại, Trình Ly Nguyệt tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này Đường Duy Duy gõ cửa phòng, Trình Ly Nguyệt quay đầu lại thấy cô ấy đang ôm một bó hồng đỏ tươi bước vào: "Chị Ly Nguyệt, người theo đuổi chị lại tặng hoa này! Đẹp quá, thơm quá!"

End chương 91

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Gã cặn bã tìm tới công ty

Trình Ly Nguyệt bật cười thành tiếng, câu nói này đủ để chứng minh, người tặng hoa là Cung Dạ Tiêu, anh ta định dùng lãng mạn để tấn công sao?

"Duy Duy, em mang hoa ra ngoài, xem ai cần hoa thì chia cho họ mấy bông, chị bị dị ứng với phấn hoa." Trình Ly Nguyệt nói, nói xong cô liền cầm điện thoại gọi vào số của Cung Dạ Tiêu.

Bây giờ, đầu bên kia vọng tới giọng trầm quyền rũ, vô cùng êm tai: "Nhận được hoa chưa? Thích không?"

"Tôi rất thích hoa, nhưng tôi dị ứng với phấn hoa vì thế sau này anh đừng tặng nữa."

Trình Ly Nguyệt nói với đầu dây bên kia, thực ra cô không hề bị dị ứng phấn hoa, chỉ là dị ứng với cách làm của anh, cô tới đây làm việc chứ không phải để khoe khoang tình yêu. Hơn nữa, như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt tới hình ảnh của cô trong công ty, cứ như thể có rất nhiều người theo đuổi cô, ảnh hưởng xấu tới nhượng nào?

"Trình Ly Nguyệt, em là người phụ nữ đầu tiên luôn từ chối tôi, chà trách tôi muốn cưới em." Người đàn ông đầu dây bên kia nói.

Trình Ly Nguyệt sững người vài giây: "Tôi nên cảm thấy vinh hạnh chăng?"

"Thôi được rồi! Mai không tặng hoa nữa!" Đầu bên kia, anh dường như đã thỏa hiệp.

"Ừ!" Trình Ly Nguyệt đáp một tiếng sau đó tắt máy, ngẩng đầu lên thì thấy Đường Duy Duy ôm bó hoa, mỗi cô gái đều được tặng ba bông, những cô gái nhận được hoa đều vui mừng cầm trong tay, vẻ mặt hạnh phúc. Con gái yêu hoa, dường như đây là bản tính!

Lúc này, Đường Duy Duy bước vào nói: "Chị Ly Nguyệt, tấm thiệp này chị giữ lại đi!"

Nói xong, cô ấy liền đặt tấm thiệp lên bàn của cô, Trình Ly Nguyệt cầm lên đọc dòng chữ trên tấm thiệp, cô nghĩ, chắc Cung Dạ Tiêu đã đích thân viết dòng chữ này, sau đó gửi tới tiệm hoa rồi gửi tới chỗ cô. Cô nhìn chăm chú dòng chữ, nghĩ tới lời con trai nói buổi sáng, trái tim cô lại có phản loạn nhịp. Cung Dạ Tiêu nghiêm túc sao?

Đúng lúc này, ngân hàng cũng gửi tin nhắn vào số điện thoại có kết nối, cô mở ra xem, quả nhiên một trăm ngàn tệ đã được chuyển khoản, cô mỉm cười, tiền của Cung Dạ Tiêu thật dễ kiếm, nếu như anh tìm cô về thêm mấy bức chân dung nữa thì tốt, cô sẽ có thể tiện thể kiếm được của anh thêm mấy trăm ngàn thu nhập được một khoản tiền nhỏ, Trình Ly Nguyệt quyết định mời Linda ăn một bữa hoành tráng, gần đây Linda cũng bận rộn một thời gian, đang cần thư giãn.

Mười một giờ trưa hai người bước xuống lầu, vừa ra khỏi cửa công ty đột nhiên một chiếc xe màu đen lái tới trước mặt họ, Trình Ly Nguyệt và Linda đều lùi lại một bước, lúc này cửa xe hạ xuống, ở ghế sau, gương mặt anh tuấn của Lục Tuấn Hiền xuất hiện.

Anh ta mở cửa xe bước xuống: "Ly Nguyệt, có thời gian không? Chúng ta nói chuyện một lát."

Trình Ly Nguyệt mặt lập tức biến sắc, lạnh lùng nói: "Không có thời gian."

"Vậy khi nào em có thời gian?" Lục Tuấn Hiền tiếp tục hỏi.

"Đối với loại người như anh, cả đời này tôi cũng không có thời gian, mời anh biến mất khỏi tầm mắt của tôi." Trình Ly Nguyệt nói xong liền kéo Linda nhanh chóng bước về phía xe của Linda.

Lục Tuấn Hiền vội vã chạy theo sau: "Ly Nguyệt, em nghe tôi giải thích có được không? Tôi có rất nhiều điều muốn nói với em."

Trình Ly Nguyệt như thể không nghe thấy vẫn tiếp tục đi về phía trước, Lục Tuấn Hiền trong thâm tâm cô chính là một kẻ đáng ghét số một, cô nhìn thấy anh ta là toàn thân khó chịu.

"Ly Nguyệt... Lẽ nào em đã quên chúng ta từng yêu nhau sao?" Giọng Lục Tuấn Hiền vang lên sau lưng.

Trình Ly Nguyệt nghe vậy, chỉ cảm thấy giễu cợt, yêu? Anh ta nhất định không biết rằng Thẩm Quân Dao đã nói cho cô nghe mọi hành vi tội ác của bọn họ! Tưởng rằng cô vẫn chả hề biết gì? Ngồi lên xe Linda, Linda đạp ga, đưa cô đi.

Lục Tuấn Hiền nhìn Trình Ly Nguyệt ngồi lên xe đi khỏi, thờ dài, anh không ngờ Trình Ly Nguyệt không cho anh cơ hội để giải thích.

Trình Ly Nguyệt ngồi trên xe của Linda, sắc mặt sa sầm hồi lâu, Linda an ủi một tiếng: "Đừng nổi nóng, vì loại người đó không xứng đáng, em nên sống thật vui vẻ hạnh phúc."

Trình Ly Nguyệt cảm thấy dễ chịu hơn một chút, gật đầu nói: "Đúng vậy, tại sao em phải nổi giận vì loại người đó để ảnh hưởng tới sức khỏe chứ?"

"Tại sao anh ta lại đột nhiên tới tìm em?"

"Chắc chắn là do tối qua, biết em làm việc tại Kaman, vì thế tới đây để chặn đường em, sáng nay anh ta gọi ba cuộc điện thoại, em biết là anh ta nên không nghe."

"Anh ta tới tìm em như vậy là có ý gì? Lẽ nào muốn nối lại tình xưa với em?"

Trình Ly Nguyệt cười nhạt: "Em hận anh ta tới tận xương tủy, em không giết anh ta đã là tốt lắm rồi, anh ta lại còn dám tới tìm em."

"Ly Nguyệt, mười lăm phần trăm cổ phần trong tay ba em, em vẫn cứ nên nghĩ cách đòi lại đi."

"Em sẽ đòi lại, đợi sau này!" Trình Ly Nguyệt bây giờ chưa muốn nghĩ tới việc này, đối với cô bây giờ có tiền hay không có tiền không quan trọng, chỉ cần sống tự do tự tại là được, cô sẽ không chủ động đi tiếp xúc với Lục Tuấn Hiền và Thẩm Quân Dao. Muốn lấy lại cổ phần chắc chắn phải trở mặt với Lục Tuấn Hiền, cô không có tinh thần và sức lực, cũng không muốn đối diện với đám người đó.

Nhà họ Lục.

Thẩm Quân Dao ngồi trên sofa, dùng giấy ăn lau nước mắt, ngồi đối diện với cô ta là mẹ chồng Trần Hà, còn có cả em chồng Lục Nhã Tĩnh, hai người nghe cô ta nói về những chuyện gặp phải trong bữa tiệc, đều cảm hận Trình Ly Nguyệt.

"Chị dâu, tối qua em không tham dự, nếu em mà tham dự cô ta sao có thể ngông cuồng tới vậy?" Lục Nhã Tĩnh nói.

"Thật không ngờ, con tiện nhân đó còn dám về nước, trước đây chúng ta đã nói với cô ta thế nào rồi, bảo cô ta rút ra khỏi tầm mắt của người nhà họ Lục chúng ta, sao còn dám trở về." Trần Hà về mặt oán hận.

"Mẹ, tối qua Tuấn Hiền rất giận con, con thực sự không hiểu mình đã làm sai điều gì, con chẳng qua chỉ là muốn để Trình Ly Nguyệt bị mọi người chế giễu một lần, nào ngờ Trình Ly Nguyệt đã chuẩn bị trước khi tới? Là con quá ngây thơ." Thẩm Quân Dao giả vờ lau nước mắt.

"Chị dâu, chị quá ngây thơ rồi, chị biết cô ta lòng dạ nham hiểm thế nào không? Mấy năm qua chắc chắn sẽ càng khó đối phó." Lục Nhã Tĩnh dường như nhìn Trình Ly Nguyệt rất gai mắt, dù sao năm xưa Trình Ly Nguyệt gả vào nhà họ Lục, cô ta là người đầu tiên phản đối, vì cô ta không muốn anh trai mình lấy người đàn bà đó về làm chị dâu của mình.

"Quân Dao đừng khóc nữa, mọi người đứng về phía con, khi nào Lục Hiền về mẹ nhất định sẽ nói chuyện với nó, bảo nó đối xử thật tốt với con." Trần Hà an ủi cô ta.

Thẩm Quân Dao khi thuật lại chuyện tối hôm trước có giấu đi một số tình tiết, như Cung Dạ Tiêu xuất hiện, Trình Ly Nguyệt sinh một đứa con trai cho Cung Dạ Tiêu, cô ta đều không nói vì nếu nói ra chẳng phải sẽ tăng sĩ khí cho Trình Ly Nguyệt và diệt uy phong của mình sao? Bây giờ cô ta chỉ muốn được nhà chồng ủng hộ, được đồng tình, như vậy nhà chồng gây áp lực, sau này Lục Tuấn Hiền sẽ đối xử tốt với cô ta. Trần Hà mấy năm gần đây rất cưng chiều cô ta, chủ yếu là vì Thẩm Quân Dao và bà ta là cùng một loại người, bình thường Thẩm Quân Dao cũng thường xuyên tặng quà lấy lòng bà ta, Trình Ly Nguyệt trước đây đâu biết điều như vậy? Căn bản không biết lấy lòng bà ta.

End chương 92

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Sự miệt thị của đế vương

Thẩm Quân Dao bình thường thà dè xèn đôi chút cũng phải khiến cho người nhà chồng vui vẻ.

"Chị dâu, chị yên tâm đi, bữa nào em sẽ tới Kaman tìm cô ta, em sẽ để mọi người biết cô ta năm xưa bản thủ tới nhường nào, ngoại tình sau lưng anh trai em!"

Thẩm Quân Dao bây giờ không nghĩ ra được cách nào dạy bảo Trình Ly Nguyệt, hiện có em chồng đồng ý ra mặt giúp cô ta, cô ta đương nhiên không ngăn cản, gật đầu nói: "Được, Nhã Tinh, có thời gian em hãy đi tìm cô ta, tốt nhất hãy bảo cô ta rời xa anh trai em, không được can thiệp vào tình cảm của chị và anh trai em nữa."

"Hừ, dựa vào cô ta sao? Cô ta mà cũng xứng sao." Lục Nhã Tinh vô cùng coi thường Trình Ly Nguyệt.

Vì ba của Trình Ly Nguyệt chẳng qua chỉ đầu tư một ít cổ phần khi tập đoàn Lục Thị mới thành lập, sau đó tập đoàn Lục Thị lớn mạnh dần, cổ phần của ông ta cũng tăng lên thành mười lăm phần trăm, rõ ràng là công ty của nhà họ Lục, ba của cô ta là người ngoài lại nắm giữ mười lăm phần trăm cổ phần đã khiến người nhà họ Lục rất đau đầu rồi, đâu có thể yêu mến người gia đình đó được.

Trần Hà cũng ủng hộ con gái đi tìm Trình Ly Nguyệt, bà ta còn dặn dò: "Khi đi nhớ dẫn theo hai vệ sĩ, đừng để bị cô ta ức hiếp, biết không?"

"Mẹ, yên tâm đi, con sẽ chuẩn bị trước khi đi, sẽ không để cô ta làm gì được con!" Lục Nhã Tinh hiện tại cũng đã hình thành tính khí của thiên kim tiểu thư, tài sản của nhà họ Lục càng ngày càng nhiều, trong giới tiểu thư cô ta cũng là một tiểu thư có chút danh tiếng. Tính khí và tính cách của cô ta càng ngày càng trở lên gian xảo, ngang ngược.

Đôi mắt Thẩm Quân Dao ánh lên oán hận, Trình Ly Nguyệt, cho dù tôi không đối phó được cô thì cũng có người thay tôi đối phó cô.

Chiến tranh giữa đàn bà đâu cần quan tâm gì nhiều? Cho dù Trình Ly Nguyệt có Cung Dạ Tiêu chống lưng thì đã sao chứ?

Thẩm Quân Dao không quan tâm, cô ta thậm chí còn nghĩ Cung Dạ Tiêu thích Trình Ly Nguyệt là giả, chẳng qua là vì năm đó Trình Ly Nguyệt sinh cho anh ta một đứa con trai, Cung Dạ Tiêu nể mặt con trai nên mới đối xử tốt với Trình Ly Nguyệt như vậy.

Gia tộc như nhà họ Cung sao có thể cưới một người phụ nữ đã từng ly hôn? Hơn nữa lại không có bất cứ tài sản gì, chỉ là một nhà thiết kế nhỏ bé, người nhà họ Cung có lẽ chỉ muốn có đứa con cô ta sinh ra, nhưng tuyệt đối sẽ không để Cung Dạ Tiêu lấy cô ta.

Vì điểm này mà Thẩm Quân Dao cảm thấy toàn thân thư thái, vị trí Lục phu nhân cô ta đã ngồi vững, cả đời này sẽ không thể thay đổi, cô ta có thời gian, có thể đợi, đợi Cung Dạ Tiêu không còn chống lưng cho Trình Ly Nguyệt nữa, đợi tới khi nhà họ Cung đuổi cô ra khỏi nhà, sớm muộn gì cũng có ngày đó, Trình Ly Nguyệt sẽ phải chết trong tay cô ta.

Lục Nhã Tinh bước tới ôm Thẩm Quân Dao: "Chị dâu, đừng đau lòng, vì ả tiện nhân đó, không đáng đâu."

Thẩm Quân Dao mỉm cười: "Ừ, đúng vậy, chị không đau lòng."

Khoảng hai giờ chiều, tại tập đoàn Cung Thị.

Cung Dạ Tiêu đứng trước phòng làm việc của mình, độ cao ngạo thị tuyệt đối mọi thứ, khiến anh giống như một bậc đế vương đang cúi đầu nhìn chúng sinh.

"Cung tổng, Lục Tuấn Hiền muốn hẹn gặp anh." Nhan Dương ôm tài liệu bước vào nói, cô vừa nhận được điện thoại hẹn gặp từ trợ lý của Lục Tuấn Hiền.

Cung Dạ Tiêu sa sầm sắc mặt, lạnh lùng nói: "Không có thời gian."

"Vâng, bây giờ tôi sẽ trả lời họ." Nhan Dương gật đầu đi ra.

Trong tập đoàn Lục Thị cách đó không xa, Lục Tuấn Hiền nhanh chóng nhận được câu trả lời của tập đoàn Cung Thị, trợ lý đích thân nói nội dung cuộc điện thoại cho anh ta nghe.

Lục Tuấn Hiền nhíu mày: "Cung Dạ Tiêu thực sự nói là không có thời gian sao?"

"Trợ lý của anh ta nói rằng gần đây anh ta rất bận, không có thời gian tiếp khách!"

"Hừ, anh ta đương nhiên là bận rồi, bận giành mỗi làm ăn của tôi!" Trong mắt Lục Tuấn Hiền ánh lên vẻ oán hận, Cung Dạ Tiêu đã kết thù với anh ta, huống hồ lại còn có thêm mối quan hệ với Trình Ly Nguyệt nữa.

Điều này khiến ánh mắt anh ta trở lên u ám, Cung Dạ Tiêu giống như một con hổ dữ đang nhòm ngó, không rõ lúc nào sẽ há miệng cắn về phía công ty của anh ta, anh ta không thể sợ ý.

Trong nhà hàng.

Linda nhìn bữa trưa thịnh soạn, vì sự xuất hiện của Lục Tuấn Hiền mà Trình Ly Nguyệt không ăn được bao nhiêu, cô thờ dãi nói: "Ly Nguyệt, em hãy quên những kẻ khó chịu đó đi!"

Trình Ly Nguyệt muốn quên nhưng những kẻ đó cứ xuất hiện trước mắt cô.

Ăn cơm trưa xong trở về, xe của Lục Tuấn Hiện đã không còn ở đó, buổi chiều có một cuộc họp, chả mấy đã tới bốn giờ, Trình Ly Nguyệt muốn đi đón con.

Cô gọi điện vào số của Cung Dạ Tiêu.

"Alo!"

"Khi nào đi đón con?"

"Tôi sẽ gọi điện cho trường học, nói rằng khoảng năm rưỡi chúng ta tới đón." Cung Dạ Tiêu ở đầu bên kia rất yên tĩnh, giống như đang họp.

Trình Ly Nguyệt hơi ngạc nhiên, lẽ nào cô ngắt quãng cuộc họp của anh?

"Vây được thôi!" Trình Ly Nguyệt đáp lời sau đó ngắt máy, dù sao thì ngày nào sau khi tan học con cô cũng chơi với các bạn nhỏ trong trường, đón muộn một tí cũng được.

Khoảng năm giờ, trong phòng họp của tập đoàn Cung Thị, Cung Dạ Tiêu rất có khí thế ngồi ở vị trí đầu tiên, trước mặt anh là các lãnh đạo cao cấp của công ty, anh nhủ mảy nói: "Cuộc họp hôm nay tới đây kết thúc, có vấn đề gì mai tổng kết gửi tới phòng làm việc của tôi."

Anh đứng dậy, cấp dưới lập tức đứng dậy chào, đợi sau khi Cung Dạ Tiêu đi khuất, họ liền đưa mắt nhìn nhau không dám tin rằng Cung tổng họp chưa tới nửa tiếng đã đi? Bình thường họp ít nhất cũng phải tới hơn sáu giờ.

Cung Dạ Tiêu tay cầm tài liệu bước về phòng làm việc của mình, lấy chìa khóa xe trên bàn rồi ra khỏi văn phòng, ở cửa thang máy anh gặp một nhóm quản lý cao cấp đang đi xuống lầu, thấy anh bước tới liền nhường đường.

Cung Dạ Tiêu bước vào, cấp dưới phía sau không dám vào theo, anh nhướn mày: "Đi cùng không!"

"Không cần đâu, Cung tổng, anh đi cẩn thận!" Mọi người đều mỉm cười đón tiếp, nhưng không biết rằng, Cung Dạ Tiêu hai mươi tám tuổi, những lãnh đạo cấp dưới này người trẻ nhất cũng ba mươi lăm, những người khác đều nhiều tuổi hơn nữa, lúc này ai nấy cũng lộ vẻ kính trọng và sùng bái vị tổng tài trẻ tuổi này.

Thang máy của Cung Dạ Tiêu tới thẳng gara, anh bước tới trước chiếc xe hơi của mình, ngồi vào xe, lái ra khỏi gara.

Trình Ly Nguyệt cũng ngồi trong phòng làm việc tới khoảng năm giờ mới xuống lầu, cô mặc trang phục văn phòng, sơ mi trắng kết hợp chân váy màu đen, trang phục này muốn mặc đẹp có yêu cầu rất cao về vóc dáng người mặc. Eo phải thon, chân phải dài, mông phải cong, xương thịt phải cân đối, tất cả những điều này chính là trạng thái hiện tại của Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt cũng không nói rõ mình có cảm giác gì, Cung Dạ Tiêu nhiều khi vô cùng đáng ghét, nhiều khi cũng không phải khó gần.

Năm giờ, xe của Cung Dạ Tiêu dừng trước cổng công ty rất đúng giờ, hơn nữa lại là cửa chính, một chiếc xe thể thao sang trọng vô cùng nổi bật, đường nét giống như một con báo sẵn mồi đang chực lao đi.

Trình Ly Nguyệt và một nhóm nhân viên vừa bước ra khỏi thang máy liền nhìn thấy chiếc xe thể thao bắt mắt kia, cô cảm thấy rất đau đầu, lẽ nào anh ta nhất định phải dùng xe ở trước cửa chính của công ty sao? Bây giờ trong công ty đã có rất nhiều lời đồn đại về anh và cô, lúc này cô ngồi vào chiếc xe kia há chẳng phải sẽ càng không thể xóa bỏ hiềm nghi mối chài đàn ông giàu có?

=====

End chương 93

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cô mời

Trình Ly Nguyệt bước ra, cô đợi nhân viên bên cạnh đi hết mới nhanh chóng kéo cửa xe ngồi vào. Giống như ăn trộm vậy.

Cung Dạ Tiêu ở trong xe nhưng nhìn thấy hết mọi hành động của cô, cô vừa ngồi vào anh liền nhủ mảy: "Sao vậy? Chê xe tôi không đủ sang trọng? Không muốn ngồi vào?"

Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn anh: "Sao anh lại cứ nói ngược suy nghĩ của tôi vậy? Chính vì xe anh quá sang trọng, tôi không dám ngồi vào, anh có biết hiện giờ trong công ty tôi, vì anh mà thanh danh của tôi bị hủy hoại ra sao không?"

"Ồ! Nói nghe xem, sao tôi lại hủy hoại thanh danh của em?" Cung Dạ Tiêu bình tĩnh điều khiển vô lăng, lái xe chạy đi.

"Lần trước tôi vào trong toilet, nghe nhân viên nói tôi dẫn theo con riêng mời chài đàn ông giàu có, anh nói coi như vậy có tốt đẹp gì không?" Trình Ly Nguyệt có chút giận dữ, cô không muốn trở thành tâm điểm bê bối, là người phụ nữ không biết giữ mình trong con mắt người khác. "Nếu đã vậy thì xem ra tôi phải tới công ty của em giúp em thanh minh." "Vậy anh sẽ thanh minh thế nào?"

"Tôi sẽ nói tôi và em đã đến với nhau, ai còn ăn nói linh tinh tôi sẽ rút lưỡi kẻ đó."

Trình Ly Nguyệt bất giác rụt cổ lại, nhìn anh nói: "Thôi bỏ đi, anh đừng thanh minh nữa, đừng khiến càng nói càng thêm rối rắm."

"Trình Ly Nguyệt, ở bên tôi em rất mất mặt sao?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày nhìn cô.

"Ai ở bên anh? Đừng nói linh tinh" Trình Ly Nguyệt trách cứ.

Cung Dạ Tiêu cắn môi, thời gian một năm vẫn còn dài, anh không tin cô sẽ không chấp nhận anh.

Trình Ly Nguyệt cũng không muốn nghĩ ngợi nhiều, chủ động tìm chuyện để nói: "Anh vừa họp à?"

"Ừ!" Cung Dạ Tiêu đáp một tiếng.

"Tôi không làm phiền anh chứ?" Cô cũng thường xuyên phải họp nên biết khi họp ghét nhất là có người gọi điện tới.

"Chỉ cần là điện thoại của em thì không phải làm phiền!" Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn lên cô.

Tìm Trình Ly Nguyệt đập khẽ một nhịp, cô cố mím đôi môi đang cong lên nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lại nghĩ tới một trăm ngàn tệ, liền cười nói: "Cám ơn một trăm ngàn tệ của anh!"

"Có tiền rồi, em cũng nên mời tôi một bữa nhí?" Cung Dạ Tiêu nho nhả lái xe, làn môi gọi cảm khẽ hỏi.

Trình Ly Nguyệt lập tức gạt mình, hơi bực bội nói: "Chút tiền tôi kiếm được không mời nổi anh đâu!"

Bữa sáng ngày hôm đó đã trở thành nỗi ám ảnh cả đời của cô, trước mặt người đàn ông này cô tuyệt đối không được quá khí khái, nếu không chỉ một bữa cơm thôi cũng khiến cô trở thành nghèo rớt mồng tơi, vì thế keo kiệt một chút cũng không sao.

Cung Dạ Tiêu có chút bất mãn nhìn cô: "Lần này tôi không chọn địa điểm, em chọn!"

"Thật chứ?" Trình Ly Nguyệt không tin anh ta cho lắm, đại thiếu gia như anh ăn gì cũng kén chọn, những nơi bình thường sao có thể lọt vào mắt anh được.

"Thật, em chọn, tôi theo em." Cung Dạ Tiêu đổi một cách khác để cô phải chi tiền, không cho cô đắc ý.

Trong đầu Trình Ly Nguyệt lập tức nhớ đến cửa hàng lẩu cay từng nhìn thấy ở trung tâm thương mại cũng khá ngon, lúc đi qua ngửi rất thơm. "Được, lát đón Tiểu Trạch xong chúng ta sẽ tới một nơi để ăn. Tiền đề là tôi chọn nhà hàng." Trình Ly Nguyệt yêu cầu.

"Được!" Cung Dạ Tiêu mỉm cười đáp lời.

Đón con xong, nghe nói hôm nay ra ngoài ăn cơm, cậu bé rất vui, vì những lúc thế này cậu sẽ có lí do để được ăn đồ ăn vặt, hơn nữa đúng là đã lâu lắm rồi cậu chưa ăn kem. Dưới sự chỉ dẫn của Trình Ly Nguyệt, Cung Dạ Tiêu lái xe tới trước cửa trung tâm thương mại, Trình Ly Nguyệt đặt con bước ở phía trước, cậu bé giơ bàn tay ra, đòi ba dắt một tay. Cung Dạ Tiêu lập tức cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu dắt đi, gia đình ba người tiến vào trung tâm thương mại náo nhiệt.

Tầng bốn của trung tâm thương mại chính là khu ăn uống, những nơi đại chúng thế này Cung Dạ Tiêu thường không tới, bước vào nhà hàng lẩu cay, lúc này còn rất nhiều chỗ, Trình Ly Nguyệt chọn vị trí gần cửa sổ. Cung Dạ Tiêu nhíu mày, ôm con vào lòng, để Trình Ly Nguyệt chọn lựa nước dùng muốn ăn trong thực đơn.

Trình Ly Nguyệt cũng không hỏi ý kiến của Cung Dạ Tiêu, sau khi chọn xong cô liền nói với nhân viên phục vụ: "Mấy món tôi khoanh ra đây không cho ớt, cho trẻ nhỏ ăn, những món khác..."

Nói tới đây Trình Ly Nguyệt nhìn Cung Dạ Tiêu hỏi: "Anh ăn được cay không?"

"Có!" Cung Dạ Tiêu trả lời.

"Cay vừa!" Trình Ly Nguyệt nói với nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ là một cô gái chừng hai mươi tuổi, cô nhìn thấy Cung Dạ Tiêu liền ngưng không biết nên để tay ở đâu.

Trời ơi! Hai cha con đẹp trai quá! Lớn từng này tuổi rồi đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đẹp trai tới vậy! Đẹp trai hơn cả mình tinh. Đường nhiên, mình tinh thông thường chỉ được về bề ngoài, diễn ra nét ngoại hình tôn quý, đầu giống người đàn ông trước mặt, không cần phải nói gì, làm gì nhưng cũng có thể khiến phụ nữ điên cuồng. Cậu nhóc thường có thể tự tìm niềm vui cho mình, điều này được rèn từ nhỏ, vì khi đó Trình Ly Nguyệt phải làm việc, phải kiếm tiền, rất ít thời gian ở bên cậu, vì thế đã rèn cho cậu trở lên ngoan ngoãn, hiểu chuyện, không bám người. Thực ra Trình Ly Nguyệt rất áy náy với con.

"Tiểu Trạch, con đi học rồi, mami còn chưa tặng con quà gì, lát nữa chúng ta đi mua sắm, quà giá dưới hai trăm tệ, con có thể tùy chọn, được không?" Trình Ly Nguyệt muốn thưởng cho cậu bé.

Cậu bé lập tức chớp chớp mắt, ngẫm nghĩ: "Chọn kem có được không?" "Me nói đồ chơi." Trình Ly Nguyệt đính chính, cậu bé này vô cùng yêu thích kem.

Cậu bé chu môi, đôi mắt to tròn nhìn cô tội nghiệp như một chú cún con nhìn mẹ: "Mami, con muốn ăn Haagen-Dazs, xin mẹ đấy! Chỉ một viên thôi."

Cung Dạ Tiêu thực sự rất muốn cười, đáng về tội nghiệp của con trai cũng chỉ có Trình Ly Nguyệt không động lòng, thật đáng yêu.

"Được rồi! Một viên nhé, lát nữa mẹ sẽ tặng thêm cho con, nhưng con có muốn đồ chơi không?"

"Có chứ, mami, con có muốn." Cậu bé thấy vẫn có đồ chơi đương nhiên là muốn rồi.

"Khôn lỏi!" Trình Ly Nguyệt nằng nặc. Ánh mắt đang cười bắt gặp người đàn ông đối diện, ánh mắt anh sâu thẳm ẩn chứa nụ cười dịu dàng, Trình Ly Nguyệt bất giác cắn môi, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng dấy lên cảm xúc phức tạp. Sao lại vậy? Sao nhìn anh ta càng ngày càng vừa mắt? Đây không phải là một việc tốt đẹp gì.

Sau mười phút, lẩu cay được mang ra, hương thơm đặc biệt khiến người ta cảm thấy rất ngon miệng, tới Cung Dạ Tiêu cũng rất kinh ngạc, chỉ nghĩ thôi cũng thấy rất ngon. Bát nhỏ của cậu bé cũng được mang tới, kèm theo một bát cơm trắng thơm phức, Trình Ly Nguyệt dặn dò: "Ăn xong bát cơm này, lát nữa mới được ăn kem đấy biết không?"

"Vâng!" Cậu nhóc gật đầu hứa hẹn.

Khi Cung Dạ Tiêu cầm đũa lên liền nhúm mồi, Trình Ly Nguyệt thấy vậy biết anh có thói quen sạch sẽ, cô đứng dậy nói: "Đưa bát và đũa của anh cho tôi, tôi giúp anh rửa một lượt được không?"

Cung Dạ Tiêu sững người, cô ấy quan tâm tới tâm trạng của anh tới vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hôn, đừng quên nhé

"Được rồi, em ăn được thì tôi cũng ăn được." Cung Dạ Tiêu không muốn làm phiền cô.

"Tôi không vấn đề gì, bụng dạ tốt, ăn gì cũng được, chỉ lo cho anh thôi." Trình Ly Nguyệt mỉm cười nhìn anh.

"Tôi cũng không kén chọn như em nghĩ đâu." Cung Dạ Tiêu nhướn mày nói.

"Được rồi, không vấn đề gì thì ăn thôi."

"Baba, mami cũng ăn nhanh lên, con ăn xong một nửa rồi này." Cậu nhóc khoa trương.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười, cầm đũa lên, mùi vị ngon hơn trong tưởng tượng, Cung Dạ Tiêu cũng bắt đầu ăn, rõ ràng vị cay cũng cay hơn anh nghĩ một chút.

Ba người chăm chú ngồi ăn, ăn xong còn đi mua sắm.

Nửa giờ đồng hồ sau, hai người ăn gần xong, cậu nhóc chỉ còn lại một ít cơm, cậu ta cũng thực sự không thể ăn được nữa.

"Mami, con không ăn hết rồi, làm sao đây?" Cậu nhóc chu môi.

"Ăn no chưa?" Trình Ly Nguyệt cũng không ép buộc con.

"Con ăn no lắm rồi, không tin mẹ sờ bụng con mà xem." Nói xong cậu bé ưỡn bụng ra cho Trình Ly Nguyệt sờ.

Trình Ly Nguyệt sờ bụng cậu, đã căng tròn rồi.

Cậu nhóc lập tức hỏi: "Mami, con đã ăn no chưa?"

"Rồi, vậy không cần ăn nữa." Nói xong, Trình Ly Nguyệt nhìn người đàn ông ngồi uống trà ở đối diện, nhìn thật kỹ ý, sao mặt anh ta lại đỏ bừng lên vậy, chắc chắn là do quá cay.

"Anh không sao chứ?" Trình Ly Nguyệt quan tâm hỏi.

"Không sao!" Cung Dạ Tiêu mỉm cười, đỏ mặt khiến anh càng thêm hấp dẫn.

Trình Ly Nguyệt vội giả vờ nhìn con trai: "Chúng ta đi thôi." Trình Ly Nguyệt dắt tay con, cô nhớ tầng hai của trung tâm thương mại này có bán kem, đồ chơi con nít cũng ở tầng đó.

Ôm con trai vào thang máy lên tầng hai, ba người bước tới tiệm kem, Trình Ly Nguyệt nói với nhân viên phục vụ: "Hai viên kem dâu, để riêng."

"Mami, tại sao lại là hai viên! Mẹ thưởng thêm cho con một viên ư?" Cậu bé hào hứng nói.

"Mami cũng muốn ăn!" Trình Ly Nguyệt cười tí mắt trả lời.

"Vậy còn baba thì sao?"

Trình Ly Nguyệt lập tức phát hiện mình đã quên mất anh, cô nghĩ anh sẽ không ăn, nhưng vẫn hỏi một câu: "Anh có ăn không?"

Cung Dạ Tiêu ở bên cạnh không biết nên nói gì, lắc đầu: "Không cần."

"Baba, lát nữa con sẽ chia cho ba." Cậu bé rất quan tâm tới tâm trạng của ba mình.

Cầm lấy kem, đây chắc chắn là thời khắc hạnh phúc nhất của trẻ con, cậu nhóc cũng không ngoại lệ, ăn kem rất ngon lành, Cung Dạ Tiêu chăm sóc con, cô gái bên cạnh cũng đang rất tập trung ăn.

Cung Dạ Tiêu đứng ở sau lưng, nhìn hai mẹ con mỗi người tay cầm một hộp kem nhỏ, thực sự rất muốn bật cười, đúng là hai mẹ con.

"Mami, ngon không thể?"

"Rất ngon!"

Sau lưng, khoe miệng Cung Dạ Tiêu nở nụ cười chiều chuộng, trong mắt anh Trình Ly Nguyệt lúc này giống như một đứa trẻ.

Cậu bé lại chọn mua một robot nhỏ mang về nhà, xem ra mấy thứ máy móc rất được cậu bé yêu quý!

Mai là cuối tuần, buổi tối cậu nhóc chơi đùa tới mười giờ mới đi ngủ, Trình Ly Nguyệt bảo con theo Cung Dạ Tiêu vào phòng ngủ chính để chơi, cô ở lại phòng khách, gần đây linh cảm không nhiều, cô cần phải cố gắng thêm.

Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, cậu bé biến giường của Cung Dạ Tiêu thành sân bật nhảy, đừng tưởng cậu nhóc bình thường rất thông minh nhanh nhẹn, nhưng thoát một cái bản tính trẻ con đã xuất hiện, hơn nữa còn là đứa bé ba tuổi.

"Baba, con muốn bay! Bay!"

"Con cẩn thận, đừng để bị ngã!"

"Không đâu baba." Cậu bé bật lên rất cao.

Khi cậu bé sắp nhảy tới mép giường, Cung Dạ Tiêu đứng bên cạnh rất lo lắng, vội ôm cậu bé vào lòng, sau đó anh nằm xuống giường, nhắc cậu bé lên ngực thom mấy cái, cậu bé lập tức cười khanh khách.

Trình Ly Nguyệt ngồi ở phòng khách, nghe tiếng động trong phòng ngủ có chút cảm thông với Cung Dạ Tiêu, vì cậu nhóc này mà nghịch thì sẽ không dừng lại được.

Vì thế bình thường cô đặt cho cậu bé biệt danh Tí Quậy.

Sau khi đùa nghịch xong, trẻ con thường rất mệt.

Bởi vì bọn chúng làm bất cứ việc gì cũng dùng hết sức lực, giống như một chiếc động cơ, hết điện sẽ lập tức ngừng hoạt động.

Cung Dạ Tiêu tắm cho con, sấy tóc, ru ngủ, thời gian cũng sắp tới mười rưỡi, cậu nhóc nằm xuống liền ngủ say.

Trình Ly Nguyệt đọc sách, thấy Cung Dạ Tiêu bước ra từ phòng của con rồi lại vào phòng của mình đóng cửa phòng lại.

Trình Ly Nguyệt nghĩ thầm, chắc chắn anh ta đã quên chuyện hôn buổi tối rồi, vừa hay, qua đêm nay, ngày mai cô có thể bắt bẻ.

Cung Dạ Tiêu nô vói con người toàn mồ hôi nên chuẩn bị đi tắm, trong phòng của mình anh rất thoải mái, cứ thế không mặc đồ đi vào phòng tắm, giọt nước giống như đầu bút linh hoạt, lạng lẽ mô tả đường nét khuôn mặt hoàn mỹ của anh.

Cung Dạ Tiêu tắm xong chỉ mặc một chiếc quần tơ tằm rộng, Trình Ly Nguyệt nghe thấy tiếng mở cửa, lập tức tim đập mạnh một nhịp, anh vẫn chưa ngủ sao?

Cung Dạ Tiêu bước tới bên cây nước nóng lạnh, lấy một chiếc cốc nữ tính đáng yêu rót nước uống.

Trình Ly Nguyệt nhìn thấy, đó là cốc của cô, chết tiệt, sao anh ta không dùng cốc của mình, tại sao cứ phải lấy cốc của cô để uống nước?

"Muộn rồi sao anh vẫn chưa ngủ?" Trình Ly Nguyệt hỏi, mặc dù anh mặc quần dài nhưng còi trần, khuôn ngực cường tráng, nước da bánh mật dưới ánh đèn toát lên nét khỏe mạnh, cặp quần kéo xuống rất trễ, có thể thấp thoáng nhìn thấy cơ bụng V-cup, thun quần thất hờ, mặc dù mặc quần dài nhưng càng tôn lên đôi chân dài khỏe khoắn của anh.

Lúc này, anh thư thả dựa vào trước tủ lạnh, dưới ánh đèn càng toát lên vẻ nam tính cuồng dã và quyến rũ.

Khi Trình Ly Nguyệt đưa mắt nhìn đi chỗ khác mới phát hiện mình thần thờ nhìn anh ta suốt mười mấy giây, thật xấu hổ.

Cô là một họa sĩ, nhà thiết kế, vì thế tình yêu cái đẹp là bản năng.

"Muộn rồi, tôi cần đi ngủ rồi, phòng khách để dành cho anh." Trình Ly Nguyệt cảm thấy không thể ở cùng một chỗ với anh ta, cô phải về phòng mới được.

Anh nhìn theo bóng dáng như chạy trốn của cô, mỉm cười nhắc nhở: "Nụ hôn buổi tối chưa tặng tôi đâu."

Trình Ly Nguyệt cắn môi, nghĩ tới nụ hôn buổi sáng và lúc anh hôn sau đó, cô lập tức nghiêm mặt nhìn anh: "Anh hôn cũng được, chỉ có thể hôn chạm nhẹ, không được hôn sâu."

"Được, lần này tôi muốn em chủ động." Cung Dạ Tiêu nói xong, cơ thể cao lớn của anh tiến về phía sofa, thản nhiên ngồi xuống, ngang gương mặt tuấn tú lên, đợi cô chủ động.

Trình Ly Nguyệt sờn tóc gáy, cô nghĩ, lần sau khi Cung Dạ Tiêu nói bất cứ lợi ích gì cô cũng phải cảnh giác một chút, không được ngốc nghếch đồng ý, cuối cùng, bị người đàn ông này đùa giỡn trong lòng bàn tay, không thoát ra được.

Anh ta là một con sói hoang lòng dạ nham hiểm, Trình Ly Nguyệt hít thở thật sâu, đặt sách xuống, bước về phía anh.

Đúng là người đẹp làm gì cũng đẹp, bất cứ góc độ nào của người đàn ông này cũng hoàn mỹ đáng kinh ngạc.

=====

End chương 95

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Người đàn ông khó chiều

Trình Ly Nguyệt hôn lên môi anh và bị anh đè xuống sofa không thể nhúc nhích. Trình Ly Nguyệt sợ hãi mở tròn mắt, môi vẫn bị anh hôn không buông ra, cô đưa tay đẩy anh theo bản năng nhưng người anh giống như một ngọn núi lớn không hề bị lay chuyển. Mắt cô mở to, nhìn đôi mắt khép hờ mờ mịt của anh, mùi vị hoóc-môn nam tính mạnh liệt truyền tới, tim Trình Ly Nguyệt đập loạn xạ. Trên môi là làn môi không cam chịu bị hôn của anh, đang bắt đầu tấn công hàm răng cắn chặt của cô. Trình Ly Nguyệt muốn phát điên, anh nói lời mà không giữ lời, vừa rồi còn đồng ý với cô thế nào? Giờ lại đè cô ra định làm gì? Đầu óc cô trống rỗng, anh tấn công vào khoang miệng cô, bắt đầu khám phá một cách cuồng dã, Trình Ly Nguyệt cảm thấy choáng váng nhưng cô vẫn cố phần không cam tâm bị anh xâm sở, vòng eo nhỏ bé không ngừng uốn éo dưới người anh. Cung Dạ Tiêu vốn dĩ chỉ muốn hôn thật lâu thần sâu, tuy nhiên cô ấy cứ xoay người như vậy làm gì? Lẽ nào cô không biết hành động đó của mình sẽ khiến anh càng thêm khó kiềm chế sao? Quả nhiên cô đã khiến cho anh phản ứng càng mãnh liệt hơn!

Cung Dạ Tiêu đành phải rời xa môi cô, khẽ ngẩng đầu, hơi thở gấp gáp nhìn cô gái vẫn còn đang cọ quậy, đồng tử đen nhánh co lại, giọng khàn khàn nguy hiểm lên tiếng cảnh cáo: "Em thử cọ quậy nữa xem?"

Trình Ly Nguyệt giật mình, phát hiện ra cơ thể căng cứng của anh. Cô lập tức không dám động đậy, người cứng đờ, dưới ánh đèn, hai người cứ thế nhìn

nhau. Ánh mắt anh toát lên sự lạnh lùng mạnh mẽ nam tính. Còn ánh mắt cô, vì nụ hôn ban nãy mà lúc này đang có một ngọn lửa bùng cháy rực rỡ. Trong lúc này, dường như không ai chiếm ưu thế cả. "Buông tôi ra, Cung Dạ Tiêu, anh là tên khốn." Trình Ly Nguyệt giận dữ quát lên, nhưng cô không dám cử động, chỉ sợ thú tính của anh ta bộc phát sẽ cứ thế cường ép cô thì hỏng.

"Tôi trở thành tên khốn cũng vì em cả."

"Liên quan gì tới tôi chứ."

"Có, ai bảo em hấp dẫn như vậy? Nếu em xấu một chút, vóc dáng thô kệch một chút, ánh mắt đờ đẫn một chút, chiếc miệng này đừng ngọt ngào như vậy tôi tuyệt đối sẽ là một chính nhân quân tử." Cung Dạ Tiêu liên tiếp kể ra một loạt tội trạng của cô.

Trình Ly Nguyệt nghe xong, mắt tròn, im bất không biết nói sao. Điều này thực sự có liên quan tới cô sao? Chỉ có thể nói là khả năng kiểm chế của anh quá kém. "Buông ra, tôi nay đã hôn rồi, tôi đi ngủ đây."

Trình Ly Nguyệt không muốn tranh cãi với anh ta, cô chỉ muốn nói lý lẽ. Cung Dạ Tiêu thấy cô gương mặt ửng hồng, hơi thở gấp gáp, lồng ngực nhấp nhô, đây tuyệt đối là biểu hiện của rung động tình cảm.

"Tôi nay em có ngủ được không?" Làn môi mỏng gợi cảm của anh ghé sát bên tai đỏ ửng của cô, khẽ cười hỏi.

Trình Ly Nguyệt giận dữ mặt đỏ gay, gãi khốn, đồ lưu manh. "Tôi có ngủ được hay không thì liên quan gì tới anh, anh buông tôi ra là được." Trình Ly Nguyệt muốn phát điên.

Hơi thở của Cung Dạ Tiêu tiến lại gần cô, nóng bỏng và mê hoặc: "Chỉ cần em muốn tôi sẽ khiến em thỏa mãn."

"Tôi không muốn." Trình Ly Nguyệt trừng mắt, giận dữ đẩy anh ra. Cung Dạ Tiêu nhú mày, lật người ra để cô đứng dậy.

Trình Ly Nguyệt đứng bật dậy, trước khi đi cô cũng không quên trừng mắt nhìn anh: "Tôi không phiền nếu anh đi tìm người khác để giải tỏa, nhưng đừng định giờ trò với tôi."

"Tôi không cần những người phụ nữ khác, tôi chỉ cần em." Anh trả lời cô rất kiên định.

"Vây... anh hãy rèn luyện thêm khả năng tự kiểm soát bản thân đi." Trình Ly Nguyệt trả lời một câu không đầu không cuối, sau đó vội vã đi về phòng.

Sau lưng, Cung Dạ Tiêu bất giác muốn bật cười, khả năng tự kiểm chế của anh từ trước khi chạm vào cô luôn rất tốt, hai mươi tám năm rồi anh chỉ có một người phụ nữ, cũng chỉ có một lần duy nhất, nói ra tới anh cũng không dám tin. Xem ra lại phải tắm lại rồi, sống cùng cô ấy, tiền nước tốn quá!

Trình Ly Nguyệt về lại phòng đâu có thể ngủ được, quả nhiên trong lòng chỉ toàn oán giận, sau đó không thể nào giải tỏa được, cũng không thể nuốt trôi, khiến cô cứ thế bức bối ngồi trên giường, trong đầu là gương mặt đáng ghét của Cung Dạ Tiêu. Còn cả nụ hôn khiến cô đỏ mặt ban nãy lẫn nhiệt độ cơ thể nóng bỏng trên người anh khiến cô hoảng loạn. Cung Dạ Tiêu chết tiệt, đã nói là sẽ chung sống hòa thuận kia mà? Cứ thế này sao mà chung sống yên ổn được? Có nghĩ tới ngày mai còn phải dẫn Tiểu Trạch tới chơi với ba mẹ nhà họ Cung cô lại thấy đau đầu, xem ra cô nhất định phải ngủ một giấc nếu không mai sẽ rất mệt mỏi. Trình Ly Nguyệt ngồi trên giường hơn một giờ đồng hồ, sắp tới một giờ sáng, đột nhiên có tiếng gõ cửa phòng, nghe âm thanh tuyệt đối không thể là trẻ nhỏ gõ cửa, là ở chỗ cao trên cửa, chắc chắn là Cung Dạ Tiêu. Chết tiệt, anh ta còn muốn sao nữa đây, chưa thể chấm dứt sao? Trình Ly Nguyệt bức bối bước tới, mở cửa ra thì thấy Cung Dạ Tiêu nhún nhún nhìn cô: "Em có nhớ hộp thuốc trong nhà để ở đâu không?"

"Sao vậy?" Trình Ly Nguyệt thò đầu ra, không muốn để anh vào phòng. "Tôi bị đau bụng" Cung Dạ Tiêu ôm bụng, vẻ mặt ủ dột, khó chịu.

Trình Ly Nguyệt lập tức nhớ tới việc buổi tối ăn lẩu cay, chắc bởi vậy nên bị đau bụng. "Thật sao?" Trình Ly Nguyệt sợ anh lại lừa cô ra ngoài.

Cung Dạ Tiêu bất mãn nhìn cô: "Em nói xem?"

Trình Ly Nguyệt thấy anh có vẻ đau bụng thật. Cô còn nhớ chỗ mà lần trước mình đã cất hộp thuốc, cô bước tới dưới tủ ở trong phòng cất đồ, kéo ra, lấy hộp thuốc bước ra.

Cung Dạ Tiêu nhún nhún ngồi trên sofa, Trình Ly Nguyệt rót cho anh một cốc nước ấm, sau đó lấy mấy loại thuốc trị đau bụng cho anh: "Anh xem uống loại nào?"

"Anh là rối loạn tiêu hóa, uống loại này là được." Trình Ly Nguyệt đọc xong công dụng của thuốc liền đưa cho anh.

Cung Dạ Tiêu không đọc, có vẻ rất tin tưởng cô: "Đưa đây cho tôi." "Uống ba viên" Trình Ly Nguyệt đưa cho anh ta ba viên, Cung Dạ Tiêu liền lấy nước ấm uống thuốc.

Trình Ly Nguyệt thờ dãi nói: "Xem ra, dạ dày của anh khó tính và cao quý quá, lần sau tôi sẽ không đưa anh tới những nơi như vậy nữa." Cung Dạ Tiêu nhìn cô không biết nên nói sao.

Chương 97: Baba và Mami ngủ cùng nhau

Trình Ly Nguyệt cất hộp thuốc về lại chỗ cũ, thấy anh một mình ngồi trên sofa, đáng vẻ đáng thương, cô muốn về phòng song lại do dự một lát, cuối cùng vẫn ngồi xuống đối diện với anh, chống cằm nhìn anh: "Sao không về phòng ngủ."

"Không ngủ được." Cung Dạ Tiêu còn đang đau bụng.

Trình Ly Nguyệt đứng dậy, lấy cốc rót tiếp cho anh một cốc nước ấm: "Uống nhiều nước một chút sẽ đỡ hơn đấy."

Cung Dạ Tiêu nghe lời uống hết một cốc nước, sau đó đôi mắt sâu thẳm lại tiếp tục nhìn cô: "Em ở đây với tôi sao?"

"Ở đây với anh một tiếng."

"Có thu phí không?"

"Vậy cần phải xem anh trả bao nhiêu tiền." Trình Ly Nguyệt nhướn mày.

"Không trả tiền, lấy thân báo đáp có được không?"

"Không cần." Trình Ly Nguyệt sắp bị anh làm cho phì cười, tiếp theo đó cô nhìn anh: "Anh đã thành ra thế này rồi, chắc chắn vẫn có thể lấy thân báo đáp được chứ?"

Cung Dạ Tiêu sầm mặt, cô dám nghi ngờ năng lực đàn ông của anh? Anh lập tức nói: "Hay là lên giường em chúng ta đại chiến ba trăm hiệp?"

Trình Ly Nguyệt giật nảy mình, không dám đùa giỡn anh nữa, cô cuộn mình trên sofa nói: "Tôi ngủ ở đây, nếu anh cảm thấy khó chịu thì hãy gọi tôi, tôi sẽ đưa anh tới bệnh viện."

Cung Dạ Tiêu lúc này cảm thấy rất ấm bụng, không hề khó chịu, nhưng anh không muốn nói gì, cô đồng ý ở đây cùng anh, anh cứ tận hưởng khoảnh khắc này thôi.

Trình Ly Nguyệt hai mí mắt đánh nhau liên tục, chớp mắt đã chìm vào giấc mộng, một lát sau cô ngủ say.

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, bước tới trước mặt cô, đưa tay bế bổng cô lên, Trình Ly Nguyệt giật mình mở mắt theo bản năng: "Anh làm gì vậy?"

"Bé em về phòng ngủ!" Cung Dạ Tiêu nói xong, đã nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, đẩy cửa phòng cô, đặt nhẹ cô xuống giường, Trình Ly Nguyệt vừa ngủ vừa khẽ hé mắt để phòng anh.

Cung Dạ Tiêu ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó cũng nằm xuống, Trình Ly Nguyệt lập tức đẩy anh ra: "Về phòng anh mà ngủ."

"Không sợ nửa đêm tôi bị làm sao à? Tôi ngủ ở đây đâu ảnh hưởng gì tới em."

Trình Ly Nguyệt thăm nghĩ cũng đúng, cô xoay người sang một bên, lăm bắm cảnh cáo như mơ ngủ: "Không được động vào tôi!"

Tuy nhiên, lời nói của cô lọt vào tai của anh lại trở lên vô cùng đáng yêu.

Cô cho phép anh ngủ ở đây, có thể thấy trong tim cô, thái độ đề phòng đối với anh đã giảm đi không ít, Cung Dạ Tiêu gối đầu lên tay nhìn cơ thể nhỏ nhắn của cô, lập tức cảm thấy rất buồn ngủ, anh nhích người nằm sát bên cô, cánh tay rắn chắc khẽ ôm cô vào lòng.

Trình Ly Nguyệt quay người lại, nhú mào tỏ vẻ khó chịu, nhưng vẫn thản nhiên ngủ yên trong vòng tay anh, môi hồng khẽ chu ra, ngủ rất ngon lành.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười, hôn lên trán cô, lúc này, không làm gì cả mới là tốt nhất, cứ ôm cô thế này, ngắm nhìn cô là anh đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

Tối qua hai người đều thức rất khuya, vì thế ngày hôm sau, một đôi nam nữ nằm trên giường ôm chặt nhau ngủ, khi Tiểu Trạch thức giấc, họ vẫn chưa dậy.

Cậu bé ngó nhìn vào phòng ba mình, ba không có trong phòng, cậu bé không khỏi lo lắng, vội vã chạy tới phòng mẹ, vừa nhìn vào cậu lập tức tròn mắt kinh ngạc, ý, baba và mami ôm nhau ngủ kia!

Cậu nhóc chớp chớp đôi mắt to tròn liên tục mấy giây, sau đó cười thầm chạy ra ngoài, tìm điện thoại của Trình Ly Nguyệt, mở tính năng chụp ảnh, chụp

liền tục hình ảnh ba mẹ đang thân mật ôm nhau trên giường, trán kề trán, hơi thở đan xen. Sau khi chụp xong, cậu nhóc liền rón ra rón rén bước ra, cậu không gọi họ dậy, ngoan ngoãn trở về phòng chơi đồ chơi của mình.

Đồng hồ sinh học của Trình Ly Nguyệt hôm nay muộn tới hơn chín giờ, khi cô mở mắt ra, một gương mặt tuần tú cận kề trước mắt khiến cô giật nảy mình, cô mở tròn mắt, nhanh chóng lặn ra khỏi lòng anh.

Cung Dạ Tiêu bị đánh thức, anh mở mắt ra, đôi mắt sâu hun hút nhìn cô: "Chào buổi sáng!"

Trình Ly Nguyệt vội cúi đầu, kiểm tra kỹ lưỡng khắp người, sau đó cô cảm thấy chân hơi tê, ngực hơi nóng, giống như có ai đó dùng tay nắm rất lâu.

"Này, anh..." Trình Ly Nguyệt tức giận nhìn anh.

"Tôi ngủ say, làm gì cũng không biết." Cung Dạ Tiêu mỉm cười vô tội nhìn cô, có điều ôm cô ngủ thật dễ chịu.

Trình Ly Nguyệt nhìn anh không biết nói sao, cô bật dậy, nghĩ tới con liền vội vàng mở cửa phòng con thì thấy cậu nhóc đã dậy rồi.

"Tiểu Trạch, con dậy khi nào vậy?"

"Con mới dậy thôi!"

"Vậy sao con không gọi mẹ dậy!"

"Con vừa vào phòng, thấy mami và baba vẫn đang ngủ nên con không gọi ba mẹ dậy, ba mẹ còn ôm nhau rất chặt nữa!"

"Đâu có, con đừng nói linh tinh." Trình Ly Nguyệt quả trách, cô sẽ không thừa nhận với con việc mình ôm Cung Dạ Tiêu ngủ.

"Mami, con biết mami sẽ nói vậy mà, vì thế con đã chụp hình làm kỉ niệm rồi!" Cậu nhóc hào hứng cầm điện thoại ra đưa cho cô.

Trình Ly Nguyệt cầm lấy điện thoại, mở hình ra xem thì thấy có ít nhất mười mấy tấm hình, lại còn được chụp ở các góc cạnh khác nhau.

Trình Ly Nguyệt mặt đỏ bừng, nhìn dáng vẻ tinh ranh của con trai, đúng là bản sao của Cung Dạ Tiêu, lòng dạ đen tối y như nhau.

"Việc này con không được nói với bất kì ai biết chưa? Cả cô, ông nội, bà nội cũng không được nói nhé!" Trình Ly Nguyệt cảnh cáo con mình.

"Tại sao vậy?"

"Bởi vì đây là một việc xấu hổ, không thể nói ra, nói ra mọi người sẽ cười!"

"Ồ! Vâng ạ!" Cậu bé gật đầu.

Bên ngoài, Cung Dạ Tiêu khoanh tay, thích thú nhìn cô đang dạy bảo con trai.

Trình Ly Nguyệt quay đầu lại nhìn thấy anh liền đỏ mặt chạy ra, về phòng đánh răng rửa mặt.

"Baba, sao ba lại chạy vào phòng mẹ ngủ vậy."

"Con không phải rất muốn có em gái sao?"

"Vâng!"

"Muốn ạ!"

"Vì thế, sau này việc như vậy không cần phải hỏi nữa."

"Tại sao ạ?"

"Sau này ba sẽ nói cho con biết." Cung Dạ Tiêu nói xong cũng về phòng mình đánh răng rửa mặt.

Trình Ly Nguyệt thay một bộ đồ gọi cảm hơn một chút, cuối tuần không cần phải mặc đồ quá nghiêm túc, cô mặc một chiếc váy ren màu trắng, càng tôn thêm nước da của cô trắng như tuyết, vô cùng tiện khí.

Khi Cung Dạ Tiêu bước ra, Tiểu Trạch đang chơi đồ chơi, Cung Dạ Tiêu lập tức kéo tay cô, chu môi: "Hôn buổi sáng!"

Trình Ly Nguyệt liền nhón chân, nhanh chóng chạm nhẹ lên môi anh sau đó lùi ra khoảng cách an toàn.

Cung Dạ Tiêu rất hài lòng với việc cô chủ động, Trình Ly Nguyệt chẳng qua là vì sợ con trai nhìn thấy! Vì vậy không cần chuẩn bị tâm lý, cứ thế hôn anh một cái!

Điện thoại của Cung Muội Muội nhanh chóng gọi tới, bảo họ hôm nay tới dinh thự chơi một ngày.

Cung Dạ Tiêu sau đó lại nhận được điện thoại của ông Cung, ông nhớ chất nội rồi, muốn anh bế chất tới thăm ông, Cung Dạ Tiêu lấy lý do phải đưa con đi công viên, đã hứa với con rồi, nên hôm nay không thể qua chỗ ông được.

Ông Cung đành phải chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Người mẹ chuẩn mực

Một lát sau, gia đình ba người di chuyển về hướng dinh thự.

Bên ngoài dinh thự, Cung Muội Muội đang vô cùng mong ngóng, chuẩn bị đồ ăn ngon, đồ chơi thú vị để đợi cậu nhóc

Xe chạy vừa vào trong, Trình Ly Nguyệt lập tức cảm thấy cậu nhóc trong lòng đang vô cùng hào hứng, cô mỉm cười đẩy cửa xe cho cậu xuống xe, cậu ta lập tức chạy thật nhanh vào trong, khi Trình Ly Nguyệt xuống xe, ánh mắt Cung Dạ Tiêu nhìn cô rất chăm chú.

"Trên mặt tôi có gì sao?" Trình Ly Nguyệt lập tức tưởng rằng trên mặt mình có gì đó.

Cung Dạ Tiêu liền gật đầu rất chắc chắn: "Có... đừng động đây, tôi lấy xuống cho em." Cung Dạ Tiêu tiến lại gần, đôi mắt sâu hun hút nhìn kỹ gương mặt cô.

Trình Ly Nguyệt hơi căng thẳng, mặt cô có gì sao? Rất khó coi sao? Trên mặt cô không hề có gì, gương mặt thanh thú như bạch ngọc, hoàn mỹ không tì vết, nếu có thì chỉ có vẻ đẹp và sự dịu dàng khiến người ta yêu mến, vừa nãy anh chỉ là hơi cảm động, cảm động vì cô trang nhã, có chừng mực, hiểu lòng người trước mặt người nhà anh.

Chỉ có điều, nào ngờ cô lại tưởng trên mặt mình có gì đó. Tuy nhiên, đây là cơ hội tốt, cơ hội có thể chủ động chăm sóc cho cô, Cung Dạ Tiêu sao có thể bỏ lỡ? Anh giơ ngón tay lên, đôi mắt cô rất đẹp, dưới ánh sáng mặt trời đôi mắt giống như viên kim cương lấp lánh phát sáng, lại được bao phủ một lớp sương mai, có cảm giác ướt át.

Trình Ly Nguyệt đã trở lên rất căng thẳng, cô nhủ mày: "Rốt cuộc có gì không vậy?"

"Có, đừng động đây." Cung Dạ Tiêu nói xong liền đưa tay xuống dưới mí mắt của cô lau qua, sau khi lau xong, làn môi gọi cảm của anh lại ghé sát lại, giúp cô thoải nhẹ.

Đôi mắt của Trình Ly Nguyệt liền gọn sáng, đẹp tới nao lòng.

Cung Dạ Tiêu chỉ cảm thấy người mình rạo rực, tình cảm dâng trào. Trình Ly Nguyệt chớp mắt, hỏi: "Được rồi chứ?"

"Được rồi!" Cung Dạ Tiêu nói xong liền ra về đi trước sau khi vừa làm việc tốt.

Trình Ly Nguyệt bất giác đưa tay lên xoa mặt, sau đó cũng theo anh vào trong dinh thự.

Ngày hôm nay họ sẽ ở lại trong dinh thự cả ngày. Trình Ly Nguyệt có một phòng nghỉ ngơi, người nhà họ Cung cũng không tới làm phiền, cô ngồi ở ban công của phòng mình, người giúp việc chuẩn bị một tách trà hoa và điểm tâm cho cô sau đó đi ra ngoài. Sau khi ăn cơm trưa xong, Trình Ly Nguyệt ngả người thư thái trên ghế, có cảm giác buồn ngủ, chắc là tại tối qua thức khuya, dù sao lúc này thời gian cũng rất phù hợp, sao cô không ngủ một lát? Xung quanh dinh thự đều là rừng, cho dù mới là đầu thu nhưng đã không khí khá lạnh, ánh sáng mặt trời len lỏi qua các tán lá, chiếu xuống mặt cô, vô cùng dễ chịu. Không bao lâu sau, cô liền chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Trạch có Cung Muội Muội chơi cùng, vợ chồng Cung Thánh Dương cũng tranh thủ chơi cùng cậu bé, cậu bé ở đâu hai vợ chồng họ cũng ở đó. Còn lại Cung Dạ Tiêu trở thành một người rảnh rỗi, vốn dĩ anh ngồi ở phòng khách trò chuyện với ba mình nhưng không ngờ trò

chuyện được vài câu ba anh liền nói muốn đi chơi với cháu, không có thời gian nói chuyện với anh. Cung Dạ Tiêu nhàn tản đứng dậy, bước chân về phía căn phòng của Trình Ly Nguyệt ở tầng bốn, anh muốn xem cô đang làm gì.

Gỡ nhẹ cửa phòng nhưng không ai trả lời, anh tự đẩy cửa bước vào, cô không có trong phòng, Cung Dạ Tiêu lập tức nhìn ra ban công thì thấy cô đang nằm ngủ trên sofa. Anh mỉm cười, xem ra cô không hề đề phòng người nhà, cô giao con cho ba mẹ anh và vẫn có thể yên tâm nằm ngủ. Cung Dạ Tiêu bước tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh cô, giơ tay ôm nhẹ vai cô, người Trình Ly Nguyệt cứ thế dựa vào ngực anh, Trình Ly Nguyệt không tỉnh dậy bởi vòng tay anh có vẻ dễ chịu hơn sofa, lại còn ấm áp nữa. Thời gian cứ thế chậm rãi trôi qua, trước mặt Cung Dạ Tiêu có mấy cuốn sách để tài giáo dục mà Trình Ly Nguyệt chọn lựa ra từ trên giá sách, là sách nuôi dạy trẻ. Vừa hay Cung Dạ Tiêu có thời gian, anh liền cầm lên đọc. Rõ ràng người phụ nữ này rất coi trọng việc

giáo dục con cái, cô là một người mẹ mẫu mực.

Ngủ trưa không quá lâu, Trình Ly Nguyệt sắp tỉnh dậy, hai hàng lông mi dài của cô chớp nhẹ, sau đó cô cảm thấy người mình đang được ai đó ôm, cô liền ngẩng đầu lên và bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm long lanh. "Dậy rồi à?"

Trình Ly Nguyệt đỏ mặt đẩy anh ra: "Sao anh lại ôm tôi?"

"Ai ôm em? Tôi ngồi đây, sau đó em ngã dần vào lòng tôi, em không nhớ gì sao?" Cung Dạ Tiêu đổ trách nhiệm cho cô.

Trình Ly Nguyệt hơi ngờ vực: "Không thể nào, rõ ràng tôi đang ngủ rất ngon."

"Em không tin thì thôi." Cung Dạ Tiêu nhướn mày.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt hồ nghi, những việc từng làm khi đang ngủ, tỉnh dậy sao mà biết được?

"Mai tôi sẽ dẫn Tiểu Trạch về nhà ông, em không có ý kiến gì chứ!" Cung Dạ Tiêu đột nhiên lên tiếng.

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt lập tức biến sắc, nhướn mày nói: "Tôi không thích ông của anh."

"Tư tưởng của ông khá bảo thủ, hơn nữa ông là người đi ra từ xã hội cũ, hành vi có phần bá đạo, em yên tâm, tôi sẽ đưa Tiểu Trạch về nhà đúng giờ." Cung Dạ Tiêu bảo đảm.

Trình Ly Nguyệt quay mặt đi: "Tốt nhất là vậy, tôi không muốn Tiểu Trạch quá gần gũi với ông của anh."

"Ông của tôi tuyệt đối rất cưng chiều Tiểu Trạch."

"Nếu như mục đích của ông ấy là cướp Tiểu Trạch đi, vậy thì sự cưng chiều đó chẳng qua chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi." Trình Ly Nguyệt nói.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu thoáng vẻ căng thẳng, bây giờ tuyệt đối không thể để cô biết anh và ông mình đã có thỏa thuận, dù sao phía bên ông, anh còn thừa nhận sẽ giúp ông đưa Tiểu Trạch về nhà họ Cung.

"Em yên tâm, tôi sẽ thuyết phục ông."

Khi rời dinh thự về nhà, tâm trạng của Trình Ly Nguyệt không được tốt, buổi tối, cậu nhóc nô nghịch cả một ngày, hơn nữa giấc ngủ của trẻ em luôn đúng giờ, tối giờ liền lăn ra ngủ. Trình Ly Nguyệt tắm xong cho con liền đặt cậu bé xuống giường.

Khi bước ra đã thấy Cung Dạ Tiêu cao lớn đứng trước cửa sổ, một tay cho vào túi quần, một tay chống lên cửa kính, ánh đèn bên ngoài chiếu lên người anh, không hiểu sao, Trình Ly Nguyệt cảm nhận được hai chữ cô độc từ trên người anh. Thực ra, có thể dễ dàng nhận thấy anh rất cô độc, địa vị cao, bà mẹ ở nước ngoài, tới bây giờ cô cũng không thấy anh có bạn bè bầu bạn bên cạnh, người đàn ông này nhìn có vẻ địa vị cao, nhưng nơi cao cô đơn.

Trình Ly Nguyệt cất bước, không hiểu tại sao, cô chậm rãi bước tới bên anh. Cung Dạ Tiêu cảm nhận được liền quay người nhìn cô, Trình Ly Nguyệt mặc váy ren màu trắng, dưới ánh sáng, toát lên vẻ gợi cảm trong nét điềm tĩnh, cô không nói gì, đôi mắt trong veo đen nhánh chỉ nhìn về ánh đèn nơi xa, như thể đang cùng anh ngắm cảnh. Tâm niệm của Cung Dạ Tiêu bất giác rung động, anh nhìn gương mặt xinh đẹp của cô bằng ánh mắt dịu dàng, đôi mắt càng thêm sâu hun hút.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Baba sẽ chăm lo cho mẹ

Trình Ly Nguyệt cảm thấy anh đang nhìn mình, cô bỗng cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, lúc này cô mới tự hỏi, mình đứng bên cạnh anh ta làm gì?

"Muộn rồi, đi ngủ thôi." Trình Ly Nguyệt quay đầu định đi.

Cung Dạ Tiêu đột nhiên giơ tay kéo tay cô lại, Trình Ly Nguyệt có phần hoảng loạn quay đầu nhìn anh.

"Ồ lại với tôi một lát." Giọng anh vô cùng trầm, ngữ khí công cứng nhắc mạnh mẽ như thường ngày, dường như có đôi chút khẩn cầu.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, thường ngày anh vẫn luôn ở vào thế của kẻ mạnh, hiếm khi cầu xin người khác thế này, lời từ chối cô đang định nói ra lập tức

bị cô nuốt lại. Cô chỉ khẽ rút bàn tay đang bị anh nắm ra, khoanh tay trước ngực, đáng vẻ phòng bị đứng bên cạnh anh.

Có điều như vậy đối với anh mà nói đã đủ rồi. Chỉ ít bây giờ cô đang thử đứng bên cạnh anh, điều này có ý nghĩa rất lớn đối với anh. Đứng được vài phút, Cung Dạ Tiêu không hề nói gì, Trình Ly Nguyệt bỗng cảm thấy bối rối, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh kêu tôi đứng đây ngăn người cùng anh sao?"

Tâm trạng của Cung Dạ Tiêu vẫn đang trong trạng thái phức tạp, bất ngờ bị cô nói xen vào một câu anh lập tức bật cười.

Trình Ly Nguyệt nhủ mảy định bụng bỏ đi. Bởi vì cô buồn ngủ rồi... Cung Dạ Tiêu bất ngờ kéo tay cô lại, dựa lưng cô vào cửa kính, khi lưng cô dựa vào cửa kính cô liền giờ tay ra ôm lấy anh theo bản năng.

Chết tiệt, cô sợ cao! Cứ để cô áp sát vào cửa kính thế này cô sẽ sợ chết mất.

"Sao lại chủ động vậy?" Cung Dạ Tiêu hơi ngạc nhiên.

"Chủ động cái đầu anh, tôi sợ cao" Trình Ly Nguyệt giận dữ buông tay đẩy anh ra.

Cung Dạ Tiêu lúc này mới phát hiện ra sắc mặt cô tái nhợt, anh liền kéo cô từ bên cửa sổ vào lòng, giữ chặt lấy cô: "Thế này thì sao? Còn sợ không?"

Trình Ly nguyệt đẩy anh ra: "Đừng giỡn nữa, tôi về phòng đây!"

"Lẽ nào em không thấy lúc này rất lãng mạn sao? Không tận hưởng một lát à?" Cung Dạ Tiêu nói xong, sau lưng anh chính là sofa, anh ôm lấy cô ngã xuống sofa.

Trình Ly Nguyệt hơi hoảng sợ, đôi chân anh dang ra kẹp chặt hai chân thon thả của cô vào giữa, trên eo có tay anh giữ chặt, cô cứ thế ngã lên ngực anh, vô cùng bối rối. Trình Ly Nguyệt hoảng hốt muốn chống vào thứ gì đó để đứng dậy, vốn dĩ đầu óc cô đang thiếu minh mẫn, bàn tay quờ quạng chống mạnh một cái, lòng bàn tay cảm nhận được thứ gì đó, cô giật mình ngẩng đầu lên.

Gương mặt tuần tú của Cung Dạ Tiêu có vài giọt tái nhợt, cảm giác đau đớn xuất hiện trong mắt anh, đôi mắt đỏ cứ nhìn cô chăm chăm. "Xin lỗi..."

Trình Ly Nguyệt biết rằng nơi đó của đàn ông rất dễ tổn thương, hơn nữa cô lại dùng sức nặng của nửa người để chống tay lên đấy, anh không đau mới lạ.

"Em muốn hủy hoại hạnh phúc nửa đời còn lại của mình sao?" Cung Dạ Tiêu trách móc một tiếng, chết tiệt, cô cố tình sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Lại về nhà họ Cung

"Vâng! Tạm biệt мамі!" Cậu bé dặt tay ba mình.

Cung Dạ Tiêu đợi cô quay lưng đi mới nói: "Ý của con cũng là ý của tôi!"

Trình Ly Nguyệt nhủ mảy, đẩy cửa bước vào phòng, không trả lời anh.

Cung Dạ Tiêu dẫn theo Tiểu Trạch về nhà họ Cung.

Nhà họ Cung.

Sáng sớm, cậu bé đã tới nơi, ông Cung chống gậy đứng ở trước cửa đợi sẵn, hai tuần không gặp ông rất nhớ cậu bé, mặc dù bây giờ ông đã có hai chất nội khác, nhưng không được ông yêu quý như cậu.

Hơn nữa cậu bé được nuôi dưỡng ở bên ngoài, trong lòng ông có chút áy náy, cảm thấy cậu bé đã bị thiệt thòi.

"Cụ ơi, con chào cụ!" Cậu bé lễ phép chào ông.

"Ngaoan! Chào Tiểu Trạch, vào đây ăn sáng với cụ." Ông Cung đưa tay dắt cậu bé vào nhà.

Sau lưng, Cung Dạ Tiêu tâm trạng có phần nặng nề, thấy tình cảm ông Cung dành cho Tiểu Trạch, anh hơi lo lắng.

Vừa vào tới cửa, Shiba liền vẫy đuôi mừng quần quýt, cậu bé lập tức ôm lấy nó: "Shiba, có nhớ tớ không?"

Shiba sủa ăng ăng nãy tiếng, chủ động thừa nhận cậu chủ nhỏ, cho dù đưa chân lên gãi trên người cậu cũng biết thu móng vuốt lại, chỉ dùng chân xù lông

chạm lên người cậu bé.

Khi Cung Dạ Tiêu bước vào, Shiba cũng mừng rỡ chạy quanh anh, có điều mặc dù Cung Dạ Tiêu cũng thường xuyên tới nhưng Shiba không dám lại gần anh, chắc nó có thể nhận ra ai có thể thân thiết, ai cần phải tránh xa.

Bữa sáng phong phú, dinh dưỡng.

Những món cậu bé thích ăn đều được di chuyển tới trước mặt cậu.

"Ông ơi, ông nuông chiều nó vậy không sợ nó sẽ hư sao?" Cung Dạ Tiêu ngồi bên cạnh trách cứ.

"Ông có thể chiều nó được mấy năm nữa đâu?"

Chiều được thì cứ chiều! Đứa trẻ này ông cảm thấy không thể bị nuông chiều hư hỏng được, hiểu chuyện giống như con hồi nhỏ." Ông Cung tự tin nói.

Cung Dạ Tiêu không biết nói sao, nhìn cậu bé ăn rất ngon miệng anh thôi không nói nữa, trong đầu nghĩ tới việc một mình Trình Ly Nguyệt ở nhà, cô sẽ giải quyết ra sao, có khi nào không ăn bữa sáng không?

Cô cứ luôn miệng nói giảm cân, anh thật sự không hề thấy cô béo.

Ăn xong cơm, Cung Dạ Tiêu không muốn chiếm thời gian của ông, một mình xử lý một số thư công việc trong thư phòng, để ông và con dẫn theo Shiba đi dạo.

Có Shiba đi cùng, hai cụ cháu cũng khá vui vẻ.

Cậu nhóc sau khi chạy một vòng trên bãi cỏ, liền ngẩng đầu nói với ông Cung: "Cụ ơi, con có thể dẫn Shiba về nhà nuôi mấy hôm được không?"

"Tại sao thế?" Ông Cung hiểu kỳ hỏi.

"Vì con rất thích Shiba! Con muốn dẫn về nhà làm quen với mami!" Cậu bé có món đồ đẹp, thú cưng yêu quý đều rất muốn chia sẻ với mẹ.

Ông Cung ngạc nhiên vài giây, nhìn đôi mắt khẩn cầu của cháu nội, ông không nỡ nói lời từ chối, hơn nữa cũng chỉ là một con thú cưng mà thôi.

"Được, cho con dẫn về nhà mấy hôm, nhưng con phải cẩn thận, đừng để Shiba cắn người." Ông Cung dặn dò.

"Không đâu, Shiba rất ngoan, rất nghe lời!"

"Ừ, con thích thì tốt!"

Trình Ly Nguyệt một mình ở nhà, không có con, cô thực sự rất làm biếng, bụng đói cô đi lấy mấy lát bánh mì chuẩn bị sẵn cho con ra ăn, sau đó nằm tới trưa, cô buộc phải tới siêu thị mua đồ ăn, từ sau khi sinh con, cô rất ít có cơ hội thoải mái mua đồ, nhưng cô cứ có cảm giác trống vắng, không có cậu nhóc ở bên cạnh cười đùa, cảm thấy tim mình thiếu mất một góc.

Trình Ly Nguyệt mua những thứ mà buổi tối con muốn ăn, còn cô thì ăn gì cũng được.

Buổi chiều, cô cầm giá vẽ, vừa phác thảo một số hình vẽ, vừa ngắm người, linh cảm như thể bị chặn lại, đầu óc không được sáng suốt.

Rốt cuộc cô bị làm sao vậy?

Cô lại nhớ tới việc của con ở nhà họ Cung, ông Cung đối xử với con có tốt không? Cung Dạ Tiêu có nói với ông Cung về việc cô không đồng ý từ bỏ quyền nuôi con không?

Đầu óc cô rối bời với hàng loạt các suy nghĩ.

Không có con ở bên, thời gian cũng trở lên dài đằng đẵng.

Cung Dạ Tiêu đang xử lý tài liệu, ngoài cửa, ông Cung đẩy cửa bước vào, tiếng cười của Tiểu Trạch vẫn ở vườn hoa, có Shiba chơi cùng.

Ông Cung ngồi xuống ghế sofa, gương mặt trầm tĩnh khiến người ta không biết ông đang nghĩ gì.

"Ông sao vậy?" Cung Dạ Tiêu đứng dậy khỏi chỗ ngồi bước tới trước mặt ông.

"Đứa bé này quá mẹ quá!" Ông Cung thờ dãi nói.

"Mỗi đứa bé đều là khúc ruột đứt ra của người mẹ, tình cảm ruột thịt này là mối liên kết bẩm sinh." Cung Dạ Tiêu nói với ông Cung.

Đôi mắt vẫn đục của ông Cung nhìn anh: "Dạ Tiêu, lập trường của con cần kiên định, mặc dù hai đứa sống cùng nhau nhưng đừng quên những gì ông đã căn dặn."

Cung Dạ Tiêu thầm giật mình, nhìn ông anh định nói gì nhưng cuối cùng chỉ đáp một tiếng: "Con hiểu."

"Con là gia chủ tương lai của nhà họ Cung ta, cả một gia tộc lớn thế này giao vào tay con, con cần phải quản lý thật tốt, hơn nữa con cũng cần một người phụ nữ xứng với mình, có thể giúp được con." Ông Cung nghiêm khắc nói.

Cung Dạ Tiêu hơi cúi đầu lắng nghe.

"Đứa bé này giống con, tương lai nếu bồi dưỡng tốt cũng sẽ trở thành một người thừa kế xuất sắc, cơ nghiệp trăm năm của nhà họ Tiêu chúng ta có thể từng bước đi tới ngày hôm nay đều dựa vào người thừa kế được lựa chọn đúng đắn, tới thế hệ ba con không ai có tài, con kế thừa sản nghiệp cách một thế hệ, hy vọng của ta dồn hết vào con, sau đó sẽ giống như con kế nghiệp cha, thuận lợi giữ vững tài sản của gia tộc, như vậy là tốt nhất." Ý của ông Cung là bồi dưỡng Tiêu Trạch, tương lai kế nghiệp.

Cung Dạ Tiêu hơi ngạc nhiên, xem ra ông rất coi trọng Tiêu Trạch, hơn hẳn so với những gì anh dự đoán.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc ông vô cùng mong muốn Tiêu Trạch quay về nhà họ Cung.

"Ông, Tiêu Trạch còn quá nhỏ, ông đặt hi vọng lên vai nó là không thỏa đáng." Cung Dạ Tiêu muốn dập tắt suy nghĩ này của ông Cung.

"Ông là người một chân bước vào quan tài rồi nhưng mắt vẫn không thể nhìn nhầm, nhìn đứa bé ba tuổi có thể đoán biết được cả đời nó, đứa trẻ này thành tựu không thể lường trước được." Kỳ vọng của ông Cung vào Tiêu Trạch còn cao hơn so với mấy chất nội khác.

Cung Dạ Tiêu nhướn mày nói: "Tiêu Trạch xuất sắc như vậy, công lao của mẹ bé là rất lớn."

"Mẹ của đứa bé này đúng là đã dạy bảo nó rất tốt, nhưng vì đây là con nhà họ Cung nên mặt di truyền càng mạnh hơn."

Cung Dạ Tiêu tưởng rằng ông mình sẽ bị lay động bởi việc giáo dục rất tốt của Trình Ly Nguyệt, xem ra ông vẫn rất kiên định ý kiến của mình, không hề thay đổi.

Anh không nói tiếp vấn đề này nữa mà quay sang nói việc ở công ty, chuyển hướng chú ý của ông, trò chuyện một lát ông Cung lại đi chơi với Tiêu Trạch, Cung Dạ Tiêu khẽ thở dài, cầm điện thoại đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Cô rất tùy tiện

Đi một mạch đến vườn hoa trên sân thượng, anh gọi vào số điện thoại của Trình Ly Nguyệt.

Bên kia, Trình Ly Nguyệt bắt máy rất nhanh: "Alo, Tiêu Trạch sao vậy?"

Cung Dạ Tiêu hí hóp mắt, cô ấy luôn canh điện thoại, và lại, vừa bắt máy là lo lắng cho con trai? Xem ra, đối với việc dẫn con đến nhà họ Cung, cô vẫn thấy rất không yên tâm.

"Đừng lo lắng, Tiêu Trạch chơi rất vui." Cung Dạ Tiêu an ủi, sau đó hỏi tiếp: "Em ở nhà một mình, buổi trưa đã ăn gì rồi?"

"Có tùy tiện ăn bữa chút gì đó rồi." Giọng nói của Trình Ly Nguyệt trở về với trạng thái bình tĩnh.

"Tùy tiện? Em tùy tiện với bản thân như thế sao?" Cung Dạ Tiêu khẽ chế giễu.

"Tôi là một người tùy tiện như thế đấy!" Trình Ly Nguyệt tức tối.

"Sao không thấy em tùy tiện tặng bản thân cho tôi nhỉ?" Cung Dạ Tiêu triệu chọc cô.

Trình Ly Nguyệt cầm nín vài giây: "Anh gọi điện thoại cho tôi làm gì? Không phải vì chuyện của Tiêu Trạch sao?"

"Chẳng lẽ chủ đề nói chuyện của hai chúng ta bắt buộc cứ phải xoay quanh con trai à? Hai người không thể nói chuyện đàng hoàng được sao?"

Đầu dây bên kia Trình Ly Nguyệt, "... " không lên tiếng mười mấy giây.

"Trình Ly Nguyệt, em thật sự không có gì để nói với tôi sao?"

"Nói cái gì?" Trình Ly Nguyệt hỏi ngược lại.

Cung Dạ Tiêu lập tức để lộ ra vẻ mặt chán nản, chẳng lẽ còn phải cần anh dạy cô? Bỏ đi, kiểu nói chuyện này, anh cũng cảm thấy vô nghĩa.

"6 giờ tối tôi sẽ dẫn con về, nhớ nấu bữa tối, nấu ngon một chút." Cung Dạ Tiêu bực bội cúp máy.

Trong chung cư, Trình Ly Nguyệt mặc bữa một bộ đồ ngồi xuống sofa, nhìn điện thoại bị cúp máy ngang, cô bĩu môi, xem giờ, đợi đến 6 giờ.

Chạng vạng, khi Cung Dạ Tiêu nghe thấy con trai muốn dẫn Shiba về nhà, anh ngăn cản ngay, dù sao trong nhà không giống như vườn hoa, dẫn chó về rất tốn diện tích, còn tại trước cửa nhà họ Cung, một chiếc xe chạy vào, người bước xuống xe là Cung Nghiêm - con trai thứ hai của ông cụ Cung, cũng là chú cả của Cung Dạ Tiêu, tuổi tác hơn 50, khí thế vững vàng, đồng thời cũng là đối thủ mạnh nhất của Cung Dạ Tiêu trong cuộc chiến tranh giành người thừa kế này.

Nhưng, từ khi Cung Dạ Tiêu kế nhiệm, hai năm nay ông ta đã nguội bót, trong tay họ cũng có công ty đang hoạt động, nhưng vốn chẳng so là gì so với gia tộc tài phiệt đầu tư khắp toàn cầu như Tập đoàn Cung Thị.

Vào 4 năm trước, Cung Nghiêm từng phát động đoạt quyền, khi ấy ông cụ Cung đang lâm bệnh nặng, cuối cùng, ông cụ Cung mệnh khỏe vượt qua được, cũng nhìn rõ dã tâm của người con thứ hai này, vào lúc ấy ông mới kêu đưa cháu Cung Dạ Tiêu tham gia vào cuộc chiến tranh giành vị trí người thừa kế.

Hôm nay, tuy nhà họ Cung đã sống yên bình lặng, nhưng vẫn bên trong vẫn còn mối lửa tiềm tàng, ít ra theo Cung Dạ Tiêu thấy, hai người chú của anh vẫn không đủ an phận.

Khi Cung Dạ Tiêu bế con trai bước ra, thì gặp phải Cung Nghiêm đang đi tới, ánh mắt Cung Dạ Tiêu tối xuống.

Cung Nghiêm thì lại cười ha ha, "Dạ Tiêu, đây là đứa chất mà ông cụ nhắc đến đúng không! Quả nhiên trông rất giống cháu!"

Cung Dạ Tiêu nhàn nhạt gọi một tiếng: "Chú."

"Giỏi lắm, con trai đã lớn thế này rồi."

"Đi trước đây." Cung Dạ Tiêu bế con trai nghiêng người rời đi.

Ý cười trong mắt Cung Nghiêm biến mất nhanh chóng, nhìn đứa bé trong lòng Cung Dạ Tiêu xoay đầu lại nhìn ông ta, ánh mắt ông ta tóe lên cảm xúc phức tạp.

Cung Dạ Tiêu ôm con trai ngồi vào xe vệ sĩ, xe chạy như bay rời khỏi nhà họ Cung.

Trong chung cư, Trình Ly Nguyệt cúi đầu nhìn thời gian, sắp 6 giờ rồi, sao con trai vẫn chưa trở về?

Đang vừa nói, thì có tiếng dẫu vân tay vang lên từ ngoài cửa, sau đó, cậu bé chạy vào, Trình Ly Nguyệt bế cậu lên hôn chóc chóc hai cái.

"Mami, mami..." Cậu bé ôm lấy cổ cô, cọ cọ như chú chó nhỏ, vô cùng thân mật.

Cung Dạ Tiêu bước vào, không khỏi thấy hâm mộ nó, vừa về là vừa hôn vừa ôm mẹ nó, còn anh thì chẳng được đãi ngộ gì hết.

"Được rồi, đi chơi trước đi! Mami đi nấu cơm đây." Trình Ly Nguyệt thả cậu bé xuống, ngẩng đầu, nhìn Cung Dạ Tiêu đang đứng ở bên cạnh nhìn cô, cô chớp mắt: "Sao thế?"

"Hình như tôi quên mất nụ hôn chào buổi sáng." Cung Dạ Tiêu hí hóp mắt, nhớ lại.

Trình Ly Nguyệt phũ phàng trách nhiệm ngay: "Là anh quên đấy, không phải tôi, dù sao tôi cũng sẽ không chủ động đâu, lần sau anh nhớ nhắc tôi vậy!"

Nói xong, cô thấy hơi đắc ý, đi vào bếp, người đàn ông sau lưng thì cầm nín đỡ trán, xem ra, chuyện này, tuyệt đối không thể quên được.

Một bữa chay mặn 4 món 1 canh được dọn lên bàn, Cung Dạ Tiêu ngồi xuống, tuy không ngon miệng thịnh soạn, nhiều nguyên liệu quý giá như của nhà họ Cung, nhưng anh lại ăn những ba bát cơm, quét sạch thức ăn, may mà Trình Ly Nguyệt nấu đủ cơm, nếu không cô và Tiểu Trạch ăn gì đây?

Buổi tối, lúc Cung Dạ Tiêu tắm cho Tiểu Trạch, Trình Ly Nguyệt bước vào rửa mặt, thì thấy cậu bé vội vàng che "cậu em" lại, Trình Ly Nguyệt dờ khóc dờ cười, "Mami đã xem mấy năm rồi, nhìn thêm một cái có sao đâu?"

Cậu bé cười hi hi, nhưng lại che rất kín kẽ, Cung Dạ Tiêu đang khom người thoa sữa tắm lên người cậu bé, nghe thấy thế, nín cười.

Trình Ly Nguyệt chọc ghẹo, "Nhỏ như thế, mami cũng không muốn xem đâu!"

Cậu bé vừa nghe, gắp lên: "Mami, baba nói chỗ này sẽ lớn lên đó! của baba rất to, không tin mẹ có thể nhìn thử!"

Trình Ly Nguyệt xoay người, cả người cứng như đá, cô lúng túng nói: "Mami không thèm xem đâu!"

Lần này, anh không thể nhìn được nữa, cất tiếng cười vang.

Tiếng cười vui vẻ nam tính vang vọng trong phòng tắm.

Trình Ly Nguyệt xoay đầu trừng mắt nhìn anh: "Không được cười!"

Cậu bé chớp đôi mắt long lanh to tròn, không biết baba đang cười gì, cũng không biết mani đang tức điều gì, tóm lại cảm giác thật ngơ ngác.

Trình Ly Nguyệt không rửa mặt nữa, nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không cô sắp bị con trai chọc tức chết và bị anh ta cười nhạo chết mất thôi.

Nếu không phải vì con trai tuổi còn quá nhỏ, thì cô thật sự rất muốn giáo dục giới tính cho nó, để nó biết được những gì nên nói, những gì không nên nói.

Cậu bé tắm rửa xong, Cung Dạ Tiêu một tay lo liệu đến khi cậu đi ngủ, Trình Ly Nguyệt thì trốn trong phòng không muốn ra.

Khoảng 10 giờ tối, cửa phòng cô bị gõ vang, lúc này Trình Ly Nguyệt đang thay đồ ngủ chuẩn bị lên giường.

Cô biết ngoài cửa là Cung Dạ Tiêu, cô mở hé cửa, đủ chỗ để lộ cái đầu ra: "Sao vậy?"

"Tôi đến nhắc nhở em, hôn ngủ ngon." Cung Dạ Tiêu cũng tắm xong rồi, anh mặc một chiếc áo ngủ màu đen, thất lưng lỏng lẻo, cứ như cố ý không thắt chặt vậy, để lộ ra cơ ngực săn chắc, và cả xương quai xanh gợi cảm.

Nếu anh đi làm trai bao, chắc chắn rất đắt khách, Trình Ly Nguyệt nhìn dáng vẻ hấp dẫn quyến rũ của anh, trong đầu bỗng nảy lên suy nghĩ này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Tức giận mà còn tặng hoa

Trình Ly Nguyệt cắn môi, mở cửa ra, nhìn anh nói: "cúi đầu xuống."

Cung Dạ Tiêu híp mắt, nhìn cô bằng một ánh mắt giễu cợt: "Tôi hơi lo lắng về chiều cao sau này của con trai, có khi nào sẽ bị cô lùn như em kéo thấp xuống bớt không?"

Hai chữ cô lùn, trực tiếp si nhục cô nàng nào đó, cô tức giận nói: "Chiều cao 1m65 của tôi là chiều cao chuẩn, là do anh dạy thì quá lố, nên mới cao như thế."

Cung Dạ Tiêu nhìn cô bị chọc tức thành một chú dã thủ nhỏ, cánh môi mòng nhếch lên, sau đó, anh giơ tay đẩy cửa phòng ra, tiện thể cũng kéo cô vào trong.

Cửa phòng Trình Ly Nguyệt khê đóng lại, và anh cũng thuận thể đề cô lên khung cửa.

"Nếu chiều cao của em đã không đủ, vậy thì để tôi chủ động cho!" Cung Dạ Tiêu nói với giọng điệu hơi tui thân, nhưng ánh mắt lại tối xuống khá nhiều khi nhìn vào môi cô.

"Không..." Chữ sau cùng, đã bị miệng của anh chặn lại.

Cánh môi vô cùng mềm mại, khiến lồng ngực anh đập mạnh, có một sự thôi thúc muốn chiếm đoạt càng nhiều hơn đang bùng cháy, anh điên cuồng cạy răng môi cô ra.

Trình Ly Nguyệt hô lên, lý trí bị anh cuốn đi từng chút một, cô đẩy anh, vùng vẫy, muốn cự tuyệt...

Nhưng ánh mắt của anh nóng bỏng, nụ hôn mạnh mẽ, căn bản không cho cô cơ hội.

Sự bá đạo của anh, tương phản với vẻ mềm yếu của cô, ánh mắt Trình Ly Nguyệt trở nên mê man...

Thậm chí còn không thể kiềm chế được, phát ra một tiếng rên khẽ.

Cung Dạ Tiêu hôn liên tục 5 phút đồng hồ, Trình Ly Nguyệt để cho anh hôn đến mức cả người mềm nhũn dựa vào lòng anh, nếu không phải cánh tay anh chắc khỏe đỡ lấy cô, thì cô đã té xỉu rồi.

Trong suy nghĩ trống rỗng của Trình Ly Nguyệt, cánh môi quyến rũ của anh di chuyển đến vành tai của cô "Cho tôi được không?"

Mang theo ý khản cầu.

Đôi mắt mông lung của Trình Ly Nguyệt bỗng dừng tinh táo lại, tuy đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng lý trí của cô đã trở về, cô vừa đẩy anh ra, vừa tức giận nói: "Cung Dạ Tiêu, lần sau anh còn dám hôn tôi như thế, tôi sẽ không hôn anh nữa đâu!"

Lúc này ánh mắt của Cung Dạ Tiêu sâu thẳm như muốn nuốt chửng lấy cô.

Trình Ly Nguyệt thờ gập, lồng ngực phập phồng, tức giận nhìn chằm chằm vào anh.

"Đừng nói với tôi, lúc này em không có phản ứng đấy nhé." Khuôn mặt điển trai của Cung Dạ Tiêu xệ xuống, nghiêng răng ép hỏi cô.

Mặt Trình Ly Nguyệt đỏ bừng, cái gì mà phản ứng với không phản ứng chứ, cô là bị ép nhé, cô không phải cục đá, có người phụ nữ nào có thể chịu đựng được nụ hôn của anh?

"Ngay cả con trai chúng ta cũng đã có rồi, em cần gì phải để ý cái này? Chỉ cần hai chúng ta hạnh phúc không phải tốt rồi sao?" Cung Dạ Tiêu hạ giọng dỗ dành.

Trình Ly Nguyệt ngoảnh mặt đi, xoay lưng lại, nói trái với lương tâm: "Ở cùng với anh tôi không hề cảm thấy vui vẻ."

"Trình Ly Nguyệt, em nói thật ư?" Giọng nói lạnh lùng của Cung Dạ Tiêu vang lên từ sau lưng cô.

Con tim Trình Ly Nguyệt nhói lên, cô cắn môi nói: "Đúng, là sự thật."

"Rất tốt." Một tiếng cười lạnh.

Cửa dường như bị mở mạnh ra, sau đó, anh sải bước rời đi.

Trong phòng, Trình Ly Nguyệt cảm thấy hơi lạnh, cô ôm lấy cánh tay, cả người bị bao trùm trong một nỗi lạnh lẽo cô đơn.

Cô biết lời nói vừa nãy đã làm tổn thương anh, nhưng vì sau này ngăn chặn việc gần gũi với một người suốt ngày lẩn lộn trong súng đạn như anh, làm tổn thương anh thì có làm sao đâu? Tóm lại, bây giờ cô chưa có suy nghĩ muốn ở cùng với anh.

Sáng sớm.

Lại đến thời gian đi làm, Trình Ly Nguyệt thức dậy mở cửa, thì nhìn thấy Cung Dạ Tiêu đang bế cậu bé chuẩn bị ra ngoài, dường như không hề có ý muốn đợi cô.

"Mami, sao mẹ lại dậy rồi? Mami ngủ thêm chút nữa đi! Baba sẽ đưa con đi học." Cậu bé nói với cô.

Trình Ly Nguyệt cau mày, Cung Dạ Tiêu có ý gì đây?

Chẳng lẽ là vì câu nói tối qua? Khi cô muốn đi xem vẻ mặt của anh.

Thì cửa đã bị đóng lại, con trai bị anh bế đi rồi.

Trình Ly Nguyệt thấy hơi đau đầu, rõ ràng cô đã đắc tội người đàn ông này, hơn nữa, còn đắc tội một cách triệt để.

Trình Ly Nguyệt không có xe đi làm, cô chỉ đành gọi điện thoại cho Linda, nếu Linda cũng có đi làm thì cho cô quá giang ở đoạn đường lớn phía trước.

Quả nhiên Linda đang đi trên đường, còn 20 phút nữa sẽ đến.

Trình Ly Nguyệt lập tức trở về phòng sửa soạn, áo sơ mi trắng, váy ngắn đen, trong sự đơn giản toát ra hơi thở công sở, bây giờ là mùa thu, cô cũng không có thói quen buộc tóc.

Mái tóc xõa dài trông vô cùng linh động tự nhiên, cô mang một đôi giày đế bằng ra ngoài.

10 phút sau, đợi được xe của Linda.

Ngồi vào trong xe, Linda có hơi kinh ngạc: "Sao vậy? Hôm nay không đi xe của Cung Dạ Tiêu à?"

"Đừng nhắc nữa, em chọc anh ta giận rồi." Trình Ly Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hơi hết cách.

Linda nhìn cô, cười lắc đầu, "Chỉ sợ trên thế giới này, số người có gan đắc tội anh ta không nhiều, em là một trong số đó!"

Trình Ly Nguyệt chẳng muốn sở hữu niềm vinh dự này đâu, cô thật sự hết cách lắm mới đi đắc tội Cung Dạ Tiêu, nếu không, cô cũng muốn chung sống bình yên với anh.

Một đường đi thẳng đến công ty, Trình Ly Nguyệt ngồi vào trong văn phòng, trong đầu toàn nghĩ ngợi về chuyện tối qua với Cung Dạ Tiêu, rõ ràng là anh ta không quan tâm đến ý muốn của cô mà đã cưỡng hôn cô trước, vì sao lúc sau cô nói những lời đó thì anh ta lại tức đến mức độ này?

Rõ ràng là anh ép cô không thể không nói ra mà!

Mâu thuẫn quá!

Trong văn phòng văn phòng tổng tài tập đoàn Cung Thi.

Cung Dạ Tiêu đứng trước cửa sổ sát đất, ánh mắt như hai cột băng nhắm thẳng về hướng tòa nhà thấp tầng đối diện.

Sau lưng, Nhan Dương tiến vào: "Cung Tổng, hôm nay có cần viết thiệp không?"

Khuôn mặt Cung Dạ Tiêu lạnh lùng, xoay đầu nhìn cô ấy.

Nhan Dương bị dọa giật cả mình, Cung Tổng hôm nay sao vậy, ai chọc anh ấy rồi?

"Ý tôi là, viết cho cô Trình, hôm nay anh muốn viết chứ?" Nhan Dương hỏi kỹ càng, sợ anh quên mất chuyện này.

"Không tặng nữa." Cánh môi mỏng của Cung Dạ Tiêu khẽ hé ra.

Nhan Dương thầm kinh ngạc, chẳng lẽ người đắc tội ông chủ, chính là Trình Ly Nguyệt sao?

"Vâng!" Nhan Dương cũng muốn nhanh chóng rời khỏi đây, để tránh bị tấn công bởi lửa giận của ông chủ.

Khi bóng Nhan Dương sắp đến chỗ cánh cửa, thì Cung Dạ Tiêu đột nhiên gọi anh ta lại: "Đợi một chút."

Nhan Dương xoay người lại nhìn anh: "Cung Tổng, anh còn gì cần dặn dò sao?"

Tầm mắt của Cung Dạ Tiêu lại nhìn trở về tòa nhà phía đối diện, hai mắt nhìn chăm chăm xuống dưới: "Hôm nay không tặng hoa, cô kêu tiệm hoa tặng thứ khác đi."

"Thứ khác? Tặng hoa không tốt hay sao?" Cô ấy cảm thấy là phụ nữ, thì chắc chắn sẽ yêu thích hoa!

Cung Dạ Tiêu lạnh lùng lên tiếng: "Cô ấy dị ứng với phấn hoa."

"Vậy thì tặng chocolate đi kèm với thú cưng nhỏ đáng yêu thì sao? Con gái chắc sẽ thích đó! Rất dễ thương." Nhan Dương đưa ra đề nghị.

"Có thể" Cung Dạ Tiêu nhàn nhạt lên tiếng.

"Vậy còn thiệp thì sao?"

"Không viết." Mặt anh lại trở nên nặng nề, cứ như lửa giận lại bốc lên.

Nhan Dương lập tức bước ra ngay, trên mặt toàn là sự chán động, cô Trình chọc anh tức giận đến thế mà Cung Tổng còn muốn tặng quà cho cô ấy? Xem ra, Cung Tổng đối xử với cô Trình này, quả nhiên khác thường!

====
End chương 102

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Dám làm hồng hoa của cô

Nhưng, ai kêu cô Trình là mẹ ruột của con trai anh ấy chứ?

Nếu đã không cần tặng thiệp, Nhan Dương chọn xong ảnh một kiểu bó hoa trong máy tính, gọi điện thoại cho tiệm hoa mang đi tặng.

Tiệm hoa nằm ở gần đây, may mà vẫn còn loại đã bó sẵn, nhân viên tiệm hoa lập tức chạy đi tặng ngay.

Trình Ly Nguyệt đang căn môi, vất nát óc với bức tranh chỉ vừa phác họa được một nửa. Chính vào lúc này, Đường Duy Duy lại đẩy cửa bước vào, trong tay ôm theo một bó hoa, kêu lên đầy kích động: "Chị Ly Nguyệt, người theo đuổi chị đôi kiểu chiêu trò rồi này! Không tặng hoa mà tặng chocolate và đồ chơi thả con! Đáng yêu quá! Chị xem thử đi."

Trình Ly Nguyệt đứng dậy, kinh ngạc nhìn bó hoa do Đường Duy Duy ôm vào, sao đó đột nhiên nhìn sang hướng tòa nhà cao lớn đối diện, ánh mắt ngạc nhiên sững sờ.

Cung Dạ Tiêu tặng ư?

Hôm nay anh tức giận như thế, còn tặng nữa? Hay là anh ta đã đặt từ trước, sau đó tặng đúng theo giờ?

"Ồi! Bó hoa hôm nay không có thiệp!" Đường Duy Duy đặt hoa lên bàn cô: "Thiệp rơi mất rồi sao? Chắc không thể được! Nhân viên tặng hoa không thể ẩu tả như thế được!"

Trình Ly Nguyệt cũng ôm bó hoa xem thử, không có thiệp, cô bỗng nhiên nhớ đến lần nào Cung Dạ Tiêu cũng đều viết thiệp, nhưng lần này không viết, có nghĩa là, mỗi ngày tặng hoa cho cô, anh đều biết, hơn nữa, còn nhớ rõ, chuyện dị ứng với phấn hoa cô nói lần trước, cho nên, hôm nay đổi lại tặng cái này.

Con tim Trình Ly Nguyệt như bị kim đâm, hơi nhói đau.

Cô ôm bó hoa, ngửi vị tạp trần.

Nhất thời chìm vào trong trạng thái ngơ ngác.

Đường Duy Duy vẫn còn đang thèm muốn ăn một viên chocolate, xem ra, Trình Ly Nguyệt rất để ý bó hoa này, vì thế, tất nhiên không nhẫn tâm phá hoại nó rồi.

Dưới tòa nhà công ty Kaman, một chiếc siêu xe màu đỏ phách lối dừng trước cửa, trong xe, Lục Nhã Tinh mặc một bộ váy gọi cảm bước ra khỏi xe, bên ghế phó lái, chị em tốt của cô ta cũng bước xuống trong một bộ thời trang sành điệu.

Cô ta khoanh tay trước ngực nhìn tòa nhà cao không quá 20 tầng trước mắt, tỏ vẻ hơi khinh thường: "Đây là nơi Trình Ly Nguyệt làm việc à! Cũng quá tồi tàn rồi đó! Chẳng cao được một nửa so với tòa nhà của ba tôi!"

"Loại nhân viên quèn như cô ta, còn có thể ứng tuyển được chỗ nào chứ? Chẳng phải là kiểu công ty nhỏ hay sao!" Lục Nhã Tinh hừ lạnh, tháo kính râm xuống đi vào sảnh lớn.

Sau lưng, bạn của cô ta cũng đi vào với vẻ đầy kiêu ngạo, luôn bày ra vẻ khinh thường đối với bất kỳ thứ gì trong tòa nhà này.

"Chào cô, cho hỏi hai cô tìm công ty nào?" Tiếp tân thấy thế, cản họ lại.

Lục Nhã Tinh lạnh lùng nhìn lướt qua: "Chúng tôi tìm ai chẳng lẽ lại phải hẹn trước sao?"

"Không phải, ít ra cũng có thể phiên cô đăng ký một chút chứ?"

"Không cần thiết, chúng tôi là khách hàng của họ." Vẻ mặt của Lục Nhã Tinh kiêu ngạo.

Tiếp tân dù sao cũng chỉ là nhân viên làm công ăn lương bình thường, nhìn hai người này mặc toàn đồ hiệu, lại lái siêu xe đến, cô thật sự không đắc tội được, chỉ đành cười không nói gì, để mặc cho họ đi về hướng thang máy.

Vừa vào thang máy, Lục Nhã Tinh liền ấn vào tầng 10, tầng của công ty thiết kế châu báu Kaman.

Khi Lục Nhã Tinh bước vào, cô ta trực tiếp hỏi một nhân viên trong đó, "Xin hỏi văn phòng Trình Ly Nguyệt ở đâu?"

"Cô tìm nhà thiết kế Trình của chúng tôi có việc gì sao?"

"Tôi là khách hàng của cô ấy."

"Cô đi theo hành lang này, căn phòng số ba từ dưới đếm lên chính là nó." Nữ nhân viên không dám hướng dẫn lộ.

Lục Nhã Tinh nở một nụ cười lạnh, đếm văn phòng, đến phòng thứ ba, thông qua cửa kính cô ta nhìn người phụ nữ đang ngồi ở bên trong, vừa nhìn liền nhận ra đó là Trình Ly Nguyệt.

Cô ta không thèm gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Trình Ly Nguyệt đang vẽ tranh, cô cho rằng là Đường Duy Duy vào đưa tư liệu, nên cô không ngẩng đầu lên, nói: "Đặt trên bàn đi!"

Nhưng sau lưng bỗng vang lên một tiếng cười lạnh: "Trình Ly Nguyệt, đã lâu không gặp, dạo này thế nào rồi."

Giọng nói này khiến Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu lên ngay lập tức, chỉ thấy Lục Nhã Tinh và một cô gái xa lạ bất thiện đứng trước bàn làm việc của cô.

Vẻ mặt Trình Ly Nguyệt bỗng trở nên căng thẳng, ánh mắt cũng tỏ ra độ lạnh: "Xin hỏi cô Lục tìm tôi có việc gì sao?"

Lục Nhã Tĩnh quan sát đánh giá văn phòng bé tẹo, khỏe mỗi nở một nụ cười trào phúng: "Chị dâu tôi nói cô làm việc ở đây, tôi không tin đâu, nhưng không ngờ cô lại lưu lạc đến nông nổi này, trở thành một nhân viên quen của một công ty cón con."

Lời nói của Lục Nhã Tĩnh chứa đầy sự chế giễu, khinh thường, mỉa mai.

Cứ như trong mắt cô ta, Trình Ly Nguyệt giống như một thứ đồ tiện thấp hèn vậy.

Trình Ly Nguyệt hừ lạnh, mỉm cười: "Tôi dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm tiền, có gì đáng để mắt mặt đâu, kẻ mặt mặt là cô chủ như cô mới đúng! Ngồi trong nhà há miệng chờ sung, giờ tay ra có áo mặc há miệng ra có cơm ăn, có gì đáng tự hào đâu chứ?"

Năm xưa Lục Nhã Tĩnh là tiểu thư trong nhà, cứ luôn ngửa tay xin tiền của Lục Tuấn Hiền, chẳng hề có năng lực gì, thậm chí còn lười biếng nhốt thây.

Lục Nhã Tĩnh không ngờ Trình Ly Nguyệt vừa ra tay là đâm vào chỗ đau của cô ta, mặt cô ta biến sắc, nghiêng răng trừng mắt nhìn cô: "Cô nói gì? Một người bị nhà họ Lục đuổi ra khỏi cửa như cô, có tư cách gì ăn nói lung tung về tôi hả?!"

"Đừng nhắc về nhà họ Lục với tôi, người nhà họ Lục các cô, chỉ khiến tôi buồn nôn kinh tởm." Trình Ly Nguyệt tức giận lên tiếng.

Lúc trước Lục Nhã Tĩnh vẫn không tin lời Thẩm Quân Dao nói, cả người Trình Ly Nguyệt dường như đã thay đổi, bây giờ, cô ta đã tin rồi, quả nhiên Trình Ly Nguyệt không còn là kiểu phụ nữ bị bắt nạt không nói tiếng nào như trước nữa, giờ phút này, cô ta ngồi ở đây, toàn thân toát ra một kiểu khí thế mạnh mẽ.

"Nhã Tĩnh, nói nhảm với cô ta chỉ nữa! Không phải cậu nói muốn dạy dỗ cô ta sao? Cậu nói xem nên dạy dỗ cô ta thế nào?" Cô gái bên cạnh cười lạnh, nói.

Lục Nhã Tĩnh bỗng nhiên nhìn thấy bó hoa chocolate đặt trên chiếc tủ nằm cạnh bàn, cô ta chế giễu ngay lập tức: "Chà! Còn không quên dụ dỗ đàn ông nữa à! Còn có người tặng hoa cho cô nữa cơ đấy?" Nói xong, đi đến gần bó hoa.

Trình Ly Nguyệt đang ngồi trước bàn làm việc, cách bó hoa một chiếc bàn, cô thấy Lục Nhã Tĩnh đi gần tới nó, trong lòng hoảng hốt, nôn nóng quát lên:

"Không được đụng vào hoa của tôi."

Cô nói không được đụng vào, Lục Nhã Tĩnh đang rầu vì không tìm được chỗ xuống tay, thứ cô nói không được chạm vào, thì cô ta càng muốn chạm vào, cô ta lập tức ôm lấy bó hoa, xoay đầu nhìn Trình Ly Nguyệt đang tức đỏ mặt bång về mặt đắc ý: "Đề ý bó hoa này như thế, của người tình nào tặng đấy?"

Trình Ly Nguyệt bỗng nhiên siết chặt nắm tay, nhìn cô ta dùng tay chạm vào bó hoa này, khiến cô tức điên lên vậy, cô vội vàng nhào tới giành nó lại.

Lục Nhã Tĩnh thấy cô đề ý đến mức như thế, lập tức ném bó hoa xuống đất, sau đó dùng giày cao gót đạp mạnh hai cái, chocolate lăn ra ngoài, vài viên bị giẫm nát, còn có chú thỏ màu hồng đáng yêu sạch sẽ kia nữa, cũng bị dính một lớp bụi bẩn đen xì.

Con tim Trình Ly Nguyệt đau nhói, bỗng dưng, cô có một niềm thôi thúc điên cuồng muốn xé nát khuôn mặt của Lục Nhã Tĩnh, cô nghĩ như thế, và cũng đã làm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Cô ấy đánh nhau rồi

Cô siết chặt nắm đấm, ngay lúc Lục Nhã Tĩnh chưa phản ứng lại kịp thì đấm mạnh một cái vào mặt cô ta.

Lục Nhã Tĩnh bị đau, nhìn người phụ nữ điên này bằng vẻ mặt không thể tin được, tức giận hét lên: "Cô dám đánh tôi, đồ đàn bà điên nhà cô!" Lúc này Trình Ly Nguyệt chỉ muốn đánh cô ta thôi ư? Cô còn muốn xé nát cô ta ra nữa, nói xong, Trình Ly Nguyệt như bị người đàn bà chanh chua nhập xác, cô túm lấy tóc lấy mái tóc quần xinh đẹp của Lục Nhã Tĩnh, giật mạnh ra sau, trong chốc lát, Lục Nhã Tĩnh hét lên vì đau: "Tiểu Na, mau cứu tôi..."

Cô gái tên Tiểu Na này cũng chẳng thể ngờ đến, Trình Ly Nguyệt sẽ ra tay trước, cô ta giờ tay ra kéo tóc Trình Ly Nguyệt, Trình Ly Nguyệt không màng đến đau đớn, dùng móng tay cào mạnh lên mặt Lục Nhã Tĩnh, cô muốn cào xé Lục Nhã Tĩnh, vì cô ta dám làm hỏng bó hoa của cô.

Đó là hoa của Cung Dạ Tiêu tặng cô.

Nếu là bình thường, cô có thể tặng cho người khác, nhưng bó hoa hôm nay đối với cô mà nói, nó hàm chứa một ý nghĩa rất đặc biệt, không ai được phép phá hoại.

Vậy mà Lục Nhã Tinh lại dám giẫm nát, sao cô không tức giận cho được? "A! Mặt của tôi...đau quá! Trình Ly Nguyệt cô là đồ điên."

Trở tay, Lục Nhã Tinh phản kích, muốn cào mặt cô, Trình Ly Nguyệt nhất thời không đề ý, trên mặt bị móng tay cào một đường. Lúc này, đầu tóc của Trình Ly Nguyệt cũng bị đứt không ít, đau đến mức cô phải đứng dậy, Lục Nhã Tinh thuận thế đẩy cô, khiến trán của Trình Ly Nguyệt đập mạnh vào cạnh bàn.

Máu tươi chảy ra ở vị trí mép tóc trên trán.

Trình Ly Nguyệt đau nhưng không nên một tiếng nào, túm lấy đồ bấm kim trên bàn, đập mạnh vào mặt của Tiểu Na đứng phía sau, Tiểu Na kia ôm mặt kêu đau, mũi bị đập trúng, làm vẹo mắt cái mũi giả cô ta vừa mới làm xong, máu mũi cũng chảy ra ngay tức khắc.

Lục Nhã Tinh vừa mới bò dậy, giày cao gót đập trúng vài viên chocolate cứng, thế là lại ngã ngồi xuống đất, đau đến mức chảy nước mắt, móng sắp nở hoa luôn.

Trình Ly Nguyệt cũng cảm thấy trên mặt có một dòng chất lỏng nóng nóng chảy xuống, cô giơ tay lên sờ, một tay đầy máu, lúc này lý trí của cô mới trở lại, cô nhìn Lục Nhã Tinh ngã chổng vó không đứng dậy được, lại nhìn Tiểu Na ở bên cạnh la ó đau đớn, cô đẩy cửa văn phòng đi ra ngoài.

"A! Chị Ly Nguyệt, trán của chị chảy máu rồi...trời ơi!..."

"Kêu Linda qua đây." Trình Ly Nguyệt cũng cảm thấy hơi choáng váng. Mười mấy giây sau, Linda vội vàng chạy ra từ văn phòng. "Ly Nguyệt, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này, từ trong văn phòng của cô, chỉ thấy hai người phụ nữ tóc tai rối bời, mặt mũi bầm dập, vịn cửa bước đi, người trong công ty mới biết, lúc này Trình Ly Nguyệt đánh một trận lấy một địch hai trong văn phòng.

"Duy Duy, mau đỡ lấy Ly Nguyệt, chúng ta đi đến bệnh viện." Việc Linda thấy quan trọng nhất vẫn là đưa Trình Ly Nguyệt đi bệnh viện. Lúc Trình Ly Nguyệt được Đường Duy Duy và Linda đỡ ra, vết thương trên đầu đã được bịt lại bởi miếng gạc thuốc của một nhân viên tốt bụng đưa tới, nhưng trên mặt Trình Ly Nguyệt vẫn còn dính máu, nhìn vào trông khá đáng sợ.

"Trời ơi! Hai người phụ nữ kia là ai vậy? Em nghe Tiểu Văn nói là khách hàng, cho nên em mới không vào trong làm phiền." Đường Duy Duy giật cả mình, văn phòng lúc nào cũng ồn ào náo nhiệt, từ bên ngoài không thể nhìn rõ bên trong văn phòng của Trình Ly Nguyệt, chỉ có khúc từ 1m5 trở lên mới là thủy tinh trong suốt. Đầu óc Trình Ly Nguyệt vẫn còn tỉnh táo, cô trả lời: "Một trong hai người kia là em gái của Lục Tuấn Hiên, họ đến gây chuyện với tôi."

"Họ ra tay trước sao? Sao em không gọi bảo vệ! Gọi tụi chị cũng được!" Linda vừa lái xe vừa nói. Ai ra tay trước? Nói đến vấn đề ra tay, Trình Ly Nguyệt thấy hơi chán nản, vì sao cô lại đề ý bó hoa đó đến như thế? Cô chỉ nhớ khi chân Lục Nhã Tinh giẫm xuống, lý trí của cô biến mất trong tích tắc, đầu óc đang tức giận chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó chính là phải dạy dỗ Lục Nhã Tinh. Vì thế, mới xảy ra trận đánh chưa đầy 5 phút kia. Nhưng nghĩ đến việc cô đã dùng đồ bấm kim đập vào mặt người phụ nữ, máu mũi chảy bết nhè, lại cào vài đường trên mặt Lục Nhã Tinh, tuy trên trán bị thùng một lỗ, nhưng không hề thua quá nhục nhã. Khi đến bệnh viện, Linda và Đường Duy Duy dẫn Trình Ly Nguyệt đi kiểm tra, băng bó, ngoài trừ việc da đầu hơi đau nhói, thì còn vết thương trên trán, trên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp cũng có vài vết cào bắt mắt.

Linda nhìn cô, thấy hơi bó tay lại hơi đau lòng, Đường Duy Duy cũng bày ra vẻ mặt hổ thẹn, là do trợ lý như cô tác trách gây nên.

Khi khâu vết thương, Trình Ly Nguyệt cũng đau đến mức hít vài ngụm khí lạnh, khâu ba mũi, nhưng cũng may bị thương ở nơi phía trong gần mép tóc, lỗ sau này có để lại sẹo cũng sẽ không ai để ý.

Còn trong công ty Kaman, Lục Nhã Tinh và cô bạn Tiểu Na cũng nhếch nhác không kém, Lục Nhã Tinh đau móng, đau da đầu, trên mặt còn có thêm 5 vết thương rỉ máu, Trình Ly Nguyệt cào mặt cô ta trong lúc đang tức giận, chẳng lẽ lại sẽ nhẹ tay hay sao?

Tiểu Na ôm mũi, nước mắt chảy ròng, mắng chửi: "Đồ điên, đồ điên... Mũi tôi bị hư rồi này, đây đã là lần làm mũi thứ ba của tôi, bác sĩ đã cảnh cáo tôi phải cẩn thận, bây giờ, lệch mất rồi."

Lần này Lục Nhã Tinh thật sự không biết nên an ủi cô ta thế nào, cô ta cũng không ngờ Trình Ly Nguyệt đột nhiên sẽ lên cơn điên, lúc đó cô ta còn thấy sợ nữa là, cô ta nhìn bạn thân của mình: "Chúng ta đi bệnh viện thăm mĩ đi, Để bác sĩ xem thử."

Trong bệnh viện, sau khi băng bó thoa thuốc trên mặt xong, Trình Ly Nguyệt liền trở về, Linda vốn muốn xin nghỉ phép cho cô, đưa cô về nhà, nhưng cô nhất quyết muốn về công ty. Trở về văn phòng, bó hoa bị giẫm nát dưới đất đã bị di lao công dọn sạch sẽ, nhưng dù lao công lại nhặt mấy viên chocolate chưa bị hỏng đặt lên bàn, trong không khí, còn phản phát mùi hương chocolate, trên trán Trình Ly Nguyệt được dán một miếng gạc trắng, nhưng lúc này cô như quên đi cơn đau, chỉ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào mấy viên chocolate này, giờ tay bóc một viên trong số đó, đặt vào trong miệng, mùi vị ngọt ngào, cứ như có thể trị được vết thương vậy.

"Chị Ly Nguyệt, xin lỗi, đều tại em, nếu như em vào sớm hơn một chút, chị cũng sẽ không bị thương." Đường Duy Duy đi vào xin lỗi cô.

Trình Ly Nguyệt cười trấn an: "Không sao, nếu như em vào thì sao chị có thể dạy dỗ hai người phụ nữ kia được chứ?"

"Nhưng chị cũng bị thương rồi mà!"

"Vết thương của chị không sao." Trình Ly Nguyệt lắc đầu.

Đường Duy Duy đi ra, Trình Ly Nguyệt đặt những viên chocolate còn lại sang một bên, nhìn giờ giấc, thấm thoát đã sắp 4 giờ, phải đi đón con rồi. Cũng không biết Cung Dạ Tiêu có đi đón con cùng với cô không. Gọi một cuộc điện thoại cho anh ấy vậy! Trình Ly Nguyệt nghĩ xong, liền cầm di động lên gọi vào số của Cung Dạ Tiêu. Sau 7 giây, giọng nói lạnh lạnh của anh vang lên: "Alo!"

"Buổi chiều có đi đón con không?" Trình Ly Nguyệt hỏi một cách bình tĩnh.

"Tôi không có thời gian, tôi sẽ kêu vệ sĩ đi đón em." Giọng nói có hơi lạnh lùng của Cung Dạ Tiêu truyền đến.

=====

End chương 104

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Mami bị thương rồi

"Được thôi!"

Trình Ly Nguyệt nói xong, đầu dây bên kia cúp máy trước. Trình Ly Nguyệt chớp mắt, cánh mũi cay cay, cứ như bị tui thân vậy đó, nhưng lại không nói ra được là cô bị ai bắt nạt.

4:20 phút, xe của vệ sĩ dừng dưới tòa nhà, lúc Trình Ly Nguyệt lên xe, vệ sĩ quan tâm hỏi một câu: "Cô Trình, trán của cô bị sao vậy?"

"Không sao, không cần thận bị thương thôi." Trình Ly Nguyệt cười trả lời.

Vệ sĩ không hỏi thêm, đón cô rồi chạy về hướng trường học. Trên đường Trình Ly Nguyệt thấy hơi lo lắng, lát nữa cậu bé nhìn thấy đáng vẻ của cô, chắc chắn cũng sẽ đau lòng nhỉ! Cô phải nói dối nó vậy.

Đến trường học, xe của Cung Dạ Tiêu có thể chạy thẳng vào khu tiếp đón, cậu bé và vài đứa trẻ cùng tuổi đang chơi chỗ cầu tuột nhà trẻ. Khi cậu bé nhìn thấy mẹ mình xuống xe, lập tức chạy ủa tới, "Mami..." Cậu bé nhìn thấy miếng gạc trắng trên trán mẹ mình, cậu chạy nhanh hơn "Mami, trán mami bị thương sao? Để con xem nào."

"Không sao, mami không cần thận đụng vào cạnh bàn, chỉ xước một ít da thôi."

"Thế vết cào trên mặt mami là sao thế, ai cào mami vậy?"

Ánh mắt cậu bé sáng quắc, nhìn những vết xước máu trên khuôn mặt trắng nõn của cô, rõ ràng là có người lấy móng tay cào mà ra.

"Mami bắt cào cào trúng đó!"

Cậu bé đau lòng rung rung nước mắt, chẳng bao lâu sau là khóc nức lên. "Không khóc không khóc, mami không sao hết, mami không đau chút nào." Vành mắt Trình Ly Nguyệt ướt nhoe, lần này, cô hoàn toàn đau lòng đứa con trai của mình.

"Là ai bắt nạt mami vậy." Cậu bé vừa khóc vừa hỏi, trông đau lòng chết mất.

"Không sao đâu! Bé cưng, mami không đau chút nào, ngày mai sẽ khỏi ngay thôi." Nói xong, Trình Ly Nguyệt bế cậu lên xe, kêu vệ sĩ đưa họ về nhà. Suốt dọc đường cậu bé cứ nhìn chăm chăm vào miếng gạc của mami mình, miếng gạc ấy trông khá to, vì thế, trong mắt cậu, vết thương chắc chắn cũng rất to.

Trình Ly Nguyệt thì lại nêu lên một vài vấn đề chọc cậu vui, giúp cậu thả lỏng cảm xúc. Nhưng cậu bé càng để ý đến vết thương của mami hơn. "Sao ba không đến đón con?"

"Buổi chiều ba con có việc."

"Vậy ba có biết chuyện mami bị thương không?"

"Không biết, không sao đâu, không cần nói với anh ấy."

Trình Ly Nguyệt cười gượng, loại chuyện này có gì đáng để nói đâu? Lỡ Cung Dạ Tiêu truy hỏi thì cô phải trả lời như thế nào đây? Bởi vì quá để ý đến bó hoa anh tặng, sau đó đánh nhau một trận? Làm trán mình thủng một lỗ sao?

Trong nhà vẫn còn thức ăn, Trinh Ly Nguyệt trực tiếp dẫn còn trai về nhà, hôm nay cả người Trinh Ly Nguyệt đổ đầy mồ hôi, cô cần phải đi tắm ngay, cô nói với cậu bé: "Tiểu Trạch, con chơi trong phòng khách trước, mami về phòng tắm một cái đã nhé?"

"Vâng!" Cậu bé ngoan ngoãn gật đầu.

Trinh Ly Nguyệt đặt túi xách xuống sofa rồi về phòng, cậu bé nhìn mami đi vào trong rồi, cậu lập tức đi đến chỗ túi xách, lấy điện thoại của cô ra, sau đó tìm số điện thoại của Linda, đi về phòng của cậu. Không lâu sau, Linda bắt máy: "Alo, Ly Nguyệt, sao thế? Vết thương vẫn thấy đau sao?"

"Chào dì Linda, cháu là Tiểu Trạch, hôm nay mami cháu đã xảy ra chuyện gì ở công ty vậy?" Giọng nói non nớt của cậu cất tiếng hỏi.

Đầu dây bên kia, Linda kinh ngạc vài giây, "Tiểu Trạch à! Không sao, mami cháu không bị gì hết."

"Dì Linda, dì mau nói cho cháu biết, ai bắt nạt mami cháu vậy?" Cậu bé nôn nóng.

Đầu dây bên kia, Linda hơi do dự, cô ấy không biết nên nói với cậu bé như thế nào: "Tiểu Trạch...đây là chuyện của người lớn, cháu không cần quan tâm đâu nhé?"

"Dì Linda, dì không nói cho cháu biết, vậy thì cháu chỉ đành kêu ba cháu đi đến công ty của dì điều tra rồi, nếu như tra ra được ai đánh mami cháu, cháu nhất định sẽ kêu ba xử lý cô ta!"

Linda im lặng vài giây, xem ra cậu bé này đã để ý chuyện này rồi, cô chỉ đành kể cho cậu nghe: "Hôm nay mẹ cháu đúng là bị hai người phụ nữ bắt nạt, nhưng mẹ cháu cũng đánh họ rồi, nên cháu không cần lo lắng, mẹ cháu đã không có việc gì rồi."

Cậu bé xác định có người bắt nạt mami, cậu gật đầu, nói: "Tạm biệt dì Linda." Nói xong cúp máy.

Sau đó, cậu bé tìm thấy số điện thoại của ba mình, gọi qua. Trong một phòng họp cấp cao tại Tập đoàn Cung Thị, Cung Dạ Tiêu đang lắng nghe báo cáo tổng kết nửa năm, đột nhiên, di động anh đổ chuông, anh cầm lên xem, bên trên hiển thị tên của Trinh Ly Nguyệt. 10 phút trước, vệ sĩ đã báo cáo đưa hai mẹ con họ trở về bình an, vì sao cô vẫn gọi đến thoại đến nửa? Anh cầm điện thoại lên, đặt sát vào tai, không nói chuyện, muốn đợi cho cô lên tiếng trước. Ai biết được khi anh vừa bắt máy, thì đầu dây bên kia lại vang lên một giọng nói non nớt: "Ba ơi!"

"Tiểu Trạch, sao vậy?" Về mặt Cung Dạ Tiêu lập tức dịu xuống, ra hiệu cho cấp dưới đang giải thích dừng lại, anh cất bước ra khỏi cửa phòng họp.

"Ba ơi, ba đang ở đâu? Khi nào ba về, Mami bị thương rồi."

Nghe đến đây, mày kiếm nhíu chặt: "Mami con sao lại bị thương?" "Hôm nay mami ở công ty, bị hai dì xấu xa bắt nạt, bị thương ở trán, trên mặt cũng bị cào, trông đáng thương lắm!"

"Cái gì?" Cung Dạ Tiêu khẽ giật mình.

"Ba mau trở về chăm sóc mami đi!" Cậu bé van nài.

"Được, ba sẽ về ngay." Cung Dạ Tiêu trả lời chắc chắn, sau đó xoay lại nói với Nhan Dương: "Kêu họ giải tán."

Nói xong, anh liền sai bước trở về văn phòng.

Sau khi cậu bé gọi điện thoại xong, liền bỏ điện thoại vào lại trong túi của Trinh Ly Nguyệt, đi vào phòng cô, Trinh Ly Nguyệt đang sấy khô tóc, tóc cô hôm nay bị kéo đứt những mấy chục sợi, giờ này da đầu vẫn còn thấy hơi đau âm ỉ. Trinh Ly Nguyệt sấy khô tóc, dắt con trai ra ngoài, đi tới tủ lạnh: "Tiểu Trạch, mami đi nấu cơm, tối nay con muốn ăn món gì?"

"Mami, làm luôn một phần cho ba đi!"

"Anh ta sẽ không trở về ăn cơm đâu." Trinh Ly Nguyệt nói với vẻ chắc chắn.

"Không, con đoán ba chắc chắn sẽ về, mami cứ làm một phần cho ba đi!"

"Con chắc chắn như thế ư?" Trinh Ly Nguyệt xoay đầu nhìn con trai đầy khó hiểu.

"Vâng! Con chắc chắn." Cậu bé không dám nói chuyện lên gọi điện thoại.

Trinh Ly Nguyệt vẫn hơi băn khoăn xem có nên nấu hay không, có suy nghĩ rồi nói: "Thôi không làm nhé! Đừng lãng phí gạo!"

Cậu bé chớp đôi mắt to tròn, ba đang trên đường trở về, cậu có thể kêu mami đợi thêm một chút rồi mới nấu cơm sau, thế là kéo cô rồi nói: "Mami, không vội nấu cơm, con vẫn chưa đói, chơi với con một lát có được không?" Trinh Ly Nguyệt cũng không đói, nhưng cô lo lắng cậu bé đói bụng, bây giờ nó đã nói không đói, vậy thì cô khoan hãy nấu cơm vậy! Đợi một lát nữa nó đói, nó sẽ ăn nhiều hơn một chút.

=====

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Anh ấy lo lắng

"Được, mẹ đi chơi ghép hình với con."

Ngồi trên tấm đệm trong phòng cậu bé, Trình Ly Nguyệt vừa ghép xong một bức hình hoạt hình, cảm thấy hơi thỏa mãn, nhìn sang bên cạnh, con trai đang ghép một bức hình phức tạp hơn, cô mỉm cười, nhìn con trai ghép.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một bóng người cao lớn đập vào mắt cô.. Cung Dạ Tiêu thờ gấp, ánh mắt nhìn lướt qua Trình Ly Nguyệt đang ngồi dưới sàn, cô búi tóc cao, vùng trán bên trái có dán một miếng gạc dài mấy cm, quả nhiên là đã bị thương.

"Chuyện gì thế này?" Cung Dạ Tiêu đi vào, nhìn chăm chăm vào miếng gạc trên trán cô, trầm giọng hỏi.

Trình Ly Nguyệt giật mình, sao anh ấy lại trở về? Hơn nữa, vừa về là hỏi chuyện vết thương? Trình Ly Nguyệt nhìn con trai, tức giận, trừng mắt nhìn cậu bé

"Tiểu Trạch, có phải con giấu mẹ lên gọi điện thoại cho ba con không?" "Mami, con đau lòng mami mà! Muốn kêu ba trở về chăm sóc mami." Trình Ly Nguyệt thấy hết cách, trên đường cô đã nói không cần rồi, nhưng con trai vẫn gọi điện thoại cho Cung Dạ Tiêu, bây giờ thì hay rồi, cô không biết có nên nói hay không đây.

"Di Linda nói, mami đánh nhau với hai người phụ nữ xấu xa." Tiểu Trạch ngẩng đầu đáp.

Trình Ly Nguyệt giật mình hơn, cậu bé dám gọi điện thoại hỏi Linda, cô hết nói nổi luôn rồi.

Cung Dạ Tiêu ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng như ngọc của cô, hai bên gò má đều có hai vết cào chói mắt, Cung Dạ Tiêu cau mày, nhìn chăm chăm vào vết thương dưới miếng gạc, hỏi: "Chỗ này có nghiêm trọng không?"

"Khâu ba mũi." Trình Ly Nguyệt trả lời, cô cũng không biết mình bị gì nữa.

"Rốt cuộc chuyện là thế nào?"

"Không sao hết, phụ nữ đánh nhau mà thôi." Trình Ly Nguyệt không muốn nói cụ thể.

"Người phụ nữ nào?"

"Thì là hai người phụ nữ đến gây phiền phức cho tôi."

"Họ tên." Cung Dạ Tiêu hỏi tiếp.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, hỏi với vẻ hơi kinh ngạc: "Anh muốn làm gì?"

Cung Dạ Tiêu cau mày nói: "Muốn họ phải trả giá."

Trình Ly Nguyệt lập tức đứng dậy, kéo anh ra khỏi phòng con trai, kéo đến kế bên phòng bếp, cô mới khoanh tay trước ngực: "Cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng chuyện này, thật sự không cần xử lý thêm nữa, hai cái người đánh tôi kia, cũng chẳng đỡ hơn tôi bao nhiêu."

"Là ai?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày hỏi.

"Mặc kệ là ai, Cung Dạ Tiêu, anh đừng nhúng tay vào có được không?" Trình Ly Nguyệt cầu xin anh, chuyện này cứ kết thúc ở đây đi.

"Em không nói, vậy để anh tự điều tra rõ ràng những chuyện đã xảy ra." Cung Dạ Tiêu nói xong, giờ tay ra xoa nhẹ miếng gạc trắng.

Trình Ly Nguyệt sợ đau, cô né đi theo bản năng.

Cung Dạ Tiêu thụ tay về, dừng lại ở bốn vết cào trên mặt cô, ánh mắt lạnh buốt: "Cho dù là ai, đều phải trả giá!"

Trình Ly Nguyệt sùng sốt, anh để ý đến chuyện cô bị thương như thế sao?

Cô chớp mắt, "Rõ ràng sáng nay anh vẫn còn tức giận mà, tại sao lại vẫn tặng hoa đến văn phòng của tôi?"

"Lần này tôi không tặng hoa, em lại vút rồi à?" Sắc mặt Cung Dạ Tiêu nặng nề đi ít nhiều.

"Không có vút, lúc đánh nhau, giẫm nát rồi."

Trình Ly Nguyệt chột dạ rũ hai mắt xuống, có trời mới biết được, cuộc chiến bắt nguồn từ bó hoa của anh đấy! Nếu Lục Nhã Tinh không đụng vào bó hoa đó, thì cô cũng chẳng thèm để ý đến cô ta.

Con người của Cung Dạ Tiêu lại dừng trên trán cô, "Vết thương đụng vào đâu mà tạo thành vậy?"

"Cạnh bàn."

"Có sâu không?"

"Khá sâu." Trình Ly Nguyệt trả lời xong, ngẩng đầu nhìn anh

"Tôi phải đi nấu cơm đây, muốn làm thêm một phần cho anh không?" Cung Dạ Tiêu nhếch đôi môi mỏng, mở miệng nói: "Hôm nay không nấu cơm, ra ngoài ăn một bữa, tôi mời."

Trình Ly Nguyệt kinh ngạc vài giây, hôm nay chảy máu quá nhiều, cô vẫn còn thấy hơi choáng váng, ra ngoài ăn cũng tốt, cô gật đầu: "Đi thôi!"

Đi gọi cậu bé, một nhà ba người xuống lầu, Trình Ly Nguyệt thay một chiếc áo thun dài, mang bừa một đôi giày xăng đan, thả tóc, miêng gạc trắng trên trắng, giúp cô toát ra thêm một vẻ đẹp bệnh trạng.

Cung Dạ Tiêu nhìn cô vài lần, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, cứ như cô trở thành phong cảnh anh xem hoài không hề thấy chán.

Nhà họ Lục, Lục Nhã Tinh từ ngoài cửa bước vào, vì bôi thuốc lên mặt, nên cả khuôn mặt trông cứ bóng nhờn, và lại, tướng đi của cô ta cũng hơi kỳ lạ, bởi vì móng cô ta đang đau đặng vì ngứa.

"Ồi! Trời ơi! Sao con lại thành ra nông nổi như thế này? Ai cào con đó?" Trần Hà đứng dậy khỏi sofa, nhìn khuôn mặt bị cào của con gái mình, giật mình hoảng hốt.

"Còn ai nữa, chính là con ả khôn Trình Ly Nguyệt kia." Lần này Lục Nhã Tinh cũng xem như xui tận mạng, từ bé đến lớn, chưa bao giờ bị ngứa thế thảm đến thế.

Trần Hà đang đau lòng nhìn khuôn mặt như hoa như ngọc bị cào vài đường rỉ máu xấu xí của con gái, nghe thấy thế bèn tức giận nhảy cẫng lên: "Cái gì? Trình Ly Nguyệt cho con bị thương à? Con đi tìm nó?" "Con và Tiểu Na đi đến chỗ cô ta, ai ngờ con khôn Trình Ly Nguyệt kia như con điên, nhào tới đánh con." Lục Nhã Tinh tức đến mức vàng mắt đỏ bừng.

"Vậy con đánh nó rồi à?"

Nói đến chiến tích, Lục Nhã Tinh cười lạnh: "Tất nhiên là đánh rồi, con dùng sức đẩy cô ta một cái, trán cô ta đập vào cạnh bàn, máu chảy đầy mặt luôn đấy!".

"Thế Tiểu Na đâu! Không giúp con à?"

"Cái mũi giả nó vừa mới làm xong bị đánh lệch đi, còn chảy máu mũi nữa."

Khi Lục Nhã Tinh nói đến đây, trên mặt còn hiện lên ý cười, bởi vì mũi của Tiểu Na vừa phẫu thuật thẩm mỹ, thì càng đẹp hơn cô ta rồi.

Trần Hà nhìn kỹ khuôn mặt của con gái mình, "Có để lại sẹo gì không?" "Không đâu, bác sĩ nói chỉ cần thoa thuốc vài ngày, đợi đến khi hết sưng là khỏi rồi. Nhưng con nghĩ trán của Trình Ly Nguyệt chắc chắn phải khâu mấy mũi cơ."

"Đang yên đang lành sao lại đánh nhau vậy? Con cũng không dẫn thêm vài người, để nó bắt nạt con như vậy."

"Con nhìn thấy trên bàn của Trình Ly Nguyệt có một bó hóa bằng chocotale! Con thấy Trình Ly Nguyệt để ý đến như thế, nên con vút xuống đất giẫm thật mạnh, ai ngờ cô ta nhào vào con như lên con điên, sau đó thì đánh nhau thôi."

Lục Nhã Tinh nói xong, cười lạnh, "Sau này con tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta, món nợ này sớm muộn gì con cũng bắt cô ta trả lại."

"Lần sau nhớ mang thêm nhiều người, kêu người khác đi xử lý nó, con đứng bên cạnh xem cho vui là được rồi." Trần Hà dạy bảo.

Trong nhà hàng, bầu không khí không tồi, thức ăn cũng rất ngon, hôm nay Trình Ly Nguyệt đánh một trận, sức ăn càng tốt chán.

Cung Dạ Tiêu gọi tổ yến bồi bổ, Trình Ly Nguyệt cũng không khách sáo, dù sao, không phải do cô mời, không ăn cũng bỏ uống, có vài tư tưởng đen tối.

"Mami có muốn ăn kem của con không?" Cậu bé múc một thìa đưa đến bên miệng của cô.

Trình Ly Nguyệt mỉm cười ngậm lấy: "Ngon quá!"

Cậu bé múc thêm một muỗng, sau đó vui vẻ đưa đến trước mặt Cung Dạ Tiêu, "Ba ơi, ba cũng ăn một miếng đi!"

====
End chương 106

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Bạn trai của cô đẹp trai thật

Trái tim Trình Ly Nguyệt thất lại, mặt cũng đỏ bừng, cái thìa cô vừa ăn qua....

Cung Dạ Tiêu dường như nhìn ra được vẻ ngại ngùng của cô, khi con trai đưa thìa tới, anh đã nhiệt tình ngậm lấy.

Trình Ly Nguyệt thở gấp, anh ta có ý đúng không?

"Đã ăn qua nước bọt của nhau rồi, còn để ý cái này ư?" Cung Dạ Tiêu nhìn cô, nở nụ cười tà ác.

Trình Ly Nguyệt bị sặc, vội vàng nhìn con trai, phát hiện cậu bé đang đắm chìm vào ly kem của cậu, hoàn toàn không nghe họ nói chuyện, cô thở phào, trợn mắt với anh, "Đừng nói bậy."

Ăn xong bữa tối trở về chung cư.

Trình Ly Nguyệt ăn rất no, cô ngồi trên sofa không muốn cử động

Cung Dạ Tiêu dẫn cậu bé vào phòng tắm, tắm rửa cho cậu.

Khoảng 9 giờ tối, dỗ cậu bé đi ngủ.

Cung Dạ Tiêu bước ra, nhìn cô đang ngồi ngây ngẩn trên sofa, anh cau mày bước đến.

"Đừng nói là ảnh hưởng đến não rồi nhé! Ngày mai đi làm kiểm tra cụ thể đi."

Tất nhiên não Trình Ly Nguyệt không bị gì, cô lắc đầu nói: "Không cần đâu."

"Đầu óc vốn đã không tốt, giờ lại bị đụng trúng, thì em lại càng ngu hơn rồi." Cung Dạ Tiêu khoanh tay trước ngực.

"Này, anh có lòng thương xót người khác không hả! Tôi bị thương rồi mà anh cũng cười nhạo tôi?" Trình Ly Nguyệt thấy anh ta đang ngửa đòn mà.

"Người khác đánh em, sao em không chạy? Chịu đánh sưng như vậy? Còn xảy ra trong văn phòng của em nữa, em nói xem có ngốc hay không?" Cung Dạ Tiêu nghĩ thế nào cũng không ngờ được, cô bị hai người phụ nữ đánh trong văn phòng của chính mình, nhân viên bên ngoài của cô đều chỉ đến hóng chuyện thôi sao?

Trình Ly Nguyệt không muốn nói nhiều về chuyện này, bởi vì cô sợ anh sẽ phát hiện bí mật về trận đánh của cô.

"Tôi mệt rồi, về phòng ngủ trước đây." Trình Ly Nguyệt đứng dậy muốn rời đi.

"Nụ hôn chúc ngủ ngon." Anh nhắc nhở.

"Tôi bị thương rồi vẫn phải hôn sao?"

"Môi của em không bị thương." Anh cười khê, đột nhiên chủ động tiến lên, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô.

Trình Ly Nguyệt không hề đề phòng, bị anh hôn một cái, Trình Ly Nguyệt vội đẩy anh ra.

Con tim loạn nhịp, xoay đầu trở về phòng.

Sau lưng cô, nụ cười trên khóe môi Cung Dạ Tiêu biến mất, chuyện này ngày mai anh nhất định phải điều tra cho rõ ràng, dám bắt nạt mẹ của con trai anh, đồng nghĩa với việc triệu chọc anh.

Buổi tối, Trình Ly Nguyệt ngủ một giấc, còn mơ một giấc mơ hết sức bó tay, trong mơ cô cứ luôn nhặt chocolate trong bó hoa của Cung Dạ Tiêu, hơn nữa còn nhặt hoài không hết.

Sáng sớm.

Trình Ly Nguyệt đẩy cửa ra, con trai đã ăn mặc chỉnh tề và đang ngồi trên sofa uống nước với Cung Dạ Tiêu, Trình Ly Nguyệt nói với Cung Dạ Tiêu: "Anh đưa con đến trường đi, hôm nay tôi xin nghỉ phép rồi, lát nữa còn phải đi đến bệnh viện thay thuốc nữa."

"Tôi đưa em đi." Cung Dạ Tiêu nhướn mày.

"Không cần đâu." Trình Ly Nguyệt lắc đầu, không muốn chuyện nào cũng làm phiền anh.

"Mami, để ba đưa mami đi đi! Chúng ta cùng đi nhé!"

Cung Dạ Tiêu nhướn mày nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, đi thay đồ rồi ra ngoài."

Trình Ly Nguyệt suy nghĩ, có xe đi nhờ cũng tốt, về phòng thay quần áo bước ra, ba người xuống lầu.

Đưa cậu bé đến trường xong, Cung Dạ Tiêu chở cô đi ăn sáng, ăn một tiệm mới, nhưng giá cả đắt như nhau, cuộc sống của người có tiền, đúng là người bình thường chẳng bao giờ tưởng tượng nổi.

Trình Ly Nguyệt ăn xong bữa sáng, định đi đến bệnh viện ở gần đây một mình, nhưng Cung Dạ Tiêu vẫn nhất quyết đưa cô đi.

Đến cổng bệnh viện, tìm một chỗ đậu xe, xe của Cung Dạ Tiêu chạy vào, Trình Ly Nguyệt đẩy cửa xuống xe, vẫy tay với anh, "Cảm ơn nhé!"

Trình Ly Nguyệt vừa xoay người đi được vài bước, liền nghe thấy tiếng khóa cửa từ phía sau, cô kinh ngạc quay đầu lại, thấy Cung Dạ Tiêu xuống xe, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần tây vừa người. "Sao anh lại xuống xe rồi?" Trình Ly Nguyệt thắc mắc hỏi.

"Tôi đi thay thuốc với em." Cung Dạ Tiêu nói xong, bước đến bên cạnh cô.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy bất ngờ, một người bận rộn như anh lại sẽ đi thay thuốc với cô sao?

"Không cần đâu, anh cứ đi làm đi! Công ty của anh chẳng phải rất bận hay sao?"

"Vẫn có thời gian đi cùng với em." Cung Dạ Tiêu nhướn mày nói.

Trình Ly Nguyệt thấy anh cứ khẳng khẳng muốn đi cùng, thế là cô đi ở phía trước, một lúc sau, đến phòng thay thuốc hôm qua, trong phòng đều là các y tá trẻ tuổi, sự xuất hiện của Cung Dạ Tiêu, khiến cả căn phòng đang ồn ào bỗng dưng trở nên im lặng một cách kỳ lạ.

Những đôi mắt to tròn dừng trên người anh, con tim của các thiếu nữ đập loạn nhịp.

Trình Ly Nguyệt nhìn một đám y tá ngơ ngác đang nhìn ra phía sau lưng cô, cô thầm cười, quả nhiên Cung Dạ Tiêu có mị lực quá lớn! Nhìn các đôi mắt si mê kia kìa.

"Uh Huh! Tôi đến thay thuốc." Trình Ly Nguyệt gõ cửa, tính kéo hồn các cô nàng y tá mê trai này lại.

Cô y tá thay thuốc cho cô vào hôm qua mỉm cười đi đến, "Đến đây, cô nằm lên giường phòng kế bên đi, tôi sẽ qua ngay."

"Được!" Trình Ly Nguyệt gật đầu, đi đến trước chiếc giường phòng bên cạnh, cô tháo giày nằm lên, Cung Dạ Tiêu đứng bên cạnh cô.

Trong văn phòng bên cạnh, một đám y tá bắt đầu thì thầm to nhỏ, ai nấy đều mang theo cảm giác kinh ngạc.

"Trời ơi! Đẹp trai quá!"

"Đẹp trai quá, ngôi sao nào đúng không!"

"Không thể nào! Tôi chưa từng thấy qua ngôi sao nào đẹp trai có khí chất như thế!"

"Anh ta là bạn trai hay chồng của cô gái lúc này vậy?"

"Trời ơi! Cô ấy hạnh phúc quá!"

Trong phòng kế bên, Trình Ly Nguyệt đang nằm, y tá đang định xé miếng băng gạc trên trán cô xuống, Trình Ly Nguyệt vịn chặt lấy giường theo bản năng, đột nhiên, một bàn tay to ôm lấy bàn tay đang sờ mó lung tung của cô lại.

Tim Trình Ly Nguyệt nảy lên, khi y tá xé miếng gạc xuống, cô chẳng có phản ứng gì, cô liếc nhìn người đàn ông đang khom người xuống nhìn cô.

Cung Dạ Tiêu trầm mặc không nói, ánh mắt dừng lại trên vết thương của cô, cho dù vết thương được khâu như thế nào thì vẫn trông rất xấu xí, ở chỗ

giao nhau của mép tóc, một vết thương dài 3cm xuất hiện, xung quanh hơi bầm tím, nếu không dán băng gạc lên, thì quả thật rất ảnh hưởng đến nét đẹp của cô.

Cho dù anh không để ý cô bị phá tướng, nhưng trên đời này không ai được phép làm tổn thương cô.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu bỗng dưng trở nên âm trầm, Trình Ly Nguyệt không nhìn rõ biểu cảm của anh lắm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm gọt gọt của anh.

Lúc y tá rửa vết thương cho cô, cô rên lên vài tiếng, đau đến mức bấu chặt lấy tay anh, tầm mắt Cung Dạ Tiêu nhìn xuống khuôn mặt nhắm tịt mắt vì đau của cô, ánh mắt lóe lên sự đau lòng.

Sau khi y tá băng bó xong, Trình Ly Nguyệt lấy khăn giấy lau nước thuốc chỗ mép tóc, không biết vì sao, thần kinh căng thẳng khiến cô thấy hơi choáng váng, vừa xuống giường, cả người xây xẩm, được cánh tay chắc khỏe của Cung Dạ Tiêu ôm lấy, cô dựa vào lòng anh.

"Xong rồi, ngày mai đến rửa vết thương thêm một lần nữa là được." Nói xong, cô y tá kích động thốt lên: "Cô ơi, bạn trai của cô đẹp trai thật!"

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt đỏ bừng, trả lời theo bản năng: "Anh ấy không phải bạn trai của tôi."

"À! Vậy chắc chắn là chồng rồi." Cô y tá hiểu sai ý.

=====

End chương 107

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Anh ra mặt thay cô

Cung Dạ Tiêu vui vẻ, cong khóe môi

"Cô nói đúng rồi."

Trình Ly Nguyệt lập tức ngừng đầu trừng mắt nhìn anh: "Đừng nói đùa." Cung Dạ Tiêu dẫn cô rời đi. Cô y tá cầm thuốc trở về văn phòng lớn, báo cáo với các chị em vẫn đang thì thầm to nhỏ:

"Đừng thảo luận nữa, là chồng của cô gái lúc này."

Bỗng chốc, các chị em y tá cảm thấy hâm mộ không thôi.

Trình Ly Nguyệt ngồi vào trong xe của anh, nghĩ đến câu thừa nhận của anh lúc này, cô cau mày nói: "Lần sau anh đừng có thừa nhận bậy bạ có được không, như vậy không tốt đâu."

Cung Dạ Tiêu nhướn mày phản bác: "Thừa nhận tôi là chồng xem, em đi đâu cũng sẽ đều thấy rất hạnh diện."

Trình Ly Nguyệt dở khóc dở cười: "Hình như mọi người vẫn chưa biết anh là ai nhỉ!"

"Chỉ dựa vào khuôn mặt của tôi là đủ rồi." Cung Dạ Tiêu nói với vẻ rất tự tin.

Trình Ly Nguyệt á khẩu, đúng thật, khuôn mặt của anh khi đi đến đâu cũng đều khóa mắt mê người, cho dù anh chẳng phải là người giàu nhất, nhưng cũng đủ khiến người ta phải ngước nhìn. Trình Ly Nguyệt về nhà nghỉ ngơi.

Cung Dạ Tiêu đưa cô đến cửa, rồi về công ty.

Khó lắm mới có được một ngày nghỉ ngơi như hôm nay, cô không muốn nghĩ gì hết, không muốn làm gì hết, chỉ muốn ngủ cả ngày.

Tập đoàn Cung Thị, dưới ánh nắng mặt trời, cao to đồ sộ. Thế nhưng, Cung Dạ Tiêu không đi vào tòa nhà công ty anh, mà đứng dưới tòa nhà công ty Trình Ly Nguyệt. Anh cất bước đi vào, tiếp tân phát hiện anh, còn chưa có gan tiến lên hỏi anh, thì anh đã bước vào trong thang máy, lên thẳng lầu 10.

Văn phòng buổi trưa vẫn còn hơi ồn ào, các tiếp tân cũng nhàn rỗi tám chuyện xoay quanh chủ đề đàn ông, đột nhiên, một bóng dáng cao lớn toát ra khí lạnh sải bước tiến vào. Bốn cô tiếp tân nhìn rõ dáng vẻ của anh, họ đứng phắt dậy

"Anh Cung Dạ Tiêu, xin hỏi anh có việc gì sao?"

Cung Dạ Tiêu nhìn lướt qua họ: "Tôi tìm cấp trên của Trình Ly Nguyệt."

"Anh đến tìm chị Linda à?"

"Đ dẫn đường giúp tôi." Cung Dạ Tiêu ra lệnh cho cô tiếp tân này.

Cô tiếp tân kia vui vẻ bước ra: "Vâng, mời đi theo tôi."

Ba tiếp tân còn lại, đều nhìn chăm chăm bằng ánh mắt hâm mộ gan tị. Khi Cung Dạ Tiêu bước vào, bầu không khí sôi động trong văn phòng, bỗng chốc trở nên sượng cứng, tất cả nhân viên đều quên chuyện đang làm, chỉ nhìn chăm chăm vào anh, một cô gái trong số đó kích động kêu lên: "Cung Dạ Tiêu?"

"Trời ơi! Thật sự là Cung Dạ Tiêu đó!"

Nhất thời, các cô gái đều như sắp bùng nổ.

Ánh mắt trông có vẻ hơi bức bối của Cung Dạ Tiêu, lạnh lùng lướt qua vài cô gái kích động kia. Các cô gái giật mình vội vàng che miệng lại, không dám thờ ơ mạnh, trời ơi! Ánh mắt lúc này của Cung Dạ Tiêu đáng sợ quá!

Đến văn phòng của Linda, tiếp tân gõ cửa, làm động tác mời.

Cung Dạ Tiêu đẩy cửa đi vào.

Linda đang ngồi xem tài liệu trên máy tính, bất ngờ nhìn thấy anh bước vào, cô lập tức đứng dậy, chào hỏi lịch sự:

"Anh Cung, xin hỏi có việc gì sao?"

"Xin chào, tôi đến để tìm hiểu chuyện Trình Ly Nguyệt bị thương vào hôm qua."

Cung Dạ Tiêu tỏ ra khách sáo với người phụ nữ trung niên từng giúp đỡ mẹ con Trình Ly Nguyệt.

Linda thâm kinh ngạc, Cung Dạ Tiêu quan tâm đến chuyện của Trình Ly Nguyệt như thế sao? Cô gật đầu, chỉ vào vào chiếc ghế đối diện: "Mời ngồi."

Linda kể lại những cảnh tượng nhìn thấy khi lao ra khỏi văn phòng vào hôm qua, còn về thân phận người đánh, Trình Ly Nguyệt không nói, hai cô gái kia cũng không hề đăng ký thông tin, vì thể thân phận không rõ. Nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã biết hai cô gái kia là thiên kim tiểu thư nhà nào đó, quần áo ăn mặc vô cùng thời trang sang trọng, còn chạy siêu xe đến nữa.

"Có đoạn clip ghi hình hai cô gái đó không? Gửi cho tôi một bản."

Cung Dạ Tiêu phải điều tra ra được thân phận của hai người kia.

Linda gật đầu: "Vừa hay được lưu ở chỗ tôi, tôi sợ hai cô gái này sẽ kiện công ty, bây giờ tôi sẽ gửi vào di động cho anh."

Cung Dạ Tiêu cầm điện thoại, nhìn hai cô gái bước vào với vẻ hống hách, thấy họ cùng đi vào văn phòng của Trình Ly Nguyệt, loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng đánh nhau, nhưng cụ thể thể nào vẫn không nhìn thấy rõ được. Nhưng, khuôn mặt vốc dáng của hai cô gái này được quay lại khá rõ ràng, muốn điều tra ra thân phận không hề khó.

Cung Dạ Tiêu trở về công ty, ngón tay thon dài gọi vào số nội bộ của trợ lý, Nhan Dương đi vào, anh kêu cô nhanh chóng điều tra ra thân phận của hai cô gái kia.

Hiệu suất làm việc của Nhan Dương luôn rất nhanh, cô ấy đã làm trợ lý cho Cung Dạ Tiêu ba năm, những việc thông thường đều có thể xử lý được.

Mười phút sau, Nhan Dương tiến vào, cầm hai phần tư liệu đưa đến trước mắt Cung Dạ Tiêu:

"Cung Tổng, đã điều tra ra thân phận của hai cô gái này, một người là Lục Nhã Tĩnh - em gái của Lục Tuấn Hiền, người còn lại là Tống Y Nha - con gái của một đại gia kinh doanh một chuỗi cửa hàng"

Cung Dạ Tiêu híp mắt, nhìn tư liệu của Lục Nhã Tĩnh, chẳng trách lại đến gây phiền phức cho Trình Ly Nguyệt, hóa ra là người nhà họ Lục. "Liên lạc với Lục Tuấn Hiền, chuyển cuộc gọi vào đây, cứ nói là tôi tìm anh ta." Cung Dạ Tiêu dặn dò với vẻ mặt nặng nề.

Nhan Dương đẩy cửa bước ra, hai phút sau, điện thoại nội bộ của Cung Dạ Tiêu đổ chuông, anh nhấc máy, giọng của Nhan Dương vang lên: "Cung Tổng Lục Tuấn Hiền đang đợi máy, anh đợi một chút."

Sau đó là tiếng chuyển cuộc gọi, giọng nói có hơi kinh ngạc của Lục Tuấn Hiền vang lên: "Anh Cung Dạ Tiêu, anh tìm tôi?"

"Phiền anh Lục thông báo em gái anh chiều nay đến văn phòng của tôi một chuyện." Cung Dạ Tiêu dặn dò với giọng điệu kiêu ngạo.

Đầu dây bên kia Lục Tuấn Hiền giật mình: "Nhã Tinh em gái của tôi?"

"Đúng vậy, kêu cô ta đến trước 3 giờ chiều, cũng kêu luôn Tống Y Na ô cùng đến đây luôn."

"Xin hỏi anh tìm em gái tôi có việc gì không?" Lục Tuấn Hiền tò mò hỏi.

"Anh chỉ cần thông báo đến em gái anh là được, nếu anh không làm, thì tôi chỉ đánh cừ người đi "mời" thôi."

Chữ "mời" của Cung Dạ Tiêu nói rất lạnh lùng. Khiến người ta vừa nghe thấy liền cảm thấy không hay.

"Cung Tổng yên tâm, chiều nay tôi sẽ đi cùng với em gái đến văn phòng của anh." Đầu dây bên kia Lục Tuấn Hiền lên tiếng.

"Tôi chỉ muốn thấy em gái anh và bạn của cô ấy, 3 giờ, kêu cô ta đừng đến trễ, nếu không...tự chịu hậu quả."

Nói xong, Cung Dạ Tiêu lạnh lùng ấn nút chấm dứt cuộc gọi.

Trong văn phòng Tập đoàn Lục Thị, khuôn mặt điển trai của Lục Tuấn Hiền nặng nề khó coi, hắn ta không ngờ Cung Dạ Tiêu lại tự cao tự đại như thế, dám dùng giọng điệu khinh thường nói chuyện với hắn ta, cho dù Tập đoàn Lục Thị không giàu bằng của anh ta, nhưng tuyệt đối cũng không thể để người khác xem thường được. Lục Tuấn Hiền bốc lửa giận, hắn ta nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi cho em gái hắn Lục Nhã Tinh.

"Alo, anh trai, anh tìm em hả?"

Đầu dây bên kia, giọng của Lục Nhã Tinh vang lên.

"Nhã Tinh, em mau nói cho anh biết, gần đây có phải em đã chọc phải người nào rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Cung Dạ Tiêu tìm đến tận cửa

"Em chọc phải ai chứ! Đâu có đâu!"

"Vì sao Cung Dạ Tiêu lại chỉ đích danh muốn tìm em?"

"Cung Dạ Tiêu?" Đầu dây bên kia Lục Nhã Tinh ngỡ ngàng, nhưng, Cung Dạ Tiêu cái tên như sấm rền bên tai lại khiến cô ta vui mừng không thôi: "Anh ấy tìm em sao?"

"Anh ta kêu em đến văn phòng anh ta vào ba giờ chiều nay, còn nữa, dẫn theo cô bạn tên Tống Y Na gi đó của em."

"Y Na? Tối qua cậu ấy đã ra nước ngoài rồi."

"Ra nước ngoài rồi? Đi làm gì vậy?"

"Cái mũi vừa mới phẫu thuật thẩm mỹ của cậu ta có chút vấn đề, phải đi chỉnh lại, anh, lúc nãy anh nói Cung Dạ Tiêu muốn tìm em sao? Là thật sao?" Giọng nói của Lục Nhã Tinh có cảm giác như đang vui sắp điện. "Em không có chọc phải người nhà họ Cung thật chứ?" Lục Tuấn Hiền hỏi lại, hắn ta quả thật không thể hiểu được vì sao Cung Dạ Tiêu lại đột nhiên tìm em gái hắn, và lại, giọng điệu lúc nãy của anh ta không hề lương thiện tí nào.

"Không có mà! Anh trai, 3 giờ chiều đúng không? Anh yên tâm, em sẽ đi tìm anh ấy, anh nói xem có phải anh ấy thích em rồi không?" Đầu dây bên kia Lục Nhã Tinh cứ ngỡ như thần may mắn đang rơi xuống đầu cô ta. Cung Dạ Tiêu ư! Người đàn ông khiến cho các kim quý tộc cả nước nhớ nhung lại chủ động gọi điện thoại tìm cô ta? Ngoài việc có ý với cô ta ra, thì Lục Nhã Tinh thật sự không nghĩ ra được lý do nào khác. Cô ta bất giác nhớ đến hai năm nay danh tiếng của cô ta trong giới thượng lưu càng ngày càng lớn, cộng thêm vẻ đẹp của cô ta, từ lâu đã có không ít người đàn ông yêu thầm cô ta, chẳng lẽ, Cung Dạ Tiêu cũng là một trong số đó?

Lúc này Lục Nhã Tinh đang ở trong phòng, sau khi sân si một lúc lâu, cô ta mới giật nảy mình lên: "Trời ơi! Mặt của mình, mặt của mình phải làm sao đây! Mình phải đi gặp Cung Dạ Tiêu nữa rồi!" Xem ra, chỉ đành dùng một lớp phấn nền dày cui che đi rồi.

3 giờ chiều, bây giờ vẫn đang là 11 giờ sáng, cô ta vẫn còn thời gian cứu chữa khuôn mặt, và lại, cô ta còn phải chọn quần áo mặc để đi qua đó nữa, không thể lãng phí vóc dáng ma quỷ của cô ta được.

Buổi trưa Cung Dạ Tiêu phải gặp gỡ một khách hàng nước ngoài, vào lúc 11 giờ anh dặn Nhan Dương một việc. Đó chính là, anh đại khái đoán được, Trình Ly Nguyệt ở nhà sẽ không muốn nấu cơm! Vì thế, anh

kêu Nhan Dương đi ra nhà hàng lớn mua vài món ăn và đồ ngọt mang về cho cô. Cung Dạ Tiêu thật sự đoán trúng tính cách của Trình Ly Nguyệt rồi, bây giờ toàn bộ sức lực của cô đều dùng vào việc chăm sóc con trai, cho nên, cô rất lười với bản thân. Nằm trên giường xem tin tức đến 12 giờ, cô chuẩn bị vào bếp nấu bữa thứ gì đó lấp đầy bụng. Vừa ra khỏi phòng, thì chuông cửa reo lên, cô giật mình, ai sẽ đến nhà chứ? Cô nhìn qua mắt mèo, thấy một người trông hơi quen mắt đang cố gắng xách một hộp lớn, hình như là trợ lý của Cung Dạ Tiêu. Trình Ly Nguyệt lập tức mở cửa ra, quả nhiên là Nhan Dương, hai tay đang xách hộp thức ăn, cô ấy cười với Trình Ly Nguyệt

"Cô Trình, đây là thứ Cung Tổng kêu tôi mang đến, cô xách vào đi!" Trình Ly Nguyệt kinh ngạc hỏi

"Đây là gì?"

"Bữa trưa của cô." Nói xong, Nhan Dương đưa cho cô

"Tôi không vào đâu, cô cứ xách vào đi!" Nói xong, nhìn lên vết thương trên trán cô, thầm nghĩ, chẳng trách Cung Tổng lại chăm sóc đến thế, hóa ra, cô đang bị thương ở nhà! Trình Ly Nguyệt thấy cô xách hơi quá sức, vội vàng giơ tay ra đón lấy

"Trợ lý Nhan, cùng vào ăn đi!"

"Thôi, tôi còn có việc, cô cứ ăn thông thả."

Nói xong, Nhan Dương xoay người rời đi.

Trình Ly Nguyệt cảm kích tiễn cô ấy đi, đợi đến khi cô ấy rẽ vào thang máy, cô mới đóng cửa lại. Nhìn 6 hộp thức ăn, Trình Ly Nguyệt thấy hơi buồn cười, sao lại mua nhiều như thế? Một mình cô có thể ăn hết sao? Cô mở từng hộp, hương thơm xông vào mũi, hơn nữa, có cơm có thức ăn, còn có canh và bảy tám món ngọt, Trình Ly Nguyệt nuốt nước bọt, hôm nay Cung Dạ Tiêu thiện tâm bộc phát à! Đối xử với cô tốt như thế. Trình Ly Nguyệt cảm điều khiển từ xa lên, tìm một một phim, vừa xem vừa ăn, rất hưởng thụ.

Nhà họ Lục, Trần Hà ăn cơm xong lên lầu tìm con gái nói chuyện, thì thấy con gái đang loay hoay với một đồng hồ phẩm trên bàn, soi gương trang điểm, bà ta hơi kinh ngạc, nói: "Nhã Tinh, chẳng phải đã kêu con ở nhà nghỉ ngơi rồi sao? Con lại sắp ra ngoài à?"

"Mẹ, nói với mẹ một tin tốt, con gái mẹ có thể sắp được gả vào nhà giàu bậc nhất rồi." Lục Nhã Tinh cười hưng phấn

"Nhà giàu số 1? Nhà giàu số 1 nào?" Trần Hà kinh ngạc hỏi.

"Nhà họ Cung đó! Sáng nay anh trai gọi điện thoại cho con, nói là Cung Tổng muốn hẹn gặp con, kêu con đúng ba giờ chiều đi gặp anh ta, mẹ, con hưng phấn quá, Cung Dạ Tiêu...anh ta nhìn trúng con rồi."

Lục Nhã Tinh nói xong, vừa then thùng vừa chờ mong, còn có niềm vui điên cuồng.

Trần Hà kinh ngạc vài giây, sau đó ánh mắt toát lên vẻ vui mừng: "Thật ư? Cung Dạ Tiêu muốn hẹn gặp con? Cậu ta nhìn trúng con rồi à?"

"Anh trai đích thân gọi điện thoại cho con mà, có thể giả được sao? Chắc chắn là một lúc nào đó, Cung Dạ Tiêu vô tình nhìn thấy con rồi có ấn tượng tốt về con." Lục Nhã Tinh nói xong, lại cẩn thận trang điểm, đặc biệt là che phủ hoàn mỹ những vết cào trên mặt, không hề nhìn ra dấu vết bị thương.

Trần Hà cũng nhìn con gái với vẻ kích động, nếu con gái có thể gả vào nhà họ Cung giàu có bậc nhất, thì hai nhà họ Cung Lục vừa liên hôn, hai đại gia tộc kết hôn, không biết tài phú sẽ tăng lên bao nhiêu cấp độ. Suy nghĩ một hồi, cảm thấy có một thế giới mới đang hiện ra trước mắt Trần Hà.

"Mẹ nhìn vết cào trên mặt con còn rõ nữa không?"

Lục Nhã Tinh lo lắng hỏi, sợ rằng lớp trang điểm không đủ hoàn mỹ xinh đẹp.

Trần Hà đánh giá con gái khuôn mặt con gái mình: "Che hết rồi, có điều lớp phấn hơi dày một chút, nhưng ngũ quan đúng chuẩn là được rồi." "Mẹ, vậy con đi đây nhé, sắp đến giờ rồi."

Nói xong, Lục Nhã Tinh hưng phấn xách túi ra ngoài, cô ta vừa ra khỏi nhà, di động trên bàn bỗng đổ chuông, Trần Hà cầm lên xem, là con trai gọi đến.

"Alo, mẹ, Nhã Tinh có đó không? Kêu nó nghe điện thoại."

"Con bé vừa ra ngoài rồi, ngay cả điện thoại cũng không mang theo." Trần Hà nói xong liền đuổi theo, thì nghe thấy tiếng động cơ xe từ gara xe trong vườn hoa.

"Ôi, nó lái xe đi rồi, con trai à, có phải con nói Cung Dạ Tiêu muốn hẹn gặp nó không? Là thật hay giả vậy?"

"Mẹ, chuyện này con nghĩ mãi mà chẳng hiểu được, tại sao Cung Dạ Tiêu lại đột nhiên tìm gặp Nhã Tinh, và còn một cô bạn của nó nữa, tên là Tiểu Na gì đấy, có phải chúng nó đã gây chuyện gì rồi không?"

"Gây chuyện? Có thể gây chuyện gì chứ? À đúng rồi hôm qua em gái con bị con ả để tiện Trình Ly Nguyệt kia đánh một trận"

Trần Hà nói đến chuyện này thì hầy tức tối trong lòng.

Đầu dây bên kia, Lục Tuấn Hiền bỗng giật mình: "Cái gì? Nhã Tinh đi tìm Trình Ly Nguyệt?"

"Còn chẳng phải sao! Nhã Tinh vì Quân Dao nên nó đi đến văn phòng nói lý lẽ với Trình Ly Nguyệt, ai ngờ con khốn kia chẳng thèm nói lời nào đã nhào vô đánh Nhã Tinh nhà chúng ta, cào bị thương mặt nó, còn sống mũi của Tiểu Na cũng bị đánh chảy máu luôn."

End chương 109

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Lục Nhã Tinh khiếp sợ

"Thế Trình Ly Nguyệt thì sao? Cô ta bị thương rồi à?" Lục Tuấn Hiền nôn nóng hỏi.

Trần Hà lập tức hừ lạnh với vẻ đắc ý: "Nó bị đụng vào trán, Nhã Tinh nói chảy rất nhiều máu, xem như nó đáng đời!".

Nghe xong lời mẹ hần nói, Lục Tuấn Hiền đang đứng trong văn phòng, vẻ mặt căng thẳng, con tức tối dâng trào lên lồng ngực, bây giờ cuối cùng hần ta đã biết vì sao Cung Dạ Tiểu lại chủ động gọi điện thoại cho hần ta rồi, hóa ra là vì em gái hần đánh Trình Ly Nguyệt, anh ta đang tìm nó tính sổ!

"Chết tiệt!" Lục Tuấn Hiền thầm mắng.

Điện thoại vẫn còn nổi máy, đầu dây bên kia Trần Hà tò mò hỏi:

"Tuấn Hiền, con đang mắng gì đấy? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Mẹ, Quân Dao đã nói gì trước mặt hai người rồi?"

"Nó nói trong buổi tiệc kỷ niệm 4 năm ngày cưới của các con, Trình Ly Nguyệt đã sỉ nhục các con! Mẹ nghe mà thấy tức sôi bụng, đáng lý ra lúc đầu nên cho cô ta một bài học, cho rằng người nhà họ Lục chúng ta để bắt nạt làm đúng không!"

Bên kia Trần Hà vẫn đang con nói gì đó

Bên này, Lục Tuấn Hiền đã bắt đầu bực bội, hần ta tức đến mức thờ dòn đập:

"Mẹ, con không nói với mẹ nữa." Nói xong, Lục Tuấn Hiền gọi điện thoại cho Thẩm Quân Dao.

Lúc này Thẩm Quân Dao đang đi spa, nhìn thấy ông xã gọi điện thoại đến, cô ta lập tức trở nên ngọt ngào, bắt máy: "Alo, ông xã à."

"Thẩm Quân Dao, em đang ở đâu?"

"Em đang ở gần công ty anh! Sao vậy?"

"Rốt cuộc em đã nói gì với mẹ và Nhã Tinh vậy, tại sao đã biết Trình Ly Nguyệt và Cung Dạ Tiêu đang bên nhau, mà em vẫn còn dẫn dắt mẹ anh và Nhã Tinh đi gây phiền phức cho Trình Ly Nguyệt hả? Rốt cuộc em đang có âm mưu gì?" Lục Tuấn Hiền tức giận quát mắng.

Trong thẩm mỹ viện, Thẩm Quân Dao giật mình ngồi phất dậy, vội vàng dùng khăn tắm quấn quanh người, hỏi với vẻ chột dạ:

"Sao thế? Em chẳng nói gì cả!"

"Em không nói gì, em có biết Nhã Tinh vì em mà đánh Trình Ly Nguyệt bị thương không, bây giờ Cung Dạ Tiêu đang kêu nó đi đến văn phòng kia kia!"

"Cái..cái gì... Nhưng em không có kêu Nhã Tinh đi đánh Trình Ly Nguyệt mà!"

Tuy Thẩm Quân Dao nên nóng giải thích, nhưng trong ánh mắt lại lóe lên một ý cười xấu xa. Lục Nhã Tinh đi kiểm chuyện với Trình Ly Nguyệt thật à, đánh cô ta bị thương nữa? Thật tốt quá.

"Trở về sẽ xử lý em."

Lục Tuấn Hiền tức giận cúp máy, hần ta cúi đầu nhìn thời gian, đã 2:30 phút, em gái nhất định đã đến tìm Cung Dạ Tiêu rồi, không được, hần ta phải đi cùng, để tránh nó lại gây thêm chuyện gì đó.

Lục Nhã Tĩnh ra khỏi nhà, đi thẳng một mạch đến Tập đoàn Cung Thị, trên đường, cô ta vui như nở hoa, điều này khiến cô ta quên sạch những lời anh trai nói trong điện thoại, cũng quên luôn anh trai có nhắc tới Tống Y Na, bây giờ cô ta chỉ muốn đi gặp Cung Dạ Tiêu một mình. Cung Dạ Tiêu đó! Nhân vật đứng đầu trong bản xếp hạng giàu có, không những có nhan sắc mà có còn tiền có quyền thế nữa. Đúng thật là nhân vật truyền kỳ trong thần thoại, Lục Nhã Tĩnh thường lẫn lộn trong giới thượng lưu, tất cả mọi người phụ nữ đều hy vọng chờ mong có một chút mối quan hệ gì đó người đàn ông này, nếu có thể được anh ta nhìn trúng, quả đúng là nhờ phúc của kiếp trước mà. Thật không ngờ bây giờ Cung Dạ Tiêu lại chủ động liên lạc với cô ta thông qua anh trai cô ta, kêu cô ta sao không phấn khích đến mức sắp phát điên cho được.

Đến Tập đoàn Cung Thị, Lục Nhã Tĩnh dừng xe đi lên, và còn Lục Tuấn Hiền muốn ngăn cô ta thì lúc này lại bị kẹt trên con đường khác đang xảy ra tai nạn giao thông nhẹ, hẳn ta ần cò liên tục, nhưng xe phía trước không hề nhúc nhích, hẳn ta nhìn thời gian, đã 2:50 phút rồi, lúc này em gái chắc chắn đã đi lên rồi.

Cung Dạ Tiêu đã kêu Nhan Dương xuống lầu đợi Lục Nhã Tĩnh từ lâu, Lục Nhã Tĩnh vừa đến, cô ấy đã chú ý được.

"Xin lỗi là cô Lục Nhã Tĩnh phải không? Cung Tổng chúng tôi đang đợi cô." Nhan Dương bình tĩnh hỏi.

"Là tôi, nhờ cô dẫn tôi đi gặp Cung Dạ Tiêu!" Lục Nhã Tĩnh then thùng trả lời.

Nhan Dương cau mày, Lục Nhã Tĩnh cố tình trang điểm ăn diện, cô ta muốn làm gì đây? Chẳng lẽ không biết điều gì đang đợi cô ta sao? Dám đánh Trình Ly Nguyệt bị thương, Cung Tổng đang đợi tìm cô ta tính sổ đây này! Cô ta thì ngược lại, dám ăn diện diêm dúa như thế.

"Chẳng phải cô vẫn còn một người bạn nữa sao? Sao không thấy đến?" Nhan Dương cau mày hỏi.

"Cô ấy xuất ngoại rồi, phải một tháng mới trở về." Nhan Dương quả thật không ngờ đến, người còn lại xuất ngoại rồi.

"Xin hỏi, anh Cung Dạ Tiêu tìm tôi có việc gì vậy?" Lục Nhã Tĩnh quan sát đánh giá Nhan Dương, thấy khí chất tinh tường giỏi giang của cô, chắc là trợ thủ của Cung Dạ Tiêu rồi.

"Tôi cũng không rõ lắm, mời đi bên này." Nhan Dương trả lời, mời cô ta vào thang máy cá nhân của Cung Dạ Tiêu, đi thẳng lên tầng lầu văn phòng tổng tài.

Con tim Lục Nhã Tĩnh trở nên kích động, hai tay đan nhau đặt trước ngực, gò má đỏ bừng, ánh mắt ần chứa thủy triều mùa xuân.

Nhan Dương nhìn mà muốn bật cười, cô gái này hoàn toàn không biết thứ đang đợi cô ta chính là lừa gạt của Cung Tổng.

"Ding!" Thang máy mở ra.

Lục Nhã Tĩnh đứng trong hành lang to lớn, lập tức ồ lên, Tập đoàn Cung Thị quả nhiên khác biệt, hùng vĩ hơn tòa nhà của anh cả không biết bao nhiêu lần.

Ba giờ đúng, Nhan Dương gõ cửa văn phòng Cung Dạ Tiêu, sau đó, cô đẩy cửa ra, nói với Lục Nhã Tĩnh: "Cô Lục, mời cô vào! Cung Tổng của chúng tôi đang đợi cô bên trong."

Lục Nhã Tĩnh bước từng bước tao nhã đi vào trong văn phòng lớn sáng sủa, sau đó, cô ta nhìn thấy một bóng người cao ráo mê người đang đứng trước cửa sổ sát đất, tuy chỉ là bóng lưng, nhưng lại cho người ta một sức uy hiếp lớn mạnh, tôn quý, không thể xâm phạm Lục Nhã Tĩnh khẽ gọi: "Anh Cung Dạ Tiêu, anh tìm tôi?"

Cung Dạ Tiêu biết Lục Nhã Tĩnh bước vào rồi, anh từ từ xoay người lại. Lục Nhã Tĩnh trừng to đôi mắt xinh đẹp, đợi để nhìn thấy khuôn mặt điển trai mê người của Cung Dạ Tiêu, thế mà cô lại bị một đôi mắt sắc bén như ưng nhìn chăm chăm, còn khuôn mặt của Cung Dạ Tiêu, lạnh lùng như băng tuyết, cho dù người đàn ông này có đẹp trai cỡ nào, nhưng giờ phút này thứ cảm giác mà anh ta mang lại cho cô lại giống như rơi vào trong địa ngục.

Trái tim cô ta hoảng loạn, không thể tin được mà nhìn khuôn mặt nặng nề của Cung Dạ Tiêu, khiếp sợ lùi về sau một bước: "Anh Cung Dạ Tiêu, anh... anh tìm tôi có việc gì sao?"

Anh lên tiếng, nhưng không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, "Hôm qua cô và bạn cô đánh một người phụ nữ tên Trình Ly Nguyệt bị thương đúng không?"

Lục Nhã Tĩnh khiếp sợ, nuốt nước bọt, nghe thấy cái tên Trình Ly Nguyệt được thốt ra từ miệng Cung Dạ Tiêu, cô ta ngơ ngác: "Anh...anh quen biết Trình Ly Nguyệt?"

Cung Dạ Tiêu cười lạnh, thẳng thắn thừa nhận: "Cô ấy là người phụ nữ của tôi."

"Cái gì?"

Lục Nhã Tĩnh trừng to hai mắt, có cảm giác như bị đánh phủ đầu. Trình Ly Nguyệt là người phụ nữ của Cung Dạ Tiêu? Sao có thể được? Thứ giày rạch như Trình Ly Nguyệt lại có thể dụ dỗ được Cung Dạ Tiêu? Lục Nhã Tĩnh có ngốc, thì lúc này cũng hiểu được tình hình rồi, Cung Dạ Tiêu tìm cô ta chỉ là vì muốn ra mặt cho Trình Ly Nguyệt.

End chương 110

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Một bó hoa đẩy lên cuộc chiến

Trán cô ta toát mồ hôi lạnh, nhìn khí thế bức người, vẻ mặt lạnh lùng của Cung Dạ Tiêu, vành mắt đỏ bừng, "Hôm qua...hôm qua cũng chẳng phải do tôi ra tay trước, là Trình Ly Nguyệt đánh tôi trước mà, không tin anh có thể đi hỏi cô ta."

Lần này, cô ta chẳng còn dám kiêu căng nữa, cực kỳ muốn nói bản thân thành kiểu người đáng thương nhất, để nhận lấy được sự tha thứ và đồng tình của anh.

Cung Dạ Tiêu cau mày, Trình Ly Nguyệt ra tay trước?

"Cô đã nói gì với cô ấy? Cô ấy ra tay đánh cô trước sao?" Cung Dạ Tiêu nửa tin nửa ngờ, Trình Ly Nguyệt không giống như là kiểu người nóng tính.

Lục Nhã Tinh khóc thút thít, "Bởi vì cô ta bắt nạt chị dâu của tôi, tôi...tôi qua đó tìm cô ta nói lý lẽ, nhưng tôi và chị em của tôi vào văn phòng của cô ta, còn chưa nói được mấy câu thì cô ta đã đột nhiên nhào tới đánh tôi." Nói xong, cô ta còn ôm lấy cánh tay theo, đóng vai kẻ yếu đuối.

Sự lạnh lùng trên khuôn mặt Cung Dạ Tiêu vẫn chưa biến mất, anh hừ lạnh: "Nói cụ thể một chút, có đã nói gì với cô ấy, đã làm gì, đều nói hết ra!"

Ở trước mặt người đàn ông có phong thái mạnh mẽ này, Lục Nhã Tinh thật sự không dám giấu giếm điều gì, bởi vì trên người anh có một kiểu khí chất khiến người ta phải khuất phục.

Cô ta suy nghĩ kỹ rồi nói, "Tôi chẳng nói gì cả! Vì cô ta là vợ cũ của anh tôi mà! Trước đây chúng tôi có một chút ân oán, tôi chỉ nói vài câu kiểu như sao cô ta lại làm việc ở đây, sau đó..." Anh mắt của Lục Nhã Tinh lóe lên mùi âm mưu, "Sau đó, tôi nhìn thấy có một bó hoa được đặt bên cạnh bàn của cô ta, cũng không biết của người dân ông nào tặng nữa, tôi thấy cô ta khá là xem trọng nó, nên cô ý cầm lên, nói muốn vứt đi, cô ta đột nhiên lên cơn điên nhào tới."

"Vậy cô vứt bó hoa đó đi rồi à?" Cung Dạ Tiêu nghe đến đây, ánh mắt phức tạp.

Lục Nhã Tinh chột dạ che giấu, "Tôi không cần thận đến rơi xuống đất rồi."

"Nói sự thật!" Giọng nói của Cung Dạ Tiêu trầm xuống, cơn tức giận dâng trào.

Lục Nhã Tinh giật mình run rẩy, vội vàng nói thật, "Vâng, lúc đó tôi muốn chọc tức cô ta, nên ném mạnh bó hoa xuống đất, sau đó giẫm vài cái, chỉ vì như thế Trình Ly Nguyệt liền ra tay đánh tôi, cô ta cào mặt tôi, lại túm tóc của tôi, giống như một mụ đàn bà chanh chua vậy."

Cung Dạ Tiêu nhìn kỹ khuôn mặt của cô ta: "Mặt của cô bị cào ư?"

"Hôm nay tôi có trang điểm, tôi thật sự bị cào rồi, mũi của bạn tôi cũng bị cô ta đánh vẹo đi luôn."

"Trán cô ấy phải khâu ba mũi." Đôi con ngươi đen láy của Cung Dạ Tiêu lóe lên một tia sáng lạnh lùng.

Lục Nhã Tinh ngưng thở, cô ta sắp bị dọa đến mức sắp ngất đi: "Xin lỗi...tôi không cố ý đẩy cô ta đâu, cô ta kéo tóc tôi, tôi muốn xô cô ta ra thì cô ta lại đụng vào cạnh bàn."

Cung Dạ Tiêu hừ lạnh, "Sáng mai, tôi muốn cô và bạn cô đích thân đến văn phòng của Trình Ly Nguyệt xin lỗi cô ấy, nếu không đi, các cô sẽ không gánh vác nổi hậu quả đâu!"

"Tại sao tôi phải đi xin lỗi cô ta chứ? Chúng tôi cũng bị cào bị thương mà!" Lúc này, Lục Nhã Tinh rất muốn bôi sạch phần nền trên mặt, để Cung Dạ Tiêu nhìn thấy vết thương của cô ta.

"Bởi vì cô ấy là người phụ nữ của Cung Dạ Tiêu tôi, vì thế các cô bắt buộc phải xin lỗi." Cả người Cung Dạ Tiêu toát ra sát khí lạnh lùng.

Lục Nhã Tinh run rẩy, sợ hãi lùi về sau một bước, nhưng nghĩ đến việc phải đi xin lỗi Trình Ly Nguyệt, cô ta vẫn không muốn làm.

"Anh Cung Dạ Tiêu, anh không thể bao che cô ta như thế được! Là cô ta ra tay trước, theo lý mà nói, cô ta phải xin lỗi chúng tôi mới đúng."

"Bó hoa cô làm hỏng là do tôi tặng, chỉ dựa vào việc cô làm hỏng nó cũng đã đủ để bắt cô trả một cái giá đắt hơn, bây giờ tôi chỉ kêu cô đi xin lỗi, nếu

cô còn có ý kiến thì tôi sẽ bắt gia tộc Lục Thị các người chôn theo cùng."

Lục Nhã Tĩnh rùng mình, sắc mặt trắng bệch, cô ta cắn môi, không dám nói gì nữa, "Được...ngày mai tôi nhất định sẽ đi xin lỗi Trình Ly Nguyệt, tôi chắc chắn sẽ đi."

"Còn bạn của cô nữa, sáng sớm mai, nếu cô ta không xuất hiện, tôi sẽ khiến cho người nhà cô ta phải trả giá thay cho cô ta."

"Được! Tôi sẽ thông báo với cô ấy, nếu không có gì, tôi...tôi đi trước đây." Lục Nhã Tĩnh không dám ở đây thêm một giây nào nữa, cô ta sợ nếu còn nhìn thấy khuôn mặt khinh người của Cung Dạ Tiêu, thì cô ta sẽ ngất đi mất.

Lục Nhã Tĩnh rời đi, trong văn phòng, Cung Dạ Tiêu không thay đổi tư thế, đột nhiên, anh mỉm cười, nở một nụ cười khó hiểu.

Cô ấy thật sự để ý đến bó hoa anh tặng đến thế sao?

Để ý đến mức ra tay đánh người trước?

Theo câu hình dung lúc nảy của Lục Nhã Tĩnh, giống một mụ đàn bà chanh chua.

Cung Dạ Tiêu đột nhiên cảm thấy thú vị, hèn gì lại không muốn anh nhúng tay vào chuyện này, thì ra có một lý do không muốn anh biết được.

Anh đi đến chỗ điện thoại, ấn vào số nội bộ, không lâu sau Nhan Dương tiến vào, "Cung Tổng, có gì cần dặn đó sao?"

"Bó hoa có đặt vào hôm qua, chuẩn bị xong cho tôi trước khi tan ca."

"Vâng." Nhan Dương gật đầu đi ra.

Nếu một bó đã bị hỏng, mà cô lại để ý đến như thế, thì anh bù lại cho cô một bó vậy!

Lục Nhã Tĩnh chạy ra khỏi Tập đoàn Cung Thị, cô ta sợ hãi chảy nước mắt, cô ta ngồi vào trong xe, thở hổn hển một lúc, khi tìm điện thoại mới phát hiện điện thoại không có trên người, hình như đã để quên ở nhà, cô ta vội vàng đập ga chạy về nhà.

Khi Lục Nhã Tĩnh về đến nhà họ Lục, Lục Tuấn Hiền đang ngồi trong phòng khách, thấy em gái hân hoan hốt chạy vào, hân ta liền gọi cô ta lại: "Nhã Tĩnh, em sao vậy?"

Lục Nhã Tĩnh liền trút giận lên đầu hân ta, lớn tiếng nói: "Anh, vì sao anh không nói với em, Cung Dạ Tiêu gọi em đến là vì muốn dạy dỗ em, vì sao anh không nói với em mối quan hệ giữa Cung Dạ Tiêu và Trình Ly Nguyệt."

"Anh ta làm gì em rồi?" Lục Tuấn Hiền vội vàng hỏi, vừa quan tâm em gái, vừa quan tâm đến một mối nguy khác.

"Anh ta không làm gì em, nhưng anh ta bắt sáng mai em phải đi xin lỗi Trình Ly Nguyệt, rõ ràng là ả đề tiện kia đánh em trước, vì sao em phải xin lỗi chứ?"

"Vậy em trả lời như thế nào?" Lục Tuấn Hiền cau mày hỏi.

"Em còn có thể trả lời như thế nào nữa chứ? Cung Dạ Tiêu nói, nếu em không xin lỗi Trình Ly Nguyệt, anh ta sẽ ra tay với gia tộc chúng ta, tất nhiên em phải đồng ý rồi."

Lục Tuấn Hiền trầm thờ phào, hân ta an ủi: "Không sao, vậy em đi xin lỗi Trình Ly Nguyệt đi!"

Lục Nhã Tĩnh kinh ngạc nhìn anh cả của mình: "Anh, vì sao anh cũng nói như thế? Đừng nói là anh có tình cảm với Trình Ly Nguyệt nhé!"

Lục Tuấn Hiền biến sắc, "Chuyện này quả thật em đã làm sai rồi, em không nên đi tìm cô ta."

"Nhưng, chẳng phải cô ta bắt nạt chị dâu hay sao!" Lục Nhã Tĩnh bực bội.

Lục Tuấn Hiền trầm lắng đầu, em gái bị người khác lợi dụng mà còn không phát giác ra, lần này Thẩm Quân Dao quả thật rất quá đáng.

"Được rồi, sau này không được làm những chuyện như thế nữa." Lục Tuấn Hiền không muốn làm phức tạp hóa mối quan hệ gia đình.

Lúc này, Trần Hà nghe thấy động tĩnh bên xuống lầu: "Nhã Tĩnh, sao con về sớm thế, sao rồi? Cung Dạ Tiêu đã nói gì với con rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Anh đến bù một bó hoa

"Mẹ, đừng hỏi nữa, con sắp bức mình muốn chết đây này." Lục Nhã Tĩnh tức giận hai mắt đỏ bừng chạy thẳng lên lầu.

Trần Hà kinh ngạc nhìn theo bóng dáng cô ta, xoay đầu lại nhìn con trai: "Nó bị sao vậy?"

"Mẹ đừng hỏi nữa, Cung Dạ Tiêu tìm Nhã Tĩnh lần này, không phải vì anh ta có ý với nó, mà muốn tìm nó tính sổ."

"Tính sổ? Tính sổ gì?" Trần Hà trừng to hai mắt, giật mình hoảng sợ.

"Có một việc chắc mẹ không biết, sau khi Trình Ly Nguyệt về nước thì đã ở chung với Cung Dạ Tiêu rồi, hơn nữa, họ còn có một đứa con." Lục Tuấn Hiền nói thẳng ra, cắn răng nghiêng lợi, không cam tâm.

Trần Hà nghẹn lời tròn mắt, nhìn con trai mình với biểu cảm không thể tin được: "Cái gì? Trình Ly Nguyệt sinh con cho Cung Dạ Tiêu? Chuyện khi nào vậy?"

"Bốn năm trước, khi chúng ta giăng bẫy hãm hại cô ta, người đàn ông ngủ với cô ta chính là Cung Dạ Tiêu." Lục Tuấn Hiền nhắc đến việc này, cảm thấy chán nản không thôi, hóa ra, vào bốn năm trước, hắn ta đã chọc phải một nhân vật tầm cỡ lớn như thế rồi.

Sắc mặt Trần Hà trở nên trắng bệch: "Sao lại trùng hợp đến thế? Sao Trình Ly Nguyệt có thể xảy ra quan hệ với Cung Dạ Tiêu được?"

"Ngày hôm đó, tên trai bao mà con sắp xếp không hề vào phòng, hắn ta nói lúc đó hắn ta nhìn thấy một người đàn ông đẩy cửa bước vào nên hắn ta bỏ đi rồi."

"Vậy sao ban đầu các con...các con không ngăn lại?"

"Tối hôm đó, con thật sự không biết vì sao Cung Dạ Tiêu lại xông vào khách sạn của Tập đoàn Lục Thị chúng ta, hơn nữa, tối đó vì để xóa sạch chứng cứ, toàn bộ camera ghi hình của khách sạn đã bị tắt đi, làm sao biết được Cung Dạ Tiêu sẽ vào căn phòng nào?" Lục Tuấn Hiền càng nói càng tức giận, càng oán hận.

Trần Hà đột nhiên nghĩ đến một việc, cau mày hỏi: "Thế Quân Dao có biết Trình Ly Nguyệt đang quen Cung Dạ Tiêu không?"

"Cô ấy...cô ấy tạm thời không biết." Lục Tuấn Hiền trả lời một cách chột dạ, giấu giếm giúp Thẩm Quân Dao.

Trần Hà gật đầu, "Chẳng trách lần trước khi Quân Dao đến nói với mẹ, nó không có nhắc đến chuyện này, nếu nó biết thì đã không kêu Nhã Tĩnh đi gây chuyện với Trình Ly Nguyệt."

Nghĩ đến đây, đối với người vợ hiện tại, Lục Tuấn Hiền thật sự thấy rất thất vọng, cô ta dám lợi dụng mẹ và em gái hắn như một công cụ, người phụ nữ này thật độc ác.

"Mẹ đi an ủi Nhã Tĩnh đi, kêu nó đừng chạy lung tung, con về công ty trước." Lục Tuấn Hiền nói xong liền đi.

Dưới lầu, Lục Nhã Tĩnh gọi điện thoại cho Tống Y Na, đầu dây bên kia Tống Y Na nói chuyện không được rõ ràng lắm: "Alo, Nhã Tĩnh, cậu tìm tôi à?"

"Y Na, mũi của cậu thế nào rồi?"

"Vừa mới lành lại rồi, Nhã Tĩnh, tôi không dám gặp ai nữa."

"Y Na, có một việc tôi phải nói với cậu, cậu phải nghe cho kỹ, nếu không trong nhà cậu sẽ xảy ra chuyện lớn đấy."

Nói xong, Lục Nhã Tĩnh kể lại chuyện gặp Cung Dạ Tiêu hôm nay, Tống Y Na hoảng sợ hỏi gấp: "Thật ư? Nếu không xin lỗi, anh ta sẽ gây phiền phức cho ba tôi thật sao?"

"Lời Cung Dạ Tiêu nói, cậu còn dám không tin à? Y Na, cậu mau bay về đi, sáng sớm mai, chúng ta cùng đi xin lỗi Trình Ly Nguyệt."

"Người phụ nữ điên kia làm mũi của tôi bị hỏng, giờ tôi còn phải đi xin lỗi cô ta á?" Tống Y Na cũng rất không cam tâm.

"Cung Dạ Tiêu, cậu chọc nổi không? Không nổi thì về đây nhanh lên!"

Nói xong, Lục Nhã Tĩnh cúp máy, hôm nay cứ tưởng rằng Cung Dạ Tiêu để ý đến cô ta, giờ đây cô ta rất muốn đào một cái lỗ chui xuống cho rồi.

Ngày hôm nay, người khác thấy thế nào cô không biết, nhưng đối với Trình Ly Nguyệt mà nói thì hôm nay là một ngày cực kỳ sung sướng, không những được xem vài bộ phim hay, mà còn được ăn uống no say, nằm lười trên sofa cả một buổi chiều.

Sắp đến 5 giờ rồi, cô nghĩ, Cung Dạ Tiêu chắc cũng đã rước con về, tối nay, cô không muốn ra ngoài ăn, bởi vì trên trán được quấn một lớp băng gạc, ra ngoài thấy hơi mất mặt.

Suy nghĩ mãi, thì phía ngoài có tiếng mở cửa vang lên, Trình Ly Nguyệt xoay đầu lại nhìn, thấy con trai mình đang cố gắng ôm một bó hoa chocolate đi vào, bó hoa này rất to, cậu bé ôm rất tốn sức.

"Mami mami, ba tặng hoa cho mami nè!" Sau bó hoa đó là giọng nói hưng phấn của cậu bé.

Trình Ly Nguyệt nhìn, ôi, đây chẳng phải là bó hoa Cung Dạ Tiêu tặng hôm qua đây sao? Giống y hệt nhau!

Cô vội vàng đứng dậy, nhận lấy bó hoa từ tay con trai rồi ôm vào lòng, ngẩng đầu, chạm vào đôi đồng tử đen láy sâu thẳm, Cung Dạ Tiêu đang đi vào, vóc người anh cao ráo và trên môi đang nở một nụ cười kỳ lạ.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, nhìn hoa, rồi nhìn nụ cười kỳ quái của anh, cô thắc mắc hỏi: "Đã chiều rồi anh còn tặng hoa chi nữa!"

Cung Dạ Tiêu nhường mày cười: "Tôi nghe nói bó hoa sáng hôm qua của em bị hỏng rồi, nên tặng bù cho em một bó."

Trình Ly Nguyệt cau mày, thấy kỳ lạ, nói: "Sao anh biết bó hoa sáng hôm qua bị hỏng?" Cô nhớ hình như không có nhắc đến chuyện này nhỉ?

"Tôi đoán được." Cung Dạ Tiêu không dám nói ra, để tránh cô lại quạu với anh.

Trình Ly Nguyệt nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ, anh ta thần thông thế ư! Ngay cả việc này cũng có thể đoán ra được.

Nhưng, ôm lấy bó hoa này, trong lòng cô, vẫn thấy hơi ngọt ngào.

"Mami, chocolate bên trên là thật đúng không? Có thể ăn không ạ?" Cậu bé thêm thỏ thẻ.

"Tất nhiên có thể ăn rồi, và lại còn rất ngon nữa! Con muốn ăn hả?"

"Vâng! Con muốn ăn."

"Vậy được, ăn một cái trước đã, đợi lát nữa rồi ăn cơm sau."

"Vâng!" Cậu bé gật đầu phấn khích, sau đó khi Trình Ly Nguyệt đặt bó hoa lên sofa, cậu bé bắt đầu bò lên, chuẩn bị chọn lấy một cái để ăn.

Trình Ly Nguyệt suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn ai kia, nói: "Sau này đừng tặng nữa. anh tặng nhiều chocolate như thế tôi ăn không hết, rất lãng phí."

"Chẳng phải em thích ăn sao?"

"Phải ăn với lượng vừa phải chứ! Nếu không tôi lại béo lên mất." Trình Ly Nguyệt có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với vóc dáng của mình, bởi vì quần áo của cô đều đi theo bộ, hoàn toàn khảo nghiệm vóc dáng của cô.

Cung Dạ Tiêu hí hóp mắt, đánh giá vóc dáng của cô: "Em đâu có béo?"

Trình Ly Nguyệt phồng má, "Anh nhìn không ra, không có nghĩa là tôi không béo, tối nay ăn cơm ở nhà đi! Tôi mua thức ăn rồi, anh muốn ăn gì?"

"Em cứ quyết định đi." Cung Dạ Tiêu trả lời một cách lười biếng, sau đó, nhìn bó hoa, khoe môi lại im lặng mỉm cười.

Anh thật sự rất muốn nhìn thấy cảnh cô hóa thân thành một mụ đàn bà chanh chua bảo vệ bó hoa anh tặng, tối hôm trước còn đồng dục nói rằng không thích ở bên anh, thế nhưng qua ngày hôm sau, sao lại xem hoa của anh như báu vật, người khác vừa đụng vào là tức giận nhỉ?

Phụ nữ, đúng là kiểu sinh vật nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh thấy hơi khó hiểu.

Cậu bé ngồi trên sofa ăn chocolate, Cung Dạ Tiêu nhìn thấy rồi lập tức quở trách: "Không được ăn chocolate trên sofa."

"Vâng!" Cậu bé lập tức bò xuống, ngồi dưới đất ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Sự thúc ép của anh

Cung Dạ Tiêu không để ý đến cậu bé nữa, anh đi vào bếp, thấy cô nàng nào đó đang rửa rau, có mặc áo thun trắng, búi tóc hờ, ấy vậy mà trông giống dáng vẻ của một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, vừa thanh thuần vừa sạch sẽ.

Trình Ly Nguyệt vừa xoay đầu liền nhìn thấy anh đang neho mắt lại nhìn cô, cô không thèm để ý đến anh, bị nhìn đến mức thấy hơi phiền mới lên tiếng: "Anh đi chơi với con đi!"

"Con trai không cần người chơi cùng, vết thương của em thế nào rồi? Còn đau không?"

"Còn hơi đau." Trình Ly Nguyệt cũng không muốn cậy mạnh, đau thì nhận thôi.

"Em yên tâm, em sẽ không phải chịu đau một cách oan uổng đâu."

"Nghĩa là sao?" Trình Ly Nguyệt nhưn mày, tò mò hỏi.

"Không có gì." Cung Dạ Tiêu không muốn nói cho cô biết chuyện ngày mai sẽ có người đến xin lỗi cô.

Trình Ly Nguyệt nấu ba món một canh, một nhà ba người ăn cơm trong bầu không khí ấm áp, mếp của cậu bé dính đầy chocolate, giống như chú mèo con ăn vụn vậy, Trình Ly Nguyệt cũng không chùi sạch cho cậu đâu, cứ vừa nhìn vừa buồn cười.

Cậu bé ăn cơm, không biết mình trông giống như một chú mèo mướp, đi kèm với một đôi mắt to đen kịt long lanh như bảo thạch, trông vô cùng hài hước.

Trình Ly Nguyệt tò mò hỏi, "Con trai à, hai hôm nay ở trong trường thấy thế nào?"

"Cái gì cũng tốt, nhưng có một điểm không được tốt lắm."

"Là gì?"

"Có vài bạn nữ nói muốn gả cho con, suốt ngày cứ đi theo con."

Trình Ly Nguyệt bật cười thành tiếng: "Cái gì?"

"Mỗi ngày họ đều mang quà cho con, nói là muốn tặng con, toàn là búp bê, còn có kẹo nữa, nhưng con chẳng hề thích búp bê và kẹo một tý nào!" Cậu bé chu môi nói.

Trình Ly Nguyệt nín cười, ngẩng đầu, chạm vào ánh mắt cũng chứa ý cười của anh, hai người nhìn nhau bật cười.

"Con trai à con phải nhớ kỹ, đừng chủ động trêu ghẹo những bạn nữ đó, nếu họ thích con mà con không thích họ, con cứ từ chối một cách thân thiện với họ, biết chưa nào?"

"Vâng! Con biết rồi!" Cậu bé hiểu chuyện gật đầu

"Kiếp này con chỉ thích một mình mami thôi, những người phụ nữ còn lại con chẳng thích chút nào cả, con muốn sống chung cả đời với mami."

Cuối cùng Trình Ly Nguyệt không thể nhịn nổi nữa, cô bật cười thành tiếng: "Được, mami sẽ sống chung cả đời với con."

Cung Dạ Tiêu nổi con ghen, anh nhìn con trai mình: "Không được, đợi đến khi con lớn rồi, tự con đi tìm vợ đi, mami con là của ba."

Trình Ly Nguyệt suýt phun cơm ra ngoài, cô vội vàng che miệng lại, ho dữ dội.

Cậu bé thấy hơi tủi thân, nhìn mami với ánh mắt đáng thương. "Mami, ba nói mami là của ba, vậy con phải làm sao đây! Con không có mami rồi."

"Yên tâm, mami mãi mãi vẫn là của Tiểu Trạch mà." Trình Ly Nguyệt an ủi cậu.

Thế nhưng, anh cười khê: "Hai mẹ con em đều là của tôi."

Trình Ly Nguyệt tròn mắt, gần đây Cung Dạ Tiêu nói quá nhiều những câu nói kiểu này, cô sắp miễn dịch luôn rồi, nếu là trước đây cô vẫn sẽ có ý kiến, nhưng bây giờ anh nói gì đi nữa thì cô đã chẳng cảm thấy kỳ lạ nữa.

Cậu bé ăn xong, Cung Dạ Tiêu chơi với cậu một lúc rồi tắm cho cậu, Trình Ly Nguyệt dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, Cung Dạ Tiêu đang bế cậu bé ra, khăn tắm quấn thành một cục bột nhỏ, để lộ ra khuôn mặt ú nu. Làm người ta rất muốn hôn hai cái.

Trình Ly Nguyệt đi qua sấy khô tóc cho cậu bé, dỗ cậu đi ngủ, dù sao cậu vẫn còn nhỏ, thích nghe kể chuyện. Cung Dạ Tiêu cảm phiền truyện trước khi ngủ về khủng long, đọc cho cậu nghe, Trình Ly Nguyệt cũng ở bên cạnh chăm chú lắng nghe.

Giọng của Cung Dạ Tiêu trầm thấp, mạnh mẽ, đầy từ tính, còn hay hơn nhiều lần so với những nghệ sĩ.

Trình Ly Nguyệt không dám nghe nhiều, cô sợ mình sẽ mê đắm giọng nói của anh mất.

Cô đi ra phòng khách, nhìn thấy bó hoa chocolate bị cậu bé ăn mất một viên, cô cười rồi ôm nó lên, gỡ một viên từ trong đó ra, cắn một ngụm, rất ngon

rất ngọt ngào.

10 phút sau, Cung Dạ Tiêu đỡ cậu bé đi ngủ xong rồi bước ra, nhìn cô đang ngồi trên sofa tắm mắt nhìn về ánh đèn phượng xa, ánh mắt anh dịu dàng đi vài phần, đi tới.

Con tìm Trình Ly Nguyệt căng lên, nhìn anh ngồi xuống bên cạnh, thần kinh của cô bỗng trở nên căng thẳng.

"Ngon không?" Cung Dạ Tiêu hỏi cô.

"Anh muốn ăn không?" Trình Ly Nguyệt hỏi anh, trong tay cô vẫn còn một viên chocolate ăn dở.

Cung Dạ Tiêu đột nhiên khom người xuống, há miệng cắn lấy viên chocolate trong tay cô, Trình Ly Nguyệt giật mình, nhưng viên chocolate vẫn bị ăn cắn đi, hơn nữa, cánh môi mỏng của anh còn ngậm lấy ngón tay của cô nữa.

Trình Ly Nguyệt bức bối: "Tại sao anh lại giành chocolate của tôi? Chỗ này vẫn còn rất nhiều mà!"

Cung Dạ Tiêu nhắm nháp, nói với vẻ hơi đắc ý: "Tôi cứ thích ăn viên em đã ăn qua."

"Biến thái." Trình Ly Nguyệt khê mắng.

"Em cũng thích biến thái?"

"Ai thích biến thái chứ."

"Em"

"Tôi...tôi làm gì có." Trình Ly Nguyệt cảm thấy anh thật vô lý, ăn nói linh tinh.

"Vậy em nói thử xem, tại sao lại đánh nhau với Lục Nhã Tĩnh, và lại còn do em ra tay đánh trước nữa."

Cung Dạ Tiêu bắt đầu nhắc đến chuyện này với cô. Trình Ly Nguyệt trừng to mắt, kinh ngạc nhìn anh, "Sao anh lại biết là tôi ra tay trước? Đừng nói lại là do anh đoán đây"

"Không phải, có người nói cho tôi biết." Cung Dạ Tiêu nhìn cô với ánh mắt mơ màng.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt: "Anh đã tới công ty của tôi?"

"Tôi tìm Lục Nhã Tĩnh, là cô ta nói cho tôi biết." Cung Dạ Tiêu nói thẳng với cô.

Trình Ly Nguyệt giật bắn mình ngồi thẳng dậy, nhìn anh bằng vẻ mặt kinh ngạc: "Cái gì? Anh đã tìm Lục Nhã Tĩnh? Anh tìm cô ta làm gì?"

"Tất nhiên là dạy dỗ cô ta rồi, nhưng cô ta nói là em đánh cô ta trước." Cung Dạ Tiêu nói xong, khuôn mặt anh trở nên tà ác, ghé sát lại gần gương mặt đỏ bừng của cô, "Em nói thử xem, tại sao em lại ra tay đánh trước?"

Gương mặt của Trình Ly Nguyệt lại đỏ hơn, cô chột dạ, xoay đầu đi: "Tôi ghét cô ta nên đánh thôi."

"Vì sao lại ghét cô ta?"

"Cô ta là em gái của Lục Tuấn Hiền, cô ta đến gây chuyện với tôi, chẳng lẽ tôi phải thích cô ta à?"

"Cô ta nói thứ khai mào cuộc chiến là bó hoa mà tôi tặng, cô ta giẫm nát nó, vì thế em nhào lên đánh cô ta, có phải vậy không?" Giọng nói của Cung Dạ Tiêu, vô cùng trầm khàn, vô cùng mê người.

Đầu óc Trình Ly Nguyệt nổ tung, cô muốn cất giấu vẫn bị anh đào ra được, Trình Ly Nguyệt bỗng nhiên thấy túng quẫn không biết phải làm sao!

"Đó là vì...tôi không thích người khác đụng vào đồ của tôi." Trình Ly Nguyệt vẫn còn muốn nói gì đó.

"Nhưng đó là đồ do tôi tặng." Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, anh nhìn chăm chăm vào cô, không muốn để cô trốn tránh tình cảm dành cho anh, cho dù chỉ là sự quan tâm đối với bó hoa của anh tặng.

Trình Ly Nguyệt thở hổn hển, ngẩng đầu chất vấn: "Rốt cuộc anh muốn nói gì? Mặc kệ anh muốn nói gì, tôi chỉ muốn nói sự việc không hề giống như anh tưởng tượng, anh đừng tự mình đa tình."

=====

End chương 113

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Anh đỡ bệnh rồi

"Là do tôi tự đa tình, hay em trốn tránh con tim của mình?" Cung Dạ Tiêu cau mày hỏi.

Trình Ly Nguyệt nhìn anh: "...Bỏ đi, không nói chuyện với anh nữa."

"Trình Ly Nguyệt, đối diện với tình cảm của mình, bộ khó lắm sao?" Cung Dạ Tiêu nắm lấy cổ tay cô, muốn ép cô thừa nhận có một chút hảo cảm dành cho anh.

Con tim Trình Ly Nguyệt run lên, rút tay mình về: "Anh nghĩ nhiều rồi."

"Là tôi nghĩ nhiều hay em không dám thừa nhận? Rõ ràng em có cảm giác với tôi nhưng muốn trốn tránh đến lúc nào đây? Chẳng lẽ thừa nhận thích tôi thì mất mặt đến thế sao?" Cung Dạ Tiêu cười nhạo.

Trình Ly Nguyệt tức giận, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh thật sự nghĩ quá nhiều rồi, hôm qua tôi chỉ là xóc nổi nhất thời, hoàn toàn không giống như anh nghĩ."

"Vi sao hoa bị giẫm hỏng thì em lại ra tay đánh người?" Cung Dạ Tiêu tiếp tục hỏi ép vấn đề này, cô vẫn chưa đưa ra đáp án rõ ràng.

Trình Ly Nguyệt xây xẩm, có thật sự không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

Bởi vì lúc đó, cô quả thật rất phần nộ hành vi phá hỏng bó hoa kia của Lục Nhã Tĩnh, nhưng chỉ vì bó hoa đó là do Cung Dạ Tiêu tặng thôi sao? Cô thật sự không biết.

"Muộn lắm rồi, tôi phải đi ngủ đây." Trình Ly Nguyệt nói xong, rút tay về, muốn về phòng đi ngủ.

Nhưng tay của cô còn chưa rút ra được thì đã bị anh đè xuống sofa.

Trình Ly Nguyệt giật mình kêu lên, nụ hôn bá đạo mạnh mẽ như cuồng phong của anh bỗng nhiên ập tới.

Hơi thở đàn ông nồng nặc, tỏa ra xung quanh, khiến đầu óc của cô trống rỗng.

Anh dường như đã có kinh nghiệm rất phong phú đối với chuyện hôn hít, cho dù có cắn chặt răng thì anh vẫn có cách cạy ra được, cuối cùng quán lấy lưỡi của cô.

Trình Ly Nguyệt sắp phát điên rồi, cô táy máy hai tay muốn đẩy anh ra, anh ta điên rồi sao? Ai cho phép anh hôn cô như thế chứ?

Thế nhưng, anh thấy hơi buồn bực, giữ chặt lấy hai cánh tay đang xô đẩy lung tung của cô.

Lần này, anh có thể yên tâm hôn cô rồi.

Trình Ly Nguyệt tức muốn chết, cô bắt đầu uốn éo cơ thể, hai chân đá lung tung.

Thế rồi kết quả chỉ càng khiến anh hôn sâu hơn, đè càng chặt hơn.

Nụ hôn mãnh liệt khiến Trình Ly Nguyệt không hề có sức chống trả, trốn không được, vùng vẫy cũng chẳng xong, cô giống như một con thú bị nhốt lại, trơ mắt nhìn bản thân bị anh giam cầm.

Con tim căng như dây đàn, có thể đứt đi bất kỳ lúc nào.

Cơ thể cô mềm oặt, rõ ràng là kháng cự với nụ hôn của anh, nhưng vì sao lại có một cảm giác hưng phấn dâng trào lên trong cơ thể cô chứ?

Trình Ly Nguyệt sắp phát điên hơn, người đàn ông này đáng ghét quá, cố ý khiến cô rơi vào tình cảnh nhếch nhác và bất lực thế này.

Sao cô không thấy phản cảm với nụ hôn của anh?

Cô nên phản cảm mới đúng chứ!

Trên môi vẫn là nụ hôn triền miên của anh, nhưng không còn mạnh mẽ như lúc này nữa, mà trở nên dịu dàng hơn, hơi thở nặng nề phả lên đôi môi của cô.

Anh khẽ mút lấy cánh môi của cô, buông cô ra, đầu hơi ngẩng lên, nhìn cô.

Lần này ngực của Trình Ly Nguyệt cũng phập phồng, thở hổn hển, đôi hàng mi rung rung, nhìn thấy dục vọng kinh người trong mắt anh, cô không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

"Cung Dạ Tiêu, đừng bắt tôi phải hận anh, mau thả tôi ra." Cô bình tĩnh lên tiếng, anh đã điên cuồng mất lý trí rồi, nếu cô còn không bình tĩnh lại, thì sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, có thật sự không dám tưởng tượng đến.

"Trừ phi em thừa nhận thích tôi." Cung Dạ Tiêu ra lệnh đầy bá đạo.

"Anh ép tôi thừa nhận thích anh, việc đó có ý nghĩa gì với anh không?" Trình Ly Nguyệt cảm thấy anh làm việc quá ngang ngược, ngay cả loại chuyện này mà anh cũng dùng đến thủ đoạn uy hiếp và ép buộc.

"Có." Anh trả lời rất dứt khoát.

Trình Ly Nguyệt bị đè đến mức sắp không thở nổi, có sợ anh lại hôn tiếp, nên ngoảnh mặt đi, "Được, tôi thừa nhận tôi thích anh, được chưa?"

Tuy nhận lấy được một lời tỏ tình gượng gạo, nhưng tâm trạng của Cung Dạ Tiêu vẫn tốt hơn không ít, có buông tay của cô ra, híp mắt hỏi: "Có làm đau em không?"

"Nói thừa!" Trình Ly Nguyệt bức bối phản bác lại, sai bước trở về phòng.

Tối đêm đó, đúng là một buổi tối tồi tệ.

Thế nhưng đối với anh, tối nay lại là một đêm mất ngủ, cả người anh nóng như lửa nhưng lại chẳng thể làm được gì.

Chỉ có thể về phòng, dội nước lạnh vài lần để dập lửa.

Trong phòng, Trình Ly Nguyệt cũng thấy khó ngủ, trong đầu đến là những lời nói Cung Dạ Tiêu đã nói lúc nãy, còn nữa, anh dám chủ động tìm Lục Nhã Tinh tìm hiểu chuyện này, tại sao anh lại để ý đến như thế? Là vì cô thật sao?

Tình cảm Lục Tuấn Hiền dành cho cô cũng từng rất ngọt ngào hạnh phúc, dù những chiêu trò tiến công vừa dịu dàng vừa bá đạo, nhưng đến cuối cùng lại đâm cô một nhát thật mạnh, khiến cô thương tích đầy mình, vì thế bây giờ, cho dù Cung Dạ Tiêu đối xử rất tốt với cô, nhưng một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng.

Cô thật sự không còn ngây thơ tin rằng một người đàn ông đối xử tốt với cô, yêu cô là thật lòng chứ không phải là vì mục đích khác.

Vì sao Cung Dạ Tiêu lại đối xử tốt với cô chứ?

Suy nghĩ đến nửa đêm cũng chẳng nghĩ ra được gì, còn cô thì đã buồn ngủ, thiếp đi.

Lại là một buổi sáng đẹp trời, Trình Ly Nguyệt chỉ xin nghỉ một ngày, hôm nay cô vẫn phải đi làm.

Mở cửa phòng, thì thấy cửa phòng Cung Dạ Tiêu vẫn mở cửa, phòng cậu bé cũng thế, Trình Ly Nguyệt nhìn vào, không thấy cậu bé, chẳng lẽ nó đang ở trong phòng Cung Dạ Tiêu?

Cô nhìn vào phòng, thấy cậu bé đang nằm trên giường Cung Dạ Tiêu, còn Cung Dạ Tiêu thì vẫn chưa thức dậy như thường ngày, anh ôm cậu bé vào lòng, hai cha con định ngủ tiếp.

"Tiểu Trạch, thức dậy đi học thôi, sao vẫn còn ngủ nướng thế này?" Trình Ly Nguyệt nói với cậu bé.

"Ba vẫn chưa dậy kìa! Con ngủ thêm một lát với ba." Nói xong, cậu bé ôm ba mình, một lúc sau, thốt ra một câu: "Ba ơi sao người của ba nóng thế!"

Trình Ly Nguyệt hoảng hốt, không quan tâm đến việc Cung Dạ Tiêu chỉ mặc mỗi quần lót, cô đi tới, thấy anh đang nhìn chăm chăm có bằng ánh mắt u tối, không nhìn ra được cảm xúc bên trong.

Trình Ly Nguyệt sờ vào trán anh, đúng là có hiện tượng phát sốt, cô giật mình, nói với anh: "Anh đợi một lát, tôi đi lấy nhiệt kế."

Trình Ly Nguyệt lấy một chiếc nhiệt kế hồng ngoại, chỉ cần chạm nhẹ vào trên là được, cô chọt nhẹ lên trán Cung Dạ Tiêu, nhiệt kế cho ra nhiệt độ ngay tức thì, 39.2 độ.

"Anh sốt cao rồi!" Trình Ly Nguyệt hoảng sợ, đang yên đang lành sao lại lên cơn sốt thế này?

Có trời mới biết, tối hôm qua sau khi Cung Dạ Tiêu tắm nước lạnh nửa tiếng đồng hồ, lại chích nhiệt độ máy lạnh về 20 độ, còn không thèm đắp chăn nữa, dù có khỏe mạnh cỡ nào cũng chẳng thể chịu đựng được sự dầy vò như thế, hơn nữa, từ khi Trình Ly Nguyệt dọn vào đây ở, dường như tối nào anh cũng tắm nước lạnh để vượt qua.

Chương 115: Suy nghĩ thay cho cô

Trình Ly Nguyệt nói xong, kéo tay anh, "Cung Dạ Tiêu, mau đi bệnh viện với tôi."

"Đội xe của tôi đưa Tiểu Trạch đi học rồi, tôi không thể lái xe."

"Tôi lái."

"Em lái tôi không dám ngồi."

"Anh lái nhai nhiều quá!" Nói xong, Trình Ly Nguyệt đi đến trước tủ quần áo của anh, lấy ra một chiếc áo thun màu xám, phối thêm một chiếc quần màu xám nữa, cô vút chúng đến trước mặt anh, "Mặc đồ vào."

Cung Dạ Tiêu cảm quần áo lên, thật ra sự uy hiếp lúc này của cô vẫn có một chút tác dụng với anh, anh sắp xếp Lục Nhã Tinh đi xin lỗi cô, đây là chuyện liên quan đến sĩ diện của cô.

Mặc quần áo vào, Cung Dạ Tiêu thấy hơi lơ lửng, dù sao cũng từ thịt mà ra, khi bị sốt cao ai cũng sẽ thấy xây xẩm nhẹ.

Trình Ly Nguyệt cầm túi xách, đứng ở cửa đợi anh. Cung Dạ Tiêu theo cô ra cửa, hai người cùng ra ngoài.

Trình Ly Nguyệt khởi động chiếc siêu xe của anh, quả nhiên thấy hơi căng thẳng, xe của anh quá xịn, cô lái không quen.

Chỉ mới vừa chạm nhẹ vào chân ga, xe đã lao đi như một cơn gió.

Mặt mày Cung Dạ Tiêu lập tức trở nên nặng nề, "Trình Ly Nguyệt, đừng lấy tính mạng tôi ra làm trò đùa, lo mà lái xe đường hoàng."

Trình Ly Nguyệt cũng không muốn! Nhưng ai kêu xe của anh quá xịn làm chỉ?

Sau đó, Trình Ly Nguyệt lái cũng dần quen tay, ở gần đây có một bệnh viện, dừng xe xong xuôi, Trình Ly Nguyệt dẫn anh đi đến khu chuyên trị sốt, cô lấy số cho anh, trả tiền, đợi truyền nước.

Cung Dạ Tiêu ngồi ở nơi sâu nhất của khu truyền dịch, Trình Ly Nguyệt dẫn cô y tá kê đơn thuốc đi tới, nhịp tim của cô y tá đó đập rộn ràng. Nhìn Cung Dạ Tiêu chịu phối hợp truyền dịch, Trình Ly Nguyệt thở phào, khoanh tay trước ngực, nhìn giờ, 9:30 rồi.

"Em đi đến công ty đi! Người của tôi sẽ đến đây." Cung Dạ Tiêu nói khẽ với cô.

"Không được, tôi phải trông chừng anh." Bây giờ Trình Ly Nguyệt không thể đi được, cô phải đợi vệ sĩ của anh đến.

Sau khi vệ sĩ của Cung Dạ Tiêu đưa Cung Muội Muội tới nơi, một chiếc xe trong số đó chạy đến bệnh viện, 10 phút sau, hai vệ sĩ đã có mặt.

"Lái xe của tôi đi làm." Cung Dạ Tiêu nói với Trình Ly Nguyệt.

"Không cần đâu, tôi bắt xe cũng được." Trình Ly Nguyệt không muốn lái xe, gọi xe sẽ tiện hơn, nói xong đưa chìa khóa cho vệ sĩ, cô nhìn Cung Dạ Tiêu đang được tiêm thuốc rồi cất bước rời đi.

"Ông chủ, sao không đi đến bệnh viện tư nhân của nhà họ Cung?" Vệ sĩ thắc mắc hỏi.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu lóe lên sự hết cách, việc anh không đi bệnh viện của nhà họ Cung tất nhiên là có lý do của anh, anh không muốn dẫn Trình Ly Nguyệt vào địa bàn của nhà họ Cung.

Trình Ly Nguyệt bắt xe đến công ty, suốt dọc đường, trong đầu cô hơi suy nghĩ lung tung.

Lúc này, di động của cô đổ chuông, cô cầm lên xem, là Linda, cô bắt máy, "Alo, Linda, em đang đi trên đường, sắp đến rồi."

"Em mau đến nhanh lên! Hai cô gái đánh nhau với em lần trước đang ở trong văn phòng đợi xin lỗi em kìa!"

Trình Ly Nguyệt cúp máy, không ngờ Cung Dạ Tiêu làm thật, kiểu phụ nữ được nuông chiều từ bé, không sợ trời không sợ đất, bình thường kiêu căng, hống hách như Lục Nhã Tinh, sao có thể chịu cúi đầu nhận sai? Hơn nữa đối tượng còn là cô nữa?

Vì thế, có thể thấy chắc chắn Cung Dạ Tiêu đã tạo áp lực cực kỳ lớn cho cô ta, cũng chỉ có người có thân phận, địa vị như anh mới có thể khiến người của nhà họ Lục cúi đầu.

End chương 115

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Lục Nhã Tinh xin lỗi

Trình Ly Nguyệt đến công ty, cô thì không vội vàng gì, dù sao cô cũng là người đi nhận lời xin lỗi chứ không phải bên xin lỗi, năm xưa Lục Nhã Tinh cũng hành hạ cô không ít, cô ta hận cô từ tận đáy lòng. Trình Ly Nguyệt đến trễ, khiến cho hai cô gái đang ở trước cửa văn phòng cô cực kỳ bức bối, nhưng lại phải nhẫn nhịn, họ ôm bó hoa giống của ngày hôm qua đứng một lúc lâu, những người qua lại trong công ty đều nhìn chằm chằm cười nhạo họ.

Tổng Y Na càng thâm thâm hơn, mũi vừa mới làm xong, cô ta đeo khẩu trang đứng đó, cô ta sợ lát nữa Trình Ly Nguyệt lại đánh vẹo mũi cô ta, thế thì chẳng khác nào hủy dung.

"Rốt cuộc cô ta có đến hay không vậy?" Lục Nhã Tinh đã không còn kiên nhẫn nữa.

"Chắc chắn là cô ta có ý mà!" Tổng Y Na cũng cắn răng, từ bé đến lớn, chưa bao giờ chịu nhục nhã thế này. Nếu không phải bị Cung Dạ Tiêu uy hiếp, họ cần gì phải đứng ở đây làm trò cười cho người khác? Lần này, họ đều nhục nhã đến chết mất. Cuối cùng, có người nói một câu. "Nhà thiết kế Trình đến rồi."

Bọn họ cùng nhìn ra lối cửa ra vào, chỉ thấy Trình Ly Nguyệt cất những bước đi tao nhã, cô mặc một bộ váy xám đậm, tóc xõa dài, miếng gạc trắng trên đầu, nếu nhìn từ xa cứ như một chiếc nơ bướm màu trắng tinh khôi, làm tôn lên khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn của cô, thế mà trông rất có cảm giác thâm mỹ. Đã bị thương mà vẫn có thể đẹp ở một tầm cao mới, điều này khiến cho những người cũng bị thương như bọn Lục Nhã Tinh càng tức điên hơn.

Trình Ly Nguyệt cũng đã thấy hai cô gái đang ôm bó hoa, nhưng cô giả vờ như không nhìn thấy, đi thẳng vào văn phòng của mình, đóng cửa lại. Lục Nhã Tinh và Tổng Y Na nhìn nhau, Lục Nhã Tinh cắn môi, hậm hực kéo Tổng Y Na đi gõ cửa văn phòng cô, sau đó bước vào.

Trình Ly Nguyệt xoay đầu lại nhìn họ, đợi họ xin lỗi.

"Cô Trình, xin lỗi, hôm qua là lỗi của chúng tôi, cô đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng tôi đi!" Tổng Y Na nói xong, che mũi lại theo bản năng, dụng cụ bấm kim hôm qua của Trình Ly Nguyệt thực sự đã để lại ám ảnh cho cô ta rồi.

Trình Ly Nguyệt nhìn chằm chằm vào Lục Nhã Tinh, một công chúa cao ngạo như cô ta, lát nữa sẽ xin lỗi cô như thế nào đây.

"Tôi mang đến bó hoa ngày hôm qua cho cô, tôi không biết là của Cung Dạ Tiêu tặng cô, vì thế tôi đền lại cho cô." Nói xong, cô ta đặt bó hoa xuống vị trí của ngày hôm qua.

"Có thể thôi sao? Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của các cô." Trình Ly Nguyệt lạnh mặt, hôm qua cho dù cô không ra tay đánh trước, thì cô cũng biết Lục Nhã Tinh sẽ nói một đồng những lời khó nghe kích thích cô, vì thế, cô sẽ không thương hại khi họ bị Cung Dạ Tiêu hăm dọa uy hiếp.

"Phải thế nào cô mới chấp nhận? Chẳng lẽ cô muốn chúng tôi quỳ xuống xin cô?" Lục Nhã Tinh cất cao giọng, lộ ra sự oán giận và vẻ cực kỳ không cam tâm.

"Quỳ thì không cần, tôi chỉ cần một lời xin lỗi chân thành, nếu các cô chỉ dùng cách xin lỗi này, thì thôi các cô cứ đi đi! Đừng ảnh hưởng đến tôi làm việc." Trình Ly Nguyệt nói xong, lẩn chuột, định bật email lên xem.

Lục Nhã Tinh và Tổng Y Na nhìn nhau, Tổng Y Na nháy mắt thỏa hiệp, dù sau lưng cô có ngậm ản chứa vẻ không cam lòng, nhưng cô ta không dám đòi mất đi, cuối cùng, cô ta vẫn đề cái cảm giác đó xuống, ánh mắt rung rung: "Xin lỗi, sau này tôi cũng sẽ không dám nữa, xin cô hãy tha thứ cho tôi."

Đôi mắt của Trình Ly Nguyệt trong veo không chứa bất kỳ cảm xúc nào, cuối cùng, cô như trở nên bức bối: "Được rồi, các cô có thể đi rồi, cầm hoa mang đi theo, đừng chiếm chỗ của tôi."

Lục Nhã Tinh ôm bó hoa lên, vội vàng đẩy cửa rời đi cùng với Tổng Y Na.

Trình Ly Nguyệt thờ phảo, nghĩ đến là vì Cung Dạ Tiêu, mà cô lại được nhận lời xin lỗi những hai lần.

Lúc Lục Nhã Tinh và Tổng Y Na bước ra khỏi thang máy, đi ra đến cổng lớn, Lục Nhã Tinh tức đến mức mặt mày trắng bệch, hai mắt bốc lửa: "Trình

Ly Nguyệt, nếu đời này có cơ hội, tôi nhất định sẽ giẫm nát cô dưới chân, để hả mối giận này".

Tổng Y Na nhìn cô ta, "Nhã Tinh, cậu vẫn còn dám đắc tội cô ta à! Sau lưng cô ta có Cung Dạ Tiêu đó!"

"Cậu cho rằng Cung Dạ Tiêu có thể bảo vệ cô ta cả đời sao? Loại đàn ông như Cung Dạ Tiêu cũng chỉ đang chơi đùa với cô ta mà thôi, muốn gả vào nhà họ Cung cô ta vẫn chưa có tư cách đó đâu! Cô ta chỉ là một chiếc giày rách mà thôi." Lục Nhã Tinh muốn dùng mọi từ ngữ kinh độc ác trên thế giới nà để mắng chửi. Thế nhưng vào lúc này, cô ta vẫn phải tỏ vẻ khép nép xin lỗi người ta đấy!

Trình Ly Nguyệt ngồi trước bàn làm việc, sau khi trả lời vài email, trong đầu cô bất giác lại nhớ đến gương mặt của Cung Dạ Tiêu, anh đang sốt cao, lúc này chắc cũng tiêm xong rồi, anh sẽ đi đâu nhỉ? Trình Ly Nguyệt suy nghĩ, cuối cùng vẫn cầm lấy điện thoại lên gọi vào số của Cung Dạ Tiêu, đáng vẻ không quan tâm đến bệnh tình của anh vào lúc sáng khiến cô thấy hơi lo lắng. Một người lớn như thế rồi, sao khi mắc bệnh lại không chịu phớt hơ phớt lạnh như con trai?

Tiếng bắt máy truyền vào tai. "Alo." Giọng nói trầm khàn của anh vọng đến từ đầu dây bên kia.

"Alo, tôi là Trình Ly Nguyệt, anh đang ở đâu vậy?" Trình Ly Nguyệt sợ anh bị bệnh đến hồ đồ, không biết cô là ai.

"Ở nhà! Em sắp về sao?" Cung Dạ Tiêu hỏi với vẻ buồn bực.

"Tôi đang đi làm mà!"

"Tôi đang ở nhà một mình"

"Sao anh lại ở nhà một mình? Sao anh không về dinh thự để ba mẹ anh chăm sóc anh!" Trình Ly Nguyệt kinh ngạc, anh quả nhiên không biết chăm sóc bản thân mình mà.

"Không muốn đi, Trình Ly Nguyệt, em mau xin nghỉ về nhà chăm sóc tôi đi."

"Tôi...tôi đang đi làm mà!" Trình Ly Nguyệt thấy anh hoàn toàn có thể về dinh thự của anh.

"Được, vậy em cứ đi làm đi!" Giọng nói của anh có mùi tức giận, cúp máy ngang.

Trình Ly Nguyệt nhìn điện thoại, cắn môi, anh quả thật không thể khiến cô yên tâm, anh ở nhà một mình, cũng không biết anh có thể tự chăm sóc cho mình không, rõ ràng là đang bệnh, ngay cả cơm cũng không ăn, thì bệnh của anh có thể khỏi nhanh không đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Vẫn thỏa hiệp

Nhưng người đang sốt cao, đúng là có một kiểu suy nghĩ không muốn ăn, hướng hồ anh lại còn kén ăn như thế. Nghĩ tới nghĩ lui, Trình Ly Nguyệt phát hiện cô chẳng thể yên tâm làm việc, cô đứng dậy đi đến chỗ Linda, xin nghỉ thêm một ngày, Linda đồng ý.

Trình Ly Nguyệt cảm túi xách xuống lầu, bắt xe chạy thẳng về chung cư. Khi đến dưới chung cư, Trình Ly Nguyệt nghĩ đến trong nhà không còn thức ăn, cô lại đi dạo một vòng chợ, mua ít thức ăn tươi ngon, chuẩn bị trưa về nấu cháo cho anh ăn.

Đẩy cửa ra, trong phòng khách yên tĩnh, Trình Ly Nguyệt cau mày, đặt thức ăn lên bàn ăn, rồi chuẩn bị vào phòng ngủ xem thử Cung Dạ Tiêu đã ngủ hay chưa. Vừa bước vào, anh không có ở trong phòng, mà cô lại thấy anh nằm trên sofa, ôm một chiếc gối ôm, ngủ say giấc. Trình Ly Nguyệt bước khẽ đến bên anh, sờ nhẹ vào trán anh, cô đã chạm khẽ lắm rồi nhưng vẫn đánh thức anh. Anh mở mắt ra, đôi mắt giăng tơ máu, biểu cảm căng giống như một con sư tử được bị ai đó chọc giận, toát ra sự bức bối cáu gắt.

Trình Ly Nguyệt gạt mình, vội vàng bỏ tay xuống: "Xin lỗi, tôi chỉ muốn xác định xem anh còn sốt nữa hay không."

Sự cáu gắt trên mặt Cung Dạ Tiêu biến mất ngay lập tức, anh chớp đôi hàng mi dày:"Xem như em vẫn có lương tâm, biết đường trở về."

"Anh đã gọi điện thoại cho tôi rồi, tôi có thể không về sao?" Trình Ly Nguyệt bực bội nói, lần này cô có thể yên tâm kiểm tra nhiệt độ của anh rồi. Lòng bàn tay mềm mại đặt lên trán anh, nhiệt độ đã giảm, nhưng vẫn không ổn định lắm.

"Buổi trưa muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

"Cháo được chứ?"

"Được." Cung Dạ Tiêu trả lời.

"Anh ngủ thêm một lát đi! Chắc cũng cần một ít thời gian nữa." Trình Ly Nguyệt nói xong, đứng dậy đi ra bếp.

Cung Dạ Tiêu nhắm mắt lại ngủ bù, cộng thêm tác dụng của thuốc trong cơ thể, quả thật anh đã rất buồn ngủ rồi.

Trình Ly Nguyệt bận rộn trong nhà bếp, cố gắng giảm tiếng động, không muốn làm ồn anh.

Khoảng 12 giờ, cô nấu xong một nồi cháo trắng, xào ba đĩa thức ăn, cô thấy Cung Dạ Tiêu vẫn còn đang ngủ, nghĩ xem có nên gọi anh dậy ăn trưa hay không. Cô đi đến bên người anh, khom người quan sát anh, một người đàn ông ngày thường trong ngồng nghênh như thế, đến lúc ngủ lại đáng yêu như một đứa bé. Anh thật sự rất đẹp trai! Ngủ quan sắc nét, như một tác phẩm nghệ thuật được chạm khắc ra, trong vẻ hoàn mỹ lại toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, chân mày lười mấp mí, sống mũi cao ráo, đôi môi gợi cảm, ngay cả cằm cũng là loại cằm nhọn xinh đẹp, độ cong hoàn mỹ, cực kỳ sung túc. Trình Ly Nguyệt đang có hứng thú thưởng thức anh nhân lúc anh ngủ, đột nhiên, đôi lông mi dài của anh vén lên, đôi mắt vừa đen vừa sáng mở ra, như hai chiếc giếng sâu không nhìn thấy đáy. Trình Ly Nguyệt hoảng hốt muốn dời tầm mắt đi, nhưng anh cứ như biết cô đang nhìn anh, khóe môi nở một nụ cười đắc ý: "Tôi đẹp đến thế sao?"

Trình Ly Nguyệt đỏ mặt, khẽ nói: "Ăn cơm thôi."

Cô muốn rời đi, nhưng anh lại giơ tay ra kéo lại, Trình Ly Nguyệt mất trọng tâm ngã vào lồng ngực của anh.

Anh ôm lấy cơ thể đang vùng vẫy muốn đứng lên của cô, khi lại dính chặt vào ngực anh lần nữa.

Trình Ly Nguyệt giận dữ, "Cung Dạ Tiêu, đừng quậy nữa có được không?"

Cung Dạ Tiêu nở một nụ cười tà ác, "Cứ quậy đấy thì sao?"

Nói xong, anh dùng sức giữ chặt cô trong lòng, giống như ôm cậu bé mỗi ngày, không cho cô đứng dậy.

Trình Ly Nguyệt tức giận vùng vẫy, vịn tay anh, tuy anh đang bệnh nhưng sức lực vẫn khỏe đến kinh người, dù Trình Ly Nguyệt đã dùng hết sức, nhưng vẫn không thể thoát ra được. Cuối cùng, cô mệt đến mức nằm trên ngực anh thở phì phò, nhìn chằm chằm vào đôi mắt mê người của anh: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Tôi muốn ôm em." Lý tưởng của Cung Dạ Tiêu rất đơn giản, lúc này chỉ muốn ôm cô như thế thôi.

Trình Ly Nguyệt cực kỳ tức giận, nhìn cơ vai lộ ra của anh, cô cúi đầu xuống cắn mạnh, uy hiếp: "Anh có buông ra không hả, không buông tôi sẽ cắn cho anh chảy máu."

Hơi thở của Cung Dạ Tiêu hỗn loạn, nhất là khi cô vùi khuôn mặt nhỏ của mình vào cổ anh, anh cảm thấy nơi nào đó trên cơ thể bỗng chốc phồng lên hơi đau.

"Anh có buông tôi ra không hả, không buông chứ gì!" Trình Ly Nguyệt nói xong, lại vùi khuôn mặt của mình vào cổ anh, há miệng ra cắn mạnh vào xương quai xanh của anh, Trình Ly Nguyệt cũng không dám cắn chảy máu thật đâu, cô chỉ giả vờ uy hiếp anh mà thôi, lại cắn mạnh thêm một chút, để lại một vết dấu răng chính tề đỏ ửng.

Cung Dạ Tiêu chịu thua cô rồi, anh buông cô ra, tất nhiên không phải vì cô cắn anh đau mà vì anh sắp không chịu đựng được hành vi của cô, phải biết rằng đối với đàn ông mà nói, lửa dục vọng khó dập còn khó chịu hơn bất kỳ những thứ gì khác.

"Hừ, xem sau này anh còn dám hay không." Trình Ly Nguyệt khẽ hừ, hơi đắc ý, cho rằng cô đã uy hiếp thành công rồi. Cô làm gì biết nguyên nhân cụ thể chứ?

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, nói với cô: "Em ăn trước đi, tôi về phòng một chút." Cung Dạ Tiêu nói xong, đi về phòng với dáng vẻ hơi nhếch nhác. Trình Ly Nguyệt nhìn theo bóng dáng của anh, thấy hơi thắc mắc, nhìn Cung Dạ Tiêu đóng luôn cửa phòng lại, cô càng khó hiểu hơn. Sắp ăn cơm rồi, anh về phòng làm gì? Trình Ly Nguyệt đợi bên ngoài mười phút, Cung Dạ Tiêu ở trong phòng quá lâu rồi, Trình Ly Nguyệt bắt đầu thấy lo lắng, chẳng lẽ anh lại thấy không khỏe chỗ nào ư?

"Cung Dạ Tiêu, ăn cơm thôi." Trình Ly Nguyệt gọi to.

Mười mấy giây không trả lời. Cuối cùng Trình Ly Nguyệt thấy hơi hoảng loạn, cô đi đến trước phòng Cung Dạ Tiêu, cô giơ tay lên gõ cửa nhưng không thấy ai trả lời, cô chỉ đành đẩy cửa ra đi vào, Cung Dạ Tiêu không ở trong phòng, mà lại có tiếng nước vọng ra từ phòng tắm. Trình Ly Nguyệt cần môi, đột nhiên, phát hiện bên cạnh cửa phòng tắm, có vài cục giấy được vứt ở đó, trong không khí, phảng phất có một mùi hắc môn nam tính mạnh mẽ, giống như mùi xạ hương. Trình Ly Nguyệt lại nhìn vài cục giấy kia, bỗng nhiên, cả người nổi hết da gà, và lúc này, "tách" cửa phòng tắm được mở ra, anh đang quần lấy khăn tắm, cũng chẳng buộc chặt mà chỉ dùng một tay túm chặt ở phía trước.

Khi Cung Dạ Tiêu nhìn thấy cô đang ở trong phòng, khuôn mặt điển trai của anh cứng đờ vài giây, sau đó buồn bực tron mắt nhìn cô.: "Em vào đây làm gì?"

Trình Ly Nguyệt che mặt xoay lưng lại: "Cung Dạ Tiêu, rốt cuộc anh đang làm gì vậy?"

"Em không cho tôi, chẳng lẽ ngay cả đến cách giải quyết em cũng muốn quản lý hay sao?" Cung Dạ Tiêu nói thẳng, cho dù cô biết tông mọi thứ, nhưng anh chẳng thấy có chỗ nào mất mặt cả.

Mọi tưởng tượng của cô đối với anh đều bị tiêu diệt rồi, cô che mặt, lao thẳng ra ngoài. Sắp chết rồi, sắp điên lên mất, vậy mà lại đụng phải cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Có chút tan vỡ ảo tưởng

Trình Ly Nguyệt chạy về phòng, đóng cửa lại, con tim vẫn đập liên hồi, cô thở dốc, cũng không biết phải làm sao.

Tồn hết một khoảng thời gian cô mới nghĩ thông suốt, cô không hiểu thế giới của đàn ông, cũng không muốn hiểu, vì dứt khoát không nghĩ ngợi nữa.

Cô đẩy cửa ra, thấy Cung Dạ Tiêu đã ngồi vào bàn ăn rồi, Trình Ly Nguyệt ngồi xuống đối diện anh, mặt hơi đỏ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có hơi im lặng.

Nhưng, Cung Dạ Tiêu lại nhìn cô vài lần, trong mắt lóe lên tia sáng thú vị, thường thức đáng về đồ mặt của cô, nghĩ đến trong đầu lúc này đều là hình dáng của cô mới vui sướng, ý cười càng nhiều hơn.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu trừng mắt với anh, "Ăn cơm thì lo ăn cơm đi."

Cung Dạ Tiêu quả thật đã đói rồi, món ăn cô nấu cũng hợp với khẩu vị của anh, anh uống những mấy bát cháo.

Dọn dẹp bát đĩa xong xuôi, khi Trình Ly Nguyệt đi ra, bỗng nhiên không biết phải làm gì nữa, thế là cô về phòng đóng cửa xem tin tức.

Trong văn phòng Tập đoàn Lục Thị.

Một bóng dáng thướt tha bước ra từ thang máy, Thẩm Quân Dao xách theo một phần điểm tâm, mặt mày trông có hơi tiêu tụy, đáng vẻ trông hơi đáng thương chứ cũng chẳng còn xinh đẹp như trước đây.

"Lục phu nhân, cô tới rồi à."

"Chồng tôi đâu?"

"Lục Tổng đang nghỉ ngơi ở trong phòng."

Thẩm Quân Dao đi thẳng về phía cửa văn phòng của Lục Tuấn Hiền, Thẩm Quân Dao gõ cửa, đẩy cửa bước vào.

Chỉ thấy Lục Tuấn Hiền đang xem tài liệu chứ không phải đang nghỉ ngơi, hắn ta xoay đầu nhìn người phụ nữ đi vào, vẻ mặt âm trầm không hề có chút gì vui mừng.

"Tuấn Hiền, em mang món ngọt mà anh thích đến cho anh đây." Thẩm Quân Dao mỉm cười bước đến, ngồi xuống bên cạnh hắn ta.

"Anh nói rồi, thời gian đi làm, em không cần phải đến đây." Lục Tuấn Hiền cau mày nói.

Thẩm Quân Dao tủi thân, vành mắt đỏ bừng, nước nớc: "Tuấn Hiền, có phải anh vẫn đang trách em, em thật sự không cố ý mà, không phải em cố ý xúi Nhả Tình đi gây phiền phức cho Trình Ly Nguyệt đâu."

Lục Tuấn Hiền lẩn lộn vài năm trong thương trường, chẳng lẽ lại không nhìn ra tiếng khóc giả dối của cô ta sao, hắn ta hừ lạnh: "Đừng giả vờ nữa, em có ý anh lại không biết sao?"

Thẩm Quân Dao biến sắc, sau đó cô ta nhìn anh với vẻ hoảng loạn: "Tuấn Hiền, có phải anh ghét em rồi không? Không thích em nữa phải không?"

"Nếu em làm một người lương thiện, không tính kế gia đình anh, đương nhiên anh sẽ không ghét em, nhưng nếu ngay cả em gái anh mà em cũng đem ra lợi dụng, Thẩm Quân Dao à, đừng trách anh không nể mặt cha em." Ánh mắt Lục Tuấn Hiền tóe lên tia độc ác.

Thẩm Quân Dao lật tức hít sâu, ngã người trên sofa, "Tuấn Hiền, anh có quan tâm đến cảm xúc của em không, anh có biết em sống như thế nào không? Phần lớn thời gian anh đều ở công ty, không ở cùng với em, em cũng sống rất vất vả!"

"Nếu không ở công ty kiếm tiền, sao em có thể mua được túi xách xịn, đồng hồ xịn, xe xịn giá trị vài chục triệu tệ, sao em có thể khoe sự giàu có của mình ra, Quân Dao à em làm tốt vai trò Lục phu nhân của em là được rồi, đừng gây thêm phiền phức cho anh nữa, bây giờ em chộc vào Cung Dạ Tiêu, anh cũng không biết anh ta sẽ đối phó với chúng ta ra sao."

"Anh sợ cái gì, chẳng phải là Cung Dạ Tiêu thôi sao? Anh cũng là người giàu có thứ 21 trong bảng xếp hạng giàu có mà, cho dù anh ta có là kẻ giàu nhất thì đã sao?"

"Em hiểu cái gì, giá trị của công ty anh ta vượt xa anh không biết bao nhiêu lần, nếu anh ta muốn ra tay với Tập đoàn Lục Thị thì anh ta chắc chắn có năng lực này." Lục Tuấn Hiền cau mày.

"Em không hiểu, thương trường là chiến trường của anh, còn chiến trường của phụ nữ chúng em chính là đàn ông các anh, em chỉ biết Trình Ly Nguyệt trở về rồi, em sợ, em sợ cô ta sẽ cướp đi anh, sợ cô ta sẽ phá cuộc sống hạnh phúc hiện tại của chúng ta." Thẩm Quân Dao khóc.

Lục Tuấn Hiền nhìn cô ta, thật sự không biết phải nói gì, một Thẩm Quân Dao dịu dàng hiền chuyện, nghe lời hần ta của bốn năm trước đã thay đổi rồi, trở nên tâm kế, độc ác hơn nữa còn tràn đầy lòng thù hận.

"Tuấn Hiền, anh nói, lần trước anh nói muốn bồi thường cho Trình Ly Nguyệt là thật sao? Trong lòng anh ngoại trừ sự hổ thẹn đối với cô ta ra, thì thật sự không còn tình cảm khác gì thật sao?" Thẩm Quân Dao chất vấn.

Lục Tuấn Hiền khẽ biến sắc, hần ta hừ lạnh hỏi ngược lại: "Em hy vọng anh có tình cảm gì với cô ấy?"

"Tất nhiên em không hy vọng anh có bất kỳ tình cảm gì với cô ta, Tuấn Hiền, em muốn anh cách xa cô ta ra, không được thương hại cô ta, và lại, bây giờ cô ta và Cung Dạ Tiêu đều có con rồi, cô ta đã trở thành người phụ nữ của Cung Dạ Tiêu rồi, cô ta cần bản không thiếu sự thương hại và bố thí của anh"

Câu nói này, quả thật đã chọt trúng vào chỗ đau của Lục Tuấn Hiền, bây giờ Trình Ly Nguyệt đã có chỗ dựa vững chắc, điều hần ta lo lắng là không phải cô sống tốt hay không, mà quan tâm có một ngày, cô sẽ lợi dụng sức mạnh của Cung Dạ Tiêu đoạt đi 15% cổ phần trên người hần ta.

Hiện tại, 15% cổ phần của tập đoàn Lục Thị có giá trị gấp mười mấy lần so với 4 năm trước.

Và lại, hần ta đã cố gắng 4 năm nay, tuy đã ổn định được quyền lợi trong Tập đoàn Lục Thị, nhưng nếu đoạt đi 15% cổ phần của hần, vậy thì địa vị của hần sẽ rơi vào nguy cơ, dù sao vẫn còn vài người trong hội đồng quản trị đang nghĩ cách để ngồi lên vị trí của hần.

Lục Tuấn Hiền bực bội xoa ấn đường, xoay đầu nhìn vợ mình, mặt mày lên tiếng: "Quân Dao, anh chỉ cầu xin em một chuyện, đừng gây thêm phiền phức cho anh, đặc biệt là, đừng đi gây chuyện với Trình Ly Nguyệt."

"Không tìm thì không tìm" Thẩm Quân Dao hừ một tiếng, nhưng trong lòng lại thấy rất không cam tâm.

Trong lòng cô ta, luôn cảm thấy Lục Tuấn Hiền vẫn còn niệm tình xưa với Trình Ly Nguyệt, thứ cảm giác này khiến cô ta cảm thấy rất khó chịu, ai có thể chịu đựng được việc trong lòng chồng mình vẫn có hình bóng của một người phụ nữ khác?

Bốn giờ chiều.

Trình Ly Nguyệt đẩy cửa phòng đi ra, cô muốn đi đón con trai.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy Cung Dạ Tiêu đang ngồi trên sofa, trong tay đang cầm một chiếc Ipad, giống như đang xử lý công việc, tuy anh không quay đầu lại nhưng cũng biết là cô đã ra khỏi phòng rồi.

"Con trai sẽ được đón về dinh thự ăn tối, không cần đi đón nó nữa."

Trình Ly Nguyệt sững sốt, muốn nói gì đó, nhưng Cung Dạ Tiêu lại lên tiếng: "Muộn một chút chúng ta sẽ qua đó."

Trình Ly Nguyệt nghĩ đến con trai đang ở đó, tất nhiên cô cũng phải đi, cô hỏi một câu: "Khoảng mấy giờ qua đó?"

"Khoảng 5:30 phút." Trong khi trả lời, ngón tay thon dài của anh đang viết nhanh một email bằng tiếng anh.

Trình Ly Nguyệt nghe xong, lại xoay đầu trở về phòng, nằm cả một buổi chiều, lần này cô thấy hơi buồn ngủ, nằm trên giường, quần chân rất dễ ngủ thiếp đi, lúc này cô lo lắng muốn đi đón con trai, cho nên cố gắng không ngủ, lần này, có người đón rồi, trái tim của cô nhẹ nhõm hơn không ít.

Cô gối đầu, yên tâm nhắm mắt, định chợp mắt một lúc, nếu không buổi tối lại chẳng có tinh thần.

Cô nghĩ, Cung Dạ Tiêu sẽ đánh thức cô dậy.

5:20 phút, Cung Dạ Tiêu xử lý xong email, anh ngẩng đầu nhìn phòng của Trình Ly Nguyệt, cô vẫn chưa ra, anh nheo mắt lại, đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vực: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Sinh nhật anh

Anh khẽ vặn chốt cửa, cửa không khóa, anh nhìn trên giường, Trình Ly Nguyệt đang nghiêng người ngủ say.

Lúc này cô lại ngủ rồi ư, Cung Dạ Tiêu mỉm cười, ngồi bên thành giường của cô rồi nằm xuống, một khuôn mặt điển trai ghé sát trước mặt cô, khoảng cách chỉ bằng một ngón tay.

Bên ngoài cửa sổ bầu trời chiều rực nắng, ánh nắng chiếu vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dưới tia nắng, khuôn mặt cô được bọc trong một vầng sáng, rất rõ nét.

Ngay cả những sợi lông tơ cũng có thể nhìn thấy rất rõ, nhưng không thể không nói, làn da của cô đẹp thật, căng mịn đàn hồi, nhất là đôi môi đỏ khẽ cử động, tỏa ra một mùi thơm đặc trưng của phụ nữ, khiến anh muốn hôn một cái.

Cứ nghĩ như thế, anh cũng không đè nén được ý nghĩ của mình, anh ghé sát, ngậm mút lấy cánh môi của cô.

Trình Ly Nguyệt đang ngủ, bỗng cảm thấy có một hơi thở đàn ông bá đạo, cô mở mắt ra, một khuôn mặt điển trai được phóng to bất ngờ đập vào mắt cô.

"A..." Cô vội vàng ngồi dậy, trong lúc hoảng loạn, cô giơ tay ra sờ lên miệng mình.

Cung Dạ Tiêu nhìn biểu cảm đáng yêu của cô, anh mỉm cười: "Yên tâm, em không có chảy nước bọt đâu."

Trình Ly Nguyệt tròn mắt với anh, anh nhìn cô bao lâu rồi? Cô có làm ra trò gì mất mặt không?

"Anh...anh hôn lên tôi?" Trình Ly Nguyệt cảm thấy môi mình có hơi ướt ướt.

"Thích mới hôn em." Anh cười tà ác.

Trình Ly Nguyệt không muốn đề ý đến anh, sau khi vào phòng tắm làm vệ sinh xong, cô bước ra nói với anh vẫn còn nằm lười trên giường của cô. "Chúng ta nên đi thôi."

Cung Dạ Tiêu thấy hơi lười, anh chống đầu, nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt mỉa mai hoặc mê người, cánh môi mỏng hé ra, nói: "Trình Ly Nguyệt, nếu đã sống chung với nhau rồi, em không cảm thấy nếu cơ thể chúng ta cũng thuộc về nhau thì sẽ càng thích thú hơn sao?"

"Anh có ý gì?"

"Bốn năm trước, em bị bỏ thuốc, chắc chắn chưa trải nghiệm được niềm vui anh mang đến cho em, anh có thể đảm bảo với em, anh sẽ cho nếm được mùi vị lạ lẫm trên mây."

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt tập tức đỏ bừng, ý anh muốn nói là khoái cảm của phụ nữ sao?

"Không cần đâu." Trình Ly Nguyệt xấu hổ buột tóc lên, hỏi thúc anh: "Đi nhanh lên."

"Không thử sao em biết là em không cần?" Cung Dạ Tiêu đi ra theo cô, không chịu bỏ cuộc, hỏi tiếp.

Trình Ly Nguyệt thay giày ở lối cửa ra vào, cô tròn mắt nhìn anh, "Chẳng trách có người nói, đàn ông các anh là thứ động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, bây giờ tôi xem như đã hiểu rồi."

Cung Dạ Tiêu: "..."

Trình Ly Nguyệt thay giày xong rồi đi ra trước, trên mặt cô để lộ ra chút ít đau thương nhàn nhạt.

Sự tổn thương vào bốn năm trước, đã nói cho cô biết một đạo lý rất rõ ràng, thà rằng lúc mới bắt đầu chẳng có gì cả, cũng đồng ý cuối cùng mất đi tất cả, đổi lấy một cơ thể chẳng chịt vết thương và một trái tim thủy tinh vỡ nát.

Vào bốn năm trước, cô từng thề, kiếp này cô sẽ không cho đàn ông có thêm cơ hội làm tổn thương cô, bản thân cô thà gánh vác hết mọi khó khăn chứ cũng không muốn dựa dẫm vào bất kỳ người đàn ông nào.

Trong thang máy, Cung Dạ Tiêu dùng một đôi mắt sâu thẳm khóa chặt cô, Trình Ly Nguyệt hít thở sâu, nhìn anh: "Anh còn muốn nhìn tôi đến khi nào?"

Cung Dạ Tiêu cắn môi, đối với cô, anh chỉ có một tâm tư, bắt lực, hết cách, không biết xuống tay từ đâu.

Ngồi vào trong siêu xe, Cung Dạ Tiêu thở dài, "Lục Tuấn Hiền thật sự đã tổn thương em sâu đậm đến thế sao? Bây giờ em hoàn toàn có thể quên hẳn đi,

bắt đầu tìm kiếm hạnh phúc mới."

"Tôi đã tìm được hạnh phúc của tôi rồi." Trình Ly Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bàn tay đang chỉnh cần số của anh bỗng khựng lại, anh nhìn cô đầy lạnh lùng: "Em để ý người đàn ông nào rồi?"

Trình Ly Nguyệt thấy hơi buồn cười, cô nhìn anh: "Đúng vậy! Tôi để ý một người đàn ông rồi, tôi tin người đàn ông đó có thể mang lại hạnh phúc cho tôi."

Sắc mặt của Cung Dạ Tiêu bỗng dưng nặng nề xấu xí, ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm: "Ài?"

"Sao nào? Nếu tôi nói ra, anh muốn làm gì?"

"Tôi sẽ cho hân biết tay."

"Nhưng anh không động vào người đó được đâu."

"Tại sao?"

"Bởi vì người đó là con trai anh!" Nói xong, Trình Ly Nguyệt đã bật cười ha hả.

Sắc mặt của anh lại trở về trời quang mây tạnh, khẽ hừ: "Chọc tôi bộ thú vị lắm sao?"

Trình Ly Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói với vẻ tinh nghịch: "Đâu có!"

Suốt dọc đường Cung Dạ Tiêu không muốn để ý đến cô, mãi đến khi tới dinh thự, Trình Ly Nguyệt đẩy cửa xuống xe.

"Ba, mami, hai người chịu tới rồi, cô nói các người không tới, cô sẽ không cho con ăn bánh kem."

Trình Ly Nguyệt cau mày: "Bánh kem ở đâu ra vậy?"

"Bởi vì hôm nay là sinh nhật của ba mà! Tất nhiên chúng ta có thể ăn bánh kem rồi."

Cậu bé hỏi ngược lại mami: "Mami có biết không?"

Trình Ly Nguyệt kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh, "Hôm nay là sinh nhật của anh?"

Cung Dạ Tiêu mỉm cười, "Có cần kinh ngạc đến thế không?"

"Anh...vì sao anh không nói sớm cho tôi biết, ít ra tôi có thể chuẩn bị một món quà giúp anh mà!" Bất cô đi tay không đến, ngại chết đi được!

Cung Dạ Tiêu đột nhiên ghé sát, ánh mắt mập mờ: "Tối nay, tặng em cho tôi là được rồi, quà khác thì tôi không cần."

Mặt Trình Ly Nguyệt hơi đỏ bừng, dắt con trai đi lên trước, cô vô cùng chặc chấn, trong đầu anh toàn là suy nghĩ đen tối.

Nếu anh đã không thông báo trước, vậy thì tiết kiệm được tiền mua quà thôi.

Ba mẹ Cung chuẩn bị sinh nhật đầy đủ cho con trai, một bàn thức ăn phong phú, còn có một chiếc bánh kem hai tầng, Cung Muội Muội nói, cậu bé đã thêm thường hộp bánh này lâu lắm rồi, cứ cách một lúc là hỏi cô: "Cô ơi có thể ăn được chưa?"

Trình Ly Nguyệt thầm lau mồ hôi, biểu hiện của con trai khiến cô xấu hổ quá, người không biết còn cho rằng ngày thường cô chẳng mua cho con trai mình một miếng bánh kem nào.

Lúc này đã là 6:30, bữa ăn phong phú đã được chuẩn bị xong xuôi, trên bàn còn khui hai chai rượu mạnh và một chai rượu vang đỏ, chiếc ly trước mặt Trình Ly Nguyệt cũng được rót nửa ly rượu vang, cô thấy hơi bất ngờ.

Trước khi ăn, Cung Thánh Dương nâng ly, nói vài câu cảm thán, Trình Ly Nguyệt cũng nâng ly theo, cậu bé cũng nâng ly sữa bò góp vui, khiến cả nhà cười rộ lên, cả buổi tối tràn đầy tiếng cười vui vẻ.

Trình Ly Nguyệt chạm vào ánh mắt của Cung Dạ Tiêu những vài lần, anh đang cầm rượu mạnh, rõ ràng vừa mới hết sốt, giờ anh lại uống rượu mạnh như thế, không sợ lại mắc bệnh nữa sao.

Cuối cùng, ăn xong bữa tối, có người làm dọn dẹp bát đĩa, mọi người di chuyển đến sofa.

Phía trước sofa, chiếc bánh kem xinh đẹp vẫn còn được đậy nắp, cậu bé đợi ở bên cạnh, ánh mắt to long lanh ngập tràn niềm khát vọng, đây hẳn là tính cách của con nít.

Vì không để mọi người phải đợi lâu, 8 giờ bắt đầu cắt bánh.

Lúc này, Cung Muội Muội lấy ra một chiếc mũ đội chúc mừng sinh nhật: "Anh đội vào chụp một bức hình nào!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Bù quà sinh nhật

"Không cần đâu!" Cung Dạ Tiêu hí hóp mắt, rõ ràng là thấy hơi bài xích.

"Cần chứ! Đội lên." Nói xong, Cung Muội Muội đi ra sau lưng anh, đội nón lên đầu anh.

"Wow! Ba đẹp trai quá!" Cậu bé vỗ tay.

Trình Ly Nguyệt cũng bị chết trúng chỗ cười, nhìn anh rõ ràng rất chín chắn chừng chạc, khí thế bức người, vậy giờ đây lại đeo một chiếc nón đáng yêu, sao có thể không buồn cười được chứ?

Không chỉ mình Trình Ly Nguyệt đang cười, Cung Muội Muội cũng vừa cười vừa thừa cơ chụp ảnh anh cả của mình.

Đội đến khi cô chụp xong, Cung Dạ Tiêu tháo xuống, Cung Muội Muội sửa thành nón cỡ nhỏ, đội lên đầu cậu bé.

Cung Muội Muội lấy một cây nến số 28 cắm vào giữa bánh, Cung Dạ Tiêu cầm bật lửa, châm lửa, quần gia tắt hết đèn trong phòng khách, chỉ còn lại ánh sáng đèn cây.

"Chúc anh sinh nhật vui vẻ.." Cung Muội Muội vừa vỗ tay vừa hát, mọi người bè theo.

Trình Ly Nguyệt ngại hát lắm, đột nhiên, tay chống trên sofa của cô, bị một bàn tay to nắm lấy trong bóng tối, con tim cô run lên, không cần nhìn cũng biết là ai.

Cô lén giãy giụa, nhưng anh không cho cô vùng ra, mãi đến khi Cung Muội Muội và cậu bé hát xong bài hát mừng sinh nhật, cô mới cảm giác được anh đã nói lỏng ra một ít, cô bèn rút tay về.

Cung Muội Muội nói với Cung Dạ Tiêu: "Anh, mau ước đi!"

Cung Dạ Tiêu xoay đầu, anh nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt anh sâu thẳm như trời đêm, anh nói to rõ: "Điều ước của tôi rất đơn giản, cho con trai một gia đình hoàn chỉnh"

Đầu óc Trình Ly Nguyệt trống rỗng, thẹn thùng cúi mặt xuống, nhưng vẫn phản bác lại một câu: "Chẳng lẽ anh không biết phải ước thắm sao? Nói ra sẽ không linh nghiệm nữa."

Cung Dạ Tiêu cười an ủi: "Nói như thế, em hy vọng tôi dùng cách ước thắm để giúp điều ước này thành sự thật à?"

Trình Ly Nguyệt nghẹn lời, á khẩu.

Hai vợ chồng Cung Thánh Dương nhìn nhau cười, Cung Muội Muội cũng che miệng, cậu bé cũng rất mong chờ, tất nhiên là cậu hy vọng ba và mami kết hôn với nhau rồi.

Lúc này, Cung Dạ Tiêu đan hai tay, dưới ánh nến, khuôn mặt của anh trông rất nghiêm túc, vài giây sau, anh mở mắt ra, nói với cậu bé: "Thôi nến giúp ba nào"

Cậu bé đang đợi thổi nến đây! Ba cậu vừa nói, cậu bé liền chu miệng ra thổi tắt sạch.

Quần gia cũng bật đèn lên kịp thời, dưới ánh đèn, khuôn mặt xinh đẹp của Trình Ly Nguyệt trông hơi đỏ ửng mắt tự nhiên.

Lúc này, anh lại đào một cái hố, bắt cô rơi xuống.

"Ăn bánh kem thôi!" Cung Muội Muội cầm dao, bắt đầu cắt bánh.

Mỗi khi cắt xong một miếng, cậu bé lại mang đi cho ông nội bà nội ăn, sau đó chia cho ba và mẹ, kế tiếp, cậu bé lại bưng cho bốn người làm bên cạnh, còn có quần gia, mọi người đều rất yêu mến cậu bé.

Miếng cuối cùng, mới là của cậu, cậu vui vẻ cầm thìa, ăn đầy ngọt ngào.

Ăn xong bánh kem là 9:30, đột nhiên, cậu bé đi rửa tay cùng với Cung Muội Muội, sau khi trở về cậu nói với Trình Ly Nguyệt, "Mami, tối nay con có thể ngủ lại đây không, con muốn ngủ với cô một đêm."

Trình Ly Nguyệt đang uống nước, lập tức bị sặc, cậu bé muốn ngủ ở đây sao?

Thế có nghĩa là chỉ có cô và Cung Dạ Tiêu trở về chung cư?

"Không được, đừng làm phiền đến cô của con, con ngủ không ngay ngắn, lỡ đá trúng cô thì sao?" Trình Ly Nguyệt nói đầy nghiêm túc với cậu bé.

"Không sao đâu chị Ly Nguyệt, giường của em rất lớn, em tin Tiểu Trạch chắc chắn sẽ ngủ rất ngoan mà."

Ánh mắt cậu bé lóe lên ý cười, "Vâng! Mami con rất ngoan, hơn nữa, không phải ba hôm nay bị bệnh sao? Khi mami bị bệnh đều không cho con lại gần, nói là sẽ lây cho con, bây giờ ba bị bệnh rồi, con vẫn còn nhỏ sẽ bị lây đó, vì thế mẹ về chăm sóc ba nhé! Được không?"

Câu cuối cùng, đôi mắt của cậu long lanh, hỏi vô cùng nghiêm túc. Trình Ly Nguyệt: "."

"Khụ..." Một tiếng họ bất ngờ vang lên, Cung Dạ Tiêu đỡ trán, đáng vẻ cứ như không được khỏe lắm.

"Tiểu Trạch nói đúng, nó vẫn còn nhỏ, có thể tôi sẽ lây bệnh sang cho nó, cứ để nó ở lại dinh thự đi!"

"Ly Nguyệt à! Vậy bác nhờ con chăm sóc Dạ Tiêu nhé, con người nó bình thường trông ưu tú vậy thôi, nhưng chẳng biết chăm sóc bản thân mình đâu, hôm nay Tiểu Trạch ở lại dinh thự, chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho nó, con cứ yên tâm đi nhé!" Hạ Hầu Lâm lên tiếng.

Trình Ly Nguyệt căng thẳng, ngay cả Hạ Hầu Lâm cũng đã nói như thế rồi, nếu còn cố chấp khuyên con trai về nhà thì chẳng khác nào quá vô tình, dù sao họ là ông nội bà nội, giữ cháu nội lại một đêm chẳng có gì quá đáng.

"Ba mẹ, vậy Tiểu Trạch giao cho hai người nhé."

Cung Dạ Tiêu nói xong, đứng dậy nói với Trình Ly Nguyệt: "Chúng ta về trước thôi."

"Ba, mami, tạm biệt." Cậu bé cười hi hi, vẫy tay với họ.

Trình Ly Nguyệt chỉ đành mỉm cười đứng dậy, dặn dò Tiểu Trạch, "Phải ngoan một chút đó."

"Con biết rồi!"

"Ngày mai tui em sẽ đưa nó đến trường." Cung Muội Muội cười nói.

Trình Ly Nguyệt đi theo Cung Dạ Tiêu đến phía trước chiếc siêu xe của anh, Cung Dạ Tiêu đưa chìa khóa cho cô, "Em lái đi, anh có uống rượu rồi."

"Tôi cũng uống một ít rượu vang đỏ" Trình Ly Nguyệt cau mày.

"Em chỉ uống chưa được ba ngụm, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Sao anh biết được?" Trình Ly Nguyệt cau mày.

"Vì tôi biết." Cung Dạ Tiêu nói xong, kéo cửa xe ra ngồi vào ghế phó lái.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, đúng là cô không uống bao nhiêu, đầu óc cũng rất tỉnh táo, cô ngồi vào ghế lái, điều chỉnh vị trí, khởi động siêu xe.

Tiếng động cơ như tiếng dã thú gầm rú, bơm vào người một sự kích thích, tuy Trình Ly Nguyệt lái chiếc siêu xe chục triệu tệ của anh, nhưng cô cũng không dám lơ là, cẩn thận lái ra khỏi đường dinh thự.

"Trình Ly Nguyệt."

"Hử?"

"Em thiếu tôi một món quà sinh nhật, khi nào sẽ tặng tôi đây?"

"Hả? Chẳng phải anh đã ăn mừng sinh nhật xong rồi sao?"

"Chẳng lẽ ăn mừng rồi thì em cho rằng có thể không tặng quà sao? Cho em thời hạn một tuần, chọn một món quà tặng tôi."

"Thế anh thiếu cái gì?"

"Thiếu phụ nữ."

"Anh...được, tôi sẽ tặng cho anh, nhưng tôi tặng gì anh không được phép có ý kiến." Trình Ly Nguyệt nghiêng răng.

Chủ đề đến đây là kết thúc, những ngọn đèn suốt dọc đường sáng chói, thân xe lung linh lấp lánh dưới ánh đèn, và trong xe, Trình Ly Nguyệt lái xe với trái tim căng thẳng, sau khi xoay đầu, thì thấy Cung Dạ Tiêu ngồi hơi nghiêng đầu, nhắm mắt ngủ say.

Sáng nay anh vẫn còn sốt cao, lúc này trên bàn lại uống hai ly rượu mạnh với cha mình, anh quả thật rất tắc trách với sức khỏe của bản thân, tối nay chắc anh vẫn chưa uống thuốc nhĩ!

Ngày thường Trình Ly Nguyệt chăm sóc con trai nhiều rồi, nếu cậu bị bệnh, thì việc uống thuốc cô sẽ nhớ rất đúng giờ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Lại chọc giận cô rồi

Lái xe hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng dừng trong bãi đỗ xe phía trước chung cư, Trình Ly Nguyệt tắt đèn, xoay đầu nhìn anh đang ngủ say, không biết có nên đánh thức anh không.

Nhưng ngồi trên xe thế này cũng không phải là cách, không thể ngồi suốt một đêm chứ! Thế nên sớm muộn gì cũng phải đánh thức anh dậy.

Trình Ly Nguyệt xuống xe trước, sau đó kéo cửa ghế phó lái ra, khẽ gọi Cung Dạ Tiêu, "Alo, Cung Dạ Tiêu, tỉnh dậy đi, đến nhà rồi."

Cung Dạ Tiêu mở đôi mắt sâu như biển ra, nhìn cô, lại nhìn lướt qua khung cảnh dừng xe, anh ôm đầu xuống xe, Trình Ly Nguyệt không định đỡ anh, nhưng bỗng nhiên cả người anh chao đảo.

Trình Ly Nguyệt vẫn giữ tay ra theo bản năng, đỡ lấy cánh tay của anh, cơ thể của Cung Dạ Tiêu rất nặng, bên cạnh chiếc siêu xe là một chiếc xe thương vụ, người Cung Dạ Tiêu đè xuống, Trình Ly Nguyệt đang đứng đối lưng với chiếc xe đó, thế là cả người phải tì lên cửa xe.

"Cung Dạ Tiêu, đừng quậy nữa, mau về nhà thôi." Trình Ly Nguyệt thấy hơi bức bối.

Bãi đậu xe hơi tối, cộng thêm việc chiếc xe thương vụ màu đen kia đã hút đi ánh sáng, vị trí họ đứng càng thêm tối hơn, và lại, vào lúc này bãi đậu xe giống như một khu không người.

Bầu không khí thế này, thường ban cho đàn ông một vài quyền lợi làm chuyện xấu.

Ánh mắt u tối của Cung Dạ Tiêu khóa chặt cô, bàn tay to ôm eo cô, chặn cô lại chỗ cửa xe một cách tà ác, dưới ánh sáng tối, mái tóc dài xõa xuống ngực, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô có thêm một chút yêu khí, Cung Dạ Tiêu đã uống một ít rượu, trong mắt anh cô trông càng quyến rũ hơn.

Bàn tay anh siết chặt chiếc áo của cô, nhéo nhẹ, Trình Ly Nguyệt cảm thấy bàn giữa anh và cô đã không còn khoảng cách nào nữa.

Cho dù cách một lớp vải, nhưng lòng bàn tay ấm nóng của anh vẫn đốt cháy làn da của cô.

Chết tiệt!

Lúc này, anh đứng rất gần, hơi thở của hai người quện vào nhau, ngay cả nhiệt độ bầu không khí xung quanh dường như cũng đang tăng lên, mập mờ vì điếu.

Cô bị anh đè chặt, hô hấp ngừng lại.

Một tiếng cười khê, khuôn mặt đẹp trai quá đáng của anh tiến sát lại gần cô, cánh môi mỏng khê mở, thử hôn xuống.

Trình Ly Nguyệt muốn đẩy anh ra, hơi thở đàn ông chín chắn trên người anh pha lẫn với một ít mùi rượu phảng phất trong mũi cô, cứ như cũng chuốc say cô, hàng mi của Trình Ly Nguyệt khẽ rung rung, giờ tay ra đẩy anh theo bản năng.

Thế nhưng đôi môi nóng bỏng của anh vẫn hôn xuống đầy bá đạo, chắc biết cô sẽ từ chối nên vừa hôn là liền trở nên mạnh mẽ, khiến cô không thể từ chối được.

"Ừm..." Đầu óc Trình Ly Nguyệt trống rỗng, cô đẩy mạnh anh ra, đánh anh, nhưng người đàn ông vừa bá đạo vừa điên cuồng này không hề nhúc nhích một chút nào.

Nhưng có một điều họ không biết là, ở xéo xéo đối diện, đã có một chiếc xe màu đen dừng ở đó một lúc lâu, một chiếc ống kính dài canh chuẩn hai người đang hôn nhau, sau đó bấm xuống nút chụp hình.

Trình Ly Nguyệt cũng sắp phát điên rồi, anh thật sự không hề quan tâm đến cảm nhận của cô, cô tức đến mức đập vào đầu gối của anh.

Một tiếng rên khẽ, Cung Dạ Tiêu khom người, khẽ mắng: "Chết tiệt!"

Trình Ly Nguyệt thừa cơ chui ra khỏi ngực anh, Cung Dạ Tiêu đứng ngơ ngác vài giây, siết chặt nắm đấm bước ra khỏi chỗ tối, từ sắc mặt nặng nề của anh có thể nhìn ra được anh đang nhịn đau, anh mở mắt thì thấy cô không đi về chung cư mà đi về hướng một con đường bên cạnh.

Cung Dạ Tiêu cau mày, mặc kệ đau đớn, sai bước đuổi theo.

Trình Ly Nguyệt đi đến bên đường, giơ tay ra bắt một chiếc taxi, không lâu sau có một chiếc dừng lại, khi cô mở cửa muốn đi vào, thì cánh tay cô bị nắm lấy, cô xoay đầu nhìn người đàn ông đang kéo cô lại.

"Buông tay ra!"

"Em đi đâu?" Trình Ly Nguyệt nheo mắt hỏi.

"Tôi nay tôi về nhà ngủ."

"Em không muốn chăm sóc tôi nữa à?"

"Tôi thấy anh chẳng sao hết." Trình Ly Nguyệt

"Được, tôi thừa nhận tôi đáng đời, đã được chưa?"

"Trong nhà còn thuốc chứ? Hay là đi bệnh viện?" Trình Ly Nguyệt trầm mặt, hỏi anh.

Cung Dạ Tiêu xoay người, vớt lại một câu: "Trong nhà vẫn còn thuốc."

Lúc này Trình Ly Nguyệt có một cảm giác như đang đối diện với một thằng nhóc ranh cứng đầu.

Sau khi bóng dáng của họ biến mất chỗ cửa đại sảnh, trong bãi đỗ xe, một chiếc xe máy đen lẳng lặng lái đi.

Trên xe, có hai người đàn ông, một trong hai người đó đang sắp xếp lại hình ảnh.

Người đàn ông lái xe hưng phấn, "Không ngờ chúng ta vừa nhận được nhiệm vụ mà đã có thu hoạch lớn rồi, lần này có thể kiếm không ít tiền đây."

"Xem thử đối phương có hài lòng hay không, nếu hài lòng người ta mới trả tiền."

"Chắc sẽ hài lòng chứ! Chẳng phải anh ta muốn chúng ta chụp ảnh hôn hít của Cung Dạ Tiêu và người phụ nữ này sao?"

"Lỡ đầu người ta muốn thứ càng giật gân hơn thì sao?"

"Ảnh giường chiếu? Ai dám chụp ảnh giường chiếu của Cung Dạ Tiêu chứ?"

Trong chung cư, Trình Ly Nguyệt rót một ly nước nóng đi đến trước mặt anh, đặt thuốc và nước lên bàn: "Mau uống thuốc đi."

Cung Dạ Tiêu uống thuốc, đôi con người đen lấy nhìn chăm chăm cô, "Vì sao lúc này em không bỏ anh lại?"

Trình Ly Nguyệt lười để ý đến anh, bỗng nhiên cô nhớ đến một chuyện, nói với vẻ hơi tức giận: "Rõ ràng là vẫn còn đang sốt, sao lại hôn tôi?"

Dường như Cung Dạ Tiêu mới ý thức được chuyện này, anh lập tức đứng dậy khỏi sofa, đi nhanh đến trước mặt cô, nhờ vào ưu thế về chiều cao, một tay ôm lấy gáy, một tay phủ lên trán cô, xác nhận cô có bị sốt hay không.

May mà thể chất của Trình Ly Nguyệt không tồi, không bị lây bệnh, anh buồn bực: "Xin lỗi, tôi quên mất."

Nghe thấy tiếng xin lỗi này, Trình Ly Nguyệt có muốn tức cũng không tức được, nói với anh: "Anh ngủ sớm đi."

"Tôi nay có thể ngủ với tôi chứ?" Cung Dạ Tiêu khẽ hỏi.

Trình Ly Nguyệt đang đi về phòng, nghe thấy thế cả người cô cứng đờ vài giây, không thèm quay đầu lại, từ chối thẳng: "Không được."

"Nếu tôi nay tôi lại sốt cao nữa thì sao? Em không muốn trông chừng tôi à?"

"Cung Dạ Tiêu, hôm nay anh đã trải qua sinh nhật 28 tuổi của mình, không phải là sinh nhật 3 tuổi, chẳng lẽ anh không biết chăm sóc bản thân mình sao?" Trình Ly Nguyệt xoay người.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Nguyên nhân vì con trai

Cung Dạ Tiêu im lặng không nói, nhìn cô trở về phòng, anh rũ mắt, anh ngã ngồi xuống sofa, gác đầu lên tay, cảm lấy điện khiên, tắt hết mọi bóng đèn trong phòng khách, xem ra anh cũng không muốn về phòng ngủ rồi.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào chiếc rèm màu ngà nơi cửa sổ sát đất, ánh sáng trắng ngọc dịu dàng, trong bóng tối, đôi mắt của Cung Dạ Tiêu nhàn nhạt như sao trên trời chứ không còn lấp lánh như trước.

Anh cảm thấy tuy đã uống thuốc nhưng nhiệt độ vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm, anh không muốn quan tâm tới nữa, con buồn ngủ ập đến, anh nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Anh ngủ rồi, nhưng trong phòng Trình Ly Nguyệt lại không ngủ được, con tim cô hỗn loạn, không thể an tâm, cô biết lúc con trai bị bệnh thì cứ sốt đi sốt lại vài ba ngày, nhưng cô không rõ Cung Dạ Tiêu có như vậy hay không.

Cộng thêm việc hôm nay anh còn uống một chút rượu, lúc này đo thì nhiệt độ đang là 38.5, bây giờ không biết đã hạ sốt chưa?

Trình Ly Nguyệt ngủ trong phòng khoảng nửa tiếng, cuối cùng cô vẫn đẩy cửa đi ra, phòng khách một mảng tối hù, ngay cả đèn cũng không mở, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ chiếu vào, cô đi đến phòng của Cung Dạ Tiêu, cũng tối thui không bật đèn.

Trình Ly Nguyệt cau mày, đi đến trước giường, ấn mở đèn đầu giường, thế nhưng trên chiếc giường màu xám tro không hề có bóng dáng của anh.

Cô giật mình, Cung Dạ Tiêu chạy đi đâu rồi?

Cô vội vàng lao ra khỏi phòng, nếu không ở trong phòng vậy thì chắc chắn là ở chỗ sofa! Khi cô bật một chiếc đèn nhỏ lên, dưới ánh sáng mờ mờ, quả nhiên nhìn thấy anh đang nằm ở đó, chưa thay đồ, anh vẫn mặc một chiếc áo sơ mi đen và quần tây, nằm trên sofa, ngay cả chân cũng không đắp.

Tuy điều hòa trong chung cư vẫn giữ mức nhiệt độ ổn định, nhưng dù sao bây giờ đang là mùa thu, mà anh lại bị cảm nữa.

Trình Ly Nguyệt tiến lại gần, quả nhiên khuôn mặt điển trai của anh vẫn còn đỏ bừng, chân mày cũng nhíu chặt, giống như đã ngủ say, nhưng lại rất khó chịu.

Thật sự là sốt trở lại rồi.

Trình Ly Nguyệt không dám lè mè, vội vàng cầm nhiệt kế chạm nhẹ vào trán anh, kết quả cho thấy nhiệt độ là 39.3.

Trời ạ!

Đây là nhiệt độ rất nguy hiểm, Trình Ly Nguyệt vỗ mặt Cung Dạ Tiêu, "Cung Dạ Tiêu, tỉnh dậy, chúng ta đi bệnh viện."

Cung Dạ Tiêu mệt mỏi mở mắt lên: "Không đi."

"Anh đã sốt 39.3 độ rồi, đừng tùy hứng nữa, mau đứng dậy." Trình Ly Nguyệt nôn nóng, anh bị sốt chấy não rồi à! Lúc này rồi mà vẫn còn giờ chứng?

Giọng của Cung Dạ Tiêu trầm khàn, "Trong hộp thuốc có còn, em đổ một ít ra lau người cho tôi là được rồi."

Trình Ly Nguyệt gấp đến mức đỏ mặt, lúc này cô thật sự không dám lấy mạng anh ra đùa, cô chỉ đành nghe lời đi tìm cồn, đây là loại cồn y tế có thể dùng để lau người hạ sốt.

Trình Ly Nguyệt tìm một chiếc khăn lông, nhất thời thấy khó xử.

Nếu lau người giúp anh thì chẳng phải phải cởi quần áo của anh ra sao?

Cung Dạ Tiêu thấy cô đã chuẩn bị xong rồi nhưng vẫn chưa ra tay, anh nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "Đã là lúc nào rồi mà em vẫn còn để ý những việc này? Nếu em là bác sĩ, đối diện với bệnh nhân nam, thế bệnh nhân đó chẳng khác nào phải về trời sao?"

Trình Ly Nguyệt thật sự không biết sao lúc này mà anh vẫn còn có thể nói đùa được, một câu chuyện cười thật lạnh lẽo.

Trình Ly Nguyệt cắn răng, gơ tay ra cởi nút áo của anh, trong lúc gỡ nút áo, sự thẹn thùng và lúng túng của cô đều thể hiện hết lên trên mặt.

Cung Dạ Tiêu phối hợp để cô cởi áo trên người anh xuống, và vào lúc này, Cung Dạ Tiêu cau mày, nói: "Còn quần nữa."

Trình Ly Nguyệt bất giác cắn môi: "Lau nửa người trên là được rồi."

"Chẳng lẽ em không biết phải lau còn khắp 4 tứ chi sao?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày, dạy dỗ.

Đầu óc của Trình Ly Nguyệt cũng nôn nóng, nghe anh nói như thế, cô lại tin là thật, cô cắn môi, giờ tay ra cời quần anh, khi chạm vào, ngón tay hơi run nhẹ, mặt của cô cũng đỏ bừng như màu máu, thậm chí liếc một lần đi, thế là chiếc quần tây của anh bị cô kéo xuống như thế, một đôi chân dài rắn chắc và vùng tam giác ngược hoàn mỹ của anh đập vào mắt cô. Cô ngừng thở, chuẩn bị suy nghĩ vài giây, sau đó, Trình Ly Nguyệt tâm vô tạp niệm bắt đầu lau cổ, ngực, lưng và cả tay chân cho anh.

Khi cô đang lau, Cung Dạ Tiêu lẳng lặng nhìn cô, lúc này, trong mắt anh không có những suy nghĩ đen tối đó nữa, nếu có thì chỉ có rung động và vui mừng, từ động tác của cô có thể nhìn ra được, cô thật sự đang quan tâm anh.

Sau khi Trình Ly Nguyệt lau xong, lấy một chiếc khăn nhúng nước lạnh đặt lên trán anh, và cô cũng mệt thở phì phò.

Cô cầm một chiếc chăn nhỏ đắp lên người anh, lại rót một ly nước ấm bắt Cung Dạ Tiêu uống, qua 10 phút sau nhiệt độ cơ thể của anh đã lùi về 38.5 độ, cô không dám lơ là, ngồi ở bên cạnh canh chừng anh.

Cung Dạ Tiêu mơ mơ màng màng, lại ngủ thiếp đi.

Trình Ly Nguyệt canh chừng đến hơn một giờ sáng, khi kiểm tra lại thì nhiệt độ của anh đã hạ xuống còn 38 độ và đã ổn định rồi, không còn tái phát nữa, cô thấy cực kỳ buồn ngủ, dựa vào sofa bên cạnh ngủ thiếp đi.

Nửa đêm.

Cung Dạ Tiêu tỉnh dậy, nhìn thấy cô ngủ quên đi vì mệt, anh vén chăn, đi đến bên cạnh cô, giờ tay ra bế cô lên.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy cả người nhẹ tênh, cô còn cho rằng đang nằm mơ, cô không hề vùng vẫy, ngoan ngoãn để anh ôm về phòng, và anh cũng nghiêng người nằm xuống, ôm cô ngủ tiếp.

Sáng sớm.

Trình Ly Nguyệt mở mắt, không bắt ngờ gì khi nhìn thấy anh nằm bên cạnh, Cung Dạ Tiêu mở mắt ra, con người của anh sâu thẳm hứng thú nhìn cô, về mặt mặt mồm.

Trình Ly Nguyệt chẳng trách khi anh ngủ cùng cô, cử động đầu tiên của cô là sờ tay lên trán anh, thấy nhiệt độ bình thường, cô thở phào nhẹ nhõm, anh bỗng nhiên lại ôm lấy cô trong khi cô đang ở trong tư thế nửa ngồi.

Lúc này, cô khó có thể giữ thẳng bằng, ngã xuống đè thẳng lên người anh.

Cô ở trên, anh ở dưới.

Trình Ly Nguyệt nín thở, tim đập nhanh, xấu hổ đẩy anh, "Thả tôi ra."

Cung Dạ Tiêu ôm cô, ánh mắt nóng bỏng: "Xem ra em thật sự rất quan tâm đến tôi."

"Tôi không có." Cô khề phản bác.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu hơi tối lại, nheo mắt: "Không có sao?"

"Anh là ba của con trai tôi, nếu không chăm sóc anh tôi lo lắng Tiểu Trạch sẽ bị tổn thương, những gì tôi làm là đều vì Tiểu Trạch, chỉ như thế mà thôi." Trình Ly Nguyệt bình tĩnh lên tiếng, đồng thời giờ tay đẩy anh ra, muốn đứng dậy.

Cung Dạ Tiêu nhìn cô thật lâu, đôi con ngươi thâm sâu khó đoán, vài giây sau, cuối cùng anh vẫn từ từ buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Trù tính sau lưng

Trình Ly Nguyệt thờ hồn hèn, cô nhạy cảm phát giác được cảm xúc nặng nề của anh, cứ như cả không khí trong phòng cũng đông đặc lạnh lẽo theo anh.

Trình Ly Nguyệt đứng dậy đi vào phòng tắm làm vệ sinh.

Lúc ra ngoài, Cung Dạ Tiêu đã không còn trên giường nữa của cô nữa, cô lo lắng, đẩy cửa bước ra thì nghe thấy tiếng cửa lớn đóng sầm lại, con tim của cô cũng đập liên hồi.

Anh, ra ngoài rồi.

Trình Ly Nguyệt hít sâu thở ra, sau đó cô nhìn thời gian, nên đi làm rồi, nếu còn nghỉ phép nữa thì rất khó xử.

Trên đường Trình Ly Nguyệt mua bữa sáng đến công ty, hai ngày nay cô có hơi bận tối mắt tối mũi, nhưng vẫn lười không ít việc lại.

Khi Linda đi ngang qua văn phòng của cô, nói với cô: "Ly Nguyệt, đến văn phòng của chị một chuyến, chị có việc muốn nói với em."

Trình Ly Nguyệt vội vàng thu dọn, đi vào văn phòng của cô ấy.

"Ly Nguyệt, nhờ vào phúc của em, đơn số của công ty chúng ta gần đây tăng mạnh, liên tục nhận 5 đơn cá nhân, vì thế công việc của em lại tăng lên rồi."

Trình Ly Nguyệt gật đầu, "Em sẽ cố gắng."

"Và lại, càng đau đầu hơn là họ chỉ định em là nhà thiết kế riêng cho họ, nhiệm vụ của em càng quan trọng hơn."

Tâm tư gần đây của cô lại không đặt vào công việc, lần này, cô thấy hơi khó xử, "Nhưng, một

mình em tạm thời không lấy ra được 5 bản thiết kế."

"Vì thế công ty chúng ta sẽ phối hợp toàn lực với em, nếu em muốn ra nước ngoài tìm linh cảm, hoặc muốn đi du lịch ở bất cứ nước nào,

chúng ta đều sẽ tạo điều kiện miễn phí cho em đi." Linda cười nói.

"Con trai em ở đây, em không đi đâu hết." Trình Ly Nguyệt cười lắc đầu.

Linda cũng biết, cô cười: "Phải rồi! Chị cũng biết em chắc chắn sẽ không đi, vậy thì em vẫn phải cố gắng hoàn thành công việc, chị sẽ kéo thêm thời gian cho em."

"Vâng!" Trình Ly Nguyệt gật đầu.

Trở về văn phòng, cô cảm thấy nhức đầu, 5 bản thiết kế khác nhau, cô yêu cầu rất nghiêm khắc với bản thân, vì thế, tuyệt đối sẽ không làm qua loa, điều này cũng khiến cô càng thấy áp lực hơn.

Cô nhờ Đường Duy Duy bung một ly cà phê vào cho cô, cô bung lên, vừa nâng mắt lên thì nhìn thấy tòa nhà cao chọc trời ở đối diện, cô bất giác suy nghĩ, Cung Dạ Tiêu có ở công ty không?

Hôm nay không có tặng hoa, chắc chắn là thấy thất vọng với cô rồi nhỉ!

Cô từ chối anh hết lần này đến lần khác, cô cũng biết tính nhẫn nại của một người đàn ông có hạn, không có ai có thể nhẫn nhịn được quá lâu, càng huống gì, một người đàn ông cực phẩm như anh, anh muốn có phụ nữ, không cần ngoắc tay cũng đã có một đồng người tự động dâng lên.

Có khi anh đựng chướng ngại trên người cô, nên đã chuyển mục tiêu rồi.

Một năm sau, nếu cô vẫn chưa kết hôn với anh, anh sẽ trả lại quyền nuôi dưỡng Tiểu Trạch cho cô, đây là điều mà chính miệng anh đã nói ra.

Trình Ly Nguyệt nhắm nháp một ngụm cà phê, cô nghĩ một năm sau, cô và con trai sẽ trở về lại với cuộc sống của hai mẹ con trước kia, liệu vẫn còn có thể bình yên như lúc trước chứ?

Túi tài liệu đi tới, ông ta cười gọi: "Ba, vừa luyện xong thái cực à?"

"Có việc gì cứ nói thẳng!" Ông cụ Cung rót cho ông ta một ly trà.

Cung Nghiêm ngồi xuống, tay cầm ly trà uống một ngụm, "Ba, là con cháu của nhà họ Cung, tất nhiên là phải cố gắng nghĩ đến tương lai cho nhà họ Cung, tuy con đã lười về tuyển sau, nhưng con lúc nào cũng quan tâm đến tương lai của nhà họ Cung."

"Ta chỉ hi vọng, con đừng quan tâm đến những nơi không nên quan tâm đến, nên làm tốt bổn phận của con." Ông cụ Cung cảnh cáo.

"Ba, chuyện đó đã trôi qua lâu rồi mà ba vẫn còn nhớ trong lòng, con đã thay đổi rồi, chẳng phải muốn giao tất cả lại cho Dạ Tiêu sao?" Nói xong, ánh mắt của Cung Nghiêm trở nên kỳ lạ, ông ta ngừng đầu nói với ông cụ Cung: "Ba, Dạ Tiêu cũng đã 28 tuổi rồi, thấy ba xem trọng nó như thế, bây giờ nó lại nắm trong tay quyền thừa kế của nhà họ Cung, con nghĩ..."

"Con nghĩ gì?"

"Con nghĩ, không phải nên chọn một người vợ cho Dạ Tiêu hay sao, chọn một cô gái có gia thế vượt trội, bối cảnh lớn mạnh, học thức giỏi giang để làm nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Cung, có thể về sau nhà họ Cung chúng ta mới có thể phát triển ổn định được."

Ông cụ Cung suy nghĩ vài giây: "Bây giờ không vội nhắc đến chuyện này."

"Ba, con biết ba đang lo lắng điều gì, ba muốn kêu Dạ Tiêu mang Tiểu Trạch về bên cạnh, rồi tìm một người vợ cho nó! Nhưng ba đừng trách con, con thật sự thấy lo lắng về chuyện này nên mới đã lên làm trước một vài chuyện rồi."

"Con đã làm gì?" Ánh mắt ông cụ Cung nghiêm khắc.

Cung Nghiêm liền cười an ủi, "Ba đừng không tin tưởng con như thế chứ"

Ông cụ Cung cau mày, nhìn vào trong hình, chân mày càng cau chặt hơn, "Chuyện này là sao?"

"Ba vẫn chưa nhìn ra sao? Chỉ sợ là Dạ Tiêu thiếu phụ nữ, nội tâm cô đơn đó!" Cung Nghiêm bật cười, "Ôi, cũng chẳng trách, ai mà không có lúc trẻ tuổi chứ!"

"Ý con là bây giờ Dạ Tiêu và mẹ của Tiểu Trạch có mối quan hệ rất thân thiết sao?"

"Đều ở chung với nhau rồi, có thể không thân thiết sao?"

"Họ ở chung với nhau là vì Dạ Tiêu cần bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Trạch, là ta đã đồng ý cho nó làm như thế." Ông cụ Cung hừ một tiếng.

"Ba không sợ Dạ Tiêu yêu Trình Ly Nguyệt, tương lai sẽ cưới cô ta về nhà sao?"

"Không thể được, ta và Dạ Tiêu đã bàn bạc với nhau rồi, một năm sau nó sẽ lấy lại quyền nuôi dưỡng Tiểu Trạch, và bảo đảm sẽ không dây dưa với cô gái này nữa."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Bí mật trong tay Lục Tuấn Hiên

Xem những tấm hình này, con thật sự không thể đảm bảo Dạ Tiêu sẽ không dây dưa với cô gái này nữa, cảm giác hình như Dạ Tiêu thích cô ta rồi."

"Được rồi, chuyện này ta tự có chủ trương, con để hình lại, rồi bận gì thì cứ đi đi!" Ông cụ cung nói xong, xoa tay, muốn được yên tĩnh.

Ánh mắt Cung Nghiêm tối xuống, ông ta cho rằng khi ông cụ Cung nhìn thấy những tấm hình này, nhất định sẽ nổi con lòi đờm, lập tức sẽ gọi Cung Dạ Tiêu về chất vấn, dù sao những tấm hình này đã thể hiện rõ việc Cung Dạ Tiêu đã có tình cảm với Trình Ly Nguyệt.

Cha ông ta đang giả vờ hồ đồ sao?

Nhưng ông ta đã quá hiểu rõ tính cách của cha mình, đối với sự phát triển trong tương lai của nhà họ Cung, cha ông ta rất xem trọng, vì thế tuyệt đối sẽ không cho phép Cung Dạ Tiêu lấy một người phụ nữ không có bối cảnh làm vợ.

Nói như thế, chỉ cần sự việc tiếp tục phát triển tiếp, sớm muộn gì Cung Dạ Tiêu cũng sẽ đối đầu với cha ông ta, đến lúc đó mới là thời gian tốt nhất để ông ta vùng lên, bây giờ ông ta chỉ cần yên lặng chờ đợi mà thôi!

Sau khi Cung Nghiêm rời đi.

Ông cụ Cung thờ dài, nhìn dáng vẻ nôn nóng của cháu trai, ông cũng đều cảm thấy mặt mày nóng bừng.

Nhưng ông cũng đã từng xem qua hình của Trình Ly Nguyệt, lần trước người của ông thu thập được hình của cô ấy, đúng thật là một cô gái có tướng mạo không tồi, nhưng đáng tiếc lại là một người phụ nữ đã từng ly hôn.

Thật ra, mối thù của ông và nhà họ Lục đã là chuyện của kiếp trước rồi, ông cụ nhà họ Lục đã chết từ lâu, đã mười mấy năm, đó là mối thù cũ đã qua, ông cũng không định tính lên người đời sau. Nhưng ít nhiều gì cũng chẳng có thiện cảm gì với người họ Lục.

Ông nhét hình vào lại trong túi, nói với quản gia: "Cất cái này lại, hôm khác ta phải tìm Dạ Tiêu nói chuyện."

Tập đoàn Cung Thị, văn phòng tổng tài.

Cung Dạ Tiêu mang bệnh đi họp cả một buổi sáng, trở về trong văn phòng anh xoa ấn đường, nói với Nhan Dương, "Rót một ly nước nóng đến đây."

Nhan Dương rót một ly nước nóng mang vào, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, cô hỏi: "Cung Tổng, anh không sao chứ!"

"Không sao, hôm nay đã tặng hoa chưa?"

"Vẫn chưa tặng, bây giờ tặng ă?"

"Bỏ đi." Tinh thần của Cung Dạ Tiêu có hơi chán nản, cánh tay thon dài đặt trên cửa kính, bên ngoài ánh nắng chiếu xuống, vẽ nên một đường viền xinh đẹp hàng lông mày dày của anh.

Sau lưng, Nhan Dương hơi kinh ngạc, cô đã theo ông chủ ba năm, lần đầu nhìn thấy vẻ mặt của anh u buồn đến thế, sao vậy? Cô Trình lại làm tổn thương anh sao?

"Cung Tổng, đây là bảng hành trình một tuần của anh, trong nó buổi gặp mặt của anh và David, thật sự không thể dời lại được nữa, anh định khi nào sẽ khởi hành?"

Lúc này Cung Dạ Tiêu mới nhớ tới buổi gặp mặt đã bị dời lại một tuần với khách hàng, anh cau mày, "Sắp xếp máy bay vào tối nay."

Nhan Dương nhìn bảng hành trình, gật đầu nói: "Vâng, chuyến đi công tác lần này của anh có thể phải mất từ ba đến năm ngày, tôi sẽ làm một bảng biểu cụ thể chi tiết."

Nói xong, Nhan Dương rời đi.

Ánh mắt của Cung Dạ Tiêu lại nhìn về tòa nhà tháp đối diện.

Những gì cô làm vào tối qua đều là vì con trai? Không hề có một chút liên quan nào đến anh sao?

Bản lĩnh thoái thác của cô qua thật rất cao cường.

Cung Dạ Tiêu nghĩ đến chuyện gì đó, đi đến trước bàn, cầm điện thoại lên gọi vào số của em gái.

"Alo anh à, em đã đưa Tiểu Trạch đến trường rồi."

"Muội Muội, bắt đầu từ tối hôm nay, em dọn vào nhà anh ở với Trình Ly Nguyệt, anh phải đi công tác vài ngày."

"Vâng! Chị Ly Nguyệt đã biết chưa?"

"Anh sẽ nói với cô ấy."

"Vâng! Dù sao em cũng có một đồng thời gian. Mà ba nói sắp tới mùa hái nho, họ phải trở về rồi, kêu anh có thời gian đưa Tiểu Trạch đi đến trang trại của họ chơi."

"Ba mẹ có ở cạnh em không?"

"Hôm nay họ đi đến chỗ ông nội, lát nữa em cũng sẽ qua đó."

"Kêu ba mẹ đừng nhắc quá nhiều đến chuyện của anh và Trình Ly Nguyệt."

"Anh cứ yên tâm đi! Em và ba mẹ đều đứng về phía anh, ủng hộ anh, tất nhiên sẽ không để ông biết đâu! Bây giờ em đi chọn quà cho ông nội đây, không nói nữa nhé." Cung Muội Muội nói xong, cúp máy trước.

Cung Dạ Tiêu nắm lấy điện thoại, đi đến phía trước cửa sổ, gọi vào số của Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt đang sắp xếp bản thảo trong văn phòng, chiếc di động đặt ở bên cạnh đồ chuông, cô xoay đầu nhìn thấy tên trên đó, con tim bỗng nhiên căng thẳng.

Điện thoại của Cung Dạ Tiêu.

Cô cầm tới, giả vờ bình thường, "Alo!"

"Hôm nay tôi bắt đầu đi công tác, tôi sẽ sắp xếp Muội Muội đến ở với Tiểu Trạch của em, em không có ý kiến chứ!" Giọng anh trầm thấp, ẩn chứa một chút lạnh lùng.

Trình Ly Nguyệt sững sốt vài giây, vội vàng nói "Không có ý kiến."

"Được." Nói xong, cúp máy.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, anh ta sao lại thích cúp máy trước thế này. Anh phải đi công tác? Đi bao lâu?

Vào lúc này, điện thoại của Trình Ly Nguyệt đổ chuông, cô cầm lên nghe: "Alo, xin chào."

"Ly Nguyệt, là tôi, đừng cúp máy." Giọng nói của Lục Tuấn Hiền vang lên từ đầu dây bên kia.

Trình Ly Nguyệt nín thở, Lục Tuấn Hiền tiếp tục nói: "Tôi muốn tìm cô để nói về chuyện năm xưa, có thời gian không?"

"Giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả."

"Ly Nguyệt, có một chuyện tôi vẫn luôn giấu diếm cô, về cha của cô." Giọng nói của Lục Tuấn Hiền mang theo vẻ nôn nóng, "Tôi nghĩ đến lúc nên nói cho cô biết rồi."

Trình Ly Nguyệt muốn cúp máy, nhưng cô bỗng dừng ngừng lại, cô cau mày: "Chuyện gì về cha tôi?"

"Chúng ta gặp nhau nói chuyện." Lục Tuấn Hiền yêu cầu.

"Tôi sẽ không gặp mặt anh." Trình Ly Nguyệt kiên quyết từ chối.

"Chuyện này liên quan đến vụ tai nạn giao thông năm xưa của cha cô, có ẩn tình khác, cô thật sự không muốn biết sao?" Lục Tuấn Hiền nói rõ hơn.

Trái tim của Trình Ly Nguyệt bị khơi lên đến cổ họng: "Rất cuộc anh muốn nói với tôi điều gì?"

"Buổi trưa, tôi sẽ đợi cô ở khách sạn Caesar, 12 giờ, tôi đợi cô ở cửa ra vào." Lục Tuấn Hiền nói xong, anh ta cúp máy trước.

Cứ như sợ cô sẽ từ chối.

Trình Ly Nguyệt trở nên hỗn loạn, vụ tai nạn năm xưa của cha cô có ẩn tình khác? Trong đầu cô lại nhớ về một đêm mưa vào 5 năm trước, khi đó, cô và Lục Tuấn Hiền vừa quen nhau không lâu, cha cô bị một vụ tai nạn giao thông bất ngờ cướp đi tính mạng.

Tài xế xe tải lái xe trong tình trạng say rượu, đụng vào xe của cha cô, hiện trường tai nạn hỗn loạn, cha cô bị kẹt trong ghế lái, sau đó được đưa đến bệnh viện, nhưng do vết thương quá nghiêm trọng, y sinh cũng chịu bó tay.

Khi ấy, cô được Lục Tuấn Hiền đưa đến bệnh viện từ trường học, trong lúc cha cô đang hấp hối, ông ấy giao tay cô cho Lục Tuấn Hiền, kêu hắn ta chăm sóc cô, yêu cô.

Cô đau khổ suốt một tháng trời, Lục Tuấn Hiền cũng chăm sóc cô một tháng, đồng thời cũng chuyển được số cổ phần trong tay cha cô về cho cô.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt nhớ lại vụ tai nạn năm xưa, con tim cô bỗng trở nên rét lạnh, cảm xúc phần nộ đau thương dâng trào, chẳng lẽ vụ tai nạn của cha cô không phải là sự cố ngoài ý muốn mà có người cố ý mưu sát.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Gặp nhau ở nhà hàng

Năm xưa, cô chỉ mới 19 tuổi, đơn thuần vô tri, người khác nói gì cô sẽ tin đó, lúc đó Lục Tuấn Hiền chỉ nói với cô, đó là một sự cố ngoài ý muốn, kêu cô bớt đau buồn, nhưng bây giờ hắn ta lại muốn nói gì với cô đây?

Vành mắt Trình Ly Nguyệt ướt lệ, cô cắn chặt môi, chuyện liên quan đến cha cô, cô quả thật không muốn bỏ lỡ, Lục Tuấn Hiền đang che giấu có điều gì đây?

Tập đoàn Cung Thị

Cung Dạ Tiêu ngồi trước một đồng giấy tờ, ngón tay thon dài lật từng trang, một đôi chân mày kiếm nhíu chặt.

Lúc này di động của anh đổ chuông, anh cầm lên, khóe môi nở một nụ cười buồn bực, bất máy, không đợi bên kia nói gì anh đã nói trước: "Tôi đã quên mất nhân vật quan trọng như cậu đây, gọi điện thoại đến cho tôi làm gì?"

"Mời cậu ăn cơm." Đầu dây bên kia, giọng của anh ta cũng từ tính mê người.

"Chỗ không đắt tiền tôi sẽ không đi."

"Nhà hàng Caesar, đủ cao cấp rồi chưa!"

"Miễn cưỡng chấp nhận được, mấy giờ?"

"12 giờ đúng, tin rằng một tổng tài lớn như cậu rất có quan niệm về thời gian chứ!"

"Được!" Nói xong, cúp máy, Cung Dạ Tiêu động bút ký tên mình lên tài liệu.

Tâm tư của Trình Ly Nguyệt hoàn toàn bị cuộc điện thoại của Lục Tuấn Hiên quấy rối, trong đầu cô đều là những chi tiết nhỏ nhặt về vụ tai nạn năm xưa, những gì cô có thể nhớ rõ đều được lật lại một lần, nhưng cô không biết còn có chỗ nào không được bình thường.

Lúc cha cô sắp ra đi, vẻ mặt bình tĩnh, còn giao tay của cô cho Lục Tuấn Hiên, kêu hắn ta chăm sóc cô, yêu cô, nếu vụ tai nạn này có liên quan đến Lục Tuấn Hiên, thì sao cha lại làm như thế?

Lúc đó cô khóc đến xé lòng, cha cô hình như còn nói một câu cầu xin Lục Tuấn Hiên, hai chữ "giúp nó", giúp cô gì chứ?

Cuối cùng, cha cô vẫn qua đời vì vết thương quá nặng, còn mẹ cô - một nhân vật còn lại trong đời cô, thì cô chưa từng được gặp từ khi sinh ra đến nay, từ lúc cô hiểu chuyện cô đã biết, cô chỉ có một người cha, không có thêm một người thân nào khác, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại đều chưa từng gặp mặt bao giờ.

Lớn lên rồi cha mới nói cho cô biết, mẹ cô đã mất khi sinh cô, cô vẫn luôn tin lời cha cô nói, bởi vì khi cô hỏi lại, cha cô luôn tìm cách đổi chủ đề, về mặt khó chịu đau thương, sau khi cô hiểu chuyện thì không dám tìm tòi sâu về chuyện này nữa.

Vì thế, đây cũng là chỗ cô cảm thấy thiếu Tiểu Trạch sau khi sinh cậu ra, đối với một đứa bé mà nói, gia đình đơn thân có hơi tàn nhẫn, khi tìm thấy Cung Dạ Tiêu và ý lại vào anh, cô có thể hiểu được tâm trạng của con trai, không có đứa trẻ nào không hy vọng có cả cha và mẹ ở bên cạnh mình.

Cô có thể để cho con trai có được tình cha này, nhưng tuyệt đối sẽ không để cung Dạ Tiêu cướp đi cậu.

Đang lúc đắm chìm vào một vào ký ức, thì có tiếng gõ cửa vang lên, tiếng nói của Linda truyền đến: "Ly Nguyệt, có muốn cùng ăn trưa không?"

Trình Ly Nguyệt lập tức lau nước mắt, nói vọng ra ngoài cửa: "Không đâu, trưa em có hẹn rồi, lần khác nhé."

"Ok" Linda rời đi.

Trình Ly Nguyệt điều chỉnh lại tâm trạng, cúi đầu nhìn giờ, 11:30, nếu không kẹt xe có thể đến được nhà hàng Caesar lúc 12 giờ đúng.

Trình Ly Nguyệt không muốn nhìn thấy khuôn mặt của Lục Tuấn Hiên nữa, nhưng cô muốn biết chuyện liên quan đến cha cô, cho dù cha cô đã mất rồi, cô phải biết tất cả những gì xảy ra vào năm xưa.

Trình Ly Nguyệt bắt một chiếc xe rời đi, cùng lúc đó, tại Tập đoàn Cung Thị, chiếc siêu xe hoang dã của Cung Dạ Tiêu cũng chạy ra từ gara xe.

Nhà hàng Caesar, nơi tiêu tiền của người giàu có quyền lực, nơi đây, ăn về thể lực và mặt mũi.

Người có tiền đều thích dùng cơm ở những nơi như thế này.

Chiếc siêu xe của Cung Dạ Tiêu và taxi của Trình Ly Nguyệt gần như đến cùng một lúc, nhưng taxi vẫn nhanh hơn một bước, khi Cung Dạ Tiêu chuẩn bị xuống xe giao xe cho bảo vệ, khi anh tháo dây ngắt đầu tắt máy, anh nhìn thấy trong một chiếc taxi phía trước, bóng dáng Trình Ly Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện

Anh cho rằng mình bị ảo giác, trừng to hai mắt, không là cô thì là ai?

Vẫn là một bộ đồ màu xám sậm, bên ngoài là một chiếc áo âu phục nhỏ, phối kèm với một chiếc váy cùng màu, làm tôn lên thân hình là lướt của cô.

Cung Dạ Tiêu cau mày, sau khi chiếc taxi phía trước chạy đi, anh đạp chân ga, dừng xe ngay tại giữa cửa chính, thông qua cửa kính, anh nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông đang đón Trình Ly Nguyệt...

Là Lục Tuấn Hiên.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu bỗng chốc trở nên xấu xí, cô chuẩn bị ăn cơm trưa cùng với hắn ta ư?

Suy nghĩ này lập tức khiến cả người anh trở nên lạnh lẽo.

Anh đẩy cửa xe bước xuống, đưa chìa khóa cho bảo vệ, cất những bước đi nặng nề tiến vào trong.

Khi Trình Ly Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt của Lục Tuấn Hiên, cô cố gắng kiềm nén cảm giác kinh tởm, Lục Tuấn Hiên lại trông khá dịu dàng chu đáo, thể hiện ra được phong độ của một quý ông, ấn mở thang máy, làm động tác mời: "Ly Nguyệt."

Trình Ly Nguyệt nghe hắn ta gọi tên cô, cô thấy kinh tởm muốn nôn ra, cô xoay mặt đi, không muốn nhìn hắn ta.

Mắt thấy cửa thang máy sắp đóng lại, bỗng nhiên lại bị ấn mở ra từ bên ngoài.

Trình Ly Nguyệt ngắt đầu muốn nhìn người đi vào, vừa ngắt mắt lên, lập tức kinh ngạc.

Người đàn ông bước vào từ bên ngoài, lại là Cung Dạ Tiêu.

Cô giật mình, con tim run lên.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu rất xấu xí, mặt mày căng cứng, khi thân hình cao lớn của anh bước vào, rõ ràng là thang máy của ba người, nhưng bỗng nhiên trở nên nhỏ hẹp chật chội.

"Cung tiên sinh, trùng hợp quá!" Lục Tuấn Hiên cũng không ngờ được sẽ gặp được cung Dạ Tiêu tại đây, chẳng lẽ là Trình Ly Nguyệt kêu anh ta đến cùng hay sao?

Hắn ta liếc nhìn Trình Ly Nguyệt, thấy vẻ mặt cô dường như đang hốt hoảng, lại nhìn về mặt của Cung Dạ Tiêu, lãnh đạm cứ như không nhìn thấy họ.

Lục Tuấn Hiên thấy hơi ngượng ngùng, không nói thêm nữa.

"Anh muốn đi lên lầu mấy?" Trình Ly Nguyệt lên tiếng, bởi vì Lục Tuấn Hiên ấn lầu 5, nhưng anh không ấn, cô không nhận được bèn hỏi anh.

Thế như anh chẳng hề để ý đến cô.

Chẳng lẽ anh cũng đi lầu 5? Trình Ly Nguyệt bỗng nín thở, sao lại trùng hợp đến thế? Chuyện này chắc chắn là trùng hợp chứ nhỉ!

Chớp mắt đã đến tầng 5 "đỉnh" tiếng cửa mở ra.

Cung Dạ Tiêu đứng phía trước hai người, anh sải bước ra trước, Trình Ly Nguyệt và Lục Tuấn Hiên ra sau, nhưng xem ra nơi dừng com của Cung Dạ Tiêu và của cô không nằm cùng một hướng.

"Ly Nguyệt, bên này." Lục Tuấn Hiên nhiệt tình kêu lên.

Trình Ly Nguyệt bài xích, cô xụ mặt xuống, cô cảm thấy rất căm ghét khi Lục Tuấn Hiên kêu tên cô.

Nhưng cô vẫn xoay người đi theo Lục Tuấn Hiên.

"Trình Ly Nguyệt" Cung Dạ Tiêu vốn đã đi sang một hướng khác bỗng nhiên gọi cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Trình Ly Nguyệt phần nộ

Con tim Trình Ly Nguyệt đập nhanh, cô ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt âm trầm của anh, lồng ngực nặng nề khó chịu.

"Thật ngại quá Cung tiên sinh, hôm nay tôi đã hẹn ăn com với Ly Nguyệt rồi." Lục Tuấn Hiên nói chen vào.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu chạm vào ánh mắt của Cung Dạ Tiêu, ánh mắt anh tối tăm đến đáng sợ, nhất thời cô không biết phải trả lời như thế nào.

"Qua đây." Cung Dạ Tiêu tiếp tục ra lệnh, giống như đang kêu thú cưng của anh về vậy.

Trình Ly Nguyệt tức giận, anh dùng giọng điệu gì đây?

Lúc này, Lục Tuấn Hiên cũng nhìn cô, vừa dịu dàng vừa đe dọa: "Cô chắc chắn không ăn bữa com này với tôi chứ?"

Trình Ly Nguyệt muốn biết chuyện năm xưa của cha mình, cô cắn răng, nói với Cung Dạ Tiêu: "Tôi không có thời gian ăn com với anh, xin lỗi." Nói xong, cô xoay đầu đi về hướng mà Lục Tuấn Hiên đã chọn.

Bỗng nhiên có một tiếng cười chế nhạo vang lên sau lưng, "Trình Ly Nguyệt, tôi không ngờ em lại là một người phụ nữ tùy tiện không có nguyên tắc như thế."

Tùy tiện, không có nguyên tắc, tuy không được tính là những từ ngữ mắng chửi quá gay gắt, nhưng dùng trên người cô và Lục Tuấn Hiên, giống như châm kim đâm mạnh vào con tim của cô.

Cô có tùy tiện, không có nguyên tắc thế nào cũng tuyệt đối sẽ không tìm một người đàn ông tồi tệ đã từng vứt bỏ cô, lợi dụng cô, bây giờ trong mắt Cung Dạ Tiêu, anh đang cảm thấy cô là loại phụ nữ thích dùng đồ cũ sao?

Lúc này, cô rất muốn xoay đầu giải thích với anh, nhưng nghĩ lại thì đâu cần thiết nhỉ? Hình như anh chẳng phải là người quan trọng lắm với cô!

Cung Dạ Tiêu đứng im tại chỗ, cả người chẳng cử động, cô có ý gì đây? Ăn cơm với chồng cũ lại quan trọng đến thế sao?

Chết tiệt, cô đúng là thiếu dạy bảo mà.

Cung Dạ Tiêu dứt khoát xoay người, rồi đi vội về mặt lạnh lẽo nặng nề.

Nơi lối rẽ, Trình Ly Nguyệt xoay đầu lại nhìn, cô chỉ nhìn thấy một chiếc lưng lạnh lùng cao ngạo, giống như mang theo lửa giận ngút trời.

Và Lục Tuấn Hiền cũng xoay đầu, tận mắt nhìn thấy bóng dáng tức giận của Cung Dạ Tiêu rồi đi, hắn ta khẽ một nụ cười đắc ý, nghĩ đến lần trước anh ta cướp đi khách hàng của hắn, bây giờ hắn ta cũng xem như gỡ lại được một ván.

Trình Ly Nguyệt và Lục Tuấn Hiền ngồi vào bàn ăn, mặt mày Trình Ly Nguyệt nặng nề, cô nói: "Rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi? Bây giờ nói đi, tôi không muốn ăn cơm với anh."

"Ly Nguyệt, bây giờ là thời gian ăn cơm, không thể để bụng đói được, chúng ta ăn chút gì đi." Lục Tuấn Hiền không muốn cô rời đi nhanh như thế.

Hắn ta nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng như nước, làm gì còn vẻ tàn nhẫn như khi đuổi cô ra khỏi nhà nữa, trong ánh mắt hắn ta còn chất chứa sự hồ thẹn và ăn năn, hắn ta muốn cho Trình Ly Nguyệt thấy sự hối hận của hắn đối với sự việc năm xưa.

Trình Ly Nguyệt búi một kiểu tóc đơn giản, hai bên trán có vài sợi tóc con lơ lửng, trông rất phong tình, làn da căng mịn đàn hồi, đi kèm với ngũ quan xinh đẹp, còn cả đôi mắt long lanh trong veo kia nữa, đây là một người phụ nữ rất có sức quyến rũ.

Lục Tuấn Hiền càng nhìn, càng cảm thấy năm xưa sao hắn ta lại không phát hiện ra vẻ đẹp của cô chứ?

Trình Ly Nguyệt xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tôi chỉ muốn biết chuyện liên quan đến cha tôi, những chuyện khác tôi không muốn nghe."

"Ly Nguyệt, tôi biết cô hận tôi, hận năm xưa tôi đã đối xử với cô như thế, thật ra tôi cũng là bất đắc dĩ thôi." Lục Tuấn Hiền thở dài, trông rất bất lực.

Trình Ly Nguyệt trầm cười lạnh, nhìn miệng mồm của hắn ta, cô rất muốn đứng lên bỏ đi ngay

"Nói chuyện liên quan đến cha tôi, nếu anh còn nhắc tới chuyện năm đó thì giữa chúng ta chẳng còn gì để nói nữa." Trình Ly Nguyệt nói xong, cô muốn xách túi của mình lên.

Lục Tuấn Hiền lập tức đứng dậy ngăn cản, "Được, tôi không nói nữa, cô ngồi xuống đi! Tôi sẽ nói chuyện liên quan đến cha của cô."

Hai người vừa ngồi xuống, đột nhiên có một người phụ nữ giàu có xinh đẹp kinh ngạc tiếng lên chào hỏi: "Ồi, đây chẳng phải là Lục tổng sao! Đến ăn cơm à!"

Lục Tuấn Hiền xoay đầu, hắn ta không hề quen biết người phụ nữ này lắm, nhàn nhạt gật đầu.

Người phụ nữ kia lại xoay qua nhìn Trình Ly Nguyệt, sao đó bà ta mở to mắt, lập tức nghĩ ra điều gì đó, rồi không làm phiền họ nữa.

Bà ta chính là một người bạn nữ được Thẩm Quân Dao mời đến tham gia tiệc kỷ niệm kết hôn, vì thế bà ta cũng nhận ra Trình Ly Nguyệt, những bà ta lại không ngờ sẽ gặp được cảnh Lục Tuấn Hiền ăn cơm với vợ cũ, thế Thẩm Quân Dao có biết không?

Vợ chính chắc chắn không biết chứ nhỉ! Ánh mắt bà ta tóe lên một ý cười xấu xa, bà ta đi về hướng bàn đã hẹn được.

Lúc này Trình Ly Nguyệt chỉ muốn nhanh chóng biết được thông tin về cha mình, cô bắt đầu mất kiên nhẫn, "Anh nói nhanh lên."

Lục Tuấn Hiền nhìn cô, thở dài, "Chắc cô cũng đã đoán ra rồi, cái chết của cha cô không hề đơn giản, vụ tai nạn đó không phải là sự cố ngoài ý muốn mà là có người cố ý gây nên."

"Nhưng...lúc đó tài xế kia say khướt, hắn ta đúng thật đã lái xe trong lúc say rượu" Bây giờ Trình Ly Nguyệt đã trải qua những nhọc, cũng hiểu rất nhiều thứ.

"Đúng là lái xe trong lúc say rượu, người đó bị đi tù cũng không sai, nhưng trong đó, có người động tay động chân hay không, cô có biết không? Cái người đụng chết cha cô, vốn dĩ bị phạt 8 năm tù, nhưng hắn ta đã ra tù vào năm ngoái, chuyện này cô có biết không?"

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt trở nên trắng bệch: "Cái gì? Sao lại thế?"

"Thời đại bây giờ không có chuyện gì không thể dùng tiền để giải quyết."

Lòng ngực Trình Ly Nguyệt thắt chặt, đầu đến mức run rẩy, cái chết của cha cô, tên hung thủ sát nhân kia chỉ ngồi tù có 4 năm thôi ư?

"Cô có từng nghĩ tới, tên tài xế năm xưa luôn cầu xin cô tha thứ, nói là trong nhà nghèo, không có tiền, nhưng cuối cùng hắn ta vẫn bồi thường 800 ngàn

cho cha cô, và lại còn mua chuộc được mối quan hệ ra tù trước thời hạn, cô không cảm thấy có người đang ở sau lưng giúp hấn ta sao?" Lục Tuấn Hiền nhìn cô, từng bước phân tích những chuyện năm xưa.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn ta, lúc này con tức giận trong thâm tâm cô đã sắp nhấn chìm cô rồi, "Có phải anh biết người ở sau lưng là ai không? Có phải anh biết hung thủ thật sự đã giết hại cha tôi là ai không?"

"Ly Nguyệt, đừng kích động, chuyện này tôi sẽ giúp cô." Lục Tuấn Hiền an ủi.

Sao Trình Ly Nguyệt có thể không kích động đây, chuyện liên quan đến việc đòi lại công bằng cho cha cô, lúc này cô rất muốn giết chết cái người kia.

Cha cô chết thảm như thế, sao những người đó chỉ nhận sự trừng phạt nhẹ nhàng như vậy? Không bắt họ đền mạng đã đủ nhân từ lắm rồi.

Ở trong một nhà hàng tây cao cấp khác, Cung Dạ Tiêu uống trà với vẻ mặt tập trung, một đôi mắt sâu thẳm như biển đang nhìn chăm chăm anh, tò mò quan sát ở phía đối diện

"Hai năm không gặp rồi nhỉ? Cậu đối xử với bạn thân của cậu như thế sao?" Người đàn ông đối diện than oán, anh ta gõ tay lên mặt bàn, giữa ngón tay cái và ngón trỏ, loáng thoáng có thể nhìn thấy một vết chai khá dày, đây là dấu vết có việc sử dụng súng thường xuyên.

Thân phận của anh ta, đã có chút mạnh mẽ rồi.

Cung Dạ Tiêu ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt của anh, đó là một khuôn mặt chứa đủ hóc môn nam tính mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Cung dạ tiêu gặp mặt bạn

So sánh với khí thế lạnh lẽo của Cung Dạ Tiêu, cả người anh ta lại toát ra một loại khí thế khác hẳn, đó là khí thế của một quân nhân.

Khôì ngó cao ráo, mí mắt rũ xuống, đuôi mắt nhếch lên, một đôi con ngươi tinh tường như báo săn, cộng thêm ngũ quan xuất sắc và sự ngông cuồng sát khí toát ra từ trong xương tủy, đây tuyệt đối là một người đàn ông có khí thế ngang ngửa với Cung Dạ Tiêu. Cũng chỉ có đồng loại, mới trở thành bạn thân, mới trở thành anh em.

Hai người đàn ông này, chính là đồng loại, kiểu đàn ông đứng trên đỉnh của kim tự tháp. Một người ở thương giới, một người ở quân giới. Hai tên cực phẩm.

Cung Dạ Tiêu cũng không muốn vừa mới gặp anh em của mình là đã xụ mặt xuống, nhưng hôm nay anh quả thật có lý do để xụ mặt, bởi vì có một người đã chọc anh tức giận.

"Cùng lắm thì bữa cơm này tôi mời." Cung Dạ Tiêu cau mày.

"Cơm thì không cần, cậu nói ra xem còn có việc gì có thể khiến cậu cay mảy đến thế, chuyện cậu không xử lý được cứ giao cho tôi."

"Giao cho cậu, cũng cũng chẳng làm được." Cung Dạ Tiêu hừ nhẹ.

"Hừ, nói ra nghe thử."

"Phụ nữ." Cung Dạ Tiêu nhướng mày.

Đối diện, anh ta nhướng mày lên, "Chuyện này quả thật không phải là sở trường của tôi."

"Tôi nay tôi phải bay đi công tác nước ngoài, cậu ở đây bao lâu vậy."

"Lần trở về này, sức khỏe của ông cụ không tốt lắm, ít nhất phải một tháng."

"Được, có một việc giao cho cậu."

"Cậu nói đi!"

"Khi tôi không ở đây, chăm sóc em gái tôi và người bên cạnh nó thay cho tôi."

Anh ta cau mày: "Cô bé phiền phức thích khác nhè kia á?"

"Nó đã trưởng thành rồi không còn giờ tính khí trẻ con nữa đâu, nói với cậu một chuyện, tôi đã có một đứa con trai rồi, cậu làm cha nuôi của nó đi nhé!"

Anh ta đang uống trà, bỗng khựng lại, trừng mắt nhìn anh với vẻ không thể tin được, "Con trai? của cậu?"

"Ba tuổi rưỡi rồi, đợi tôi đi công tác trở về, sẽ dẫn nó tới làm quen với cậu."

"Nhìn không ra động tác của cậu cũng khá nhanh đấy, con trai đã lớn thế kia rồi." Nói xong anh nhìn Cung Dạ Tiêu, mỉm cười, "Da Lương Thành tôi cam bái hạ phong."

Tầm mắt Cung Dạ Tiêu bắt gặp nhìn về phía cửa ra vào, Dạ Lương Thành nhạy cảm phát giác được tâm tư của anh, "Sao vậy? Trong này có người mà cậu đề ý sao?"

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu lạnh xuống, "Tôi sắp gọi món đây, cậu xác định là mang đủ tiền chứ?"

"Cứ yên tâm ăn, cậu tạm thời không thể ăn hết tiền của tôi được đâu." Dạ Lương Thành hào phóng.

Trong một nhà hàng khác.

Trình Ly Nguyệt cắn môi, ánh mắt phẫn nộ, tràn ngập lửa giận, Lục Tuấn Hiền lo lắng nhìn cô, "Ly Nguyệt xem ra tôi thật sự không nên nói chuyện này cho cô biết, tôi nên tiếp tục giấu nó đi."

"Chắc chắn anh biết người đứng sau lưng là ai, xin anh hãy nói cho tôi biết." Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, chuyện năm xưa chỉ có hán ta biết rõ nhất.

"Có một việc, bây giờ tôi có thể nói cho em biết, câu nói cuối cùng cha em nói lúc hấp hối, là nhờ tôi giúp cô, cô có biết ông ấy nhờ tôi giúp cô làm gì không?" Lục Tuấn Hiền nhìn cô. Trình Ly Nguyệt tất nhiên không biết, cô lắc đầu.

"Cha cô muốn tôi giúp cô chuyển cổ phần của ông ấy ở Tập đoàn Lục Thị qua cho cô chứ không để bị những người khác trong công ty mua lại sâu xé, lúc đó tôi mặc kệ sự phản đối của chú tôi, đưa cho cô ký vào hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, để những cổ phần kia đứng dưới tên cô." Nói đến đây, khuôn mặt anh ta trở nên hồ thẹn, "Tôi rất hối hận việc chiếm lấy cổ phần của cô vào năm xưa, nhưng chú tôi ép tôi, nếu không có cổ phần của cô, tôi sẽ mất đi quyền thừa kế, đó là công ty của cha tôi, tôi không thể để cho người khác đoạt đi mất."

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt lạnh lẽo, chẳng hề bị đã động bởi những lời ăn năn khổ của hán ta, vì thế, cô chỉ muốn biết một chuyện, ai là hung thủ hại chết cha ruột của cô.

"Anh trực tiếp nói cho tôi biết hung thủ là ai là được rồi, tôi không muốn biết những thứ khác." Trình Ly Nguyệt lạnh lùng lên tiếng, tuy trên bàn đã bày vài món sơn hào hải vị, nhưng cô chưa hề động đũa một lần nào.

Cô nhìn sang chiếc bàn ở phía đối diện không xa, người phụ nữ cứ luôn nhìn về hướng bàn của họ, ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò và quan sát.

Việc này khiến cho cô thấy cực kỳ khó chịu.

"Chuyện này phải điều tra thật kỹ, tôi chỉ cảm thấy có vấn đề, nhưng đối với việc hung thủ đứng sau lưng hại chết cha cô, tôi không thể xác định cũng không thể dễ dàng nói ra được." Rõ ràng là Lục Tuấn Hiền có gì đó muốn che giấu.

Trình Ly Nguyệt thấy hán ta đã nói như thế rồi, cô đứng dậy nói: "Vậy tôi đi trước đây."

Lục Tuấn Hiền đột nhiên đứng dậy, nắm chặt lấy cổ tay của cô, "Ly Nguyệt, cô ngồi xuống nghe tôi nói được không, đừng vội đi như thế."

Trình Ly Nguyệt xoay đầu nhìn hán ta, "Muốn nói thì anh nói nhanh, tôi không có thời gian." Nói xong, cô vùng khỏi tay hán, nói với vẻ chán ghét: "Còn nữa, đừng đụng vào tôi."

Sắc mặt Lục Tuấn Hiền khể sùng sốt, buông tay cô ra, "Tôi biết bây giờ cô đang ở chung với Cung Dạ Tiêu, nhưng Ly Nguyệt à không phải tôi muốn dội nước lạnh lên người cô, gia tộc Cung Thị rất phức tạp, ông cụ Cung càng không phải là người dễ nói chuyện, cô cảm thấy Cung Dạ Tiêu sẽ cưới cô sao?"

Về mặt của Trình Ly Nguyệt bỗng dưng cứng đờ, cô nhìn Lục Tuấn Hiền, "Đây là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm."

"Tôi chỉ quan tâm cô, bốn năm trước tôi từng làm tổn thương cô, nhưng tôi không hy vọng cô lại bị tổn thương như thế nữa, tôi sẽ cố sẽ ý lại, sẽ yêu Cung Dạ Tiêu, rồi đến lúc đó nếu lại bị tổn thương thêm lần nữa, việc này quá tàn nhẫn với cô." Nói xong, Lục Tuấn Hiền thở dài, "Ly Nguyệt, tôi có thể cho cô một số tiền đủ để cô sống, tôi cho cô 1 tỷ, cô có thể lựa chọn cuộc sống mà cô mong muốn."

"Một tỷ? Hờ? Nếu quy đổi số cổ phần của ba tôi ra thì không chỉ có nhiều đây đâu." Trình Ly Nguyệt cười lạnh, cô sai bước đi về phía cửa ra vào.

Người phụ nữ giàu có ở phía sau cũng vội vàng giấu điện thoại vào trong túi xách, giả vờ như đang ăn cơm với bạn, lúc này Lục Tuấn Hiền chẳng còn khẩu vị nữa, hán ta cầm lấy chìa khóa xe đi thanh toán.

Lúc này, người bạn đối diện với người phụ nữ kia mới nói: "Lúc này bà chụp làm gì vậy!"

"Bởi vì sắp có kịch hay để xem rồi."

"Kịch hay gì chứ?"

"Bàn lúc này là chồng của bạn tôi lên gặp riêng với vợ cũ, tôi muốn gửi qua cho cô ấy, để cô đừng bị giấu giếm nữa, làm bạn bè với nhau, có thể giúp thì giúp thôi đúng không?" Tuy cô ta nói như thế, nhưng trên mặt lại nở nụ cười hả hê vui sướng.

"Nói như thế đúng thật là một vở kịch hay!"

"Còn chẳng phải sao, mượn một chút tôi sẽ gửi cho cô ta sau."

Trình Ly Nguyệt ra khỏi nhà hàng, Lục Tuấn Hiền đuổi theo: "Ly Nguyệt, tôi đưa cô về công ty nhé!"

"Không cần đâu." Trình Ly Nguyệt lạnh lùng trả lời, sai bước đi ra con đường phía trước để bắt xe.

Lục Tuấn Hiền đi ra xe, hẳn ta không cũng không từ bỏ ý định, khởi động chạy theo sau lưng cô, may mà Trình Ly Nguyệt bắt được một chiếc xe, Lục Tuấn Hiền thấy cô ngồi vào trong xe rồi rời đi, hẳn ta cau mày, thấy hơi chán nản.

Nhưng hẳn ta cũng đã đạt được mục đích của ngày hôm nay, ít ra Trình Ly Nguyệt đã chịu nói chuyện ôn hòa với hẳn, và lại hẳn còn thừa cơ để cô biết được, ở bên Cung Dạ Tiêu sẽ chẳng có kết quả gì tốt lành đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Sự bá đạo của anh

Hắn ta lo lắng nếu Trình Ly Nguyệt thật sự đi đến với Cung Dạ Tiêu, lợi dụng sức mạnh của Cung Dạ Tiêu đoạt lại số cổ phần của cô, ít ra bây giờ trông thấy giữa cô và Cung Dạ Tiêu vẫn chưa đến mức thân mật như hẳn ta tưởng tượng.

Thật ra nếu hẳn nghĩ kỹ hơn, cũng có thể đoán ra được, Trình Ly Nguyệt đã bị hẳn ta tổn thương nặng nề như thế, sao còn thể dễ dàng tin tưởng đàn ông nữa chứ?

Cung Dạ Tiêu có sức quyến rũ như thế nào đi chăng nữa, thì cũng chẳng có sức hấp dẫn gì với một người phụ nữ đã từng tổn thương.

Trình Ly Nguyệt bắt một chiếc taxi về công ty, tuy chưa ăn gì nhưng cô cảm giác dạ dày của mình đang sôi trào, thậm chí muốn nôn.

Trình Ly Nguyệt về đến công ty, cô đi vào toilet, rửa mặt bằng nước lạnh rồi bước ra, cô rót một ly nước nóng về văn phòng, ngồi xuống, nghĩ đến những gì Lục Tuấn Hiền nói vào hôm nay. Lại nhớ đến cha mình, trong lòng cô ngũ vị tạp trần, chua xót và đau khổ trào dâng. Rốt cuộc năm xưa đã xảy ra chuyện gì? Cha cô đã ra đi với nỗi oan khuất nào?

Trình Ly Nguyệt thấy hơi choáng váng, tối hôm qua chăm sóc Cung Dạ Tiêu đến tận 2 giờ sáng, buổi sáng chỉ ăn một miếng bánh mì, giờ lại để bụng đói đến 2 giờ trưa, rõ ràng đã có chút dấu hiệu của hạ đường huyết, nhưng cô không muốn quan tâm cũng không ăn vờ.

Trong hành lang của công ty Kaman, đột nhiên có một người có vóc dáng cao to me người bước đến. Khí thế nổi bật, đi kèm với một khuôn mặt vô cùng điển trai, một đôi mắt cao ngạo, ngoại trừ Cung Dạ Tiêu ra thì còn có thể là ai chứ?

Các nữ nhân viên trong công ty nín thở, kích động nhìn theo anh, tất nhiên họ cũng biết anh đến đây để tìm ai. "Nhà thiết kế Trình ở trong văn phòng." Có một nhân viên nữ nhiều chuyện lên tiếng với anh.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt liếc nhìn cô ta, nhân viên nữ kia lập tức đỏ mặt, tim đập liên hồi.

Đường Duy Duy muốn đi thông báo một tiếng cho Trình Ly Nguyệt, nhưng Cung Dạ Tiêu đã đi đến trước cửa phòng cô, Đường Duy Duy gạt mình ngồi yên trên ghế không dám cử động bậy.

Trình Ly Nguyệt chống tay lên trán, cô đang tập trung suy nghĩ, nghe thấy tiếng đẩy cửa, cô mở đôi mắt vô hồn của mình lên nhìn.

Thế nhưng khi nhìn thấy anh bước vào văn phòng của cô, cô lập tức trừng to hai mắt, cả người bật dậy.

"Anh...anh có việc gì không?" Giọng nói của Trình Ly Nguyệt có hơi chột dạ, vì chuyện ở nhà hàng Caesar.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười: "Hẹn hò với chồng cũ thế nào rồi? Vui không?"

"Tôi và anh ta không phải hẹn hò, tôi chỉ tìm anh ta hỏi chuyện." Trình Ly Nguyệt phản bác.

"Trình Ly Nguyệt em nghe rõ cho tôi, sau này có thể tránh xa Lục Tuấn Hiền được bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu, đừng để tôi bắt gặp hai người đi chung với nhau, nếu không tôi sẽ không tha cho em" Giọng điệu của Cung Dạ Tiêu rất bá đạo, cứ như bá chủ đang ra lệnh cho nô tỳ.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, lại cau mày: "Tôi đi chung với ai, hình như không có liên quan đến anh nhỉ!"

Anh có cần phải bá đạo như thế không? Họ chẳng phải là vợ chồng, thậm chí chẳng có mối quan hệ yêu đương qua lại. Anh dựa vào gì để yêu cầu này nọ?

"Bởi vì tôi không muốn mẹ của con trai tôi là một người không có giới hạn, không có lòng tự trọng, càng không biết tự ái." Cung Dạ Tiêu châm chọc.

Lòng ngực Trình Ly Nguyệt đau nhói, mỗi một chữ của anh cứ như kim châm đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong tim cô, đau đến mức khiến cô quên đi hô hấp.

Cô thờ dốc, vành mắt ươn ướt, cô nhìn anh, cắn môi phản bác: "Tôi không phải là kiểu phụ nữ trong miệng anh, xin anh đừng bôi nhọ tôi."

"Tối nhất là không phải, nếu em dám gặp lại Lục Tuấn Hiền thì em cứ thử chờ xem." Cung Dạ Tiêu buông lời cảnh cáo, giờ tay ra kéo mở cửa văn phòng cô, đi thẳng ra ngoài.

Sau khi anh rời đi, cả người Trình Ly Nguyệt lão đảo ngồi xuống ghế, lòng ngực đập phồng dữ dội, anh ta dựa vào gì để mắng chửi cô chứ? Rốt cuộc cô đã làm sai cái gì chứ? Cũng không nghĩ xem là ai đã chăm sóc anh vào tối qua, anh ta mới là một tên khốn không biết báo ơn.

Trình Ly Nguyệt uống một ngụm nước, càng nghĩ càng tức

Từ sau khi bị Lục Tuấn Hiền cảnh cáo, Thẩm Quân Dao đã ngoan ngoãn hơn không ít, cô ta là một người có chừng mực, Trình Ly Nguyệt bị Lục Nhã Tinh đánh một trận cũng đã xem như giúp cô ta hả giận, chỉ cần Trình Ly Nguyệt không chủ động liên lạc với chồng cô ta thì cô ta có thể tạm thời tha cho cô ta.

Lúc này cô ta đang đi làm nail, nhìn kiểu móng đẹp, khiến cho đôi bàn tay thon tài của cô ta trông càng xinh đẹp hơn, tâm trạng cô ta tốt hơn nhiều rồi.

Nhưng vào lúc này, điện thoại của cô ta vang lên, cô ta ra dấu kêu nhân viên đợi một chút, sau đó cầm điện thoại lên mở ra, một tấm hình bỗng nhiên đập vào mắt cô ta, khiến cô ta trừng to mắt, lửa giận và sự oán hận tuôn trào.

Trong hình, Lục Tuấn Hiền chủ động kéo tay Trình Ly Nguyệt, cứ nhu cầu xin Trình Ly Nguyệt ở lại, và khung cảnh lại là một nhà hàng cao cấp.

Mặt mày Thẩm Quân Dao trở nên xấu xí, cô ta vuốt màn hình, còn có hai tấm hình nữa, đều là ảnh Trình Ly Nguyệt và Lục Tuấn Hiền ngồi xuống ăn cơm.

Cái gì? Trình Ly Nguyệt lại lén lút hẹn Lục Tuấn Hiền ăn cơm? Thẩm Quân Dao chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên ngàn ngút. Quả nhiên Trình Ly Nguyệt là một kẻ không an phận, cô ta muốn làm gì? Muốn cướp chồng của cô ta sao? Dám giờ trò âm mưu sau lưng cô ta, quá đáng ghét!

"Lục phu nhân, chỗ này còn cần phải sửa lại một chút." Nữ nhân viên nói với cô ta.

Thẩm Quân Dao bỗng dung đồ lên cơn tức giận đầu nhân viên nữ kia: "Rốt cuộc cô có biết làm không hả, đã làm hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa làm xong."

Nhân viên nữ kia vừa tủi thân vừa thấy vô tội, nhưng vẫn phải cư nói: "Sắp xong rồi, sắp xong rồi."

Thẩm Quân Dao đưa tay ra, trong đầu toàn là hình ảnh lúc này, trong hình Lục Tuấn Hiền nắm lấy cánh tay Trình Ly Nguyệt, rõ ràng là đang lấy lòng cô ta muốn níu kéo cô ta. Sao họ lại hẹn nhau? Ai đã hẹn ai?

Xem tình hình, hình như là Lục Tuấn Hiền hẹn Trình Ly Nguyệt, hừ, sáng nay cô ta đích thân gọi điện thoại hẹn hẳn đi ăn trưa, nhưng hẳn ta nói là phải đi xã giao gặp khách hàng nên từ chối, hóa ra khách hàng của hẳn ta lại là Trình Ly Nguyệt?

Sắc mặt Thẩm Quân Dao càng ngày càng xấu xí, nhân viên nữ đang sửa móng trong trạng thái thấp thòm, không dám sơ suất, không lâu sau đã sửa xong cho cô ta. Thẩm Quân Dao đưa lên nhìn, đứng dậy rời đi.

Vừa đi vừa gọi vào số của người phụ nữ giàu có đã gửi hình cho cô ta, "Alo, chị Lâm à, hình chị gửi cho em lúc này là chị chụp ở đâu vậy?"

"À! Chị và bạn hẹn nhau đi ăn ở nhà hàng Caesar, nào ngờ lại gặp được chồng em, người phụ nữ hình như là vợ cũ của chồng em, loại việc này không thể quá lơ là được, vì thế chị mới chụp vài tấm hình cho em, Quân Dao à em phải cố gắng lên nhé."

"Cảm ơn chị." Tuy trên miệng nói như thế, nhưng trong lòng Thẩm Quân Dao đã quá hiểu tâm tư của bà ta, chẳng phải muốn cô ta mất mặt hay sao?

"Không cần khác sáo, nhưng em phải canh chừng chồng em cho kỹ vào, bây giờ tụi vợ cũ cứ như hổ dữ ấy."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Người đàn ông mà Cung Muội Muội thấy sợ

Khi Trình Ly Nguyệt cố gắng chống chọi đến buổi chiều, cô nhận được điện thoại của Cung Muội Muội, cô ấy sẽ đi đón Tiểu Trạch sau đó sẽ tiện đường đến công ty đón cô về nhà.

Trình Ly Nguyệt rất cảm kích khi có cô ấy vào lúc này, bởi vì tâm trạng hiện tại của cô chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình thương dành cho con trai.

Khoảng 4 giờ chiều, Cung Muội Muội chuẩn bị xuất phát từ nhà họ Cung, tối nay hai vợ Cung Thánh Dương và Hạ Hào Lâm sẽ dùng bữa tối

Nhà họ Cung, Cung Muội Muội tìm một cái cớ rồi chuẩn đi.

Ngồi vào trong xe của vệ sĩ, nhận được cuộc gọi của Cung Dạ Tiêu, "Muội Muội, anh muốn gặp mặt Tiểu Trạch trước khi đi công tác, anh đợi em ở trường."

"Vâng anh trai, em sẽ đến ngay." Cung Muội Muội cười đáp.

Tại khu vực chờ của phụ huynh trong trường của Tiểu Trạch, những bạn nhỏ nào đợi phụ huynh, mỗi ngày đều sẽ chơi ở khu vui chơi này, đây cũng là nơi Tiểu Trạch yêu nhất.

Chỉ có điều mỗi lần cậu vừa chơi, đều sẽ vừa để ý bóng dáng của ba và mami.

Cậu ngồi trên cầu trượt, đột nhiên cậu nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang chạy ở khoảng cách hơn trăm mét, đôi mắt to của cậu lấp lánh vui mừng, là chiếc xe ba cậu bình thường hay lái!

Cung Dạ Tiêu ngồi trên ghế lái, còn Dạ Lương Thành ngồi ở vị trí phó lái.

"Này, con trai tôi." Cung Dạ Tiêu chỉ vào cậu bé đang chạy như bay về hướng xe của anh, giới thiệu rất tự hào.

Dạ Lương Thành giật mình đẩy cửa xe ra, thật sự không dám tin khi Cung Dạ Tiêu đã có một đứa con trai lớn đến như thế, anh ta neho mắt nhìn chăm chăm cậu bé đang chạy đến đây.

Cậu bé cũng kinh ngạc, ba không đi cùng mami đến đón cậu, cái chú cao như ba là ai? Là bạn của ba sao?

"Ba ời." Cậu bé hưng phấn lao tới trước mặt Cung Dạ Tiêu, Cung Dạ Tiêu ôm lấy vùng đùi bé cậu bé lên, đối mặt với Dạ Lương Thành.

"Trời ời, giống cậu quá đi." Dạ Lương Thành hồ lên.

"Con trai tôi, không giống tôi thì giống ai?" Cung Dạ Tiêu nói xong, trên mặt toàn là tình yêu của cha.

Cậu bé ôm lấy cổ anh, đôi môi non mềm chu ra hôn cái chóc lên mặt anh: "Ba ời, mami không có đi với ba sao?"

"Mami con rất bận, không có tới đây, lát nữa cô của con sẽ đến đây."

"Chú này là ai vậy ạ!" Cậu bé quan sát Dạ Lương Thành, người đàn ông ở lâu trong quân đội, tất nhiên cả người sẽ toát ra một luồng sát khí, những đứa trẻ bình thường khi nhìn thấy anh ta đề sẽ sợ hãi, nhưng Dạ Lương Thành chỉ nhìn thấy một đôi mắt to mang đầy vẻ tò mò đang nhìn chăm chăm vào anh.

"Cậu bé, cháu không sợ chú sao?" Dạ Lương Thành neho mắt lại, giả vờ làm ra vẻ mặt hung ác.

"Có ba cháu ở đây, cháu không sợ ai hết, hừ!" Cậu bé chống eo, bưỡ môi, vô cùng oai phong.

Vốn Dạ Lương Thành chỉ đùa với cậu bé thôi, giờ đây khi nghe tiếng hừ non nót kia, anh ta không thể kiềm chế nổi, phá lên cười, giờ tay ra vỗ vai Cung Dạ Tiêu, "Không tồi, khí thế của đứa bé này giống y chang như cậu."

Khoe môi Cung Dạ Tiêu nhếch lên, nhỏ giọng xuống, giới thiệu với cậu bé: "Tiểu Trạch, không được hỗn nhé! Đây là anh em tốt của ba, chú ấy tên Dạ Lương Thành, sau này chú ấy sẽ là ba nuôi của con."

Cậu bé vừa nghe thấy một tiếng ba nuôi, chớp chớp mắt, nhìn anh bằng ánh mắt chột dạ, "Thật vậy ư?"

Dạ Lương Thành nhướng mày cười, chột nhẹ vào khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của cậu, "Ừ! Kêu một tiếng ba nuôi xem nào."

"Ba nuôi." Cậu bé lập tức gọi, giọng nói non nót nghe rất êm tai.

Dạ Lương Thành suy nghĩ, "Hình như ba chưa chuẩn bị quà gì! Đợi sau này ba nuôi sẽ tặng cho con một món quà. Nói đi! Con muốn quà gì?"

"Ba nuôi tặng gì, thì con thích đó."

"Trong nhà ba nuôi của rất nhiều mô hình xe tăng, máy bay, con trai à, tranh thủ lấy đòi lấy một bộ đi." Cung Dạ Tiêu gợi ý cho con trai.

"Thật sao? Con có thể xin một chiếc xe tăng không?" Cậu bé lập tức mở to đôi mắt, hỏi anh ta với vẻ mặt khát vọng chờ mong.

Dạ Lương Thành dờ khóc dờ cười, "Cha con các người đang thừa nước đục thả câu sao?" Nhưng vẫn đồng ý, "Được, ba tặng một mô hình xe tăng nhỏ cho con, hôm khác sẽ gửi đến nhà con nhé."

"Cảm ơn ba nuôi." Cậu bé cười ngọt ngào, vào lúc này, cậu nhìn thấy một chiếc xe khách chạy vào, cậu bé cười nói: "Cô đến rồi!"

Chiếc xe của Cung Muội Muội vừa chạy vào, cô liền nhìn thấy anh cả đang bế Tiểu Trạch, nhưng bóng dáng cao lớn đứng bên cạnh anh cả cô là ai? Hình như có hơi quen mắt.

Đột nhiên, Cung Muội Muội nghĩ ra là ai, cô trừng to hai mắt, chắc sẽ không phải là anh ta chứ! Nói xong, Cung Muội Muội ôm lấy mặt của mình, lúng túng đến mức muốn xoay đầu xe trở về. Trời ơi! Cô không muốn nhìn thấy anh ta!

"Tiểu thư đã đến rồi, cô không xuống xe sao?" Vệ sĩ hỏi cô.

Cung Muội Muội vỗ ngực, khuôn mặt đỏ bừng, ngại chết đi được, tại sao lại gặp phải anh ta tại đây chứ?

Cung Dạ Tiêu xoay đầu nhìn em gái cả buổi trời không chịu xuống xe, cười với Dạ Lương Thành, Dạ Lương Thành nheo đôi mắt sắc bén lại, ánh mắt tóe lên ý cười thú vị, đợi để xem cô bé nhà họ Cung trông ra sao sau hai năm không gặp.

Anh ta lớn hơn Muội Muội những bảy tuổi, tất nhiên có thể xem cô như cô bé rồi.

Cửa xe của Cung Muội Muội được khẽ đẩy ra, sau đó bóng dáng có hơi xấu hổ của Cung Muội Muội bước xuống, mái tóc dài màu hạt dẻ được búi tròn, vừa tinh nghịch nhưng không mất đi nét đáng yêu, chỉ thấy cô che mặt, dáng vẻ không có mặt mũi nào để nhìn người khác.

"Cô sao vậy?" Cậu bé tò mò hỏi.

Tất nhiên chỉ có Cung Dạ Tiêu biết thôi, bởi vì em gái anh sợ gặp Dạ Lương Thành, còn về nguyên nhân sợ gặp anh ta thì đã là chuyện của mấy năm trước rồi.

Khi còn bé, Cung Dạ Tiêu và Dạ Lương Thành chơi rất thân, thường đi đánh cầu vận động các kiểu với nhau, khi ấy, Cung Muội Muội còn khá là nhỏ, nhát gan thấy gì sợ đó, mà mỗi khi sợ là cứ khóc huhu, khi ấy, Dạ Lương Thành thích nhất việc trêu chọc cô, còn đặt cho cô một cái tên, ma khóc nhè, không biết bắt đầu từ khi nào, Cung Muội Muội cứ nhìn thấy Dạ Lương Thành là thấy sợ, muốn trốn.

Nhưng thời gian chớp mắt trôi qua, hai người đã không gặp nhau 4-5 năm rồi, hôm nay đột nhiên gặp mặt, anh có thể hiểu được tâm trạng lúc này của em gái.

Cung Muội Muội đi đến bên cạnh hai người đàn ông cao lớn, cô còn chưa dám nhìn Dạ Lương Thành thì Dạ Lương Thành đã chủ động chào hỏi với cô, "Muội Muội đã lâu không gặp."

Giọng nói trầm khàn gợi cảm, từ lâu Dạ Lương Thành đã không còn là một cậu trai đẹp trai năm xưa, anh ta của lúc này, cả người chứa đựng năng lượng chân chính, đường nét lạnh cứng phác họa nên một khuôn mặt đàn ông mạnh mẽ, vóc dáng cao lớn rắn chắc, toàn thân toát ra sát khí làm người ta phải run sợ.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là, anh ta cũng có một khuôn mặt đẹp trai không thể chê vào đâu được.

Thân phận hiện tại của anh, là Thủ trưởng 5 sao 3 vạch của Quân khu số 1.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Nhận ba nuôi

Cung Muội Muội cũng không phải là cô bé nhát gan của năm đó nữa, bây giờ cô cao 1m65, thanh mảnh, thời trang, vừa dịu dàng vừa ngọt ngào thanh thuần.

"Dạ Lương Thành, đã lâu không gặp." Trước mặt anh ta, mọi tế bào trên người cô đều nở ra, ngay cả nhịp thở cũng không được ổn định.

"Cô ơi, sao mặt của cô đỏ vậy? Cô phơi nắng à?" Cậu bé phát hiện.

Lúc này mặt Cung Muội Muội càng đỏ hơn, cô chỉ mong cậu bé đừng nói bậy nữa, cô hơi nghiêng người, né tránh ánh mắt quan sát của Dạ Lương Thành.

Dạ Lương Thành hơi kinh ngạc, anh thăm quan sát cô bé trước mắt, không, cô đã không còn là cô bé nữa, mà đã trở thành một cô gái vừa xinh đẹp vừa quyến rũ.

"Anh, em dẫn Tiểu Trạch đi đón chị Ly Nguyệt đây, anh đi thẳng ra sân bay hả?"

"Ừ!"

Cậu bé xoay đầu lại hỏi, "Ba ơi, ba sắp đi sao?"

"Ba đi công tác vài ngày, vài ngày này con phải ngoan ngoãn ở cạnh cô và mami nhé, biết chưa?"

"Vâng! Con biết rồi." Nói xong, cậu vẫy bàn tay nhỏ nhắn, "Con sẽ bảo vệ mami và cô thật tốt."

Cung Muội Muội cảm kích, cô nhón chân ôm cậu bé vào lòng, sau đó hôn vài cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, "Anh, vậy em đi trước nhé?"

"Ba nuôi ơi, khi nào ba tặng xe tăng cho con vậy!" Cậu bé vẫn chưa quên chuyện này, Dạ Lương Thành đã đồng ý sẽ tặng cho cậu đó. Dạ Lương Thành nheo mắt, nghĩ ngợi rồi nói: "Chiều mai kêu cô của con dẫn con đến nhà ba nuôi lấy."

Khuôn mặt của Cung Muội Muội nóng bừng, "Tòì...tòì sợ không có thời gian."

"Tòì đến đón hai người." Dạ Lương Thành khá là sáng khoái.

"Cô ơi xin cô đó! Đi đến nhà ba nuôi lấy xe tăng với cháu được không?" Cậu bé nhìn cô bằng vẻ mặt đáng thương.

Cung Muội Muội nào có thể từ chối được ánh mắt như chú nai Bambi của cậu, cô mỉm cười: "Được, ngày mai cô sẽ dẫn cháu đi lấy, sau này không được giả vờ đáng thương như thế nữa."

Cậu bé ôm lấy cổ cô, hôn lên mặt cô một cái chóc, "Tiểu Trạch yêu cô quá!"

"Rồi, đi đón mami cháu nhé!" Nói xong, Cung Muội Muội vẫy tay với anh cả và Dạ Lương Thành, bé cậu bé đi nhanh đến chỗ xe vệ sĩ.

Cô vừa đi, xe của Cung Dạ Tiêu và Dạ Lương Thành cũng rời khỏi trường học, chuyến bay của Cung Dạ Tiêu vào lúc 5:30.

Vào khoảng 5 giờ, Cung Muội Muội dẫn theo cậu bé đi đón Trình Nguyệt rồi về chung cư.

"Chị Ly Nguyệt, trông chị mệt mỏi quá, về nhà ngủ một giấc đi nhé! Có phải đêm qua chăm sóc anh em quá khuya đúng không?" Cung Muội Muội đau lòng.

"Tối qua đúng thật là ngủ hơi trễ, hôm qua anh em lại lên con sốt cao."

"Vất vả cho chị rồi."

"Không sao."

"Mami..." Cậu bé cũng đau lòng, nằm trong lòng cô, ôm lấy cô.

Trình Ly Nguyệt phấn chấn tinh thần, kể trán với cậu, cọ cọ thân mật, "Không sao, mami không mệt."

Tại khu chợ gần chung cư, ba người mua thức ăn của tối nay rồi mang lên.

Tại sân bay, một chiếc máy bay tư nhân Boing 787 cỡ lớn, bay lên xuyên thủng tầng mây.

Nhà họ Lục.

Trần Hà gọi vợ chồng Lục Tuấn Hiền về ăn cơm, nhà họ Lục bây giờ cũng chỉ còn mỗi mình Lục Tuấn Hiền, 4 năm trước, sự cạnh tranh trong nhà họ Lục cũng vào cùng khúc

liệt, lúc đó cha của Lục Tuấn Hiền bị bệnh nặng phải điều trị ở nước ngoài, còn chú của Lục Tuấn Hiền lại muốn thừa cơ đoạt lấy quyền thừa kế nhà họ Lục.

Lục Tuấn Hiền vừa kết hôn với Trình Ly Nguyệt độc chiếm cổ phần trong tay cô, vừa tranh thủ bồi đắp tình cảm với Thẩm Quân Dao, hai bên đều có

lợi, mới giúp Lục Tuấn Hiền quét sạch mọi chướng ngại, ngồi vững vị trí tổng tài chấp hành của Tập đoàn Lục Thị.

Còn cha của hắn, cũng qua đời sau khi hắn kết hôn, hôm nay, nhà họ Lục, cũng chỉ còn Trần Hà và Lục Nhã Tĩnh sống ở đây.

Khi Lục Tuấn Hiền đón Thẩm Quân Dao về nhà họ Lục, thì sắc mặt cô ta đã không được dễ chịu cho lắm, cô ta vẫn luôn đè nén, không muốn nhắc đến chuyện hôm nay nhân được những tấm hình kia.

Cô ta biết có nhắc thì Lục Tuấn Hiền cũng chỉ sẽ tìm một cái cớ cho qua, vì thế cô ta quyết định sẽ nói chuyện này ra trước mặt mẹ chồng, để mẹ chồng xử lý hắn ta.

Trên bàn ăn, Trần Hà bày biện một bữa thức ăn ngon, Thẩm Quân Dao ăn với vẻ không tập trung, sau đó giả vờ đột nhiên nhớ ra việc gì đó, cô ta nhìn Lục Tuấn Hiền, "Tuấn Hiền, chiều nay có một người bạn gọi điện thoại cho em, cô ấy nói buổi trưa nhìn thấy anh và Trình Ly Nguyệt ăn cơm chung với nhau, có phải không?"

Câu này khiến Lục Tuấn Hiền hơi biến sắc, Trần Hà ngồi ở ghế chủ vị cũng nhìn hắn ta với ánh mắt kinh ngạc.

"Tuấn Hiền, con thật sự có liên lạc với Trình Ly Nguyệt?" Ánh mắt Trần Hà lập tức trở nên nghiêm khắc, "Sao con vẫn còn giữ liên lạc với ả tiện nhân đó chứ?"

"Đúng thế! Anh à, chẳng lẽ anh đã quên chuyện cô ta ép em xin lỗi cô ta lúc trước sao? Đó quả thật là lúc xấu hổ nhất trong đời em, em hận cô ta đến chết đi được." Lục Nhã Tĩnh thở phì phò.

Ánh mắt Thẩm Quân Dao ánh hiện lên mùi mưu mô, cô ta giả vờ tủi thân, "Em không muốn nói gì cả, nhưng em lại quen biết nhiều, khó tránh sẽ bị họ bắt gặp ở một vài nơi cao cấp sang trọng, nếu họ đồn rằng tình cảm của vợ chồng chúng ta không tốt, vậy thì sẽ không hay đâu."

"Anh chỉ tìm cô ta bàn công việc thôi." Mặt mày Lục Tuấn Hiền căng thẳng.

"Bàn công việc? Tuấn Hiền, đừng nói là anh thật sự bố thí thương hại cô ta đấy nhé!"

"Là sao? Cái gì gọi là thương hại bố thí cho cô ta?" Trần Hà lập tức trở nên căng thẳng, bà ta cũng là một người yêu tiền tài như sinh mạng, sao có thể để tiền của nhà họ Lục cho không người khác chứ?

"Tuấn Hiền vẫn còn thấy hổ thẹn với Trình Ly Nguyệt về chuyện của năm xưa, muốn dùng một ít tiền bạc bồi thường cho Trình Ly Nguyệt." Thẩm Quân Dao cắn môi nói.

"Anh, không được, anh không thể làm như thế, năm xưa cô ta có phản bội anh thật, cô ta và Cung Dạ Tiêu cũng đã có con rồi, anh còn tội nghiệp cô ta làm gì?" Lục Nhã Tĩnh la lên.

Trần Hà cũng không khá hơn bao nhiêu: "Tuấn Hiền, năm xưa chúng ta không thiếu cô ta cái gì cả, bây giờ cũng không phải cần phải bồi thường gì cho cô ta, tiền của nhà họ Lục, dựa vào gì mà phải cho không cô ta chứ?"

"Nhưng, năm xưa con đoạt lấy 15% cổ phần từ trong tay cô ấy, nó quả thật là của cô ấy." Lục Tuấn Hiền tỏ vẻ hối hận.

"Không được nghĩ như thế, cô ta ngoại tình, bây giờ đứa con của cô ta có vào 4 năm trước cũng đã lớn như thế rồi, chẳng lẽ nhà họ Lục chúng ta lại đổ oan cho cô ta sao?"

Thẩm Quân Dao mừng thầm, cô ta biết mẹ chồng và em chồng cực kỳ ghét Trình Ly Nguyệt, cô ta vội giảng hòa: "Mẹ, Nhã Tĩnh, chuyện này đến đây là chấm dứt đi! Chúng ta ăn cơm trước đã."

Ánh mắt Lục Tuấn Hiền tối xuống, hắn ta nhìn chăm chăm cô ta, chiêu trò của Thẩm Quân Dao, hắn ta biết hết.

Việc này càng khiến hắn ta cảm thấy chán nản, không khỏi đem cô ta ra so sánh với Trình Ly Nguyệt của bây giờ, Trình Ly Nguyệt mạnh mẽ tự lập khiến cô trông càng lên xinh đẹp quyến rũ, còn Thẩm Quân Dao thích dùng chiêu trò âm mưu càng làm hắn ta chán ghét đến cùng cực.

"Tuấn Hiền, con và Quân Dao đã kết hôn cũng được 4 năm rồi, có phải nên sinh một đứa con rồi không?" Trần Hà đề nghị.

==

End chương 130

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Nhờ anh giúp đỡ

Thẩm Quân Dao xoay đầu nhìn Lục Tuấn Hiền, "Tuấn Hiền, đúng là chúng ta nên có một đứa con rồi."

"Để sau hẵng nói." Lục Tuấn Hiền buông đĩa, hần ta thấy hơi bức bối, đứng dậy đi đến bên cạnh sofa, cầm lấy một điều thuốc, châm thuốc rồi đi ra bên ngoài.

Bầu không khí trên bàn ăn có hơi gượng gạo, ánh mắt Thẩm Quân Dao trở nên oán hận, cô ta biết trái tim của Lục Tuấn Hiền đã không còn ở trên người cô ta nữa, nó đã bị Trình Ly Nguyệt đoạt đi rồi.

"Chị dâu ăn cơm thôi ăn cơm thôi, chắc chắn anh cả cũng muốn có con mà." Lục Nhã Tinh cười giàng hòa, cô ta và Thẩm Quân Dao là cùng một loại người nên ngày thường đối xử với Thẩm Quân Dao cũng không tồi, và lại Thẩm Quân Dao là một người có bối cảnh gia đình, cũng xem như có địa vị trong nhà họ Lục.

Thẩm Quân Dao thì chẳng còn tâm trạng ăn uống nữa, Trình Ly Nguyệt giống như một hạt cát chướng mắt, chất thành đồng trong lòng cô ta.

Trong chung cư, Trình Ly Nguyệt nấu bữa tối cho Tiểu Trạch và Cung Muội Muội, cô chỉ làm bữa vài món ăn, ba người cùng ngồi xuống ăn, giữa phụ nữ với nhau thì nhiều chủ đề hơn, bầu không khí cũng tốt hơn.

Trong ngôn ngữ cử chỉ của Cung Muội Muội đều thể hiện ra sự cung chiều thật lòng của cô ấy dành cho Tiểu Trạch, Trình Ly Nguyệt sao có thể từ chối một người yêu thương cung chiều con trai mình đến thế chứ?

Cho dù hôm nay Cung Dạ Tiêu có mắng cô, nhưng cô lại chẳng thể thấy ghét ba mẹ và em gái của anh được.

"Mami, chiều mai con muốn đi cùng với cô đến nhà ba nuôi lấy đồ chơi, mẹ có đi cùng không?" Cậu bé hỏi cô.

Lúc này Trình Ly Nguyệt đã biết được chuyện xảy ra vào buổi chiều từ chỗ Cung Muội Muội, anh em tốt của Cung Dạ Tiêu làm ba nuôi của con trai cô, cô chẳng có ý kiến gì cả.

"Không đi đâu, ngày mai con đi với cô nhé! Gần đây mami khá bận." Trình Ly Nguyệt cũng bận thật.

"Chị Ly Nguyệt, chị cứ yên tâm giao Tiểu Trạch cho em đi nhé! Bây giờ em chính là bảo mẫu riêng của Tiểu Trạch, em sẽ chăm sóc nó thật tốt." Cung Muội Muội cười nói.

"Ừ! Cảm ơn em nhé Muội Muội."

"Chị Ly Nguyệt, chị đừng nói như thế, chị sinh ra một Tiểu Trạch đáng yêu thế này cả nhà chúng em đều phải cảm ơn chị đó." Nói xong, xoa đầu cậu bé, cười cung chiều.

Cung Muội Muội thấy cô mệt mỏi, nên giành lấy việc dọn dẹp bát đĩa. Khoảng 8 giờ, di động của Cung Muội Muội đổ chuông, cô ấy cầm lên xem, vui mừng kêu lên, "Là anh của em gọi đến, chắc chắn anh ấy đã đến rồi."

"Alo! Anh à!" Cung Muội Muội bắt máy.

"Tiểu Trạch có ở bên cạnh không?"

"Có chứ! Nó vẫn chưa đi tắm mà!"

"Kêu nó nghe điện thoại."

Cậu bé cầm máy, oán giận với vẻ mặt đáng thương: "Ba không có ở nhà, ai tắm cho ai đây!"

"Vậy con tự tắm đi, nam từ hán, có chút chuyện thế này mà cũng không làm tốt được sao?" Cung Dạ Tiêu dạy bảo con trai.

"Vâng! Con biết rồi." Cậu bé nghe lời răm rắp.

"Mami con đâu?"

"Mami đang ở kế bên!"

Trình Ly Nguyệt đang ngồi xem tạp chí trên sofa, nghe thấy giọng của con trai, con tim có run lên, Cung Dạ Tiêu muốn nói chuyện với cô?

Cô thầm nghĩ, buổi chiều đã mắng cô té tát, cô không muốn nói chuyện với anh đâu.

Lúc này, cậu bé trả lời: "Vâng! Con sẽ nghe lời, bye bye ba."

Trình Ly Nguyệt lúng túng đứng lên, hóa ra anh vốn chẳng muốn nói chuyện với cô! Cô còn tự mình đa tình làm gì?

"Mami, tối nay con tự tắm nhé!" Cậu bé mỉm cười tiến đến gần.

Trình Ly Nguyệt cũng tôn trọng con trai, nếu cậu đã biết che "em trai" trước mặt con gái thì đây là một chuyện tốt, ít ra nói lên được con trai cô vẫn là một người biết bảo vệ cái đó.

Cậu bé tự tắm một mình, quần khăn bước ra, Cung Muội Muội và Trình Ly Nguyệt ngồi trên sofa nhìn thấy, hai người nhìn nhau bật cười, để mặc cho cậu về phòng mặc đồ.

"Đáng yêu quá, chị Ly Nguyệt à, sao chị lại sinh ra một đứa bé đáng yêu như thế chứ?" Cung Muội Muội sắp bị tan chảy rồi.

Trình Ly Nguyệt cũng mỉm cười, sinh được cậu là chuyện có thấy đặc ý nhất trong đời.

Cung Muội Muội rảnh rồi đến phát hoảng, cô ấy lại chạy vào phòng chơi với cậu bé, Trình Ly Nguyệt cũng đi vào dọn dẹp, kêu Cung Muội Muội cho cậu bé đi ngủ, cô thì về phòng trước.

Cung Muội Muội cười với cô: "Chị Ly Nguyệt, chị đi ngủ đi, em thấy chị cũng mệt rồi, Tiểu Trạch cứ giao cho em."

"Mami ngủ ngon, mẹ phải ngủ thật ngon nhé! Đừng để áp lực quá."

"Mami biết rồi!" Trình Ly Nguyệt cười trả lời, được con trai quản lý như thế, cũng là một chuyện ám áp dành cho cô.

Trình Ly Nguyệt trở về phòng, có muốn đi ngủ, nhưng chuyện của cha vẫn nhen trong lòng cô, vô cùng khó chịu, phạm nhân đùng chết cha cô đã được thả ra, mới có 4 năm tù, sao có thể như thế được?

Những lời Lục Tuấn Hiền nói hôm nay cũng khiến cô dự cảm được vụ án của cha có năm xưa không hề đơn giản như thế, cô nghĩ người muốn mạng của cha có nhất định có mối liên quan đến số cô phần trong tay ông ấy, năm xưa là ai muốn tranh đoạt cổ phần với Lục Tuấn Hiền? Chẳng lẽ là chủ của hấn ta, hay là một quản lý cấp cao giác trong Tập đoàn Lục Thị?

Trình Ly Nguyệt cảm thấy chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến bộ phận quản lý cấp cao của Tập đoàn Lục Thị, có cơ hội có phải điều tra thật kỹ mới được.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã đến 10:30, Trình Ly Nguyệt vẫn không ngủ được, bỗng nhiên di động của cô đổ chuông, Trình Ly Nguyệt giật mình, đã muộn thế này rồi, ai lại gọi điện thoại cho cô chứ?

Cô vội vàng cầm lên xem, cái tên hiển thị trên màn hình lại là Cung Dạ Tiêu?

Sao muộn như thế rồi anh vẫn gọi cho cô? Chẳng phải lúc 8 giờ hơn mới gọi đến rồi sao?

Cô ngơ ngác vài giây, đợi đến khi cô bắt máy thì nhạc chuông đã sắp đến hồi kết rồi.

Trình Ly Nguyệt vội vàng bắt máy, "Alo..."

"Sao không nghe máy của tôi?" Giọng nói trầm ấm tai của anh ản chứa vẻ không vui.

Tuy Trình Ly Nguyệt đang ở trong phòng, nhưng vẫn hạ giọng oán trách: "Đã muộn thế này rồi, sao anh vẫn gọi điện thoại đến?"

"Muốn gọi thì gọi, làm gì có nhiều tại sao như thế?"

Cung Dạ Tiêu hừ nhẹ, sau đó dịu giọng, hỏi: "Tiểu Trạch đã ngủ chưa?"

"Đều ngủ hết rồi." Trình Ly Nguyệt nằm trên giường, đặt điện thoại sát bên tai.

"Thế sao em vẫn còn chưa ngủ? Đang nhớ ai?" Cung Dạ Tiêu chất vấn.

Trình Ly Nguyệt sùng sốt vài giây, "Tôi đang suy nghĩ vài việc."

"Nghĩ đến việc về chồng cũ của em?"

Trình Ly Nguyệt cạn lời, chỉ đành trả lời với giọng điệu rất không vui: "Cung Dạ Tiêu, anh có thể đừng lôi tôi vào chung với Lục Tuấn Hiền không? Chẳng lẽ anh không biết tôi ghét hấn ta đến cỡ nào sao?"

"Ghét hấn mà vẫn còn ăn cơm với hấn?" Giọng điệu của Cung Dạ Tiêu càng không tốt.

"Bởi vì có một vài chuyện tôi cần phải biết từ chỗ hấn." Trình Ly Nguyệt tức giận.

"Chuyện gì, em có thể nói với tôi, tôi tin tôi có năng

lực hơn Lục Tuấn Hiền."

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, nghĩ ngợi rồi hỏi: "Có thể nhờ anh một việc không?"

"Nói!"

"Anh có thể tìm danh sách cổ đông cấp cao của Tập đoàn Lục Thị vào 5 năm trước cho tôi không?"

Trình Ly Nguyệt cầu xin, bây giờ muốn điều tra Tập đoàn Lục Thị quá khó khăn, nói không chừng có thể nhờ anh giúp được.

End chương 131

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đi chọn quà

Cung Dạ Tiêu cau mày hỏi: "Tìm cái này làm gì?"

"Anh tìm cho tôi một bản đi! Được không? Xem như tôi cầu xin anh."

"Nói lý do." Cung Dạ Tiêu tò mò.

"Anh trở về rồi tôi sẽ nói với anh." Trình Ly Nguyệt không muốn kể trong điện thoại.

"Trình Ly Nguyệt em nghe cho rõ đây, sau này em có việc muốn cầu xin người khác, thì người đầu tiên em cầu xin phải là tôi, nếu chuyện đó tôi không giải quyết được thì em mới đi tìm người khác, nghe rõ chưa?" Giọng nói trầm khấn, bá đạo, cảnh cáo của anh vọng ra từ loa.

Tuy cách nhau một đầu dây, Trình Ly Nguyệt cảm thấy anh đang ghé vào tai có vậy, cứ như vẫn có thể cảm nhận được sức nóng bức người của anh.

Đầu dây bên này, Trình Ly Nguyệt không biết trả lời thế nào.

"Trình Ly Nguyệt, em có nghe thấy không?" Cung Dạ Tiêu hỏi với giọng điệu rất nặng nề.

"Tôi biết rồi." Trình Ly Nguyệt cắn môi, chỉ cảm thấy anh quá bá đạo.

"Tôi sẽ cố gắng xử lý xong sớm chuyện ở bên này, đợi tôi trở về." Cung Dạ Tiêu nói xong liền cúp máy.

Trình Ly Nguyệt buông điện thoại xuống, trái tim đập thình thịch, cô nhắm mắt lại, sau đó bị thôi thúc chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm.

Khi Trình Ly Nguyệt thức dậy, nghe thấy có tiếng cười truyền đến từ phòng khách, Cung Muội Muội đã sửa soạn xong cho cậu bé, Trình Ly Nguyệt không đưa cậu đến trường nữa, có ngồi xe của Linda đi đến công ty.

"Tiểu Trạch, mami gần đây hơi bận một chút, con có thể hiểu cho mami không?" Trình Ly Nguyệt ngồi xổm xuống trước mặt con trai, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, nội tâm cô thấy hơi áy náy, dường như đã lâu lắm rồi cô không ở bên cạnh con trai vậy.

Cậu bé ôm lấy cổ cô, an ủi: "Mami con không có tức giận đâu, mami đừng để quá mệt nhé được không?"

"Được, mami hứa với con, hai ngày cuối tuần này sẽ dẫn con đi chơi." Trình Ly Nguyệt hôn lên đầu cậu, lại xoa xoa.

Trước khi đi Cung Muội Muội không quên nói với có tới nay sẽ dẫn Tiểu Trạch đi lấy đồ chơi, Trình Ly Nguyệt yên tâm gật đầu.

Hai cô cháu vừa đi, Trình Ly Nguyệt liền gọi cho Linda, Linda sẽ đến đây đón cô.

Tuy gần đây nhiều việc vất vả, nhưng về chuyện công việc, Trình Ly Nguyệt muốn hoàn thành một cách nghiêm túc, vừa đến văn phòng ăn xong hai miếng bánh mì, có liên tục đầu vào công việc, có được những yêu cầu mà các quý bà giàu có đề ra, cô sẽ dựa theo nó tiến hành thiết kế.

Cung Muội Muội đưa Tiểu Trạch đến trường xong, cũng không muốn về nhà họ Cung, thế là cô đi dạo phố, dạo đến chiều cô phải dẫn Tiểu Trạch đi đến nhà Dạ Lương Thành lấy đồ chơi.

Nghĩ đến việc sắp phải gặp mặt anh ta, Cung Muội Muội thấy hơi hồi hộp và sợ hãi.

Chớp mắt đã đến 3 giờ chiều, Cung Muội Muội đang nghĩ xem nên liên lạc như thế nào với Dạ Lương Thành, thì điện thoại của cô bỗng đổ chuông, một số điện thoại lạ, có bất máy cẩn thận đặt lên tai: "Alo, xin chào."

"Là tôi đây, cô nhóc." Đầu dây bên kia, một giọng nói trầm thấp từ tính vang lên.

Cung Muội Muội kích động, buột miệng thốt lên: "Dạ Lương Thành?"

"Không có quy tắc gì cả, phải gọi anh." Anh ta tránh mắt.

"Anh Lương Thành." Cung Muội Muội bủi bùi gọi bù lại.

"Đúng 4 giờ chiều tôi sẽ đợi hai người ở trước cổng trường của Tiểu Trạch."

"Vâng! Được."

"Lát nữa gặp." Dạ Lương Thành nói xong, cúp máy.

Cung Muội Muội cầm điện thoại, trong lòng hồi hộp, nhìn thời gian, cũng chỉ có hơn một tiếng đồng hồ nữa là gặp mặt rồi, con tim bỗng nhiên căng thẳng.

Trình Ly Nguyệt hề bắt đầu làm việc là quên mất thời gian, đợi đến khi cô ngẩng đầu ra khỏi bàn vẽ thì đã là 4:30 phút, lập tức nhớ đến con trai, nhưng nhanh chóng lại nhớ ra Cung Muội Muội sẽ đưa nó đi lấy đồ chơi, có lại mỉm cười tiếp tục vẽ.

4:30 phút

Trước cổng trường học của bạn Trình Vũ Trạch, một chiếc xe việt dã màu xanh quân đội đứng ở nơi đó, so với những chiếc xe giàu sang khác, chiếc xe dài như xe tăng của anh chẳng khác gì bá vương trên đường phố.

Ngồi trên ghế lái, Dạ Lương Thành hạ cửa xe xuống, anh mặc một chiếc áo thun màu đen, đeo kính râm, đường cong tinh tế đi kèm với đôi môi mỏng gợi cảm, đúng là một vẻ đẹp trai và quyến rũ của người quân nhân.

Đến đón đám trẻ chủ yếu là những quý cô trẻ trung, nhìn thấy người đàn ông cả người tràn đầy hoóc môn nam tính như thế, tim họ rung động, bị hấp dẫn đến mức sống lòng rộn ràng.

Cung Muội Muội đón Tiểu Trạch đi ra, cô không ngồi xe của vệ sĩ mà đi đến chỗ xe của Dạ Lương Thành dưới sự hộ tống của hai vệ sĩ.

"Wow! Ba nuôi ơi, xe của ba to quá!" Cậu bé nóng lòng bò lên khoan xe sau, Cung Muội Muội cũng kéo cửa ra ngồi vào, cảm giác tầm mắt cũng được mở rộng đi không ít.

Tất nhiên Cung Muội Muội cũng chú ý đến được sức quyến rũ nam tính của anh, cô nuốt nước bọt, giữ chặt Tiểu Trạch đang lộn xộn không yên: "Tiểu Trạch, ngồi đằng hoàng vào, sắp đi rồi."

Dạ Lương Thành xoay đầu lại nhìn một lớn một bé, "Ngồi vững vào, chúng ta sắp đi rồi."

"Ngồi vững rồi." Cung Muội Muội ôm chặt Tiểu Trạch.

Xe chạy rất êm không hề sóc nảy, cứ như sofa di động vậy, ánh mắt của Cung Muội Muội bắt gặp quan sát anh thông qua chiếc kính chiếu hậu ở giữa.

Chỉ thấy một khuôn mặt điển trai và đôi mắt sắc bên dưới cặp kính râm được phản chiếu ra từ trong gương.

Thế nhưng Cung Muội Muội không biết rằng khi cô đang lên nhìn anh ta, thì dưới chiếc kính râm, anh đã lên nắm bắt được hết biểu cảm trên khuôn mặt của cô, khóe môi anh nở một nụ cười thú vị.

Nhà họ Dạ là đại gia tộc của quân giới, nhà họ Dạ đã cho ra không ít nhân tài trong quân đội, Dạ Lương Thành cũng không phụ lòng tin của gia tộc, ở tuổi 28 anh ta đã trở thành một trụ cột trẻ tuổi nhất của quân đội.

Nhà họ Dạ cũng là một gia tộc khiêm tốn, không có biệt thự hào hoa sang trọng, mà chỉ là một căn Tứ Hợp Viện nhỏ thấp hai tầng, dành ra một mặt để xây khu nhà ở chính ba tầng, nhưng diện tích tận dụng tối đa, không gian cũng rất lớn.

Trong vườn trồng đầy cây có hoa lá, vô cùng khí thế.

Lúc bé, Cung Muội Muội đã từng đến chơi, nơi này vẫn giống như trong ký ức của cô.

"Ông nội anh đâu?"

"Ông nội tôi ở bệnh viện, người trong nhà đều đến đó chăm ông, vì thế tối nay chỉ có mình tôi ở nhà."

Dạ Lương Thành nói xong, khom người nói với cậu bé: "Con muốn bây giờ lấy đồ chơi về hay ở lại đây ăn cơm rồi đi?"

Cậu bé nhìn Cung Muội Muội: "Cô ơi chúng ta phải ở lại ăn cơm không?"

"Việc này..." Cung Muội Muội khó xử.

"Ở lại ăn bữa cơm đi! Ăn xong tôi đưa hai người về nhà, thế nào?" Ánh mắt của Dạ Lương Thành nhìn chăm chăm vào Cung Muội Muội.

Cung Muội Muội thấy hơi lúng túng, có cảm giác: "Vây...vây được thôi!" Nói xong, ngồi xuống nói với cậu bé: "Tiểu Trạch à, chúng ta ở đây ăn bữa tối xong rồi về nhé được không? Cô sẽ đi báo một tiếng với mami cháu."

"Vâng!" Cậu bé nghe lời cô.

Dạ Lương Thành dắt tay cậu, "Đi..đi chọn đồ chơi của con, ba nuôi có thể tặng con thêm mấy món."

"Thật chứ?" Cậu bé phấn khích, đi theo anh ta.

Sau lưng, Cung Muội Muội thấy hơi buồn cười, cậu bé này đúng là gặp ai cũng thân cho được, không sợ bị bắt cóc sao.

End chương 132

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Cung Muội Muội ngượng ngùng

Dạ Lương Thành có một căn phòng, chuyên dùng để đồ lớn nhỏ của anh ta, đều là các mô hình súng, xe tăng, máy bay chiến đấu, các giải thưởng quân đội, đầy ắp một phòng, hai mắt cậu bé trừng to,

Cậu thích người ba nuôi này quá, ba nuôi lợi hại quá, cậu sùng bái ba nuôi quá!

Cung Muội Muội cũng vào theo, cô cũng thẫn thốt lên kinh ngạc, nhìn chiếc tủ dài kia sắp không đủ chỗ chứa huân chương và cúp, vài năm không gặp, rốt cuộc anh đã trải qua những điều gì?

Cậu bé nhỏ người, chỗ nào cũng có thể chen vào được, Cung Muội Muội sợ cậu bị thương, nên cũng muốn chen vào theo, ai ngờ do sơ ý, chân cô bị vướng, cả người lao đảo phải vịn vào bên cạnh.

Dạ Lương Thành đứng bên cạnh cô, và thứ cô đang vịn vào là một chiếc giá đỡ mô hình lỏng lẻo, chỉ sợ sẽ ngã rất mất mặt.

Còn chưa kịp suy nghĩ, anh vron cánh tay ra ôm lấy bờ vai mảnh của cô, anh kéo nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Muội Muội đập vào bờ ngực của anh, góp phần tạo nên một nụ hôn thân mật. Đôi môi nhỏ nhắn của cô hôn lên lồng ngực rắn chắc của anh, tuy cách một lớp áo mỏng nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được độ cứng và sức nóng của cơ bắp.

Cô bị đụng đến choáng váng, ánh mắt Dạ Lương Thành cũng lóe lên tia sáng đen sâu thẳm, anh buông cô ra, lên tiếng hỏi: "Em không sao chứ?"

Cung Muội Muội lắc đầu, mới vừa tiến lên một bước đã đập cái "cốp" vào chiếc cánh của một mô hình máy bay cỡ nhỏ, cô rên lên, ở phía sau, Dạ Lương Thành buồn cười lấp, cô nhóc này vẫn thật là bất cần.

"Cô ơi, cô mau qua đây, ở đây có một cây súng nè" Lần đầu cậu bé thấy súng, kích động không thôi.

"Tiểu Trạch, cháu không thể nhúc nhích lung tung được." Cung Muội Muội lo lắng.

"Yên tâm, nơi này toàn là mô hình, không phải thật đâu." Dạ Lương Thành xoa dịu.

Cung Muội Muội đi qua đó, nhìn thấy cậu bé đứng trước một chiếc tủ súng, trong đó có trưng các loại súng khác nhau, cô nhìn thấy hơi choáng váng, còn cậu bé thì hưng phấn, trừng to mắt bắt đầu nghiên cứu.

Phòng sưu tầm của Dạ Lương Thành, quả thật còn phong phú hơn so với bảo tàng.

Cậu bé quan sát khắp xung quanh, Cung Muội Muội đi theo sau lưng, Dạ Lương Thành đứng ở chỗ cửa ra vào đội hộ ngắm ngía:" Tiểu Trạch, con có

thể lựa đồ chơi rồi, con thích gì lát nữa ba nuôi sẽ mang qua cho con."

"Vâng!" Cậu bé nhảy cẫng lên.

Cung Muội Muội quả thật không muốn chui vào đồng mô hình kia nữa, hôm nay cô mặc một chiếc váy hoa không được tiện cho lắm, cô đang lo lắng váy sẽ mắc vào chỗ nào đó, trong lúc di chuyển, chiếc váy bay bay, bỗng có một lực cản cô lại, cô xoay đầu, chiếc váy bị mắc vào một chiếc móc của một mô hình cổ định.

"Đề tôi" Dạ Lương Thành nhìn thấy vẻ lúng túng của cô, anh cười bước đến.

Do phía trước là một loạt mô hình máy bay chiến đấu cỡ nhỏ, Dạ Lương Thành phải khom xuống mới đi qua được, anh khom người xuống, ngón tay thon dài kéo nhẹ vạt váy của cô, Cung Muội Muội xấu hổ, anh đang ngồi xôm bên cạnh cô, nhất là khi bàn tay của anh kéo nhẹ vạt váy của cô. Cô chỉ cảm thấy trong lòng xấu hổ thẹn thùng.

Khi vạt váy được kéo ra, cô nói khẽ: "Cảm ơn"

Hai chữ, dịu dàng, e thẹn, giống như cánh hoa bay lên giữa không trung. Khiến người ta say khướt.

Dạ Lương Thành đứng lên, rũ mắt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm: "Không có gì"

"Đề cho nó tự xem đi! Em đừng đi vào theo làm gì." Dạ Lương Thành nói xong, anh hỏi: "Muốn uống gì không?"

"Nước"

"Nước suối được không?"

"Được." Cung Muội Muội nói xong, cúi đầu nhìn mũi chân, ngại ngùng khi phải nhìn vào mắt anh.

Dạ Lương Thành nhìn xuống khuôn mặt thẹn thùng của cô, nheo mắt lại, lúc này khi anh ngồi xuống, anh ngửi thấy một mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng tỏa ra từ người cô, giống như mùi của quả chanh non, khiến trái tim anh bỗng cảm thấy nóng bừng.

Khi Dạ Lương Thành xoay người, anh thấy hơi buồn bực, sao có thể được chứ, cô nhóc này vậy mà lại khơi gợi được dục vọng trong người anh ta?

Dạ Lương Thành vừa đi, Cung Muội Muội hình như cũng được giải thoát, cô nói với cậu bé: "Tiểu Trạch, cháu chọn nhanh lên nhé, chọn xong chúng ta phải đi xuống rồi."

"Cô ơi, cô nói xem nếu cháu chọn một mô hình súng thì ba nuôi có cho cháu không?"

"Không được, nếu mami con biết được thì chắc chắn sẽ mắng, mau chọn một mô hình nhỏ khác đi."

"Vậy cháu muốn chiếc xe tăng này." Cậu bé chỉ vào một mô hình xe tăng còn cao hơn cả cậu.

"Được rồi! Đề cô xem thử tối nay Dạ Lương Thành chuyển về nhà cháu bằng cách nào." Cung Muội Muội hơi bó tay.

Sau khi cậu bé chọn xong, Cung Muội Muội dẫn cậu xuống lầu, trong phòng khách, Dạ Lương Thành cầm một chai nước và một chai sữa đi đến, thấy họ đều xuống rồi, anh ta nhón mày hỏi: "Chọn xong rồi?"

"Vâng! Chọn xong rồi, con muốn chiếc xe tăng đó."

"Bé con giỏi lắm, có mặt nhìn, vừa chọn đã chọn đúng mô hình ba nuôi thích nhất." Nói xong, Dạ Lương Thành đưa một chai sữa cho cậu, "Này, uống đi!"

Cậu bé cười híp mắt, nhận lấy, Cung Muội Muội cũng nhận lấy, sau đó, cô hỏi: "Chúng ta đi ra ngoài ăn à?"

"Không cần, trong nhà có di giúp việc đang nấu cơm rồi, rất nhanh sẽ có cơm ăn thôi." Dạ Lương Thành đáp.

Cậu bé nhìn anh ta: "Ba nuôi ơi, vóc người ba đẹp thật, hệt như ba của con."

"Muốn xem hả?" Nói xong, anh gồng một cánh tay, trên đó đầy gân xanh nổi, sức bật kinh người.

Cậu bé sùng bái, giờ bàn tay nhỏ nhắn, mồm mím ra sờ vào: "Wow! Cứng quá! Y như đá vậy!" Nói xong cậu đột nhiên hỏi Cung Muội Muội: "Cô ơi, cô có muốn sợ thử không?"

Khuôn mặt Cung Muội Muội đỏ bừng, nói khẽ: "Không muốn đâu"

Dạ Lương Thành cười, "Cô của con xấu hổ."

Cậu bé chớp mắt hỏi: "Vì sao cô lại xấu hổ vậy?"

Cung Muội Muội phản bác ngay, "Tôi không có xấu hổ đâu nhé." Nhưng nói xong, lại nhìn cánh tay rắn chắc đến đáng sợ của Dạ Lương Thành, khuôn mặt của cô càng đỏ hơn, đỏ đến tận mang tai.

Vóc dáng của anh thực sự khiến người ta đỏ mặt tía tai mà, hu hu, tại sao anh cả lại đi công tác chứ, tại sao lại bắt cô đến đây.

Dạ Lương Thành cất cánh tay chắc khỏe của mình vào, anh không phải là kiểu người có múi cơ to, vóc dáng của anh là kiểu tiêu chuẩn hoàn mỹ, cân đối thon dài, mặc đồ thì gãy, còi đồ nhiều thịt.

Cung Muội Muội lấy điện thoại ra gọi cho Trình Ly Nguyệt, nói với cô rằng hôm nay cô sẽ ở lại đây ăn cơm Trình Ly Nguyệt cũng đoán ra được, dặn họ nhớ về sớm.

Trình Ly Nguyệt cũng mang công việc về nhà, lúc này cô đang ngồi trên sofa, nhìn đèn đuốc mờ mờ ảo ngoài cửa sổ, cô cảm thấy linh cảm dâng trào, ngón tay thon nhỏ bay lượn, một tác phẩm độc đáo liền xuất hiện trên giấy.

Khoảng 8:30, Cung Muội Muội dẫn cậu bé trở về, Dạ Lương Thành kêu hai cấp dưới lái một chiếc xe kéo hàng cỡ nhỏ, kéo chiếc xe tăng mà cậu bé thích trở về.

=====

End chương 133

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Cung Dạ Tiêu trở về rồi

Trình Ly Nguyệt nhìn người đàn ông cao lớn ôm chiếc xe tăng bước vào từ ngoài cửa, không khỏi kinh hô, anh ta quả thật có thể so sánh với Cung Dạ Tiêu, cho dù là ngoại hình, khí thế hay là cảm giác ngông cuồng không chịu gò bó, đúng thật là cùng một loại người.

Dạ Lương Thành đặt xe tăng xuống, ngẩng đầu cười với cô." Xin chào, tôi tên là Dạ Lương Thành, anh em tốt của Cung Dạ Tiêu."

" Chào anh! Cảm ơn anh đã tặng Tiểu Trạch một món quà quý giá đến thế." Trình Ly Nguyệt cười cảm kích.

Nếu dọn dẹp phòng cậu bé thì vẫn có thể để vừa chiếc xe tăng này vào được, đặt trong phòng cậu không biết sẽ trông khí thế đến cỡ nào đây, là con trai cậu bé cực kỳ thích nó.

Dạ Lương Thành không ở lại lâu, khi đi Cung Muội Muội tiễn anh đến cửa, Dạ Lương Thành xoay lại nhìn vào cái đầu nhỏ nhắn đang ló ra của cô, anh xua tay: "Đừng tiễn nữa, về đi."

" Hẹn gặp lại." Cung Muội Muội lên tiếng, rồi đóng cửa lại.

Trình Ly Nguyệt ngồi trước giường cậu bé, nghe cậu kể lại những gì đã chứng kiến trong tâm trạng kích động, cô cảm thấy vui mừng, thứ cô có thể cho con trai chỉ là tình mẹ, nhưng con trai cô cần trưởng thành, cần kiên thức, có thể có người khác giúp đỡ, đây là một việc tốt, cô không muốn bó hẹp quá trình trưởng thành của cậu bé.

Tuy rằng cậu vẫn còn nhỏ, mới ba tuổi rưỡi, nhưng Trình Ly Nguyệt lại mong cậu lớn nhanh, trở thành một nam tử hán xuất sắc nổi trội như cha của cậu.

Chớp mắt, ba ngày trôi qua, thứ 6 đã đến rồi.

Chạng vạng, Cung Muội Muội đón cậu bé về, rồi nói có việc phải rời đi, tối nay không ở lại ngủ nữa, Trình Ly Nguyệt có thể hiểu được, dù sao cô đã đưa đón nhiều ngày như thế cũng vất vả rồi.

Trình Ly Nguyệt đang bận làm bữa tối cho hai mẹ con trong bếp.

Gần đây nhiều áp lực, kiểu quần áo cô thích mặc nhất khi ở nhà là áo thun dài rộng và không mặc bra, đây là trạng thái thoải mái nhất của phụ nữ.

Cô đang rửa rau, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu vui mừng của con trai từ bên ngoài nhà bếp: " Daddy..."

Con tim Trình Ly Nguyệt đột nhiên đập nhanh, cô vội vàng đi đến cửa nhà bếp, chỉ thấy cửa lớn đóng lại, Cung Dạ Tiêu mặc một cái áo thun đen, và một chiếc quần đen vừa chân bước vào, đơn giản, tùy ý.

Anh thật sự trở về rồi.

Chỗ cửa ra vào, hai cha con thân mật, cậu bé ôm lấy cổ anh, đôi môi nhỏ hôn thật kêu, Cung Dạ Tiêu cũng ôm lấy cậu, vừa xoa đầu vừa hôn, cảnh này cực kỳ ấm áp ngọt ngào.

Cung Dạ Tiêu nhướn mày, nhìn về lối cửa nhà bếp, đôi con ngươi của Trình Ly Nguyệt không hẹn mà chạm vào đôi mắt sâu thẳm mê người của anh.

Con tìm nãy lên, cô vội vàng xoay người vào trong nhà bếp.

"Mami oi, daddy về rồi!" Cậu bé báo tin từ bên ngoài.

"Mami biết rồi." Trình Ly Nguyệt nói xong, bỏ thêm ít gạo vào nồi, anh trở về cũng không báo trước một tiếng.

Bây giờ cô cũng biết Cung Muội Muội chắc chắn đã biết anh sắp về nên mới không ở lại đây.

Trình Ly Nguyệt vẫn rửa rau nấu cơm trong nhà bếp, cô chỉ nghe thấy cậu bé kéo anh đi chơi đồ chơi những mười mấy phút trong phòng khách.

Trình Ly Nguyệt cúi đầu rửa rau, đột nhiên một cơ thể rắn chắc tì vào lưng cô, anh đè cô vào bồn rửa rau từ phía sau.

Anh giờ tay ra, ôm chặt lấy vòng eo của cô.

Trình Ly Nguyệt giật mình, vội vàng xoay đầu lại, muốn đẩy anh, một bàn tay rảnh rỗi của anh nắm lấy chiếc cằm nhỏ nhắn của cô, một nụ hôn nóng bỏng như lửa giáng xuống.

Môi của anh, mang theo nhiệt độ khiến người khác rung động, anh cạy miệng cô ra, tiến sâu vào thưởng thức.

Một dòng điện chạy trong Trình Ly Nguyệt, cả người cô tê dại, nhưng nghĩ đến việc con trai đang ở bên ngoài, cậu có thể vào đây bất kỳ lúc nào, cô vừa né vừa dùng sức đẩy anh ra.

Anh bị sao thế này, vừa về đã hôn cô, thích hợp không đây?

Cung Dạ Tiêu của lúc này, tràn đầy tính xâm lược, cứ như một con thú dữ không được thỏa mãn, vừa về đã đòi ăn một bữa để đỡ con thèm.

Nhưng thấy cô tức giận mắt sắp bốc lửa, Cung Dạ Tiêu mới có lòng tốt buông cô ra, anh khẽ cười: "Nhớ tôi không?"

Trình Ly Nguyệt thẹn qua hóa giận, cô đẩy anh ra: "Ai nhớ anh chứ!"

"Không nhớ, vậy những ngày qua em nhớ ai hả?" Trong lòng anh, cô không nhớ anh tức là đang nhớ người đàn ông khác.

"Anh quên được việc tôi nhớ ai chắc." Trình Ly Nguyệt không muốn thuận theo ý của anh, trước mặt anh, tâm lý phản nghịch của cô rất mạnh mẽ. Thế nhưng đối với anh, câu này có nghĩa là cô thật sự nhớ đến người khác. Nhớ ai chứ? Chẳng nhẽ là Lục Tuấn Hiên — chồng cũ của cô?

Điều này khiến ánh mắt anh trở nên sắc hơn, toát ra vẻ nguy hiểm, giây tiếp theo anh nâng chân cô lên tận ngực của anh, làm cho tư thế giữa hai người càng nguy hiểm, càng mập mờ hơn.

Trình Ly Nguyệt sợ đến mức đầu óc trống rỗng vài giây, chân của cô bị bàn tay to của anh ấn sát vào eo.

Tư thế này, chẳng khác nào khiến Trình Ly Nguyệt phát điên, cả người cô run lên, dùng tay đẩy vai anh ra, nói khẽ: "Cung Dạ Tiêu, anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra"

Nếu con trai nhìn thấy thì khó xử chết đi được.

"Yên tâm nó đang tháo đồ chơi của nó, không có thời gian đến tìm em đâu." Cung Dạ Tiêu ghé sát vào lỗ tai cô, thủ thủ.

Nhưng cho dù là như thế đối với sự tiếp xúc của anh, khuôn mặt của Trình Ly Nguyệt đỏ bừng lên, anh đúng là đồ đáng ghét.

"Nói, ngoài tôi ra, em còn nhớ đến ai?" Anh tiếp tục ép hỏi vấn đề lúc nãy, dường như không ép cô nói ra suy nghĩ thật lòng anh sẽ không can tâm.

"Nhớ đồ quý nhà anh, tôi bận tới mặt tối mũi làm gì còn có thời gian để nhớ ai chứ?" Trình Ly Nguyệt rất tức giận nhưng cũng không dám nói mấy câu dễ gây hiểu lầm nữa.

"Thật ư?" Anh không tin cô

Lúc này Cung Dạ Tiêu mới buông tay cô ra, bỏ một cái đùi của cô xuống, Trình Ly Nguyệt chống tay lên bồn rửa ở phía sau, tức giận nói: "Mau đi ra, tôi phải nấu cơm nữa."

Cung Dạ Tiêu nhếch môi cười thưởng thức nét mặt hờn dỗi của cô, đột nhiên ghé sát: "Nhưng tôi lại rất nhớ em"

Giọng nói của anh, nóng bỏng đến chết mất, hơi thở phun hết lên khuôn mặt của cô.

Trình Ly Nguyệt xấu hổ ngoảnh mặt đi, muốn né tránh hơi thở mập mờ của anh, đối diện với người đàn ông chứa đầy học môn nam tính này, cô thật sự thấy rất áp lực.

Cung Dạ Tiêu đi ra chơi với con trai, tay chân Trình Ly Nguyệt mềm nhũn, cô đứng nấu cơm trong nhà bếp.

Anh vừa trở về mạnh mẽ xông vào đầu cô, làm đảo loạn tinh thần của cô, cướp đi đầu óc tỉnh táo của cô.

Chết tiệt! Nếu sống với kiểu người này, có khi nào cô sẽ càng ngày càng trở nên ngu ngốc không?

Trình Ly Nguyệt cố gắng vứt bỏ tạp niệm, nghĩ đến thời gian đã tới rồi, cô phải nấu cho xong bữa tối, không thể bỏ đói con trai được.

=====
End chương 134

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Sự giúp đỡ của anh

9 giờ tối, Cung Dạ Tiêu tắm cho cậu bé, có một người đàn ông ở nhà, thì hình như bầu không khí cũng khác đi, cô cảm thấy yên tâm hơn một cách kỳ lạ.

Trình Ly Nguyệt trở về phòng hoàn thành bản vẽ của mình, bây giờ trên chiếc bàn trong phòng cô, chất đầy một đồng bản vẽ, cô ngồi vào một chiếc bàn hơi lộn xộn, vui đầu làm việc.

Thấm thoát đêm đã khuya.

Trình Ly Nguyệt nhìn thời gian, 10 giờ rồi, con trai đã ngủ chưa?

Cô đặt bút xuống, đứng dậy ra ngoài, thì nhìn thấy cửa phòng con trai đã đóng, trong phòng khách cũng chỉ còn lại một chiếc đèn, Cung Dạ Tiêu hình như cũng đã về phòng rồi.

Trình Ly Nguyệt vẫn thấy không yên tâm, cô đẩy cửa phòng con trai mình ra, dưới ánh đèn mờ, cậu bé ngủ vừa ngon vừa say, Trình Ly Nguyệt mỉm cười đi đến, quan sát kỹ một lúc mới bước ra.

Chuẩn bị về phòng tiếp tục làm việc, vừa đẩy cửa vào, cô thấy có một người với vóc dáng cao lớn không biết đã nằm trên giường của cô từ lúc nào, Trình Ly Nguyệt giật mình nín thở, Cung Dạ Tiêu chạy vào phòng cô làm gì vậy?

"Vẫn còn làm việc à?" Cung Dạ Tiêu gồng đầu lên hai tay, nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Trình Ly Nguyệt cau mày, ngồi xuống trước bàn, nhìn anh đang nằm trên giường, cô nói: "Anh có thể về phòng anh không?"

"Em làm việc đi! Tôi sẽ không làm ồn em đâu." Cung Dạ Tiêu nói xong, nghiêng người, giống như chuẩn bị đi ngủ.

Trình Ly Nguyệt cầm nín nhìn anh, cho dù anh không làm ồn đến cô, nhưng anh ngủ trên giường của cô làm gì?

"Anh về giường của anh mà ngủ." Trình Ly Nguyệt vội đuổi anh.

"Gần đây tôi bị mất ngủ, tôi phát hiện ngủ bên cạnh em có thể trị được chứng mất ngủ của tôi, vì thế tối nay tôi sẽ ngủ ở đây." Anh nghiêng người, nói với vẻ hơi buồn bã.

Trình Ly Nguyệt cạn lời, anh đang xem cô là thuốc trị mất ngủ à! Nhưng e ngại trình độ đáng ghét và nguy hiểm của anh, Trình Ly Nguyệt thật sự không dám ngủ chung giường với anh.

"Không được." Cô kiên quyết giữ vững lập trường.

"Em có giỏi thì bế tôi về lại giường của tôi đi." Anh ăn vạ.

Trình Ly Nguyệt thật sự chẳng có cách gì với anh, chỉ đành ôm bản vẽ ra phòng khách, anh muốn ngủ thì để cho anh ngủ đó! Dù sao tối nay cô sẽ ngủ trên sofa.

Trình Ly Nguyệt đi ra rồi, Cung Dạ Tiêu lại chẳng ra theo, Trình Ly Nguyệt về đến 0:12 phút sáng, qua giờ này cô thấy buồn ngủ, hốc mắt cay xè, chẳng

còn sức cầm bút, cô dứt khoát dọn dẹp luôn, đi lấy một chiếc chăn dự phòng từ phòng của con trai.

Đắp lên người, cô ngủ trên sofa.

Cung Dạ Tiêu nằm trên giường của cô, ngủ thiếp đi nhưng đến nửa đêm, khi anh giờ tay ra sờ soạng bên người, phát hiện một khoảng trống, anh mới giật mình tỉnh dậy, hóa ra cô quả thật chẳng ngủ trên giường.

Anh cau mày xuống giường, bước ra khỏi phòng, không bắt ngờ gì khi thấy cô đang nằm trên sofa.

Cô cuộn người, đắp một chiếc chăn hoạt hình của con trai, dưới ánh đèn khuôn mặt trắng mình sạch sẽ trông điềm tĩnh, bình yên.

Cung Dạ Tiêu buồn bực thở dài, luồn tay dưới nách và đầu gối của cô, bông cô lên.

Trình Ly Nguyệt giật mình mở to mắt, giờ tay ra ôm lấy cổ anh theo phản xạ, đôi mắt còn buồn ngủ của cô chạm thẳng vào đôi con ngươi đen láy tinh táo của anh.

"Anh... Anh thả tôi xuống!" Trình Ly Nguyệt vừa bị con buồn ngủ hành hạ, nhớ đến sự an toàn của mình.

Cung Dạ Tiêu khẽ mắng: "Đừng quậy!" Nói xong bế cô lên giường, đặt cô xuống.

Trình Ly Nguyệt nôn nóng muốn ngồi dậy, anh lại đè lấy vai của cô, khẽ nói: "Ngủ đi, tôi không chạm vào em đâu."

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, đôi con ngươi hẹp dài trong lúc nửa tỉnh nửa mê, trông giống như đôi mắt của hồ ly, vô tình toát ra hơi thở quyến rũ, đôi đồng tử của Cung Dạ Tiêu bỗng dưng trở nên đen thẫm.

Trình Ly Nguyệt nghiêng người nằm xuống, cô buồn ngủ muốn chết, chẳng còn sức lực đùa giỡn với anh nữa, nếu anh đã hứa rồi thì cô tin anh.

Cung Dạ Tiêu thấy cô nghiêng người ngủ, anh thăm thò dài, đụng vào cô, cơ thể anh dường như cứ tự nhiên nổi phản ứng vậy.

Có phải thứ càng không có được thì càng rộn ràng?

Cung Dạ Tiêu không ngủ trên giường của cô mà trở về phòng mình, anh không muốn tự chuốc lấy khổ nữa.

Sáng sớm.

Hôm nay là thứ bảy, Trình Ly Nguyệt đã hứa sẽ dẫn cậu bé đi đến công viên giải trí, Cung Dạ Tiêu vừa mới về công ty vẫn còn có việc đợi anh xử lý, nên anh không đi cùng, nhưng sẽ cử hai vệ sĩ đi theo bảo vệ họ.

Trình Ly Nguyệt dẫn cậu đến công viên giải trí chơi đến 4 giờ chiều mới trở về, thời gian của mẹ con là thời gian thoải mái nhất, nhẹ nhõm nhất, Trình Ly Nguyệt dẫn con trai đi ăn một bữa trưa thịnh soạn, hai mẹ con đều chơi rất vui vẻ.

Chủ nhật, cha mẹ của Cung Dạ Tiêu sắp đi, anh dắt cậu bé đến dinh thự chơi một ngày, Trình Ly Nguyệt thì không đi cùng.

Sáng thứ hai.

Cung Dạ Tiêu đưa hai mẹ con ra ngoài sau khi đưa cậu bé đến trường. Cung Dạ Tiêu lại đưa Trình Ly Nguyệt đi đến công ty.

Trên đường, anh mới nhớ ra một việc, "Em muốn nhờ tôi tìm danh sách cổ đông của nhà họ Lục vào 5 năm trước, rốt cuộc là vì lý do gì?"

Trình Ly Nguyệt xoay đầu nhìn anh, sốt ruột hỏi: "Anh điều tra ra được chưa?"

"Điều tra rồi, lát nữa tôi sẽ kêu trợ lý gửi cho em, nhưng tôi muốn biết nguyên nhân." Cung Dạ Tiêu nhìn thẳng vào cô,

Hai tay đặt trên đầu gối của Trình Ly Nguyệt lập tức siết chặt lại, ánh mắt toát lên sự thù hận: "Tôi điều tra cái này là vì nó có liên quan đến vụ tai nạn giao thông năm xưa của cha tôi, tôi hào nghi vụ tai nạn đó không phải là sự cố ngoài ý muốn mà là có người tạo nên,"

Cung Dạ Tiêu đầu phải kiểu người tình tường dạng vừa, anh híp mắt, nói: "Có phải Lục Tuấn Hiền nói cho em biết."

Trình Ly Nguyệt kinh ngạc quay đầu nhìn anh: "Sao anh biết được?"

"Lần trước hai người đi ăn cơm, là vì chuyện này?" Cung Dạ Tiêu nhướn mày hỏi.

Trình Ly Nguyệt gật đầu: "Đúng, tôi gặp anh ta chủ yếu là vì muốn biết chuyện của cha tôi."

Cung Dạ Tiêu cau mày, đối với những câu nói nặng lời anh nói với cô lần đó, anh bỗng cảm thấy chán nản, là anh đã hiểu lầm cô rồi.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt cũng đã đến công ty, cô nói với Cung Dạ Tiêu: "Khi nào trợ lý của anh sẽ gửi tư liệu qua cho tôi?"

"Một tiếng đồng hồ sau." Cung Dạ Tiêu trả lời.

"Cảm ơn." Trình Ly Nguyệt nói lời khách sáo với anh, đẩy cửa xuống xe.

Cung Dạ Tiêu nhìn bóng dáng xuống xe của cô, muốn nói một câu xin lỗi, nhưng thân phận vốn đã cao quý từ bé khiến anh chẳng hề biết xin lỗi như thế nào, Trình Ly Nguyệt đã xoay người rồi đi rồi.

Anh thu tầm mắt về, suy nghĩ vài giây, cầm lấy điện thoại gọi vào một số: "Nhan Dương, bây giờ cô đang ở đâu?"

"Vừa đến công ty." Giọng Nhan Dương vang lên.

"Mang theo tư liệu tôi kêu cô điều tra, bây giờ đi xuống lầu, đi với tôi một chuyến."

"Vâng"

Cung Dạ Tiêu đập chân ga, chạy vào cổng công ty kế bên. Chân mày của Cung Dạ Tiêu vẫn chưa giãn ra, Lục Tuấn Hiền lại tìm loại lý do này để hẹn cô, hẳn ta có ý gì chứ? Chẳng lẽ hẳn ta muốn nói lại tình xưa?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Cách tặng quà của anh

Đến cổng tập đoàn Cung Thị, Nhan Dương đang đợi đó, thấy xe của anh chạy tới, cô ấy kéo cửa ngồi vào ghế phó lái, nói với vẻ hơi kinh ngạc: "Ông chủ, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?"

"Đi mua đồ."

"Mua đồ?" Nhan Dương thấy khó hiểu, ông chủ sắp có một cuộc họp quan trọng cơ mà!

Cung Dạ Tiêu nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt chán chường, anh nheo mắt lại: "Cô suy nghĩ xem, đàn ông tặng quà gì để xin lỗi phụ nữ là tốt nhất."

Nhan Dương thấy buồn cười, ông chủ lại đắc tội với cô Trình rồi à?

Nhan Dương không dám cười anh, mà nhìn với vẻ mặt nghiêm túc: "Cung Tổng, nếu là tôi thì tôi sẽ thích nhận những thứ xinh đẹp tinh tế như dây chuyền kim cương hoặc vòng tay kim cương."

Cung Dạ Tiêu nghĩ ngợi rồi nói: "Được, đi đến tiệm đá quý."

Trước một cửa tiệm đá quý cỡ lớn ở lân cận, xe của Cung Dạ Tiêu đỗ tại đó, Nhan Dương đi vào mua vòng tay với anh.

"Cung Tổng, tôi cảm thấy tặng vòng tay sẽ khá thích hợp, bởi vì thứ như nhẫn kim cương thì anh phải tặng trong lúc cầu hôn hoặc trong một trường hợp đặc biệt nào khác, còn dây chuyền thường thì phụ nữ đều sẽ mua một sợi mà họ thường đeo, còn vòng tay thì lại là thứ các cô gái hay thiếu, nếu thích thì họ sẽ mang trong lúc phớt đồ hoặc lúc đi ra ngoài."

Cung Dạ Tiêu khá hài lòng với lời đề nghị này, tất nhiên là anh hy vọng thứ anh tặng cho Trình Ly Nguyệt sẽ được cô đeo thường xuyên.

Tiếp sau đó chính là màn xem vòng tay rồi, chọn được một chiếc vòng tay kim cương hồng hiếm thấy có giá khoảng 500.000 tệ, vừa đơn giản vừa tinh tế vừa không làm mất đi vẻ đẹp nữ tính.

Sau khi chọn xong, Cung Dạ Tiêu trả tiền, anh dẫn theo Nhan Dương đi đến cửa công ty của Trình Ly Nguyệt.

"Cung Tổng, hay anh đích thân mang lên đó tặng đi!" Nhan Dương hỏi anh, dù sao đây là quà của anh, cô mang đi tặng thay thì hình như không được tốt cho lắm.

"Cô mang lên đi! Đừng nói là tôi ở dưới này." Cung Dạ Tiêu thấy hơi lúng túng.

Nhan Dương chỉ đành gật đầu, đẩy cửa bước xuống, cầm theo tư liệu và một chiếc hộp màu vàng đi lên.

Trong văn phòng, Trình Ly Nguyệt đang trả lời email, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, cô xoay đầu lại nhìn, là Nhan Dương trợ thủ của Cung Dạ Tiêu, cô mỉm cười: "Mời vào."

Nhan Dương đẩy cửa vào, mỉm cười với cô, đi đến bên cạnh cô, đặt tư liệu và hộp nhung xuống. "Cô Trinh, đây là tư liệu mà cô cần, còn cái này là một món quà Cung Tổng chọn riêng cho cô, mong cô nhận lấy."

Trinh Ly Nguyệt nhìn chiếc hộp màu vàng đặt bên trên tư liệu, vừa nhìn là biết thứ quý giá trong tiệm kim cương đá quý, cô cau mày: "Tại sao anh ta lại tặng cái này cho tôi."

"Tôi cũng không rõ lắm" Nhan Dương biết ông chủ là một người thích giữ thể diện, cô ấy không thể nói xấu anh được.

Trinh Ly Nguyệt cầm lên mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay xinh đẹp, vừa cá tính vừa xinh, đặc biệt là từng viên kim cương hồng nhỏ nhắn, lấp lánh rực rỡ.

"Cô Trinh, thật đẹp, tôi đeo vào cho cô nhé!" Nhan Dương lập tức khen ngợi. "Thôi, cô trả cái này lại cho anh ta, tôi chỉ cần tư liệu là được." Trinh Ly Nguyệt nói xong, đặt vòng tay trở về, trả lại cho Nhan Dương và rút đi phần tư liệu bên dưới.

Nhan Dương chớp mắt, sững sốt vài giây, "Cô Trinh, đây là tấm lòng của ông chủ chúng tôi, cô thật sự nhẫn tâm từ chối sao?"

"Vô công bất thụ lộc, cô cứ mang về đi!" Trinh Ly Nguyệt thật sự không thể nhận, cô làm vẻ mặt thiết kế đá quý, chỉ dựa vào những viên kim cương hồng hiếm thấy kia thì đã biết sợi dây này có giá trị không hề thấp rồi.

"Việc này..." Nhan Dương không biết phải xử lý như thế nào, cô chỉ đành cầm điện thoại, gọi vào số của Cung Dạ Tiêu.

"Sao vậy?" Cung Dạ Tiêu hỏi.

"Cung Tổng, cô Trinh không chịu nhận chiếc vòng tay này." Nhan Dương xoay người, khẽ nói với anh.

Trinh Ly Nguyệt cũng nghe thấy rồi, Nhan Dương hình như đang nghe chỉ thị gì đó, cô ấy đáp một tiếng: "Vâng."

Nhan Dương cười với Trinh Ly Nguyệt, "Cô Trinh, cô đợi một chút nhé, ông chủ của tôi sẽ lên đây."

Trinh Ly Nguyệt chớp mắt: "Cung Dạ Tiêu đang ở dưới lầu?"

"Đúng vậy."

Trong lúc Trinh Ly Nguyệt đang sững sốt, thì đã nghe thấy một vài tiếng ồn ào bên ngoài, không lâu sau, bóng dáng khí thế bức người của Cung Dạ Tiêu bước vào văn phòng của cô, Nhan Dương thấy thế, vội vàng lùi ra ngoài.

Trinh Ly Nguyệt nhìn cái người không mời mà đến, sững sốt mất một lúc không nói nên lời.

Cung Dạ Tiêu nhìn chiếc hộp nhung trên bàn cô, anh nói: "Đây là quà tôi tặng em, nhận lấy đi!"

Trinh Ly Nguyệt nhìn chiếc hộp, cô lắc đầu: "Không, tôi không thể nhận."

Trinh Ly Nguyệt nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của anh, đột nhiên, ngón tay thon dài của anh rút đi tập tư liệu trong tay cô: "Vậy chắc em cũng không cần phần tư liệu này đâu nhỉ."

"Này...tôi cần phần tư liệu này." Trinh Ly Nguyệt gấp gáp.

"Nếu em đã cần tư liệu thì phải nhận lấy quà của tôi." Cung Dạ Tiêu tự có cách tặng quà của riêng anh.

Trinh Ly Nguyệt cạn lời, cô nhìn anh, anh làm việc cứ phải bá đạo như thế sao?

Dĩ nhiên là Trinh Ly Nguyệt cần gấp phần tư liệu này, cô chỉ đành gật đầu, "Anh chắc chắn muốn tặng cái này cho tôi?"

Cung Dạ Tiêu mở hộp, lấy chiếc vòng tay xinh đẹp từ trong đó ra, nắm lấy bàn tay phải nhỏ nhắn trắng ngần của cô rồi đeo nó vào.

Kim cương màu hồng đi kèm với sợi dây màu vàng hồ phách, làm tôn lên nước da trắng mịn như ngọc của cô, trông cực kỳ xinh đẹp.

Cung Dạ Tiêu rất hài lòng, lại bá đạo ra lệnh thêm một câu: "Không có mệnh lệnh của tôi, không được phép tháo xuống."

Nếu nói Trinh Ly Nguyệt không có cảm giác gì thì đó là chuyện không thể, đặc biệt là lúc này khi anh cúi đầu cài chiếc vòng lại cho cô, biểu cảm nghiêm túc trên khuôn mặt điển trai của anh khiến con tim cô rung động.

Cô nghe rất rõ nhịp tim của mình đang tăng tốc.

Xúc cảm của chiếc vòng tay tinh tế, và độ nóng chỗ làn da khi anh nắm lấy lúc này, làm hỗn loạn trái tim của cô.

"Làm gì có ai tặng quà giống như anh?" Trinh Ly Nguyệt vẫn oán trách một tiếng, đây là tặng quà hay hành vi cưỡng chế đây?

Cung Dạ Tiêu nhếch môi cười: "Đối với kiểu phụ nữ không ngoan ngoan như em, chỉ có thể dùng một vài thủ đoạn thôi."

"Ai không ngoan hả!" Trình Ly Nguyệt cảm thấy anh đang hình dung cô như một đứa con nít.

Cung Dạ Tiêu cười càng tà ác hơn, tiến lại gần cô: "Tôi nói em ngoan, chắc em sẽ không có ý kiến chứ!"

Trình Ly Nguyệt nghe thấy thế, lập tức làm ra vẻ muốn đánh anh: "Tôi có ý kiến lớn lắm đấy nhé."

Cung Dạ Tiêu bật cười, nhìn cô bị chọc cười, đồng tử của anh trở nên sậm màu hơn, con tim như bị thứ gì đó cào nhẹ, ngứa ngáy.

Trình Ly Nguyệt nũng nịu một hồi mới phát hiện ra có hơi thất thố, khuôn mặt cô đỏ ửng, "Nhờ anh đi cho!"

Cung Dạ Tiêu đột nhiên nhớ đến một chuyện: "Nói ra hình em vẫn còn thiếu tôi một thứ."

"Cái gì?"

"Quà sinh nhật, có thời gian rồi đi chọn một món, không cần quá đắt, em có thể chịu được là được."

Trình Ly Nguyệt thấy hơi đau đầu, đã qua nhiều ngày như thế rồi, mà vẫn còn phải tặng quà sinh nhật cho anh sao?

====
End chương 136

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Mục tiêu nghi ngờ

Cung Dạ Tiêu đi rồi, Trình Ly Nguyệt ngờ ngác nhìn sợi dây chuyện một lúc mới xem tư liệu, sắc mặt của cô lập tức trở nên trầm tĩnh nghiêm túc, cô lật ra, bên trong có tư liệu của 6 người, đều là những cổ đông của Tập đoàn Lục Thị vào 5 năm trước, bên trên đều viết rất rõ về bối cảnh tư liệu và nội dung cổ phần chi tiết của họ.

Trình Ly Nguyệt thật sự rất cảm kích sự giúp đỡ của Cung Dạ Tiêu, nếu không có anh thì cô không thể nào biết được thông tin của những cổ đông này.

Khi Trình Ly Nguyệt lật tư liệu của người thứ ba, nhìn thấy tên của cha mình, cánh mũi cô cay xè, nhìn tấm ảnh trên đó, nước mắt tuôn trào, cô bỗng thấy đau thương đến độ khó có thể bình tĩnh lại được, qua một lúc sau, nước mắt của cô hòa lẫn thêm với lửa giận, cô tiếp tục lật xem, trang thứ tư là cha của Lục Tuấn Hiền, người cha chồng không có ảnh hưởng gì, sau khi kết hôn chỉ gặp qua được vài lần. Sau đó là tư liệu của chú hần ta, Trình Ly Nguyệt xem kỹ càng đến hết.

Dựa theo sự phân bố của những cổ động vào năm đó, cha của Lục Tuấn Hiền nắm giữ nhiều cổ phần nhất, kế tiếp là chú của Lục Tuấn Hiền, còn cha của cô xếp thứ tư, 5 năm trước, Tập đoàn Lục Thị rơi vào một cục diện lộn xộn thế nào, Trình Ly Nguyệt không rõ lắm.

Rốt cuộc là ai đã giết hại cha cô, muốn đoạt số cổ phần từ trong tay ông ấy đây? Trình Ly Nguyệt dựa theo suy nghĩ của mình, loại trừ cha của cô ra, bày tư liệu của 5 người còn lại trên bàn, tiến hành suy luận trong đầu.

Bây giờ, cô có thể khẳng định, hung thủ sát hại cha cô là một trong 5 cổ đông này, cô nghĩ không phải là cha của Lục Tuấn Hiền, lúc đó Lục Tuấn Hiền đang theo đuổi cô, và lại tình cảm của họ lúc đó đang trong giai đoạn âm áp ngọt ngào, hần ta lấy cô thì cha cô vẫn bầu cho hần một phiếu trong cuộc họp cổ đông lớn.

Vậy thì sẽ là Lục Hải - chú của Lục Tuấn Hiền ư? Trình Ly Nguyệt càng nghiêng về Lục Hải này hơn, cô từng gặp qua ông ta trong hôn lễ, người đàn ông này trông vừa xảo quyệt vừa cay độc tàn nhẫn, năm xưa cha của Lục Tuấn Hiền bệnh nặng vài lần, trước khi kết hôn, đã giao hết toàn bộ số cổ phần trong tay cho Lục Tuấn Hiền quản lý, ông ta cũng được xem là một người có năng lực cạnh tranh lớn nhất với Lục Tuấn Hiền.

Trình Ly Nguyệt nhìn chằm chằm vào Lục Hải, bởi vì số cổ phần trong tay các cổ đông khác đều là con số nhỏ, hại chết cha cô cũng chẳng chiếm được lợi ích gì.

Trình Ly Nguyệt nghiêng răng nhìn tấm hình của Lục Hải, cô siết chặt nắm tay, cô nhất định phải đòi lại công đạo cho cha mình.

Trong văn phòng Tập đoàn Cung Thị.

Cung Dạ Tiêu vừa uống cà phê, vừa nhìn tư liệu về cổ đông của Tập đoàn Lục Thị được đặt trên bàn, ánh mắt của anh vừa sắc bén tỏa ra ánh sáng trí

tuệ.

Lục Tuấn Hiền đột nhiên lật lại vụ tai nạn năm cửa của cha cô, rốt cuộc hẳn ta muốn làm gì đây?

Sau khi nhìn chằm chằm vài giây, Cung Dạ Tiêu cười lạnh, không ngờ Lục Tuấn Hiền lại có tính toán như thế, chẳng trách hẳn có thể ngồi vững vị trí Tổng tài của Tập đoàn Lục Thị trong suốt mấy năm qua, quả thật anh đã xem thường hẳn ta rồi.

Trong mắt Cung Dạ Tiêu, Lục Tuấn Hiền bày ra cục diện mượn đao giết người giả họa cho Trình Ly Nguyệt, đồng thời hẳn ta còn tính kế lôi anh vào trong.

Hẳn ta biết anh sẽ đứng ở phía sau giúp đỡ Trình Ly Nguyệt, vì thế nên mới có ý bày ra cục diện này, thay hẳn diệt trừ Lục Hải chú của hẳn, một người uy hiếp đến hẳn.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt chắc chắn cũng đã có được một ít manh mối, xác định mục tiêu trên người Lục Hải rồi nhỉ!

Bởi vì nhìn phần tư liệu về cổ đông này, người có hiểm nghi lớn nhất chính là Lục Hải, Cung Dạ Tiêu cũng đã điều tra tình hình qua lại giữa Lục Tuấn Hiền và Trình Ly Nguyệt vào năm xưa, trước khi cha cô xảy ra tai nạn, họ đã có mối quan hệ yêu đương, nếu như cha của Lục Tuấn Hiền muốn số cổ phần trong tay cha Trình Ly Nguyệt thì chẳng cần phải hại chết ông ấy làm gì, kết hôn rồi thì người cha vợ này tự nhiên sẽ bầu cho hẳn một phiếu trong cuộc họp đại cổ đông, và cha của Lục Tuấn Hiền là người có số cổ phần cao nhất, Lục Tuấn Hiền mới vào hội đồng quản trị, chỉ cần có đủ cổ đông ủng hộ là có thể ngồi vững trên chiếc ghế tổng tài.

Cung Dạ Tiêu nheo mắt, nói như thế Lục Hải thật sự đã hại chết cha của Trình Ly Nguyệt hay sao?

Cô sẽ làm như thế nào đây?

Cung Dạ Tiêu đặt ly xuống, híp mắt, anh lo lắng cô sẽ có hành vi xốc nổi.

Anh hơi thấu hiểu con người của Lục Hải, ông ta là một người khá là tàn nhẫn cay độc, nếu Trình Ly Nguyệt đối đầu với ông ta, nói không chừng sẽ xảy ra nguy hiểm.

Lục Tuấn Hiền đúng là một tên khốn, dám đẩy cô vào trong cục diện nguy hiểm này.

Trình Ly Nguyệt báo thù cho cha, con tim đã tràn đầy lòng thù hận, làm gì còn biết phân tích nguy cơ rủi ro nữa?

Cung Dạ Tiêu đã đoán đúng, lúc này Trình Ly Nguyệt ngồi trong văn phòng, cô đã gọi vào số của Lục Tuấn Hiền, số điện thoại này cô đã thuộc lâu, giờ đây cho dù muốn quên đi nhưng nó vẫn nằm sâu trong đầu óc của cô.

"Alo, xin chào." Giọng của Lục Tuấn Hiền vang lên.

"Tôi là Trình Ly Nguyệt, tôi muốn gặp chú của anh, anh có thể giúp tôi một việc không? Nói cho tôi biết ông ta đang ở đâu."

"Ly Nguyệt, tại sao cô muốn gặp chú của tôi?"

"Tôi có vài việc muốn hỏi ông ta."

"Chuyện gì, tôi có thể giúp cô!" Lục Tuấn Hiền dịu dàng.

Nếu không phải do hành tung hiện giờ của Lục Hải không dễ tìm, thì Trình Ly Nguyệt cũng sẽ không tìm đến hẳn ta: "Không cần đầu, anh cứ nói ra bây giờ ông ta ở đâu là được."

"Cô rất nóng lòng muốn gặp ông ấy sao?"

"Đúng! Tôi muốn gặp được ông ta ngay bây giờ." Trình Ly Nguyệt muốn đích thân hẹn Lục Hải.

"Tôi nay chú tôi sẽ tham gia một buổi tiệc tối thương nghiệp, nếu cô muốn gặp ông ấy tôi sẽ đưa cô vào."

"Không cần, tôi sẽ đi gặp ông ta."

"Ly Nguyệt, có thể cô không biết, vài hôm trước chú tôi đã từng bị đánh lén, ông ấy sẽ không tùy tiện gặp bất kỳ ai đâu, bên ngoài ông ấy có rất nhiều vệ sĩ, với thân phận của cô, căn bản chẳng thể gặp được ông ta."

Trình Ly Nguyệt cắn răng: "Vậy phải thế nào mới có thể gặp được ông ta?"

"Tôi nay, tôi sẽ đưa cô đi tham gia buổi tiệc rượu này, cô chỉ cần một chiếc đầm dạ hội, là tôi có thể dẫn em vào trong."

Trong lòng Trình Ly Nguyệt muốn từ chối và cảm thấy kinh tởm, nhưng thấy cơ hội gặp Lục Hải đang bày ra trước mắt, cô chỉ đành cắn môi nói: "Được, ngay giờ."

"7 giờ tối nay nhập tiệc, chúng ta có thể đi ăn bữa tối trước."

"Không cần đâu, anh cứ nói buổi tiệc rượu ở đâu, tôi sẽ đợi anh ở trước lối ra vào." Trình Ly Nguyệt không muốn nói chuyện với hấn ta thêm nữa.

"Sảnh tiệc lầu 10 của nhà hàng Caesar."

"Được." Trình Ly Nguyệt nói xong, cô cúp máy trước.

Tuy cô không biết phải nói gì khi gặp Lục Hải, nhưng người đàn ông này rất có khả năng là hung thủ hại chết cha cô, có thể đối diện trực tiếp sẽ có được càng nhiều đáp án hơn.

Trình Ly Nguyệt lại nghĩ đến một người, đó là hung thủ đã đụng chết cha cô, cô nhớ hấn ta tên là Vương Hào, đã nhiều năm trôi qua như thế, hấn lại được thả ra khỏi tù, giờ cô phải đi đâu để tìm tên Vương Hào này đây?

Nhưng chắc chắn Vương Hào không muốn gặp lại cô nữa.

Buổi chiều, Trình Ly Nguyệt nghĩ đến việc tối nay sẽ đi gặp Lục Hải, cô chỉ có thể giao Tiểu Trạch cho Cung Dạ Tiêu, cô chủ động gọi vào số của anh.

"Alo!" Đầu dây bên kia, giọng nói trầm thấp từ tính của anh vang lên trong im lặng.

Anh đang họp?

"Anh đang họp à? Tiện nói chuyện không?"

"Nói đi!"

"Tối nay tôi có chút chuyện, anh có thể đi đón Tiểu Trạch về nhà không? Tôi sẽ về muộn đấy."

"Em đi đâu?" Cung Dạ Tiêu hỏi.

"Có chút chuyện riêng, Tiểu Trạch giao cho anh nhé." Nói xong, cô cúp máy.

=====

End chương 137

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Anh đến cướp người

Trong phòng họp lớn, Cung Dạ Tiêu cau mày, nhìn điện thoại bị cúp máy, vẻ mặt anh hơi nể nể, một đám nhân viên phía dưới anh nấy đều căng thẳng, tâm trạng của Cung tổng hình như không được tốt cho lắm.

Cung Dạ Tiêu khẽ dặn dò với Nhan Dương, "Đi điều tra giúp tôi, tối nay Lục Hải sẽ ở đâu?"

"Vâng." Nhan Dương nói xong, ôm tư liệu ra ngoài.

Chẳng lẽ Cung Dạ Tiêu vẫn không biết suy nghĩ của Trình Ly Nguyệt sao? Cô nói tối nay có việc riêng, chắc là đi tìm Lục Hải rồi, Lục Hải ở đâu thì cô sẽ ở đó.

Sau khi Cung Dạ Tiêu dặn dò Nhan Dương, anh vẫn thấy hơi không yên tâm, cứ sợ cô sẽ xảy ra chuyện gì, anh cầm điện thoại lên, gọi cho vệ sĩ đang đợi nhận nhiệm vụ, cử hai người lập tức đi đến công ty của Trình Ly Nguyệt, theo dõi đường đi tối nay của cô.

Rất nhanh đã đến 4:30 phút, Cung Dạ Tiêu dời cuộc họp đi đón con trai.

Tối nay ba mẹ Cung vẫn còn ở đây, chuyến bay của họ là vào sáng mai nên tối nay vẫn còn có thể gửi nhờ con trai đến dinh thự, sao Cung Dạ Tiêu có thể để một mình cô đi gặp Lục Hải chứ?

Trình Ly Nguyệt lo cho con trai xong xuôi, trong lòng cô thấy nhẹ nhõm đi không ít, cô nghĩ kỹ về chuyện của 5 năm trước, hình như Lục Hải không có tham gia hôn lễ của cô và Lục Tuấn Hiên.

Quá nhiều nghi vấn nhắm vào Lục Hải, Trình Ly Nguyệt thấy không thể không gặp ông ta.

Nghĩ đến việc tuy cha cô đã mất nhiều năm qua, còn kẻ làm con như cô lại bất hiếu như thế, không biết được các chết của cha cô lại có nguyên nhân khác, cô nhất định phải rửa oan cho cha cô, cho ông một lời giao phó sau khi chết đi.

5 giờ 30 phút, các nhân viên trong văn phòng đều tan ca, Trình Ly Nguyệt vẫn chưa đi, cô tính sẽ đi ăn đại một chút gì đó, sau đó sẽ đi đến nhà hàng Caesar, đợi Lục Tuấn Hiền dẫn cô vào trong.

Cô chẳng quan tâm vậy dạ tiệc với không dạ tiệc, cô cứ mặc như thế mà đi gặp Lục Hải.

Khi Trình Ly Nguyệt ra khỏi sảnh công ty, suy nghĩ của cô hơi nặng nề, cũng không phát hiện có một người đàn ông đang theo đuôi giám sát cô ở phía sau.

Đó chính là vệ sĩ Cung Dạ Tiêu cử đến, kỹ năng bám đuôi của anh ta rất tài tình, anh ta theo Trình Ly Nguyệt vào dùng cơm trong nhà hàng tây gần đó.

Xe của vệ sĩ dừng lối ra vào đợi cô.

Xe của Cung Dạ Tiêu thì lại đưa cậu bé đi đến dinh thự, trên đường, Cung Dạ Tiêu hỏi thăm tình hình tại trường của cậu, cậu bé trả lời rất nghiêm túc, khi đến dinh thự, Hạ Hầu Lâm và Cung Thánh Dương ra đón, Cung Muội Muội cũng có mặt, lần này, cô không về cùng với ba mẹ của mình.

Chuyên ngành đại học của cô là về mảng dịch thuật, cô vừa mới tốt nghiệp, tự do như một con gió.

Sau khi Cung Dạ Tiêu đưa Tiểu Trạch đến dinh thự, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 6 giờ tối, Nhan Dương nói với anh, tối nay Lục Hải sẽ xuất hiện trong một buổi tiệc cao cấp, và buổi tiệc cũng có mời Cung Dạ Tiêu nhưng lại bị anh từ chối một cách uyển chuyển vào một tuần trước.

Lúc chiều, Nhan Dương gọi điện thoại cho bên tổ chức tiệc, chính thức tuyên bố Cung Dạ Tiêu sẽ tham gia vào buổi tiệc lần này.

Khi anh chạy ra khỏi dinh thự, anh gọi vào số của vệ sĩ: "Trình Ly Nguyệt đang ở đâu?"

"Cô Trình vừa mới bắt đầu bắt xe đi đến nhà hàng Caesar."

"Được, cứ đi theo cô ấy, tôi sẽ đến ngay." Cung Dạ Tiêu dặn dò xong, anh đạp chân ga lao nhanh về phía trước.

Trình Ly Nguyệt đến cửa nhà hàng Caesar, cô tìm một vị trí không bắt mắt lắm để đợi Lục Tuấn Hiền, bởi vì tối nay nhà hàng Caesar đã sắp xếp bảo vệ đứng gác nghiêm ở vị trí cửa chính, vì thế không có người dẫn vào thì chẳng thể nào vào được.

Trình Ly Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy bất lực, thế giới của người có tiền, người bình thường căn bản không thể bước vào được.

Tuy hoàn gia cảnh từ bé của cô đã vượt trội hơn người, cha đã cho cô điều kiện sống tốt nhất nhưng cô chẳng hề thấy vui chút nào, thiếu đi tình mẹ, tính cách của cô trở nên cô độc ngại ngùng, không thích ra ngoài, không thích giao lưu qua lại, ngoại trừ việc làm bạn với về vôi thì cô chẳng còn sở thích nào khác. Cha cô bận rộn chuyện công việc, ngoại trừ việc đi học luôn có tài xế và bảo mẫu chăm sóc, vì thế khi Lục Tuấn Hiền xuất hiện trước mắt cô, chiều theo mọi điều cô muốn, đối xử dịu dàng ấm áp với cô, nên chưa đầy nửa năm cô đã rơi vào thế tấn công dịu dàng của hắn ta, giao hết cả đời của mình cho hắn mà không chần chừ một phút giây nào.

Cuối cùng, rơi vào kết cục như thế này đây, nếu như năm xưa cô nhìn rõ được mục đích của Lục Tuấn Hiền, có phải cô sẽ không kết hôn với hắn? Có phải sẽ nhận được số tiền quy đổi ra từ số cổ phần của cha cô, sống cuộc sống mà cô mong muốn?

Thế nhưng, nếu không xảy ra những việc này, sao cô có thể sinh ra được cậu bé?

Chỉ cần nghĩ đến cậu bé, cô đều có thể cam tâm gánh chịu hết mọi đau khổ.

Một chiếc siêu xe màu đen trông như báo săn lẳng lẳng dừng lại dưới bóng cây bên cạnh nhà hàng, tắt đèn, và trên vị trí ghế lái, một người đàn ông tuấn tú mê người bước xuống.

Anh cất bước đi về hướng cách đó không xa, dưới ánh đèn, có một cô gái đang sốt ruột đợi ai đó, anh cau mày nheo mắt, cô đang đợi ai đây?

Và vào lúc này, một chiếc xe màu đen dừng trước mặt Trình Ly Nguyệt, cửa xe được hạ xuống, Lục Tuấn Hiền mặc một bộ đồ tây đi giày da, hắn ta đẩy cửa xe bước xuống, cười dịu dàng với Trình Ly Nguyệt, "Ly Nguyệt, đợi lâu rồi nhì."

Ở nơi không xa, cả người Cung Dạ Tiêu cứng đờ, anh mắng thầm.

Chết tiệt!

Lại đi tìm Lục Tuấn Hiền, chẳng lẽ bên cạnh cô chỉ có mỗi Lục Tuấn Hiền có thể giúp cô thôi sao?

Trình Ly Nguyệt và Lục Tuấn Hiền đều không phát hiện có một người đàn ông đi về phía họ từ phía sau, mãi đến khi anh chỉ còn cách họ khoảng 5m, anh mới nhìn chằm chằm vào họ với ánh mắt lạnh lùng.

"Trình Ly Nguyệt." Cung Dạ Tiêu nghiến răng.

Hai người họ sững sốt, xoay đầu lại, con tim Trình Ly Nguyệt như ngừng đập.

Trời, Cung Dạ Tiêu?

Cung Dạ Tiêu bước nhanh, anh túm lấy cánh tay của cô, kéo cô về bên người anh.

Động tác thô lỗ, không hề thương hoa tiếc ngọc.

Trình Ly Nguyệt lao đảo ngã vào lòng anh, Cung Dạ Tiêu ôm lấy, siết chặt chiếc eo mỏng của cô trong tư thế mập mờ, anh bức tức: "Sao không đợi tôi?"

"Tôi...." Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu, nhất thời không bắt được nhịp, nhưng nhanh chóng đã tỉnh ngộ ra, cô nhìn Lục Tuấn Hiên, lạnh lùng lên tiếng: "Không làm phiền anh nữa."

Cung Dạ Tiêu cúi đầu, cắn một cái vào cánh môi nhỏ của cô: "Thật không ngoan."

Trình Ly Nguyệt thờ dốc, anh có thôi đi được không hả?

Lục Tuấn Hiên cũng chẳng hề ngờ đến, Cung Dạ Tiêu sẽ xuất hiện ở đây, chẳng phải anh ta không có mặt trong danh sách khách mời tham gia hay sao?

Sao lại đến đây? Chẳng lẽ là Trình Ly Nguyệt mời anh ta? Không ngờ mặt mũi của cô lại lớn đến thế!

Lúc này, nhìn thấy vẻ ân ái của Cung Dạ Tiêu và cô, trong lòng hắn ta thật sự cảm thấy rối bời phức tạp.

"Nếu Cung tiên sinh sẽ đưa cô vào, vậy tôi vào trước đây." Lục Tuấn Hiên cũng không muốn làm một kẻ không biết thức thời, dù sao Cung Dạ Tiêu vẫn là người hắn ta không thể đắc tội được.

End chương 138

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Làm bạn dự tiệc của anh

Lục Tuấn Hiên vừa đi, Trình Ly Nguyệt thấy có thể thoát khỏi lồng ngực của Cung Dạ Tiêu, ai ngờ đầu anh bỗng nhiên tức giận, nắm lấy cằm của cô, ép cô ngẩng đầu lên, đôi môi của anh mang theo lửa giận và sự mỉa mai kinh khủng.

Lạnh lùng đập thẳng lên mặt cô: "Trình Ly Nguyệt, em thả cầu xin sự giúp đỡ của hắn, chứ cũng không muốn tìm tôi sao?"

Trình Ly Nguyệt không biết phải trả lời như thế nào, Lục Hải là chú của Lục Tuấn Hiên, cô cho rằng chỉ cần tìm Lục Tuấn Hiên mới có thể tiếp cận ông ta, thật sự không ngờ đến anh cũng có thể xuất hiện tại đây.

"Mặc thế này mà cũng muốn đi dự tiệc tối à? Nếu muốn đi thì phải mặc cho trang trọng một chút." Cung Dạ Tiêu cúi đầu, nhìn bộ đồ trên người cô, anh chê bai.

Trình Ly Nguyệt lắc đầu: "Tôi chỉ muốn tìm Lục Hải nói chuyện, không nghĩ đến việc sẽ tham gia buổi tiệc tối này."

"Bây giờ, em phải làm bạn dự tiệc của tôi, vì thể ăn mặc cho đẹp một chút, đừng để tôi mất mặt."

"Tôi...." Trình Ly Nguyệt cầm nín.

"Em cho rằng em muốn gặp Lục Hải là ông ta sẽ chịu gặp em sao? Nếu em không có thân phận, ông ta chẳng muốn tiêu tốn một phút đồng hồ nào trên người em." Cung Dạ Tiêu lạnh lùng nhắc nhở cô.

Vì thế, làm bạn dự tiệc của Cung Dạ Tiêu, chắc chắn sẽ giúp cô có đủ mặt mũi.

Thời gian vẫn còn sớm, bình thường tiệc tối đều sẽ kéo dài đến khoảng 10 giờ tối, vì thế vẫn còn đủ thời gian đi đến tiệm bán đồ dạ hội, Trình Ly Nguyệt bị anh kéo vào trong xe, cô mới có phản ứng trở lại, cô hỏi: "Vì sao anh lại đến đây?"

"Tôi cũng nằm trong danh sách được mời." Cung Dạ Tiêu đáp một cách thần nhiên.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy có chỗ nào không được bình thường lắm, lại không nói nên lời, chỉ cảm thấy sự xuất hiện có hơi kỳ quái.

Gần đây có một cửa hàng bán quần áo dạ hội cao cấp, Cung Dạ Tiêu dẫn Trình Ly Nguyệt vào trong, quản lý vừa nhìn thấy thân phận của Cung Dạ Tiêu không bình thường, nên lập tức chào hỏi.

"Không cần để ý giá tiền, chỉ cần chọn bộ tốt nhất cho cô ấy." Cung Dạ Tiêu nói với nữ quản lý.

"Vâng, vâng! Mời cô qua bên này"

Trình Ly Nguyệt tò mò hỏi: "Quần áo dạ hội ở đây là thuê sao?"

"Quần áo chỗ chúng tôi có thể cho thuê, cũng bán nữa, mỗi bộ quần áo dạ hội của chúng tôi chỉ có một bộ duy nhất, là kiểu thuần thủ công cao cấp, thường những ai vào đây đều sẽ mua về."

"Vậy tôi chọn thuê vậy!" Trình Ly Nguyệt nói, dù sao cô mua về cũng không dùng đến, lãng phí tiền, và lại vừa nhìn là biết giá cả không hề rẻ.

Quản lý liền nói: "Với thân phận giống như cô, cô có ngại khi mặc lễ phục của người khác đã từng mặc chứ? Và lại, rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng mặc đồ giống nhau tại yến tiệc, như vậy sẽ không hay lắm đâu."

Cung Dạ Tiêu ở bên cạnh, anh đưa ra quyết định: "Không cần để ý đến suy nghĩ của cô ấy, chỉ cần chọn một bộ phù hợp với cô ấy là được."

"Vâng, mời cô qua bên này." Quản lý làm một động tác mời với Trình Ly Nguyệt.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy, Cung Dạ Tiêu thật sự đã sống quen với kiểu sống của người có tiền, hoàn toàn chẳng xem tiền là gì, rõ ràng có thể thuê tại sao lại đi mua chứ?

Trong một hàng đồ dạ tiệc thủ công cao cấp, quản lý đã chọn cho cô một bộ màu hồng nude trang nhã với mắt nhìn cực tốt của mình, thiết kế trễ vai, phóng khoáng, đơn giản, vật trước của váy đi theo thiết kế ren đính đá nhuyển thể hiện vẻ đẹp như ẩn như hiện của vùng ngực.

May mà Trình Ly Nguyệt vẫn còn có thể chấp nhận kiểu đầm dạ hội này, cô liền đi thử ngay, bây giờ cô nóng lòng muốn gặp Lục Hải, sẽ không quan tâm gì đến việc chọn đồ dạ hội, cô chỉ cần một bộ có thể đi vào trong với Cung Dạ Tiêu mà thôi.

Mặc thử rồi bước ra, hiệu quả tốt đến kinh người.

Ngay cả quản lý cũng phải khen vóc dáng của cô, lúc này cô mặc áo sơ mi nên không biết vòng ngực của cô, bây giờ thật sự thấy hâm mộ quá, chẳng trách người đàn ông đẹp trai tôn quý kia lại thích cô!

"Cô thích chứ?"

"Lấy bộ này đi!"

"Được, tôi sẽ tạo một kiểu tóc, trang điểm cho cô nhé?"

"Làm phiền cô nhanh lên một chút!" Trình Ly Nguyệt cũng biết khi mặc đầm dạ hội, ít nhất phải trang điểm, nếu không sẽ rất quái dị.

Quản lý biết cô rất vội, lập tức gọi trợ lý đến, hai người làm tóc cho cô, tóc của Trình Ly Nguyệt được búi lên, dùng cài trâm châu cổ định sau gáy, vài sợi tóc rủ bên tai, uốn thành độ cong xinh đẹp, mặt cô được trang điểm một lớp phấn mỏng, màu má hồng nhạt, đường eyeliner nhếch cao, chân mày xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng căng bóng, Trình Ly Nguyệt đã trở thành từ đồng nghĩa với từ xinh đẹp.

"Xong rồi, trông cô thật đẹp."

Lúc Trình Ly Nguyệt bước ra, Cung Dạ Tiêu đang kiên nhẫn chờ đợi, vừa ngước mắt lên, liền thấy một cô gái như công chúa xuất hiện.

Anh luôn cảm thấy khi cô mặc một bộ đồ đơn giản, để mặt mộc cũng đã đủ đẹp rồi, ai ngờ cô vẫn còn có thể càng đẹp hơn.

Đẹp như tiên nữ giáng trần.

Dưới ánh mắt quan sát của Cung Dạ Tiêu, Trình Ly Nguyệt thấy ngại ngùng, cô đỡ trán: "Chúng ta nên đi thôi."

Cung Dạ Tiêu móc ví tiền ra, rồi rút một tấm thẻ ngân hàng đưa cho quản lý, quản lý vội vàng nhận lấy mang đi quẹt, khi mang thẻ trả lại, thì báo cáo với thái độ vô cùng tận tụy: "Thẻ của anh, chúng tôi tính toán cho anh một con số tổng thể, tổng cộng là 3 triệu tệ, cảm ơn, chúc anh đi thông thả."

Chân Trình Ly Nguyệt mềm nhũn, suýt chút nữa đã trật chân, cô nhìn Cung Dạ Tiêu, bộ đồ dạ hội này những 3 triệu tệ? Có thể trả lại không?

Cung Dạ Tiêu thấy cả người cô run lên, anh ôm lấy cô, nở một nụ cười thú vị: "Tôi đỡ em, đừng để khi ra cửa lại bị trật chân."

Trình Ly Nguyệt cố gắng nhẫn nhịn, đến khi lên xe mới nhìn cửa hàng bán đồ dạ hội phía sau với vẻ tức giận: "Họ đi ăn cướp à? Một bộ đồ thôi mà

những 3 triệu tệ?"

Cung Dạ Tiêu xoay đầu nhìn cô, ánh mắt lóe sang, khẽ cười: "Chỉ cần em mặc vào trông đẹp, thì có giá trăm triệu tôi cũng sẽ mua không hề chớp mắt."

Trái tim Trình Ly Nguyệt đập nhanh, hô hấp khó khăn, cô xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của anh lúc này khiến cho cô không thể chống đỡ nổi.

Cung Dạ Tiêu đạp chân ga, chiếc xe bắt đầu chạy về hướng nhà hàng Caesar.

Suốt dọc đường, Trình Ly Nguyệt không nhìn vào ánh mắt của anh nữa, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được nó mang theo một độ nóng chân thật, khiến cả người cô bất giác nóng bừng lên.

Chiếc xe nhanh chóng chạy vào cửa nhà hàng Caesar, Cung Dạ Tiêu giao chìa khóa cho bảo vệ, anh đi vòng ra vị trí phó lái, mở cửa xe cho Trình Ly Nguyệt, giờ tay ra đất lấy tay cô.

Dưới ánh đèn rực rỡ của cửa chính, đôi bàn tay trắng nõn của Trình Ly Nguyệt, khẽ đặt vào trong lòng bàn tay của Cung Dạ Tiêu, dáng người thon thả của cô bước xuống.

Đứng cạnh một Cung Dạ Tiêu cao quý lạnh lùng, khí chất bất phàm, Trình Ly Nguyệt xé đi cái nhãn mác của một người phụ nữ bình thường, trở thành sự tồn tại khiến người khác phải ngoái nhìn.

Trình Ly Nguyệt được Cung Dạ Tiêu dắt tay, đi về hướng cửa chính, anh thậm chí không cần phải đưa thư mời, chỉ cần dựa vào khuôn mặt này, thì chẳng có ai dám ngăn cản anh.

=====

End chương 139

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Anh sẽ giúp cô

Trình Ly Nguyệt được Cung Dạ Tiêu dẫn đi vào thang máy, nghĩ đến lát nữa sẽ xuất hiện với thân phận bạn dự tiệc của anh, Trình Ly Nguyệt vẫn cảm thấy hơi căng thẳng.

"Tôi biết mục đích đến đây của em, em cho rằng Lục Hải là hung thủ đã hại chết cha em đúng không?" Cung Dạ Tiêu khẽ hỏi cô.

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt khẽ lóe lên sự thù hận: "Phải, tôi nghi ngờ ông ta."

"Nếu năm xưa ông ta làm ra chuyện này thật, thì em cảm thấy ông ta sẽ thừa nhận trước mặt em sao?"

"Ít ra tôi phải xác định có phải là ông ta làm hay không." Trình Ly Nguyệt cắn môi, siết chặt nắm đấm, dáng vẻ như muốn tìm người liều mạng.

Cung Dạ Tiêu nở một nụ cười bất lực: "Em làm thế chỉ sẽ đánh rần động có, khi em chuẩn bị điều tra, Lục Hải đã xóa sạch tất cả những thứ hấn ta đã làm vào năm xưa, không chừa lại bất kỳ dấu vết nào."

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt bỗng dưng trở nên hoảng loạn: "Vậy... vậy tôi phải làm sao?"

Vốn dĩ có chăng có kế hoạch gì khi đến tìm Lục Hải, nhưng lúc này khi nghe Cung Dạ Tiêu nói, cô thật sự cảm thấy luống cuống tay chân.

Lúc này thang máy dừng lại, Cung Dạ Tiêu dắt cô bước ra, vừa bước ra anh liền dắt cô đi ra hướng ban công bên cạnh thang máy, ban công yên tĩnh không người, vừa hay có thể trò chuyện.

Cung Dạ Tiêu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trầm giọng nhắc nhở: "Chuyện này em cần phải âm thầm điều tra, nắm giữ chứng cứ trong khi không kinh động đến ông ta."

"Nhưng..." Trình Ly Nguyệt thờ dốc.

"Nhưng em không có năng lực đó, nhưng tôi có."

Cung Dạ Tiêu ngắt lời cô, về mặt lúc này vô cùng nghiêm túc, không hề có ý đùa giỡn.

"Anh... anh sẽ giúp tôi?"

"Ba của em là ông của Tiểu Trạch, tôi là ba của nó, giúp em chẳng phải là việc hợp tình hợp lý hay sao?" Cung Dạ Tiêu nhìn cô.

Con tim của Trình Ly Nguyệt đập nhanh, dưới đèn, ngũ quan của anh tinh xảo như tượng, vừa cao quý vừa chói mắt.

Cũng vào lúc này, cô không thể không thừa nhận, lời nói của anh vô cùng quan trọng với cô, sự giúp đỡ của anh, là thứ cô rất cần.

Và cô cũng biết, người đàn ông cao cao tại thượng mạnh mẽ như vương giả này, nhất định có năng lực giúp cô làm rõ cái chết của cha cô năm xưa, trả lại sự công bằng cho ông ấy.

"Cung Dạ Tiêu...tôi..." Trình Ly Nguyệt muốn nói gì đó, một ngón tay thon dài bỗng nhiên đặt lên môi cô, anh khom người ghé sát vào tai cô, "Mặc kệ em muốn nói gì, bây giờ đừng nói."

Tất nhiên anh biết, cô muốn cảm ơn anh, nhưng anh sẽ không cho cô cơ hội nói ra lời cảm ơn đơn giản như thế đâu.

Nếu có thể anh hy vọng câu cảm ơn này, không phải được thốt ra từ miệng của cô, mà sau này cô sẽ dùng hành động để diễn đạt nó.

Xem ra, Lục Tuấn Hiền đã tạo cho anh một cơ hội tốt, và anh cũng hiểu phải nắm chắc lấy nó.

Cơ hội đây có về với anh.

Quả thật Trình Ly Nguyệt muốn nói cảm ơn anh, lần này có thật sự thấy rất biết ơn anh, đôi môi bị anh đè lấy, cô chỉ đành nuốt lại vào trong bụng, có nghĩ, sau này có cơ hội có phải cảm ơn anh mới được.

"Được rồi, bây giờ chúng ta vào thôi!" Cung Dạ Tiêu nói xong, khẽ giơ tay anh ra, tỏ ý kêu cô khoác tay vào, cánh tay thon nhỏ của Trình Ly Nguyệt khoác chặt lấy tay anh như một chú rắn.

Vốn dĩ cô muốn đi tìm Lục Hải, bây giờ cô đã thật sự trở thành bạn dự tiệc của anh.

Trong sảnh tiệc, Lục Tuấn Hiền đang nói chuyện với vài nhân sĩ trên thương trường, nhưng ánh mắt của hắn ta cứ nhìn về lối cửa ra vào, hắn ta trầm nghĩ, sao Cung Dạ Tiêu và Trình Ly Nguyệt vẫn chưa vào?

Chẳng lẽ họ không đến nữa? Lục Tuấn Hiền lại nhìn về phía Lục Hải ở cách đó không xa, năm nay Lục Hải chưa đến 50 tuổi, đáng vẻ tình anh, ông ta mặc một bộ đồ tây lịch sự, ông ta chính là một người thành công trong xã hội thượng lưu, vốn sẽ không khiến người ta liên tưởng đến ông ta lại mang món nợ tính mạng của người khác trên lưng.

Ánh mắt của Lục Tuấn Hiền lóe lên vẻ thù hận, tùy hắn ta đoạt lấy cổ phần của cha của Trình Ly Nguyệt cộng thêm sự ủng hộ của cha của Thẩm Quân Dao, bây giờ hắn ta đã có thể ngồi vững trong tập đoàn Lục Thị, nhưng người chủ này của hắn cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, không những không biến mất khỏi danh sách hội đồng quản trị mà còn luôn tạo một số chướng ngại và phiền phức cho hắn, khiến cho quyền hành của hắn trong công ty phải chịu ảnh hưởng.

Nếu có người diệt trừ ông ta thay hắn, thì đó là điều tốt nhất.

May thay, cái chết của cha Trình Ly Nguyệt năm xưa lại liên quan mật thiết đến ông ta, tuy bây giờ hắn ta vẫn chưa tìm được điểm yếu của ông ta, nhưng hắn tin nếu Trình Ly Nguyệt dựa vào Cung Dạ Tiêu thì chắc chắn có thể đào quật được những chuyện ông ta làm vào năm xưa.

Nếu Cung Dạ Tiêu giúp Trình Ly Nguyệt một tay, thì cái đinh trong mắt của hắn chẳng phải sẽ nhẹ nhàng biến mất khỏi mắt hắn hay sao!

Vào lúc này, cửa sảnh tiệc bỗng dung được mở ra, một cặp đôi bước vào, Cung Dạ Tiêu người cầm quyền của Tập đoàn Cung Thị dẫn theo bạn dự tiệc của anh ta đến rồi.

Vóc dáng Cung Dạ Tiêu cao lớn, cả người toát ra khí thế của một vương giả cao ngạo, bộ tây trang trắng tắp được mặc trên người anh trông vừa cao quý vừa tao nhã.

Còn bạn dự tiệc của anh, cũng có khi chất mê người, khiến người ta kinh diễm.

Ngay cả Lục Tuấn Hiền cũng dừng động tác uống rượu lại, hắn ta ngơ ngác, cả người bừng tỉnh, nhìn người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần đứng bên cạnh Cung Dạ Tiêu, hắn ta không thể nào ngờ được, đó là vợ cũ của hắn.

Từ sau khi kết hôn, hắn chưa hề nhìn cô lấy một lần, bây giờ cô như ve sầu thoát xác, xuất hiện linh động và xinh đẹp trước mắt hắn ta.

Sự xuất hiện của Trình Ly Nguyệt, cứ như hạ thấp tất cả những người phụ nữ khác có mặt tại đây, cho dù cô chẳng phải là người cao quý nhất, nhưng chắc chắn là người khiến người ta chú ý đến nhất.

Người bên phía tổ chức lập tức tiến lên chào đón, đối với người như Cung Dạ Tiêu, cho dù anh đã từng từ chối, nhưng họ vẫn cảm thấy cực kỳ có mặt mũi.

Trình Ly Nguyệt nhìn lướt qua một vòng, nhanh chóng nhìn thấy Lục Hải đang ở trong một nhóm người không xa, ông ta cầm ly rượu, bên cạnh có một

bạn dự tiệc xinh đẹp, ánh mắt của ông ta cũng nhìn về phía họ, khi nhìn thấy cô, ông ta bỗng dưng chớp mắt, giống như đang xác định có là ai.

Bởi vì cô gái này khiến ông ta thấy hơi quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra được là ai, phải biết rằng ông ta không có ấn tượng sâu về Trình Ly Nguyệt.

Nụ cười trên khuôn mặt Lục Tuấn Hiên cũng có cảm giác không giữ lâu được, tuy đa số mọi người đều không biết bạn dự tiệc của Cung Dạ Tiêu là vợ cũ của hắn, nhưng trong hắn vẫn cảm thấy tự ti.

Cung Dạ Tiêu nắm lấy tay của Trình Ly Nguyệt, đi từng bước về phía Lục Hải.

"Cung Tổng, không ngờ anh có thể đến đây, quả thật đó là việc vô cùng vinh hạnh." Vài nhân vật lớn trong các lĩnh vực để lộ ra vẻ mặt hân hạnh với Cung Dạ Tiêu.

Lục Hải cũng như thế, trước mặt Cung Dạ Tiêu, ông ta cũng cảm thấy rất áp lực, tuy anh trẻ tuổi nhưng lại khiến người ta không thể xem thường được, có thể ngồi vào được chiếc ghế của người cầm quyền trong một gia tộc hỗn loạn phức tạp như gia tộc họ Cung, có thể thấy thực lực mạnh mẽ, thủ đoạn khôn khéo của anh, tốt nhất là đừng có trêu chọc vào người đàn ông này.

=====

End chương 140

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Món quà tạ lễ mà hắn muốn

Trình Ly Nguyệt đứng bên người Cung Dạ Tiêu, ánh mắt cô đang quan sát trên người Lục Hải, lòng oán hận dâng trào. Mà đúng lúc này, Lục Hải cũng đang nhìn cô, ánh mắt hiện lên vài tia kinh hãi, hỏi dò cô như muốn chắc chắn hơn: "Cung tiên sinh, bạn gái của ngài trông thật quen mắt, có phải chúng ta từng gặp nhau rồi không?"

Trình Ly Nguyệt vẫn chưa kịp trả lời, thì bỗng có một bàn tay đặt lên thắt lưng của cô.

"Đây là bạn gái đêm nay của tôi, tiểu thư Trình Ly Nguyệt." Cung Dạ Tiêu ôn nhu giới thiệu.

Ánh mắt Lục Hải hiện rõ sự kinh hãi, nhưng hắn lập tức dùng nụ cười che giấu đi, nhìn Trình Ly Nguyệt: "Trình tiểu thư, thật không ngờ còn có thể gặp lại cháu, ta và bố cháu từng là anh em tốt đó!"

Lúc này, Trình Ly Nguyệt đồng tình với lời Cung Dạ Tiêu nói, Lục Hải giao hoạt khó đoán, nếu cô hỏi thẳng mặt thì không thể hỏi ra chuyện năm đó. Giống như lúc này, hắn biết rõ cô là vợ trước của Lục Tuấn Hiên cháu hắn, nhưng vẫn có thể nói cười như vậy, lại còn dám tự xưng là anh em tốt của bố cô nữa.

Lục Hải cười xong, lại thở dài một hơi, dùng vẻ mặt tội lỗi nhìn Trình Ly Nguyệt: "Ly Nguyệt à! Chuyện của bố cháu, ta cũng rất xin lỗi. Năm đó ta ở nước ngoài, không thể tiễn ông ấy đoạn đường cuối cùng, hiện giờ trong lòng ta vẫn luôn day dứt."

"Thật vậy sao?" Trình Ly Nguyệt dùng giọng điệu phức tạp hỏi lại.

Lục Hải ngẩn ra một lúc, cười: "Đương nhiên rồi." Cung Dạ Tiêu thức thời lên tiếng đổi chủ đề của cô, nói với cô: "Ly Nguyệt, cùng tôi đi chào hỏi chủ bữa tiệc được không?"

Trình Ly Nguyệt gật đầu, bước theo thân ảnh của Cung Dạ Tiêu, đi đến trước mặt chủ bữa tiệc đêm nay, một người lớn tuổi có đức cao vọng trọng. Cung Dạ Tiêu nói chuyện vài câu với ông ấy, ánh mắt Trình Ly Nguyệt nhìn về phía Lục Hải đang ở đối diện. Vừa hay, ánh mắt của Lục Hải cũng lộ ra vài phần nghi hoặc nhìn về phía cô. Trình Ly Nguyệt bỗng dưng dời ánh mắt đi, lại lơ đãng đụng phải Lục Tuấn Hiên ở đối diện.

Trong ánh mắt Lục Tuấn Hiên có vài tia buồn bã, hắn nâng chén hướng về phía cô. Trình Ly Nguyệt mặt không đổi sắc quay đầu đi, vừa quay đầu, liền đụng phải đôi mắt thâm trầm phức tạp của Cung Dạ Tiêu. Cô đang né tránh, thì cánh tay rắn chắc của Cung Dạ Tiêu liền dẫn cô đi, trầm thấp cười: "Nhảy với tôi một điệu nhé."

Lúc này Trình Ly Nguyệt mới phát hiện đã đến thời gian vũ hội, ánh đèn và âm nhạc đều trở nên nhu hòa, mờ ảo. Trình Ly Nguyệt có chút hoảng hốt nói: "Tôi khiêu vũ không giỏi lắm."

"Không sao, đi theo bước chân của tôi là được." Yêu cầu của Cung Dạ Tiêu không cao.

Vừa rồi hắn có nói chuyện với chủ tiệc nhưng ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh nhìn xung quanh, đương nhiên ánh mắt có quét qua cặp mắt nhìn chằm chằm

Trình Ly Nguyệt của Lục Tuấn Hiền. Nếu đã có trường hợp như vậy, sao hắn có thể bỏ qua tiết mục ân ái chứ?

Trình Ly Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, thắt lưng đã bị ôm lấy, bàn tay nhỏ bé cũng bị người đàn ông nắm chặt. Cung Dạ Tiêu hướng dẫn cô, chậm rãi nhảy theo tiết tấu của âm nhạc. Cũng không hẳn là Trình Ly Nguyệt không biết nhảy, lúc ở đại học, cô từng luyện rồi.

Chỉ là, thời gian đã trôi qua lâu rồi nên có hơi rụt rè. Nhưng bước nhảy của Cung Dạ Tiêu tao nhã, vững vàng, dẫn có theo, mỗi lần xoay tròn đều có thể khiến có phối hợp ăn ý.

Trình Ly Nguyệt từ lo lắng đến thả lỏng, dần dần, hòa nhập vào kỹ thuật nhảy của hắn. Lục Tuấn Hiền không dẫn theo bạn gái ở bên, hắn ngồi trên ghế sofa, nhìn đôi nam nữ vô cùng xứng đôi, lướt qua lướt lại, ngọt ngào thân mật, mắt hắn hiện lên sự đố kỵ và ước ao vô cùng mãnh liệt.

Lúc kết thúc điệu nhảy, Trình Ly Nguyệt xoay tròn người, cô bối rối ngã vào vòng tay lực lưỡng của Cung Dạ Tiêu. Thân thể hai người dính sát vào nhau, hắn cúi đầu, đôi mắt sâu như biển cả nhìn đầy thâm tình, Trình Ly Nguyệt thở gấp, tim đập tức đập loạn nhịp.

Người đàn ông cao to, cường tráng, người phụ nữ kiều diễm, xinh xắn đối lập rõ ràng dưới ánh đèn. Trình Ly Nguyệt được Cung Dạ Tiêu kéo lên, hô hấp của cô vẫn còn chưa ổn định.

Dưới ánh đèn, vẻ đẹp của cô đều rơi vào mắt người đàn ông, hắn thật có nói: "Chúng ta đi thôi!"

Trình Ly Nguyệt cũng muốn rời đi, cô cũng là một phút xung động nên mới đi tới nơi này. Được Cung Dạ Tiêu nhắc nhở, có đích thực đã thấy được một mặt tâm tư thâm hiểm của Lục Hải, muốn tìm manh mối từ trên người hắn, vốn không khả năng.

"Được." Trình Ly Nguyệt bước theo thân ảnh của hắn, đi tới cửa, Cung Dạ Tiêu nghĩ đến ra điều gì đó, liền nói với cô: "Ở đây chờ tôi một chút, tôi đi chào hỏi đã."

Cung Dạ Tiêu đi chào hỏi chủ bữa tiệc, Trình Ly Nguyệt đứng ở trước cửa chờ hắn.

Lúc này, một thân ảnh đi tới: "Ly Nguyệt, đi rồi sao?" Là Lục Tuấn Hiền, ánh mắt hắn phức tạp nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt định nói gì đó, bỗng nghe bên người có một giọng nam lạnh lùng: "Lục tiên sinh, phiền anh tránh xa người phụ nữ của tôi một chút."

Lục Tuấn Hiền quay đầu lại, mắt Cung Dạ Tiêu lộ ý cảnh cáo, đi tới chỗ hắn, đồng thời, nhan sắc tuấn tú còn vô cùng khó chịu.

Trình Ly Nguyệt thấy trong ánh mắt Lục Tuấn Hiền lộ ra vẻ sợ hãi đối với Cung Dạ Tiêu, Lục Tuấn Hiền nở nụ cười, lui về sau hai bước. Cung Dạ Tiêu cầm tay Trình Ly Nguyệt một cách rất tự nhiên, thấp giọng mở miệng: "Chúng ta đi thôi."

Trình Ly Nguyệt được hắn đưa thẳng ra ngoài đại sảnh của khách sạn. Xe của Cung Dạ Tiêu đã đến cửa, hắn mở cửa ghế phụ, kêu Trình Ly Nguyệt ngồi vào trong, rồi ưu nhã quay về ghế lái.

Xe thể thao, lái ra khỏi từ điểm đại môn thông đạo, thẳng đến trong màn đêm.

Trình Ly Nguyệt ngồi trong xe, tâm tình phức tạp, vừa oán hận Lục Hải, lại cảm kích Cung Dạ Tiêu. Nếu không có hắn, đêm nay, cô đã tự tay phá hoại cơ hội giải oan cho bố, sau này, muốn đối phó Lục Hải e là sẽ khó.

"Cảm ơn anh." Trình Ly Nguyệt quay đầu, nhìn người đàn ông, chăm chú mà chân thành nói.

Xe thể thao màu đen của Cung Dạ Tiêu bỗng đi từ đường lớn bên cạnh vào một con đường nhỏ không người, rồi dừng lại.

Trình Ly Nguyệt giật mình, không biết hắn muốn làm gì. Đèn đường bên trên bị cành cây um tùm che mất, chiếu vào trong xe, trông tối om. Trình Ly Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông bên cạnh đang quay đầu nhìn sang, đường như bóng đêm bên ngoài càng thêm u ám.

"Anh..."

"Con người tôi không thích cảm ơn suông, nếu có thật sự muốn cảm ơn tôi..." Cánh tay đang đặt ở bánh lái của hắn liền duỗi ra, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, thân thể Trình Ly Nguyệt cứng đờ, tim đập rộn ràng...

Đôi môi của người đàn ông tiến đến bên tai cô, hắn nói tiếp lời chưa nói xong: "Không được cự tuyệt nết hôn này."

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt và hắn chạm vào nhau, lập tức cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, cô cắn môi. Nết hôn của người đàn ông đột nhiên tới.

Trình Ly Nguyệt bỗng ngưng thở, nết hôn của người đàn ông không hề thô bạo, ngược lại rất ôn nhu, mút đi mút lại viền môi cô...

"Nghe hôn tôi đi..." Người đàn ông ồ ồ ra lệnh.

Trình Ly Nguyệt đang mê loạn, hai tay túm lấy vạt áo trước ngực hắn, môi đỏ mọng hé mở, đầy mắt hiện lên vẻ thâm tình, không cự tuyệt hắn nữa, đón hắn thâm nhập...

Mắt người đàn ông nheo lại, cười như không cười, lấp lánh tựa như đang vui mừng.

Rằng môi đầy dứa, khiến Trình Ly Nguyệt vừa mê muội vừa hoảng loạn. Cô càng tóm chặt vạt áo của người đàn ông, còn người đàn ông thì giữ chặt lấy gáy của cô, khiến nụ hôn này... trở nên khó rời được.

=====

End chương 141

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Bị quấy rầy

Cô quả nhiên ngoan ngoãn không cự tuyệt hẳn... Hôn đến cuối cùng, nỡ Trình Ly Nguyệt thiếu đường khí nghiêm trọng, đôi mắt cô ướt nhẹp, vừa bất lực vừa lộ ra vẻ khẩn cầu nhìn người đàn ông, như đang cầu xin hắn buông tha.

Cung Dạ Tiêu cười nhẹ, rút môi lại, đôi môi nhếch lên cười tởm hài lòng, khen một tiếng: "Biểu hiện không tệ."

Trình Ly Nguyệt đỏ mặt, cúi thấp đầu, thân thể tê dại khó chịu, hiện lên vẻ thâm tình khiến cô cảm thấy xa lạ, khiến cô không biết nên làm thế nào mới tốt.

Cung Dạ Tiêu cũng không khá hơn chút nào, giờ phút này, đáy mắt hắn cũng lóe lên sự khắc chế và ẩn nhẫn mãnh liệt, hắn đột nhiên trầm giọng nói: "Chúng ta về nhà thôi."

Trong lúc hô hấp không thuận, dĩ nhiên Trình Ly Nguyệt không cự tuyệt, lòng cô đang rối loạn.

Xe của Cung Dạ Tiêu chạy thẳng đến chung cư với tốc độ rất nhanh.

Trong xe, tỏa ra nồng nặc hơi thở hormone nam tính, đầu Trình Ly Nguyệt vẫn mông lung, trống rỗng như không thể nghĩ được gì, bờ môi bị người đàn ông mút hơi sung lên, nhiệt độ khiến người ta đỏ mặt vẫn còn ở đó.

Xe đứng dưới hầm để xe của chung cư, xuống xe, Cung Dạ Tiêu giống như người bảo vệ thay cô mở cửa.

Lúc Trình Ly Nguyệt bước xuống, cánh tay Cung Dạ Tiêu đã thân mật chạm vào, lúc này, như có một loại ẩn ý, không cần nói nhưng hai người đều hiểu.

Vào trong thang máy, sự nóng rực trong ánh mắt của Cung Dạ Tiêu như đang thiêu đốt người phụ nữ, cuối cùng Trình Ly Nguyệt cũng đã lấy lại một chút lý trí.

"Cung Dạ Tiêu... Chúng ta nói chuyện..."

"Đêm nay không nói chuyện." Cung Dạ Tiêu nói xong, thang máy "tinh" một tiếng rồi mở ra. Hắn nắm tay cô, đi nhanh tới cửa, vừa ấn vào tay, người đàn ông vừa điều hòa hơi thở một lần nữa, dường như hắn không muốn lãng phí lấy một khắc, một tay giữ lấy gáy cô, đặt nụ hôn xuống.

Trình Ly Nguyệt vừa điều chỉnh lại cảm xúc, thì lại bị người đàn ông này làm rối loạn lần nữa. Hơi thở của hắn tiến vào trong não, xông vào các tế bào của cô, mang theo cảm giác tê dại đến cả những nơi sâu nhất trong người cô.

Thời khắc này, Cung Dạ Tiêu giống như một con dã thú mê người, khiến cô gái khó lòng thoát khỏi lưới tình hấp dẫn mà hắn tạo ra.

Như cam tâm tình nguyện bị mê hoặc, cùng hắn làm bất cứ chuyện gì.

Vân tay phát ra lệnh âm thanh, một tay Cung Dạ Tiêu đẩy cửa, một tay ôm hông cô, hai người hôn nhau mãnh liệt đi vào...

Lý trí của Trình Ly Nguyệt đang gào thét, không được, không thể như vậy, quá nguy hiểm, dừng tay. Thế nhưng... Tại sao thân thể lại đi ngược lại với tiếng lòng...

Tầng cao nhất chỉ có nhà của bọn họ, cho nên không cần lo lắng có người nhà khác đi ra gặp được, Cung Dạ Tiêu dìu Trình Ly Nguyệt lên khung cửa... ý muốn đòi hỏi thêm...

Bỗng "cốc cốc...", trong phòng truyền tiếng cười vui vẻ của đứa trẻ.

"Cô... Con tới tìm có nè!" Là âm thanh truyền tới từ gian phòng của tiểu tử kia, có lẽ, tiểu tử kia còn muốn ra ngoài...

Trong nháy mắt, cơ thể Trình Ly Nguyệt và Cung Dạ Tiêu cứng ngắc, Trình Ly Nguyệt ra sức đẩy người đàn ông trên người ra, chỉnh lại quần áo trước ngực có chút xộc xệch, rồi sửa sang lại tóc.

Đúng lúc này, trong phòng, thằng bé đẩy cửa đi ra, cậu vừa nhìn thấy cửa đột nhiên xuất hiện daddy và mami, liền lấy làm kinh ngạc: "Daddy, mami, sao hai người lại quay về?"

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu có chút thâm trầm, nhìn chằm chằm tiểu tử kia, có chút hung tợn, cắn răng hỏi: "Sao con lại ở nhà?"

Thằng bé bị sắc mặt u ám của daddy nó dọa cho giật mình, vừa đáng thương vừa vô tội chớp mắt:

"Daddy, con không thể ở nhà sao?"

Trình Ly Nguyệt thấy Cung Dạ Tiêu dọa con khiếp sợ, lập tức trừng mắt liếc hắn. Lúc bước qua cửa, cô đã nhìn thấy một cô gái núp sau tủ lạnh.

Ở vị trí của Cung Muội Muội, vừa hay nhìn thấy rõ chuyện đã xảy ra ở cửa.

Trong đầu Trình Ly Nguyệt bỗng nổ ầm ầm, liền nhìn thấy Cung Muội Muội đỏ mặt xấu hổ, vô cùng lúng túng nhìn cô thở dài một hơi, cô ấy và cậu nhóc đang chơi trốn tìm!

Trình Ly Nguyệt như phát điên, hình ảnh vừa rồi của cô và Cung Dạ Tiêu bị Cung Muội Muội nhìn thấy, chắc chắn đã nhìn thấy.

Mắc cỡ chết được.

Lúc Cung Dạ Tiêu nhìn thấy biểu cảm của Trình Ly Nguyệt, đã nhìn thấy Cung Muội Muội ngượng ngùng bước ra từ chỗ tủ lạnh, nói với tiểu tử kia: "Được rồi, Tiểu Trạch, daddy mami đã về rồi, cô phải đi đây."

Nói xong, Cung Muội Muội vội vàng cầm túi, kéo cửa đi như đang lẩn trốn.

Hơi thở của Trình Ly Nguyệt bắt ổn, quay đầu nhìn về phía Cung Dạ Tiêu. Dường như Cung Dạ Tiêu không có phản ứng gì khi em gái bắt gặp cảnh hắn hôn hít cuồng nhiệt của hắn, ngược lại hắn cắn môi mòng, vẻ mặt nghi ngờ nhìn thẳng nhóc trước mặt, bầu không khí hắn tạo ra cứ như vậy bị hủy hoại rồi.

Nếu tiểu tử kia không trở về, hắn và mami của nó đã lập tức thăng cấp tình cảm rồi.

Thằng bé chớp đôi mắt to long lanh, không hiểu mình đã đắc tội gì với daddy: "Daddy, con làm sai gì sao?"

Trình Ly Nguyệt lập tức tiến đến ôm nó: "Không có, Tiểu Trạch, ăn cơm tối no chưa?"

"Oa! Mami, váy mami mặc thật đẹp! Mami và daddy đi dự yến tiệc sao?" Tiểu tử kia lập tức phát hiện đêm nay mami nó rất đẹp!

Trình Ly Nguyệt mím môi cười: "Ừ!"

Thằng nhóc tiến đến bên tai mami nó, nhỏ giọng hỏi: "Mami, đêm nay tâm trạng của daddy không tốt hả?"

Cung Dạ Tiêu tuy rất buồn bực, nhưng ở trước mặt con, hắn vẫn cong mày, cúi người giang hai cánh tay: "Con trai qua đây."

Thằng bé lập tức ôm lấy hắn: "Daddy, con muốn ôm ôm, hôn hôn, nâng lên thật cao."

Thằng bé nũng nịu.

Cung Dạ Tiêu lập tức hôn nó, ôm lấy nó, nâng nó lên thật cao. Tiểu tử kia há miệng nhỏ nhẩn, không ngừng cười khanh khách, Trình Ly Nguyệt nhân cơ hội về phòng thay quần áo, nghĩ đến vừa rồi Cung Muội Muội nhìn thấy tại trận, có lập tức mắc cỡ đến nóng cả mặt. Trời ơi! Sau này sao dám nhìn mặt cô ấy đây?

Thay xong quần áo đi ra, đêm nay Trình Ly Nguyệt ăn không no, hỏi Cung Dạ Tiêu: "Muốn nấu gì ăn không?"

"Nấu chút mì đi, làm thêm một ít cho con ăn." Cung Dạ Tiêu nói xong, ôm tiểu tử kia, hỏi lại một lần: "Sao con lại về nhanh vậy? Không phải đã nói daddy sẽ đến đón con sao?"

"Cô dẫn con đi dạo phố, đi dạo xong liền trở về đây." Tiểu tử kia âm ỉ nói.

Trình Ly Nguyệt thầm cười, đương nhiên cô biết người đàn ông này rất buồn bực, có điều, cô thấy may khi con trai trở về, nếu không, vừa rồi cô không thể đẩy được người đàn ông này ra mất.

Rốt cuộc thì cô cũng đã biết sức hấp dẫn của người đàn ông này lớn thế nào rồi.

Trình Ly Nguyệt làm việc trong bếp, trong đại sảnh, Cung Dạ Tiêu đưa tiểu tử kia đi tắm, âm mưu muốn dỗ nó đi ngủ sớm.

Trình Ly Nguyệt nấu mỳ xong, tiểu tử kia lau sạch bàn. Trình Ly Nguyệt đưa cho nó một chiếc khăn tay, tránh để nó làm dơ quần áo.

"Mami, đêm nay con có thể ngủ cùng mami không?" Tiểu tử kia vừa nói chuyện, vừa ngẩng đầu hỏi.

Trình Ly Nguyệt vẫn không trả lời, chợt nghe thấy tiếng người đàn ông nào đó đã trả lời: "Không được!"

"Nhưng con muốn ngủ với mami! Đã lâu con không được ngủ với mami rồi." Thằng bé chu miệng nhỏ, kháng nghị nói.

Trình Ly Nguyệt cười, vuốt ve cái đầu nhỏ của nó: "Được, đêm nay mami ngủ với con."

Cung Dạ Tiêu ghen tuông trừng mắt nhìn con trai, đêm nay thằng bé thật không ngoan!

=====

End chương 142

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thằng bé cản đường

Khoảng mười giờ tối.

Quả nhiên nhóc con đó bò lên giường của Trình Ly Nguyệt. Trình Ly Nguyệt tắm xong liền ở bên nó. Thằng bé ôm lấy gò má của Trình Ly Nguyệt, hai mí mắt rù xuống rồi ngủ thiếp đi.

Trình Ly Nguyệt cũng hơi buồn ngủ, lúc sắp đi ngủ, nhớ đến nụ hôn hoang đường đến nỗi mất kiểm soát với Cung Dạ Tiêu, mặt cô đỏ ửng lên, cô nghĩ, đêm nay, có con ngủ ở chỗ cô, chắc chắn hẳn sẽ không quấy rầy cô nữa.

Nhưng, cô suy nghĩ nhiều rồi.

Lúc gần mười rưỡi, tiểu tử kia đã bắt đầu say giấc.

Trình Ly Nguyệt nghe thấy sau lưng có tiếng đẩy cửa, cô kinh ngạc ngẩng đầu, Cung Dạ Tiêu mặc một bộ đồ ngủ màu xám tro đang đi tới.

Cô cho rằng hắn đến xem con, nhưng, nào ngờ giường phía sau lưng cô bỗng lún xuống, thân thể người đàn ông đang sau áp sát vào sau lưng cô.

Hơi thở của Trình Ly Nguyệt thoáng ngừng lại, toàn thân căng thẳng, có nhẹ giọng nói: "Anh trở về phòng ngủ đi, chật quá."

Người đàn ông vừa tắm xong, trên người tỏa ra mùi sữa tắm nhàn nhạt, tươi mát.

"Tôi không sợ chật." Cung Dạ Tiêu thấp giọng cười, đảo lại một tiếng. Tiểu tử kia ngủ ở gần giữa giường, lúc Trình Ly Nguyệt ngủ, phía sau cũng chỉ đủ chỗ cho người đàn ông này nghiêng người ngủ.

Lúc này, thân thể của hắn dán chặt lên lưng cô, cô dường như đều cảm nhận được những thay đổi cơ thể hắn...

Trái tim Trình Ly Nguyệt đập thành thịch, người đàn ông này...

Như vậy kêu cô ngủ sao đây?

Cánh tay của Cung Dạ Tiêu ám muội khoắc lên hông của cô, đột nhiên đi lên. Gương mặt Trình Ly Nguyệt bỗng nóng bừng.

Trời ơi! Chắc là nụ hôn hôm nay khiến người đàn ông này cho rằng cô rất dễ bị bắt nạt thì phải? Dám đụng vào điểm yếu của cô một lần nữa.

Trình Ly Nguyệt đưa tay gạt cánh tay tham lam của hắn ra, nhưng không gạt được, bên tai truyền đến giọng trách cứ trầm thấp của hắn: "Đừng làm ồn, sẽ đánh thức con đó."

Hắn cố ý áp sát bên tai cô nói câu này, hơi thở nóng rực cứ quanh quẩn bên tai cô như nhẹ nhàng.

Giờ khắc này, buổi tối yên tĩnh, có vẻ ám muội bất thường.

Trình Ly Nguyệt cho rằng như vậy sẽ mất ngủ, nhưng cô lại bị cảm giác buồn ngủ quẩn lấy, cô mơ màng ngủ thiếp đi.

Cung Dạ Tiêu đẩy thẳng bé dịch ra phía bên kia, lại đẩy cơ thể Trình Ly Nguyệt chen vào một ít, sau đó hấn nằm xuống, quay người cô qua, để cô nằm nghiêng trong ngực hấn.

Mà con trai của hấn thì nằm lê loi một mình ở bên kia, mắt đi hơi ảm của bố mẹ.

Còn Trình Ly Nguyệt thì vẫn tưởng mình đang ngủ bên người con cơ! Đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dụi dụi như đứa trẻ, đôi môi đỏ mọng chu ra đòi hôn.

Cung Dạ Tiêu còn chưa ngủ, nhìn thấy bộ dạng đáng yêu, ngây thơ của cô gái trong lòng, ánh mắt bỗng trở nên thâm trầm mấy phần.

Người phụ nữ này còn chê hấn chưa đủ mát ngủ sao? Đến nằm mơ cũng muốn khiêu khích hấn, tuy cô mặc áo ngủ kín đáo, nhưng chất vải của áo ngủ khá mềm mại và mỏng, vừa này khi ôm cô, hấn đã sớm quen rồi, bó sát vào người, ôm rất có xúc cảm.

Cô gái đang ngủ như có phòng bị, khi hấn ám muội hôn vào xương quai xanh mảnh khảnh của cô thì cánh tay nhỏ bé liền đẩy đầu hấn ra.

Hấn cười nhẹ một tiếng, người phụ nữ này khiến hấn không thể ngủ, vậy thì hấn cũng không thể để cho cô được ngủ thoải mái như vậy.

Nụ hôn chiều nay đã khiến hấn khắc cốt, không ngừng nhớ lại.

Liếc nhìn thấy con trai đang ngủ say, Cung Dạ Tiêu nhẹ nhàng xuống giường, đưa tay ôm lấy cô gái đang ngủ về phòng của hấn.

Trình Ly Nguyệt đang nằm mơ, mơ thấy mình như đang bay, nhẹ nhàng như ở trên tầng mây.

Đâu có biết rằng cơ thể đã bị người ta chuyển đi.

Lúc nhẹ nhàng đặt cô gái ở trong lòng xuống, sự nguy hiểm trong đáy mắt Cung Dạ Tiêu càng thêm sâu hơn. Hấn đưa tay nâng cằm cô gái lên, nhìn chiếc miệng mở hờ, đôi môi mang theo ý cười phù xuống.

Hiện tại hấn đã nắm được một kỹ xảo, lúc hôn cô gái này, tuyệt đối không nên thô bạo đối đãi, mà phải ôn nhu, nhẹ nhàng, mới khiến cô động tình.

Trình Ly Nguyệt đang chìm trong giấc mộng, cảm giác thân thể như bị lửa bao vây, trong đầu cô lập tức hiện lên gương mặt đáng ghét của Cung Dạ Tiêu, cô kinh hãi, vội vàng tỉnh lại.

Trình Ly Nguyệt mở mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu mê người nhưng nguy hiểm, trong đó chứa đựng một ngọn lửa khiến người ta khiếp sợ, môi bị bao trùm lấy, thân thể cũng bị ép tới không thở nổi.

Trình Ly Nguyệt kinh hãi nhìn trần nhà, thậm chí kêu một tiếng, là phòng của Cung Dạ Tiêu? Sao cô lại ở đây? Con trai đâu?

Người đàn ông biết cô tỉnh, cơ thể to lớn lại càng bao vây lấy cô, hơi thở hormone nam tính tỏa ra mãnh liệt, nụ hôn rơi xuống.

Giống y như lúc trên xe khiến cô không thể cự tuyệt.

Mà đến cùng, môi của người đàn ông cũng không cam lòng dừng lại trên môi cô, có chút vội vã, chuyển xuống xương quai xanh trắng như ngọc của cô...

"Dừng mà..." Trình Ly Nguyệt kích động đẩy hấn ra, theo bản năng, muốn ngăn cản người đàn ông này.

Trong mắt Cung Dạ Tiêu, đêm nay Trình Ly Nguyệt như đã phát giấy thông hành cho hấn tự do đòi hỏi.

Đầu Trình Ly Nguyệt nóng lên, hít một hơi, người đàn ông này vẫn điên cuồng châm lửa trên người cô, khiến cô lâm vào vực sâu mê loạn, không leo lên được.

Nhưng Cung Dạ Tiêu đã quên một việc.

Không có đóng cửa.

Nửa đêm thẳng bé mắc tiểu, đến khi không nhịn được cậu liền bò dậy, mơ màng đi vào nhà vệ sinh, đi tiểu xong lại về giường, mới phát hiện, ơ mani đâu rồi? Mami đi đâu rồi?...

Do đó, nó liền tự động đi đến phòng daddy.

Cung Dạ Tiêu chợt nghe thất tiếng dếp của tiểu tử kia đang đi tới, động tác của hấn liền cứng đờ, sau đó, thấy thẳng bé kia mơ hồ bò trên giường, sờ người Trình Ly Nguyệt, sau đó, an tâm tựa lên ngực cô ngủ.

Cung Dạ Tiêu và Trình Ly Nguyệt đều tỉnh lại.

Nhìn thấy vậy, vừa phiền muộn tới cực điểm, vừa buồn cười nhưng không dám lên tiếng, Trình Ly Nguyệt nghĩ con trai đúng là thần hộ mệnh của cô.

Cung Dạ Tiêu khó nhịn hừm một tiếng, đột nhiên đôi môi có chút tức giận rơi lên rồi trượt một hồi trên người cô, trong ánh mắt hàm chứa một tia căm

tức nhìn chăm chăm cô, cứ như cô làm sai không bằng.

Trình Ly Nguyệt cắn răng chịu đựng, bị hấn hôn khắp người cảm thấy vừa nóng vừa đau, mãi đến khi Cung Dạ Tiêu đứng dậy rời đi, những ngày tháng nước sôi lửa bỏng của cô mới kết thúc.

Trước khi đi ra cửa, Cung Dạ Tiêu nhìn con trai nhà mình, vừa cắn răng, vừa tức giận, thật muốn ném thẳng nhóc này ra ngoài.

Nhưng thằng nhóc vừa đáng thương lại vô tội, chỉ muốn ôm mẹ ngủ ngon giấc kia lại không hề biết mình đã làm sai gì...

Sáng sớm.

Lúc Trình Ly Nguyệt rời giường, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của con trai truyền tới: "Daddy, tối qua daddy bế con sang phòng daddy ngủ ư?"

"Không." Người đàn ông buồn bực trả lời.

"Vậy sao sáng nay con lại ở phòng daddy chứ!"

Thằng bé hoàn toàn không biết tối qua xảy ra chuyện gì.

=====

End chương 143

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Giao dịch thành công

"Con tự chạy sang."

"Mami thì sao? Mami cũng tự chạy sang sao?"

Cung Dạ Tiêu không muốn làm tổn thương trái tim của con trai, nếu cho nó biết, tối qua mình bế mami nó mà không bế nó, nhất định nó sẽ ầm ức, Cung Dạ Tiêu đành nói dối: "Daddy bế mọi người đó."

"Daddy, con rất yêu daddy!" Tiểu tử kia bày ra vẻ mặt sùng bái.

Trình Ly Nguyệt về phòng tắm rửa, vừa nhìn giờ đã thấy gần tám giờ, cô nói với Cung Dạ Tiêu: "Nếu anh ngủ không ngon giấc thì để tôi đưa con đi học cho."

Cung Dạ Tiêu nhìn cô, trong ánh mắt có vài phần ám muội.

Trình Ly Nguyệt không khỏi hơi né đầu, đến tận bây giờ, cô vẫn cảm nhận được hơi thở nóng hổi như thiêu đốt người ta của người đàn ông này.

Nếu hôm qua cô không cự tuyệt, cộng với người đàn ông này đa mặt dày, có lẽ đã khiến tình cảm giữa bọn họ này sinh cảm giác khác rồi.

Sau khi Trình Ly Nguyệt có chút lo lắng, nếu cứ ở bên người đàn ông này, có khi nào sớm tối đều sẽ... Phát sinh chuyện không nên phát sinh này?

Dù gì thì giữa bọn họ, ngoại trừ có một đứa con trai ra thì không hề có quan hệ gì, thậm chí ngay cả người yêu cũng không phải.

Cung Dạ Tiêu đứng lên, nhíu mày: "Nếu ngủ không được ngon giấc, thì đến phòng làm việc ngủ bù."

Trình Ly Nguyệt dắt con trai xuống lầu, nhìn thân thể cao to phía trước, tối hôm qua bị hấn khi để đòi hỏi như vậy, mặt không khỏi thẫm đỏ lên.

Ở trong thang máy, dưới ánh đèn sáng ngời, tiểu tử kia lập tức phát hiện: "Mami sốt hả? Mặt của mami đỏ ửng đó!"

"Mami không sao." Trình Ly Nguyệt không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ngây thơ đơn thuần của con trai.

"Daddy, mami ốm hả? Bố nhớ đưa mẹ đi khám nhé!"

Cung Dạ Tiêu cười đáng ghét, đưa tay sờ trán cô: "Đúng là hơi nóng."

Trình Ly Nguyệt trừng mắt liếc hần, con không biết, hần sao có thể không biết?

Lúc đưa thằng bé đến trường, nó vẫn nhớ đến chuyện Trinh Ly Nguyệt tòa hơi nóng, Cung Dạ Tiêu không thể làm gì khác hơn là lừa cậu sẽ dẫn cô đến bệnh viện, tiểu tử kia mới an tâm đi vào.

"Đi ăn sáng nhé!" Cung Dạ Tiêu áp sát đến bên người phụ nữ kia, mở miệng nói.

Trinh Ly Nguyệt gật đầu, trên mặt phủ một tầng tâm tư, Cung Dạ Tiêu đưa tay nắm tay cô, trầm giọng nói: "Đừng nghĩ về chuyện cha em nữa, giao cho tôi, tôi sẽ đưa cho em một đáp án khiến em hài lòng?"

Trinh Ly Nguyệt ngẩng đầu, hần ở gần, gần đến nỗi cô có thể nhìn thấy cả thần thái khẳng định trong mắt hắn, cô biết, chuyện của cha, cô không có năng lực đối phó với Lục Hải, thậm chí cả việc điều tra rõ chân tướng.

Nhưng cô tin người đàn ông này có thể.

"Chúng ta làm một vụ giao dịch được không?" Trinh Ly Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn. Cung Dạ Tiêu nhú mày, như đoán được cô muốn nói gì, nên mở miệng trước: "Có phải em định dùng thân thể của mình để đánh đổi không?"

Trinh Ly Nguyệt không ngờ hắn lại nói thẳng như vậy, đoán phát trúng ngay. Cô bất giác nhìn lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, trái tim bỗng rung động, gần như tập trung hết ánh mắt vào hắn, cho nên liền rời ánh mắt.

Cô gật đầu: "Anh bằng lòng làm vụ giao dịch này không?"

"Dù em không trao thân mình cho tôi, thì tôi vẫn sẽ điều tra chuyện của cha em, trả lại lẽ phải cho ông." Giọng Cung Dạ Tiêu rất đáng tin.

"Nhưng tôi không muốn nợ anh." Trinh Ly Nguyệt cắn chặt môi.

Cung Dạ Tiêu biết dù cô tự nguyện trao thân cho hắn thì chưa chắc đồng nghĩa với việc cô sẽ gả cho hắn, hôn lễ với Lục Tuấn Hiền đã tạo thành ám ảnh khiến cô khó mà xóa được.

Còn hắn, cũng không muốn cưỡng cầu cô.

"Được, vậy thì đổi thành một vụ giao dịch đi, lúc tôi điều tra ra kết quả chuyện của bố em thì em sẽ tự mình trao thân cho tôi." Cung Dạ Tiêu lên tiếng trả lời, nếu cách như vậy có thể khiến cô yên lòng một chút thì hắn cam lòng.

Trái tim Trinh Ly Nguyệt biến động rất lớn, đôi tay đặt trên đầu gối nắm chặt, cắn môi nhẹ giọng đáp: "Được."

Cung Dạ Tiêu đạp chân ga, xe đi tới tiệm ăn sáng, lúc hai người ăn sáng, ăn ý vô cùng, đều không nói gì thêm. Ăn sáng xong, lúc Trinh Ly Nguyệt xuống xe ở trước cửa công ty, cô nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông: "Quà sinh nhật, anh muốn tôi tặng anh cái gì?"

Cung Dạ Tiêu nhú mày một cái: "Đây là vấn đề em cần tư suy nghĩ, có thể thể hiện dù thành ý là được."

"Trong sinh hoạt anh còn thiếu thứ gì không?" Trinh Ly Nguyệt hỏi lại, nếu nói tới quà sinh nhật, dùng được là tốt nhất.

Cung Dạ Tiêu nheo mày, suy nghĩ một chút nói: "Mua cho tôi ba cái quần sịp nhé! Quần sịp của tôi nên thay rồi."

Mặt Trinh Ly Nguyệt lập tức đỏ lên, tặng... tặng quần sịp?

Cung Dạ Tiêu chắc chắn nói: "Tôi muốn quần sịp, kích cỡ chắc em biết rồi." Nói xong, hắn vui vẻ thương thức về mặt đỏ bừng của cô, đạp chân ga rời đi.

Trinh Ly Nguyệt mặt đỏ tới mang tai đứng đó một hồi, sớm biết vậy đã không hỏi, cô tùy tiện tặng cái cà vạt gì đó cũng hơn là cái này.

Có điều, chuyện của cha giao cho hắn, Trinh Ly Nguyệt an tâm hơn nhiều, chỉ ít hắn sẽ không hành sự mù quáng như cô.

Tập đoàn Cung thị.

Cung Dạ Tiêu đi vào phòng làm việc, nhấn một chuỗi số điện thoại, đây là chuỗi số bình thường hắn rất ít gọi, chỉ dùng để chỉ thị dặn dò khi có chuyện đặc biệt.

"Ông chủ, có việc gì dặn đó vậy?" Lập tức, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"Giao cho anh một nhiệm vụ, tôi muốn các cậu phải tra ra trong thời gian nhanh nhất."

Tập đoàn Kamen, Trinh Ly Nguyệt vừa vào phòng làm việc, đã nhìn thấy Đường Duy Duy đang rào bước đi tới: "Chị Ly Nguyệt, chị đoán đúng thật, có người tìm chị đó."

"Ai?" Trinh Ly Nguyệt thấy cô tâm tình khẩn trương, trong lòng cũng căng thẳng.

"Thẩm Quân Dao." Đường Duy Duy nhắc tới tên này, có chút sợ hãi. Trình Ly Nguyệt nhú chặt mày, cô ta tới làm gì chứ? "Cô ta đâu rồi?"

"Ở trong phòng họp, trợ lý của chị Linda đang tiếp."

Trình Ly Nguyệt nghe xong, lập tức cất bước đi về phía phòng họp, Đường Duy Duy dẫn cô đến phòng thứ hai, gõ cửa rồi đẩy ra đẩy ra. Trình Ly Nguyệt bước vào liền nhìn thấy Thẩm Quân Dao trang điểm sang trọng quý phái ngồi ở đó, thấy cô đến, cô ta phát tay với nữ trợ lý đang tiếp ở bên: "Ra ngoài đi!"

Nữ trợ lý đóng cửa lại, trong phòng họp chỉ có hai người phụ nữ đối diện với nhau.

"Lục phu nhân có việc gì sao?" Trình Ly Nguyệt lạnh nhạt hỏi.

Thẩm Quân Dao cười lạnh một tiếng: "Lần này tôi không đến đưa họp đồng cho cô, tôi chỉ đơn thuần tới tìm cô, Trình Ly Nguyệt, có coi lời cảnh cáo của tôi thành gió thoảng bên tai, càng ngày càng can rở có phải không?"

"Tôi không hiểu cô đang nói gì." Trình Ly Nguyệt nhú mày.

Thẩm Quân Dao đột nhiên lấy ra ảnh chụp từ trong túi cho cô xem, chính là hình ảnh cô và Lục Tuấn Hiền giằng co ở trong phòng ăn.

"Cô xem đi, cô nói xem rốt cuộc trái tim cô ở đâu? Dám câu dẫn chồng tôi sau lưng tôi, có có biết xấu hổ hay không?" Thẩm Quân Dao lớn tiếng dọa người.

Trình Ly Nguyệt nhìn những tấm hình này, nhìn khuôn mặt lo lắng của Thẩm Quân Dao, Trình Ly Nguyệt nhếch miệng cười: "Câu dẫn không phải là thứ cô am hiểu nhất sao? Ai càng không biết xấu hổ đây?"

"Trình Ly Nguyệt, cô... cô cho rằng tôi không dám làm gì cô ư? Dù cô có là người đàn bà của Cung Dạ Tiêu thì đã sao? Huống hồ, người chỉ là người làm ấm giường, đến bạn gái của hắn cũng không phải."

Thẩm Quân Dao dùng giọng điệu giễu cợt nhất có thể để nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Thẩm Quân Dao mất mặt

Trình Ly Nguyệt nhìn Thẩm Quân Dao với biểu cảm khinh bỉ, cô không hề bị kích động, khoe miệng cô nhếch lên nói: "Nếu cô chỉ đến tìm tôi nói chuyện phiếm thì tôi không có thời gian đâu."

Nói xong, cô xoay người rời đi, Thẩm Quân Dao tức giận vội giậm chân gọi cô lại: "Trình Ly Nguyệt, tôi còn chưa nói xong, cô không được đi."

Trình Ly Nguyệt quay đầu hừ một tiếng: "Vậy cô muốn thế nào?"

"Tôi muốn cô tránh xa Lục Tuấn Hiền một chút."

Trình Ly Nguyệt đưa mắt nói: "Thẩm Quân Dao, sự tự tin của cô đâu rồi? Tôi nhớ rõ năm đó cô rất tự tin nói cho tôi biết, đòi này người phụ nữ Lục Tuấn Hiền yêu chỉ có cô, bây giờ cô ở đây phát điên là muốn nói cho tôi biết, cô cũng sắp bị Lục Tuấn Hiền bỏ rồi sao?"

Sắc mặt Thẩm Quân Dao bỗng trở nên khó coi, vội phản bác: "Cô... Cô nói bậy bạ gì đó! Làm gì có... Tuấn Hiền anh ấy rất yêu tôi."

Trình Ly Nguyệt đã rất khó chịu, cô lạnh mặt nói: "Nếu anh ta đã rất yêu cô, vậy cô còn đến đây cảnh cáo tôi làm gì?"

Thẩm Quân Dao lập tức đưa tay chĩa về phía cô: "Là cô liếc mắt đưa tình câu dẫn anh ấy, tôi cảnh cáo cô..."

Trình Ly Nguyệt quay đầu cười nhạt ngắt lời cô: "Lục Tuấn Hiền là cái gì mà tôi phải câu dẫn anh ta?"

"Nếu không phải cô câu dẫn anh ấy, chẳng lẽ bữa cơm này là anh ấy đến tìm cô chắc?" Thẩm Quân Dao tức đến sắc mặt đều trắng, quả nhiên là Lục Tuấn Hiền hẹn cô?

Trình Ly Nguyệt không muốn nói tiếp về vấn đề nhảm chán này nữa, cô xoay người rời đi, Thẩm Quân Dao hung tợn uy hiếp ở phía sau, nói: "Trình Ly Nguyệt, cô đừng đắc ý, nếu còn chọc đến tôi nữa, tôi nhất định sẽ cho cô biết tay."

Trình Ly Nguyệt coi như không nghe thấy, hiện giờ cô phát hiện, cô không cần báo thù Thẩm Quân Dao thì hôn nhân của cô ta cũng có nguy cơ tan vỡ rồi, năm đó vì quyền lực của cha cô, Lục Tuấn Hiền mới lấy hôn nhân ra đánh đổi. Đồng thời, vì để cha Thẩm Quân Dao đầu tư cổ phần, hắn liền vứt bỏ

tất cả, trong mắt Lục Tuấn Hiền, không có gì quan trọng hơn so với việc hấn ngồi vững vàng trong ghế tổng giám đốc công ty và nắm quyền lợi trong tay. Kỳ thực nghĩ lại, Thẩm Quân Dao gả cho người đàn ông này đúng là đáng buồn, nếu Lục Tuấn Hiền không còn lợi dụng gia tộc của cô được nữa, như vậy thì Lục Tuấn Hiền bỏ cô chỉ là vấn đề thời gian.

Đàn ông ư, ha, để đạt được mục đích, xuống tay còn tàn độc hơn cả phụ nữ.

Lúc Trình Ly Nguyệt trở lại phòng làm việc, Đường Duy Duy còn chạy đến báo cáo một câu, Thẩm Quân Dao sắc mặt khó coi bỏ đi.

Trình Ly Nguyệt dẹp bỏ ảnh hưởng của Thẩm Quân Dao, buổi trưa cô còn phải đi mua quà cho Cung Dạ Tiêu, hấn chắc chắn muốn mua quần sịp?

Trình Ly Nguyệt cảm giác người đàn ông này đang trêu đùa mình, quần áo của hấn còn cần mua chắc? Đúng lúc này, điện thoại trước mặt cô vang lên, cô đưa tay nhận lấy: "Alo, xin chào."

"Ly Nguyệt, là tôi đây!" Giọng Lục Tuấn Hiền lập tức truyền đến.

Trình Ly Nguyệt liền chán ghét nhú mày, không nói gì định cúp điện thoại, Lục Tuấn Hiền lập tức nói tiếp: "Ly Nguyệt, đừng cúp, tôi muốn nói với em về chuyện của cha em."

"Anh có lời gì thì nói mau."

"Em vẫn đang điều tra chuyện của cha em sao? Có cần tôi hỗ trợ hay không?"

"Không cần." Trình Ly Nguyệt chắc chắn nói.

"Có phải Cung Dạ Tiêu đang giúp em không?" Lục Tuấn Hiền đột nhiên hơi hụt hẫng hỏi.

Trình Ly Nguyệt định hỏi hấn một chút về chuyện năm đó, nhưng nhớ đến lời cảnh cáo lần trước của Cung Dạ Tiêu, hơn nữa nhờ Lục Tuấn Hiền tha thứ hấn còn hơn, nếu hấn biết mình và Lục Tuấn Hiền đang liên lạc, hấn sẽ không vui.

"Sau này, chuyện của tôi không liên quan gì đến anh, nếu anh có thời gian gọi điện thoại cho tôi, không bằng quản lý vợ của mình đi, đừng để cô ta đến làm phiền tôi." Trình Ly Nguyệt lãnh đạm nói xong, liền cúp điện thoại.

Trong phòng làm việc của Lục Tuấn Hiền, thấy điện thoại bị tắt, ánh mắt Lục Tuấn Hiền hiện lên một tia kinh ngạc, Thẩm Quân Dao lại đến tìm cô ư? Chết tiệt, hấn đã đã cảnh cáo cô ta rồi.

Lục Tuấn Hiền buồn bực, không khỏi nhìn về phía tòa nhà văn phòng của Trình Ly Nguyệt, trong đầu hiện lên bộ dạng ưu nhã độc lập hiện nay của Trình Ly Nguyệt, đáy lòng như có một tia ngứa ngáy đang dần xâm chiếm.

Đàn ông thường phiền nào vì thứ mình không thể đạt được, quyền lợi, nữ nhân, tiền tài, đều ở trong đó.

Hấn rất hối hận vì năm xưa không đụng chạm đến cô nhiều hơn, nếu đã từng đụng qua, cũng có lẽ bây giờ hấn cũng không không cam lòng đến vậy. Lúc này, đường dây nội bộ vang lên, hấn ấn một cái, tiếp đó là giọng của trợ lý: "Lục tổng, Lục phu nhân tới."

Trên mặt Lục Tuấn Hiền lập tức hiện lên một tia thâm trầm, cô ta mới từ chỗ Trình Ly Nguyệt tới? Không lâu sau, Thẩm Quân Dao mang một hộp điểm tâm tới, ánh mắt Lục Tuấn Hiền rơi trên người cô, không hiểu tại sao, liền có cảm giác chán ngấy, dù bây giờ Thẩm Quân Dao có ăn mặc gọi cảm hơn nữa thì hấn cũng không có cảm giác, không thể gây cho dây đàn trong nội tâm rung chuyển được.

"Tuấn Hiền, em mua điểm tâm nè, anh có đói bụng không, em lấy cho anh ăn nhé." Thẩm Quân Dao cười, hỏi han ân cần.

"Không đói, sao cô lại tới đây?" Lục Tuấn Hiền nhú mày hỏi.

"Em đi ngang qua đây, nhân tiện đến thăm anh một chút." Thẩm Quân Dao có chút chột dạ cười, hấn từng cảnh cáo cô, không được tìm Trình Ly Nguyệt, mà hôm nay, cô thực sự đã không nhịn được lại đi tìm cô ta.

Sắc mặt Lục Tuấn Hiền không khỏi khó coi vài phần: "Cô đi ngang qua đây hay cố ý đi tìm Trình Ly Nguyệt gây sự?"

Thẩm Quân Dao vội ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn: "Anh... Sao anh biết?" Còn không chờ Lục Tuấn Hiền giải thích, cô đã tức đến trắng bệch mặt: "Trình Ly Nguyệt nói cho anh biết? Cô ta gọi điện tố cáo với anh sao?"

Lục Tuấn Hiền nhú mày nói: "Là tôi gọi điện thoại tìm cô ấy có chút việc, không liên quan gì đến cô ấy."

Không hiểu sao, nội tâm Lục Tuấn Hiền bỗng dâng lên ý muốn bảo vệ Trình Ly Nguyệt.

Sắc mặt Thẩm Quân Dao càng khó coi, cô đột nhiên gằn giọng nói: "Tuấn Hiền, sao anh lại chủ động gọi điện cho cô ta? Có phải anh vẫn còn tình cảm với cô ta không?"

Lục Tuấn Hiền có chút phiền não nói: "Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?"

"Em không cho phép anh liên lạc với cô ta, không cho phép anh gọi điện thoại cho cô ta, Tuấn Hiền, anh là chồng em, anh phải trung thành với em." Thẩm Quân Dao về mặt bá đạo ngồi vào bên người hắn, đưa tay ôm hắn.

Chiều thức khổng chế đàn ông của Thẩm Quân Dao đã ngày càng ít đi, lẽ nào cô không biết, càng giữ chặt người đàn ông thì hắn càng muốn thoát ra sao? Đàn ông giống như con đã thú, trừ khi hắn cam tâm tình nguyện bị rào, nếu không, nữ nhân vĩnh viễn không thể giữ được.

Quả nhiên, trên mặt Lục Tuấn Hiền tỏ ra phiền muộn vô cùng, hắn ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc của Thẩm Quân Dao, nhú mày nói: "Sau này dùng ít nước hoa thôi, khó ngửi chết mất."

Thẩm Quân Dao lập tức cảm nhận được tư vị bị ghét bỏ, cắn môi nói: "Anh không yêu em sao? Anh không thương em sao? Tuấn Hiền, anh đã quên lời thề khi chúng ta kết hôn rồi sao? Anh đã nói, anh sẽ yêu em cả cuộc đời."

Lục Tuấn Hiền thở dài nặng nhọc, đẩy cô ra, khuyên nhủ: "Quân Dao, cô có thể ngoan ngoãn về nhà đi không, ở yên ở nhà đi? Gần đây áp lực của tôi rất lớn, đừng có ngày nào cũng làm phiền tôi được không?"

Thẩm Quân Dao ngược đời mất phẩm phẩm hồng lên, nước mắt lưng tròng, giả bộ đáng thương, nhẹ nhàng nói với hắn: "Được, em về nhà chờ anh."

=====

End chương 145

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Tặng quần sịp

"Ngoan, đi đi! Anh còn có rất nhiều chuyện phải xử lý." Lục Tuấn Hiền vỗ vỗ cổ, ánh mắt có vẻ hơi hột.

Thẩm Quân Dao cắn môi, lúc gần đi, Lục Tuấn Hiền còn đưa túi bánh ngọt cho cô xách đi, bởi vì hắn thật sự không có tâm trạng.

Thẩm Quân Dao xách theo túi bánh ngọt đi thẳng xuống lầu, ngồi trong chiếc xe thể thao màu đỏ, cô trút sự tức giận và lòng đố kỵ đã đè nén trong người ra, hung hăng vỗ vào tay lái rồi hét to: "Trình Ly Nguyệt, Trình Ly Nguyệt, sao cô chưa chết...sao cô còn xuất hiện?"

Cô không ngờ, cô cũng linh cảm được rằng, Lục Tuấn Hiền đã khôi phục tình ý với Trình Ly Nguyệt. Trình Ly Nguyệt của hiện giờ đúng là mê người, đến ngay cả Cung Dạ Tiêu còn bị cô mê hoặc nữa, nên Lục Tuấn Hiền đương nhiên phải có cái nhìn khác về cô rồi. Đến Thẩm Quân Dao cô còn cảm thấy Trình Ly Nguyệt của hiện tại, tuy không quyền không thế nhưng phong thái độc lập tự tin trên người Trình Ly Nguyệt quả thực rất mê người. Thẩm Quân Dao gọi điện cho mẹ mình: "Mẹ, trưa nay con về nhà ăn cơm."

Buổi trưa, Trình Ly Nguyệt ăn cơm ở nhà ăn, thừa dịp vẫn còn hai tiếng nghỉ trưa, cô liền đến một cửa hàng gần đó mua quà tặng Cung Dạ Tiêu. Nếu như hắn đã nói muốn quần sịp, vậy thì cô cũng chỉ đành tặng sịp cho hắn thôi, cứ ngẫm lại là da đầu cô lại có chút tê dại.

Đây là lần đầu có mua thể loại này, trước đây, cô chưa từng mua mấy thứ này cho Lục Tuấn Hiền, đến quần áo của hắn cô cũng chưa từng mua. Hiển nhiên khi đó, mọi thứ của hắn đều do Thẩm Quân Dao mua, còn người vợ là cô đây chỉ để trang trí thôi.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy may mắn vì năm đó bản thân cô không bỏ ra chút công sức để đi phục vụ hắn, nếu không bây giờ nghĩ lại, chẳng phải cô sẽ ghét bỏ chính mình sao?

Trình Ly Nguyệt bước vào một cửa hàng đồ nam cao cấp. Cô vừa bước vào, nhân viên bán hàng liền niềm nở tiếp đón: "Tiểu thư, chào cô, xin hỏi tôi có thể giúp được gì cho cô?"

"Xin hỏi có quần sịp nam không?" Trình Ly Nguyệt nói xong thì khuôn mặt hơi nóng bừng lên.

"Có, bên này ạ." Nhân viên bán hàng đưa cô vào khu quần sịp, chỉ nhìn thấy những chiếc hộp chứa khá cao và to.

Nhân viên bán hàng nói rất thoải mái: "Xin hỏi, tiền sinh nhà cô thường mặc sịp size gì?"

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt càng đỏ hơn, cô cắn môi, nhất thời không đáp lại được, chỉ giải thích theo phản xạ nói: "Tôi chưa kết hôn."

"À, chắc là mua cho bạn trai rồi, vậy cô có biết size mà bạn trai cô thường mặc là gì không?" Sao Trình Ly Nguyệt biết được chứ? Cô cũng không giặt quần áo, mỗi ngày đều có một đi giúp việc đưa quần áo của họ đi giặt sạch.

Nhân viên bán hàng nhìn thấy biểu cảm này của cô thì cũng đoán được là cô không biết, cô ấy cũng có chút ngượng ngùng hỏi: "Vậy cô cảm thấy bạn trai cô mặc size gì?"

Cảm thấy? Trình Ly Nguyệt cắn môi, có chút ngượng ngùng nơi đầu lưỡi, nhưng cô khẳng định là không nhỏ. Trình Ly Nguyệt nói: "Lấy size to nhất đi!"

"Được, đây là loại sịp có sự co giãn ở chỗ chúng tôi, những người có số đo lớn cũng thường mặc loại này, mà kích thước ra sao thì đều có thể kín đáo, chúng tôi thiết kế dựa theo quan điểm có thể đem lại cho các quý ông sự thoải mái và cảm giác hưởng thụ."

Mặt Trình Ly Nguyệt nóng đến muốn đỏ mồn, sao lại muốn cô mua cái này chứ?

Lúc trả tiền, cô còn cảm thấy hơi đắt nhưng cũng cảm thấy mua xong là tốt rồi, phải nhanh chóng trả tiền rồi chuồn thôi.

Xách theo sịp về công ty, cô uống một cốc nước to để nén hồi hộp xuống, rõ ràng chỉ mua sịp thôi mà, tại sao cô lại thấy khô miệng khô lưỡi đến thế chứ?

Buổi trưa, Cung Dạ Tiêu nhận được điện thoại của Cung lão gia, bảo hắn về nhà họ Cung ăn bữa trưa.

Ăn xong cơm trưa, Cung lão gia có thói quen uống trà, lúc đó, Cung Dạ Tiêu đang ngồi uống trà cùng ông ấy trong vườn hoa. Cung lão gia thưởng trà, ánh mắt hơi trầm lắng nhìn đứa cháu trai, hỏi: "Dạ Tiêu, gần đây con và Tiểu Trạch thế nào rồi?"

Trong lòng Cung Dạ Tiêu chột căng thẳng nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh nói: "Tiểu Trạch rất thích con."

"Thích là tốt rồi, cha mẹ chính là người tốt nhất mà con cái có thể nương tựa vào, nhưng hiện giờ có biết bao nhiêu người ly hôn chứ? Con cái cũng khó tránh khỏi phải chịu tổn thương từ quá trình chia tay đó."

"Ông à, hiện giờ còn chưa đến một tháng mà, không phải ông cho con thời gian một năm sao?" Cung Dạ Tiêu thăm dò hỏi, lúc này hắn rất sợ ông hắn muốn kiên quyết thực hiện kế hoạch kia.

"Con yên tâm, ông cũng đâu có nói hiện tại con phải dẫn Tiểu Trạch về." Cung lão gia nói xong, đôi mắt có chút phiền muộn nhìn hắn: "Dạ Tiêu, năm nay con cũng 28 rồi, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa."

"Ông à, tâm trí con chỉ đặt ở công ty thôi, còn những việc khác con chưa nghĩ đến." Cung Dạ Tiêu liến tởn thái độ.

Cung lão gia lập tức trừng mắt liếc hắn: "Công ty đã ổn định rồi, chuyện chung nhân đại sự của con cũng phải nắm chắc, con phải cưới một người vợ hiền lương thực đức để chăm sóc Tiểu Trạch cùng con chứ."

Cung Dạ Tiêu liến nhủ mày: "Ông à..."

"Thằng nhóc con này, mấy năm nay, ông chẳng thấy con qua lại với cô gái nào, con phải biết, con là đàn ông, có một số thứ không nên kìm nén, nếu kìm nén quá lâu thì sẽ sinh bệnh đó. Ông vẫn luôn mong con sinh thêm cho ông vài đứa cháu trai nữa!" Cung lão gia nói đầy hàm ý.

Khuôn mặt tuần tú của Cung Dạ Tiêu dần ra, hóa ra việc mà ông lo lắng lại là chuyện này, hắn cong môi cười: "Ông à, ông không cần lo lắng, con tự có cách giải quyết."

"Đừng nói với ông, cách giải quyết của con là đi tìm mẹ Tiểu Trạch nhé!" Sắc mặt Cung lão gia đột nhiên trùng xuống.

Cung Dạ Tiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lão gia, sắc mặt Cung lão gia khó coi nói: "Ông nói rồi, con tuyệt đối không được phép động lòng với mẹ Tiểu Trạch, tương lai con phải cưới một cô gái phải đạt tiêu chuẩn về mọi mặt mọi điều kiện, con không được phép có bất cứ mối quan hệ mập mờ nào nữa."

Khuôn mặt anh tuấn của hắn chột căng thẳng: "Ông à, sao ông không cho phép con lấy một cô gái không phải con nhà danh gia chứ? Lẽ nào trong mắt ông, có cô gái nào ưu tú hơn sao?"

"Môn đăng hộ đối thì hôn nhân mới bền vững và hài hòa được, đời này của ông coi như có thể nhìn thấu loại chuyện tình cảm này rồi. Những người năm đó cứ một mực đòi kết hôn đều không có kết quả gì đẹp. Ngược lại, người môn đăng hộ đối mới có thể gắn bó lâu dài với nhau, hơn nữa, có thêm một trợ thủ đắc lực trong giới thương gia càng không phải là chuyện xấu." Cung lão gia nói một cách chắc chắn.

"Ba mẹ con cũng rất hạnh phúc mà." Cung Dạ Tiêu buồn bực phản bác.

Cung lão gia cau mày, thành khẩn chỉ bảo: "Bởi vì ba con không phải tranh đấu nên mới có thể chung sống bình yên với mẹ con. Còn con, con là người gánh vác cả nhà họ Cung, con biết con phải đối mặt với những gì không? Con còn hai người chú đang nhìn chăm chăm con như hổ đói nữa đó! Chưa nhắc đến còn biết bao con mắt như lang như hổ ngoài kia, Cung gia có thể đi được đến bước này, đều dựa vào việc chọn được người thừa kế chính xác, mới không để gia tộc suy yếu."

Cung Dạ Tiêu đương nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của Cung lão gia, tập đoàn Cung Thị có thể thịnh vượng suốt trăm năm nay, là bởi đã trao quyền lợi tiền tài vào tay người thừa kế chuẩn xác nhất. Giống như hai người chú của hắn, mưu đồ bất chính, lúc nào cũng chỉ một lòng muốn thôn tính tập đoàn, chỉ biết sống cho bản thân mình. Bởi vậy nên ông hắn mới đành phải đã văng hai đứa con này ra, chọn một đứa cháu đích tôn như hắn làm người thừa kế.

Chương 147: Cung lão gia lo việc

"Dạ Tiêu, đừng trách ông tàn nhẫn, cũng đừng trách ông vô tình, gia tộc của chúng ta giống như một đế quốc cổ đại vậy. Vì tranh đoạt ngôi vị cao nhất mà không từ thủ đoạn giết cha giết anh, hai người chú của con an phận đến già thì cũng coi như thôi, tuổi ta cũng đã cao, đã bước một chân vào quan tài rồi. Ta lo cho con, một khi ta già rồi, phía cha mẹ con lại không giúp nổi con, con chỉ có thể dựa vào chính mình thôi, mà mình con thì đối phó sao được với nhiều người như vậy chứ?." Bàn tay già nua của Cung lão gia nắm lấy tay hắn, tận tình khuyên bảo nhiều như vậy, đôi mắt cũng ánh lên vẻ trông đợi và mong chờ.

Cung Dạ Tiêu nhìn ông hắn, trong lòng nhất thời hỗn loạn, hắn vốn định nói gì đó nhưng lại nuốt xuống.

"Ông à, ông đừng lo lắng, công ty giao cho con thì ông cứ yên tâm." Cung Dạ Tiêu kiên định trả lời.

Cung lão gia gật đầu, vô cùng tín nhiệm nhìn hắn: "Giao cho con thì ông yên tâm rồi."

"Ông à, ông chỉ cần để ý giữ gìn sức khỏe là tốt rồi, còn mọi chuyện cứ để con xử lý." Cung Dạ Tiêu nói xong, nhìn thời gian một chút: "Công ty còn có một cuộc họp, con đi trước đây."

"Được, đi đi!" Cung lão gia để hắn rời đi.

Cung Dạ Tiêu vừa đi, quản gia liền ôm một tập tài liệu đến rồi đưa kính lão cho Cung lão gia: "Lão gia, ông thật sự không muốn nói cho thiếu gia biết sao?"

"Um! Lòng tự trọng của đứa bé này rất lớn, hơn nữa nó lại còn rất sĩ diện. Nếu như làm mỗi cho nó thì nó nhất định sẽ không chịu, hiện giờ, chỉ có thể để ta thay nó chọn một người vợ đủ tư cách thôi, chọn được rồi thì cứ để cô gái kia tự tìm đến nó đi! Bọn trẻ ý mà, càng gặp nhau một cách đặc biệt càng có tình cảm mãnh liệt."

Nói xong, ông ấy đeo kính lão lên, cầm lên tập tài liệu thứ nhất lên, vị quản gia đứng một bên nói: "Toàn bộ chỗ này là tư liệu của các thiên kim tiểu thư trong các gia tộc Đông Phương giàu có trên toàn thế giới mà tôi thu thập được, trong đó đã chọn ra mười cô gái, lão gia ông cứ chọn từ từ."

"Ông nói xem, ta chọn rồi thì liệu chúng sẽ thích Dạ Tiêu nhà ta chứ?"

"Lão gia à, ông chỉ cần chọn là được rồi, tôi thấy thiếu gia của chúng ta nhất định sẽ khiến bọn họ thích cậu ấy."

"Cũng phải, cháu ta vừa ưu tú vừa anh tuấn, có thể không thích được sao?" Cung lão gia tự tin nói xong, liền cầm tập tài liệu lên chọn.

Khoảng bốn rưỡi chiều, vừa hay Cung Dạ Tiêu phải đi vòng qua trường học nên hắn đón Tiểu Trạch đến công ty luôn, hắn lùi một cuộc họp xuống năm giờ, trong lúc họp, hắn cũng để Tiểu Trạch vào phòng họp, cho nó ngồi một mình một ghế để nó tự chơi.

Trình Ly Nguyệt nhận được điện thoại của Nhan Dương nói rằng Tiểu Trạch đã được đón về rồi nên cũng yên tâm.

Linda hết sức hài lòng về hai bản bản phác họa cô nộp, giờ hai ngón tay cái về phía cô: "Ly Nguyệt, chị biết em sẽ không khiến chị thất vọng mà. Có điều, đơn hàng của công ty càng ngày càng nhiều, chị sẽ chia một ít cho người khác thiết kế, em cố lên, tiền lương của tháng này chị sẽ tặng cho cô gấp đôi."

Trình Ly Nguyệt vừa nghe thấy được tăng lương, mắt liền sáng lên: "Thật sao?"

"Thật, lúc lương về tới thì cô sẽ biết thôi." Trình Ly Nguyệt không khỏi than khổ một tiếng, chống tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn nói: "Ôi, tiền mà chúng ta liều sống liều chết kiếm cả một năm cũng chỉ đủ trả một bữa sáng cho người giàu thôi."

"Ai ăn bữa sáng đắt như vậy?" Linda tò mò hỏi.

"Còn có thể là ai chứ? Cung Dạ Tiêu." Trình Ly Nguyệt hừ nói.

"Người ta là phú hào siêu cấp, em đừng oán trách nữa. Đây! Em sống cùng hắn, cố gắng tiêu tiền của hắn, còn giữ tiền của mình lại." Linda chỉ điểm cho cô.

"Em muốn tiêu ấy hả? Em không mời nổi anh ta lấy một bữa sáng, em chỉ mua được mấy món ăn bình thường thôi." Trình Ly Nguyệt có chút ừ ừ.

"Được rồi, tiền lương ở công ty của em cũng được coi là nhiều rồi, không sánh được với người giàu nhưng vẫn tốt hơn những người bình thường mà."

Linda vỗ vỗ bả vai cô: "Chừng nào em được gả cho Cung Dạ Tiêu thì em sẽ một bước lên tiên luôn."

Trình Ly Nguyệt chột gật mình rồi run lên một chút. Nếu là trước đây thì nhất định cô sẽ thẳng thừng phản bác, khẳng định không lấy chồng. Nhưng hiện giờ, lời vừa tới miệng thì liền bị nuốt xuống.

Không thể tiếp tục bài xích cái vấn đề lấy chồng này như vậy được, thực ra Trình Ly Nguyệt cũng từng nghĩ tới rồi, nếu có thể cho Tiểu Trạch một gia đình trọn vẹn hạnh phúc thì có gì không tốt chứ? Chỉ cần Cung Dạ Tiêu đồng ý lấy thôi, mà lần trước hắn cũng từng nhắc tới rồi, chỉ cần cô nguyện gả cho hắn thì hắn nguyện lấy cô.

Cô lắc lắc đầu, cảm thấy bây giờ nghĩ tới chuyện này hình như hơi sớm.

"Linda, tại sao chị không lấy chồng?"

"Chị muốn hưởng thụ cuộc sống độc thân, tự do, không chịu ràng buộc." Linda cười nói.

Thật ra Trình Ly Nguyệt cũng hiểu cô, con trai của Linda đã lớn rồi, hơn nữa bước vào độ tuổi bốn mươi, nhân duyên tốt, bạn bè nhiều, chẳng ngày nào cô đơn, cứ chơi như vậy tới già cũng là một kiểu lựa chọn.

Mỗi người đều có lựa chọn cho riêng mình, người ngoài không có quyền can thiệp, mà cũng can thiệp không nổi.

Năm rưỡi, lại nhận được điện thoại của Nhan Dương: "Trình tiểu thư, Cung tổng bảo cô ra công chờ, vệ sĩ của ngài ấy sẽ đến đón cô đi ăn cơm?"

"Anh ấy đâu?"

"Cậu ấy vẫn còn đang họp."

"Con tôi đâu?"

"Tiểu thiếu gia đang chơi trong phòng họp."

Trình Ly Nguyệt nghe xong, không khỏi buồn cười, Cung Dạ Tiêu đang định bồi dưỡng con trai có kế thừa công ty của hắn sao? Tiểu Trạch mới ba tuổi rưỡi, có quá sớm không?

Thẩm gia.

Thẩm Quân Dao cùng mẹ đưa một nhóm phụ nhân giàu có về nhà chơi mạt chược, Thẩm Quân Dao vận may tốt, thay mẹ có kiếm một khoản lớn, số tiền cũng sắp hơn trăm vạn rồi.

Canh bạc của mấy phụ nhân nhà giàu, người bình thường không chơi nổi.

Thẩm gia lại có được số vốn liếng này.

Bà Thẩm vừa về nhà mới có thời gian hỏi con gái: "Không phải khi này chơi rất vui về sao? Sao vừa về nhà mặt lại ủ rũ rồi?"

Khi này ở trên bàn mạt chược Thẩm Quân Dao quả thực nở mày nở mặt nên quên luôn lý do đến tìm mẹ mình, nhưng lúc này, cô ném cái túi xuống, gương mặt hờn giận nổi cáu nói: "Có người bảo con phiền chết được."

"Ai dám đắc tội với con gái yêu của mẹ?" Bà Thẩm liền tiến lên hỏi.

"Trình Ly Nguyệt vợ trước của Lục Tuấn Hiên, cô ta quay lại rồi."

"Sao cơ? Con đàn bà bị quét ra khỏi cửa kia lại về rồi sao?"

Khuôn mặt bà Thẩm tràn đầy khinh bỉ, giọng nói cũng cực kì coi thường.

Thẩm Quân Dao liền oan ức nói: "Là do cô ta, cô ta vừa về thì đã quyến rũ Tuấn Hiên, tim của Tuấn Hiên bị cô ta câu đi rồi, lại còn dám làm nhục con đủ kiểu nữa."

"Cái gì? Cô lại dám làm như vậy? Cô ta vẫn còn bán linh quyến rũ Tuấn Hiên sao?" Bà Thẩm quả thực nghĩ không thông.

Một người phụ nữ chỉ có hai bàn tay trắng của năm xưa, giờ trở về, không phải cũng chỉ có hai bàn tay trắng thôi sao? Có thể phát tài kiểu gì chứ?

Thẩm Quân Dao có chút tức giận nói: "Mẹ, là mẹ không biết rồi, có hiện trở thành nhà thiết kế trang sức rồi, cũng có chút năng lực, hơn nữa còn sinh một đứa con riêng."

"Cái loại đàn bà này, Tuấn Hiên làm gì còn phản ứng với cô ta chứ?" Bà Thẩm cảm thấy con rể sẽ cảm thấy chương mắt mới đúng.

"Nhưng vấn đề chính là, Tuấn Hiên còn chủ động liên hệ với cô ta, còn mời cô ta ăn cơm, mẹ không biết trước mặt con cô ta kiêu ngạo đến nhường nào"

đầu. Con mới đi tìm cô ta thôi, cô ta vừa quay người đi đã mách lẻo luôn với Tuấn Hiền rồi." Thẩm Quân Dao nói xong, cô cũng không làm bộ trước mặt mẹ mình nữa, cứ thế trút hết những oan ức và oán hận trong lòng ra ngoài.

Bà Thẩm đau lòng ôm cô, an ủi: "Dao Dao, đừng lo lắng, để mẹ xử lý cô ta."

"Mẹ, mẹ muốn làm thế nào?"

"Mẹ có cách của mẹ."

=====

End chương 147

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Trước tiên không đụng vào em

Gần tối.

Nhà hàng năm sao.

Trình Ly Nguyệt cất bước đi vào, cô được người phục vụ dẫn đến một phòng ăn đã đặt trước, Cung Dạ Tiêu và Tiểu Trạch vẫn chưa tới, Trình Ly Nguyệt ngồi vào chiếc bàn ăn sang trọng chọt ngón người. Cô không phải là người có tiền, vì vậy những nơi mà người có tiền thường đến luôn khiến cô có chút thiếu tự nhiên.

"Tiểu thư, xin hỏi hiện tại cô có muốn chọn món không ạ?"

"Không cần, cho tôi trước một ly trà là được, cảm ơn." Trình Ly Nguyệt lắc đầu, chắc chắn bữa này là Cung Dạ Tiêu mời rồi, cứ chờ hắn đến rồi tính.

Người phục vụ mang nước lên cho cô, Trình Ly Nguyệt liền nâng ly nước lên rồi đứng trước cửa sổ lộng lẫy, nhìn những ngọn đèn neon ngoài cửa sổ đang lần lượt sáng lên, tô sắc cho cả thành phố, tâm tình có hoàn toàn thả lỏng, cũng để lộ ra một tia mơ màng. Trong thành phố này, còn ai có chấp đi qua bóng đêm như cô nữa không?

Hình như tất cả mọi người đều vì vui vẻ mà luôn mượn cớ, hưởng thụ cuộc sống một cách tùy ý. Thực ra cho dù lần này Cung Dạ Tiêu có giúp ba cô tìm ra chân tướng hay không, thì hàng phòng bị trong trái tim cô cũng bắt đầu có vết nứt rồi, bởi vì mị lực của người đàn ông này quá lớn, có quả thực không chống cự nổi.

Vì vậy, dù hắn có giúp cha cô hay không, cô nghĩ, sớm muộn gì hàng phòng bị này cũng sẽ bị hắn công phá. Hôm nay, cô sẽ làm một cuộc giao dịch với hắn, tương lai dù có xảy ra chuyện gì thì cô đều có thể chủ động rút lui, có nợ có trả, vẫn là nên nhận ít một chút thì hơn.

Trình Ly Nguyệt không khỏi cười khổ một tiếng, đúng là vấp ngã một lần nên khôn hơn một chút, cô vẫn không muốn có bất cứ quan hệ gì với người đàn ông này, cô đã nghĩ xong đường lui cho mình rồi.

Đúng lúc này, cánh cửa phía sau vang lên tiếng gõ cửa rồi bị đẩy ra, Cung Dạ Tiêu dắt tay tiểu Trạch bước vào, trái tim Trình Ly Nguyệt bỗng rung động, sức hấp dẫn lan tỏa toàn thân của người đàn ông này giống như một loại thuốc độc vậy, sẽ từ từ xâm chiếm vào từng tế bào trên cơ thể, cuối cùng khiến người ta hoàn toàn nghiêng ngả vì hắn.

Cung Dạ Tiêu mặc một bộ vest đen, người cao chân dài, dáng người đúng tiêu chuẩn của người mẫu, mà điều khiến người ta động lòng hơn đó chính là khuôn mặt hắn, hoàn mỹ không góc chết, còn đôi mắt hắn chính là một đám sâu khó nhìn thấu nhất trên đời này, chỉ cần ngắm nhìn một chút thôi là có thể chìm đắm trong đó bất cứ khi nào.

Cung Dạ Tiêu nhìn phía trước cửa sổ, thấy người phụ nữ tay bụng ly trà đang say sưa nhìn hắn tới mức ngây ngốc, môi mông cong lên: "Sao vậy?"

"Mami, sao mami cứ nhìn daddy vậy? Có phải mẹ yêu daddy rồi không?" Tiểu Trạch lớn tiếng hỏi.

Trình Ly Nguyệt vội hốt hoảng rời ánh mắt, cô trừng mắt liếc cậu nhóc kia: "Trẻ con thì hiểu gì chứ?"

Cung Dạ Tiêu thấy sự thiếu tự tin nơi đáy mắt cô thì trong lòng vui mừng khôn xiết, thực ra trong lòng hắn cũng đã lường được rằng, người phụ nữ này đã bắt đầu không đề phòng hắn rồi. Chỉ cần hắn kiên trì thêm chút nữa, điều tra ra chuyện của cha cô, vậy thì không sớm thì muộn cô cũng sẽ mất kiểm soát mà yêu hắn.

Điều này đến sớm hơn rất nhiều so với thời gian mà hắn dự tính, coi như bọn họ gặp nhau mới có một tháng vài ngày mà người phụ nữ này đã nghiêng

ngã trước sức hấp dẫn của hân rồi.

"Chọn món chưa?" Cung Dạ Tiêu ngồi vào vị trí một cách tao nhã rồi hỏi.

"Vẫn chưa!" Trình Ly Nguyệt lắc đầu.

"Em chọn đi! Tôi không biết Tiểu Trạch thích ăn gì." Cung Dạ Tiêu nói xong, lại bổ sung thêm một câu: "Cứ tùy ý chọn món trên thực đơn, không cần nhìn giá."

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt hơi ửng đỏ, trong mắt hân, hình như cô đã trở thành một thương hiệu keo kiệt.

"Vậy tôi không khách sáo nữa." Trình Ly Nguyệt nhú mày, cô sẽ hoang phí cho hân xem.

Cung Dạ Tiêu "khì" một tiếng trầm thấp rồi bật cười: "Em cứ tự nhiên."

Tiểu Trạch lập tức quán lấy Trình Ly Nguyệt, đôi mắt to lộ vẻ mong chờ: "Mami, có thể cho con chọn một phần kem được không? Xin mami đó."

Trình Ly Nguyệt nhìn đôi mắt nhỏ mong chờ như cún con của nó, không khỏi mỉm cười: "Được, chọn cho con một phần, ngồi ngoan đi."

"Vâng, con yêu mami nhất!" Nói xong, Tiểu Trạch có chút hài lòng ngồi ngoan ngoãn chờ kem.

Cung Dạ Tiêu mỉm cười khi nhìn thấy cảnh này, trong mắt ánh lên vẻ cưng chiều.

Trình Ly Nguyệt chọn cho cô một phần bò bít tết, cho Tiểu Trạch một phần cháo rồi đưa cho Cung Dạ Tiêu.

Cung Dạ Tiêu cũng chọn bò bít - tết, còn chọn thêm vài món điểm tâm nữa.

Trong thời gian chờ thức ăn, Tiểu Trạch không chịu ngồi yên, nó trèo lên số pha bên cạnh chơi đùa, Cung Dạ Tiêu lại nhìn người phụ nữ đối diện bằng ánh mắt thâm sâu khó lường: "Em mua quà sinh nhật chưa? Nếu chưa mua thì ăn cơm xong tôi dẫn em đi mua."

"Mua rồi, ba chiếc." Trình Ly Nguyệt vội trả lời.

"Hừ! Không nhằm kích thước chứ?"

"Lớn nhất, được chưa?" Trình Ly Nguyệt có chút xấu hổ hỏi.

"Có lớn hay không, em không cảm nhận được sao?" Người đàn ông nhú mày cười ám muội.

Trình Ly Nguyệt sắp phát điên rồi, người đàn ông này lại dám đem chuyện to nhỏ của hân lên bàn ăn thảo luận, thích hợp sao?

Cô quay mặt, cố ý giả ngơ: "Sao tôi biết chứ?"

"Nếu như em muốn, chúng ta có thể thử một lần." Cung Dạ Tiêu cười đến đáng giận.

Trình Ly Nguyệt lập tức làm một động tác tay, ý bảo dừng lại: "Đừng nói nữa, tiếp tục nói nữa tôi nuốt không trôi."

Đúng lúc này người phục vụ bưng ly kem của Tiểu Trạch lên, cậu nhóc lập tức tiến đến để chuẩn bị bưng đi, Trình Ly Nguyệt vội ăn của nó hai miếng lớn, thấy vậy nó lập tức bưng đến bên số pha.

Trình Ly Nguyệt ăn một miếng quá lớn, lạnh tới buốt họng, trên miệng còn dính một chút kem màu sữa, Cung Dạ Tiêu nhìn cô muốn cười, hân chỉ chỉ vào khóe miệng cô: "Chỗ này, vẫn còn."

Theo lẽ thường, người ta sẽ cầm giấy lên lau, nhưng trong lúc hoảng loạn Trình Ly Nguyệt vội liếm một cái, điều này trực tiếp công kích trái tim của người đàn ông phía đối diện, thật đáng chết, người phụ nữ này cố ý dụ hân sao?

Trình Ly Nguyệt lại rút một tờ giấy lên lau, lúc ngược mắt lên thì bất gặp ánh mắt đầy nguy hiểm, nóng rực đang nhìn cô chăm chăm của người đàn ông phía đối diện. Cô vội tránh né, đưa mắt nhìn về phía Tiểu Trạch, nhìn chăm chăm Tiểu Trạch tỏ ý bảo nó không được ăn quá nhiều.

Còn trong đầu Cung Dạ Tiêu, cái hình ảnh liếm mép khi này của cô khiến toàn thân hân căng thẳng vài phần, kìm nén có chút khó chịu.

Ngay sau đó, phần bò bít tết của hai người họ được dọn lên, Tiểu Trạch cũng quay lại bàn ăn ngoan ngoãn ăn cháo, Trình Ly Nguyệt cũng cắt một miếng bít - tết nhỏ cho nó ăn, cậu nhóc ăn rất vui vẻ.

Ăn xong bữa cơm, là đến giờ tắm rửa, Cung Dạ Tiêu dẫn họ về thẳng nhà, bọn họ cũng không lưu luyến những con người của chốn phồn hoa bên ngoài. Cung Dạ Tiêu càng không thích ngoại trừ tiệc tùng xã giao, mà với thân phận của hân, hân đã không còn cần phải nịnh nọt bất cứ kẻ nào nữa rồi.

Về đến nhà, Trình Ly Nguyệt ăn rất no, cậu nhóc Tiểu Trạch cũng không cần cô tắm cho nó vì vậy cô vui vẻ an nhân về phòng thiết kế bản phác họa, cô muốn tranh thủ thiết kế được nhiều bản và kiếm nhiều tiền thưởng.

Về một hồi, cô đi xem Tiểu Trạch đã tắm xong chưa? Liền nghe thấy Cung Dạ Tiêu đang kể chuyện ở trong phòng nó, có không muốn làm phiền nên liền lặng lẽ quay về phòng.

Nói như vậy, đêm nay cậu nhóc kia sẽ ngủ trong phòng nó, vậy còn... Cung Dạ Tiêu chắc hẳn sẽ không đến làm loạn đâu nhỉ!

Khoảng mười giờ, cửa phòng có bị đẩy ra, Trình Ly Nguyệt vội căng thẳng quay đầu lại, Cung Dạ Tiêu mặc một bộ áo ngủ bằng tơ tằm màu đen đang đứng ở cửa phòng, tay khoanh trước ngực, người dựa vào cửa: "Còn chưa ngủ sao?"

"Tôi còn phải làm việc." Trình Ly Nguyệt đáp một tiếng.

Cung Dạ Tiêu nhìn về mặt căng thẳng của cô, không khỏi hí hóp mắt: "Em yên tâm, tôi đồng ý với em, chờ điều tra rõ việc của cha em thì tôi mới muốn em"

====
End chương 148

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Hôn môi rồi sao?

Mặt Trình Ly Nguyệt vẫn ửng đỏ, nói cho cùng giữa hai người họ chắc chắn sẽ phát sinh ra chuyện kia, chỉ là sớm hay muộn thôi.

"Lại đây, hôn chúc ngủ ngon tôi nào." Cung Dạ Tiêu trầm thấp ra lệnh, chuyện này vẫn còn trong thời gian có hiệu lực nên hẳn phải sử dụng quyền lợi của hắn.

Trong khoảng thời gian này, Trình Ly Nguyệt gần như quên chuyện này rồi, nhưng hình như đúng là vẫn chưa hết hiệu lực thật.

Cô chỉ đành đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, hắn vẫn quá cao như vậy, cô lại không mang giày cao gót nên chỉ cao tới cổ hắn thôi.

Trình Ly Nguyệt đang muốn bảo hắn cúi thấp đầu xuống một chút, nhưng nào ngờ ánh mắt của ai đó đã tràn đầy ý cười, bàn tay hắn nâng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rồi áp sát khuôn mặt tuần tú của hắn vào.

Trình Ly Nguyệt lập tức căng thẳng nhắm mắt lại, chờ đợi nụ hôn của hắn rơi xuống.

Thế nhưng, mãi vẫn không thấy gì, cô không khỏi mở mắt ra, lúc mở mắt bất gặp luôn đôi mắt đầy vui vẻ đang nhìn cô rồi suy nghĩ gì đó của hắn.

"Thế nào? Bắt đầu đang mong đợi nụ hôn của tôi rồi sao?" Cung Dạ Tiêu khàn khàn hỏi.

Trình Ly Nguyệt lúng túng, có chút tức giận hỏi: "Có muốn hôn hay không?"

"Muốn..." Ngữ điệu của hắn cực kì trầm, môi mỏng triển miên đặt lên môi cô, ôn nhu mút vào, thân thể Trình Ly Nguyệt như có một dòng điện chạy qua, bị hôn đến run rẩy.

Một cái hôn mà kéo dài hơn khoảng hai phút, Cung Dạ Tiêu mới buông cô ra, sau đó hắn búng lên trán cô một cái: "Được rồi, đừng làm việc quá muộn, nghỉ ngơi sớm đi."

"Chờ một chút, quà của anh." Nói xong, Trình Ly Nguyệt đưa túi quần sịp cho hắn.

"Cám ơn, tôi sẽ mặc vào ngày đầu tiên." Cung Dạ Tiêu cười ám muội.

Trình Ly Nguyệt không kìm chế được liền đỏ ửng mặt, đợi hắn đi rồi, cô mới lấy lại được chút tinh thần, đóng cửa lại, quay về bàn làm việc, cô làm gì còn tâm trạng làm việc chứ? Đầu cô bị nụ hôn khi nãy của hắn phong tỏa rồi.

Nhưng khoảng mười phút sau, có cố gắng ép bản thân mình bình tĩnh lại để tiếp tục về bản phác họa, làm việc một mạch đến 12 giờ đêm, cô mới mệt đến mức bò lên giường nghỉ.

Một ngày mới, lại bắt đầu vào sáng sớm.

Mỗi ngày đều có ý nghĩa là bắt đầu cho những khởi đầu mới.

Trình Ly Nguyệt vươn người một cái, liền rời giường đi thăm con trai, tiểu Trạch trời sinh ăn ngoan ngủ kỹ, thân thể khỏe mạnh, rất ít khi bị ốm, chắc là do

được thừa hưởng gen trội.

Trình Ly Nguyệt giúp nó rửa mặt thay quần áo, hiện tại Tiểu Trạch phải đi học nhưng thực ra là vô lo vô nghĩ, không phải học điều gì cụ thể. Mà Tiểu Trạch vẫn còn nhỏ, bồi dưỡng đạo đức tư tưởng mới là bước đầu tiên.

Đưa Tiểu Trạch đến trường, Cung Dạ Tiêu còn mời cô ăn sáng. Sau khi ăn xong, Trình Ly Nguyệt vội lấy ra mấy bản phác họa đã vẽ tối qua, tâm trạng khá nhẹ nhõm. Cô đến phòng làm việc của Linda, đặt bảo thảo xuống, lúc đi ra cô liền thấy Linda đang dẫn một người phụ nữ giàu sang bước tới.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, cảm thấy có chút quen mặt, lại nhìn thêm lần nữa, có không khỏi ngẩn người, đây không phải là mẹ của Thẩm Quân Dao sao? Sao bà ta lại đến đây?

Nhưng Linda không biết, nở nụ cười đón chào nói: "Thẩm phu nhân, cảm ơn bà đã lựa chọn công ty chúng tôi, không biết bà có yêu cầu gì đặc biệt không?"

"Tôi nghe nói nơi này của các cô có một nhà thiết kế tên Trình Ly Nguyệt, tôi muốn mời cô ấy thiết kế cho tôi." Đôi mắt bà Thẩm đông đưa thì nhìn thấy Trình Ly Nguyệt ở phía trước, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Quả nhiên, sau bốn năm không gặp, Trình Ly Nguyệt thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Lynda cũng nhìn thấy cô, liền nghênh đón: "Ly Nguyệt, có khách quý tìm cô."

"Mời vị phu nhân đây đến phòng làm việc của tôi nói chuyện!" Trình Ly Nguyệt không hào hứng nói, có thâm nghĩ, mẹ của Thẩm Quân Dao tuyệt đối không đến để đặt đơn hàng.

"Ồ! Vị này là nhà thiết kế Trình Ly Nguyệt sao? Nhìn người cũng không có bản lĩnh gì lớn lắm mà tính cách lại kiêu căng như vậy, lẽ nào cô không biết khách hàng là thượng đế sao?" Bộ mặt thật của bà Thẩm lập tức lộ ra, hôm nay chắc chắn bà ta đến đây để gây chuyện.

Linda ngăn ra, vội hoà giải nói: "Thẩm phu nhân, bà hiểu lầm rồi, thiết kế Trình của chúng tôi không hề có ý tranh luận với bà."

"Linda, vị phu nhân này chính là mẹ của Thẩm Quân Dao phu nhân." Trình Ly Nguyệt nói với Lynda để tránh cô không hay biết gì.

Linda vừa nghe xong thì chột ngẩn người, nếu như mẹ của Thẩm Quân Dao tìm Trình Ly Nguyệt thì chắc chắn không có ý gì tốt rồi!

"Ồ! Cô còn trẻ nên không biết tôn trọng người khác đúng không? Ăn nói kiểu gì vậy? Chẳng qua chỉ là một nhà thiết kế nhỏ bé mà lại dám coi thường người khác như vậy."

"Thẩm phu nhân, xin hỏi bà đến đây là có việc cần làm phải không?" Trình Ly Nguyệt cứng rắn đã kích thích thần bà ta.

"Đương nhiên là tìm có để thiết kế trang sức rồi."

"Được, xin hỏi bà có yêu cầu gì không?"

"Tôi có thể có yêu cầu gì chứ? Nếu như tôi có thể thiết kế thì tìm cô làm gì?" Bà Thẩm cười lạnh một tiếng rồi lại nói với Trình Ly Nguyệt:

"Tôi cho có mười ngày, cô phải thiết kế mười bản phác họa cho tôi chọn."

"Thẩm phu nhân, có lẽ bà không biết thiết kế bản phác họa là một việc khá phức tạp, mười ngày e rằng không thể vẽ ra nhiều bản phác họa như vậy." Linda cười giải thích.

"Tôi muốn mười bản phác họa."

"Vậy được rồi! Mời Thẩm phu nhân giao tiền đặt cọc! Mười ngày sau tôi sẽ đưa cho bà mười bản phác thảo, mỗi bản phác thảo của tôi đều phải đặt cọc năm mươi vạn." Trình Ly Nguyệt bình tĩnh nói.

"Cái gì? Tiền đặt cọc?"

"Đúng vậy, nếu không tôi không thể phí công tốn sức vẽ bản thảo được, mà đến lúc đó bà cũng không thể nhận được!"

"Đặt cọc sau được không?"

Linda đứng một bên lập tức cười nói: "Căn cứ theo hợp đồng, nếu như bà chọn nhà thiết kế của chúng tôi thì phải trả toàn bộ tiền đặt cọc, đến lúc đó chúng tôi sẽ trả lại bà một nửa số tiền đặt cọc."

Sắc mặt của bà Thẩm lập tức thay đổi, nếu nói như vậy thì bà phải trả cho công ty này hai mươi năm vạn sao? Bà cười lạnh: "Các người đang cướp tiền sao? Công ty này làm ăn kiểu gì vậy?"

"Nếu như Thẩm phu nhân thấy không hợp lý, thì còn có rất nhiều công ty thiết kế khác đang đợi bà, còn công ty chúng tôi thì bắt buộc phải có điều kiện này." Trình Ly Nguyệt kiên quyết nói.

Hôm nay Thẩm phu nhân đến là để làm khó Trình Ly Nguyệt, thật không ngờ Trình Ly Nguyệt lại có cách để đáp trả, bà ấy chỉ đành nói: "Được rồi!

Trình Ly Nguyệt, lần này tôi đến là để tìm cô đó, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Trình Ly Nguyệt nhủ mảy: "Tôi không rảnh, mời Thẩm phu nhân về đi!"

"Cô quyền rũ chồng của con gái tôi, chuyện này nên tính thế nào đây?" Giọng nói của Thẩm phu nhân vang vọng cả phòng làm việc.

Trình Ly Nguyệt đang chuẩn bị đi ra khỏi phòng làm việc thì chợt dừng lại, cô quay đầu lại nhìn chằm chằm bà Thẩm với ánh mắt lạnh lùng: "Bà đừng nói linh tinh."

Thẩm phu nhân lập tức cao giọng quát: "Tôi nói linh tinh cái gì? Cô dám quyền rũ chồng trước, còn sợ tôi nói linh tinh sao? Hay là cô muốn tôi kể chuyện xấu hổ năm đó của cô cho mọi người cùng nghe?"

Tin tức này sẽ khiến phòng làm việc nổ tung mất, mà Trình Ly Nguyệt vừa mới được điều từ trụ sở chính xuống công ty mới, hơn nửa số nhân viên ở đây không quen biết cô, nhưng chuyện tình của cô và Cung Dạ Tiêu luôn khiến họ ngao ngán. Lúc này, lại tuôn ra tin cô đã kết hôn? Lại còn quyền rũ chồng cũ? Còn cả chuyện sai lầm của năm đó nữa? Những thông tin này quả thực quá khủng khiếp rồi.

Gương mặt Trình Ly Nguyệt hơi đỏ lên, bà Thẩm nhìn cô với ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý: "Sao nào? Sợ rồi? Sợ đồng nghiệp trong công ty cô biết cô đã làm ra những chuyện kinh khủng gì rồi sao?"

"Thẩm phu nhân, nếu như bà đến chỉ để bêu xấu nhân viên của công ty tôi thì tôi có thể mới bảo vệ lên dẫn bà ra khỏi đây." Linda trầm mặt nói.

=====

End chương 151

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Trình Ly Nguyệt bị sỉ nhục

Đầu óc Trình Ly Nguyệt bỗng trống rỗng, theo đó sắc mặt cô cũng trùng xuống, chuyện năm đó đối với cô là một quãng thời gian đầy hổ thẹn, nếu bị lộ ra, trong lòng cô sẽ rất khó chịu.

"Thẩm phu nhân, nếu hôm nay bà chỉ đến đây để gây loạn thì mời bà về cho." Trình Ly Nguyệt không nhìn được nữa, mà chó điên cắn cô, cô không nhất thiết phải trở thành chó điên để cắn lại.

"Nếu hôm nay cô không cho tôi một câu trả lời hợp lý thì tôi không đi, tôi cứ ngồi ở đây đây, tôi sẽ kể ngọn ngành chuyện quá khứ bẩn thỉu của cô, khiến cô không còn mặt mũi nào ở lại cái công ty này nữa." Thẩm phu nhân hung dữ nói.

Trình Ly Nguyệt vừa mới bước thêm vài bước thì cơ thể bỗng cứng đờ, cô nói với Linda ở phía đối diện: "Linda, phiền phức quá, gọi bảo vệ đi."

"Mấy người ai dám đuổi tôi đi, tôi chính là khách của mấy người đó. Bất cứ khi nào tôi cũng có thể đặt hàng với công ty mấy người, tôi còn có thể lập tức rút mấy trăm vạn ra." Thẩm phu nhân liền dùng thân phận khách quý để đe dọa Linda.

Linda làm quản lý nên trong lúc này, đã cười lên lưng cộp rồi thì khó xuống.

Trình Ly Nguyệt cũng không muốn làm khó cô, chỉ đành nói với Thẩm phu nhân: "Có chuyện gì thì đi cùng tôi vào phòng họp nói chuyện."

Thẩm phu nhân liền cười lạnh một tiếng, đắc ý nói: "Thế nào? Sợ tôi bêu rếu chuyện bê bối của cô rồi sao?"

"Không phải, chẳng qua tôi thấy giọng bà quá to, ồn đến mức khiến đồng nghiệp trong công ty không làm việc được. Với lại, đây không phải cái chợ, cũng không phải nơi để mấy mẹ đàn bà chanh chua hoành hành." Trình Ly Nguyệt lạnh lùng đáp lại.

Sắc mặt Thẩm phu nhân liền trở nên khó coi: "Cô mắng ai là mẹ đàn bà chanh chua?"

Trình Ly Nguyệt đi về phía phòng họp, sau lưng, Thẩm phu nhân vẫn không ngừng mắng xối xả: "Cô nói ai? Cô là cái loại vô văn hóa, có người sinh nhưng không có người dạy..."

Trình Ly Nguyệt đi phía trước, bỗng nghe thấy câu này thì chợt quay đầu lại một cách lạnh lùng, có nhìn chằm chằm bà Thẩm: "Bà câm miệng lại cho tôi, bà thử nói thêm câu nữa xem."

Thẩm phu nhân chợt giật mình, nhưng lúc này, bà biết làm như thể có thể công kích có nên liền vênh mặt lên: "Sao tôi không dám nói chứ? Tôi cứ nói cô có người sinh nhưng không có người dạy đây. Cả nhà cô đều chết hết rồi, nghe nói mẹ cô còn bỏ rơi cô từ nhỏ nữa..."

Trình Ly Nguyệt nắm tay thật chặt, giận đến tái xanh mặt, sự phẫn nộ tràn ngập trong lòng cô, nước mắt đã cố nén nhưng vẫn rơi xuống, có tức giận quát một tiếng: "Bà câm miệng!"

"Tôi cứ nói đây, mọi người nhìn đi, đây chính là nhà thiết kế của mấy người, một con người bị bỏ rơi từ bé, lớn lên còn trở thành hồ ly tinh khắc cha, bốn năm trước còn bị con rết tôi bắt tại trận đang gian dâm với người đàn ông khác trong khách sạn." Thẩm phu nhân càng nói càng hăng, giọng nói lại lớn nên mọi xó xỉnh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Linda tức giận đến cực điểm liền gọi bảo vệ tới, hai người bảo vệ xông vào, muốn tiến đến đưa Thẩm phu nhân ra ngoài, Thẩm phu nhân liền tức giận nói: "Các người ai dám động vào tôi một cái, tôi sẽ khiến các người ăn không ngon ngủ không yên."

Linda nói với bảo vệ: "Kéo bà ta ra ngoài, mọi chuyện tôi sẽ chịu trách nhiệm"

"Cô...cô cứ chờ đó, tôi lập tức nói với ông chủ có sa thải cô, cô sẽ phải cúp khỏi cái công ty này cùng với Trình Ly Nguyệt." Thẩm phu nhân bị nhân viên bảo vệ cường chế kéo ra ngoài, chỉ nghe thấy tiếng mắng không ngớt của bà ta vọng lại, rất nhanh sau đó liền biến mất.

Trình Ly Nguyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, nước mắt tuôn rơi, toàn thân tỏa ra hơi thở tức giận.

Linda tiến đến gần cô, quát mấy nhân viên ưa chuyện bao đồng một tiếng: "Không muốn làm việc nữa phải không?"

Nói xong, cô ôm Trình Ly Nguyệt về phòng họp. Trong lòng Trình Ly Nguyệt quả thực rất muốn giết chết bà Thẩm, nếu như trong tay cô có một con dao thì có nhất định sẽ không nề tình mà đâm bà ta, đâm chết luôn mẹ đàn bà đánh đá đó.

Trình Ly Nguyệt ngồi trong phòng họp, Linda rút vài tờ khăn giấy ra đưa cho cô, an ủi nói: "Ly Nguyệt à, đừng khóc, khóc vì mấy câu nói của loại người đó thực không đáng, bà ta mới là thứ vô văn hóa."

Trình Ly Nguyệt khóc thút thít một tiếng, uất hận nói: "Nhất định là Thẩm Quân Dao bảo bà ta tới."

"Cái này còn phải nghi ngờ nữa sao? Chỉ là lần này để em chịu nhiều ảm ức như vậy, chị cũng hết cách ngăn cản bà ta."

"Không sao, em không để ý mấy lời đó đâu." Trình Ly Nguyệt lau nước mắt, giả bộ làm ra vẻ kiên cường.

Nhưng Linda biết, trong lòng cô cha mẹ vô cùng quan trọng, có tuyệt đối không cho phép người ngoài lời ra để nói này nói nọ. Giờ phút này, mặc dù cô tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng cô nhất định đang đau đớn đến rỉ máu.

"Ly Nguyệt, nếu như hôm nay em muốn xin nghỉ thì chị phê chuẩn cho em." Linda dịu dàng lên tiếng.

"Không cần xin nghỉ, em không bị ảnh hưởng gì đâu." Trình Ly Nguyệt nói xong liền đứng dậy rồi tiếp tục nói: "Em quay về phòng làm việc đây."

Linda cùng đi theo cô ra ngoài, lúc có bước vào phòng làm việc của mình, giọng nói của Linda chợt vang lên ở đại sảnh: "Trong công ty không được phép bàn tán sau lưng đồng nghiệp, một khi bị phát hiện sẽ bị đuổi việc ngay lập tức."

Ngồi ở trong phòng làm việc, Trình Ly Nguyệt cảm kích Linda đã làm những việc này thay cô, trong lòng chợt ảm áp.

Tuy rằng Linda dùng thân phận để nén chuyện này xuống, nhưng các góc nhỏ trong phòng làm việc vẫn có khá nhiều đồng nghiệp nữ bàn tán. Nhưng bọn họ không dám nói trước mặt Trình Ly Nguyệt, mà những đồng nghiệp trong phòng làm việc không hề đơn giản nên mấy chuyện đâm đá lẫn nhau như thế này cũng không hề ít.

Trình Ly Nguyệt vừa đến đã trở thành nhà thiết kế hàng đầu, đa phần khách quý đều chỉ định muốn bản thảo của cô, tiền thưởng và phần trăm của cô đều khiến rất nhiều đồng nghiệp vàng mắt.

Lúc Đường Duy Duy mang tài liệu vào, có chút không thuận mắt, hơi tức giận nói với Trình Ly Nguyệt: "Chị Ly Nguyệt, miệng lưỡi của mấy người đó rất khiếm khuyết, chị tuyệt đối đừng để ý."

"Duy Duy, cảm ơn em, chị không sao, cứ mặc họ nói đi!" Trình Ly Nguyệt cảm kích mỉm cười.

Sau khi Đường Duy Duy đi, điện thoại của cô reo lên, cô cầm lên xem thì thấy ba chữ Cung Dạ Tiêu xuất hiện trên màn hình, sống mũi không khỏi cay xè, dường như có cái gì đó tui thân muốn khóc lóc kể lể với hân.

Trình Ly Nguyệt chỉnh sửa lại tâm trạng một chút rồi đưa tay nhận điện thoại: "Alo."

"Buổi trưa cùng ăn cơm đi, tôi đặt nhà hàng rồi." Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Cung Dạ Tiêu truyền tới.

"Được." Trình Ly Nguyệt không từ chối, bởi vì hôm nay cô cũng không muốn ăn cơm ở căn tin, có sợ nghe thấy mấy lời làm nhảm bịa đặt kia.

"Em xuống trước 12 giờ nhé." Cung Dạ Tiêu nói xong liền cúp điện thoại.

11 giờ 50, chiếc xe màu đen sang trọng đỗ dưới lầu công ty Karman, hân kéo cửa sổ xe xuống lưng chừng để lộ ra khuôn mặt tuần tú mê người của

mình và đang gọi điện thoại cho ai đó.

Đường Duy Duy xuống lầu mua đồ ăn, khi cô nhìn thấy Cung Dạ Tiêu ở phía đối diện thì tim liền đập rộn ràng. Mà lúc đó, Cung Dạ Tiêu cũng gọi điện thoại xong rồi, cũng đang nhìn về phía này, hình như đang đợi người.

Đường Duy Duy là một người rất nhiệt tình và can đảm, cô liền đến trước cửa xe cười nói: "Cung tiên sinh, xin hỏi ngài đang đợi chị Ly Nguyệt sao?"

"Đúng vậy, cô ấy xuống rồi à?" Cung Dạ Tiêu nhú mày, cười nhẹ rồi hỏi.

"Có thể chị ấy vẫn còn ở trong phòng làm việc, hôm nay xảy ra một số chuyện nên tâm trạng của chị ấy không tốt lắm, thật đau lòng."

Cung Dạ Tiêu chợt nhú hai đầu mày lại, hạ toàn bộ cửa xe xuống, giọng nói có chút gấp gáp: "Cô ấy xảy ra chuyện gì rồi?"

Đường Duy Duy nói với vẻ mặt căm phẫn: "Hôm nay có một phu nhân họ Thẩm đến, chỉ tay vào chị ấy mà mắng, mắng rất khó nghe, quả thực không hề lọt tai, mắng đến mức khiến chị Ly Nguyệt phát khóc lên."

=====

End chương 150

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Không biết điểm dừng

Nét mặt thanh tú của Cung Dạ Tiêu trầm xuống vài phần: "Bà ta chửi cái gì vậy? "

"Thật là khó nghe, bà ta nói chị Ly Nguyệt có người sinh nhưng không có người dạy, còn nói chị Ly Nguyệt câu dẫn chồng trước. Cung tiên sinh, lát nữa anh gặp chị Ly Nguyệt anh khuyên chị ấy đi". Nói xong, Đường Duy Duy cũng không dám làm phiền nữa, vẫy tay một hồi: "Cung tiên sinh, tôi đi trước đây."

Cung Dạ Tiêu gật đầu, ánh mắt trầm lặng rơi vào một chỗ, hôm nay cô ấy đã phải chịu đựng nỗi oan ức này?

Phu nhân họ Thẩm? Chẳng lẽ lại mẹ vợ Lục Tuấn Hiền? Cung Dạ Tiêu hừ lạnh một tiếng, nhà họ Thẩm cũng đến đây bắt nạt cô sao?

Cửa sổ xe Cung Dạ Tiêu từ từ đẩy lên, không đẩy hai phút sau, bóng dáng Trình Ly Nguyệt bước ra cửa lớn. Cô vuốt vuốt tóc, một thân áo sơ mi trắng kết hợp với chân váy đen rất chỉnh tề, lộ ra đôi chân thon dài, nhưng trong mắt người đàn ông trong xe, người con gái này đầy gọi cảm.

Cung Dạ Tiêu chớp chớp mắt, đột nhiên đẩy cửa xuống xe. Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu liền nhìn thấy thân ảnh đỉnh đặc mê người, tim cô bất giác đập mạnh một cái, như sợ rằng bị người khác phát hiện.

Cung Dạ Tiêu bất giác giơ tay túm lấy cổ tay cô, lùi đến trước xe rồi để cô ngồi vào trong xe.

Sau hi Trình Ly Nguyệt ngồi xong hẳn mới ngồi vào xe, ghé sau xe rõ ràng có hơi chật chội.

Vệ sĩ từ từ khởi động xe. Vách ngăn rơi vào khuôn mặt của cô, Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn hấn: "Trên mặt tôi có dính gì sao?"

"Mặt em làm sao lại đỏ?" Cung Dạ Tiêu bức bách cô, hỏi.

Đôi mắt của Trình Ly Nguyệt có chút bối rối, hoảng loạn, cô vội vàng giải thích: "Là do tôi đêm qua thức đêm đó mà."

Nếu như Cung Dạ Tiêu không nghe được những lời kia của Đường Duy Duy, hẳn thật không dám tin. Nhưng mà hẳn biết tất cả, nghe những lời nói dối của cô, tim hẳn nhói đau.

"Xem nào"- Khuôn mặt tuấn tú của Cung Dạ Tiêu áp sát vào mặt cô.

"Có gì đâu mà phải xem!" Trình Ly Nguyệt sợ hãi né tránh.

Ngón tay thon dài của hấn dơ ra, nắm lấy cằm của cô, ép Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn về phía hấn. Đôi mắt hồng uơn ướt của cô chạm vào đôi mắt âm u trầm lắng của hấn.

Làn sương mờ nơi đáy mắt cô lại dày thêm vài phần. Cô muốn trốn tránh hấn, không muốn để cho hấn nhìn thấy được bộ dạng yếu mềm của cô.

Nhưng người đàn ông đó không cho phép.

"Nói cho tôi biết, sáng nay đã xảy ra chuyện gì?" Cung Dạ Tiêu thấp giọng hỏi, muốn từ miệng cô để nắm rõ tình tiết sự việc.

Trình Ly Nguyệt mở to mắt, hần đã biết rồi sao? Tại sao hần lại biết chuyện xảy ra sáng nay?

"Không...không có chuyện gì hết." Trình Ly Nguyệt lấp liếm.

Người đàn ông khẽ cau mày: "Đừng giấu giếm, tôi biết hết cả rồi, mẹ Thẩm Quân Dao chứ em đúng không?"

"Anh... tại sao anh lại biết?" Trình Ly Nguyệt chấn kinh, chuyện này làm sao có thể truyền đến tai hần được?"

Cung Dạ Tiêu bất đắc dĩ nói: " Là trợ lý của em nói với tôi."

"Duy Duy?" Trình Ly Nguyệt dờ khóc dờ cười, Duy Duy đúng là một đứa trẻ ngoan. Nhưng làm sao cô ấy có thể nói chuyện này với Cung Dạ Tiêu được.

Cung Dạ Tiêu thấy cô giấu giếm cảm xúc, đôi tay nắm chặt lấy tay cô để trên đầu gối: "Tôi nói rồi, bất kể chuyện gì của em tôi đều có thể giúp đỡ. Có oan ức gì có thể nói với tôi."

Nếu như là người con gái khác khi nghe những lời này sẽ cảm động mà tuôn ra một tràng kể khổ. Nhưng Trình Ly Nguyệt không phải loại người như vậy. Cô rút tay lại, điềm tĩnh: "Không cần đâu, chuyện của tôi không muốn làm phiền người khác."

"Ồ trong lòng em tôi là người ngoài sao?" Sắc mặt Cung Dạ Tiêu tỏ vẻ không thích.

"Chuyện này tôi tự mình xử lý." Trình Ly Nguyệt không còn cách nào khác liền đổi cách nói.

Cung Dạ Tiêu càng không vui nhìn chằm chằm vào cô: "Phương thức xử lý của cô là làm khổ chính mình đúng không?"

Trình Ly Nguyệt lúng túng đỏ mặt, cô cắn môi phản bác: "Anh đừng nghĩ tôi vô dụng đến thế được không? Mỗi người đều có phương thức xử lý khác nhau. Không phải như anh có thể ngênh ngang mà đi."

Cung Dạ Tiêu thấy cô rảnh rồi mà trêu chọc hần, môi khẽ hạ xuống: "Tôi có thể giúp em."

Trình Ly Nguyệt lập tức lắc đầu, ánh mắt cự tuyệt nói: "Không cần, tôi không muốn nợ anh gì hết."

"Tôi có thể miễn phí giúp em, tôi có biện pháp để mẹ của Thẩm Quân Dao phải đến công ty em xin lỗi." Cung Dạ Tiêu lời lẽ chắc nịch nói.

Điều này Trình Ly Nguyệt không nghi ngờ một chút nào.

Chuyện của Lục Nhã Tĩnh và bạn cô ta lần trước rõ ràng là thủ đoạn của người đàn ông này. Đến nhà họ Lục cũng bị hần uy hiếp, nói gì đến nhà họ Thẩm. Nhà họ Thẩm bây giờ không bằng nhà họ Lục.

Trình Ly Nguyệt khuôn mặt nghiêm túc nói: "Cung Dạ Tiêu, tôi thực sự không cần đến sự giúp đỡ của anh, cảm ơn anh quan tâm, tôi có thể xử lý được việc của mình."

Cung Dạ Tiêu thấy cô khuôn mặt khí khái, chỉ còn cách thờ dài buồn bực: "Được rồi, theo ý em."

Bọn họ đến phòng bao trong nhà hàng rồi gọi món, Trình Ly Nguyệt chỉ gọi có hai món, còn lại Cung Dạ Tiêu gọi. Tâm trạng cô hôm nay không tốt, khuôn mặt nhỏ nặng nề trùng xuống.

Cung Dạ Tiêu có chút buồn bực, người con gái này còn cố tỏ ra vẻ quật cường? Hần nguyện ý giúp cô, mà cô lại thẳng thắn từ chối hần.

Hành vi của mẹ Thẩm Quân Dao cô cũng chỉ có cách nhẫn nhịn mà thôi, nhưng cô hy vọng bọn họ có thể chấm dứt ở đây.

Cung Dạ Tiêu gọi thêm cho cô một bát tổ yến, đưa đến trước mặt cô: "Ăn đi! Em dạo này phải bồi bổ để hạ nhiệt."

Trình Ly Nguyệt ním môi nhịn cười. Người đàn ông này thật chu đáo, cô cầm lấy chiếc thìa bắt đầu ăn. Trong khi người đàn ông trước mặt cô đã ăn no rồi, ánh mắt thâm thúy tựa như màn đêm dưng trên người cô, khiến cô không biết làm thế nào.

Hần trước giờ chưa bao giờ muốn có một người phụ nữ ý lại hần như thế này. Nếu như là người phụ nữ khác, e là đã sớm cùng hần ngọt ngào triền miên rồi. Trái lại, người phụ nữ này luôn kiêu ngạo, như một bông hồng gai, nếu như nắm chặt sẽ khiến người nắm bị thương.

Trình Ly Nguyệt vừa ăn xong bát tổ yến, điện thoại cô chợt vang lên. Cô nhìn điện thoại, thì ra là Đường Duy Duy: "Alo, Duy Duy."

"Chị Ly Nguyệt, không hay rồi, Thẩm phu nhân kia lại đến cửa phòng làm việc của chúng ta treo một bức băng rôn để chửi chị."

"Cái gì?" Trình Ly Nguyệt đột ngột đứng lên, khuôn mặt đầy nộ khí – "Trên đó viết cái gì?"

Đến đoạn này Đường Duy Duy không dám nói nữa: "Chị Ly Nguyệt, chị đến xem đi."

Trình Ly Nguyệt cúp điện thoại, tức giận điên người, bà Thắm này thật không biết điểm dừng.

"Sao vậy?" Cung Dạ Tiêu thấy mặt cô trắng bệch khó coi, liền vội vàng hỏi.

Trình Ly Nguyệt có tức giận cũng không muốn hấn đến xem, liền vội vàng đứng dậy nói: "Tôi có chút việc cần quay về công ty, cảm ơn anh vì bữa trưa."

Nói xong, cô cầm túi xách muốn rời đi, Cung Dạ Tiêu cũng đứng dậy. Hấn kêu quầy thanh toán gửi phiếu đến công ty, lập tức cùng Trình Ly Nguyệt rời đi.

=====
End chương 151

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Cung Dạ Tiêu nổi giận

Trình Ly Nguyệt bước vào thang máy, hấn cũng bước dài bước tiến vào.

"Anh về công ty đi, tôi tự gọi taxi về được rồi." Trình Ly Nguyệt nói với hấn.

Biểu hiện trên mặt cô rõ ràng như thế, chắc chắn mẹ Thảm Quân Dao lại làm chuyện gì không hay rồi, hấn ấn nút thang máy: "Để tôi đưa em về."

"Không cần." Trình Ly Nguyệt cự tuyệt

Người đàn ông cố sức lôi cô về phía xe hấn, vệ sĩ đã đứng chờ sẵn. Cung Dạ Tiêu dặn dò vệ sĩ lái xe về công ty Kaman.

Trên xe, Trình Ly Nguyệt giận đến mức đứng ngồi không yên. Mà tức giận cô thường có thói quen cắn ngón tay trở. Ngón tay trở của cô bị cô cắn đến nổi đỏ lên mà cô vẫn không cảm giác được.

Cung Dạ Tiêu thấy thế liền đưa tay nắm lấy cổ tay cô, giải cứu cho ngón tay trở bị cắn. Hấn kéo cô vào lòng ngực, mạnh mẽ ra lệnh: "Không được cắn chính mình."

Đôi mắt Trình Ly Nguyệt đỏ ngầu giận giữ, lúc này trở thành đáng vẻ đáng thương. Cung Dạ Tiêu cắn cắn tai cô, nhẹ nhàng nói: "Trình Ly Nguyệt, em nghe này, bất kể có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không để mẹ của con tôi phải chịu uất ức. Cho nên em có thể từ chối sự giúp đỡ của tôi, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ làm như không thấy."

Trình Ly Nguyệt khẽ rung động, nhất thời không biết phản bác hấn như thế nào.

Nhà hàng cách công ty Kaman chưa đầy 10 phút lái xe, vệ sĩ đánh xe chạy vào sảnh công ty. Đại sảnh công ty có hai cái thang máy, ở giữa treo một bức băng rôn, ở trên bức băng rôn ghi rõ tên: "Nhà thiết kế công ty Kaman Trình Ly Nguyệt hành vi bất chính, phóng đảng vô liêm sỉ, quyền rũ chồng người khác, đáng bị thiên lôi đánh chết."

Lúc này, một đám người vây quanh bức băng rôn chỉ trỏ, bàn luận chuyện này, đặc biệt là nhân viên công ty Kaman.

Băng rôn treo rất cao, nếu như không có bậc thang kia thì không thể lấy xuống được, rõ ràng là có ý để người khác không lấy được, ý đồ muốn treo vài ngày đây.

Trình Ly Nguyệt bước từ xe xuống, nhìn bức băng rôn lay động, trong lòng hết sức phẫn nộ. Tay cô nắm chặt thành quyền, môi cô cắn chặt, đôi mắt cô tràn đầy nộ khí.

Cung Dạ Tiêu cũng vừa xuống xe, khuôn mặt thanh tú tái nhợt khó coi, hấn hướng về phái vệ sĩ ngồi trong xe: "Tìm biện pháp lấy bức băng rôn kia xuống."

Một đám người đến xem náo nhiệt, nhìn dáng người đàn ông mặc áo đen đi tới, liền bắt gặp quay người lại nhìn. Phía xa là Trình Ly Nguyệt, bên cạnh cô, người đàn ông đáng vẻ tuấn mã, cao to bắt phàm kia chính là Cung Dạ Tiêu.

Người bình thường có thể không quen biết Cung Dạ Tiêu, nhưng những người công nhân viên này ai ai là không biết hấn? Bọn họ mỗi giây phút đều muốn làm việc tại tập đoàn Cung Thị, đương nhiên cũng nghe ngóng qua về Cung Dạ Tiêu.

Vệ sĩ nhảy người lên túm lấy bức băng rôn, dùng lực kéo xuống. Bức băng rôn rơi xuống, vệ sĩ liền thu lại, đem đến trước mặt Cung Dạ Tiêu: "Cung Tổng, cái này có cần giữ lại không?"

"Để trên xe, lát nữa tôi đến nhà họ Thẩm một chuyến." Khuôn mặt Cung Dạ Tiêu âm trầm nói.

Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn hắt: "Anh muốn làm gì?"

"Đương nhiên đến tìm bọn họ để có câu trả lời hợp lý, lẽ nào lại để bọn họ bắt nạt em như vậy?" - Cung Dạ Tiêu nói xong xoay người nhìn cô: "Em về công ty đi! Chuyện này để tôi giải quyết. Về sau người nhà họ Lục và nhà họ Thẩm sẽ không dám gây phiền phức cho em nữa."

Nói xong, Cung Dạ Tiêu mở cửa sau xe ngồi vào, Trình Ly Nguyệt như muốn nói điều gì, cô đuổi theo xe, nhưng vệ sĩ đã nhanh chóng lái xe đi.

Trình Ly Nguyệt kích động vài giây, Cung Dạ Tiêu muốn ra mặt giúp cô sao?

Trình Ly Nguyệt trở lại văn phòng. Trong phòng làm việc, mọi người xì xào bàn tán cô đều không nghe thấy. Trái tim cô như bị kéo căng ra, cô đang nghĩ Cung Dạ Tiêu sẽ làm gì để nhà họ Thẩm có câu trả lời thỏa đáng.

Mặc kệ như thế nào, cách Cung Dạ Tiêu làm vừa khiến cô cảm kích, vừa khiến cô cảm thấy như mắc nợ hắt. Nói thật cô rất sợ nợ hắt, bởi vì cô không biết làm cách nào để trả!

Ở ngoài cửa, Linda gõ cửa bước vào: Ly Nguyệt, thật không nghĩ bà Thẩm này ác độc như vậy. Vừa nãy chị nghe nói em cùng Cung Dạ Tiêu trở về?"

"Ừm."

"Nghe nói bức băng rôn bị lấy xuống rồi, chị lúc đó cũng đang liên lạc với bảo vệ, bảo bọn họ nghĩ biện pháp."

"Cảm ơn chị, Linda."

"Cảm ơn cái gì, chị cũng không giúp được gì nhiều cho em." Linda nói xong chống tay nhìn cô: "Nhưng có một người nhất định có thể giúp em."

"Chị nói Cung Dạ Tiêu sao?"

"Đúng, Ly Nguyệt, em có một chỗ dựa tốt như vậy nên tận dụng đi, khiến cho những người bắt nạt em sẽ không đến làm phiền em nữa." Linda là một người sáng suốt, cô không giống như Ly Nguyệt hay đắn đo lo ngại.

Trình Ly Nguyệt mím môi thở dài: "Hắn đã mang bức băng rôn đi tìm người nhà họ Thẩm rồi."

Linda vừa nghe lập tức cười lớn: "Thật sao?" Vậy thì tốt quá! Cho nhà họ Thẩm ném mùi đau khổ."

"Nhưng em...em không muốn phiền hắt."

"Ly Nguyệt, em phải hiểu rằng chị và em chỉ là những người bình thường, có những chuyện chúng ta nghĩ nát óc tìm cách giải quyết, nhưng Cung Dạ Tiêu chỉ cần một câu dặn người đi làm. Một câu nói dối với hắt chẳng là gì hết. Có biết bao nhiêu người muốn Cung Dạ Tiêu ra tay giúp đỡ đều không dám nói. Hắt chủ động giúp em, em lại còn từ chối." Linda khẩu xà tâm Phật khuyên cô.

Trình Ly Nguyệt sờ trán, khuôn mặt đầy khổ não nói: "Hắn giúp mình càng nhiều, mình lại nợ hắt càng nhiều. Tích lại nhiều như vậy mình trả thế nào được?"

Linda nói đùa: "Còn trả gì nữa? Đem bản thân làm quà tặng hắt đi."

Trình Ly Nguyệt cũng bị chọc cười, nhưng là cười cay đắng. Linda vỗ vỗ vai cô, nói cô đừng nghĩ nhiều rồi rồi đi.

Đầu óc Trình Ly Nguyệt trống rỗng, bất động.

Nhà họ Thẩm

Mẹ Thẩm Quân Dao đang dương dương tự đắc ý gọi cho con gái rằng trời vừa sáng bà đã đi tìm Trình Ly Nguyệt, còn treo bức băng rôn si nhục cô. Đầu dây bên kia cũng vô cùng vui sướng.

"Mẹ, mẹ làm tốt lắm, để mọi người biết cô ta đề tiện như thế nào, quyền rũ Tuấn Hiên, vẫn còn ra vẻ vô tội. Con chỉ muốn tát cho cô ta một bạt tai."

"Con gái, con yên tâm, chuyện này còn chưa xong đâu, bức băng rôn đó nếu hôm nay bị cô ta kéo xuống rồi thì ngày mai, ngày kia mẹ lại treo lên, mẹ không tin không làm ô danh được cô ta, khiến cô ta không còn mặt mũi nào đến công ty."

"Đúng, mẹ, phải làm cho cô ta không có mặt mũi nào để đi làm, cô ta cho rằng công việc của cô ta ngon sao. Kỹ sư thiết kế hàng đầu sao?" Thẩm Quân Dao mặt đầy oán hận nói.

Trong lòng Thẩm Quân Dao, nữ nhân tự lực tự cường như Trình Ly Nguyệt rất có lực quyến rũ. Nói không chừng Tuấn Hiền thích điểm này của cô ta, cho nên nếu như công việc mất rồi, xem cô ta còn có thể tự tin đến thế không?

End chương 152

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Nhà họ Thẩm xin lỗi

"Đề mẹ xử lý, mẹ sẽ khiến cô ta không còn mặt mũi để đến công ty nữa." Bà ta đang dương dương đắc ý, lúc này, điện thoại bà ta truyền đến một cuộc gọi khác, bà ta liếc mắt qua rồi nói: "Không nói nữa, cha con gọi điện đến."

Nói xong bà ta ấn nút nghe điện thoại: "Alo, chồng à! Tại sao lại gọi điện thoại về nhà vậy?"

"Bà đang ở đâu vậy?" Ông Thẩm âm thanh đầy tức giận nói.

"Tôi đang ở nhà! Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Được, ở nhà chờ tôi, không được đi đâu hết." Ông Thẩm, Thẩm Đào Dương trầm giọng ra lệnh.

Lữ Anh nhìn điện thoại di động, nghĩ đến sáng nay lúc chồng bà đi làm vẫn bình thường, tại sao lại tức giận trong điện thoại vậy? Lại còn không cho bà ra ngoài.

Lữ Anh vô cùng nghi hoặc nghĩ, bà ta đắc tội với chồng mình ở chỗ nào.

Hai mươi phút sau, Lữ Anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng xe, bà lập tức ra ngoài xem xem, liền thấy bãi đỗ xe ngoài vườn ngoài xe cầu chồng bà còn một chiếc xe ô tô xa hoa màu đen cũng dừng lại.

Bà ta kinh ngạc, chồng bà mang khách về nhà sao?

Chỉ thấy người đó từ ghế hậu xuống xe, chồng bà liền cung kính mở cửa, như là chào đón một vị khách lớn.

Lữ Anh bất giác kiễng cao mũi chân, muốn xem chồng bà mười vị khách nào đến.

Đã nhìn thấy vị khách quý này, là một người đàn ông trẻ cao lớn. Mà chồng bà đứng cạnh hắn cúi thấp lưng tỏ vẻ cung kính, chứng tỏ ông rất xem trọng người đàn ông trẻ tuổi này.

Lữ Anh chỉnh sửa lại tóc tai rồi lập tức ra nghênh tiếp: "Ông à, nhà có khách sao?"

Ánh mắt Thẩm Đào Dương âm thầm trừng mắt ra hiệu cho bà, rồi chuyển ngữ khí cung kính quay sang nói chuyện với người đàn ông kia: "Cung tiên sinh, mời đi bên này."

Lữ Anh cũng vội vàng đi theo, nói với người giúp việc ở đại sảnh bưng trà lên. Tâm trạng của bà hoang mang lo lắng, không biết ánh mắt chồng bà lúc này có ý nghĩa gì, hình như là rất tức giận.

Cung Dạ Tiêu đi vào phòng khách, dáng người dong dong cao ngời trên ghế sô pha. Lúc này Lữ Anh mới nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông này, bất giác hít mạnh một hơi, bà cho rằng con rể bà Lục Tuấn Hiền đã được coi là kiểu đàn ông anh tuấn trong đám đàn ông rồi.

Ai ngờ người đàn ông trước mặt này ngũ quan xuất chúng, khó có thể hình dung ra được, nếu như bà vẫn còn con gái chưa gả, bà nhất định sẽ giới thiệu cho hắn.

Suy nghĩ của Lữ Anh vừa lóe ra, liền nhìn thấy ánh mắt đen âm u nhìn bà, ánh mắt lạnh lẽo. Bà đột nhiên cảm thấy sợ hãi, mới phát hiện người đàn ông này toát ra một luồng khí lạnh khiến người khác phải sợ hãi.

"Ông à, vị khách này là?"

"Đây là chủ tịch tập đoàn Ôn thị, Cung Dạ Tiêu tiên sinh." – Thẩm Đào Dương vừa nói xong, liền quay đầu hung hăng nhìn bà: "Ngày hôm nay bà đã làm những gì?"

Lữ Anh liền tỏ ra vô tội nhìn chồng: "Tôi có thể làm gì được a! Tôi ở nhà!"

"Không phải sáng nay bà đi tìm một vị tiểu thư gây phiền phức sao? Còn treo một bức băng rôn để làm nhục người ta?" – Thẩm Đào Dương phần nộ phần chán. Ông không thể nghĩ rằng vợ mình lại có thể khiến một nhân vật tầm cỡ như Cung Dạ Tiêu đến nhà.

Đến nay, tất cả các ông chủ doanh nghiệp chỉ lần nghe đến tên Cung Dạ Tiêu đều toát mồ hôi lạnh, cảm giác như bị một con mãnh thú nhìn vậy.

Cho nên, lúc Cung Dạ Tiêu xuất hiện tại phòng làm việc của Thẩm Đào Dương, đến ông cũng bị dọa cho khiếp sợ, cứ nghĩ rằng hẳn định nhắm vào công ty của ông. Nhưng hẳn lại mang đến một bức băng rôn, ông cũng được biết mọi chuyện vợ mình gây nên.

Lữ Anh sợ hết hồn, tại sao chồng bà lại biết chuyện này?

"Tôi... Trình Ly Nguyệt này quyến rũ con rể chúng ta, hại con gái thương tâm một phen, tôi bắt quá đi chứ cô ta thì làm sao? Tôi làm sai sao?" – Lữ Anh cảm thấy oan ức nhìn về phía chồng bà.

"Mắt nào của bà nhìn thấy Trình Ly Nguyệt tiểu thư quyến rũ Tuấn Hiền? Bà làm như vậy ảnh hưởng đến công việc của người ta, làm ô nhục thanh danh của người ta. Bà có biết hành vi này không lý trí đến cỡ nào không?" Thẩm Đào Dương thở phì phì mắng.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu lóe lên hàn khí. Ánh mắt hân hạnh nhìn Thẩm Đào Dương: "Thẩm lão gia, tôi hi vọng phu nhân của ông sáng sớm ở trước mặt công chúng xin lỗi Trình Ly Nguyệt, còn nữa, treo bức băng rôn xin lỗi cô ấy một tháng không được bỏ xuống. Nếu như không làm như vậy, vài ngày nữa thôi đội thu mua của tôi sẽ đến đưa ông bản hợp đồng thu mua, ông liệu liệu mà làm."

Nói xong, dáng người dong dong tảo nhả đứng lên, chỉnh sửa ống tay và cúc cổ tay, cũng không thèm liếc Lữ Anh một cái, rào bước ra ngoài.

Lữ Anh gặp qua nhiều thanh niên trẻ tuổi kiêu ngạo, cũng chưa từng gặp người nào hung hăng vô lễ như thế này. Sắc mặt bà trắng bệch: "Cậu ta là ai vậy?"

"Bà im miệng lại cho tôi." Thẩm Đào Dương thấp giọng nói một câu, rồi nở nụ cười nịnh nọt tiễn Cung Dạ Tiêu ra ngoài.

Xe Cung Dạ Tiêu đã rời xa, sắc mặt Thẩm Đào Dương trầm mặc bước vào nhà, Lữ Anh bị dọa tới mức tim như sắp bắn ra ngoài, muốn tiến lên lấy lòng ông: "Chồng à..."

"Bà biết bà đã gây ra họa lớn như thế nào không? Bà biết Cung Dạ Tiêu vừa nãy là ai không? Cậu ta là người nắm quyền của gia tộc Ôn thị, là người có chỉ số tài sản đứng thứ nhất trên toàn thế giới, bà lại gây hấn với hắn?" Thẩm Đào Dương tức giận tới mức muốn cho bà một cái bạt tai.

Lữ Anh cũng cảm thấy khiếp sợ: "Tôi đâu có chọc tới Cung Dạ Tiêu. Sáng nay tôi chỉ chờ Trình Ly Nguyệt kia để giúp con gái chúng ta hả hê con giận. Nào có nghĩ rằng chọc đến cậu ta."

Thẩm Đào Dương hừm mạnh: "Tuy rằng hắn không nói, nhưng chắc chắn Trình Ly Nguyệt kia là người phụ nữ của hắn. Bà nhục mạ Trình Ly Nguyệt, đồng nghĩa với việc bà đã nhục mạ hắn. Bây giờ hắn đã ra lệnh rồi, nếu như bà không xin lỗi Trình Ly Nguyệt, hắn sẽ thu mua công ty của chúng ta. Đến lúc đó tâm huyết cả đời của tôi coi như đổ xuống sông xuống biển rồi."

"Chuyện này... vậy bây giờ phải làm sao?" Lữ Anh gấp đến nỗi tim đập thình thịch, suýt nữa dọa ngất đi rồi.

"Còn làm sao ư? Đương nhiên dựa theo lời hắn nói mà làm, đi tìm Trình Ly Nguyệt xin lỗi, còn phải treo bức băng rôn lên xin lỗi nữa."

"Nhưng... những lời tôi chờ hôm nay, tôi xin lỗi như thế nào a? Tôi không muốn hạ mình." Lữ Anh cũng ý thức được những lời hôm nay bà chờ thật khó nghe, thật không biết làm thế nào để xin lỗi.

"Bà không hạ mình xuống thì công ty coi như xong đời rồi. Bà định kéo tôi xuống nước sao?"

Lữ Anh tròn tròn mắt, hôm nay bà chờ thật khó nghe, bây giờ bà phải xin lỗi Trình Ly Nguyệt như thế nào? Thà giết bà đi còn dễ hơn.

"Sáng sớm mai bà mau đi làm bức băng rôn xin lỗi, tôi không biết bà làm cách nào, bắt buộc bà phải giải quyết chuyện này cho tôi. Phải thật thành tâm vào thì Trình Ly Nguyệt mới có thể tha thứ cho bà. Nếu không, chỉ cần hắn thôi nhẹ thôi là công ty tôi coi như phá sản rồi."

Lữ Anh tức giận ngồi co quắp trên ghế sofa, ánh mặt cực kì khó coi.

Ở trong công ty không thể nào tĩnh tâm mà làm việc được. Cô đi rửa tay, rót trà,...đều phải nghe những lời thì thầm, những cái chỉ trích. Cô không muốn nghỉ ngơi nhiều, nhưng nói cô không bị ảnh hưởng, điều đó không thể xảy ra được.

==

End chương 153

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154: Trình Ly Nguyệt không đồng ý

Thật vất vả lắm mới đến bốn rưỡi, cô gọi điện thoại cho Cung Dạ Tiêu, cô muốn đi đón con. Đúng lúc Cung Dạ Tiêu vừa vặn cũng đi về hướng cô, hai người họ cùng nhau đi.

Vừa ngồi lên xe, Trình Ly Nguyệt liền hướng ánh mắt đến người đàn ông ngồi bên cạnh: "Anh đến tìm người nhà họ Thẩm à?"

Trên đùi Cung Dạ Tiêu còn đặt một tập văn kiện, trên tay hắn cũng cầm một tập văn kiện để xem, ánh mắt liếc qua cô một chút: "Tìm rồi, tôi đã ép người nhà họ Thẩm phải ra mặt đến công ty em xin lỗi, đồng thời phải treo băng rôn xin lỗi em một tháng."

Trình Ly Nguyệt biết muốn người nhà họ Thẩm cúi đầu nhận sai, nếu không dùng thủ đoạn cường ép, e là khó có thể làm được.

"Anh thật sự..." Trình Ly Nguyệt cắn môi, cô muốn hỏi rằng hắn thực sự muốn làm như vậy sao?

Nhưng người đàn ông lại nhanh chóng ngắt lời cô: "Tôi tình nguyện."

Trình Ly Nguyệt thở khê một tiếng, cô nghiêng người nhìn biểu cảm có chút trẻ con của hắn, nhất thời không nói gì nữa.

Đón con xong, cậu nhóc nghịch ngợm, ngồi trong lòng Trình Ly Nguyệt nhích tới nhích lui, một lúc lại ôm cổ cô, cái miệng nhỏ bi bô không ngừng, một lúc lại cười cười kể về chuyện ở trường, đùa vui âm ỉ.

Đêm đó, nụ hôn chúc ngủ ngon liền bị người đàn ông này biến thành cưỡng hôn. Thừa dịp thằng bé ngủ say, người đàn ông làm càn, dồn cô vào cửa, hôn cô một lượt rồi mới cho cô đi ngủ.

Trình Ly Nguyệt mất ngủ, đến nửa đêm cô mới mơ mơ hồ hồ nhắm mắt, vừa mở mắt ra thì trời đã sáng rồi.

Thằng nhóc năn nặc chinh tề ngồi bên cạnh đếm cho Cung Dạ Tiêu chống đẩy. Cung Dạ Tiêu vẫn chưa thay quần áo, hắn chỉ mặc mỗi chiếc quần sịp tam giác nằm chống đẩy trên mặt đất, cơ thể to lớn rắn chắc thu hút tầm mắt của Trình Ly Nguyệt.

"Ba thật là giỏi, sắp được một trăm rồi!" Thằng bé dùng ánh mắt đầy ngưỡng mộ nhìn ba nó.

Người đàn ông đã chống đẩy được một trăm cái, nhưng người hắn cũng chỉ lấm tấm chút mồ hôi, hơi thở đều đều không gấp gáp. Hắn ngồi dậy, bế thằng bé vào trong lòng hôn một cái, rồi ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đang xem náo nhiệt, trong ánh mắt lóe lên sự ám muội mà chỉ mình cô hiểu.

"Nhanh thay quần áo đi! Sắp muộn rồi." Trình Ly Nguyệt lắc lắc đầu nói với hắn.

Cung Dạ Tiêu thay quần áo đi ra, chiếc sơ mi sẫm màu, kết hợp cùng với quần tây, khiến hắn vừa cao quý, vừa có mị lực chết người.

Đưa thằng nhóc đi học xong, chiếc xe chạy một mạch đến nhà hàng ăn sáng. Đến bây giờ, việc Trình Ly Nguyệt cùng hắn đi ăn sáng đã giống như một thói quen công việc, ăn xong bữa sáng, hắn sẽ đưa cô đến cửa công ty.

Cung Dạ Tiêu chưa nhìn thấy tám băng rôn xuất hiện, đôi mắt thanh tú neho lại đầy cảm tức, nói với Trình Ly Nguyệt: "Em lên trước đi."

Nhà họ Thẩm

Hôm nay đến công ty Thẩm Đào Dương cũng không đi, rất nhanh ông liền nhận được cuộc gọi của trợ lý Cung Dạ Tiêu, ông ta tức giận quát mắng vợ: "Bà còn rề rà gì nữa? Mau đi xin lỗi người ta đi."

"Mình à... tôi có thể không đi được không? Nếu tôi đi thì mất mặt chết mất, sau này còn mặt mũi nào làm người." Lữ Anh ảm ức cầu xin.

"Nếu bà không đi, chúng ta ngay lập tức tới cục dân chính ly hôn. Dù sao công ty đã không còn, bà cũng đừng mơ tưởng trở thành phu nhân nhà họ Thẩm."

Lữ Anh nghe thấy sợ tới sắc mặt trắng nhợt, chân mềm nhũn: "Cái gì? Ông muốn cùng tôi ly hôn?"

"Tôi đưa bà qua đó, đem băng rôn treo lên, bà lập tức tìm Trình Ly Nguyệt tiểu thư xin lỗi." Thẩm Đào Dương đưa tay đẩy bà ra cửa.

Trong công ty Kaman, trải qua một đêm lên men, chuyện ngày hôm qua càng bị các nữ nhân viên đem ra thầm cười nhạo mãnh liệt, hiện tại sự tình của Trình Ly Nguyệt liền trở thành chuyện phiếm đem ra bàn luận của họ.

Một người nhìn thanh thuần như vậy, hơn nữa tuổi còn trẻ, mới hai mươi tư lại có quá khứ quá phong phú đặc sắc như vậy. Chồng trước? Ngoại tình? Lại câu dẫn Cung Dạ Tiêu? Còn sinh ra một đứa trẻ? Hiện tại trong mắt người ngoài, Trình Ly Nguyệt được gắn cái mác lăng lo.

Đương nhiên, dù sau lưng có chế nhạo cay nghiệt hơn nữa thì các nữ nhân viên vẫn rất ngưỡng mộ và đổ kị với cô.

Trình Ly Nguyệt cầm tách trà đứng trong phòng làm việc, ánh mắt nhìn về tòa cao ốc của Cung Dạ Tiêu. Sáng sớm đầu thu, từng tầng mây thấp xà xuống. Đỉnh tòa cao ốc của Cung Dạ Tiêu bị một đám sương mù bao phủ, vô cùng đồ sộ trắng lè.

Dưới lầu công ty Kaman, có hai xe ô tô đang tiến đến. Một chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ có hai công nhân đang bê một cái thang xuống, sau đó họ treo một tấm băng rôn rất lớn ở cây cột điện đối diện công ty Kaman.

Trên băng rôn viết: "Bà Lữ Anh trịnh trọng xin lỗi tiểu thư Trình Ly Nguyệt, đối với những lời lăng mạ lúc trước, cảm thấy vô cùng hổ thẹn, cầu mong tiểu thư Trình Ly Nguyệt tha thứ, xin lỗi."

Lữ Anh mặt mày tiu tụy xuống xe, nhìn tấm băng rôn kia, cảm thấy xấu hổ cả người, bây giờ, bà còn phải lên trên chính miệng xin lỗi Trình Ly Nguyệt nữa chứ. Hôm qua bà đã dùng những lời nói cay nghiệt nhất để chửi, đến nay đứng là ngang tát "bóp" vào mặt mình.

Trong xe Limousine phía sau, Thẩm Đào Dương tức giận nhìn chằm chằm vào thân ảnh đang do dự của bà, thấp giọng trách mắng: "Còn không mau đi đi."

Lữ Anh chỉ đành đồ mặt đi lên.

Bà vừa xuất hiện ở công ty, đám nhân viên đều cảm nhận được sắp có trò náo nhiệt để xem rồi, không hiểu lần này Thẩm phu nhân sẽ sỉ nhục Trình Ly Nguyệt như thế nào nữa, chưa biết chừng lại có chuyện mới bị bại lộ.

Lữ Anh vừa xuất hiện, Đường Duy Duy liền đẩy cửa vào phòng làm việc của Trình Ly Nguyệt: "Chị Ly Nguyệt, chị mau trốn đi, bà già đánh đá hôm qua lại đến đó."

Trình Ly Nguyệt nghe xong, không có ý định tránh, ngược lại còn đẩy cửa đi ra đón đầu Lữ Anh đang đi đến.

Nhìn lại, hôm nay Lữ Anh mặc chiếc váy rất giản dị, cũng không hề trang điểm, khiến khuôn mặt dù có chăm chút đến mấy vẫn lộ rõ nếp nhăn.

Hôm nay bà ta sao dám khí thế khoa trương như hôm qua chứ? Thấy Trình Ly Nguyệt đi đến, hô hấp của bà có chút gấp gáp. Trình Ly Nguyệt giả vờ không thấy bà, cầm cốc đi rót nước.

Người trong phòng làm việc đều xem náo nhiệt đến nghiện rồi, lúc này ai cũng bỏ hết việc đang làm, muốn xem xem hôm nay Thẩm phu nhân chửi Trình Ly Nguyệt như thế nào.

Mười mấy con mắt đều nhìn chằm chằm Lữ Anh. Lữ Anh đứng ở hành lang tay nắm túi xách, khuôn mặt ảo não bỗng đỏ bừng lên, không biết định làm gì nữa.

Trình Ly Nguyệt lấy nước trở về, lúc đi ngang qua người Lữ Anh, bà ta liền kéo cô lại: "Tiểu thư Trình Ly Nguyệt, tôi..."

"Lấy đôi tay bẩn thỉu của bà ra khỏi người tôi." Giọng Trình Ly Nguyệt lạnh lùng vang lên.

Lữ Anh liền rút tay về, sợ cô đi mất nên lập tức gọi cô lại: "Trình Ly Nguyệt, hôm nay tôi đến xin lỗi cô, hôm qua là tôi không đúng, tôi độc mồm, tôi nói lời lẽ, tôi muốn nói một lời xin lỗi với cô, xin cô tha thứ cho tôi được không?"

Lần này, mọi người trong phòng làm việc đều thâm oà lên trong lòng, là đến xin lỗi ư? Giống hệt với đại tiểu thư nhà giàu lần trước? Bất nạt Trình Ly Nguyệt xong, ngày hôm sau liền đến xin lỗi?

"Thẩm phu nhân, tôi không thể nhận lời xin lỗi của bà, mời bà về cho."

Trình Ly Nguyệt lạnh lùng đuổi khách. Bà ta xin lỗi là việc của bà ta, còn chấp nhận hay không, còn phải xem tâm trạng đã.

"Tiểu thư Trình Ly Nguyệt, xin lỗi, hôm qua tôi độc mồm độc miệng, tôi lỡ lời, cô tha thứ cho tôi đi! Về sau tôi không dám nữa."

Trình Ly Nguyệt đi được mấy bước, quay đầu lại nói với Lữ Anh: "Muốn tôi chấp nhận lời xin lỗi cũng được thôi, kêu con gái bà Thẩm Quân Dao đến đây, kêu cô ta xin lỗi tôi cùng bà và đảm bảo hết kiếp này sẽ không đến làm phiền tôi nữa."

==

End chương 154

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Thăm gia luống cuống

Lữ Anh mở to hai mắt nhìn sắc mặt lạnh lùng của Trình Ly Nguyệt. Cái gì? Bà xin lỗi rồi còn chưa đủ sao? Còn muốn bà gọi con gái đến? Đây chẳng phải muốn khiến mẹ con họ chịu ầm ức sao?

Bị quyền lực của Cung Dạ Tiêu chèn ép, bà đã ôm một bụng tức rồi, lúc này, Trình Ly Nguyệt còn muốn lôi con gái bà đến xin lỗi, sắc mặt Lữ Anh bỗng trở nên khó coi.

Trình Ly Nguyệt cũng đột nhiên nghĩ đến mà thôi, lần này Cung Dạ Tiêu lại giúp cô, sao cô không bắt Thẩm Quân Dao đến xin lỗi và đảm bảo sau này sẽ không gây sự với cô nữa.

Tuy cô ta không đến gây sự với cô, nhưng còn Lục Nhã Tinh và mẹ cô ta, có ai không phải do cô ta sai tới đâu?

"Trình Ly Nguyệt, cô đừng có quá đáng, tôi đã xin lỗi cô rồi, cô còn muốn thế nào đây? Quân Dao nhà tôi đâu có đắc tội với cô?" Lữ Anh tức giận đến mất đi chút lý trí.

Trình Ly Nguyệt chớp mắt, cắn răng nói: "Cô ta có đắc tội với tôi không, trong lòng các người tự rõ."

Cô đang nói về chuyện năm năm trước.

Mặt Lữ Anh biến sắc, nhìn nhân viên đang hoảng hốt đứng quanh xem trò vui, họ đang nhìn bà mà chê cười, bởi vì thái độ khép nép vừa rồi của bà đúng là khiến nhân viên bàng hoàng.

Bọn họ chỉ muốn xem kịch vui.

"Tiểu thư Trình Ly Nguyệt, chúng ta có thể đi vào phòng họp nói chuyện không?" Lữ Anh vẫn thức thời lấy lại lý trí, hiện giờ bà không dám đắc tội Trình Ly Nguyệt.

"Tại sao lại phải vào phòng họp? Nếu bà muốn thành tâm xin lỗi thì tôi nói luôn ở đây đi." Trình Ly Nguyệt vẫn không quên hôm qua bà đã dùng lời nói cay nghiệt thế nào để nhục mạ mình.

"Điều này... Tôi có thể xin lỗi cô, nhưng con gái tôi có lẽ đang bận..." Lữ Anh muốn giải vây cho con gái.

"Có bận hơn cũng phải kêu cô ta đến, tôi cho bà một giờ đồng hồ để nói chuyện với cô ta, nếu cô ta không đến, tôi không thể nhận lời xin lỗi này." Nói xong, Trình Ly Nguyệt đi vào phòng làm việc, không thèm để ý nữa.

Lữ Anh tức giận xoay người rời đi, bà xuống lầu thương lượng với chồng.

Dưới lầu, Thẩm Đào Dương thấy bà đi tới, cho rằng bà đã xin lỗi thành công, lập tức thở phào một hơi: "Lên xe đi! Về nhà."

Lữ Anh đi tới trước xe, về mặt tức giận khôn siết nói, "Chồng à, Trình Ly Nguyệt căn bản không muốn nhận lời xin lỗi của tôi, cô ta nói muốn kêu cả con gái chúng ta đến đây xin lỗi cùng, ông nói xem, không phải cô ta đang được nước làm tới sao?"

Thẩm Đào Dương cũng ngẩn ra vài giây, nhưng liền đưa ra quyết định nói: "Kêu Dao Dao đến, chuyện này, các người cùng nhau gây ra thì cùng nhau giải quyết."

"Minh à, tôi có thể xin lỗi, nhưng tại sao Dao Dao lại phải cúi đầu xin lỗi cô ta? Về sau, ông kêu Dao Dao phải làm người như thế nào chứ?"

"Vây hãy kêu cả Tuấn Hiền đến, nói chuyện cho rõ ràng." Hiện giờ Thẩm Đào Dương chỉ lo lắng cho công ty của ông, ông không muốn công ty mình bị thu mua chỉ vì chuyện này.

"Cái gì? Còn phải gọi cả Tuấn Hiền?"

"Dù thế nào cũng phải có câu trả lời thỏa đáng cho Trình Ly Nguyệt, nếu không sẽ không xong với Cung Dạ Tiêu đâu." Thẩm Đào Dương nói xong, quay sang nói với vợ: "Bây giờ bà gọi điện ngay cho Dao Dao đi."

Lúc này Lữ Anh thật giống một quả cà thắm, ngày hôm qua bà còn bày ra bộ mặt đắc ý ra oai trước mặt con gái, lúc này bà sao có mặt mũi lôi con mình vào chuyện này chứ?

Nhưng nghĩ đến công ty của chồng mình sắp xong đời, bà không thể yên ổn làm Thẩm thái thái, không thể sống trong xã hội thượng lưu? Bà đành ngồi vào trong xe, gọi điện cho Thẩm Quân Dao.

"Alo, mẹ, có chuyện gì thế?" Thẩm Quân Dao hỏi lại.

"Con gái à! Bây giờ con đang ở đâu?"

"Con đang ở trung tâm mua sắm! Mẹ, con nói cho mẹ nghe này, con mua cho mẹ một bộ đồ, chắc chắn mẹ sẽ thích."

"Dao Dao, con có thể đến công ty Kaman một chuyến không? Có chút việc cần thương lượng với con."

"Công ty Kaman? Công ty của Trình Ly Nguyệt? Đến chỗ cô ta làm gì?"

"Con gái, cứ đến trước đi! Mẹ...và cha con đều đang ở đây, đến nhanh đi."

"Mẹ, con rất ghét nơi đó, có chuyện gì mẹ cứ nói đi, con lười đi lắm." Thẩm Quân Dao còn đang đi shopping mà.

"Dao Dao, mẹ không giấu con nữa, bố con kêu mẹ xin lỗi Trình Ly Nguyệt, mẹ xin lỗi thì thôi đi, thế nhưng, tiểu tiện nhân Trình Ly Nguyệt lại muốn con cũng đến xin lỗi, nếu không sẽ không tha thứ cho mẹ."

"Mẹ, sao mẹ lại phải đến xin lỗi cô ta chứ?" Thẩm Quân Dao tức giận hỏi.

"Bởi vì...Bởi vì không hiểu sao Trình Ly Nguyệt lại tìm Cung Dạ Tiêu ra mặt, Cung Dạ Tiêu uy hiếp cha con, nếu không xin lỗi cô ta thì hẳn sẽ mua lại công ty nhà họ Thẩm chúng ta, mẹ có thể không tới sao?" Lữ Anh ảo não nói.

Lúc này, Thẩm Đào Dương giành lấy điện thoại, nói: "Dao Dao, đến đây nhanh đi, mày xem xem mày làm ra chuyện tốt gì."

"Ba."

"Kêu cả Tuấn Hiền đến để giải quyết chuyện này ngay, nếu mày không đến, đừng trách ta không nhận đứa con gái này. Hừ!" Thẩm Đào Dương thờ ơ, cúp điện thoại.

"Chồng ơi, ông làm gì vậy? Sao ông lại nói với con gái như vậy?"

Thẩm Đào Dương cũng rất sợ, Cung Dạ Tiêu giống như con dao kề trên cổ, chỉ sai lầm một chút thì, mạng của ông cũng không còn.

Ở trung tâm thương mại, Thẩm Quân Dao đang hẹn bạn thân đi dạo phố, lúc này, nghe xong điện thoại, khuôn mặt thanh tú của cô tức đến trắng bệch, cô nói với bạn: "Moin người đi tiếp nha! Mình có chút việc, phải trở về một chuyến."

Nói xong, cô chạy vội về phía bãi đỗ xe, vừa đi vừa gọi điện thoại cho Lục Tuấn Hiền.

"Có chuyện gì sao?" Giọng Lục Tuấn Hiền có chút lạnh lùng.

"Tuấn Hiền, chỗ bố mẹ xảy ra chuyện rồi, đều tại Trình Ly Nguyệt kia, mẹ em chỉ đến công ty cô ta nói hai câu thôi, cô ta lại kéo Cung Dạ Tiêu đến thu mua công ty bố em, bây giờ bố mẹ em đang ở công ty Kaman, anh có thể đi cùng em một chuyến không?"

Lục Tuấn Hiền nghe xong liền tức giận đứng lên: "Thẩm Quân Dao, cô lại làm ra chuyện gì vậy."

Thẩm Quân Dao ngồi trong xe, nghe thấy tiếng quát lớn liền sợ đến giật mình mà run lên, lập tức thút thút nói: "Tuấn Hiền, em không có! Là Trình Ly Nguyệt bắt nạt em."

"Tôi sẽ đến công ty Kaman ngay, cô cũng đến ngay đi." Lục Tuấn Hiền thờ ơ, tắt điện thoại.

Trạng thái Thẩm Quân Dao có chút bất ổn, cô khởi động xe, trong đầu đều là sự phẫn nộ đối với Trình Ly Nguyệt, cô thật không nghĩ tới, một Trình Ly Nguyệt lại khiến cô chật vật đến vậy, hơn nữa, đến bố mẹ cô cũng phải đứng ra xin lỗi cô ta.

Trong phòng làm việc.

Trình Ly Nguyệt bình tĩnh ngồi sửa ảnh trong máy tính, hình ảnh một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo hiện ra, cô tỉ mỉ tìm kiếm chỗ thiếu sót trên các chi tiết.

Lúc này, Đường Duy Duy gõ cửa một tiếng, sau đó đẩy cửa tiến đến: "Chị Ly Nguyệt, chị mau nhìn này, người đàn bà chanh chua kia đang treo băng rôn xin lỗi chị đó, thật sáng khoái mà."

Nói xong, cô ta đưa bức ảnh vừa chụp từ cửa sổ cho Trình Ly Nguyệt xem, nhìn thấy tấm băng rôn, trong lòng cô cũng nguôi giận, nhưng muốn khiến cô hết giận thực sự, thì còn cần Thẩm Quân Dao đến xin lỗi.

=====

End chương 155

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài VỢ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Lục Tuấn Hiên ra mặt xin lỗi

Hai mươi phút sau, xe của Lục Tuấn Hiên và Thẩm Quân Dao lần lượt đến bãi đỗ xe. Sắc mặt Thẩm Quân Dao tái nhợt, bước xuống xe. Thấy ánh mắt lãnh đạm của Lục Tuấn Hiên rơi trên người mình, trái tim bỗng thất lại, lồng ngực đau đớn.

Lữ Anh xuống xe, thấy con gái và con rể đều có mặt, khuôn mặt già nua của bà cũng xấu hổ đến mức đỏ lên, Thẩm Quân Dao xuống xe, hỏi con rể Lục Tuấn Hiên: "Tuấn Hiên, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Chuyện gì đang xảy ra ư? Phải hỏi con gái ngoan nhà ông bà đó, cả ngày cứ nghi thần nghi quỷ, rốt cuộc cô ta muốn làm gì chứ?"

"Cái gì mà tôi nghi thần nghi quỷ, anh chủ động mời Trình Ly Nguyệt đi ăn, còn lờ lợ kéo kéo trên bàn ăn, đây là ý gì chứ?" Thẩm Quân Dao đỏ mặt chất vấn.

"Đó là bởi vì tôi có chuyện cần nói với cô ấy."

"Tôi không tin, anh muốn nói lại tình xưa với cô ta thì có." Thẩm Quân Dao phản bác.

Thẩm Quân Dao đau đầu nhìn con gái: "Được rồi, Quân Dao, con đừng làm càn nữa, bây giờ, ta muốn con và mẹ con xin lỗi Trình Ly Nguyệt để giải quyết chuyện này trước đi."

"Tại sao con phải xin lỗi cô ta? Cô ta quyến rũ chồng con, đó là sự thật."

Lục Tuấn Hiên lạnh lùng ngắt lời cô: "Sai rồi, Trình Ly Nguyệt không hề quyến rũ tôi, mà là tôi cảm thấy hổ thẹn với cô ấy, chủ động tìm tới cô ấy, nhưng cô ấy vẫn luôn cự tuyệt gặp mặt tôi, nếu chuyện này khiến cô khó chịu, thì lời xin lỗi này để tôi nói."

Nói xong, hắn xoay người bước về phía đại sảnh công ty Kaman.

Thẩm Quân Dao và Lữ Anh nghe xong đều choáng váng, ồn ào nửa ngày, hóa ra người chủ động bám lấy Trình Ly Nguyệt là Lục Tuấn Hiên?

Thẩm Quân Dao càng giống ngư bị một cây gai hung hăng đâm vào trái tim, đau đến không thở nổi, cô nhìn chồng mình đi về phía công ty Kaman, vội đuổi theo: "Tuấn Hiên...Anh không thể đi, anh không thể đi xin lỗi."

"Ồi! Dao Dao..." Lữ Anh cũng đuổi theo.

Thẩm Quân Dao định đuổi theo, nhưng cuối cùng lại thở dài, mở cửa lên xe ngồi. Chuyện này ông không thể xen vào, nếu không thì sẽ rất mất mặt.

Ở cửa thang máy, Thẩm Quân Dao kéo Lục Tuấn Hiên lại: "Tuấn Hiên, anh không thể đi."

Nếu Lục Tuấn Hiên nói xin lỗi, như vậy, Thẩm Quân Dao cảm thấy hôn nhân của bọn họ sẽ biến thành một trò cười.

Nhưng mà hôm nay Lục Tuấn Hiên hạ quyết tâm đi gặp Trình Ly Nguyệt xin lỗi, bởi vì trong thâm tâm hắn có một loại cảm giác chỉ hắn mới hiểu, hắn muốn nhận được sự tha thứ của Trình Ly Nguyệt, thậm chí, hắn còn có một vọng tưởng, vọng tưởng sau này có thể cùng Trình Ly Nguyệt nói lại tình xưa.

Tuy rất hoang đường, nhưng sự thực lại bày ra trước mắt, hắn lại yêu vợ trước này, vừa nhìn thấy cô ở trong phòng ăn, hắn đã bị cô thu hút. Lần trước, ở yến tiệc, cô xinh đẹp lộng lẫy đứng bên Cung Dạ Tiêu, hắn đổ kị đến phát điên. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, trái tim mình lại rung động vì Trình Ly Nguyệt một lần nữa, hơn nữa, còn mãnh liệt đến vậy.

"Buông tay." Lục Tuấn Hiên hất tay cô ra một cách vô tình, đi vào trong thang máy, Thẩm Quân Dao liền đuổi theo, Lữ Anh cũng đi vào, đau lòng nhìn con gái.

Trình Ly Nguyệt phiền muộn, ra ngoài rót chén trà uống, ngẩng đầu liền đâm thẳng vào Lục Tuấn Hiên đang rào bước đi tới.

Cô lập tức nhíu mày, không ngờ Lục Tuấn Hiên cũng tới, bọn họ cùng nhau đến là muốn xin lỗi? Hay là tới làm gì khác?

Dù gì thì thường ngày Lục Tuấn Hiên cũng là ông chủ công ty uy phong lẫm liệt, cộng thêm bề ngoài tuấn tú, còn từng có nhiều scandal cho nên chỉ cần là nhân viên làm việc ở công ty thì đều biết hắn. Lúc này, nhân viên trong công ty cũng không ngờ rằng họ còn có thể thấy thân ảnh của tổng tài tập đoàn Lục thị Lục Tuấn Hiên.

Lục Tuấn Hiên nhìn thấy Trình Ly Nguyệt, đáy mắt hắn chợt hiện lên một tia vui mừng, ngực đập rộn ràng, hắn ôn nhu gọi: "Ly Nguyệt."

"Tuấn Hiên, không thể nói, anh không thể nói..." Thẩm Quân Dao còn đang khuyên hắn, hắn muốn nhận sai, điều đó có nghĩa là mọi sự kiêu ngạo và ưu tú của cô trước mặt Trình Ly Nguyệt khi xưa đều bị hủy hoại.

Phòng làm việc yên lặng như tờ, các nhân viên xem náo nhiệt bày ra đủ loại biểu cảm xem trò hay, không ngờ sự tồn tại của Trình Ly Nguyệt lại khiến

bọn họ được tận mắt nhìn thấy các ông chủ của các công ty lớn như Cung Dạ Tiêu, Lục Tuấn Hiền ở khoảng cách gần như vậy, thật là tuyệt diệu!

Trình Ly Nguyệt nhủ mảy nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: "Anh muốn nói gì?"

"Tôi biết, vợ tôi, em gái tôi, mẹ vợ tôi đều lần lượt đến gây sự với em, thậm chí còn nhục mạ em, nhưng tôi biết, em là cô gái tốt, trong sạch, cho nên, Ly Nguyệt, tôi xin lỗi em, xin em tha thứ cho sự vô lễ của họ." Giọng Lục Tuấn Hiền trầm thấp, tràn đầy thành ý và áy náy, tuyệt đối không phải giả bộ xin lỗi mà là lời nói xuất phát từ nội tâm.

Trình Ly Nguyệt cười lạnh một tiếng: "Chuyện họ làm sai, không cần anh đến xin lỗi tôi, lẽ nào họ vẫn chỉ là đứa trẻ không hiểu chuyện, cần người khác ra mặt xin lỗi."

Mặt Thẩm Quân Dao liền biến sắc, quên hết mọi nho nhã và cao quý, thô lỗ chỉ vào cô mà nói: "Trình Ly Nguyệt, cô đừng được voi đòi tiên, cô cũng một vừa hai phải thôi."

"Các người đi rêu rao tôi quyến rũ chồng cô, bây giờ chồng cô ở ngay trước mặt cô đây, cô kêu hắn nói đi." Đôi mắt trong trẻo của Trình Ly Nguyệt nhìn chằm chằm Lục Tuấn Hiền: "Mời nói cho vợ và mẹ vợ anh nghe."

"Không có, nếu quả thật nói đến quấy rầy thì là tôi quấy rầy em, Ly Nguyệt, tôi cảm thấy rất có lỗi, sau này tôi sẽ cố gắng không đến quấy rầy em nữa, tuy nhiên, tôi rất hổ thẹn với em, mong em tha thứ cho tôi." Giọng Lục Tuấn Hiền lộ ra vẻ khẩn cầu.

Các nhân viên liền hiểu ra, chẳng lẽ Lục Tuấn Hiền là chồng trước của Trình Ly Nguyệt ư! Trời ạ! Trước đây Trình Ly Nguyệt lại là vợ của Lục Tuấn Hiền?

"Không được, em không cho phép anh hổ thẹn với cô ta...Khi đó là cô ta ngoại tình trước..." Thẩm Quân Dao còn muốn đẩy tiếng xấu ngoại tình lên đầu Trình Ly Nguyệt.

Mà lúc này, chỉ thấy Lục Tuấn Hiền tức giận nhìn cô ta: "Thẩm Quân Dao, cô đủ rồi đó, chuyện năm đó, cô câm miệng cho tôi, Ly Nguyệt không hề sai, người sai luôn là chúng ta."

Thẩm Quân Dao bị mắng đến ngẩn người, sắc mặt trắng bệch, chồng cô lại dám mắng cô trước mặt mọi người? Bảo vệ Trình Ly Nguyệt? Lúc này Lữ Anh cũng sợ đến choáng váng, không ngờ trận chửi này lại khiến tình cảm của con gái và con rể rạn nứt, bà đi tới trước mặt Trình Ly Nguyệt: "Trình Ly Nguyệt tiểu thư, bây giờ cô có thể nguôi giận chưa! Xin lỗi, xin lỗi, cô muốn tôi nói một vạn lần cũng được nhưng xin cô đừng tính toán chuyện này nữa."

"Hôm qua bà chửi tôi có mẹ sinh không có mẹ dạy, những lời này, tôi sẽ nhớ cả đời." Trình Ly Nguyệt căm tức nhìn bà, tuyệt đối không tha thứ.

Lục Tuấn Hiền khiếp sợ nhìn mẹ vợ mình, Lữ Anh lập tức chột dạ, không dám nhìn ánh mắt của con rể, Thẩm Quân Dao sắp điên rồi, cô ta đột nhiên đưa tay ra tát Trình Ly Nguyệt một bạt tai, Lục Tuấn Hiền vội giữ tay cô ta lại, kéo mạnh: "Còn chưa đủ mất mặt sao? Có gì thì tính sổ với tôi đây, đừng có giận chó đánh mèo, chọc tức Ly Nguyệt nữa."

=====

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157: Mời hẳn ăn cơm trưa

"Anh..." Thẩm Quân Dao chán nản, bây giờ chồng cô đã nhận mọi tội lỗi về mình, một mực bảo vệ Trình Ly Nguyệt, bảo sao cô ta không tức được?

Nhưng cô ta đang định nói gì thì Lục Tuấn Hiền đã mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

Lữ Anh cũng nhanh chóng rời đi, bây giờ bà rất sợ Trình Ly Nguyệt.

Ba người Lục Tuấn Hiền vừa đi, trong đại sảnh mọi người đều nhìn về phía Trình Ly Nguyệt, có người đồng tình, có người chột dạ, có người kinh ngạc, nói chung, trong mắt bọn họ, Trình Ly Nguyệt lập tức trở nên thanh cao tột cùng.

Mấy câu xin lỗi của Lục Tuấn Hiền mới là thứ khiến bọn họ khiếp sợ nhất, điều này có nghĩa Trình Ly Nguyệt mới là người bị khi dễ, mẹ con Thẩm Quân Dao là người đàn bà chanh chua.

"Chị Ly Nguyệt, chị không sao chứ!"

"Tôi không sao! Tôi ổn." Trình Ly Nguyệt nói xong, đẩy cửa bước vào phòng làm việc, giành thời gian cho đám nhân viên xì xào bàn tán, nghị luận không ngớt.

Trong phòng làm việc, Linda cũng xem được màn náo nhiệt này, cô nghĩ, Trình Ly Nguyệt gặp được Cung Dạ Tiêu đúng là may mắn ông trời ban cho cô, cô luôn có thể hành diện vì người đàn ông này.

Trình Ly Nguyệt ngồi tại chỗ, nhất thời tâm trạng rối bời, không biết vì sao, lúc này trong đầu cô chỉ nhớ tới một người, Cung Dạ Tiêu, cô chỉ nhớ hân, cảm kích hân.

Trình Ly Nguyệt xúc động cầm điện thoại, gọi điện thoại cho hân.

Trong không gian yên tĩnh, bỗng truyền đến giọng nói trầm ấm của hân: "Alo."

"À...Anh đang họp à?" Trình Ly Nguyệt bỗng bối rối, không ngờ lại làm phiền hân đang họp.

Cung Dạ Tiêu tiêu cười nhẹ một tiếng như đang đi chuyển: "Em nói đi."

"Tôi...Tôi muốn nói là trưa nay anh rảnh không? Tôi muốn mời anh ăn cơm." Trình Ly Nguyệt cười hỏi.

"Sao thế? Không sợ tôi ăn hết tiền à?" Cung Dạ Tiêu cười êm tai như đàn cello, khiến lòng người say mê.

Trình Ly Nguyệt cầm điện thoại, khuôn mặt tươi cười hơi đỏ ửng.

"Sợ, nhưng tôi vẫn muốn mời anh ăn cơm." Trình Ly Nguyệt nghĩ, lúc này cô sẵn lòng dốc hết tiền túi để mời hân ăn một bữa cơm.

"Được, tôi sẽ không chọn nhà hàng, em chọn đi,sa hoa một chút là được." Cung Dạ Tiêu có lòng tốt tiết kiệm tiền cho cô.

Trình Ly Nguyệt xì một tiếng rồi cười rộ lên: "Được, tôi chọn."

"Đúng 12 giờ, tôi tới đón em." Cung Dạ Tiêu đặt điện thoại xuống,cúp máy.

Trình Ly Nguyệt đặt điện thoại xuống, đưa tay ôm lấy gò má đã nóng lên của cô, đầu vẫn đang ngơ ngác, tiếng cười của Cung Dạ Tiêu vẫn chưa biến mất.

Nhìn thoáng qua thời gian, đã 11 giờ 20 phút rồi, trời, nàng nên chọn nhà hàng rồi.

Nghĩ đến lần trước khiến hân bị đau bụng, lần này Trình Ly Nguyệt không dám xem thường, người đàn ông này từ nhỏ đến lớn đều sống trong lụa là gấm vóc, cơm ngon canh ngọt, nên có vẻ bụng dạ cũng kén chọn hơn người bình thường, không thể ăn đồ không sạch sẽ.

Trình Ly Nguyệt lên mạng tìm kiếm nhà hàng có giá cả hợp lý, cũng tương đối xa hoa một chút.

Sau đó liền đặt chỗ, thời gian cũng sắp đến rồi, Trình Ly Nguyệt cầm túi xuống lầu chờ hân.

Đi ra phòng khách liền thấy trên cây cột điện đối diện có treo một tấm băng rôn xin lỗi tít trên cao, chuyện xin lỗi gặt sang một bên, trong lòng chỉ càng thêm cảm kích Cung Dạ Tiêu.

Xe thể thao Bugatti màu đen như u linh đang đi đến, trong lòng Trình Ly Nguyệt lập tức kích động, trời ạ! Cô đã động tâm với hân sao?

Mở cửa xem Cung Dạ Tiêu đang ưu nhã ngồi ở bên trong, xe thể thao cao cấp, hào hoa, sang trọng kết hợp với người đàn ông anh tuấn mê người, đúng là một tổ hợp đẹp mắt.

Trình Ly Nguyệt vừa đeo dây an toàn, vừa cố kìm chế tâm trạng kích động đang dấy lên trong lòng, cẩn thận, đừng để người đàn ông này phát hiện.

Ánh mắt Cung Dạ Tiêu quét đến tấm băng rôn treo trên cao, hỏi cô: "Người của Thảm gia tôi xin lỗi sao?"

Trình Ly Nguyệt gật đầu đáp lại: "Tới rồi."

"Xin lỗi cô thế nào?" Cung Dạ Tiêu hơi ngạc nhiên hỏi thăm một tiếng.

Trình Ly Nguyệt quay đầu nhìn về phía hân, không muốn nhắc lại màn xin lỗi hỗn loạn ngày hôm nay, cô nhẹ nhàng nói: "Cung Dạ Tiêu, cảm ơn anh."

Cung Dạ Tiêu thấy cô ngoan ngoãn cảm ơn, nhất thời trở tay không kịp, khuôn mặt tuấn tú hơi kinh ngạc nhìn cô, nhếch miệng cười nói: "Đây là nguyên nhân em đột nhiên mời tôi ăn cơm? Muốn cảm ơn tôi?"

"Đúng vậy, ngoại trừ mời anh ăn cơm, tôi không tìm được cách nào khác để báo đáp anh." Trình Ly Nguyệt đành hoảng gật đầu.

Cung Dạ Tiêu bỗng cười có chút nguy hiểm, trêu chọc cô một chút: "Cách báo đáp tôi có rất nhiều, em chỉ cần chọn cách đơn giản nhất trong đó là được."

Đương nhiên Trình Ly Nguyệt biết hân muốn nói cái gì, cô lập tức ôm chặt lấy quần áo, cô cảm kích hân, thế nhưng...

Cung Dạ Tiêu thu ánh mắt lại, cũng không muốn ép cô lấy thân báo đáp bây giờ nữa, như vậy đâu còn vui nữa, hẳn thích cái thời khắc giúp cho bố cô xong, cô chủ động báo đáp, hẳn nghĩ, vì thời khắc kia, hẳn nguyện ý chờ, nguyện ý đợi.

"Được rồi, nhà hàng ở đâu! Chỉ đường." Cung Dạ Tiêu nghiêm chỉnh ngồi trở lại vị trí của hắn, mắt nhìn phía trước.

Trình Ly Nguyệt thờ dãi một hơi, chỉ đường, nhà hàng không xa, cũng không tệ lắm.

Ngồi trong phòng đơn của nhà hàng, Cung Dạ Tiêu rất hài lòng, hắn lật menu, giá của mấy thứ hắn thích ăn cũng không có rẻ, thôi được, ngày hôm nay hắn sẽ không ăn những món này.

"Em gọi đi." Cung Dạ Tiêu đưa menu cho cô.

"Anh chọn đi! Muốn ăn gì thì ăn." Lúc này Trình Ly Nguyệt nói ra câu nói này, đôi mắt long lanh ngấn nước, không được tự tin cho lắm.

Cung Dạ Tiêu muốn cười, nhưng vẫn nhịn không trêu chọc cô, giờ menu, chọn mấy món rồi đưa menu cho phục vụ.

"Sao anh chỉ chọn mấy món vậy?" Trình Ly Nguyệt có chút quẫn, hắn đang tiết kiệm tiền cho cô sao? "Anh không cần tiết kiệm tiền cho tôi, tôi mang tiền mà."

"Hôm nay họp, tâm trạng không tốt lắm, không có khẩu vị." Cung Dạ Tiêu giả bộ buồn bực.

"Còn em? Dạo này làm việc thế nào?"

"Tạm được." Trình Ly Nguyệt nín cười, bầu không khí cũng sinh động hơn vài phần.

"Tin tức về cha, có chút manh mối rồi, người của tôi đã tìm được phạm nhân được thả sớm kia rồi, hiện giờ đang thẩm vấn hắn, chỉ cần hắn khai ra, rất nhanh sẽ có tin tức về người đứng sau lưng thôi." Cung Dạ Tiêu đem đến tin tức tốt cho cô.

Mắt Trình Ly Nguyệt như lóe sáng: "Tôi muốn chắc chắn có phải là Lục Hải không, hắn là người đáng nghi nhất."

"Người của tôi đang thu thập chứng cứ, nếu quả thật là Lục Hải, hắn sẽ phải trả giá cao vì những gì gây ra năm đó." Cung Dạ Tiêu kiên định nói, tuy hắn không nói cho Trình Ly Nguyệt biết Lục Tuấn Hiền giữ chuyện này ra, mục đích thực chất là vì còn có người mượn danh nghĩa của cô, mượn tay hắn, thay hắn loại bỏ một đối thủ mạnh ở tập đoàn Lục thị.

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho cô biết, nếu không, cho dù nỗi oan của cha cô được rửa sạch, cô cũng sẽ không vui vẻ, bởi vì cô sẽ càng thêm hận Lục Tuấn Hiền.

=====

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Tiểu thư nhà họ Hoắc

Hốc mắt của Trình Ly Nguyệt ngấn lệ, năm đó là do cô quá ngốc nên mới tin lời lừa gạt của Lục Tuấn Hiền, hắn nói rằng cái chết của cha cô là ngoài ý muốn, khi đó hắn không đứng ra nghi ngờ Lục Hải, kêu oan thay cô, nhất định là không muốn gây chuyện, không muốn làm mất đi lòng tin của cô. Cuối cùng, hắn lừa phản quyền lực mà cô vừa mới được nhận từ cha cô, khiến cô chuyển sang tên của hắn để hắn có thể ngồi lên được vị trí tổng tài của tập đoàn Lục thị.

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, Trình Ly Nguyệt vẫn đang đắm chìm trong câu chuyện về cha cô, nhất thời không để ý. Khi nhìn thấy vị trí đối diện trống rỗng mới quay đầu lại. Cung Dạ Tiêu chống một tay lên bàn, tay còn lại chống lưng vào ghế của cô, hắn cúi người rồi nhìn cô chăm chú.

Đôi mắt Trình Ly Nguyệt ngấn lệ chạm phải đôi mắt sâu và dịu dàng của hắn, nước mắt bỗng không kiềm được mà tuôn rơi, lăn dài trên má rồi rơi xuống cằm.

Cung Dạ Tiêu ngăn người, hô hấp khẽ ngưng lại, hắn đưa tay lau nước mắt trên cằm Ly Nguyệt, đôi mắt sâu chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, đưa tay đỡ lấy gáy cô, rồi ôm khuôn mặt cô vào ngực hắn.

Trình Ly Nguyệt vẫn ngồi đó, khuôn mặt áp vào ngực hắn, nước mắt tuôn rơi ướt đầm áo hắn, Cung Dạ Tiêu vuốt mái tóc cô, mắt một hồi mới kéo cô đứng dậy: "Đừng khóc nữa."

Trình Ly Nguyệt gạt đầu, khịt khịt mũi như một đứa trẻ nghe lời rồi tự lấy khăn lau nước mắt.

Cung Dạ Tiêu cảm nhận được phần áo ở bụng bị ướt đầm bởi nước mắt, nhưng hần không hề cảm thấy lạnh lẽo mà còn thấy rất ấm áp.

Lúc này, người phục vụ bồng ghế cửa rồi tiến vào, bày thức ăn đầy ắp một bàn. Trình Ly Nguyệt mơ hồ mở mắt nhìn những món ăn giản dị trên bàn, người đàn ông này lại thực sự tiết kiệm tiền thay cô ư?

Cung Dạ Tiêu cầm thìa một cách nho nhã, đôi mắt nhìn chăm chú người con gái ngồi đối diện, an ủi: "Hiện tại, tôi chẳng cần gì cả, chỉ cần em ăn cùng tôi thôi."

Lời nói của hần giống như mệnh lệnh vậy, Trình Ly Nguyệt chỉ đành nhắc thìa lên ăn.

Ăn com xong, hai người họ hẹn buổi chiều sẽ cùng đi đón con, Cung Dạ Tiêu đưa cô về công ty.

Nhà họ Cung.

Cung lão gia ngồi trên ghế Thái sư, trước mặt là một bàn điểm tâm, giống như đang đợi tiếp đón vị khách nào đó.

Bỗng nhiên, Quân gia vội vàng chạy tới: "Lão gia, Hoắc lão gia và Hoắc tiểu thư đến rồi, xe vừa mới tới cổng!"

"Vội nhanh mời họ vào đi!" Cung lão gia xua tay nói.

"Vâng, tôi đi ngay đây." Quân gia nói xong thì lập tức rào bước ra bên ngoài.

Chỉ thấy trong vườn hoa, một ông già hơn bảy mươi dặt tay một cô gái cao ráo quyến rũ xuống xe, cô gái kia vô cùng xinh đẹp, da trắng mặt xinh, từng cử động đều toát ra phong thái của tiểu thư con nhà danh gia. Lúc này, đôi mắt đẹp của cô đang quan sát xung quanh, trong đôi mắt đó toát lên vẻ kích động. Cô thật không ngờ, bản thân mình có thể cùng ông nội đến nhà họ Cung làm khách.

Cung Dạ Tiêu có nhà không? Trong lòng người con gái đó bỗng dấy lên một niềm khao khát, đầu cô hiện lên hình bóng tuần tú mê người của Cung Dạ Tiêu, tim bỗng rung động.

Thử hỏi những tiểu thư danh tiếng của các gia tộc giàu có trong nước, có ai không biết Cung Dạ Tiêu chứ? Hần là người thừa kế hiện tại của nhà họ Cung, thân phận rất vững chắc, chắc chắn sẽ là chủ nhân tương lai của nhà họ Cung. Gạt thân phận sang một bên, chỉ riêng con người của hần thôi cũng rất đáng để cho mọi cô gái ngưỡng mộ. Mặc dù không được tận mắt nhìn thấy nhưng những bức ảnh ít ỏi được chụp ở sân bay của hần cũng đủ để khiến cho bọn họ gào thét.

Hoắc Yên Nhiên đã từng thấy một trong những bức ảnh đó, hần mặc một bộ vest màu đen, thân hình cao lớn nhanh nhẹn, đi ra từ con đường dành cho khách quý, vây quanh hần là một nhóm vệ sĩ. Ngay cả lúc bước đi cũng toát ra phong thái vương giả. Giờ khắc đó, trái tim cô đã bị hần giam cầm.

Tim cô chưa từng rung động như vậy đối với một người đàn ông. Mặc dù cô cũng muốn tìm đủ mọi cách để được gặp mặt hần nhưng Cung Dạ Tiêu hành tung bất định. Hơn nữa nếu như không phải dạ tiệc quan trọng thì hần sẽ không xuất hiện, thần bí, khiêm tốn, khiến người khác không thể nắm bắt được.

Hôm qua, lúc cô nhận được điện thoại của nội, nói rằng phải đến nhà họ Cung làm khách, muốn cô đi cùng, cô vội vàng từ nước ngoài trở về. chỉ là cô không hiểu, sao đột nhiên ông cô lại muốn cô đến nhà họ Cung?

Hoắc gia vẫn luôn là dòng dõi Nho học, gia đình cô cũng có mối quan hệ khá vững chắc với giới thương gia. Mà Hoắc Yên Nhiên cô lại chính là viên ngọc quý giá của Hoắc lão gia, là đứa cháu gái ông yêu thương nhất, ba là thương gia, mẹ là diễn viên hạng A, còn bản thân cô tốt nghiệp tại một trường đại học danh tiếng, lại tự mình sáng lập lên một thương hiệu áo cưới. Mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã là người rất có đầu óc.

"Ông nội..." Hoắc Yên Nhiên khoác lấy cánh tay của Hoắc lão gia, cười ngọt ngào.

"Yên Nhiên, chút nữa gặp Cung lão gia, phải thể hiện tốt một chút nhé."

"Vâng, con nhất định sẽ thể hiện thật tốt." Trong lòng Hoắc Yên Nhiên bỗng dâng lên một hồi kích động, cô đang nghĩ, Cung lão gia chẳng có lí do gì để gặp cô, trừ khi...

Lẽ nào Cung lão gia nhìn trúng cô rồi sao?

Trong lòng ngực vừa có cảm giác căng thẳng lẫn kích động, cô bước vào phòng khách của nhà họ Cung, lúc bước qua ngưỡng cửa thì đã nhìn thấy một vị lão gia có tinh thần rất tốt đang ngồi ở vị trí chủ nhà tại sảnh chính.

"Cung lão ca, đã lâu rồi không gặp." Hoắc lão gia chấp tay chào một cách kính trọng.

"Hoắc lão đệ, đúng thật là khá lâu rồi chưa gặp, đáng về vẫn nhanh nhẹn như vậy nhỉ."

"Không thể so với thân thể cường tráng của Cung lão ca được."

Hai người họ trêu đùa, lúc đó ánh mắt Cung lão gia rơi trên người cô gái ăn mặc đoan trang kia: "Vị này là cháu gái của ông, Hoắc Yên Nhiên tiểu thư sao?"

"Đúng vậy! Đây chính là cháu gái Yên Nhiên của ta, năm nay hai mươi tư rồi."

"Ta còn nhớ, khi cha mẹ nó kết hôn, ta còn đến tham gia hôn lễ. Thật không ngờ mới chớp mắt mà con của chúng đã lớn như vậy rồi, càng lớn càng duyên dáng, xinh đẹp."

"Yên Nhiên chào ông đi con." Hoắc Yên Nhiên lập tức lễ phép lên tiếng.

"Thực là lễ phép, đúng là một đứa bé ngoan." Cung lão gia nhìn cô, hài lòng gật đầu.

Hoắc Yên Nhiên vội cười e thẹn, đôi mắt long lanh như nước quan sát bốn phía, thầm nghĩ Cung Dạ Tiêu liệu có xuất hiện ở đây không nhỉ?

Hai vị lão gia bắt đầu tán gẫu, Hoắc Yên Nhiên cố gắng nhẫn nại ngồi một bên lắng nghe, Cung lão gia cũng có hỏi thăm cô mấy lần nhưng không hề phát hiện ra vẻ mặt mất nhẫn nại của cô. Điều này càng khiến ông hài lòng hơn về cô, không sai, Hoắc Yên Nhiên chính là người mà ông vừa ý nhất trong các vị tiểu thư con nhà danh gia.

Hơn nữa, khi còn trẻ ông cũng có giao tình với Hoắc lão gia, với mối quan hệ vững chắc với thương gia trong nước hiện nay của Hoắc gia, nếu như hai nhà có thể kết thông gia thì quả thực là một chuyện rất đáng mừng.

Hai vị lão gia vừa ngồi là tâm sự liên tục hai tiếng, mặc dù Hoắc Yên Nhiên rất muốn gặp Cung Dạ Tiêu nhưng vẫn phải tỏ ra lắng nghe chăm chú. Cô từng trải qua khá nhiều tình huống như vậy rồi nên đối mặt với những việc như thế này luôn tỏ ra ung dung tao nhã.

"Ồ! Sao không gặp cháu ông nhỉ? Cũng khá nhiều năm rồi tôi chưa gặp nó!" Hoắc lão gia rốt cuộc cũng chủ động đặt vấn đề.

"Gần đây, Dạ Tiêu bận giải quyết việc công ty, lúc này chắc đang ở công ty rồi!" Cung lão gia mỉm cười.

Hoắc Yên Nhiên ngồi một bên buồn bã, hẳn không ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Sắp xếp để gặp mặt

Hoắc Yên Nhiên ngồi tại phòng khách nhà họ Cung, khoảng hai tiếng đồng hồ mới được Cung lão gia kêu một tiếng: "Nha đầu Yên Nhiên, qua đây trò chuyện với ông."

Hoắc Yên Nhiên liền mỉm cười, ngồi xuống trước mặt ông ấy, đôi mắt hơi mờ đục của Cung lão gia nhìn cô đánh giá một lượt, vô cùng hài lòng gật đầu: "Càng lớn càng xinh đẹp, quả nhiên là xuất thân từ các gia đình có học có khác!"

"Đứa cháu gái này từ nhỏ đã nhận được sự dạy dỗ của tôi rồi, tôi vẫn luôn không ngừng lo lắng cho nó." Hoắc lão gia có chút tự hào nói, cũng có ý tiến cử cháu gái trước mặt Cung lão gia.

Cung lão gia tin tưởng người mà Hoắc lão gia đã dạy dỗ một cách tỉ mỉ, những mặt khác cũng không tệ, cô gái này với cháu trai ông đúng là một đôi trời sinh.

"Yên Nhiên, ta hỏi con, con đã từng gặp cháu trai ta chưa?" Cung lão gia hỏi.

Hoắc Yên Nhiên lắc đầu, cố gắng giấu đi lòng si mê Cung Dạ Tiêu. Cô làm ra cái biểu cảm rất bình thường và tự nhiên: "Bình thường con đều ở nước ngoài, rất ít khi về nước. Nhưng con từng nghe thấy tên của anh ấy rồi, nghe nói anh ấy rất ưu tú, còn là một người vô cùng thông minh và cơ trí."

"Đúng vậy, cháu trai ta đích thực là một kì tài trong giới thương gia, ta rất coi trọng nó." Cung lão gia gật đầu, cứ hễ nhắc tới cháu ông là ông lại cảm thấy vô cùng tự hào.

Hoắc Yên Nhiên khẽ chớp hàng mi để che giấu đi sự kích động và căng thẳng trong lòng.

Cung lão gia dừng một chút rồi lại hỏi: "Nha đầu Yên Nhiên, nếu như ta muốn con gặp Dạ Tiêu nhà ta thì con có bằng đồng ý không?"

Hoắc Yên Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt có chút kinh ngạc, sau đó khuôn mặt xinh đẹp của cô bỗng nhiên ửng đỏ, cô xấu hổ đến mức không nói lên lời.

"Nhìn cháu gái ta xấu hổ kìa." Lúc này, Hoắc lão gia cũng vô cùng vui mừng, quả nhiên Cung lão gia có ý muốn cưới cháu gái ông về làm nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Cung.

Cung lão gia cười ha hả, sau đó lại tiếp tục nói: "Cháu ta vừa đón sinh nhật tuổi hai mươi tám, cũng vừa hay đến tuổi kết hôn. Nhưng đứa cháu này của

ta cả ngày đều bận rộn chuyện công ty, không hề lo lắng quan tâm đến chuyện tình cảm của mình."

Hoắc Yên Nhiên khẽ chớp hàng mi dài, thể hiện rõ cô rất vui mừng và kích động với những lời nói của Cung lão gia, cô cắn nhẹ môi rồi nói: "Con đã từng nhìn thấy ảnh của anh ấy trên tạp chí, đó là một người đàn ông rất khôi ngô tuấn tú."

"Ha ha, ai gặp cháu ta cũng nói nó rất tuấn tú." Cung lão gia khen cháu mình, đó chính là buột miệng nói ra theo thói quen.

"Ông à, cháu trai người ưu tú như vậy, liệu anh ấy có chịu để mất người con gái bình thường như con không?" Hoắc Yên Nhiên tự đánh giá thấp về mình.

"Nha đầu, con cũng không tầm thường, ta đã xem qua hồ sơ cá nhân của con rồi. Con cũng là đứa bé rất ưu tú, vì vậy con và Dạ Tiêu nhà ta chính là một cặp trời sinh."

Lời này càng khiến tim Hoắc Yên Nhiên đập loạn nhịp, không ngờ rằng Cung lão gia lại đánh giá cô cao như vậy, điều này khiến cô mừng thầm trong lòng.

"Cung lão ca, vậy có phải là tối nay nên để hai đứa bé gặp mặt rồi ăn bữa cơm không? Hoắc lão gia cười hỏi.

Cung lão gia xua xua tay: "Không, đừng để hai đứa bé này gặp mặt trên bàn ăn, cháu trai ta tính khí bướng bỉnh, không thích kiểu gặp mặt này. Vì vậy chúng ta phải để nha đầu Yên Nhiên và Dạ Tiêu gặp mặt một cách tình cờ mới được, nha đầu Yên Nhiên đẹp như vậy, cháu trai ta nhất định sẽ nhớ như in hình bóng của nó."

Hoắc Yên Nhiên lại rung động thêm một lần nữa, cô đang vui tới phát điên lên, Cung lão gia hao tâm tốn sức sắp xếp cho cô và Cung Dạ Tiêu gặp nhau như vậy, chính là ngầm thừa nhận trong lòng cô có cơ hội trở thành thiếu phu nhân tương lai của nhà họ Cung.

Hoắc Yên Nhiên có chút thẹn thùng nói: "Nhưng con gặp anh ấy bằng cách nào ạ?"

"Chuyện này ta sẽ sắp xếp, vừa hay cuối tháng này lễ chúc mừng tập đoàn Cung thị tròn sáu mươi năm năm. Đến lúc đó nhà họ Cung sẽ tổ chức một buổi yến tiệc hết sức long trọng, gặp mặt trong yến hội khá lãng mạn đó. Hơn nữa còn khiến người ta lưu lại ấn tượng sâu sắc nữa." Cung lão gia sớm đã có dự tính rồi.

Hoắc lão gia nhìn cháu gái: "Yên Nhiên, đến lúc ấy con phải trang điểm và ăn mặc thật đẹp để thu hút sự chú ý của Cung thiếu gia đó, ta tin rằng những người có nhân thức như các con sẽ không tỏ ra quan tâm quá rõ ràng."

"Ông nội, con sẽ cố gắng khiến Cung thiếu gia chú ý đến con." Hoắc Yên Nhiên gật đầu, sự tự tin hiện đầy trong ánh mắt.

Cung lão gia cũng vui mừng, ngay sau đó ông ấy khẽ thu ánh mắt lại, thành thật nhìn Hoắc Yên Nhiên rồi nói: "Nha đầu Yên Nhiên, có chuyện này ta phải nói cho con biết cách nghĩ của con."

"Dạ ông cứ nói." Hoắc Yên Nhiên không dám khinh thường, chăm chú lắng nghe.

Cung lão gia thở dài một hơi rồi nói: "Chuyện này đã không còn là bí mật ở nhà họ Cung nữa rồi. Đó chính là bốn năm trước, không biết trời xui đất khiến thế nào mà Dạ Tiêu nhà ta lại có một đứa con trai với một cô gái, con có để tâm không?"

Đột nhiên ánh mắt Hoắc Yên Nhiên hơi thay đổi, cô có chút kinh ngạc và lung túng nhìn Cung lão gia: "Anh ấy có một đứa con rồi ạ?"

"Đúng vậy, ba tuổi rưỡi rồi, hiện tại đứa bé đó đang ở cùng với mẹ của nó. Nhưng một năm nữa, ta sẽ dẫn đứa bé đó về nhà họ Cung nuôi dưỡng. Đến lúc đó, nếu con và Dạ Tiêu kết hôn thì đứa bé đó sẽ ở bên cạnh ta, con có đồng ý không?" Cung lão gia thận trọng hỏi.

Hoắc lão gia ngồi một bên cũng rất kinh ngạc, ông ấy nhìn về phía Hoắc Yên Nhiên, thầm lo lắng. Trong mắt ông ấy, trở thành nữ chủ nhân của nhà họ Cung mới là chuyện quan trọng nhất, nếu như Dạ Tiêu đã có con rồi thì chỉ đành chấp nhận thôi. Lẽ nào chỉ vì một đứa bé mà buông bỏ một người đang ông như Cung Dạ Tiêu sao?

Vừa hay đó cũng chính là cách nghĩ của Hoắc Yên Nhiên, cô mím môi cười nói: "Ông à! Người yên tâm, con tuyệt đối không để ý đâu. Chỉ là kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ của con hơi ít, nhưng con sẽ cố gắng học ạ."

Cung lão gia thấy cô không hề suy nghĩ lâu đã đáp lời rồi thì vừa lòng mỉm cười: "Tốt, con không có ý kiến là tốt rồi, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy nhé. Bữa tiệc hàng năm của công ty vào cuối tháng, con nhất định phải đến. Đến lúc đó, ta sẽ đặc biệt giới thiệu con với Dạ Tiêu."

"Vâng! Con nhất định sẽ không khiến ông thất vọng." Hoắc Yên Nhiên nheo mắt cười, nụ cười vô cùng ngọt ngào và xinh đẹp.

Sau khi ăn xong bữa tối, ông cháu Hoắc lão gia liền rời đi.

Ngồi trên xe, tâm trạng Hoắc Yên Nhiên có chút nặng nề. Cô sao cũng không thể ngờ rằng, Cung Dạ Tiêu lại có một đứa con trai. Nếu như nói như vậy thì hiện tại bên cạnh hắn còn có một cô gái có chút không rõ ràng rồi, cô đang nghĩ khi cô ở bên cạnh hắn cô xử lý chuyện này thật triệt để.

Nhưng hiện tại hắn cũng có con trai rồi, điều này cũng có nghĩa là hắn đã ngủ cùng người con gái khác rồi sao? Đến con trai cũng có rồi, vậy chứng tỏ đã từng trải qua cái mối quan hệ thân mật đó.

Điều này khiến cô vô cùng khó chịu.

"Yên Nhiên, nghĩ thoáng một chút, con phải biết rằng vị trí nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Cung này là của con, cho dù Dạ Tiêu có con hay không thì tương lai các con cũng sẽ có con của riêng mình."

"Vâng! Con biết rồi ông nội." Hoắc Yên Nhiên cũng cảm nhận được chút an ủi. Đúng vậy, cô nhất định phải có được Cung Dạ Tiêu, tương lai bọn họ cũng sẽ sinh con mà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Nụ hôn sớm chúc ngủ ngon

Cô chỉ tò mò rằng, người phụ nữ sinh con cho Cung Dạ Tiêu dụng mạo ra sao? Đẹp không?

Trong căn hộ

Thằng bé có bài tập về nhà là vẽ một bức tranh bảo vệ môi trường, người lớn có thể hỗ trợ. Ở phương diện hội họa, Trình Ly Nguyệt có thể giúp con, nhưng cô không có ý định giúp đỡ, cô muốn con tự mình phát huy năng lực bản thân.

Thằng bé đã ăn xong bữa tối, đang ở trong phòng suy nghĩ về bức tranh của nó. Điều này khiến cho Cung Dạ Tiêu và Trình Ly Nguyệt có vẻ an nhàn hơn.

Trình Ly Nguyệt ngồi trên ghế sofa, còn Cung Dạ Tiêu đi vào phòng sách. Hơn nửa tiếng sau hắn vẫn chưa đi ra, chắc là đang xử lý công việc.

Sắp đến chín giờ, Trình Ly Nguyệt đẩy cửa phòng con ra, nhìn thằng bé nghiêm túc cầm cúi tô màu. Bức tranh vẽ một ống xả ô tô, xung quanh có rất nhiều người đeo khẩu trang, trên trời mây đen đang trôi. Toàn cảnh bức tranh miêu tả cảnh khói bụi thật giống. Trình Ly Nguyệt hài lòng, xoa xoa đầu thằng bé: "Con trai vẽ tốt lắm."

"Mami cũng thích bức tranh này sao?"

"Thích, rất có ý nghĩa." Trình Ly Nguyệt khen ngợi, thằng nhóc này có tài năng vẽ thiên phú, sau này có thể bồi dưỡng niềm đam mê này của nó.

"Vây con mang cho daddy xem nhé." Nói xong, cậu nhóc cầm lấy bức họa, vui vẻ chạy ra ngoài. Điều khiến trẻ con vui nhất là được sự khen ngợi của người lớn.

Trình Ly Nguyệt theo thằng bé đi đến cửa phòng sách, lễ phép gọi cửa, nói vọng vào trong: "Daddy, con có thể vào trong không?"

Bên trong truyền đến âm thanh trầm thấp của Cung Dạ Tiêu: "Có thể, con vào đi."

Cậu nhóc lúc này mới mở cửa bước vào, chỉ nhìn thấy Cung Dạ Tiêu ngồi trước máy tính, hình như đang viết thư điện tử. Thấy thằng bé đi vào, hắn lập tức bỏ công việc sang một bên, ánh mắt tươi cười chào đón thằng bé.

"Daddy, xem tranh con vẽ này." Thằng bé lấy bức hình cho hắn xem.

Cung Dạ Tiêu cúi đầu xem tỉ mỉ bức tranh: "Đẹp lắm, rất có tính giáo dục, ai dạy con vẽ cái này?"

"Là con tự nghĩ."

"Giỏi quá."

"Vâng, con cảm ơn daddy, con vẽ xong rồi có thể xem phim hoạt hình không? Con chỉ xem 30 phút thôi rồi con đi ngủ." Thằng nhóc thương lượng.

Cung Dạ Tiêu đưa tay hôn trên trán thằng bé, có chút dung túng nói: "Được, đi xem đi, nhưng phải nhớ xem xong rồi phải đi ngủ."

"Dạ." Cái đầu nhỏ của cậu nhóc gật mạnh một cái.

Trình Ly Nguyệt đứng ở cửa nhìn hai cha con đối thoại, khóe miệng cô không tự chủ mà nhếch lên, ánh mắt đầy ý cười. Ánh mắt cô và hắn chạm nhau, nhưng cô không hề trốn tránh, trái lại còn cười với hắn. Trong ánh mắt đều hiện rõ lên tình yêu thương con.

Cung Dạ Tiêu nói với cô: "Có thể mang cho tôi một tách trà không?"

"Đêm nay anh phải làm việc rất muộn sao?"

"Có một hội nghị online vào lúc hai giờ sáng." Cung Dạ Tiêu lười biếng dựa vào thành ghế, giữa hai hàng long mày như có vài tia ừ ừ.

Trái tim Trình Ly Nguyệt thất lại, người đàn ông này thật không dễ dàng gì. Bề ngoài hào quang chói lóa, nhưng hắn cũng phải chịu rất nhiều áp lực mà người khác không thể tưởng tượng được. Hơn nữa thân phận hắn càng tôn quý, tài sản càng khổng lồ thì trách nhiệm trên đôi vai hắn càng nặng.

Trình Ly Nguyệt bước đến cạnh máy lọc nước, lấy cốc rồi thả vài lá trà, ướp trà rồi mang vào phòng đặt trên bàn làm việc của hắn.

Cô thuận tiện liếc số liệu giao dịch phức tạp đang hiển thị trên màn hình. Nếu như nhìn thêm vài lần nữa chắc đầu óc cô nổ tung lên mất.

"Vậy anh làm việc đi! Tôi đi xem Tiểu Trạch." Trình Ly Nguyệt không muốn quấy rầy hắn.

Cô vừa định rời đi, cánh tay hắn liền dùng lực kéo cô, thân thể không thăng bằng khiến cô ngã vào lồng ngực của người đàn ông kia.

Cô kinh ngạc một hồi rồi ngẩng mặt lên, khuôn mặt anh tuấn phi phàm của hắn cách cô rất gần. Cô hô hấp mạnh, tim đập loạn xạ, hắn muốn làm gì?

Hôn tôi chúc ngủ ngon đi, để nửa đêm tôi đỡ phải đến phòng em." Giọng của Cung Dạ Tiêu khan khan ám muội.

"Anh... đừng cho Tiểu Trạch nhìn thấy." Trình Ly Nguyệt sợ con nhìn thấy những chuyện này, thằng bé còn quá nhỏ, cô không muốn truyền vào đầu óc thằng bé những chuyện này.

"Yên tâm, thằng bé đã mấy ngày không xem phim hoạt hình rồi, lúc này e rằng một giây cũng không rời bước khỏi màn hình ấy chứ." Cung Dạ Tiêu hiểu rõ con trai hắn.

Trình Ly Nguyệt nhất thời á khẩu. Dựa sát vào lồng ngực như thế này, cô có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn. Cô không giãy giụa, không biết tại sao khi dựa vào lồng ngực hắn, cô cảm thấy rất ấm áp và bình yên.

Điều này khiến cô sinh ra cảm giác bịn rịn lưu luyến không muốn rời.

Cung Dạ Tiêu giờ tay ra, ngón tay nóng bỏng rơi xuống vành tai trái của cô, vén vài lọn tóc rơi xuống lên, hắn vẫn chưa bỏ tay xuống, vành tai non mềm liền trở thành đồ chơi trong tay hắn.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, hơn nữa thân thể như có một luồng hơi nóng đang cuộn trào, cô cảm thấy hơi ngứa ở trên bờ vai.

Mà giờ khắc hắn kề sát cô, trong hô hấp của cô, hơi thở của người đàn ông này quyến quanh, làm rối loạn tâm tư cô, đầu óc cô dường như trống rỗng đi vài phần.

Chuyện gì cũng không thể suy nghĩ được.

Giờ khắc này, người phụ nữ nằm trong ngực hắn ngoan như một chú mèo con. Bị hắn véo véo tai, đôi mắt ẩn dưới hàng mi dài như có một tầng sương mờ, cặp môi hồng khê nhếch lên, trong nét thanh thuần đáng yêu lại lộ ra sự quyến rũ mê hoặc chết người.

Cung Dạ Tiêu như bị mê hoặc, ngón tay thon dài nâng cằm cô lên, đôi môi mỏng rơi trên môi cô.

Trình Ly Nguyệt vốn đã bị hắn trêu chọc đến mức thân thể mềm nhũn. Lúc hắn hôn cô, cô lại càng cảm thấy cơ thể run rẩy kích thích.

Rõ ràng nói nụ hôn chúc ngủ ngon, nụ hôn chào buổi sáng chỉ là hôm phớt thôi, nhưng người đàn ông này đều khiến nụ hôn trở nên sâu đậm.

Trình Ly Nguyệt ngây ngô chống đỡ, không biết nên làm thế nào cho phải, không thể đáp lại, cũng không thể dứt ra.

Trong không khí, ngoại trừ tiếng tim đập, tiếng hít thở, còn có âm thanh môi lưỡi ám muội.

Cơ thể Trình Ly Nguyệt tê dại một hồi, như có dòng điện chạy khắp tứ chi vậy.

Thời điểm hắn buông cô ra, đôi chân cô mềm nhũn đứng không vững. Cung Dạ Tiêu vội vàng đưa tay ra đỡ, cười nhẹ: "Mới có như vậy đã không chịu được rồi sao, xem ra em thích thú hơn tôi tưởng tượng đấy."

"Ai thích?"

Trình Ly Nguyệt thẹn thùng đỏ bừng mặt, hơi thở không đều, cô không dám nhìn vào ánh mắt hắn, người đàn ông này thật đáng ghét, dám giễu cợt cô.

Trình Ly Nguyệt từ trong phòng sách đi ra, quả nhiên thấy thằng bé nhìn màn hình tivi không chớp mắt, tivi đang chiếu đại chiến người máy mà thằng bé thích nhất.

Trình Ly Nguyệt tranh thủ quay về phòng chỉnh đốn tâm tình. Vào lúc này, trái tim cô vừa nóng vừa đập loạn nhịp, khuôn mặt hồng ửng, đầu lưỡi vẫn còn hơi tê tê.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Tiệc sinh nhật tập đoàn

Tâm lý ổn định rồi cô liền quay lại phòng khách, hướng đến thằng bé nói: "Con trai, chín rưỡi rồi, được rồi, có thể để mai xem có được không?"

"Mami, để con xem hết tập này được không? Còn một chút nữa thôi." Thằng bé thỉnh cầu.

Trình Ly Nguyệt cong môi nở nụ cười đáp ứng con: "Được, xem xong thì tắt ti vi trở về phòng ngủ, lát nữa mẹ sẽ đến kể chuyện cho con nghe."

"Dạ!" Thằng bé trả lời.

Cô lại quay trở lại phòng thu dọn một lúc. Lát sau đi ra đã thấy thằng bé tắt ti vi trở về phòng, Trình Ly Nguyệt cầm lấy cuốn truyện kể cho thằng bé nghe chuyện khủng long. Gần mười giờ thằng bé mới từ từ đi vào giấc ngủ.

Cô hôn lên trán một cái, nhìn thằng bé âu yếm, khuôn mặt non nớt đẹp trai của thằng bé giống hệt Cung Dạ Tiêu.

Thật không công bằng a! Tại sao không giống cô một điểm gì hết vậy?

Lẽ nào gen của người đàn ông kia lại mạnh đến vậy?

Nghĩ đến Cung Dạ Tiêu, khuôn mặt Trình Ly Nguyệt bắt gặp đồ ùng. Lúc này bị hấn kéo vào lòng, cử chỉ hành động như cô là nô lệ của hấn, hấn muốn làm gì thì làm.

Môi lưỡi quấn quýt đầy ám muội khiến cô tan chảy.

Cô không phải lần đầu tiên biết người đàn ông này có kỹ thuật hôn cao siêu đến thế. Mà để có kỹ thuật hôn cao siêu như này lẽ nào hấn được luyện từ những người phụ nữ khác?

Nghĩ đến điểm này, đáy lòng Trình Ly Nguyệt thoáng lên một tia đau lòng. Trong bốn năm nay hấn chưa từng có bất kỳ người phụ nữ nào khác sao?

Nhưng có một điều cô rõ nhất đó là từ khi hấn xuất hiện trong cuộc sống của cô, hấn không có dây dưa với bất kỳ người con gái nào cả, hơn nữa thời gian làm việc mỗi ngày của người đàn ông này đều theo quy luật, thời gian nghỉ ngơi bình thường, cũng không có điện thoại của người phụ nữ nào gọi đến di động hấn.

Trình Ly Nguyệt lắc đầu, tại sao bây giờ cô lại bắt đầu để ý những thứ này?

Lúc Trình Ly Nguyệt trở về phòng, cô liếc nhìn cửa phòng sách, nghĩ rằng hấn thức đêm chờ cuộc họp online kia chắc hấn sẽ rất mệt.

Nằm ở trên giường, cô bắt đầu suy nghĩ miên man về nhiều chuyện, ngay cả việc nhà họ Thẩm xin lỗi cô, cô đều tỉ mỉ suy nghĩ. Trong đầu óc cô bây giờ hay nghĩ nhất đó là chuyện liên quan đến người đàn ông này.

Nghĩ đến nụ cười của hấn, nụ hôn của hấn, vóc người hấn, khuôn mặt đầu mị lực của hấn, và thái độ làm việc của hấn.

Nghĩ rồi nghĩ, cuối cùng cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay, lại còn mơ một giấc mơ thật xấu hổ. Trong mơ, cô cảm nhận được hấn đẩy cửa rồi nằm lên người cô, cô có thể cảm nhận được dưới bàn tay kích thích của hấn, cơ thể trần trụi của cô cảm nhận rõ được các giác quan cơ thể. Hơn nữa còn tiến sâu vào trong.

Lúc cô tỉnh lại, dưới thân có một luồng ẩm ướt... Trình Ly Nguyệt lúc này mới ý thức được hóa ra là cô chỉ đang nằm mơ, hơn nữa lại còn là xuân mộng, trời ạ!

Cô vậy mà lại có ý dâm tà với hấn mới nằm mơ mộng xuân? Cô che đi khuôn mặt đỏ ừng mắc cỡ.

Trình Ly Nguyệt liếc mắt nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng. Cô nghĩ Cung Dạ Tiêu nhất định sẽ về phòng ngủ! Cô muốn đi xem, nhưng lại không dám đi, cô mặc váy ngủ trước mặt hấn, chẳng may phát sinh ra chuyện gì thì sao?

Cô nên từ chối hay nên nhenhẹn hợp?

Nói chung cô nên cân dùng lý trí để khống chế chuyện này.

Ba ngày sau, sắp đến cuối tháng, Trình Ly Nguyệt cũng bận rộn nộp mấy bức bản thảo, đối với năng lực làm việc của cô, Linda trước nay chưa từng hoài nghi, hơn nữa ý kiến phản hồi của khách hàng vô cùng hài lòng. Hiện tại toàn bộ nhân viên trong văn phòng biểu hiện bên ngoài vẫn thể hiện sự tôn kính đối với cô, tuy nhiên đem chuyện cá nhân của cô ra bàn tán vẫn không ngớt, nhưng ít nhất không dám đắc tội với cô.

Trình Ly Nguyệt đi tới phòng trà, đang định đi rót cốc cà phê liền nhìn thấy vài nhân viên nữ đang rất hưng phấn xì xào bàn tán chuyện gì đó, Trình Ly Nguyệt không khỏi tò mò mà liếc một cái.

Lúc này, một nữ nhân viên nhìn thấy cô, lập tức nói: "Thiết kế Trình, chúng tôi hâm mộ cô lắm đó nha!"

Trình Ly Nguyệt lập tức nhú mày, không biết đám người này ngưỡng mộ cô cái gì, cô kinh ngạc hỏi: "Có cái gì mà phải ngưỡng mộ?"

"Chúng tôi ngưỡng mộ cô có thể tham gia buổi tiệc sinh nhật tập đoàn Cung thị! Phải biết sinh nhật tập đoàn Cung thị tổ chức vô cùng hoành tráng, cô nhất định sẽ có tên trong danh sách!"

"Chuyện đó là đương nhiên! Phải xem thiết kế Trình và Cung Dạ Tiêu tiên sinh có mối quan hệ gì chứ, nhất định là khách quý đây!"

"Trời ơi! Thật ngưỡng mộ!"

Trình Ly Nguyệt chần động nhìn các cô: "Lẽ chúc mừng gì vậy?"

"Không biết sao? Chính là lễ kỉ niệm 65 năm ngày thành lập tập đoàn Cung thị a! Mỗi năm đều tổ chức hết sức long trọng, vô cùng hào hoa, những nhân viên bình thường đều không có tư cách tham gia, chỉ có từ giám đốc trở lên mới có tiêu chuẩn. Hơn nữa, còn có cả các tập đoàn lớn trên thế giới khác tham dự."

Trình Ly Nguyệt vô cùng kinh ngạc, tập đoàn Cung thị tổ chức lễ kỉ niệm thành lập? Tại sao cô chưa từng nghe Cung Dạ Tiêu nói qua?

"Ly Nguyệt, cô yên tâm đi! Cô nhất định sẽ có tên trong danh sách, vẫn còn một tuần mà, nhất định có thể đi."

"Ly Nguyệt, xin cô chụp cho chúng tôi vài tấm hình đi! Nghe nói còn mời cả siêu sao quốc tế đến tham dự nữa! Lúc về mang cho chúng tôi nhiều thông tin hay ho có được không?"

Trình Ly Nguyệt không thể làm gì khác hơn ngoài cười khan một tiếng: "Nếu tôi có cơ hội, tôi nhất định sẽ chụp ảnh cho mọi người."

"Cảm ơn cô!"

Trình Ly Nguyệt bẽ tách cà phê vào phòng làm việc, lòng mày cô nhú chặt, 1 tuần sau là lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn Cung thị sao? Hình như Cung Dạ Tiêu chưa từng nhắc tới chuyện này, mà hơn nữa, nhân viên nữ kia nói sai rồi, cô dựa vào thân phận gì mà tham gia tiệc chúc mừng của Cung Dạ Tiêu cơ chứ?

Cho nên cô nghĩ, đám nhân viên nữ kia nhất định sẽ thất vọng, vì cô căn bản không có khả năng đi.

Trình Ly Nguyệt muốn gọi điện thoại cho Cung Dạ Tiêu dò hỏi một chút. Nhưng lại nghĩ nếu như hắn không chủ động mời cô đi, cô gọi điện đến hỏi khác gì bộc lộ rõ là cô muốn đi sao?

Tuy rằng trong lòng Trình Ly Nguyệt có chút kì vọng được đến nơi này mở mang kiến thức.

Buổi tối, Trình Ly Nguyệt cũng không chủ động nhắc tới, hình như Cung Dạ Tiêu dạo này rất bận, về nhà tắm cho Tiểu Trạch xong, phần lớn thời gian còn lại hẳn đều ở trong phòng khách làm việc, Trình Ly Nguyệt mấy lần đưa trà đến cho hắn, mỗi lần hắn yêu cầu cô hôn chúc ngủ ngon. Đêm nay cũng không ngoại lệ, cô lại pha trà mang vào cho hắn.

Hương trà thơm ngát, lóng lánh. Trình Ly Nguyệt trước khi mang vào liền thử một ngụm, mùi hương của trà thơm dịu, chẳng trách hắn lại yêu thích.

"Trà của anh, hôm nay vẫn phải làm việc đến nửa đêm sao?" Trình Ly Nguyệt tò mò hỏi, có chút ngưỡng mộ hắn, rõ ràng hắn đã thức đêm mấy ngày liền, nhưng tinh thần hắn vẫn cực kì tốt.

"Ừ, bận đến hơn một giờ, em cho con đi ngủ trước đi." Nói rồi Cung Dạ Tiêu ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn cô: "Dạo này em vất vả rồi."

"Không mệt, còn anh, tại sao lại đột nhiên trở lên bận rộn như vậy?" Trình Ly Nguyệt giả bộ hiếu kì hỏi. Cô nghĩ nhất định có liên quan đến buổi tiệc kỉ niệm ngày thành lập.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 162: Đáng ghét cực điểm

Cung Dạ Tiêu mỉm môi khẽ cười: "Công việc nhiều, ban ngày đều mở cuộc họp, chỉ có thể làm buổi tối."

Nội tâm Trình Ly Nguyệt không khỏi mất mát, hần nhiên không nói cho cô, được thôi! Nếu như hần không nhắc, cô tuyệt đối không mở miệng nói đến chuyện này. Nói không chừng hần cũng không có ý định mời cô, hà tất phải tự chuốc nhục.

"Được, vậy tôi đưa con đi ngủ trước."

Cung Dạ Tiêu gật đầu: "Được."

Lúc Trình Ly Nguyệt bước đến cửa, đột nhiên nhớ đến hôn chúc ngủ ngon. Nhưng tất nhiên hần không đề cập tới thì cô cũng không chủ động muốn.

Hơn nữa, cô cẩn thận bấm đốt ngón tay, hình như sắp đến tháng rồi. Về sau cô có thể từ chối hần.

Cũng có thể hần bận quá mà quên.

Thằng bé dạo này nổi danh ở trong trường, bởi vì trí thông minh tuyệt đỉnh cho nên toàn bộ giáo viên học sinh trong trường đều biết nó. Tài hội họa của cậu nhóc xếp thứ nhất trường, trừ ca hát ra thì hầu như cái gì cũng xếp thứ nhất.

Giáo viên cũng gọi điện cho Trình Ly Nguyệt định kể, kể chuyện cậu nhóc ở trường cho cô nghe, hầu hết toàn là khen ngợi. Trình Ly Nguyệt cảm thấy vô cùng yên tâm.

Con trai của Cung Dạ Tiêu không cần quá bận tâm.

Trình Ly Nguyệt dỗ thằng bé ngủ, trong lòng đang nghĩ đến nụ hôn chúc ngủ ngon kia liền có chút ảo não nằm trên giường. Cô bị hôn đến nghiện rồi sao? Làm sao lúc này lại muốn chủ động muốn nụ hôn này cơ chứ?

Thôi đi, hần đã quên rồi, hơn nữa cô đã đếm chính xác ngày, nụ hôn ngày mai sẽ hết hạn.

Đối với việc hần không đề cập đến buổi lễ này, trong lòng cô có chút oán niệm, kì thực trong lòng cô cơ bản là buồn bã tự oán trách.

Trình Ly Nguyệt cũng không biết mình làm sao nữa, chỉ vì chuyện này thôi mà mãi không ngủ được.

Phút chốc, cửa phòng cô bị đẩy ra, cô tưởng thằng bé muốn đi vệ sinh. Co vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ngoài cửa, bóng dáng người đàn ông cao to bước tới, lập tức dây thần kinh của cô như căng ra, Cung Dạ Tiêu tại sao có thể vào được?

"Có chuyện gì sao?" Trình Ly Nguyệt lập tức ngồi dậy, đồng thời cô kéo chăn lên che ngực lại. Cô chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ mỏng manh.

"Tôi hình như đã quên chúc em ngủ ngon." Giọng nói mê người của Cung Dạ Tiêu vang lên, hần đưa tay chốt cửa phòng, đi tới mép giường cô.

Trình Ly Nguyệt hô hấp có chút gấp gáp, hần nhiên không quên?

Cung Dạ Tiêu hí mắt nói: "Tại sao em không nhắc nhở tôi?"

Trình Ly Nguyệt mới không muốn nhắc nhở hần!

Hần thích hôn thì hôn, cô cũng không nhất thiết phải cần đến nụ hôn của hần.

"Đã muộn rồi, tôi muốn ngủ, hơn nữa đêm qua đã hết hạn rồi." Trình Ly Nguyệt cố ý lừa hần, cô nghĩ hần nhất định sẽ không tính toán tí mĩ ngày tháng.

Hần hí mắt, trầm tư vài giây rồi nói: "Không phải ngày mai mới đến kì sao? Em muốn gạt tôi?"

Trình Ly Nguyệt quỳnh lên, người đàn ông này trí nhớ thật tốt, chuyện đó mà hần vẫn có thể nhớ rõ ràng được, lúc này cô phải mở lịch ra mới tính được.

"Anh...anh làm sao có thể nhớ được rõ ràng đến vậy?" Trình Ly Nguyệt cảm thấy khó lòng tin nổi.

"Tôi thiên bẩm đã có trí nhớ tốt." Người đàn ông có chút đắc ý nói, đồng thời hướng về phía mạn giường ngồi xuống.

Giường Trình Ly Nguyệt bị đè xuống, trái tim cô như bị cái gì đó đè nén. Cô cảm thấy người đàn ông này đêm nay có chút nguy hiểm, cô liền di chuyển cơ thể sang một bên.

Đột nhiên, Cung Dạ Tiêu đưa cánh tay thon dài giữ chặt lấy cô mà tim tòi, cơ thể cường tráng của hần nghiêng về phía trước một chút, đem cô ép ở dưới chân.

Hơi thở mát lạnh của người đàn ông phun trên khuôn mặt mềm mại của cô, như xúc tua vô hình quấy động dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Hơi thở của Trình Ly Nguyệt gấp gáp. Hiện tại cô không biết có phải do hần bình thường hay khiêu khích cô hay không mà cơ thể cô trở lên cực kì mẫn cảm. Hần vừa đè xuống, cô liền cảm thấy tê dại và có chút nóng.

"Cung Dạ Tiêu, anh muốn làm gì?" Trình Ly Nguyệt đẩy tay hần ra: "Anh muốn hôn thì hôn, đừng đè lên tôi, tôi không thờ nổi."

Cung Dạ Tiêu nghe xong lên bắt giắc dùng đầu gối tay chống đỡ lấy thân thể, không để cô bị khó chịu. Đôi môi lạnh của hắn bắt đầu hôn trán cô, rồi đến mi tâm, chóp mũi, cuối cùng mới hôn môi cô. Hôn một hồi hắn mới ngẩng đầu lên đánh giá cô.

Trình Ly Nguyệt cũng chớp chớp mắt nhìn hắn. Hắn đè lên khiến cô có cảm giác như có một tấm lưới vô hình bảo vệ. Dưới ánh vàng mờ nhạt, đôi mắt hắn giống như mảnh thiên thạch màu đen lấp lánh mê người, bên trong màu sắc u tối đó đầy phức tạp, khiến người ta phải sợ hãi.

Hơi thở của Trình Ly Nguyệt và hắn quấn quýt lấy nhau. Trong hơi thở của hắn có mùi thuốc lá nhàn nhạt, rõ ràng là hắn vừa hút thuốc. Hai người bọn họ vô cùng ám muội, cơ thể cô bị ép chặt trong chăn. Nhiệt độ trong chăn không ngừng tăng khiến cô cảm thấy toàn thân đều ra mồ hôi.

"Anh hút thuốc?" Trình Ly Nguyệt lập tức có chút ghét bỏ hỏi, cô không thích người khác hút thuốc.

Cung Dạ Tiêu hí hóp mím "Ừm" một tiếng, sau đó liền thấy cô quay mặt đi, khuôn mặt đầy chán ghét, ánh mắt hắn hơi trầm xuống: "Sao vậy, không thích tôi hôn?"

"Tôi không thích mùi thuốc." Trình Ly Nguyệt lắc lắc đầu, né tránh hơi thở của hắn.

Cung Dạ Tiêu không khỏi tức giận: "Chỉ hút có một điếu, bình thường tôi không có hút."

"Nhưng tôi vẫn không thích." Trình Ly Nguyệt vẫn nghiêm mặt. Kỳ thực hắn có hút thuốc nhưng hơi thở của hắn vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, không khiến người khác chán ghét, chỉ là cô muốn vin lý do này để trốn tránh hắn.

Đại khái là có liên quan đến chuyện kia.

"Được, vậy đêm nay tôi không hôn môi." Người đàn ông khan khan giọng, đôi mắt hắn trong bóng đêm dường như trở lên mãnh liệt, đôi môi hắn trực tiếp rơi trên xương quai xanh giống như bạch ngọc của cô.

Cơ thể Trình Ly Nguyệt lập tức căng cứng, cánh tay mảnh khảnh lập tức túm chặt lấy cổ hắn, không biết là đang đẩy hay đang ôm chặt hắn nữa.

Nụ hôn của hắn không ngừng rơi vào xương quai xanh của cô, râu cằm hắn đâm vào da thịt cô có chút ngứa ngáy, cô nhẹ giọng: "Cung Dạ Tiêu, đủ rồi."

"Chưa đủ..." Cung Dạ Tiêu đêm nay có chút điên cuồng, mất lý trí. Chết tiệt, người phụ nữ này khiến hắn đau khổ, dằn vặt, cảm giác muốn nhưng lại không thể có được, thật khó chịu.

"Cung Dạ Tiêu, anh còn tiếp tục như vậy tôi sẽ giận đó." Trình Ly Nguyệt cao giọng uy hiếp hắn.

Cung Dạ Tiêu lúc này ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hắn hiện rõ lên vẻ kiêu ngạo và nhẫn nại, hắn có chút tức giận. Hắn hôn lên đôi môi cô, mặc cho cô giãy giụa, hắn xâm phạm một lúc rồi ngẩng đầu lên nguyên rủa một tiếng: "Tiểu Yêu Tinh."

Nói xong hắn liền đứng dậy bỏ đi. Cơ thể Trình Ly Nguyệt trong chăn đã đầm đìa mồ hôi, lúc hắn rời đi lập tức trở lên lạnh lẽo. Cô hất chăn bước xuống giường, sau khi hắn rời đi cô liền lập tức chốt cửa.

Buổi tối mỗi ngày đều bị người đàn ông này dày vò một phen, cô thấy thể là đủ lắm rồi.

Hắn khó chịu lẽ nào cô không khó chịu sao? Nghĩ đến bản thân vì hắn mà mộng xuân liên tục cứ muốn chết, đều trách người đàn ông đó, cô tuyệt đối không bao giờ có ý nghĩ không lành mạnh này. Bây giờ bị hắn truyền nhiễm, cô cũng trở thành con quỷ háo sắc giống hắn rồi.

=====

End chương 162

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Không có phần của cô

Buổi tối ngày thứ hai, Cung Dạ Tiêu cũng không hôn nụ hôn cuối cùng. Hắn vẫn bận bịu như trước. Chớp mắt một cái, buổi tiệc kỉ niệm của Ôn thị còn cách ba ngày. Thăng bé thật biết điều, không đi quấy rầy hắn. Lúc này, Trình Ly Nguyệt dùng tất cả thời gian để ở bên cạnh con, dạy nó học vẽ tranh, toán học, thành ngữ. Cô cảm thấy dạy thăng bé cái gì, thăng bé đều nhớ kỹ, lần sau dạy sẽ không thấy khó nữa. Đại khái thăng bé giống daddy nó, trời sinh có trí nhớ tốt.

Sau khi dỗ dành thăng bé ngủ, Trình Ly Nguyệt cũng không đi quấy rầy Cung Dạ Tiêu nữa. Cô trở về phòng mình, nghĩ đến việc mấy ngày nay Cung Dạ Tiêu đều không nhắc gì đến chuyện lễ mừng, cô có chút để tâm trong lòng. Trình Ly Nguyệt trách mình ích kỷ.

Hắn không mời cô nhất định có lý do của hắn, thôi đi, cô không cần. Hôm đó cô sẽ dẫn con trai đi đến trung tâm giải trí chơi một hôm, chơi mệt rồi thì về ngủ.

Trong công ty, mọi người bàn tán xôn xao về lễ kỉ niệm thành lập tập đoàn Cung Thị, mọi người đều kì vọng buổi lễ long trọng này diễn ra, tuy rằng không được tham gia, nhưng chỉ bàn luận thôi bọn họ cũng thấy thỏa mãn rồi. Nghe nói lần này còn mời các minh tinh hạng A, ngôi sao quốc tế biểu diễn, nhưng mà muốn tham gia buổi tiệc, trừ nhân viên của tập đoàn Ôn thị thì phải có thân phận đặc biệt. Kiểm tra an ninh vô cùng gắt gao, người khác khó lòng vào được.

Trình Ly Nguyệt có vẻ rất lung túng, mọi người trong công ty đều nói cô sẽ tham gia rồi nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, hi vọng cô có thể quay video cho bọn họ xem.

Nhưng Trình Ly Nguyệt rất muốn nói thật cho các cô biết, cô cơ bản không được mời a!

Chuyện này cô chỉ có thể kể khổ với Linda. Linda cũng cảm thấy kì quái, Cung Dạ Tiêu tại sao không mời cô ấy? Dựa vào thân phận của Trình Ly Nguyệt thì cũng có tư cách đến tham gia trò vui đi.

"Ly Nguyệt, hay là em chủ động hỏi Cung Dạ Tiêu đi, chắc có thể vì hắn bận quá mà quên mất chăng?" Linda đề nghị với Trình Ly Nguyệt, cô nghĩ rằng Cung Dạ Tiêu là con người bận rộn, nhất định là hắn quên rồi.

Trình Ly Nguyệt lại không cho là như vậy, cô tối nào cũng xuất hiện trước mặt hắn, hắn lại nghiễm nhiên quên cô được sao? Hơn nữa lần trước cô chủ động hỏi hắn bận rộn chuyện gì, hắn cũng không nói thật cho cô biết.

"Thôi bỏ đi, em không đi đâu! Hơn nữa tại sao em phải đi?" Trình Ly Nguyệt có chút rầu rĩ nói.

Linda nhìn ra tâm trạng của cô hiện giờ, cười nhìn cô: "Em thực sự không muốn đi?"

Trình Ly Nguyệt bị nhìn thấu tâm can, bất giác có chút bối rối: "Được rồi! Kỳ thực em muốn đi, coi như không đi cùng hắn, có thể đi xem cảnh tượng náo nhiệt của tập đoàn Cung thị cũng tốt, hơn nữa thần tượng của em cũng đến! Em có thể đến xin chụp cùng một bức ảnh."

"Em đó! Trong mắt em, còn có minh tinh nào có thể so được với Cung Dạ Tiêu sao? Hắn bắt luận tướng mạo hai tài sản đều hơn những minh tinh kia nhiều. Linda trêu ghẹo cô.

Trình Ly Nguyệt dờ khóc dờ cười, không có lời nào để nói.

"Ngày mai là ngày cuối cùng, Linda, chị nghĩ hắn sẽ nói đến chuyện này không?"

"Nếu như hắn không đề cập tới em định giận hắn sao?"

"Em không biết, có thể sẽ không giận!" Trình Ly Nguyệt lắc đầu.

"Đừng cố chấp, Cung Dạ Tiêu là ai? Hắn làm việc đều có nguyên tắc và đạo lý. Nói không chừng người nhà họ Cung cũng đến tham dự, hắn không muốn em chạm mặt bọn họ."

Trình Ly Nguyệt bị câu nói đột ngột này của Linda đánh thức, đúng, nhất định ông nội hắn sẽ đến buổi tiệc. Cho nên hắn không muốn cô đến?

Cha mẹ Cung Dạ Tiêu thích cô, em gái hắn cũng thích cô, nhưng Cung Dạ Tiêu đã nói, ông nội hắn không tiếp nhận cô, chỉ cần Tiểu Trạch.

Vì lý do này, Trình Ly Nguyệt không có thiện cảm với vị Cung lão gia kia lắm.

"Chị nói đúng, hắn không cho em tham gia có thể vì ông nội hắn cũng đến, ông nội hắn không thích em, cũng không muốn nhìn thấy em..."

Linda tuy không tính là người thuộc tầng lớp thượng lưu, nhưng chuyện về xã hội thượng lưu cô nghe nhiều rồi. Lúc này, cô không khỏi có tấm lòng tốt khuyên: "Ly Nguyệt, nói thật thân phận em và Cung Dạ Tiêu khác biệt quá tàn khốc. Hiện tại danh gia vọng tộc liên hôn là chuyện bình thường, vì muốn thực lực công ty vững chắc nên sẽ kết hôn với gia tộc có thực lực ngang hàng, như vậy có lợi cho sự phát triển của công ty sau này.

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt trắng bệch, cô cắn chặt môi dưới, lời của Linda như đâm vào trái tim cô, có chút đau đớn.

Lời Linda nói là thật, cô đúng là không xứng đáng với người đàn ông đó, mà có nhiều thiên kim tiểu thư nhà quyền quý ưu tú hơn cô nhiều, cô thế này đã coi là gì?

Cô chỉ là do vận may rủi mà quen được hắn, sau đó có một đứa con trai là hết.

Cuộc nói chuyện này khiến Trình Ly Nguyệt sau khi trở về phòng làm việc tâm trạng càng kém, kém đến nỗi không có tâm trạng vẽ bản thảo phác họa. Cô cứ dờ người ra cả buổi chiều, ngày mai là buổi lễ kỉ niệm của Cung thị rồi.

Linda đánh thức cô, Cung Dạ Tiêu không mời cô là đúng, tránh việc cô đi rồi chọc giận ông nội hắn.

Cô nghĩ, Tiểu Trạch nên được đi, cho nên ngày mai Cung Dạ Tiêu có dùng bất cứ lý do gì dắt Tiểu Trạch đi thì cô sẽ giả bộ không ý kiến gì mà đồng ý.

Buổi tối, vệ sĩ tới đón cô đi đón thằng bé. Tối nay Cung Dạ Tiêu phải ở lại công ty tăng ca, Trình Ly Nguyệt nuông chiều thằng bé một chút, cho nó xem phim hoạt hình, cô ngồi ở bên cạnh, mắt nhìn chăm vào tòa nhà cao nhất lúc ẩn lúc hiện ngoài cửa sổ, tâm trạng có chút rồi bời.

"Mami có tâm sự gì sao? Có phải Mami không vui không? Thằng nhóc chui vào trong lòng cô, ánh mắt không vui nhìn cô.

"Mami không sao, chỉ là dạo gần đây bận rộn công việc, có hơi mệt một chút."

"Mami, đêm nay con ngủ cùng mami có được không?"

"Được!" Trình Ly Nguyệt cười, vuốt ve cái đầu nhỏ của cậu nhóc, cúi đầu hôn một cái.

Hơn một giờ sáng, Trình Ly Nguyệt vẫn chưa ngủ được, mà đứa trẻ trong ngực cô đã ngủ say từ lúc nào. Đúng lúc đó cô nghe thấy tiếng đóng cửa, cô ngẩn người, Cung Dạ Tiêu đã về rồi sao?

Trình Ly Nguyệt cũng biết, căn nhà này rất an toàn, vân tay mở khóa cũng rất kiên cố, cho nên nhất định là Cung Dạ Tiêu trở về về chứ không phải ai khác.

Nghe ở ngoài cửa tiếng bước đi vững vàng, Trình Ly Nguyệt càng khẳng định hẳn trở về.

Cô bỗng nhiên có chút bối rối nhắm chặt mắt lại, gãi bộ như đang ngủ. Lúc này, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Cung Dạ Tiêu lúc này đi qua phòng con trai, thấy thằng bé không có ở đó, nhất định là đang ở phòng cô rồi, dưới ánh đèn vàng mờ nhạt, dáng người mảnh khảnh đang ôm đứa bé ngủ.

Vừa nãy, Trình Ly Nguyệt quýnh quá, đến chặn cũng không kịp đắp lên, lộ ra một bên ngực. Trình Ly Nguyệt nhắm mắt, nghe thấy tiếng bước chân.

Cô không khỏi trầm nghĩ, có thằng bé ở bên, chắc hẳn sẽ không dám làm gì đâu.

Bỗng dưng cô cảm giác được có ngực có chút ấm áp, Cung Dạ Tiêu đắp chăn cho cô, khiến trái tim cô có chút run rẩy.

Lúc này, hơi thở nam tính của hắn phủ xuống hôn nhẹ trên trán thằng bé một cái, Trình Ly Nguyệt nghiêng người ngủ, rất nhanh, đôi môi mỏng cũng hôn lên má cô.

Cung Dạ Tiêu hôn xong liền đứng vào giày rồi rời đi.

Trình Ly Nguyệt như cơn mây, trong ánh mắt mê ly có chút mơ màng, cử chỉ săn sóc của người đàn ông này thực sự làm kinh động đến cô.

Còn cái hôn nhẹ kia, dường như không phân biệt đối xử, hắn yêu con cũng như yêu cô vậy.

Trình Ly Nguyệt thật muốn khóc, bây giờ cô bị người đàn ông kia hoàn toàn chi phối rồi.

Cô làm sao thế này?

==

End chương 163

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Cần bồi bổ

Sáng sớm

Thời điểm Trình Ly Nguyệt đang mơ mơ màng màng, cô cảm giác được thằng bé rời khỏi giường nhưng không tài nào mở mắt ra được: "Con trai, để cho mami ngủ thêm mười phút nữa được không? Mười phút sau mami đưa con đến trường."

"Mami, hôm nay là thứ bảy, con không phải đi học." Thằng bé nói bên tai cô: "Mẹ có thể ngủ tiếp!"

Trình Ly Nguyệt mở hé mắt "ồ" lên một tiếng: "Thứ bảy à! Được rồi! Cho mẹ ngủ thêm một lát nữa, ngoan!"

"Dạ! Mami ngủ đi! Con đi tìm daddy." Nói xong, thằng bé liền trèo xuống giường.

Trình Ly Nguyệt rất buồn ngủ, đêm qua cô trần trọc đến ba giờ mới ngủ được, cô thực sự mắc chứng mất ngủ rồi.

Cung Dạ Tiêu dậy rồi, thằng bé trèo lên giường nằm trong lòng hân. Thời điểm thằng bé yên lặng nhìn hân, hân liền mở mắt, con mắt long lanh mê hồn thể hiện tinh thần vô cùng...

Tuy rằng ngủ chưa đầy sáu tiếng, nhưng tinh thần hân khôi phục rất nhanh so với người thường.

"Mami đâu?" Cung Dạ Tiêu ôm cậu nhóc hỏi.

Thằng bé nằm soài trên ngực hân, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Mami vẫn chưa dậy, mami nói muốn ngủ thêm một lúc nữa."

"Mami tới qua ngủ mượn sao?"

"Con không biết! Lúc con ngủ mami vẫn chưa ngủ."

Cung Dạ Tiêu chớp chớp mắt, dạo gần đây hình như cô ấy có vẻ tiêu tụy đi nhiều, lẽ nào do cô buổi tối không ngủ?

"Daddy ngày hôm nay đưa con đi đâu chơi?"

Cung Dạ Tiêu suy nghĩ một hồi, vuốt ve đầu thằng bé, cười: "Daddy hôm nay sẽ dẫn con đến một nơi rất vui có được không?"

"Ở đâu? Vậy một lát nữa con có nên đánh thức mami không?"

"Không cần, ngày hôm nay để mami ở nhà ngủ, daddy đi cùng con có được không?" Cung Dạ Tiêu nhẹ giọng dụ dỗ, ánh mắt lóe lên một tia phức tạp.

"Ồ! Được rồi! Con thấy mami cũng rất buồn ngủ! Vậy để mami ngủ thêm một lát vậy."

"Ừm! Chúng ta dậy thôi, một lát nữa liền xuất phát." Cung Dạ Tiêu ngồi dậy, ôm lấy thằng bé.

Trình Ly Nguyệt mơ màng ngủ đến mười giờ, cô nghĩ rằng chỉ ngủ có mười phút, ai dè đã ba giờ trôi qua rồi. Cô nhìn điện thoại, lập tức bị dạo hết hồn rồi, vội vàng bật dậy. Trời ơi! Thằng bé còn chưa được ăn sáng.

Trình Ly Nguyệt nhanh nhanh chóng chóng hắt chăn xuống giường, đẩy cửa bước ra ngoài: "Tiểu Trạch..."

Vừa bước ra khỏi cửa, Trình Ly Nguyệt liền có cảm giác chỉ có một mình cô ở nhà. Cô lập tức đi đến phòng ngủ của Cung Dạ Tiêu, căn phòng trống rỗng, không có tiếng thằng bé đáp lại, bọn họ đi ra ngoài cả rồi.

Trình Ly Nguyệt hít sâu một cái. Lúc này cô đương nhiên biết Cung Dạ Tiêu mang con đi đâu. Nếu không chừng, phải tới nay hân mới đưa thằng bé về!

Trình Ly Nguyệt đi đến ghế sofa rồi ngồi xuống, cô nghe thấy di động trong phòng cô kêu lên. Cô lập tức trở về phòng, vội lấy điện thoại, là Cung Dạ Tiêu gọi tới.

Tâm trạng nhất thời trở lên phức tạp, cô hít sâu một hơi, ngữ khí giả vờ vừa mới tỉnh dậy nghe điện thoại: "Alo!"

"Em còn đang ngủ?" Giọng Cung Dạ Tiêu trầm thấp hỏi.

"Ách...còn đang ngủ, anh đưa Tiểu Trạch ra ngoài rồi sao?" Trình Ly Nguyệt mơ mơ màng màng hỏi.

"Ừm! Tôi mang Tiểu Trạch đi rồi, có thể tới nay mượn một chút mới đưa thằng bé về được." Quả nhiên Cung Dạ Tiêu sẽ nói vậy.

Đúng là nằm trong dự liệu của cô, cô làm bộ thoải mái cười cười: "Tốt! Anh mang nó đi đi! Tôi hôm nay hơi mệt, muốn ngủ thêm một chút nữa, nhớ cho con ăn nhiều một chút."

"Đêm qua em không ngủ sao? Làm sao lại mệt như vậy? Cơ thể không thoải mái sao?" Cung Dạ Tiêu tỏ vẻ quan tâm hỏi cô.

"Không có! Cái kia đến rồi, cho nên rất mệt." Trình Ly Nguyệt lập tức viện ra một lý do.

Cô nghĩ cô nói tới cái kia, Cung Dạ Tiêu có thể sẽ hiểu được.

"Được, buổi trưa em đừng nấu cơm, tôi sẽ gọi trợ lý của tôi mang cơm đến cho em."

"Không cần, tôi tùy tiện ăn cái gì đấy cũng được."

"Không phải em vừa nói đến cái kia sao? Thân thể suy nhược sao? Còn tùy tiện ăn linh tinh?" Giọng Cung Dạ Tiêu có chút không vui.

Trình Ly Nguyệt nhất thời không nói được lời nào, cô cắn môi: "Như vậy phiền trợ lý của anh quá."

"Ngoan ngoan ở nhà chờ" Cung Dạ Tiêu nói xong liền cúp điện thoại.

Trình Ly Nguyệt liếc mắt một cái, cả thân thể tê liệt ở trên giường, hẳn thực sự mang Tiểu Trạch đi rồi. Bây giờ bọn họ đang ở đâu? Nhà họ Cung sao?

Vẫn là cô đoán đúng. Một lát sau, Cung Dạ Tiêu đang ở trong vườn nhà họ Cung gọi điện cho cô. Tiểu Trạch đang chơi bóng với Sài Sài ở trên sân cỏ vô cùng vui vẻ. Cung Dạ Tiêu nhìn con, không khỏi thở nhẹ một hơi, thằng bé hiện giờ vẫn không biết cái nhà này vẫn không hoan nghênh mẹ nó!

Nếu như biết rồi, thằng bé sẽ đau lòng như thế nào?

Trong phòng khách, có hai người chủ của Cung Dạ Tiêu – chú lớn Cung Nghiêm, chú nhỏ Cung Húc, ngoài ra còn có các thành viên trong gia đình. Chú lớn chỉ sinh một cậu con trai, 27 tuổi, nhỏ hơn Cung Dạ Tiêu một tuổi, hiện giờ đang quản lý trong tay một công ty thi trường. Cung Húc sinh một đôi nam nữ còn nhỏ tuổi, cậu con trai 17 tuổi, cô con gái 22 tuổi. Ba tiểu bối này đều là em họ của Cung Dạ Tiêu.

Thế nhưng, tình cảm giữa Cung Dạ Tiêu và bọn họ đều không được thân thiết, thậm chí có phần xa cách. Nguyên nhân chủ yếu vì trước đây gia tộc tranh đấu đã kéo dẫn mối quan hệ máu mủ này ra.

Cung Dạ Tiêu cũng không muốn cùng bọn họ thân thiết, bởi vì hắn không thích hai người chú này đến gần.

"Dạ Tiêu, buổi tiệc đêm nay tất cả đều xử lý tốt hết chưa? Không có vấn đề gì chứ?" Ông cụ Cung hỏi hắn.

"Tất cả đều sắp xếp ổn thỏa." Cung Dạ Tiêu gật đầu cười nhạt.

"Năng lực làm việc của Dạ Tiêu chúng ta đều có thể yên tâm." Cung Nghiêm cười nói.

"Anh hai nói đúng, nhưng mà tại sao anh cả chị dâu không thu xếp về tham dự? Mấy năm rồi bọn họ đều vắng mặt." Cung Húc nói một câu.

Sắc mặt ông cụ Cung quả nhiên có chút khó coi. Ông "hừm" nhẹ một tiếng: "Bọn họ còn bận chăm lo cho tửu trang của mình, mỗi năm vào thời gian này đều phải hái nho, không có thời gian mà đến."

Cung Dạ Tiêu quét qua khuôn mặt của chú hai, trong đôi mắt lóe lên một tia lạnh.

Khỏe miệng Cung Húc khẽ nhếch lên, ông ta đương nhiên biết bản thân đang chọc giận cháu trai mình. Nhưng mà nghĩ đến tập đoàn Cung Thị đều nằm trong tay hắn, con tức này vẫn luôn nằm sâu trong lòng ông ta! Con trai của mình cũng đã thành niên, nhưng Cung Dạ Tiêu luôn nắm chặt tập đoàn Cung Thị trong tay, sau này con trai ông ta còn gì để mà phát triển? Chẳng lẽ chỉ đến tập đoàn Cung Thị tìm một chức danh thôi sao?

Trong ánh mắt con trai Cung Nghiêm – Cung Thừa Vĩ cũng có chút đố kỵ, không cam lòng. Cùng một độ tuổi, ông nội năm đó chỉ để Cung Dạ Tiêu đi tham gia tranh quyền thừa kế mà không cho hắn tham gia. Sau khi cha hắn thất bại, đến hắn cũng không được sờ vào sự vụ của tập đoàn Cung Thị. Hiện tại, tuy hắn đã nắm trong tay một công ty thị trường, nhưng so với tập đoàn Cung Thị có sản nghiệp khắp toàn cầu kia, công ty hắn có là gì? Còn không bằng một số lẻ của Cung Thị.

Gia tộc nhà họ Cung vẫn luôn âm thầm tranh đấu, nhưng ở ngoài mặt mọi người vẫn nói chuyện vui vẻ hòa thuận.

Buổi trưa.

Trình Ly Nguyệt ngồi ở trên ghế sofa xem phim, cô lúc lại những bộ xem cô yêu thích trước đây để xem lại. Cung Dạ Tiêu không để cô nấu cơm, cô chỉ đành chờ trợ lý đưa cơm tới.

Tầm 12 giờ, chuông cửa chợt vang lên, cô nhìn qua mắt mèo, là Dương Nhan, cô vội vàng mở cửa, có chút ngại ngùng nói: "Trợ lý Nhan, làm phiền cô rồi."

"Không phiền phức, Trình tiểu thư, tôi mang đến cho cô một ít canh bổ dưỡng, cô mau dùng cho nóng!"

"Ách! Tại sao cô biết tôi cần bồi bổ cơ thể?" Trình Ly Nguyệt kinh ngạc nói.

"Cung tổng nói cô đang trong kì kinh nguyệt, cần phải bồi bổ."

=====

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Cậu nhóc đòi mẹ

Trình Ly Nguyệt thoáng đỏ mặt, đến chuyện này Cung Dạ Tiêu cũng nói sao? Nụ cười Nhan Dương cười cợt: "Trình tiểu thư, vậy tôi đi trước đây".

"Tạm biệt." Trình Ly Nguyệt đáp lời cô, xách đồ ăn để trước ghế sofa. Cô thực sự muốn khóc, chuyện này hẳn không cần thiết phải nói ra chứ.

Cung Dạ Tiêu xác thực đã nói với Nhan Dương, còn hỏi cô đến kì thì ăn gì để bồi bổ cơ thể. Vì lẽ đó, Nhan Dương đem đến ngoài những món chính ra còn có canh tổ yến và cháo ngân nhĩ và một chén trà gừng.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt cảm thấy ấm áp vô cùng. Cô vô cùng cảm kích Cung Dạ Tiêu và Nhan Dương.

Kỳ thực cái kia còn chưa đến, nhưng cô nghĩ nhất định phải ăn hết chỗ này để không lãng phí, nhất định đồng đồ ăn này không rẻ chút nào.

Sau khi ăn xong, Trình Ly Nguyệt vỗ vỗ bụng. Lúc cô chuyển kênh thì lập tức nhìn thấy một tin tức đang phát trực tiếp. Cô định chuyển kênh nhưng giọng nữ phát thanh nói: "Theo thông tin mới nhất chúng tôi vừa nhận được, buổi tiệc kỉ niệm của tập đoàn Cung thị đã được bố trí ổn thỏa. Buổi tiệc tối nay sẽ bắt đầu, có hơn hai mươi chiếc phi cơ riêng từ khắp thế giới sẽ lần lượt hạ cánh, giới kinh doanh từ khắp các quốc gia sẽ có mặt trong buổi tiệc này. Tuy nhiên chủ tịch tập đoàn Cung thị, Cung Dạ Tiêu tiền sinh đến giờ vẫn chưa xuất hiện, ngài vẫn giữ phong cách kín kẽ của mình. Nhưng tôi tin rằng tất cả các vị khách giả cũng giống như tôi, vô cùng đợi chờ vị tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Cung thị xuất hiện, tiết lộ cho chúng tôi một chút về buổi tiệc chúc mừng ngày hôm nay."

Trong suốt quá trình, ngoại trừ giọng nói của nữ phóng viên, bối cảnh đằng sau là tòa tháp chọc trời của tập đoàn Cung thị, mang theo khí chất quyền quý nhưng cũng đầy thần bí.

Trình Ly Nguyệt nghĩ đến buổi tiệc của tập đoàn Cung thị nhất định vô cùng long trọng. Cô có chút lo lắng cho con trai, hi vọng thằng bé không chạy lung tung trong buổi tiệc, hơn nữa thằng bé sợ đến phát khóc không? Cậu nhóc vô cùng dũng cảm, nhưng buổi lễ của tập đoàn Cung thị này lớn quá.

Trình Ly Nguyệt nhím chăm chăm vào ti vi, cô muốn xem tin tức về tập đoàn Cung thị nhưng không có, cô vô ý cắn chặt môi. Đúng lúc này Linda gọi điện đến.

"Ly Nguyệt, chị nghĩ hôm nay em nhất định sẽ buồn, chúng ta đi dạo phố đi! Buổi tối chị mời em ăn cơm, thuận tiện dẫn em đi ngồi một chút."

Trình Ly Nguyệt không có ý kiến gì, cô cười nói: "Được! Một lát nữa chờ chị ở dưới lầu."

"Được! Chị lập tức xuất phát."

Trình Ly Nguyệt sửa sang lại đầu tóc và quần áo. Tối nay cô cũng nên thoải mái vui vẻ một chút, ở nhà chắc cô sẽ buồn bực chết mất.

Trình Ly Nguyệt bước xuống lầu chờ Linda, hai người bọn họ đến trung tâm mua sắm phân hia mua quần áo. Vóc dáng Trình Ly Nguyệt rất đẹp, mua quần áo không phải chọn. Nhưng bình thường cô chỉ thích đồ công sở áo sơ mi và váy.

Nhanh chóng, Linda và cô mỗi người một bộ để vào sau xe, sau đó tìm đến một tiệm trà vừa ngồi uống trà vừa nói chuyện công ty.

Trình Ly Nguyệt có chút không tập trung, ánh mắt thất thần. Linda nhìn cô cười: "Đừng nghĩ nữa, chị nghĩ Cung Dạ Tiêu thực ra rất muốn cho em đi."

"Hắn không nghĩ vậy." Trình Ly Nguyệt hiểu rõ điểm này.

"Ly Nguyệt, chị nói thật, em đừng giận được không!" Ánh mắt Linda nghiêm túc nhìn cô chăm chăm nói.

Trình Ly Nguyệt gật đầu nhìn cô: "Nói gì cơ?"

"Chị cảm thấy em yêu Cung Dạ Tiêu rồi."

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt hốt hoảng, đôi mắt mở to, cô muốn phản bác nhưng không thể nói lên lời. Cô nhìn Linda một hồi rồi thờ dãi nói: "Tại sao chị lại nghĩ thế?"

"Chị là người từng trải qua vài mối tình, cũng không phải là ưu tú gì. Cảm giác được bọn họ vừa say mê, vừa muốn đẩy ra, vừa không đẩy ra được chị đều trải qua hết rồi. Rõ ràng biết bọn họ không thuộc về mình nhưng vẫn đem lòng ảo tưởng khát khao. Cuối cùng cũng chỉ là mối duyên phận mong manh ngắn ngủi." Linda thờ dãi nói.

Trình Ly Nguyệt đưa tay nắm chặt lấy tay cô ấy, cô biết Linda là người bị tổn thương trong tình cảm: "Linda, chị sẽ gặp được người mà chị yêu, mà người đó cũng nhất định yêu chị."

"Chị già rồi, 42 tuổi rồi còn gì nữa, em còn trẻ, 24 tuổi là thời kì đẹp nhất, tuyệt đối đừng bỏ lỡ." Linda cười với cô.

Trình Ly Nguyệt mím môi cay đắng nở nụ cười, cô cũng từng bất chấp tất cả để yêu một người, mà kết cục cuối cùng lại thảm hại đến vậy, cô không dám yêu nữa.

Linda dường như nhìn thấu suy nghĩ này, vỗ vai cô nói: "Tin tưởng chị, Cung Dạ Tiêu không thể là Lục Tuấn Hiên thứ hai, chị có thể cảm nhận được rằng hẳn thực sự đối tốt với em."

"Đó là bởi vì em sinh con cho hấn." Trình Ly Nguyệt nhẹ giọng phản bác.

"Không hấn như vậy, nếu như hấn cần con, có rất nhiều cách đoạt đi thằng bé, nhưng hấn vì gì mà không làm như thế? Bởi vì hấn biết, con trai hấn cần có mẹ, mà vừa hay em lại là loại hấn thích."

"Em không biết hấn thích loại phụ nữ như thế nào."

Hấn là loại đàn ông không thiếu gì phụ nữ, cũng tiếp xúc với đủ các loại phụ nữ, đại mỹ nhân, nữ minh tinh hạng A,... đều gặp qua hết rồi.

Lúc này, cậu nhóc đang ngồi ở trong căn phòng nghỉ sang trọng trang nhã, trên mặt bàn bày đầy đồ ăn vặt. Thằng bé nhìn những món ăn vặt ngon lành mà đẹp đẽ kia liền lập tức nhớ đến mami. Cậu nhóc hỏi Cung Muội Muội: "Cô ơi, khi nào mami mới đến đây?"

Cung Muội Muội đã hỏi Cung Dạ Tiêu. Đêm nay anh trai cô không có mời Trình Ly Nguyệt đến tham dự, vì ông nội không thích.

"Tiểu Trạch, đêm nay mẹ cháu sẽ không đến đây." Cung Muội Muội ông nhu nói.

"Tại sao? Tại sao mami không tới? Ở đây có rất nhiều đồ ăn ngon, nhất định mami sẽ thích ăn. Cô ơi, cô có thể mời mẹ con đến không?"

Thằng bé mở to đôi mắt ầng ậng nước nhìn cô, ánh mắt như cầu xin.

Cung Muội Muội nhìn đôi mắt to đầy vẻ đáng thương, nhất thời không biết làm cách nào ăn ủi thằng bé: "Tiểu Trạch, để cô đưa cháu đi chơi có được không? Cô đi tìm cho cháu đồ chơi được không?"

"Con không muốn, con muốn mami, con muốn mami đến đây với con. Cô ơi, con muốn đi tìm daddy, con muốn daddy đưa mami đến đây." Thằng bé đôi mắt đỏ hồng lên, vừa nói vừa chu cái miệng nhỏ nhắn ra, đáng vẻ vô cùng đáng thương, rõ ràng là khiến Cung Muội Muội đau lòng muốn chết.

"Được, được, được, Tiểu Trạch không khóc không khóc, cô dẫn cháu đi tìm daddy."

Thằng bé không ngừng khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống từ đôi mắt to kia, cái miệng nhỏ chu ra, chiếc mũi cũng đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Daddy tha tội

Tiếng khóc của thằng bé khiến Cung Muội Muội vô cùng bối rối. Cô bế cậu nhóc đi ra ngoài, tình cờ gặp giám đốc quản lý, cô vội hỏi: "Xin hỏi anh có thấy anh trai tôi đâu không?"

"Cung tổng đang ở hậu trường xử lý ít công việc." Vị giám đốc kia trả lời.

Cung Muội Muội lập tức ôm cậu bé về phía hậu trường. Đêm nay ở đây sẽ có rất nhiều tiết mục đặc sắc, hơn nữa được mời đến đều là những diễn viên hạng A.

Cung Dạ Tiêu lúc này đang bị một nữ diễn viên quốc tế hạng A vây lấy. Nữ diễn viên này muốn nhân cơ hội này khiến Cung Dạ Tiêu có một chút ấn tượng tốt đẹp. Lúc này, thừa dịp có người ở đằng sau bước tới, cô giả vờ ngã về phía hấn.

Cả người cô mềm mại ngã vào lòng Cung Dạ Tiêu. Cung Dạ Tiêu liền đỡ cô nhưng cô ta không lập tức đứng lên mà đưa tay ra ôm lấy eo hấn, cổ tình lộ ra bộ ngực trước tầm mắt hấn.

Mà lúc này, tiếng hừm nhẹ vang lên, là âm thanh non nớt của một đứa trẻ con: "Hừm, daddy ở đây làm gì?"

Cung Dạ Tiêu nghe thấy tiếng con trai, liền lãnh khốc đẩy nữ diễn viên ở trong lòng ra, quay đầu về hướng Cung Muội Muội, có chút lung túng. Vẻ mặt hấn cứng nhắc: "Em ôm Tiểu Trạch ra đây làm gì?"

"Daddy, con cảnh cáo ba nha! Ba không được thân mật với người phụ nữ khác, nếu không con sẽ méc với mami, để mami giận daddy." Thằng bé thờ phỉ phò như một con thú nhỏ giận dữ, hơn nữa còn dám uy hiếp hấn.

Cung Dạ Tiêu rùng mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thằng nhóc, giọng cảnh cáo: "Không được nói với mami, vừa nãy cô kia đau chân, daddy chỉ đỡ cô dậy thôi."

"Con nhìn thấy rồi, cô kia ôm daddy mà!" Thằng bé không muốn giúp hấn che giấu.

"Thế phải làm như thế nào con mới không nói với mami?" Cung Dạ Tiêu không khỏi cùng thằng bé thương lượng. Quả nhiên thằng bé bị di truyền bởi hấn

– người lúc nào cũng dùng điều kiện để uy hiếp.

Cung Muội Muội đứng một bên không khỏi nín thở nhìn cười, anh trai cô là thật lòng sao? Muốn cùng thằng bé thương lượng?

Cậu nhóc lúc này mới nhớ ra mục đích tới tìm hắn, cái miệng nhỏ nhắn nói: "Daddy, mami ở đâu? Tại sao mami không đến đây.?"

Lông mày lười mác của Cung Dạ Tiêu khẽ nhíu lại: "Mami tối nay bận chút việc không thể đến được."

"Mami tại sao không thể tới, daddy gọi điện thoại cho mami chưa?"

"Gọi rồi." Cung Dạ Tiêu nói dối.

"Nhưng daddy không để con nói chuyện với mami, con muốn gọi điện cho mami, con muốn mami đến." Thằng bé khuôn mặt kiên định nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì ở đây có đồ ăn ngon, lại còn đông vui nữa, con muốn cùng chia sẻ với mami." Thằng bé cao giọng nói.

"Nhưng mami thật không thể đến được, mami có việc daddy hôm nay rất bận, con có thể theo cô được không?" Cung Dạ Tiêu định không đếm xỉa đến lời thỉnh cầu của thằng bé.

Cậu nhóc vừa nghe, lập tức mở miệng khóc: "Con muốn mami..huhu... Con muốn mami!"

Cung Dạ Tiêu lập tức ôm thằng bé vào lòng an ủi: "Đừng khóc."

"Con không muốn, con chỉ muốn mami...daddy, con muốn mami...Người mau gọi mami đến đi...con sẽ không khóc nữa...nếu không...con vẫn sẽ khóc..."

Hậu trường nhất thời yên tĩnh, mọi người đều nhìn thằng bé đang khóc trong lòng Cung Dạ Tiêu, nhất thời đều kinh ngạc tại sao thằng bé lại giống Cung Dạ Tiêu đến vậy.

Cung Dạ Tiêu chỉ còn cách ôm thằng bé ra ngoài, Cung Muội Muội cũng đi theo. Lúc này cô không biết anh trai định làm cách nào để dỗ về thằng bé. Bình thường cậu nhóc ngoan ngoãn là thế, nhưng khi đã khóc thì thật không có cách nào dỗ dành.

Cung Dạ Tiêu đem thằng bé đến một căn phòng yên tĩnh, đặt trên ghế sofa, ánh mắt hắn nghiêm túc nhìn nó: "Tiểu Trạch, con không còn bé nữa rồi, không thể động một chút là khóc, như vậy rất mất mặt con có biết không?"

Thằng bé thút thít nhìn cha, từ lúc tìm thấy daddy đến bây giờ, cha không bao giờ nghiêm khắc với nó như vậy, thằng bé khóc nức lên, nước mắt nước mũi giàn giụa, nhưng nó tuyệt nhiên không khóc thành tiếng, thật đáng thương.

"Ta nói rồi, mami hôm nay bận việc không tới được, chỉ cần con ngoan ngoãn đi theo ta và cô là được." Cung Dạ Tiêu nghiêm mặt ra lệnh.

"Con không muốn." Khuôn mặt nhỏ của thằng bé cong lên tức tối.

"Tại sao con không muốn?"

"Con chỉ muốn mami."

"Nghe lời." Cung Dạ Tiêu lập tức nhấn mạnh ngữ khí.

"Anh, anh đối với thằng bé như vậy quá nghiêm khắc rồi, Tiểu Trạch còn nhỏ, thằng bé muốn tìm chị Ly Nguyệt cũng là điều đương nhiên. Hay là chúng ta gọi chị Ly Nguyệt đến đây?" Cung Muội Muội ở một bên thỉnh cầu, thực ra cô cũng muốn Trình Ly Nguyệt đến.

Cung Dạ Tiêu nhìn Cung Muội Muội, trong ánh mắt chứa đầy sự buồn bực, như đang muốn hỏi cô: "Em có biết anh không gọi cô ấy tới đều có lý do cả không?"

Cung Muội Muội nhất thời không nói gì. Kỳ thực cô muốn nói rằng buổi tiệc đêm nay nhiều người như vậy, chắc gì ông nội đã nhìn thấy Trình Ly Nguyệt?"

"Con muốn mami...con muốn tìm mami..." Nói xong cậu bé từ trên sofa nhảy xuống, chạy hướng ra ngoài cửa, bước chân kiên định như có ý định muốn rời đi.

"Trình Vũ Trạch, con đứng lại." Cung Dạ Tiêu bất giác gọi cả tên thằng bé.

Phía sau Cung Dạ Tiêu cũng vội vã đuổi theo: "Tiểu Trạch, cháu ở đâu? Không nên chạy lung tung, hôm nay nhiều người như vậy rất dễ bị lạc."

"Con muốn tìm mami..." Thằng nhóc quay đầu lại hét lên. Nó không giống như các bạn cùng trang lứa khác, nó cố ý bỏ đi, thực sự bỏ đi. Cung Dạ Tiêu day day đầu mày, thật là đau đầu, hắn lập tức bước nhanh ra cửa đuổi theo thằng bé.

Lúc cậu nhóc chuẩn bị bước xuống lầu, cánh tay mạnh mẽ túm nó lại, ôm vào lòng: "Không được chạy loạn."

"Từ khi daddy để mami đến đây, bằng không con sẽ đi." Khuôn mặt thẳng bé quật cường nói.

Cung Dạ Tiêu lập tức tức giận mắng: "Tính cách này thật giống mẹ con."

Cái miệng nhỏ nhếch lên: "Con do mami sinh ra, con không giống mami thì giống ai."

Cung Muội Muội đứng ở một bên muốn cười, nhưng cố nhịn.

Cung Dạ Tiêu tức giận cốc nhẹ vào cái đầu nhỏ: "Nhất định phải đi tìm mami sao?"

"Vâng. Là con muốn mami đến nơi này cùng con."

Cung Dạ Tiêu thở dài một cái, đem thẳng bé trở về căn phòng lúc này, Cung Muội Muội nghe theo sự sắp xếp của anh trai mà đi theo.

"Có thể đưa mẹ con đến đây, nhưng con phải hứa không được chạy lung tung, không được khóc, còn nữa, chuyện lúc này không được nói cho mami biết, nghe rõ không?" Cung Dạ Tiêu không quên dặn dò việc hấn bị nữ diễn viên kia ôm.

Cậu nhóc lập tức gật đầu: "Vâng, con sẽ không nói cho mami biết chuyện daddy ôm cô kia."

Cung Mạt Mạt xì một tiếng rồi cười rộ lên: "Anh, em nghĩ sau này thẳng bé sẽ quản anh rất chặt."

Cung Dạ Tiêu không thể cười nổi, nhóc con này thật phiền phức, hấn bây giờ cũng không ứng phó nổi nữa rồi.

Hấn hướng Cung Mạt Mạt dặn dò: "Em trông chừng nó, anh đi gọi điện cho cô ấy, sắp xếp để cô ấy vào."

"Vâng! Anh gọi đi! Em sẽ trông coi Tiểu Trạch." Cung Muội Muội cười hihi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đón cô đến buổi tiệc

Cung Dạ Tiêu nhìn ánh mắt to tròn long lanh của thẳng bé, hấn thở nhẹ một cái, cầm điện thoại di động lên, đi đến một hành lang yên tĩnh rồi tìm số điện thoại của Trình Ly Nguyệt gọi cho cô.

Vào lúc này, Trình Ly Nguyệt đang ăn cùng Linda trong một nhà hàng buffet. Nhưng cô cũng không ăn nổi cái gì hết, chỉ ăn vài lát hoa quả, nghe Linda kể chuyện các loại đàn ông bước qua cuộc đời cô.

Đúng lúc điện thoại ở trên mặt bàn vang lên, Trình Ly Nguyệt liếc mắt nhìn một cái, rõ ràng là Cung Dạ Tiêu gọi điện đến, cô nhủ mày, Cung Dạ Tiêu vào thời khắc này gọi điện cho cô làm gì?

Hấn không phải đang ở buổi lễ của tập đoàn Cung thị sao?

Trình Ly Nguyệt lập tức nghĩ ngay đến Tiểu Trạch, vội vàng nghe điện thoại: "Alo."

"Em đang ở đâu? Âm thanh trầm thấp mê người của Cung Dạ Tiêu truyền đến."

"Tôi đang...hẹn hò." Trình Ly Nguyệt nhìn Linda ngồi đối diện cười nói.

Giọng người đàn ông bên trong điện thoại lập tức mang theo một luồng khí lạnh: "Cùng ai hẹn hò?"

"Đồng nghiệp công ty tôi? Làm sao vậy? Anh có chuyện gì à? Tiểu Trạch có ngoan hay không?" Trình Ly Nguyệt hỏi ngược lại, cũng không nói rõ ràng đối tượng hẹn hò.

"Tiểu Trạch đang khóc ầm ĩ nói muốn tìm em. Bây giờ tôi cho trợ lý đến đón em, mặc kệ em đang hẹn hò với ai, phải lập tức đến cho tôi." Giọng Cung Dạ Tiêu mang đầy sự ghen tuông.

Trình Ly Nguyệt chớp chớp mắt, người đàn ông này tức giận cái gì a?

"Tôi biết hôm nay là buổi tiệc kỷ niệm ngày thành lập công ty anh, tôi đến có ổn không? Hay là tôi đưa Tiểu Trạch về nhà!" Trình Ly Nguyệt thay hấn suy

nghĩ, cô nghĩ hẳn gọi điện cho cô bởi Tiểu Trạch khóc nên hẳn bắt buộc phải gọi. Thực tế hẳn không muốn cô đến để gây thêm phiền phức cho hẳn.

Cung Dạ Tiêu hừm nhẹ một tiếng: "Buổi lễ kỉ niệm vẫn còn chưa bắt đầu, tối nay Tiểu Trạch bắt buộc phải ở đây. Tôi đưa số điện thoại của trợ lý của tôi cho em, em tự gọi điện thoại cho cô ấy."

"Không ổn, hay là cứ để tôi mang Tiểu Trạch về nhà! Hơn nữa người trong gia tộc nhà anh cũng đến, tôi ở lâu không hay cho lắm." Trình Ly Nguyệt cũng không muốn thấy người nhà họ Cung.

Giọng người đàn ông trong điện thoại trầm xuống, lạnh lùng truyền đến: "Trình Ly Nguyệt, em cứ đến, tôi cho người sắp xếp ổn thỏa rồi."

Trình Ly Nguyệt ngẩn người ra, người đàn ông này nhất định phải muốn cô đến sao?"

"Được rồi." Trình Ly Nguyệt khó khăn đáp ứng.

Cung Dạ Tiêu cúp điện thoại sau đó không lâu, rất nhanh liền có tin gửi đến, Trình Ly Nguyệt nhắc lên xem, là một dãy số điện thoại.

"Lúc này em thật là muốn hẳn hiểu lầm em sao? Rõ ràng là cùng chị hẹn hò. Em làm vậy trong lòng hẳn sẽ khó chịu đó." Linda cười nói.

Trình Ly Nguyệt lúc này cũng cười lớn: "Hiểu lầm thì hiểu lầm! Em muốn nói cho hẳn rằng em không phải không có người đàn ông nào thương thức."

"Em đương nhiên có a! Thực ra lúc em vừa mới đến công ty, có không ít đồng nghiệp nam nghe ngóng về em, còn có cả nhân viên trong tòa nhà đó đều quan tâm em." Linda cười nói.

Trình Ly Nguyệt cười nhạt, cầm điện thoại lên gọi vào dãy số kia, đầu dây bên kia nghe rất nhanh: "Alo, Trình tiểu thư phải không? Tôi là Nhan Dương, xin hỏi cô hiện giờ đang ở đâu?"

Trình Ly Nguyệt lập tức nói tên nhà hàng, Nhan Dương hai mươi phút sau mới có thể đến nơi, nói cô không cần vội vàng xuống lầu.

"Đi đi, chơi vui vẻ." Linda ngưỡng mộ nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt chỉ nghĩ tại sao con trai lại vào đúng lúc này khóc? Ở đó không vui sao?

Cô không biết ở đây đông vui nên con trai cô mới muốn cô đến đây để cùng chia sẻ.

Ở trong hành lang, sắc mặt Cung Dạ Tiêu có chút khó coi, người phụ nữ này lên hẳn đi hẹn hò. Khó trách sáng nay hẳn mang Tiểu Trạch đi, lúc hẳn gọi điện thoại đến, cô một câu cũng không nói, dường như rất vui vẻ. Thì ra hôm nay cô đi hẹn hò.

Chết tiệt, sao hẳn không nhìn ra bên cạnh cô không thiếu đàn ông.

Cung Dạ Tiêu đi tới trước mặt cậu nhóc: "Mami lát nữa sẽ tới, con phải ngoan,"

"Dạ! Daddy, con sẽ ngoan, không chạy loạn, con cũng đảm bảo sẽ không ăn nhiều kẹo." Thăng bé dùng sức đảm bảo.

"Phải đảm bảo nghe lời mami và cô, có điều mami còn đang trên đường, có thể sẽ đến muộn một chút." Cung Dạ Tiêu xoa đầu thăng bé. "Có thể daddy sẽ rất bận, không có thời gian nói chuyện với con."

"Daddy bận thì đi đi, con ở cùng với mami và cô là được rồi."

Câu nói này khiến Cung Dạ Tiêu nghe không lọt tai, thăng bé có mami với cô rồi liền không cần daddy nữa rồi?

Sau khi Cung Dạ Tiêu rời đi, Cung Mạt Mạt cười hihi rồi hôn một cái vào khuôn mặt nhỏ bé của thăng nhóc: "Tiểu Trạch, lúc này cháu có ý khóc đúng không!"

Thăng bé không chút do dự thừa nhận: "Không khóc daddy sẽ không để mami tới."

"Nhóc con, sau này lớn lên có thể đi làm diễn viên được đó." Cung Muội Muội buồn cười nói.

Hai mươi phút sau Nhan Dương đã đón được Trình Ly Nguyệt. Hôm nay Nhan Dương mặc một bộ lễ phục đẹp đẽ, trang điểm vô cùng xinh đẹp. Bình thường trông cô khôn khéo, già dặn hơn so với tuổi, là kiểu người con gái nữ tính đầy nhu tình mị lực.

"Trình tiểu thư, chúng tạm thời chưa đến buổi tiệc ngay, chúng ta nên đi đến cửa hàng lễ phục, cô ăn mặc như này đến buổi tiệc không được phù hợp cho lắm."

"Ở nhà tôi có một bộ lễ phục, hay là chúng ta quay trở về lấy!"

"Thật phiền hà quá, ý của Cung tổng là muốn chúng ta trực tiếp đến cửa hàng lễ phục." Nhan Dương cười nói.

"Như vậy thật lãng phí." Trình Ly Nguyệt lập tức đáp.

Nhan Dương quay đầu nhìn cô, âm thầm kinh ngạc, chẳng trách Cung tổng thích cô, bởi vì cô giúp Cung tổng tiết kiệm tiền.

"Trình tiểu thư không cần lo lắng, Cung tổng không quan tâm đến chút tiền này đâu." Nhan Dương nói xong liền dắt Trình Ly Nguyệt đến một cửa hàng lễ phục là cô thường lui tới. Bà chủ cười nghênh tiếp: "Nhan tiểu thư, không biết tôi có thể giúp gì được cho các cô?"

Nhan Dương cười nói: "Bà chủ, phiền bà giúp vị tiểu thư này tìm một bộ lễ phục."

Bà chủ quả có mắt nhìn, bà chỉ nhìn thoáng qua Trình Ly Nguyệt từ trên xuống dưới vài lần, tựa hồ đã nắm chắc được số đo cơ thể cô. Bà chủ nói với cô: "Mời tiểu thư đi cùng tôi, chỗ tôi có vài bộ lễ phục rất phù hợp với cô."

Trình Ly Nguyệt lập tức trả lời: "Bà chủ, tôi muốn chọn bộ lễ phục bảo thủ một chút, không muốn quá lộ."

"Được, mời qua bên này." Bà chủ cũng đã nhìn ra ý nghĩ của cô rồi, cho nên nơi bà dẫn cô tới đều là những bộ lễ phục bảo thủ.

Vì thời gian khá là gấp gáp, Trình Ly Nguyệt trực tiếp thử một cái váy đen cổ chữ V, ở giữa eo thắt ba cái đai đính đá tinh tế tỉ mỉ, tay áo lửng bó sát. Trong sự đơn giản lộ rõ một loại khí chất tinh tế ưu nhã.

Chiếc váy đen vĩnh viễn không bao giờ lỗi mốt, bà chủ nhanh chóng tạo kiểu tóc cho cô, bà cột tóc đuôi ngựa của cô lên, hai lọn tóc rơi xuống hai bên tai, cảm giác hơi lộn xộn. Khí chất vốn có của cô, lại thêm một loại gợi cảm nữ tính.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Hấn thật bá đạo

Mà Trình Ly Nguyệt mặc chiếc váy lên vô cùng phù hợp, Nhan Dương cảm thấy cũng khá ổn, bọn họ quẹt thẻ thanh toán rồi nhanh chóng rời đi.

Nhan Dương lái xe thẳng đến buổi tiệc kỉ niệm của Cung thị, cô có giấy thông hành đặc biệt nên không bị chặn lại giữa đường. Đến bãi đỗ xe, chỉ thấy dọc con đường hôm nay đều toàn tập trung những chiếc xe sang trọng, có thể so sánh ngang tầm với triển lãm xe rồi. Trình Ly Nguyệt không khỏi "òà" lên một tiếng, đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay đều là người có tiền a!

"Trình tiểu thư, có một số chuyện tôi muốn nhắc nhở cô, xin cô thông cảm." Nhan Dương nghiêm túc nhìn cô nói.

"Cô nói đi."

Nhan Dương ngữ khí ôn nhu nói: "Theo ý của Cung tổng, cô chỉ được ở tại phòng quan sát tầng hai, không được đi đâu cả, được không?"

Trình Ly Nguyệt biết ý liền gật đầu: "Được."

"Bởi vì đêm nay lượng người đến tham dự buổi tiệc rất lớn, cô cùng Tiểu Trạch ở trong phòng nghỉ ngơi, có điều cần gì cứ gọi tôi, tôi sẽ lập tức đến."

"Ừm! Cô yên tâm! Tôi sẽ không gây thêm phiền phức cho Cung Dạ Tiêu." Trình Ly Nguyệt đảm bảo.

Nhan Dương thấy cô hiểu lí lẽ, không khỏi đau lòng vài giây.

"Xuống xe đi, tôi đưa cô đến chỗ đó." Nhan Dương cười nói.

Trình Ly Nguyệt theo cô tiến vào một căn phòng yên tĩnh lớn có sức chứa 500 người được trang trí xa hoa lộng lẫy, mùi rượu phân tán trong không khí. Đàn ông chuyện trò vui vẻ, phụ nữ cười nhỏ nhẹ, cảnh tượng xã hội thượng lưu như bày ra trước mắt cô.

Trình Ly Nguyệt không khỏi kích động. Nghe nói thần tượng nước ngoài của cô cũng đến, cô thầm nghĩ hôm nay không thể cùng thần tượng đẹp trai ôm hay chụp cùng một bức ảnh rồi.

"Trình tiểu thư, mời cô qua bên này." Nhan Dương dẫn cô bước vào thang máy đi lên tầng hai. Tầng hai được thiết kế nhiều hàng ghế ngồi và phòng nghỉ, phòng nghỉ của Trình Ly Nguyệt có một đặc điểm là từ cửa sổ có thể nhìn được toàn cảnh buổi tiệc. Một lát nữa có ca nhạc cô có thể đứng ở cửa sổ thưởng thức.

Đãi ngộ như vậy cô cũng không có ý kiến gì.

"Trình tiểu thư cô chờ chút, tôi đi gọi Cung tiên sinh đến."

"Không cần đâu, cô đưa thẳng bé đến đây là được rồi." Trình Ly Nguyệt không muốn gặp hắn, người đàn ông này hôm nay chắc hẳn rất bận rộn.

Trình Ly Nguyệt nằm uòn người về hướng cửa sổ, cầm di động lên chụp vài bức ảnh, cô từ lầu hai có thể nhìn thấy vài ngôi sao màn bạc, bọn họ được bố trí ngồi ở hàng ghế thứ năm, nam minh tinh anh tuấn, nữ minh tinh xinh đẹp gọi cảm.

Cô nghĩ, bình thường Cung Dạ Tiêu tiếp xúc với nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ hắn không động lòng sao.

Đúng lúc này, từ phía sau có người đẩy cửa bước vào, trong lòng nghĩ là con trai, lập tức quay đầu.

Nhưng...

Người bước vào là người đàn ông nào đó...

Cung Dạ Tiêu đóng cửa, ánh mắt thâm trầm nhìn người con gái mặc bộ lễ phục gọi cảm màu đen: "Tối nay cùng ai đi hẹn hò?"

Trình Ly Nguyệt không nghĩ hắn vừa đến liền hỏi câu này, cô có chút chột dạ, không dám nhìn vào mắt hắn, nhưng miệng vẫn trả lời: "Đồng... đồng nghiệp."

"Nam hay nữ?" Cung Dạ Tiêu lại tiếp tục hỏi, trong ánh mắt toát lên sự lạnh lùng tàn độc.

Trình Ly Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, không khỏi có chút tức giận nói: "Anh cần hỏi rõ ràng như vậy để làm gì?"

Cung Dạ Tiêu kẻ sát cô, Trình Ly Nguyệt lùi về sát tường, hai cánh tay thon dài của hắn ép cô ở giữa.

Trình Ly Nguyệt như bị một lực ép vô hình bao phủ lên, cô ngẩng đầu lên vô tình chạm vào ánh mắt sâu thẳm của hắn, yết hầu của cô cảm thấy lạnh lẽo, không có lực khí căn môi trả lời: "Nữ, là cấp trên của tôi."

Sắc mặt âm trầm của Cung Dạ Tiêu vẫn chưa tan, người phụ nữ này lại dám lừa hắn.

"Tại sao lại gạt tôi?" Cung Dạ Tiêu giọng khàn khan nói, người phụ nữ này cảm thấy lừa hắn vui lắm sao?

Trình Ly Nguyệt không khỏi nhú mày hỏi ngược lại: "Tôi muốn hỏi lại anh, rõ ràng anh không muốn tôi đến đây, tại sao vẫn gọi tôi tới? Anh trực tiếp đưa Tiêu Trạch về nhà không phải là được rồi sao?"

"Ai nói tôi không muốn cho em tới nơi này?" Cung Dạ Tiêu nhú mày, người phụ nữ này đang nghĩ cái gì vậy?

"Hừm! Chuyện công ty anh tổ chức lễ kỉ niệm thành lập sớm đã ở công ty tôi đồn ầm lên rồi, đừng cho rằng tôi không biết. Không gọi điện thoại gọi tôi đến tôi cũng không thèm đến." Trình Ly Nguyệt nói hết nỗi buồn bực trong hơn một tuần qua ra.

Cung Dạ Tiêu chớp mắt. Khuôn mặt nhỏ của cô chứa đầy oán khí, cặp môi mỏng của Cung Dạ Tiêu cong lên đáng ghét: "Nhìn giọng điệu của em xem, dường như rất muốn đến?"

Trình Ly Nguyệt như bị tóm được đuôi, lập tức đỏ mặt thấp giọng nói: "Tôi không có."

Khóe môi Cung Dạ Tiêu nhếch lên đầy ý cười: "Thật sự không có? Muốn đến vì sao không nói với tôi? Để tôi sắp xếp đưa em vào?"

Trình Ly Nguyệt quần bách không thể làm gì khác hơn là thừa nhận: "Đúng là tôi muốn đến, bởi vì nghe nói có nam thần tượng của tôi đến, cho nên tôi muốn ôm rồi chụp cùng một bức ảnh."

Ý cười trong mắt Cung Dạ Tiêu cứng lại vài giây, ngữ khí lộ đầy nguy hiểm: "Em thích nam minh tinh nào?"

Trình Ly Nguyệt liền cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, cô nghĩ nếu như cô nói ra là ai, hắn sẽ khiến cho người kia gặp rắc rối.

Thôi đi, vì bảo vệ thần tượng, có chết cô cũng không nói, cô liền cắn chặt môi không nói: "Không nói cho anh, mau mang thằng bé đến đây."

"Trình Ly Nguyệt, đêm nay ngoại trừ căn phòng này nơi nào em cũng không được đi, cũng đừng nghĩ sẽ được cùng thần tượng ôm ấp chụp ảnh." Người đàn ông trầm giọng giận dữ ra lệnh. Nhìn khuôn mặt cô nhiễm sắc hồng, tản ra mùi hương ngọt ngào, sự buồn bực trong lòng hắn liền biến thành suy nghĩ muốn hôn cô.

Trình Ly Nguyệt cứ nghĩ rằng hắn sẽ rời đi, nào có nghĩ người đàn ông kia lập tức nâng cằm cô lên, mặc sức hung hăng hôn, rồi đột nhiên hướng phía trước của cô mà tập kích.

Mùi đàn ông nam tính khiến cho đầu óc cô cảm thấy choáng váng.

Nghĩ đến hắn vừa rồi còn hung dữ ra lệnh cô không được chụp ảnh cùng thần tượng, con tức của Trình Ly Nguyệt không có chỗ nào mà xả, cô cắn hắn để phản kháng.

Nhưng kĩ thuật hôn của người đàn ông này quá cao siêu, né tránh cái cắn của cô, trái lại, hắn tiếc quần thần tốc, mút mát, cuốn lấy lưỡi cô...

Trình Ly Nguyệt không phải đối thủ của hắn, cô không ngừng đẩy hắn ra, nhưng hắn lại ôm cô càng chặt.

Cùng lúc này, ngoài cửa truyền đến bước chân, Cung Dạ Tiêu mới buông cô ra, Trình Ly Nguyệt cũng hoảng sợ đến mức xoay người hướng ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa, tiếng gõ cửa vang lên: "Chị Ly Nguyệt, là em, Muội Muội, em có thể vào không?"

"Vào đi." Trả lời cô là âm thanh trầm thấp của Cung Dạ Tiêu.

Bên ngoài, Cung Muội Muội đang nắm tay Tiêu Trạch cũng đứng chờ ra vài giây, anh trai cô đã ở bên trong rồi sao?

Không chờ Cung Muội Muội mở cửa, thằng bé đã kiễng chân lên đẩy cửa bước vào, vui mừng gọi lớn: "Mami...Mami."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Cung Muội Muội gặp Dạ Lương Thành

Trình Ly Nguyệt lập tức quay người ôm lấy con trai: "Tiểu Trạch, tại sao con lại khóc?"

"Bởi vì con nhớ mami a."

Cung Dạ Tiêu quay đầu nhìn hai mẹ con cô, nói với Cung Muội Muội: "Em tiếp hai người bọn họ."

Cung Muội Muội lập tức gật đầu: "Được, anh đi đi."

Cung Dạ Tiêu rời đi, Trình Ly Nguyệt ngại ngùng nhìn Cung Muội Muội, bởi vì lần trước cô và Cung Dạ Tiêu hôn nhau trong căn hộ bị cô nhìn thấy. Lúc này cô vẫn còn chút khó xử.

"Chị Ly Nguyệt, chị có thể tới thật là tốt quá, Tiểu Trạch khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng." Cung Muội Muội thoải mái cười hihi.

Trình Ly Nguyệt cũng nhìn thằng bé cười, oán trách nói: "Con chẳng phải muốn làm một đứa bé kiên cường dũng cảm sao?" Tại sao không có chuyện gì liền khóc rồi hả?"

Thằng bé lập tức ôm chặt lấy cổ mẹ, có chút tủi thân nói: "Con nhớ mami, ở đây có rất nhiều đồ ăn ngon, chơi cũng vui, con muốn chia sẻ cùng mẹ."

Trình Ly Nguyệt nhất thời không nói lên lời, con trai cô là nhớ tới cô sao? Cô cười cười hôn lên khuôn mặt của thằng bé: "Tốt, mami không trách con, ở đây cùng với mami có được không?"

"Dạ! Con ở đây với mami, không đi đâu hết." Cậu nhóc hôn chụt vào gò má cô.

Cung Muội Muội đứng một bên vô cùng ước ao có một đứa bé như thế. Nhưng lúc này cô ước ao cũng không được, nửa kia của cô còn không biết đang ở nơi nào.

"Chị Ly Nguyệt, chị trông coi Tiểu Trạch một lúc, em lập tức sẽ quay trở về."

"Được, em đi đi!" Trình Ly Nguyệt cũng biết cô vất vả, thằng bé quấn lấy cô ấy cả một buổi tối rồi, nên để cô có không gian riêng.

Cung Muội Muội từ căn phòng bước ra, cô thực sự muốn đi tìm người, hôm nay bạn cùng học của cô cũng tới, cô muốn tìm hắn để ôn chuyện cũ, vì cô đã đồng ý tìm hắn chơi.

Cung Muội Muội bước xuống lầu, đi thẳng đến phòng tiệc. Ở đây nhiều người quá, cô không biết làm sao để tìm người, chỉ đành nhìn ngang ngó dọc.

Điều này cũng khiến cô đi cũng mất tập trung. Cô không cẩn thận va phải người phục vụ bưng đĩa, bên trên có mấy ly rượu.

Lúc cô phát hiện ra thì đã va phải cái khay kia rồi. Cô mở to mắt kinh hãi, lập tức lui về phía đằng sau như muốn né tránh, nhưng cơ thể lại mất đi thăng bằng, sắp ngã ngửa về đằng sau.

Nhân viên phục vụ vội vàng đỡ lấy khay, cơ bản không thể cứu cô. Đúng lúc này, một cánh tay rắn chắc đưa ra đỡ lấy thân thể cô. Thân thể mảnh khảnh của cô bị người đàn ông kéo vào lòng, khuôn mặt nhỏ của cô trực tiếp va vào cơ ngực rắn chắc của hắn.

Khiến cho khuôn mặt cô có chút ửng đỏ, cô muốn nói ngực ai mà rắn thế!

Vừa ngừng đầu, cô liền va vào con mắt thâm thúy kiên nghị, khuôn mặt của người đàn ông trưởng thành, anh tuấn, bên trong lộ ra khí chất quân nhân của hân.

Trời ạ! Là Dạ Lương Thành.

Cung Muội Muội e thẹn túng quần rời khỏi ngực hân. Ai biết rằng đằng sau có một người phục vụ gấp gấp đi lướt qua đằng sau lưng cô. Người đàn ông sợ cô lại va vào người khác, cánh tay vừa buông cô ra lập tức lại kéo vào. Khuôn mặt một lần nữa lại bị va vào lồng ngực hân. Cô lập tức ôm miệng kêu lên một tiếng.

"Đau quá!"

Dạ Lương Thành khẽ nhú mày nhìn cô: "Cần gì phải bước vội vàng như vậy?"

Cung Muội Muội nhìn khắp tứ phía rồi mới đẩy hân ra, che miệng nói: "Cảm ơn."

Dạ Lương Thành nhướn hai hàng lông mày, trong đáy mắt có chút ngạc nhiên nhìn cô. Lúc này hân mới để ý cô tối nay trang điểm vô cùng xinh đẹp.

Hơn nữa Cung Muội Muội hôm nay ăn mặc hết sức gợi cảm, khuôn ngực này mang đầy vẻ đẹp của người phụ nữ dựa vào thân thể của Dạ Lương Thành.

"Nha đầu, đang tìm cái gì vậy?" Hân hạ giọng hỏi. Vừa thấy dáng vẻ vội vã gấp gấp giống như đang tìm người.

"Tôi tìm bạn học."

"Là nam hay nữ?"

"Nam."

Trong ánh mắt của Dạ Lương Thành lóe ra một tia u tối. Cô vội vàng như vậy không chỉ là đi tìm bạn cùng học chứ! Vậy nhất định là một nam sinh nào đó mà cô thích.

"Là bạn trai sao?" Dạ Lương Thành không khỏi tò mò dò hỏi.

Cung Muội Muội lập tức bị dọa cho hết hồn, ấp úng nói: "Không phải! Là bạn học...Chúng tôi chỉ là quan hệ bạn học."

Ồ! Cô giải thích rõ ràng như vậy với hân để làm gì?

"Muội Muội..." Đột nhiên một giọng nam mừng rỡ từ phía sau vang lên, Cung Muội Muội vừa nghe liền lập tức quay đầu, rất nhanh cô liền bị một nam sinh đẹp trai ôm vào lòng, Cung Muội Muội có chút ngạc nhiên, bên tai truyền đến tiếng cười vui vẻ: "Nhớ cậu chết mất."

Dạ Lương Thành vốc dáng to cao nhìn cặp nam nữ này ôm ấp nhau, ngón tay thuận dài nhấc một ly rượu từ trong khay của một người phục vụ. Có ba loại rượu đặt trên khay: rượu vang, cocktail, whisky. Mà hân không chút suy nghĩ liền chọn ngay whisky mạnh, đưa lên miệng uống một hớp lớn.

"Sắp eo chết tở rồi, cậu có thể đừng ôm chặt tở được không?" Cung Muội Muội oán giận, đẩy cậu ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ. Nam sinh đưa tay ra sửa lại tóc của cô. Nam sinh cười nói: "Hôm nay ăn mặc trang điểm xinh đẹp như vậy là cố ý để tớ xem đúng không?"

"Không phải." Cung Muội Muội hờn dỗi trả lời. Đột nhiên cô nhớ tới cái gì đó, lập tức quay đầu lại, thân ảnh của Dạ Lương Thành đã không còn nữa.

Ấy! Hân đâu rồi! Lúc nãy đang nói chuyện hưng phấn với bạn mà quên mất hân ở bên cạnh.

"Cậu nhìn cái gì vậy?" Cậu ta là bạn thân ở nước ngoài của Cung Muội Muội, tên Từ Thừa. Hồi bé, từ nhỏ bọn họ đã là anh em tốt, gần bó khăng khít, còn là bạn học mấy năm, lúc học đại học thì tách ra, nhưng bọn họ vẫn thường xuyên giữ liên lạc.

"Không có gì, đi thôi! Chúng ta đi tìm chỗ nói chuyện." Cung Muội Muội thu hồi ánh mắt, kéo cậu đến ghế sofa vắng người cách chỗ đó không xa.

Dạ Lương Thành đang đứng cùng một đám người có tên tuổi trong giới chính trị đứng cách đó không xa. Rượu trong tay hân đã uống hết. Hân không để tâm tư đặt ở chỗ mấy lão già này mà nhướn mày tìm kiếm bóng dáng Cung Muội Muội. Liếc mắt một vòng, cuối cùng hân cũng tìm thấy cô.

Cô và người con trai cô ôm ấp múc nãy đang ngồi ở ghế sofa trò chuyện vui vẻ. Nhìn khuôn mặt nhỏ hưng phấn như vậy ắt hẳn đang tán gẫu một đề tài rất vui vẻ.

Mà người con trai kia gương mặt thanh tú, có thể nói là một loại đẹp trai đi, đang cùng Cung Muội Muội kết hợp ăn ý, đúng là một cặp đôi trai tài gái sắc.

"Lương Thành, đang nhìn cái gì vậy?"

"Không có gì ạ." Dạ Lương Thành thu hồi ánh mắt.

Hắn bỏ ly xuống rồi lại bung lên một ly rượu khác. Người bên cạnh nhìn thấy cười haha: "Người trẻ tuổi có khác, uống rượu cũng thật là mãnh liệt."

Dạ Lương Thành trên môi nở nụ cười mà không đáp lại. Chỉ là lúc này hắn yêu thích mùi vị rượu này mà thôi.

Cung Muội Muội đang cùng Từ Thừa tán gẫu, nhưng ánh mắt lại đang tìm kiếm trong đám đông. Cô thực sự có chút kinh ngạc, Dạ Lương Thành nghiêm nghị lại ở đây, cô nghĩ quân nhân như hắn cơ bản không có thời gian đến những chỗ như này.

"Muội Muội, cậu rốt cục đang nhìn cái gì vậy?" Từ Thừa sùng sốt, đã mấy năm không gặp, cô không chuyên tâm cùng cậu nói chuyện mà luôn nhìn ra hướng khác nghĩa là sao?

"Không...không có gì." Cung Muội Muội vội vàng lắc đầu, cô đưa ánh mắt chuyển về trên người cậu, có chút dờ khóc dờ cười, cô tìm Dạ Lương Thành làm gì cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Hoắc Yên Nhiên xuất hiện

Trước cửa khách sạn, một chiếc xe sang trọng màu đen dừng lại, bảo vệ tiến lên mở cửa xe sau ra, nghênh đón khách quý bên trong. Bảo vệ trẻ tuổi vừa cúi đầu nhìn, liền kinh ngạc đến nín thở, thì ra người bước từ ghế sau cầu xe xuống là một cô gái trẻ.

Cô mặc một chiếc đầm dự tiệc đuôi cá bó sát trễ vai màu xanh ngọc trông rất hấp dẫn người nhìn, phô diễn thân hình cuốn hút như ma quỷ của cô.

Bảo vệ không dám nhìn thêm, liền cúi người đón cô đi ra, cô gái nhoẻn miệng cười, nhìn ông nội đi ra từ phía bên kia, cô đưa tay khoác lên vai của ông, cánh tay mảnh khảnh cầm một chiếc túi nhỏ đính kim cương rất khác biệt. Từng bước đi uyển chuyển gọi cảm của cô khiến trong lòng đám đàn ông xuất hiện đầy những tưởng tượng vô hạn.

Cô là Hoắc Yên Nhiên. Lần này theo ông nội đi dự tiệc, cách cô ăn mặc, trang điểm phải gọi là có tư chất cao quý, đẹp đến nao mức lòng người. Loại khó chất được dạy dỗ trong gia đình này không phải tiểu thư khuê các nào cũng sánh được.

Lúc sắp bước vào cửa, Hoắc lão gia xoay người nhìn thật kỹ cháu gái mình, hài lòng gật đầu: "Yên Nhiên, đêm nay cháu rất đẹp, nhất định phải tự tin, có thể thu hút Cung Dạ Tiêu hay không đều phải dựa vào cháu đó."

"Ông nội, ông yên tâm đi! Đêm nay cháu nhất định sẽ có được anh ta." Trước mặt ông nội, Hoắc Yên Nhiên biểu hiện vô cùng tự tin, đêm nay, Cung Dạ Tiêu chính là mục tiêu lớn nhất của cô, có Cung lão gia ở đây, cô nghĩ, cô sẽ có nhiều cơ hội hơn những cô gái khác.

Cánh cửa màu vàng mở ra.

Các tân khách ở gần đó đều quay đầu lại nhìn, khi nhìn thấy cô gái có thân ảnh xanh ngọc thì không khỏi thán kinh ngạc đứng lên, cô gái xinh đẹp quá, hơn nữa, cũng không ít người nhận ra thân phận của Hoắc lão gia, đây chính là Hoắc gia - một trong những gai tộc danh môn nổi tiếng trong nước, vô cùng hiển hách.

"Cô gái xinh đẹp kia chắc là cháu gái đầu của Hoắc gia nhỉ! Không ngờ lại đẹp đến như vậy." Có mấy nam nhân trẻ tuổi đang nói chuyện với nhau.

"Đúng vậy! Nghe nói còn ưu tú vô cùng nữa."

Không ít ánh mắt của nam nhân rơi trên người Hoắc Yên Nhiên, trong ánh mắt đó có sự kinh ngạc, cũng có ngưỡng mộ, nhân cơ hội nhìn thêm một chút, nhìn đến phát ngien, cô gái giống như cô, bọn họ tuyệt đối không dám nghĩ tới.

Đang đứng trước cửa sổ lầu hai, Trình Ly Nguyệt vừa ăn chút điểm tâm với con trai, lúc này cũng hứng thú nhìn quang cảnh dưới đài, lúc này đương nhiên cũng sẽ chú ý tới cô gái từ ngoài cửa đi vào kia, cô thậm chí giật mình, cô gái này là ai? Nhìn chắc cũng có lai lịch không nhỏ, bề ngoài còn rất đẹp.

Trình Ly Nguyệt nhìn theo hướng đi của bọn họ, ánh mắt bắt đầu rơi xuống một người ngồi trên ghế khách mời cách đó không xa, cô nhìn mấy người có thân phận tôn quý ngồi ở đó, mà hai người lớn tuổi trong đó lại ngồi cùng nhau, một người trong đó có mái tóc hoa râm, cô không khỏi kinh ngạc, lẽ nào người đó là ông nội của Cung Dạ Tiêu?

Thấy cô gái kia đang ngồi cạnh ông ấy, nói chuyện với ông ấy, bộ dạng rất tự nhiên, hơn nữa Cung lão gia còn cười rất hài lòng. Cô gái kia ngồi ở vị trí bên cạnh ông ấy, chứng tỏ cô ấy được đối xử khác biệt hẳn với những người khác.

Sau một hồi suy đoán, lúc nhìn điện thoại, Trình Ly Nguyệt mới phát hiện đã đến bảy giờ, bữa tiệc bắt đầu rồi.

Quả nhiên, đúng bảy giờ, người dẫn chương trình lên đài, đầu tiên là một màn giới thiệu long trọng về doanh nghiệp trăm năm tập đoàn Cung thị, ngay sau đó, giọng người dẫn chương trình lại vang lên lần nữa: "Bây giờ, chúng ta xin mời Cung Hữu Niên lão tiên sinh, đồng sự trưởng tiền nhiệm của tập đoàn Cung thị lên phát biểu cảm nghĩ."

Cung Hữu Niên chính là cung lão thái gia, Cung lão gia chân tay nhanh nhẹn đứng lên từ chỗ ngồi, ông mặc một bộ vest tối màu, sống lưng thẳng tắp, tuy đã tám mươi sáu tuổi nhưng khí thế vẫn rất uy nghiêm, khiến người ta không dám làm càn.

Lúc ông đứng lên bực phát biểu, Trình Ly Nguyệt ngấm ông thêm một chút, nhưng cô lập tức bị một thân ảnh khác thu hút, đó chính là Cung Dạ Tiêu, hần đi từ hướng khác tới vị trí chủ tiệc, ngồi vào một ghế trong đó, hần ngồi ngay người, hai tay nho nhã đặt lên đầu gối, chăm chú nghiêm nghị, biểu cảm nhìn Cung lão gia trên đài có vẻ rất kính trọng.

Trình Ly Nguyệt chống cằm, ở trước cửa sổ lẳng lặng nhìn hần, Cung lão gia đang nói cái gì, cô không hề nghe, cô giống như một kẻ nhìn lén, đang lén lút nhìn người mà cô muốn nhìn.

Không biết Cung Dạ Tiêu có cảm giác được hay không, ánh mắt của hần đột nhiên hướng lên, nhìn về phía Trình Ly Nguyệt đang ở chỗ cửa sổ, nhìn xa nên nhìn không rõ ánh mắt của hần, nhưng lại khiến Trình Ly Nguyệt thất kinh, khom người xuống, trốn đi.

Chết rồi! Lẽ nào hần phát hiện cô đang nhìn lén hần?

Thật là mất mặt.

"Mẹ, hình như thái gia đang đọc diễn văn đó! Con có thể đi xuống xem một chút không?"

"Mẹ gọi điện cho cô con, kêu cô ấy dẫn con xuống nhé!"

"Mẹ, sao mẹ không thể dẫn con xuống dưới chứ! Mẹ dẫn con xuống đi! Chúng ta đi tìm bố." Tiểu tử kia ngây thơ nói.

Trình Ly Nguyệt không khỏi cười, cúi xuống nhìn nó: "Không được, da mặt mẹ mỏng, dưới đài nhiều người quá, mẹ thấy ngại."

"Mẹ, con sẽ bảo vệ mẹ."

"Mẹ biết! Thế nhưng mẹ thích ở đây ăn điểm tâm hơn, hơn nữa ở đây cũng rất yên tĩnh, muốn làm gì thì làm cái đó." Trình Ly Nguyệt cố lừa nó, nhưng nội tâm lại chua xót không ngớt.

Tiểu tử kia lại thật sự tin cô, lúc này Cung Muội Muội đã gõ cửa đi vào, cô ấy thật sự đến dẫn tiểu tử này đi.

"Chị Ly Nguyệt, em có thể dẫn Tiểu Trạch xuống dưới không?" Cung Mạt Mạt thận trọng nhìn nét mặt cô mà hỏi, cứ như sợ cô không bằng lòng vậy.

Trình Ly Nguyệt đúng là cũng có chút không bằng lòng, cười nói: "Được thôi! Vừa hay nó cũng mới đòi xuống dưới! Cô dẫn nó đi đi! Tôi ngồi đây xem náo nhiệt chút."

"Mẹ, mẹ thật sự không xuống đó với con ư?"

"Không cần, con đi đi! Có cô và cha con đi với con, mẹ thích ở đây xem."

"Vâng!" Tiểu tử kia gật đầu, bị Cung Muội Muội dắt tay ra ngoài, lúc đóng cửa lại, lòng của Trình Ly Nguyệt bỗng xúc động vô cùng, thậm chí nước mắt cũng sắp chảy ra.

Con trai là con cháu Cung gia, mà cô, lại không có bất cứ quan hệ gì với Cung gia.

Trình Ly Nguyệt đứng phía trước cửa sổ, nhìn Cung Muội Muội dẫn tiểu tử kia đi, dẫn đến bên người Cung Dạ Tiêu, Cung Dạ Tiêu nhắc nó lên ôm vào lòng, nhưng ánh mắt Cung Dạ Tiêu lại về phía cửa sổ bên chỗ cô.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt không trốn nữa, cô nhìn thẳng vào mắt hần, tiểu tử kia cũng vẫy tay với cô, hình như đang kêu cô đi xuống.

Trình Ly Nguyệt sợ nảy sinh hiểu lầm, liền trốn sau rèm cửa.

Nhưng đích xác là có người đang chú ý đến nhất cử nhất động của Cung Dạ Tiêu, đó chính là Hoắc Yên Nhiên, cô ta ngồi cách Cung Dạ Tiêu ba ghế một hàng, cô ta có chút thất vọng vì lúc đi ra, Cung Dạ Tiêu không hề phát hiện ra cô, cho nên cô ta chỉ có thể liên tục nhìn đánh giá hần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Đàn ông ghen

Không lâu sau, lại nhìn thấy em gái của Cung Dạ Tiêu, Cung Muội Muội dẫn một bé trai xinh xắn xuống, Cung Dạ Tiêu cũng chiều ôm nó vào lòng, Hoắc Yên Nhiên liền hiểu ra, đứa bé này là con riêng của Cung Dạ Tiêu.

Cô đang nhìn đứa bé, liền thấy ánh mắt Cung Dạ Tiêu đột nhiên nhìn lên phía bên trái, đứa bé kia cũng nhìn lên vẫy tay, Hoắc Yên Nhiên kinh ngạc, lập tức nhìn về phía cửa sổ kia, cô ta thấy sau rèm cửa có thân ảnh của một nữ nhân đang lung lay một chút, mắt cô khẽ hiện lên sự kinh hoàng, cô gái trong gian phòng đó là ai?

Có điều, không cần nghĩ cũng biết, đó nhất định là mẹ của đứa bé kia!

Trường hợp này, với thân phận của cô chắc không dám cho mọi người biết, cho nên cô được xếp ở trong phòng ở lầu hai, trong lòng Hoắc Yên Nhiên rất tò mò, đó là cô gái như thế nào.

Lúc này Cung lão gia cũng vừa diễn thuyết xong, dưới đài, tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Lúc Cung lão gia đi xuống đài, giọng của người dẫn chương trình lại vang lên, "Cảm ơn Cung Đồng sự trưởng của chúng ta đã đem tới lời chúc phúc đặc sắc đến vậy, cảm ơn, tiếp theo đương nhiên chúng ta cũng phải mời tổng tài chấp hành đương nhiên của tập đoàn Cung thị - Cung Dạ Tiêu tiên sinh nói đôi lời, mấy năm gần đây, tập đoàn Cung thị có thể có được những thành tựu huy hoàng như vậy, không thể không kể đến những chính sách và sự quyết đoán của tập đoàn Cung thị, Cung Dạ Tiêu tiên sinh, xin mời."

Cung Dạ Tiêu đưa con trai ở trong lòng đến bên người Cung Muội Muội, lúc này, vừa hay Cung lão gia ngồi xuống, ông vui vẻ kéo kéo đứa cháu này đến trước mặt mình, ôm lấy nó, tiểu tử kia dựa vào thái gia gia, ngẩng đầu kích động nhìn thân ảnh trên đài của bố nó.

Dáng người Cung Dạ Tiêu rất cao, động tác vô cùng dứt khoát, ngũ quan hoàn mỹ, khí chất tôn quý, lúc hắn đứng trên bục trước mặt, giờ khắc đó, hắn thật giống một vương giả cao cao tại thượng, có một loại khí phách quân lâm thiên hạ.

Dưới đài, tim Hoắc Yên Nhiên như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, người đàn ông này thật mê người.

Không chỉ có cô, tất cả những cô gái trẻ dưới đài đều có một cảm giác máu sôi trào, Cung Dạ Tiêu, là người yêu hoàn mỹ nhất mà họ từng thấy, nếu may mắn được hắn liếc nhìn một cái thì đúng là may mắn ba kiếp mới có.

Ở trước cửa sổ, lúc người chủ trì ngừng lời, Trình Ly Nguyệt liền nhẹ nhàng vén góc rèm nhìn thân ảnh người đàn ông trên đài.

Nhìn hắn đứng ở trên bục lúc này, thân thể thon dài thẳng tắp, hàng mi của cô khẽ động đậy, bất tri bất giác, hai tay của cô nhẹ nhàng nắm thành quyền, trong lòng ngực của cô, tim đập loạn như trống trận.

Không phải lo lắng cho người đàn ông này, mà là bởi vì thân ảnh mê người đến chói mắt lúc này của hắn.

Cung Dạ Tiêu cũng không nói dài dòng, chỉ nói ngắn gọn, xúc tích, mặc dù lời nói ra, có cảm giác như rất kiệm lời, nhưng mỗi một chữ đều tỏa ra sức mạnh, khiến người khác nghe thấy nhiệt huyết sôi trào, đi vào lòng người. Lúc hắn nói xong rồi đi xuống đài, kèm theo tiếng vỗ tay vang dội đại sảnh, người dẫn chương trình lại lên đài, trong lời nói mang đầy cảm kích, tiếp đó là tiết mục biểu diễn mở màn đêm nay, đầu tiên mời lên một nhóm nhạc nổi tiếng, khiến cho bầu không khí náo nhiệt hơn rất nhiều.

Đối với khách quý mà nói, biểu diễn chỉ là góp vui, thú vui chân chính vẫn là bản thân của bữa tiệc, bởi vì những người tới đây tối nay đều là danh gia có máu mặt, có cơ hội kết bạn thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trình Ly Nguyệt cũng không hứng thú với biểu diễn cho lắm, cô nhìn hình ảnh Cung lão gia ôm con mình vào lòng, ngực bỗng có cảm giác khó tả, con trai được người ta cưng chiều là chuyện tốt, giống như những hành động vừa rồi của Cung lão gia đối với con mình, trong mắt cô, ông ấy rất thích tiểu Trạch.

Lúc Cung Dạ Tiêu ngồi xuống chỗ của mình, Cung lão gia thừa dịp đưa tiểu tử kia đến trong lòng Cung Muội Muội, ông nhân thời cơ nói, "Dạ Tiêu, giới thiệu cho cháu một chút, cháu của bạn ta, Hoắc Yên Nhiên tiểu thư."

Cung Dạ Tiêu không khỏi ngẩn người một chút, vừa hay đụng phải đôi mắt đẹp của Hoắc Yên Nhiên đang nhìn hắn, Hoắc Yên Nhiên cười mê người với hắn, "Xin chào."

"Xin chào". Cung Dạ Tiêu lạnh nhạt đáp lại.

Cung lão gia lại tiến đến người bên người hắn nói, "Dạ Tiêu, điệu nhảy lát nữa, ta muốn cháu chủ động mời Hoắc Yên Nhiên tiểu thư lên đài khiêu vũ."

Cung Dạ Tiêu nhíu mày, "Ông nội, đêm nay cháu không có hứng thú khiêu vũ,"

"Không được, chấy như vậy quá thất lễ, ta đã đồng ý với người ta rồi, nếu cháu không mời, có phải muốn ông mất mặt hay không?" Cung lão gia có chút ảo não nhìn hắn.

Cung Dạ Tiêu khẽ nhăn mặt, hắn đương nhiên hiểu ra một tầng ý khác trong lời của ông nội, hắn thật không ngờ ông nội đã sắp đặt xong mọi chuyện nhanh như vậy, đã chọn cả vợ tương lai cho hắn rồi.

" Vàng." Cung Dạ Tiêu đồng ý một tiếng.

Sắc mặt Cung lão gia nhìn dễ chịu hơn, vỗ vai hắn, " Hoắc tiểu thư là một người hết sức ưu tú, cháu phải biết nắm giữ."

Cung Dạ Tiêu chớp mắt, ánh mắt hiện lên một tia khản trương, ánh mắt hắn rơi vào chỗ cửa sổ bên trái, gạt đầu một cái với ông nội. Thời gian biểu diễn góp vui là một tiếng đồng hồ, tám rượu là lúc tiệc rượu và vũ hội bắt đầu, phòng này là loại phòng khách nhiều chức năng, cho nên có thể tùy ý phân thành hai loại hình khác nhau, lúc thời gian biểu diễn sắp hết Trình Ly Nguyệt nghe được giọng hát của thần tượng, tiếng ca trầm thấp mà mê người, khiến cô nghe thấy rất kích động, còn không ngừng vén rèm lên nhìn thân ảnh của hắn ta.

Lúc Trình Ly Nguyệt nhìn mê mẩn, không hề phát hiện ra cửa ở sau lưng đã mở ra từ lúc nào, chờ đến khi cô quay lại, người đàn ông phía sau đã tiến đến gần.

Cô lại càng hoảng sợ, dĩ nhiên cô không biết hắn đã rời khỏi chỗ.

" Anh..." Trình Ly Nguyệt nhìn Cung Dạ Tiêu, muốn nói gì đó nhưng ánh mắt của người đàn ông này đã nhìn chăm chăm cô, " Nhìn thấy thần tượng vui không?"

Trình Ly Nguyệt lại càng hoảng sợ, sao tên này lại biết người trên đài kia là thần tượng của cô? " Sao anh biết?" Trình Ly Nguyệt kinh ngạc vô cùng.

" Con trai nói cho tôi biết." Cung Dạ Tiêu hừ nhẹ, không ngờ cô thích người phương Tây, hơn nữa không thể phủ nhận mình tình trên đài biểu diễn kia có khuôn mặt phương Tây mê người, lại còn có vóc người cao ráo, săn chắc nữa, đúng là mẫu hình lý tưởng trong mắt đám con gái.

" Không ngờ em lại thích người phương Tây." Cung Dạ Tiêu đột nhiên nhú mày không vui, tiến tới gần.

Trình Ly Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, lẽ nào thích một nam minh tinh phương Tây cũng chọc giận hắn?

" Tôi có quyền lợi và tự do thích người ta, anh để ý tôi thích người nào, tôi sẽ thích người đó, thì làm sao?" Trình Ly Nguyệt phản bác.

Cung Dạ Tiêu khẽ nhếch miệng, " Em còn dám nói thích hắn, bây giờ tôi sẽ khiến hắn rút ngay lập tức."

" Anh..." Trình Ly Nguyệt sợ không thở nổi, để bảo vệ thần tượng, cô lập tức khẩn cầu, " Cung Dạ Tiêu, xin anh đừng như vậy."

Cung Dạ Tiêu nhú mắt, " Ở trong mắt của em, tôi và thần tượng của em, em thích ai hơn?"

" Há?" Trình Ly Nguyệt ngẩn người

=====

End chương 171

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vực: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Cô không để tâm

" Nói" Người đàn ông đột nhiên tức giận, ép sát cô, có vẻ vô cùng quan tâm đến đáp án này. Trình Ly Nguyệt trừng mắt nhìn, hơi cảm thấy buồn cười nhưng nếu ép cô lựa chọn, thì có vẻ cô quan tâm đến người đàn ông này hơn.

"Nói mau, nếu không nói thì tôi khiến cho thần tượng của em rời đi ngay lập tức."

" Đừng, tôi nói..." Trình Ly Nguyệt sợ hãi, vội ngăn lại, sau đó cô cắn môi, thò thè nói: " Anh." Cung Dạ Tiêu nhếch mày: " Nói to một chút, thích ai hơn."

" Anh đó!" Trình Ly Nguyệt vô cùng tức giận, sao người đàn ông này lại thích ép người ta như vậy chứ?

Cung Dạ Tiêu thấy cô thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn chưa thấy dễ chịu cho lắm, nếu không lấy thần tượng của cô ra uy hiếp, cô sẽ nói dứt khoát như vậy sao?

" Có cảm thấy ngọt ngào không, có muốn xuống dưới ăn chút gì không?" Cung Dạ Tiêu hỏi cô, dù gì bên dưới cũng có một truyền thức ăn dài, vô cùng phong phú, cũng có điểm tâm mà cô thích ăn nữa.

" Thật sao? Tôi có thể đi ăn hả?" Trình Ly Nguyệt đã thấy những thứ đồ ăn bày đặt phòng kia từ lâu, cô rất muốn ăn.

"Muốn ăn thì tự mình đi đi, tôi không có thời gian đi cùng em". Cung Dạ Tiêu mở miệng nói. Trình Ly Nguyệt nhủ mảy, hừ nhẹ một tiếng: "Anh không có thời gian đi cùng tôi hay không muốn đi cùng tôi?"

"Tôi không thể đi cùng em." Cung Dạ Tiêu cắn môi nói.

Trình Ly Nguyệt vừa nghe thấy liền cứng họng, đúng vậy, hẳn không thể đi cùng cô, ngày hôm nay, cô gái nào đi cùng hắn, nhất định sẽ bị mọi người để ý, mà cô tuyệt đối không thể trở thành cô gái được mọi người chú ý kia.

"Được rồi! Tôi tự mình lên đi ăn chút đồ." Trình Ly Nguyệt khẽ rù mi xuống.

Cung Dạ Tiêu thấy bộ dạng đáng thương của cô, có chút buồn cười, đưa tay véo một cái lên mặt: "Hôm nay em chịu thiệt thòi chút, mấy ngày nữa có thời gian tôi sẽ bồi thường cho em sau."

Trình Ly Nguyệt không khỏi trừng mắt nhìn, khẽ cười: "Anh cũng đâu có nợ tôi cái gì đâu, sao phải bồi thường cho tôi chứ."

Cung Dạ Tiêu sùng sốt vài giây, sau đó hắn bá đạo nói: "Ăn xong thì chạy về đây, đừng có chạy loạn, bây giờ Tiểu Trạch đang ở cùng Muội Muội, em không cần lo lắng."

"Ừ! Biết rồi." Trình Ly Nguyệt gật đầu như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Cung Dạ Tiêu xoay người định rời đi, đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, nghiêng đầu nhìn cô: "Lát nữa tôi sẽ mời cô gái khác khiêu vũ, em không có ý kiến chứ?"

Trình Ly Nguyệt đang chờ hắn ra khỏi cửa, cô đang đi theo sau, không ngờ hắn đột nhiên lại thốt ra câu này, cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt thâm trầm của hắn, trong lúc hốt hoảng liền trả lời một câu: "Tôi thì có ý kiến gì chứ?"

Cung Dạ Tiêu nhủ mảy, hỏi lại: "Em chắc chắn không có ý kiến chứ?"

"Không có! Anh muốn mời ai khiêu vũ?" Trái lại Trình Ly Nguyệt lại tò mò hỏi.

"Một cô gái."

Trình Ly Nguyệt liền nghĩ tới cô gái ngồi cùng hàng với hắn: "Không phải là cô gái xinh đẹp mặc đầm dự tiệc màu xanh ngọc kia chứ!"

"Đúng, chính là cô ấy." Cung Dạ Tiêu không nghĩ tới cô lại chú ý tới Hoắc Yên Nhiên. Trình Ly Nguyệt nhún vai, cười nói: "Không tồi nha! Cô ấy rất đẹp."

Cung Dạ Tiêu dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô như đang muốn xem cách nghĩ thật sự trong lòng cô, nhưng lúc này Trình Ly Nguyệt lại cười rất hồn nhiên, khiến hắn nhìn sao cũng không ra, hắn liền quay đầu rời đi.

Cửa vừa đóng, nụ cười trên mặt Trình Ly Nguyệt liền biến mất, cô khẽ thở dài, nhìn mình lúc này chắc rất ngốc rồi!

Nói xong, cô đẩy cửa đi ra, đi xuống lầu ăn một cách lén lút.

Cung Muội Muội dẫn thằng bé đi tới toilet cô kéo nó nói: "Tiểu Trạch, vào nhà vệ sinh nữ tè nhé!"

"Không được, cháu muốn vào nhà vệ sinh nam." Tiểu tử kiên trì nói.

"Vậy thì cô không thể vào cùng cháu, nhờ cháu gặp nguy hiểm thì biết làm sao?" Cung Muội Muội lo lắng nói.

"Cô yên tâm, cháu đi tè xong là ra ngay, sẽ không có chuyện gì đâu."

Nhưng Cung Muội Muội vẫn không yên lòng, dù sao tiểu tử kia nhỏ như vậy, nhờ ngã một cái trong nhà vệ sinh thì biết làm sao? Cô cúi người xuống, kiên trì dụ dỗ: "Tiểu Trạch, đi cùng cô đến nhà vệ sinh nữ đi! Cô hứa sẽ không ai thấy cháu đi tè đâu."

"Không được, cô giáo nói chúng cháu không thể vào nhà vệ sinh nữ." Tiểu tử kia vẫn giữ vững quan điểm.

"Nhưng..."

Ngày khi Cung Muội Muội không biết nên làm thế nào, phía sau liền vang lên một giọng nam trầm ấm: "Tôi dẫn nó vào cho."

Cung Muội Muội nghe thấy giọng nói này, liền đứng dậy, quay đầu lại liền thấy Dạ Lương Thành đứng ở phía sau, tiểu tử kia vừa nhìn thấy hắn liền vui mừng, ôm lấy bắp đùi của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên vui vẻ: "Cha nuôi, cha cũng tới ư."

Cung Muội Muội cũng không biết hắn đã từng đứng ở phía sau bao lâu rồi, có khi nào đã nghe thấy hết lời cô lừa tên tiểu tử này lúc này. Lúc này khuôn mặt xinh đẹp của cô có chút quẫn. "Vậy làm phiền anh đưa tiểu Trạch vào nhé!" Cung Muội Muội không dám nhìn kỹ ánh mắt hắn.

Dạ Lương Thành dắt tay cậu nhóc đi vào trong, lúc này Cung Muội Muội đứng ở hành lang trước nhà vệ sinh, thở ra một hơi, nghĩ đến Dạ Lương Thành

cùng đi giải quyết sao? Nghĩ đến lại thấy nóng mặt.

Không lâu sau, Dạ Lương Thành dắt tiểu tử kia đi ra, một lớn một nhỏ, tạo thành sự đối lập rõ ràng.

"Cha nuôi, con có thể đi chơi cùng cha không?" Thằng bé kia vô cùng sùng bái Dạ Lương Thành, bởi vì lần trước đến nhà hắn, nó bị huy chương và đồng mô hình bá đạo của hắn thu phục, cho nên nó phải ôm chặt lấy chân cha nuôi, sau đó sẽ đòi đồng mô hình máy bay to to lớn của hắn.

"Được chứ, cha nuôi dẫn con đi quanh đây nhé." Nhưng Dạ Lương Thành lại rất thích tên tiểu tử này, mà bây giờ Cung Muội Muội đang phụ trách trông coi nó, tiểu tử kia theo hắn, đương nhiên cô cũng phải theo hắn.

Dạ Lương Thành đá mày nhìn cô hỏi: "Cô muốn đi cùng không?"

"Có chứ!"

"Không phải đi cùng bạn trai sao?"

"Cậu ấy không phải là bạn trai của tôi, cậu ấy là bạn học của tôi." Cung Muội Muội lại giải thích một lần nữa, cứ như nhất định muốn hắn biết điều này không bằng.

Khỏe miệng Dạ Lương Thành khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười mê người, hắn dắt tiểu tử kia đi ở phía trước, Cung Muội Muội đi theo phía sau.

Chỗ bàn ăn.

Trình Ly Nguyệt bụng đói, gấp đồ ăn cô yêu thích trong các loại mỹ thực, cô cũng không lãng phí, ăn được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu. Nhưng đúng lúc này, cô thấy khách đang ăn trong phòng ăn đều đi về hướng đại sảnh. Lúc đang kinh ngạc, cô liền thấy hai tiểu thư bên cạnh đứng lên nói: "Vũ hội bắt đầu."

"Háo hức quá! Không biết Cung Dạ Tiêu sẽ khiêu vũ cùng ai đầu tiên."

"Còn có thể là ai nữa, nhất định là tiểu thư nhà họ Hoắc kia rồi! Chẳng phải cô ta đến vì anh ấy sao."

"Nhìn là biết rồi, trang điểm thành như vậy, ý vào gia thế tốt, chắc chắn có chuẩn bị mà đến rồi."

Lúc này Trình Ly Nguyệt đang ăn, đồ ngọt vừa tan trong miệng khiến cô mừng rỡ không thôi, nhưng lúc này cô lại cảm thấy vị ngọt không hề ngọt như cô nghĩ, cô nuốt xuống, nghe thấy giọng của người dẫn chương trình vang lên: "Tiếp theo là thời gian của vũ hội, chúng tôi long trọng kính mời tổng tài của tập đoàn Cung thị, Cung Dạ Tiêu tiên sinh và Hoắc Yên Nhiên tiểu thư đem đến điệu nhảy mở màn, xin mời."

=====

End chương 172

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vực: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Cô thương hắn

Trình Ly Nguyệt ngồi một lát, đột nhiên đặt đĩa xuống, đi nhanh về phía phòng khiêu vũ, chỉ thấy quanh đó có rất nhiều người, Trình Ly Nguyệt tìm một góc ít người chen vào. Liền nhìn thấy Cung Dạ Tiêu ga lăng nắm tay Hoắc Yên Nhiên trên đài, thân thể Cung Dạ Tiêu cường tráng, ngũ quan hài hòa, khí chất cao quý mê người, mà cô gái được hắn nắm tay đương nhiên cũng không thua kém, cao quý như nữ thần, xinh đẹp kiêu diễm, mỗi động tác cử chỉ đều lộ ra phong cách quý phái, đẹp đến đàn áp đối phương.

Hai người lên đài, trong lòng tất cả mọi người đều nảy lên một ý nghĩ, hai người bọn họ thật môn đăng hộ đối.

Ngay cả Trình Ly Nguyệt cũng nghĩ như vậy, tuy nhiên còn có một loại cảm giác đồ kỳ khác, cô vẫn nhớ rõ lúc Cung Dạ Tiêu ôm cô khiêu vũ trước kia, độ ấm của lòng bàn tay hắn, sự ôn nhu mê người của hắn.

Mà giờ khắc này, hắn lại thuộc về cô gái khác. Cung Dạ Tiêu cúi người xuống, ga lăng đưa tay phải ra, trái tim Hoắc Yên Nhiên đập rất nhanh, cô nhìn người đàn ông mê người như một vị hoàng tử trước mặt mình, chậm rãi đưa tay ra, đặt vào lòng bàn tay hắn.

Giờ khắc này, cô cảm nhận được sự vinh quang được mọi người chú ý đến, tuy thân phận của cô cũng không hề kém, nhưng sánh đôi với người đàn ông này, lại càng khiến mọi người ngưỡng mộ.

Trên đài khiêu vũ.

Người trong phòng tiệc đều hâm mộ nhìn đôi nam thanh nữ tú đang nhảy qua nhảy lại trên đài khiêu vũ.

Tư thế nhảy của Hoắc Yên Nhiên rất uyển chuyển, Cung Dạ Tiêu và cô rất ấn ý, xoay tròn, nhảy lên, hai người đều rất thành thạo, dường như kỹ thuật nhảy của bọn họ đã đạt đến trình độ khiến người ta phải ngưỡng mộ, nhìn rồi sẽ không muốn dời mắt đi.

Dưới đài, đôi mắt Trình Ly Nguyệt bỗng bị bao phủ bởi một màn hơi nước, cô không muốn xem nữa, ngực của cô khó chịu đến không thở nổi, có chút đau đớn.

Cô chen ra khỏi đám người, tiếp tục đi về phía băng truyền đồ ăn, tiếp tục bữa tối.

Ngồi về vị trí của cô, xung quanh không còn ai đang ăn nữa, yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn nhịp của mình.

Trong đầu cô đều là hình ảnh Cung Dạ Tiêu và Hoắc Yên Nhiên khiêu vũ, đẹp đến vô cùng, hoa lệ nhiều vẻ.

Vừa hay lúc này, Dạ Lương Thành dẫn cậu nhóc kia ra phòng yến tiệc, đi dạo ở quảng trường có đài phun nước bên ngoài, hẳn không thích quang cảnh trong phòng yến tiệc, Cung Muội Muội cũng theo hắn đi ra, tiếng nhạc du dương vọng ra từ trong bụi cỏ, bọt nước đẹp mắt trong đài phun nước tạo thành một đường, rơi xuống một cách hoàn hảo, nhưng lúc này, dù bọn họ đứng ở phía dưới bọt nước nhưng nước trong đài giao nhau ở hai bên không hề rơi trên người bọn họ, ngược lại, dưới ánh đèn, trông nó thật hùng vĩ, hoa lệ.

"Oa, đẹp quá đi!" Tiểu tử kia ngồi trên khuỷu tay rắn chắc của Dạ Lương Thành ngẩng đầu nhìn bọt nước phía trên, vô cùng kinh ngạc. Cung Muội Muội cũng ngước mắt lên, dưới bọt nước, khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt như thủy tinh, ánh mắt của Dạ Lương Thành rơi trên gương mặt của cô, đáy mắt khẽ hiện lên sự rung động.

Trên đài, Cung Dạ Tiêu và Hoắc Yên Nhiên kết thúc điệu nhảy đầu tiên, tiếp đó các vị khách liên tục vào trong sân nhảy, mỗi người đều mang theo bạn nhảy của mình, hưởng thụ buổi tối tuyệt vời này.

Cung Dạ Tiêu bước ra khỏi sân khấu, phía sau, Hoắc Yên Nhiên liền đuổi theo: "Cung Dạ Tiêu tiên sinh, có thể trò chuyện đôi câu với anh không?"

Cung Dạ Tiêu quay đầu nhìn cô, dừng bước lại. Hoắc Yên Nhiên cười đi tới: "Không ngờ anh lại khiêu vũ giỏi như vậy." Nói xong, cô đưa tay hướng về phía hắn: "Chính thức làm quen một chút, tôi là Hoắc Yên Nhiên, rất hân hạnh được quen anh."

"Xin chào." Cung Dạ Tiêu đưa tay ra bắt tay cô một lát rồi thu tay lại.

"Chúc cô chơi vui vẻ." Cung Dạ Tiêu nói xong, liền cất bước rời đi.

Hoắc Yên Nhiên ngăn người nhìn bóng dáng hắn rời đi, cô còn cho rằng chỉ ít Cung Dạ Tiêu cũng sẽ mời cô một chén rượu hay gì đó, nhưng hắn vội vàng đi đâu vậy chứ?

Cung Dạ Tiêu vội vàng bước vào phòng ăn, lúc này người trong phòng ăn đều đi sang bên vũ hội rồi nên có chút vắng vẻ. Trong ánh đèn thủy tinh, hắn thấy một thân ảnh đang dùng bữa trong một góc khuất, tìm hắn bỗng căng lên, lặng lẽ bước qua.

Trình Ly Nguyệt đang lấy đồ ăn một mình, trong tay cô còn cầm một ly rượu vang, uống cạn nhìn thấy cả đấy.

"Không phải không thích uống rượu sao?" Một giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên.

Cô hoảng sợ, quay đầu, khắp người Cung Dạ Tiêu bao phủ một lớp ánh sáng dịu dàng, đứng ở bên cạnh cô.

Trình Ly Nguyệt liền nghiêng đầu nhìn chung quanh, như sợ người khác nhìn thấy hắn ở cùng mình vậy.

"Sao anh không ở bên Hoắc tiểu thư thêm đi, chạy tới đây làm gì?" Trình Ly Nguyệt lo lắng hỏi hắn.

"Sao thế? Em muốn tôi ở cùng cô à?" Cung Dạ Tiêu nói xong liền ngồi xuống đối diện cô, cũng không thèm hỏi cô có bằng lòng hay không, hắn bung đĩa đồ ăn cô đang ăn, cầm lấy đôi đũa cô đang ăn.

"Này, cái đó tôi đã ăn rồi." Trình Ly Nguyệt nhắc nhở hắn, ở đây còn có một đồng đồ ăn tươi ngon mới lên thì hắn không đi lấy, tại sao lại muốn ăn đồ thừa của cô?

Cung Dạ Tiêu nho nhã gấp đồ ăn vào miệng, đá mày trả lời: "Tôi đâu có chê."

Trái tim Trình Ly Nguyệt bỗng nhảy loạn lên, cô đỏ mặt ngượng ngùng cuối cùng trên tay vào miệng, Cung Dạ Tiêu nhún nhún: "Em rất khó chịu hả?"

Trình Ly Nguyệt biết rõ là mình đã bị hắn nhìn ra, nhưng vẫn quật cường trả lời: "Tôi không hề khó chịu nhé!"

"Không khó chịu thì sao em uống rượu?"

"Rượu vang đêm nay rất ngọt, tôi rất thích uống không được sao?" Nói xong, Trình Ly Nguyệt thấy có phục vụ đi tới, cô liền vẫy tay: "Cho tôi thêm một ly rượu vang nữa. Cảm ơn." Nhân viên phục vụ kia lập tức mang thêm một ly cho cô, cung kính nói với Cung Dạ Tiêu: "Cung tiên sinh có muốn dùng một"

ly không?"

" Cho tôi một ly đi" Cung Dạ Tiêu gật đầu. Trình Ly Nguyệt thấy đồ ăn trong đĩa trên tay hắn sắp hết, cô hỏi:" Còn muốn ăn gì không? Tôi đi lấy cho anh."

" Em xem rồi lấy đi! Lấy cái gì thì tôi ăn cái đó." Cung Dạ Tiêu có vẻ rất mệt, mệt đến nỗi không muốn đi lấy đồ ăn.

Trình Ly Nguyệt không thể làm gì khác hơn là làm phụ tá của hắn, cầm đĩa mới đi lấy đồ ăn cho hắn, lại đi gấp thêm một đĩa đồ ăn mang đến cho hắn, đặt xuống. Cung Dạ Tiêu ăn không ngừng, cảm giác đói thật thì phải. Trình Ly Nguyệt ngồi đối diện với hắn, không khỏi thương xót hắn.

Người đàn ông này nhìn vinh quang vô hạn, thế nhưng đến thời gian ăn hắn cũng không có.

Tuy người đàn ông này ăn rất nhanh, nhưng nhìn vẫn rất nho nhã. Trình Ly Nguyệt cầm một ly rượu vang, cứ nhìn hắn ăn như vậy. Sau khi ăn tương đối, Cung Dạ Tiêu ngừng đầu cầm lấy rượu uống một ngụm, nhìn cô gái đối diện.

" Vừa rồi, em vẫn luôn ở đây ăn à?"

" Ủ? Làm sao vậy?" Trình Ly Nguyệt hỏi.

" Không có gì". Ánh mắt Cung Dạ Tiêu bỗng trở nên phức tạp.

" Vừa rồi tôi có đi xem anh và Hoắc tiểu thư khiêu vũ, hai người nhảy giỏi quá." Trình Ly Nguyệt nói.

Động tác uống rượu vang của Cung Dạ Tiêu bỗng khựng lại, còn tưởng cô chỉ ở đây ăn chứ! Không ngờ cô lại chạy tới tham gia náo nhiệt.

" Chúng tôi đều được dạy từ nhỏ"

" Đúng vậy! Hai người là một loại người." Trình Ly Nguyệt buồn bã nói một câu.

Cung Dạ Tiêu nhú mày, hừ nhẹ một tiếng: " Đồng loại mới không thể thích nhau, tôi thích khác loại, giống như em vậy đó."

Trình Ly Nguyệt nuốt chút nữa phun rượu ra, tức giận phản bác một câu: " Anh mới là khác loại ý."

=====

End chương 173

Ta đang ốm nên tranh thủ up được từng này thôi, các độc giả thông cảm nha, đợi khỏi ốm ta sẽ đăng nhiều hơn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Uống say

Cung Dạ Tiêu thấy cô cho rằng hắn chửi cô, không khỏi giải thích một tiếng, " Tôi không có ý mắng, tôi chỉ muốn nói, tôi thích loại hình giống như em thôi."

Trình Ly Nguyệt nghe xong liền chớp mắt nói, " Trên đường vợ bừa cũng được một nắm to loại hình giống tôi."

" Nhưng sinh con của tôi chỉ có mình em." Cung Dạ Tiêu tức giận nói.

Cô gái này rất thích đánh trống lảng thì phải. Trình Ly Nguyệt đột nhiên im lặng, cô lặng lẽ uống rượu vang trong ly, như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Suy nghĩ một hồi, Trình Ly Nguyệt ngừng đầu nhìn về phía người đàn ông đối diện, " Nếu tôi không sinh con của anh, anh cũng thích tôi sao?"

Cung Dạ Tiêu ngẩn ra, nhất thời không trả lời cô.

" Nếu đổi lại là cô gái khác sinh con cho anh, có phải anh cũng sẽ thích mẹ của đứa bé đó?" Trình Ly Nguyệt lại hỏi.

Đôi mắt thâm trầm của Cung Dạ Tiêu nhìn chằm chằm cô, mím môi không nói gì.

Trình Ly Nguyệt cũng biết câu trả lời, sự thật là ở trong lòng hắn con là quan trọng nhất, còn cô chỉ là hàng đính kèm mà thôi. Muốn có được sự yêu thích này thì điều kiện tiên quyết là phải sinh con cho hắn.

Nếu không sinh con của hấn, thì có lẽ bốn năm trước cô ly hôn, bốn năm sau gặp lại hấn cũng như trường hợp bây giờ, hấn tuyệt đối không thèm nhìn đến, dù chỉ là liếc một cái. Tin rằng ở đây đêm nay có rất nhiều người giống như cô - thành phần tri thức cấp cao, cũng độc lập tự chủ, nếu hấn đi tìm, chắc chắn sẽ phát hiện ra không ít cô gái tốt, chẳng phải hấn cũng không thèm nhìn đến họ sao?

Tâm trạng Trình Ly Nguyệt có chút buồn bực, cô không hiểu vì sao mình lại hỏi hấn câu hỏi ngu xuẩn đến vậy. Nói sao đi nữa, Tiểu Trạch đã lớn như vậy rồi, loại giả thiết này không hề hợp lý.

Cung Dạ Tiêu lặng lẽ uống một ngụm rượu, nói với cô, "Em đưa Tiểu Trạch về nhà đi, tôi về muộn một chút."

"Được!" Trình Ly Nguyệt gật đầu lên tiếng trả lời.

"Còn nữa, chuyện không nên nghĩ thì đừng nghĩ, em chỉ cần biết một điều, tôi sẽ không rời xa em và con là được." Cung Dạ Tiêu nói xong, đứng dậy rồi đi, không có quay đầu lại nhìn cô nữa.

Trình Ly Nguyệt đưa tay vỗ vỗ gò má của mình, cô uống nhiều quá rồi! Chắc là vậy.

Cô ngăn người trên bàn một hồi, lúc này, điện thoại cô đặt trên mặt bàn bỗng reo lên, cô cầm lên nghe, "Alo."

"Chị Ly Nguyệt, em là Muội Muội, chị ra ngoài đi! Em chờ chị ở cửa chính, em đưa Tiểu Trạch về nhà cùng chị."

"Ừ!" Trình Ly Nguyệt đáp lại một tiếng.

Lúc cô đi qua đại sảnh, nhìn thoáng qua mấy chiếc bàn bên cạnh đài chủ bữa tiệc, Cung Dạ Tiêu đang tiếp một đám khách nước ngoài, hấn không hề phát hiện thân ảnh cô rồi đi.

Ra khỏi cửa, Trình Ly Nguyệt đã nhìn thấy Cung Muội Muội dắt Tiểu Trạch, mà bên người bọn họ còn có một nam nhân cao lớn, Dạ Lương Thành, "Xin chào". Trình Ly Nguyệt chào hỏi hấn một tiếng.

Dạ Lương Thành cũng mỉm cười gật đầu với cô, "Tôi sẽ phụ trách đưa mọi người về."

"Cảm ơn." Trình Ly Nguyệt cảm kích.

Bọn họ đi tới trước xe của Dạ Lương Thành, là một chiếc xe việt dã quân sự to lớn. Trong đám xe, thân xe có vẻ giống xe tăng, vô cùng chói mắt, vô cùng bá khí, cũng rất an toàn.

Thằng bé cực kỳ hưng phấn, có thể ngồi trên chiếc xe như vậy, đối với nam nhân mà nói, đây chính là một loại vinh hạnh, tiểu tử kia cũng cảm nhận được một cách sâu sắc.

"Ngồi vững nhé." Dạ Lương Thành nói xong, khởi động xe rồi lái đi về phía trước.

Dọc đường đi, cậu nhóc vô cùng hưng phấn, nhưng Trình Ly Nguyệt lại cảm giác đầu óc có chút nặng nề. Chắc chắn là do cô tửu lượng kém, lại uống tận hai ly rượu vang. Lúc đó thấy uống ngon, ngọt đến không ngừng được, lúc này cô mới hiểu ra rằng rượu không thể uống bữa bãi được.

Rượu từ từ phát huy tác dụng. "Chị Ly Nguyệt, chị làm sao vậy? Không khỏe hả?"

"Không sao, chỉ là uống một chút rượu thôi." Trình Ly Nguyệt cười rộ lên, làm bộ thoải mái.

"Mami, tại sao mami lại uống rượu.!" Thằng bé vẻ mặt không hiểu hỏi.

"Bởi vì rượu đêm nay uống rất ngon." Trình Ly Nguyệt cười rồi khịt khịt mũi.

Cung Muội Muội và thằng bé không hề biết chuyện Cung Dạ Tiêu và Hoắc Yên Nhiên khiêu vũ nên cũng không biết nguyên nhân Trình Ly Nguyệt uống rượu.

Đến tòa chung cư, Cung Muội Muội thấy Trình Ly Nguyệt uống say nên không yên lòng muốn đưa mẹ con họ đi lên. Trình Ly Nguyệt ra sức từ chối nói không cần, bởi vì chín giờ rồi, cô cũng nên đi về nghỉ ngơi.

"Cô, cô về đi! Cháu sẽ chăm sóc mẹ cháu."

"Được, cô đưa hai người đến cửa rồi đi." Cung Muội Muội vẫn không yên lòng. Nói xong, Dạ Lương Thành cũng xuống xe, muốn cùng tiễn hai người họ.

Trình Ly Nguyệt không thể làm gì khác hơn ngoài đồng ý, nếu không đưa hai mẹ con cô về, Cung Muội Muội cũng sẽ không yên tâm rồi đi. Bốn người cùng nhau về đến nhà, Cung Muội Muội và Dạ Lương Thành cũng vào trong ngồi một lát, cậu nhóc còn thỉnh thoảng Dạ Lương Thành mấy vấn đề về mô hình, Trình Ly Nguyệt thấy đã khuya lắm rồi, liền nói với Cung Muội Muội, "Muội Muội, em có muốn ở lại đây nghỉ ngơi không?"

"Thôi ạ, em phải về." Cung Muội Muội cười cười, cô cũng không muốn ở lại đây làm phiền cô và anh trai ân ái!

Lần trước gặp phải khiến cô vẫn ngại đến tận bây giờ.

"Ừ! Vậy hai người đi cẩn thận." Trình Ly Nguyệt nói với bọn họ.

Dạ Lương Thành nói với tiểu tử kia, " Lúc rảnh rồi đến chỗ cha nuôi chơi nhé."

" Vâng! Con sẽ đến." Tiểu tử kia gật đầu, không khác gì một tiểu đại nhân.

Đóng cửa, Trình Ly Nguyệt nói với thằng bé, " Mami tắm cho con nhé."

" Không cần đâu, con tự đi tắm, mami, nếu thấy vắng đầu thì mami ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi đi!"

" Được rồi! Tắm xong gọi mami." Trình Ly Nguyệt tin rằng con trai có thể tự mình lo chuyện tắm rửa này, cô không cần phải bận tâm

Trong thang máy.

Sau khi Cung Muội Muội đi vào, thân ảnh cao lớn của Dạ Lương Thành cũng rảo bước tiến tới, trong thang máy lập tức trở nên chật chội.

Hồ hấp của cô ngưng lại, thân ảnh cao lớn của Dạ Lương Thành bao phủ lấy cô, nhìn có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn vô cùng.

" Vậy... Lát nữa anh có thể đưa tôi về không?" Cung Muội Muội ngẩng đầu hỏi.

" Cô ở đâu?"

" Tôi đang ở khách sạn."

" Sao lại ở khách sạn?"

Cung Muội Muội ngẩng đầu cười cười, " Tôi thích thế! Hơn nữa, gian phòng đó là của riêng tôi, cũng không khác nhà tôi là mấy." Cũng chỉ có tiểu thư nhà giàu như Cung Muội Muội mới có đãi ngộ như vậy, có căn phòng khách sạn riêng của chính mình.

Dạ Lương Thành gật đầu, nhưng đúng lúc này, Cung Muội Muội đột nhiên cúi mặt, ôm bụng, " Tôi còn hơi đói nữa, anh có thể đi ăn chút gì cùng tôi không?"

" Vừa nãy trong buổi tiệc cô không ăn à?"

Cung Muội Muội chu cái miệng nhỏ nhắn nói, " Ăn rồi, nhưng không ăn được mấy! Chỉ mãi nhìn Tiểu Trạch ăn."

" Đi thôi! Muốn ăn gì?" Dạ Lương Thành đồng ý với cô.

" Tôi biết một nhà hàng này ăn ngon lắm, tôi dẫn anh đi nhé!" Cung Muội Muội cười nói.

Dạ Lương Thành đi đến một nhà hàng gần đó, giờ này vẫn còn mở cửa, là lẩu nhúng, khuôn mặt anh tuấn của Dạ Lương Thành hơi cứng đờ. " Ăn ngon lắm, anh chưa từng ăn sao? Tôi rất thích nơi này." Nói xong, Cung Muội Muội chọn chỗ ngồi gần cửa sổ rồi ngồi xuống, Dạ Lương Thành ngồi ở đối diện, Cung Muội Muội bắt đầu gọi món, cô chọn xong liền đẩy menu về phía người đàn ông đối diện, " Anh xem xem thích ăn gì?"

==

End chương 174

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Sự lúng túng của Cung Muội Muội

" Tôi thế nào cũng được." Dạ Lương Thành không hề có hứng thú.

Cung Muội Muội đưa menu cho người phục vụ rồi chống tay lên mặt, nhìn chăm chú ngọn đèn ở phía đối diện. Cô có chút lúng túng, không biết nên nói gì với hắn bởi vì mọi câu hỏi đều hỏi rồi, đầu óc cô chợt nóng lên.

" Sao tối nay anh không dẫn bạn gái đến dự tiệc?" Cung Muội Muội đột nhiên hỏi.

" Tôi chưa có bạn gái." Dạ Lương Thành nhìn cô chăm chú rồi nói.

Cung Muội Muội trừng mắt nhìn, có chút ngạc nhiên hỏi: "Sao có thể chứ? Sao anh lại chưa có bạn gái được chứ?"

"Có gì kỳ lạ sao?" Dạ Lương Thành khoanh tay, nhìn cô một cách lười biếng rồi hỏi vặn lại. Cung Muội Muội bỗng không thể nói ra kỳ lại ở điểm nào. Nói chung, hần nhiều tuổi như vậy rồi mà chưa có bạn gái....

"Tại sao không đi kết giao?" Cung Muội Muội cười dịu dàng hỏi: "Nhìn anh như vậy, muốn có bạn gái cũng không khó đâu."

"Lẽ nào tôi cần phải kết giao sao?" Dạ Lương Thành lạnh lùng hỏi.

"Anh bằng tuổi với anh tôi thì phải! Anh tôi vừa mới đón sinh nhật thứ hai mươi tám, hình như anh lớn hơn anh tôi vài tháng. Nói như vậy thì anh cũng hai mươi tám tuổi rồi mà."

"Cô muốn nói tôi già rồi sao?" Dạ Lương Thành vừa liếc mắt đã nhìn thấu được suy nghĩ của cô. Cung Muội Muội cười hi hi: "Không có! Tôi chỉ cảm thấy anh nên có bạn gái đi thôi, chẳng mấy chốc là đến ba mươi rồi!"

Thấy cô quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của hần như vậy, Dạ Lương Thành bỗng cau mày hỏi: "Cô có chị em tốt nào để giới thiệu cho tôi không?"

"Chị em của tôi sao? Không biết anh có yêu cầu gì đối với bạn gái?" Cung Muội Muội có chút kinh ngạc, đây là hần đang tìm bạn gái sao?

"Không có yêu cầu gì hết, nhìn thuận mắt là được." Dạ Lương Thành trả lời cô hai câu mập mờ.

Nhưng không có yêu cầu mới chính là yêu cầu cao!

Cung Muội Muội nghĩ một hồi rồi nói: "Bạn tôi chẳng có ai phù hợp với anh cả."

"Vậy còn cô thì sao?" Dạ Lương Thành đột nhiên mở miệng hỏi.

Đôi mắt to tròn tuyệt đẹp của Cung Muội Muội bỗng trừng lớn một cách ngạc nhiên: "Tôi sao? Anh cảm thấy tôi phù hợp sao?"

Dạ Lương Thành nhìn cái biểu cảm kinh ngạc của cô, đôi mắt của hần vội giấu đi sự háo hức trong lòng, bình thản nói: "Không hợp."

Cung Muội Muội có chút không vui nói: "Tôi cũng cảm thấy anh không thể nào nhìn trúng tôi được."

"Vì sao?"

"Bởi vì yêu cầu của anh quá cao!"

"Tôi nói rồi, tôi không có yêu cầu gì hết."

Cung Muội Muội trầm hừ một tiếng, miệng thì nói không có yêu cầu nhưng thực tế trong lòng rất kén chọn, cô mở rộng đề tài ra để nói: "Tôi nay có nhiều người vừa đẹp vừa nổi tiếng đến dự tiệc như vậy, anh có nhìn trúng ai không? Nếu như nhìn trúng rồi thì tôi có thể giúp anh nghe ngóng, không thu phí luôn!"

"Làm nổi sao?"

"Đúng vậy!"

"Không cần đâu." Dạ Lương Thành từ chối thẳng, tâm nguyện làm bà mối của Cung Muội Muội bỗng sụp đổ, cô không khỏi bĩu môi nói: "Vì sao chứ? Tôi giúp anh miễn phí mà"

Đúng lúc đó nước lẩu được bung lên, Cung Muội Muội lập tức nhìn với khuôn mặt đầy thèm thuồng, cô lần lượt gấp rau xanh và hải sản tươi ở bên cạnh bỏ vào rồi nhìn Dạ Lương Thành phía đối diện nói: "Chúng ta bắt đầu thôi!"

Cung Muội Muội quả thực rất đói, liên tục gấp đồ ăn bỏ vào nồi. Cô gấp một miếng rau ngải kèm thịt dê đưa tới trước mặt Dạ Lương Thành: "Nào, ăn cái này đi, là thịt dê đó, rất có lợi cho thân thể."

"Có lợi cho thân thể sao? Cô có biết thịt dê này có tác dụng gì không?". Cùng lúc đó, Dạ Lương Thành cũng gấp miếng thịt dê lên, đưa về phía cô rồi hỏi.

"Bỏ cho sức khỏe thôi!"

"Bỏ chỗ nào?" Dạ Lương Thành nhìn cô đầy ám muội.

"Ừm..." Cung Muội Muội nhất thời không có câu trả lời, bởi vì cô thật sự không biết. Cô chỉ biết thịt dê có rất nhiều dinh dưỡng, nhìn thấy biểu cảm của Dạ Lương Thành thì chắc chắn hần biết bỏ ở đâu, cô cười hỏi: "Vậy anh nói đi, ăn thịt dê bỏ ở đâu?"

Dạ Lương Thành không trả lời.

Cung Muội Muội càng hiếu kỳ, cười nói: "Anh mau nói đi! Rốt cuộc thịt dê bỏ ở chỗ nào?"

"Tráng dương." Dạ Lương Thành đáp cô bằng hai từ cụt lùn.

Khuôn mặt tươi cười của Cung Muội Muội chợt tắt lịm, cô trừng mắt, nhìn hấn bằng ánh mắt vô cùng ngưng ngưng: "Hả? Bỏ chỗ đó à?"

"Chỗ nào?" Dạ Lương Thành lập tức ngừng đầu nhìn cô, rất chăm chú và đầy ám muội.

Cung Muội Muội cũng ý thức được là mình lỡ lời, thè lưỡi nói: "Vậy không cho anh ăn nữa, để tôi ăn! Tôi biết con gái ăn cái này sẽ bỏ máu."

"Tại sao không cho tôi ăn?" Dạ Lương Thành nhú mày vặn hỏi.

"Anh không có bạn gái, ăn nhiều đêm đến nhất định sẽ rất khó chịu!" Cung Muội Muội vẫn còn hiểu được điều này.

Khuôn mặt anh tuấn của Dạ Lương Thành bỗng trầm xuống, tiểu nha đầu này có ý gì vậy? Cô ta đang cười hấn không có người để giải quyết vấn đề sinh lý sao?

"Là sơ xuất, sơ xuất, không nói nữa." Cung Muội Muội cũng rất khó xử, sao tự nhiên cô lại quay xung quanh cái vấn đề này cơ chứ? Lúc đó, cô đột nhiên không biết nên gấp miếng thịt dê kia cho hấn hay cho mình, nhưng cuối cùng cô vẫn bỏ vào bát của mình.

Cô bỏ thêm vài con tôm vào trong nồi, thầm nghĩ cho hấn ăn tôm là giải quyết được vấn đề rồi!

Dạ Lương Thành gấp cái xanh ăn, món ăn ở đây mùi vị không tệ, còn ngon hơn cả trong tưởng tượng.

"Có cần chút đồ uống không?"

"Lấy rượu đi."

"Không được, lát nữa anh còn phải lái xe, anh không thể uống rượu, lấy nước ngọt đi." Cung Muội Muội trực tiếp quản hấn

Dạ Lương Thành lại nhìn cô nhưng hấn không có ý kiến gì.

Khi nước ngọt được mang ra, Cung Muội Muội rót cho hấn một ly, hai người lại tiếp tục yên lặng ngồi ăn lẩu.

Lúc đó cũng hơn mười giờ rồi, sau khi Trình Ly Nguyệt dỗ con ngủ thì đầu cô càng choáng váng, mặc dù choáng váng nhưng đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo. Cô đang nghĩ, khi nào Cung Dạ Tiêu mới về?

Hay đêm nay hấn sẽ không về nữa? Chẳng phải bên cạnh hấn đã có vị tiểu thư nhà họ Hoắc kia rồi hay sao? Hơn nữa xem tình hình này, ông nội hấn cũng có mong muốn hai người họ ở cùng nhau. Có lẽ đêm nay hấn thực sự không về rồi!

Trình Ly Nguyệt nhắc điện thoại lên, cô muốn gọi điện thoại cho hấn để hỏi. Nhưng nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra được một lý do thích hợp để gọi điện thoại cho hấn.

Cô chỉ đành thờ dài, ném điện thoại sang một bên, xoay người chìm vào giấc ngủ. Nhưng làm thế nào cũng không thể chợp mắt, cô không khỏi buồn bực.

Trong lòng đang nghĩ, nhất định là chưa đủ say nên mới không ngủ được. Cô chợt nhớ ra Cung Dạ Tiêu vẫn còn bình rượu đã mở ở đây, nếu cô uống thêm vài ly là có thể ngủ được rồi.

Tưởng rằng chỉ nghĩ như vậy thôi, ai ngờ cô lại làm thật. Đó là rượu Whisky, cô cũng không rõ lắm, mặc dù rượu này hơi khó uống nhưng Trình Ly Nguyệt vẫn cầm ly rượu lên rót hai ly. Cô nghĩ rằng người khác uống rượu là có thể ngủ ngon thì cô cũng có thể.

Uống được gần hai ly, đầu óc Trình Ly Nguyệt vô cùng choáng váng, sau một hồi thì cô cũng ngã xuống giường.

Gần mười một giờ, Cung Dạ Tiêu đẩy cửa bước vào, hấn nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi nhìn không khí yên tĩnh trong phòng thì thầm nghĩ, chắc chắn là hai mẹ con Trình Ly Nguyệt đều ngủ rồi. Hấn đẩy cửa phòng thẳng bé ra nhìn một lượt rồi đi thẳng đến phòng Trình Ly Nguyệt. Hấn phát hiện cô vẫn mặc bộ lễ phục lúc tối, không tắm mà đã nằm trên giường rồi.

Hấn cau mày, tối nay cô làm sao vậy?

Hấn tiến đến gần cô, ngửi thấy mùi rượu trên người cô. Nhưng đây không phải là mùi rượu vang mà là mùi rượu Whisky, đôi mày kiếm của hấn nhíu lại, người phụ nữ này điên rồi sao? Trở về lại uống rượu?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Trình Ly Nguyệt say rồi

Thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô, cô lại chẳng thèm thay bộ lễ phục hồi tởm ra đã ngủ rồi, Cung Dạ Tiêu có chút bất lực, hần đưa tay ôm lấy cô. Chỉ ít làm như vậy cũng có thể khiến cô ngủ ngon hơn một chút, hai chân cô để lộ ra ngoài như vậy, đêm đến khi lật người sẽ rất dễ bị rơi khỏi giường.

Đầu óc Trình Ly Nguyệt mơ mơ hồ hồ, hơn nữa đến lúc này dạ dày cô bỗng cuộn trào lên. Cung Dạ Tiêu dịu cô dậy, lúc hần chuẩn bị ôm ngang người cô để cô ngủ ngon thì nghe thấy tiếng: "Oe..."

Toàn bộ lễ phục của cô và hần đều dính bẩn. Cung Dạ Tiêu ngửi thấy mùi rượu từ bãi nôn của cô, hần tức giận tới mức khuôn mặt tuấn tú đều tái nhợt. Người phụ nữ này không biết uống rượu, sao lại còn uống chứ?

Hần bế cô vào phòng tắm, lúc này Trình Ly Nguyệt vẫn say tới mức chẳng biết trời đất gì. Cung Dạ Tiêu đặt cô ngồi xuống đất rồi đưa tay mở nước trong bồn tắm, hần vội vàng cởi bỏ âu phục, ném sang một bên rồi lại cởi áo sơ mi và quần tây chỉ để sót lại mỗi một cái quần sịp. Trình Ly Nguyệt nằm trên mặt đất, sau khi nôn xong, tinh thần cô trở nên dễ chịu nên ngủ càng say.

Cung Dạ Tiêu thở dài, nhìn bộ lễ phục đã bị cô làm bẩn thì cắn chặt răng, hần đưa tay tìm khóa của bộ lễ phục rồi kéo xuống.

Cứ như vậy Trình Ly Nguyệt bị người đàn ông đó lột sạch sẽ.

Đồ lót cô mặc bên trong đều là màu tím, ánh mắt của người nào đó bỗng tối sầm đầy nguy hiểm.

Mà người phụ nữ uống say kia vẫn chẳng hay biết chuyện gì đang xảy ra. Cung Dạ Tiêu ôm cô vào phòng tắm, hần quả thực rất tức giận, chỉ muốn ấn cô xuống nước để cô tỉnh rượu.

Lúc này, đầu tóc Trình Ly Nguyệt vẫn còn khá chỉnh tề, nếu không thì Cung Dạ Tiêu còn phải gội đầu giúp cô nữa. Trước mặt Cung Dạ Tiêu là thân thể thon thả trắng như tuyết của Trình Ly Nguyệt dựa sát vào hần một cách uể oải như vậy.

Bởi vì hần muốn tắm rửa sạch sẽ từ trên xuống dưới cho cô nên cảm thấy áo ngực của cô có chút bất tiện, hần suy nghĩ vài giây rồi thẳng tay lột ném sang một bên. Vì Trình Ly Nguyệt say không biết gì nên cứ mặc cho người đàn ông đó nhìn thấy hết, nhìn sạch sẽ....

Cung Dạ Tiêu phải để cô dựa vào lồng ngực hần, nếu không cả người cô sẽ bị trượt xuống và chắc chắn sẽ bị sặc nước. Lúc toàn thân Trình Ly Nguyệt nóng rực lên, cô không khỏi phát ra hai tiếng yêu kiều.

Cuối cùng, hần ôm người phụ nữ toàn thân ướt đầm kia về giường, dù sao thì toàn bộ chăn gối trên giường này ngày mai cũng phải thay giặt.

Trình Ly Nguyệt nằm một cách lười biếng, Cung Dạ Tiêu xé bỏ vật che chắn cuối cùng của cô. Đột nhiên hần hô hấp vô cùng nặng nề. Trong thời khắc này, người con gái kia không hề có phòng bị, chỉ cần hần muốn thì cô sẽ không giãy dụa mà mặc hần chiếm lấy, nhưng hần lại không có ý nghĩ đó.

Hần tuyệt đối không phải là loại người nhân lúc người khác gặp nguy cơ mà lợi dụng.

Cung Dạ Tiêu tìm thấy một cái quần lót trong tủ đồ của cô, còn có cả áo ngủ nữa. Hần dùng khăn tắm lau khô người rồi giúp cô mặc đồ, sau đó bế cô đến thẳng giường của hần, còn hần thì quay lại bồn nước lạnh tắm rửa sạch sẽ rồi mới về giường.

Trình Ly Nguyệt nằm bò ra ngủ.

Cung Dạ Tiêu đưa tay kéo cô vào lòng, để cô gối đầu lên cánh tay hần mà ngủ thiếp đi. Mà gần đây Cung Dạ Tiêu tăng ca nên vô cùng mệt mỏi, hần ôm cô rồi chìm vào giấc ngủ một cách bình yên.

Lúc này, trời rạng sáng.

Cung Muội Muội và Dạ Lương Thành đi ra từ trong quán lẩu, hần lại đưa cô đến quán rượu, khi đó đã là mười hai giờ đêm.

Đối với cuộc sống ở thành phố lớn mà nói thì giờ này không được tính là muộn. Ngược lại, cuộc sống về đêm mới là phong phú nhất. Cung Muội Muội cũng không nghĩ rằng, ăn xong thì đã muộn như vậy, cô vội vàng về khách sạn. Cung Muội Muội cảm thấy có chút áy náy với người đàn ông bên cạnh, cô nói: "Xin lỗi, anh phải đi cùng tôi muộn như vậy."

"Không sao." Dạ Lương Thành trầm giọng đáp một tiếng, lúc này họ đã đến lối đi bộ của một khách sạn nằm sao nằm ven đường.

Cung Muội Muội nói: "Được rồi, đưa tôi tới đây thôi, anh mau về nghỉ đi." Nói xong, Cung Muội Muội đẩy cửa xuống xe.

Dạ Lương Thành nhìn thấy cô xuống xe thì cũng đẩy cửa xuống theo, chỉ ít hần cũng phải đưa cô vào tận trong khách sạn một cách an toàn, hơn nữa hiện tại cũng đã nửa đêm rồi. Cung Muội Muội quay đầu lại nhìn thấy hần cũng xuống xe, vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng nói: "Anh không cần tiễn tôi nữa."

Đúng lúc này, họ thấy một loạt tiếng bước chân vọng lại từ cách đó không xa, còn kèm theo cả tiếng hét phẫn nộ nữa: "Đừng lại.... không được chạy.."

Cung Muội Muội hoảng hốt, vội nhìn về phía phát ra âm thanh kia thì chỉ thấy hai ba tên côn đồ đang cầm dao đuổi giết một người đàn ông. Người đàn ông kia chạy hốt hoảng tới mức ngã sấp xuống, ngay tức khắc, dao của mấy tên côn đồ hung ác kia cũng chém tới người hắn.

"A..." Cung Muội Muội sợ tới mức bịt miệng lại rồi hét một tiếng.

Dạ Lương Thành cũng chứng kiến, hắn giật dử quát lên: "Dừng tay." Nói xong hắn bước về phía đó.

Ba tên côn đồ kia thấy có người đến ngăn cản thì lập tức cạy mình có dao, không sợ gì cả, một tên trong số đó giật dử hét lên: "Mẹ kiếp, mày bớt lo chuyện bao đồng đi." Nói xong hắn quơ dao chém về phía Dạ Lương Thành.

"A... Dạ Lương Thành... cẩn thận." Chỉ cần một giây nữa là tim của Cung Muội Muội nhào ra tới cổ họng, cô sợ tới mức thiếu chút nữa là tim nhảy khỏi lồng ngực.

Chỉ nhìn thấy Dạ Lương Thành hừ lạnh một tiếng rồi tránh nhát dao đó. Hắn quét chân, đá văng lưỡi dao dài trong tay tên côn đồ kia ra rồi tung một quyền khiến tên côn đồ kia bắn ra xa hơn ba mét. Hai tên côn đồ còn lại bị hắn dọa sợ tới mức lùi về sau mấy bước, lúc này bọn chúng mới phát hiện khi thể khiếp người của hắn. Nhận thấy chuyện chẳng lành, mấy tên côn đồ kia liền cầm dao rồi bỏ đi.

Cung Muội Muội chạy đến bên hắn: "Dạ Lương Thành, anh không sao chứ?" Cô lo lắng quan tâm hắn.

"Tôi không sao." Dạ Lương Thành vội đáp cô một tiếng, sau đó hắn muốn tránh đi để cô khỏi nhìn thấy người đàn ông bị chém chết đang nằm trên mặt đất. Nhưng ánh mắt của Cung Muội Muội vẫn hướng về phía đó, vừa nhìn thấy thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chợt sợ đến tái nhợt... thân thể không khỏi run rẩy.

Cảnh tượng này thật kinh khủng....

"Đừng nhìn." Dạ Lương Thành ôm mặt cô vào ngực để cô khỏi nhìn thêm nữa. Bởi toàn thân người đàn ông đang nằm trên mặt đất kia toàn máu, hắn cũng đã ngừng thở rồi.

Chắc vừa rồi bị chém trọng thương. Dù lúc này Dạ Lương Thành có đuổi mấy tên côn đồ kia đi rồi thì đôi mắt hắn vẫn tròn tròn, ra đi một cách oan ức.

"Hắn chết rồi sao?" Cung Muội Muội run rẩy hỏi.

"Ừ!" Dạ Lương Thành đáp.

Lần này, đôi tay mảnh khảnh của Cung Muội Muội bỗng ôm chặt lấy thắt lưng rắn chắc của hắn, cả cơ thể hắn không thể chui luôn vào trong lồng ngực hắn mà trốn đi.

Dạ Lương Thành thấy cô sợ tới mức chân mềm nhũn, chỉ đành bế cô lên rồi đi về phía khách sạn.

Hắn rút điện thoại gọi 110 rồi nói rõ địa chỉ với cảnh sát. Mà lúc này, nhân viên khách sạn cũng được chứng kiến cảnh tượng đó, họ đều bị dọa đến mức trốn trong khách sạn.

Lúc này Cung Muội Muội cũng chưa về phòng, Dạ Lương Thành đặt cô xuống sofa ở đại sảnh. Mười lăm phút sau, bên ngoài vang lên tiếng còi báo động, cảnh sát đã đến để xử lý vụ việc,

Dạ Lương Thành ngồi cạnh cô, thấy cô sợ tới mức run rẩy thì thầm than nhẹ. Sao lại có thể để cô chứng kiến cảnh tượng này chứ?

"Muội Muội, cô ngồi đây một lát, tôi qua nói chuyện với cảnh sát vài câu." Dạ Lương Thành nói xong liền dặn dò phục vụ: "Lấy cho cô ấy một ly nước ấm."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 177: Cung Muội Muội hoảng hốt

Cung Muội Muội gật đầu với hắn: "Ừ, được". Phục vụ an ủi cô nói: "Cung tiểu thư đừng sợ, có lẽ là giải quyết ân oán."

Bên ngoài, Dạ Lương Thành nói cho cảnh sát biết toàn bộ những gì mà hắn đã tận mắt thấy, mà cảnh sát cũng cần nắm rõ chứng cứ, khách sạn cũng có camera nên Dạ Lương Thành chỉ nói vài câu rồi quay lại luôn.

Cung Muội Muội vẫn khoanh tay ngồi trên sofa như cũ, cả người cô đều không ngừng run rẩy, trong đầu hiện lên toàn bộ cảnh tượng kinh hoàng khi này.

Dạ Lương Thành bắt đầu lo lắng, hấn lo cô phải làm sao mới vượt qua được đêm nay? Bây giờ liệu cô còn dám ngủ một mình trong phòng khách sạn không?

"Tôi đưa cô về phòng," Dạ Lương Thành nhẹ giọng nói với cô.

Cung Muội Muội gật đầu, đứng dậy nhưng không nhấc nổi chân lên, bàn tay ấm áp của Dạ Lương Thành nắm chặt lấy tay cô rồi dìu cô đi. Cái nắm tay của hấn cũng khiến Cung Muội Muội cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô bước theo hấn đi vào thang máy.

Thang máy đi thẳng một mạch lên phòng tổng thống, ánh sáng đèn trong hành lang hắt lên tấm phù điêu, làm nổi bật vài phần khuynh hướng cảm xúc cổ đại phương Tây. Nhưng lúc này, đối với Cung Muội Muội mà nói thì bầu không khí này có chút kỳ lạ.

Cung Muội Muội không khỏi hồi hộp, cô bắt đầu suy nghĩ về một việc, việc này khiến cô rất khó mở miệng nhưng lại là việc bắt buộc phải mở miệng.

Cô đi đến cửa phòng, ấn vân tay, cửa phòng mở ra. Cô cho rằng Dạ Lương Thành phải đi rồi nên vội kèp cánh tay hấn lại: "Anh Lương Thành, anh có thể ở lại với tôi không?". Lời mà cô nói ra như là thỉnh cầu.

Dạ Lương Thành nheo mắt: "Cô sợ sao?"

Cung Muội Muội gật đầu, rồi lại ra sức gật đầu: "Ừ, tôi sợ, xin anh đấy, anh ở đây với tôi một đêm có được không? Chỗ này của tôi có hai phòng, anh có thể ngủ ở phòng còn lại." Dạ Lương Thành cúi thấp đầu nhìn chăm chú khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đáng thương của cô, đôi mắt đen khê chớp một cái: "Được! Tôi ở lại với cô."

Cung Muội Muội liền thở dài một hơi, cô bước vào rồi đợi hấn vào mới đóng cửa lại, như thể cô sợ hấn sẽ rời đi vậy.

Đôi môi mỏng của Dạ Lương Thành khê cong lên, nhà đầu này lại sợ tới mức này sao? Sợ tới mức để một người đàn ông như hấn vào phòng mà không lo lắng?

"Anh nói xem, cảnh sát sẽ xử lý vụ này ra sao? Liệu ba người kia có bị bắt không?" Cung Muội Muội hỏi.

Dạ Lương Thành rất kiên định nói với cô: "Đương nhiên rồi, bọn hấn sẽ phải trả giá cho hành vi của mình."

Hấn nói như vậy là để cô an tâm một chút thôi. Cung Muội Muội đi đến tủ lạnh, lấy một chai nước rồi đưa cho Dạ Lương Thành, cô tự mình mở nắp chai sau đó uống liền vài ngụm nước lạnh để nén nỗi sợ xuống.

Dạ Lương Thành đứng dậy, hấn đang chuẩn bị đi quan sát một lượt cấu trúc cầu căn phòng thì đột nhiên Cung Muội Muội nhớ ra điều gì đó. Cô vội xông đến chặn ngang cửa một căn phòng: "Không được vào căn phòng này?"

"Tại sao?"

"Đây là phòng của tôi, rất bừa bộn." Thực ra, cô chợt nhớ rằng khi sáng cô có vứt vài cái áo ngực ở trên giường, sợ hấn nhìn thấy.

Dạ Lương Thành nhìn thấy sắc mặt bối rối của cô thì cũng hiểu ngay được, hấn chỉ sang một căn phòng khác: "Đây là phòng của tôi sao?"

"Ừ" Cung Muội Muội gật đầu.

"Vậy thì tôi vào tắm trước đây!" Trên người Dạ Lương Thành dính toàn mùi lầu, hấn không thích lắm nên muốn đi tắm rửa một chút.

Cung Muội Muội đáp một tiếng: "Được! Anh đi đi!"

"Nếu sợ thì cứ gọi tôi." Dạ Lương Thành dặn dò cô một tiếng.

Cung Muội Muội gật đầu, thực ra hiện tại cô cũng không sợ đến vậy nữa. Nhưng cô vừa mới ý thức được rằng, đêm nay cô phải ở cùng với Dạ Lương Thành.

Trời ơi! Nếu như để ba mẹ và anh trai cô biết được, cô qua đêm cùng với một người đàn ông thì phải làm sao đây?

Dạ Lương Thành bước vào phòng, hấn còn thuận tay đóng cửa lại.

Cung Muội Muội vội thở gấp một hơi rồi cũng đi vào phòng mình. Quả thực rất bừa bộn, trên giường còn có hai cái áo ngực vắt ngang dọc một cách lười biếng, cô vội vàng thu dọn tủ quần áo. Phòng Cung Muội Muội rất sáng sủa, cô nằm trên giường cố gắng không nhớ tới cảnh tượng vừa nhìn khi này, không nghĩ tới thì cô mới có thể tạm thời quên đi.

Cung Muội Muội ngửi thấy mùi lầu trên bộ lễ phục lúc tối của mình, có chút không vừa ý. Cô vào phòng tắm rồi xả nước vào bồn tắm, dự định tắm rửa sạch sẽ một lượt.

Cô dọn phòng mất nửa tiếng, mái tóc màu hạt dẻ được buộc gọn gàng sau gáy, việc này càng làm nổi bật khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp của cô, càng toát ra hơi thở nữ tính trên người cô. Lúc này, Cung Muội Muội đang quần khăn tắm, cô mở chiếc tủ để tìm áo ngủ, nhìn thấy áo ngủ của mình toàn lại loại có dây đai, lại còn có chút gợi cảm.

Cô đưa tay lấy một bộ áo ngủ màu trắng sữa rồi mặc lên người sau đó thất bại lại. Cung Muội Muội lúc này rất giống một tiểu thư thời cổ đại, đôi hàng mi dài buông xuống, áo ngủ quả thực rất giống với cô trang.

Cung Muội Muội nín thở để nghe động tĩnh của căn phòng bên cạnh, cô nghĩ, nhất định là Dạ Lương Thành đã ngủ rồi!

Muộn như vậy rồi, cũng sắp một giờ sáng rồi! Nhưng cô vẫn không ngủ được, cảnh tượng kinh hoàng khi nãy khiến cô không dám chớp mắt.

Cô lại khát rồi, cô đẩy cửa phòng đi ra ngoài lấy nước uống. Bóng đèn thủy tinh bên ngoài rất sáng, Cung Muội Muội lấy một chai nước rồi ngồi xuống ghế sofa. Dù sao bây giờ cô cũng không ngủ được, cô lại muốn thức, thức đến khi mệt rồi thì lại ngủ.

Cô lấy ipad để xem phim và tin tức.

Lúc này, Dạ Lương Thành đã tắm xong, đang nằm trên giường nhưng vẫn chưa ngủ được, thính giác của hắn rất nhạy bén. Hắn nghe thấy âm thanh đẩy cửa phòng bên cạnh, điều đó chứng tỏ người con gái kia đang ở phòng khách.

Cô đang làm gì vậy? Lẽ nào sợ tới mức không ngủ được sao?

Dạ Lương Thành ngồi dậy, khẽ nheo mắt. Hắn do dự một chút rồi mặc chiếc áo choàng trắng, thắt dây đai lại và đẩy cửa đi ra ngoài.

Cung Muội Muội đang đeo tai nghe xem phim, ánh mắt cũng đang hướng về phía cánh cửa phòng hắn. Cửa bỗng mở ra, cô liền mở to đôi mắt nhìn người đàn ông cao lớn mặc áo ngủ trắng đang đi ra ngoài kia, hô hấp còn có chút đứt quãng. Sao hắn còn chưa ngủ?

Cô tháo tai nghe ra, quan tâm hỏi: "Sao anh vẫn chưa ngủ?"

"Sao cô không ngủ?"

"Tôi sợ không ngủ được." Cung Muội Muội thành thật nói, cô không thể chớp mắt còn bình thường cứ hễ chớp mắt là lại nghĩ đến cảnh tượng khi nãy.

Dạ Lương Thành nheo mắt hỏi: "Vì vậy cô định thức trắng đêm sao?"

Cung Muội Muội gật đầu đáng thương: "Ừ! Thức qua đêm nay rồi tính tiếp."

"Đêm nay cô thức, đêm mai cô lại sợ thì phải làm sao? Cô định tiếp tục thức sao?" Dạ Lương Thành không hề tán thành cách làm này của cô. "Nhưng nếu không như vậy thì biết làm sao chứ?" Cung Muội Muội vặn hỏi hắn.

"Chẳng có gì phải sợ cả, chẳng qua chỉ là chết mất một người thôi mà, nói không chừng hắn đáng chết thì sao?"

"Sao anh lại nói như vậy?" Cung Muội Muội khẽ trừng mắt.

"Giao du với người của xã hội đen, vốn dĩ cũng chẳng có điểm nào tốt cả."

Cung Muội Muội chớp mắt, cô đang suy nghĩ về vấn đề này. Có lúc nỗi sợ trong lòng chẳng qua chỉ là thấu hiểu bản chất của sự việc triệt để, nếu như đã hiểu rồi thì nỗi sợ đó cũng có thể được giảm bớt.

"Được rồi, đừng xem nữa, về phòng ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 178: Ôm chặt lấy hắn không buông tay

"Không, đêm nay tôi sẽ không ngủ, tôi sẽ thức nguyên đêm cho đến ngày mai luôn." Cung Muội Muội chu cái miệng nhỏ nhắn lên kiên quyết nói, bởi vì cô quả thực không ngủ nổi.

Dạ Lương Thành nheo mắt, nha đầu này nghiêm túc sao? Hắn đột nhiên ngồi xuống chiếc sofa đối diện với cô, đôi chân dài lộ ra khỏi lớp áo ngủ. Hắn hít một hơi nói: "Vậy tôi thức cùng cô, đêm nay tôi cũng không ngủ."

Lúc ánh mắt Cung Muội Muội bắt gặp cặp chân thon dài thẳng tắp và lực lưỡng của hắn, hàng lông mi dài của cô chớp chớp đầy luống cuống, cô cắn môi nói: "Sao anh không ngủ? Anh đi ngủ đi!"

"Không cần, tôi sẽ ở đây với cô." Ánh mắt Dạ Lương Thành cũng rơi trên người cô, hần thềm đánh giá.

Cô mặc áo ngủ hai lớp màu trắng sữa, hình dáng của khuôn ngực bỗng lộ rõ ra, ngoài mặc áo ngủ ra thì cô chẳng mặc thêm gì cả.

Yết hầu gợi cảm của Dạ Lương Thành không khỏi chuyển động, nha đầu này không có chút ý thức phải đề phòng nào sao?

Lúc này, Cung Muội Muội cảm thấy hơi xấu hổ, cô đột nhiên đưa ipad cho hắn rồi nói: "Hãy là anh xem cái này đi, tôi về phòng lấy laptop?" Cô muốn hắn xem thứ gì đó để giết thời gian sao? Không phải, là do hắn cứ nhìn cô chăm chăm khiến cô xấu hổ đó!

Dạ Lương Thành nhận lấy, hắn chẳng muốn xem gì cả. Nhưng đêm còn rất dài, nếu muốn ngồi đây cùng với cô thì quả thực cần thứ gì đó để giết thời gian thật.

Cung Muội Muội ôm laptop từ trong phòng ra, đồng thời cô cũng lấy thêm một cái chăn lông nhỏ. Bởi vì cô chỉ mặc mỗi áo ngủ, lúc ngồi trên sofa không có thứ gì che chắn cũng hơi bất tiện.

Trong căn phòng chỉ còn lại một không khí yên tĩnh, Cung Muội Muội lại đeo tai nghe và xem các chương trình trên kênh nghệ thuật tổng hợp. Còn Dạ Lương Thành ở phía đối diện thì không biết xem gì, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào ipad.

Cung Muội Muội cảm thấy không khí trong phòng có chút ngưng đọng và ngột ngạt. Khi này cô đã sớm quên chuyện lúc tối rồi, cô đang xem kênh nghệ thuật tổng hợp, có những lúc muốn cười nhưng không cười chỉ đành mím môi kiềm chế.

Thời gian cứ thấm thoát trôi đi trong yên tĩnh, đến ba giờ sáng, đôi mắt Cung Muội Muội híp chặt lại, cô cảm thấy cơn buồn ngủ đang dần kéo đến. Cô nhìn thấy Dạ Lương Thành ở phía đối diện, không biết hắn đang xem cái gì nhưng đôi mắt vẫn long lanh có hồn. Còn cô, mí trên và mí dưới đều đang đánh nhau kịch liệt rồi.

Lúc này, cô nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng vào đệm muốn nằm một tư thế thật thoải mái. Cô lặng lẽ gập máy tính lại, cong người rồi thiếp đi. Trong lúc cô ngủ, Dạ Lương Thành ở phía đối diện bỗng ngược đôi mắt đen nhánh lên nhìn cô.

Cung Muội Muội vốn đã mệt mỏi nên chớp mắt một cái là chìm luôn vào giấc ngủ.

Dạ Lương Thành nhìn cô ngủ như vậy, khẽ nhíu mày, hắn đang nghĩ có nên bế cô về phòng ngủ không?

Hắn đi đến bên cạnh cô, từ trên cao mà ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngủ say, đôi môi đỏ mọng khép hờ và hơi thở thơm mát như hoa lan của cô. Đôi mắt Dạ Lương Thành hơi trầm lắng, hắn cảm thấy trong thân thể còn một loại cảm giác đang cuộn trào sôi sục, điều này khiến hắn kinh ngạc với những phản ứng trong cơ thể mình.

Hắn lại này sinh tư tưởng với nha đầu này sao? Chuyện này sao mà có thể xảy ra chứ?

Nhưng mà chuyện không thể lại đang bày ra trước mắt, hắn thật sự nảy sinh tư tưởng với cô rồi.

"Muội Muội, về phòng ngủ đi." Dạ Lương Thành khẽ lay cô rồi nói.

Để cô ngủ như vậy, hắn cũng không thể về phòng ngủ được. Hắn sợ nửa đêm cô sẽ lật người rồi rơi xuống sofa, vì vậy ôm cô về giường là an toàn nhất.

Nhưng mà Cung Muội Muội đã ngủ say như vậy rồi, Dạ Lương Thành duỗi tay khẽ chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của cô, chỉ cần một cái chạm nhẹ thôi cũng đủ biết được làn da cô mềm mại cỡ nào.

"Tôi ôm cô về phòng." Dạ Lương Thành nói xong, hắn không quan tâm người con gái đang ngủ mơ kia có đồng ý hay không đã đưa tay luôn xuống phía dưới cánh tay nhỏ của cô, một tay khác luôn xuống dưới đầu gối rồi ôm lấy cô.

"Ừm..." Cung Muội Muội đang mơ ngủ, dường như cũng biết mình đang được bế, cánh tay thon nhỏ ôm lấy cổ Dạ Lương Thành, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào lồng ngực hắn.

Dạ Lương Thành ôm Cung Muội Muội về phòng, hắn cúi người đặt cô vào giữa giường. Cung Muội Muội vẫn đang ngủ say, đôi tay nhỏ bỗng tóm lấy đai áo ngủ của hắn rồi kéo kéo...

Áo ngủ Dạ Lương Thành bị bung ra ngay lập tức, để lộ vóc người vô cùng cường tráng, hắn nheo mắt một cái, nếu như không phải cô ngủ rồi thì hắn sẽ thật sự cho rằng cô cố ý đùa giỡn hắn.

Nhưng tay Cung Muội Muội vẫn nắm dây đai, Dạ Lương Thành cúi người, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô muốn rút lại đai áo. Nào ngờ tư thế nằm của Cung Muội Muội có vẻ không thoải mái, bàn tay nhỏ nhắn lại kéo kéo một cách không an phận, đai áo trong tay cô lập tức bị kéo xuống. Nếu như Dạ Lương Thành không phối hợp mà cúi người xuống thì nhất định sẽ đánh thức cô dậy.

Vì vậy Dạ Lương Thành theo phản xạ chống tay song song với đầu cô, thuận theo động tác lật người của cô. Trước mặt cô lúc này, hắn giống như đang làm động tác chống đẩy hít đất vậy. Mà người con gái kia lại vừa nghiêng người rồi lại nằm ngửa trở lại. Bỗng nhiên, hai khuôn mặt chỉ cách nhau chưa đến nửa gang tay.

Cung Muội Muội khẽ mấp máy đôi môi yêu kiều mềm mại, dưới ánh đèn sáng, khuôn mặt xinh đẹp của cô càng thêm rõ nét, đẹp không tì vết, đẹp đến rung động lòng người.

Lúc này, Dạ Lương Thành dường như bị kẹt trước mặt cô. Vẻ đẹp của cô trói buộc hắn, hắn không thể không mê mẩn trước vẻ đẹp này, trái tim hắn cũng đang rung động kịch liệt.

Nha đầu này thật phiền phức, hại hắn chật vật như vậy.

Mà lúc này Cung Muội Muội đột nhiên nhú mày lại, khuôn mặt đang ngủ an lành bỗng xuất hiện nỗi sợ hãi bất an. Mí mắt cô run rẩy, tựa như sợ hãi tới mức có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào vậy. Cô đang gặp ác mộng sao? Khuôn mặt anh tuấn của Dạ Lương Thành hoảng hốt, cả cơ thể cường tráng đều run rẩy, hắn cũng không thể cứ như vậy mà ôm cô.

Nhưng dường như Cung Muội Muội đang gặp ác mộng, mồ hôi lấm tấm trên trán, rõ ràng cô đang phải chịu đựng cảm giác khó chịu mà cơn ác mộng mang lại.

Dạ Lương Thành không do dự, hắn buông tay ra rồi nằm xuống cạnh cô, nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, nhẹ giọng dỗ dành: "Muội Muội, đừng sợ, đừng sợ,...."

Cung Muội Muội đang trong cơn mê mị nhưng dường như vẫn cảm nhận được, cánh tay cô chủ động ôm lấy hắn rồi dựa sát khuôn mặt nhỏ của mình vào lồng ngực hắn, nét sợ hãi trên khuôn mặt cũng dần dần biến mất.

Dạ Lương Thành cúi đầu, nhìn người con gái đang ngoan ngoãn dựa vào lồng ngực hắn như một đứa trẻ, khuôn mặt hắn chợt toát ra nét dịu dàng mà đến bản thân hắn cũng không nhận ra. Hắn đưa tay không kìm được mà vén những lọn tóc lộn xộn trên gò má cô, để lộ ra gò má trắng muốt mịn màng của cô.

Nhìn thấy vàng trán đầy đặn trắng nõn của cô, Dạ Lương Thành như bị ma xui quỷ khiến, môi mím bắt gặp hôn nhẹ lên trán Cung Muội Muội.

Cung Muội Muội dường như đã thoát ra khỏi ác mộng, nhưng tay cô vẫn ôm chặt lấy eo của Dạ Lương Thành, một phút cũng không rời.

Điều này khiến cho ý định rời khỏi phòng cô để quay về phòng mình ngủ của Dạ Lương Thành bị dập tắt. Nhưng hắn vẫn thử gỡ tay cô ra, nhưng cô lại càng ôm hắn chặt hơn.

=====

End chương 178

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 179: Đêm đã ngủ một đêm

Dạ Lương Thành đành bỏ qua, để mặc cô ôm hắn ngủ như vậy. Mà hay lúc này hắn bỗng cảm thấy buồn ngủ vô cùng, nhắm mắt lại cứ như thế mà ngủ cùng với cô.

Sáng sớm.

Trong phòng ngủ tại chung cư của Cung Dạ Tiêu, Trình Ly Nguyệt mở mắt, cơn đau đầu mà cơn say rượu đem lại khiến cô nhăn nhó mặt mày. Cô ngồi dậy, đôi mắt lim dim nhẹ nhàng đánh giá xung quanh. Sau đó, chợt cô bị ngậy người khi thấy chiếc chăn màu xám. Tiếp đó, cô nhìn sang người đàn ông đang ngủ bên cạnh, cơn ngượng ngùng to lên nhiều lần. Cô vội vàng lấy tay bịt miệng của mình lại.

Sợ phát ra tiếng kêu khiến con trai bị tỉnh giấc. Cô lại cúi đầu nhìn lại mình, váy ngủ màu xanh nhạt? Cô mặc lên khi nào vậy? Cô nhớ là đêm qua cô uống rượu, cũng đâu có tắm rửa gì đâu nhỉ!

Phát hiện này thì thôi đi, nhưng cô lại không mặc áo ngực. Tiếp đó, cô cúi đầu khẽ vén chân váy ngủ lên, nhìn thấy quần lót màu đen bên trong.

Cảm xúc của cô dần mất đi không chế.

Cung Dạ Tiêu vẫn còn đang ngủ, lông mày khẽ động đậy, dung nhan tuấn tú thanh thoát, đến ngủ vẫn đẹp trai mê người.

Trình Ly Nguyệt rón rén bước xuống giường như mèo. Sau đó, đứng ở cửa, cô tỉ mỉ cảm nhận thân thể một chút. Dường như không có cảm giác đau chi có điều ở chỗ ngực hơi nóng.

Trời ơi! Cả đêm qua hấn đã sờ chỗ này của mình ngủ ư?

Trình Ly Nguyệt vội đỏ mặt tía tai.

Cô quay lại phòng của mình, vừa vào phòng đã ngửi thấy mùi rượu vẫn còn vất vưởng trong không khí. Cô định vào phòng tắm rửa nhưng lại nhìn thấy bên cạnh bồn tắm vứt đầy váy và quần, bộ váy dự tiệc đêm qua của cô đang nằm la liệt trên mặt đất, quần áo lót cũng đang ở đó.

Ngoài đồ của cô ra còn cả bộ đồ của Cung Dạ Tiêu, gồm vest, áo sơ mi, quần âu... còn có... Quần sịp.

Nước trong bồn tắm vẫn còn đầy, chưa có tháo đi...

Đương nhiên có thể nhìn ra đêm qua, Cung Dạ Tiêu và cô đã cùng nhau tắm...

A a.... Trình Ly Nguyệt điên rồi, cảm giác không thể chấp nhận được nhưng không biết làm cách nào bắt đầu dằn trào.

Cung Dạ Tiêu biến thái kia! Nửa đêm về nhà, còn lột sạch đồ của cô để cùng tắm với hấn? Bởi vì Trình Ly Nguyệt không hề nhớ đến chuyện nôn mửa nên cũng không thèm kiểm tra quần áo. Vừa nhìn thấy đồng quần áo trên đất liền suy nghĩ lung tung.

Cho nên trong đầu cô, chỉ cho rằng Cung Dạ Tiêu quay về, cố ý nhân lúc cô say bất tỉnh nhân sự lôi cô đi tắm uyên ương.

Trình Ly Nguyệt vừa tắm, vừa tức giận không thôi, vẫn may cơ thể cô không có cảm giác bị xâm nhập, nếu có.....

Cô nhất định sẽ tìm gã đàn ông kia tính sổ.

Sau khi tắm xong, Trình Ly Nguyệt về đến phòng ngủ, đúng lúc Cung Dạ Tiêu tỉnh dậy phát hiện cô biến mất. Hấn vừa ngồi dậy, chiếc chăn trơn mềm liền trượt xuống, để lộ ra cơ ngực và cơ bụng vô cùng săn chắc.

Bốn con mắt lại giao nhau.

"Anh..." Trình Ly Nguyệt tức đến nhất thời không nói lên lời.

Cung Dạ Tiêu đương nhiên hiểu tại sao cô tức giận, hấn nheo mắt cười gian tà:"Sao thế?"

"Sao đêm qua anh có thể như vậy chứ? Nhân lúc tôi uống say anh.... Sao anh có thể như vậy chứ!" Trình Ly Nguyệt ngại đến nỗi không dám nói ra, dù sao cũng rất không hợp lẽ thường mà.

Cung Dạ Tiêu chậm rãi vén chăn ra, để lộ cơ thể săn chắc của hấn, còn có phản ứng cơ thể buổi sáng sớm. Cảnh tượng nhức mắt này khiến Trình Ly Nguyệt vội quay lưng đi:"Cung Dạ Tiêu, anh có thể dừng như vậy nữa được không?" Cung Dạ Tiêu đi đến chỗ tủ quần áo, lấy một chiếc áo sơ mi trắng ra rồi mặc vào, sau đó hỏi: "Tôi làm sao chứ? Tôi đã làm gì em hả?"

"Tôi qua rõ ràng anh đã....."

"Em còn có mặt mũi nhắc đến chuyện tôi qua. Em uống hết một chai rượu một trăm nghìn tệ của tôi còn nôn đầy lên người tôi, hại tôi vất vả cả đêm tắm cho em rồi ôm em lên giường tôi ngủ, em lại không biết cảm ơn?"

"Sao cơ? Đêm qua.... tôi nôn đầy người anh?" Trình Ly Nguyệt không hề nhớ gì cả.

Cung Dạ Tiêu gạt đầu:"Quần áo còn chưa giặt đâu, em đi mà kiểm tra." Nói xong, hấn liền đi về phía phòng tắm, không thèm đóng cửa. Trình Ly Nguyệt còn tưởng hấn đi đánh răng rửa mặt, thật không ngờ vừa bước vào lại nghe thấy tiếng nước...

Trình Ly Nguyệt muốn điên lên, vội vàng quay người đi. Sao người đàn ông này lại không đóng cửa? Nhắc nhở cô chứ?

Ở cùng người đàn ông này, tam quan của cô luôn được làm mới.

Cung Dạ Tiêu không thèm để ý đến cô đang ở trong phòng tắm, giải quyết xong liền quay đầu nhìn cô:"Muốn nhìn trộm tôi hả?"

Trình Ly Nguyệt đỏ bừng mặt nói:"Tôi qua anh.... sao tôi qua anh không gọi tôi dậy?"

Cung Dạ Tiêu không khỏi lắc đầu, nhếch miệng: "Em say đến sẩm đánh cũng không tỉnh, tôi gọi sao đây?"

"Tôi... tôi say đến vậy sao?" Trình Ly Nguyệt nói xong, lại tức giận lườm hấn: "Anh không thừa cơ hội làm gì chứ?"

"Chỉ là đã xem qua cơ thể em một lượt mà thôi, không thể không nói thôi thấy rất hài lòng." Cung Dạ Tiêu cười gian tà.

Trình Ly Nguyệt vội lấy tay che ngực, nghiêng răng cảnh cáo nói:"Về sau đừng có nói linh tinh về chuyện này nữa, chuyện tôi qua tôi không truy cứu nữa."

Nói xong, cô chạy ra ngoài, may mà lúc này con trai vẫn chưa tỉnh dậy, nếu không, nó mà nghe thấy thì cô biết giải thích làm sao đây?

Trong khách sạn.

Cung Muội Muội chuyển mình, có vẻ đang muốn tỉnh lại. Đôi chân thon thả của cô bỗng đạp phải vật gì đó cứng cứng. Cô lập tức mở mắt.

Một khuôn mặt anh tuấn bất phàm xuất hiện trong mắt cô, cô tròn mắt. Trời ơi! Sao Dạ Lương Thành lại ngủ trên giường cô?

Cô cúi đầu, phát hiện chân mình đạp phải bắp chân săn chắc của hắn, Cung Muội Muội sợ đến nỗi tim đập mạnh.

Mà lúc này, một giọng nói nam trầm thấp, rè rè vang lên trên đầu: " Tỉnh rồi à?"

Cung Muội Muội vội ngượng ngùng ngồi dậy: " Chúng ta.... sao chúng ta lại ngủ trên giường của tôi?"

Cô nhớ đêm qua rõ ràng mình ngủ trên sofa.

" Tôi bế cô vào đây. Cô gặp ác mộng, ôm tay tôi không chịu buông nên tôi đành ngủ trên giường cô." Dạ Lương Thành vội vàng giải thích cho cô nghe, sợ cô hiểu nhầm.

Khuôn mặt kiều diễm của Cung Muội Muội đỏ lên, quần bách cần môi nói: " Tôi.... Tôi không làm gì anh chứ?"

Cô không sờ hắn, hôn hắn hay làm chuyện gì không nên với hắn chứ?

Khóe môi Dạ Lương Thành không khỏi khựng lại: " Muốn làm gì thì cũng phải là tôi làm gì cô chứ, cô thì làm gì được tôi?"

Trong đầu Cung Muội Muội bỗng trống rỗng mấy giây, sau đó cúi đầu nhìn hắn: " Vậy anh không làm gì tôi chứ!"

Dạ Lương Thành nghe xong liền đưa tay ra gỡ lên đầu cô: " Cô nghĩ Dạ Lương Thành tôi là loại người gì chứ?"

" Ôi đau quá!" Cung Muội Muội thấp giọng kêu lên một tiếng, ôm đầu rồi nhìn người đàn ông bên cạnh.

" Dây thôi!" Dạ Lương Thành đứng từ mép giường lên, đồ ngủ trên người của hắn có chút sộc sộc. Lúc này, hắn cột chặt dây đai, như vậy không muốn cô nhìn thấy thân thể của hắn.

Sau đó, lúc hắn buộc dây đai, Cung Muội Muội vô tình nhìn thấy một vết sẹo trên eo hắn, vội quay sang hỏi hắn: " Chỗ này anh có vết sẹo, sao vậy? Đưa tôi xem này."

" Không sao!" Dạ Lương Thành không muốn cô nhìn thấy nữa.

" Nhỏ mọn." Cung Muội Muội chu môi, không hài lòng nói.

Cung Lương Thành quay đầu nhìn cô, có chút buồn cười, nha đầu này, ngủ cả đêm cùng hắn, thật sự không hề ngại gì ư?

=====

End chương 179

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Tin tức lan truyền trên mạng

Ngủ dậy, cô cùng Dạ Lương Thành đến nhà hàng gần khách sạn. Đi qua nơi buổi tối ngày hôm qua, tuy đã được rửa sạch nhưng trái tim Cung Muội Muội vẫn có chút căng thẳng. Dạ Lương Thành quan tâm săn sóc, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay cô, lôi cô về sát bên mình. Cung Muội Muội cũng thuận thể khoác lấy cánh tay hắn.

Mãi cho đến lúc đến nhà hàng mới buông tay.

Trong ánh mắt người khác, họ như là một cặp yêu nhau đang hẹn hò. Nhân viên nhà hàng không khỏi thán phục, bình thường chỉ nhìn thấy Cung Muội Muội một mình đi ăn sáng, không ngờ cô cũng có bạn trai.

Mà bạn trai cô đẹp trai, tràn đầy nam tính, vóc người cao lớn, chắc phải cao hơn 1 mét 85

Cung Muội Muội ngồi tại bàn ăn sáng, ngẩng đầu nhìn Dạ Lương Thành, trong ánh mắt đầu vể cầu khẩn: " Dạ Lương Thành, có thể cho tôi số điện thoại

của anh không? Hình như tôi chưa có số anh."

"Lấy số điện thoại của tôi làm gì?"

"Buổi tối sợ hãi tôi có thể gọi điện cho anh được không?" Cung Muội Muội khẩn cầu.

Ánh mắt Dạ Lương Thành trầm lắng nhìn cô, đưa tay ra muốn lấy điện thoại của cô, Cung Muội Muội liền lập tức đưa số điện thoại của cô ra, sau đó nhìn hấn nhập số điện thoại, điện thoại của hấn trong túi áo chợt vang lên.

Cung Muội Muội lập tức vui mừng nhận lại chiếc điện thoại của mình, cúi đầu lưu lại số điện thoại của hấn.

"Nếu như nửa đêm tôi tỉnh dậy có thể gọi cho anh được không?" Cung Muội Muội cố hỏi thêm một câu.

"Có thể" Dạ Lương Thành không cự tuyệt.

"Vậy tốt quá, có lời này của anh, tôi không sợ nữa rồi." Trong lòng Cung Muội Muội như được an ủi, trong đáy mắt tràn ngập ý cười.

Ánh mắt Dạ Lương Thành đầy phức tạp nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô, không biết sự phấn khích trong ánh mắt cô đến từ đâu? Là vì hấn sao?

Ấn sáng xong, Cung Muội Muội không dám chiếm thời gian của hấn nữa, cô mím chặt môi: "Một lát nữa tôi còn có việc, nếu như anh bận thì chúng ta tách ở đây thôi."

"Cô muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi."

"Tôi đi phỏng vấn." Cung Muội Muội ngẩng đầu cười.

"Phỏng vấn?" Dạ Lương Thành có chút kinh ngạc, tiểu nha đầu này định đi làm sao? Có anh trai là Cung Dạ Tiêu thì cô không phải chỉ cần ăn chơi thôi sao?

"Đúng vậy! Phỏng vấn, tôi nộp đơn vào một cơ quan nhà nước làm phiên dịch viên, hôm nay mười giờ phải đi phỏng vấn." Cung Muội Muội cười.

Dạ Lương Thành đứng là coi thường cô rồi, cô vậy mà lại đi tìm công việc trong nhà nước. Hấn cong môi cười: "Được, vậy để tôi đưa cô đi, chúc cô phỏng vấn thành công."

"Thật sao? Cảm ơn anh." Có hấn đưa cô đi cũng tốt, thực ra cô định lái xe đến.

Mãi cho đến lúc này, trong căn hộ của Cung Dạ Tiêu vẫn ngập tràn sự lúng túng khó xử. Tuy rằng người giúp việc đã mang đồ đến tiệm giặt khô, đến cả bộ ga giường của cô cũng thay rồi, nhưng không thể nào thay đổi được nội tâm quần bách của Trình Ly Nguyệt.

Đêm qua cô chỉ cần nhắm mắt thôi là liền tưởng tượng đến cảnh cô và Cung Dạ Tiêu ngồi trong bồn tắm, hơn nữa cô còn ngủ say như heo, nhất định tất cả bộ phận trên người cô được tắm sạch sẽ đều do người đàn ông đó làm.

Trời ơi! Cô không muốn sống nữa, cô còn sống để làm gì?

Trình Ly Nguyệt buồn bã ai oán, bỗng nhiên đằng sau lưng truyền đến tiếng người đàn ông: "Vẫn còn nghĩ đến chuyện đêm qua sao?"

Tiểu tử đang đọc truyện tranh cũng tò mò, lập tức hỏi: "Daddy, tối qua đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không... không có, không có xảy ra chuyện gì hết" Trình Ly Nguyệt cười khan một tiếng. Cô quay đầu trừng mắt lên nhìn người đàn ông, đã nói rõ là không được nói năng linh tinh, vì sao trước mặt thẳng bẻ vẫn còn hỏi lung tung.

Cung Dạ Tiêu ám muội, có chút bi ối nháy mắt với cô.

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt lập tức lại đỏ ửng lên, chẳng nói chẳng rằng quay người lại, hỏi hấn: "Hôm nay không bận nữa sao?"

"Buổi tiệc kết thúc viên mãn, tôi vẫn còn cái gì đáng bận rộn nữa sao? Chuyện sau đó giao cho người khác là được rồi." Cung Dạ Tiêu vừa nói vừa rót trà, vắt chéo đôi chân thon dài ngồi trên ghế sofa.

Trình Ly Nguyệt cứ nghĩ hấn sẽ đi thì cô sẽ bớt khó xử. Nhưng hiện tại hấn cũng không đi, khiến cô càng phiền muộn.

Cô lấy ipad trở về phòng, trượt khóa màn hình lên mạng. Cô nhìn lướt qua tin tức trên màn hình, kích vào tin tức lễ kỷ niệm của Cung thị.

Thình lình hiện trước mắt cô là một dòng tiêu đề, kết hợp với bức ảnh Cung Dạ Tiêu và Hoắc Yên Nhiên thân mật khiêu vũ, hấn nhẹ cúi người, mà Hoắc Yên Nhiên ở trong lòng hấn, ngẩng mặt lên nhìn hấn đầy thâm tình.

Trái tim Trình Ly Nguyệt như bị đánh một cái nặng nề. Đến tin tức cũng không bỏ qua lại đề tài này sao? Hai nhà họ Cung và họ Hoắc kết thông gia là chuyện bắt buộc.

Quả nhiên từng từ từng chữ ở dưới bài báo đều ca tụng, xem trọng tin tức kết hôn của hai nhà và chờ mong tin tức được tiết lộ.

Trình Ly Nguyệt nhìn đoạn tin tức này, rồi cô làm mới bảng tin. Mạng xã hội bàn tán chuyện này vô cùng sôi nổi. Cộng đồng mạng cũng tham gia trò vui, phát biểu rất nhiều ý kiến: Hoắc Yên Nhiên có dung mạo, có học thức, có sự nhẫn nại. Trình Ly Nguyệt thấy có người bói ra sơ yếu lý lịch của cô ấy: là một người trẻ rất có đầu óc, 24 tuổi, đã sở hữu một công ty thiết kế váy cưới, giá trị gần 20 triệu.

Cộng đồng mạng vô cùng sôi nổi, chỉ có loại phụ nữ như này mới có thể phù hợp với loại đàn ông như Cung Dạ Tiêu.

Trình Ly Nguyệt không khỏi cảm thán, cô nhẹ nhàng đặt ipad sang bên cạnh. Nếu như tiếp tục xem, lòng của cô loạn mất. Hơn nữa Hoắc Yên Nhiên ưu tú như vậy càng khiến trái tim cô hoảng loạn.

"Mami, daddy thay quần áo cho con rồi, lát nữa chúng ta sẽ đi ăn." Thăng bé đứng ở cửa thông báo một tiếng rồi lại chạy ra ngoài.

Trái tim Trình Ly Nguyệt lúc này loạn thật rồi, rất loạn. Cô không biết Cung Dạ Tiêu và cô ấy có thân mật gần gũi bên nhau như thế này không, tối qua lại phát hiện ra chuyện thân mật như thế này, chẳng may Hoắc Yên Nhiên thật sự gả cho Cung Dạ Tiêu thì sao?

Cô làm sao có thể đối mặt với cuộc hôn nhân của bọn họ? Làm kẻ thứ 3 nhúng chân vào sao?

Trình Ly Nguyệt tìm một bộ đồ thoải mái mặc vào, phần dưới mặc quần bò. So với hình tượng nhân viên hàng ngày, lúc này trông cô giống một cô bé hàng xóm nhẹ nhàng đơn giản.

Lúc cô khoác theo một cái balo đi ra, Cung Dạ Tiêu đang ngồi ở ghế sofa ánh mắt lóe sáng, ít bao giờ hắn nhìn thấy cô ăn mặc trẻ trung đến vậy, giống như nữ sinh vừa rời khỏi trường học thanh thuần, sạch sẽ.

"Mami, hôm nay người thật đẹp." Thăng nhóc lập tức nịnh nọt.

"Đương nhiên rồi, không xinh đẹp làm sao có thể sinh được đứa bé đáng yêu như con?" Trình Ly Nguyệt tự sướng.

Cung Dạ Tiêu cố gắng nhịn cười, người phụ nữ này có nhằm lẫn gì không, con trai 90% là giống hắn.

"Daddy, chúng ta đi thôi!"

Cung Dạ Tiêu đứng dậy, Trình Ly Nguyệt đã nắm tay thăng bé đi ra, cùng con ngồi ở ghế sau. Trong tay thăng bé vẫn còn cầm đồ chơi.

==

End chương 180

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Sự quan tâm của hắn

Ngồi ở nhà hàng, Cung Dạ Tiêu mới phát hiện ra một điều rằng người phụ nữ này thật yên lặng, suốt dọc đường đi không nói chuyện, ở nhà hàng cũng không. Đường như khuôn mặt mang đầy tâm sự.

"Làm sao vậy? Vấn đề ý chuyện tối qua sao?" Cung Dạ Tiêu nhẹ giọng hỏi.

Trình Ly Nguyệt lắc lắc đầu túng quần: "Không phải"

"Vậy em đang nghĩ vấn đề gì vậy?"

"Không nghĩ gì cả" Trình Ly Nguyệt đương nhiên là không thể nói. Vấn đề cô đang nghĩ là việc sau này mang con rồi xa hắn. Nếu như hắn thực sự cùng Hoắc Yên Nhiên kết hôn, cô tuyệt đối không để con cho người phụ nữ khác nuôi dưỡng.

"Mami, cái này ngon, cho mami" Thăng bé không nghịch đồ chơi nữa, gấp mấy miếng điểm tâm đưa đến miệng cô.

Trình Ly Nguyệt mở miệng ngoạm miếng, sau đó cười tươi: "Quả nhiên rất ngon."

"Mami đừng buồn, mami có vấn đề gì cần giải quyết có thể tìm daddy giúp đỡ" Thăng bé an ủi cô như người lớn.

Trình Ly Nguyệt cười cười: "Mami không phải không vui"

Người đàn ông nhú mày, người phụ nữ này nói dối không chớp mắt

Con trai không nhìn ra, chẳng lẽ hần cũng không nhìn ra sao? Chỉ là trời vừa sáng đã khiến tâm tình cô trở nên như vậy là do đâu?

Ăn cơm xong, Trình Ly Nguyệt nghĩ rằng nên đưa thằng bé đến trung tâm giải trí chơi, bởi vì thằng bé ngày nào cũng bị giam ở nhà, thật đáng thương quá.

Cung Dạ Tiêu đồng ý, hần bố trí sáu người vệ sĩ đi theo, đưa cậu nhóc và Trình Ly Nguyệt đi đến khu trung tâm giải trí. Nơi này vừa dành cho trẻ con, vừa dành cho người lớn, nên Trình Ly Nguyệt cũng muốn chơi.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt bị thằng bé lừa ngồi lên tàu siêu tốc. Khuôn mặt cô lo lắng nhìn về phía trước, thằng bé đứng cách đó không xa vẫy tay với cô: "Mami có thể làm được."

Rất nhanh, chiếc tàu siêu tốc bắt đầu khởi hành. Suốt đường, Trình Ly Nguyệt hét gào kêu xuống, 360 độ, một vòng 180 độ đã khiến ruột gan cô lộn nhào cả lên. Đến lúc tàu siêu tốc dừng hẳn, đầu óc cô cũng quay tròn tròn, mất hết phương hướng. Hơn nữa đầu tóc cô cũng rối hết cả lên, vô cùng thảm hại.

"Mami thật giỏi!" Thằng nhóc ghé sát vào tai cô. Cô một bên đỡ trán, một bên cố gắng không nôn ra. Mà lúc này, một cánh tay rắn chắc kéo cô vào lòng ngực, khiến cô có thể dựa vào người đàn ông đó mà nghỉ ngơi. Đồng thời, bàn tay hần nhẹ nhàng rẽ ngôi tóc lại cho cô.

Trái tim Trình Ly Nguyệt đập mạnh. Trái tim cô vốn dĩ đang đập thình thịch. Động tác của người đàn ông này càng khiến trái tim cô đập nhanh hơn. Thực ra cô rất phấn khích, nhưng thân thể cô không chịu được sự choáng váng này. Cô dựa vào lòng Cung Dạ Tiêu một lát, rồi đứng thẳng người lên, cơ thể dễ chịu hơn một chút rồi.

"Mami uống nước." Thằng bé đưa bình nước trong tay cho Trình Ly Nguyệt uống.

"Cái này của daddy"

Trình Ly Nguyệt uống được một ngụm, nét mặt khê cứng đờ, nhưng vẫn tiếp tục uống thêm vài ngụm nữa. Người đàn ông bên cạnh cười híp mí.

Trình Ly Nguyệt không dám chơi nữa, cô ngoan ngoãn cùng thằng bé chơi trò của trẻ con, ví dụ như vòng quay ngựa gỗ, xe lửa,...

Một nhà ba người chơi ở trung tâm giải trí đến năm giờ mới đi về. Trình Ly Nguyệt và cậu nhóc mệt lử, Cung Dạ Tiêu dẫn hai mẹ con họ đi đến nhà hàng gần đó ăn cơm, ăn xong rồi về nhà.

Vừa về đến nhà hàng, điện thoại của Cung Dạ Tiêu đột ngột vang lên, lúc đó mới có năm rưỡi. Trình Ly Nguyệt để ý hần lấy điện thoại, nhìn một lúc lâu mà không nghe máy, cô tò mò hỏi: "Tại sao không nghe máy?"

"Không cần thiết." Cung Dạ Tiêu nói xong liền để điện thoại ở chế độ im lặng, không đếm xỉa đến nữa.

Nhưng Trình Ly Nguyệt nghĩ rằng hần không tiện nghe cuộc điện thoại này, là ai vậy? Là nữ sao? Hoắc Yên Nhiên?

"Nếu không, tôi đưa con đi ăn cơm, nếu anh có việc thì anh đi đi." Trình Ly Nguyệt thấu tình đạt ý nói.

Cặp mày liễu mác của Cung Dạ Tiêu bỗng nhú lại, nghiêng răng trả lời: "Không bận". Nói xong, hần nắm lấy tay cậu nhóc bước vào trong thang máy, Trình Ly Nguyệt cũng theo sau.

Trình Ly Nguyệt cũng không nói thêm gì nữa. Lúc ăn cơm, điện thoại của Cung Dạ Tiêu cũng không kêu.

Trình Ly Nguyệt đã đoán đúng, người gọi điện đến là Hoắc Yên Nhiên, cô muốn hẹn hần cùng ăn bữa tối. Chỉ là cô không nghĩ rằng Cung Dạ Tiêu không nghe điện thoại.

Lúc này Hoắc Yên Nhiên đang ngồi ở ban công nhà mình đoán lí do vì sao Cung Dạ Tiêu không nghe điện thoại. Ở buổi tiệc ngày hôm qua, Cung Dạ Tiêu nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm khó lường. Tâm tư người đàn ông này cô khó lòng mà nhìn thấu được.

Ở buổi tiệc ngày hôm qua, hần mời cô nhảy mở màn, cô đã nghĩ rằng hần có ý với mình. Trong lúc khiêu vũ, trong mắt người khác, bọn họ có vẻ thân mật, nhưng chỉ có cô mới có thể nhận thấy hần đối với cô rất thờ ơ.

Không có bất kỳ suy nghĩ của người đàn ông với một người phụ nữ, hần chỉ muốn hoàn thành điệu nhảy mở màn này. Khiêu vũ xong, hần vội vã rời đi. Sau đó hần lại trở lại bên cạnh ông Cung và ông nội cô, cùng bọn họ nói chuyện. Lúc đó cô cũng đã mặt dày đi xin số điện thoại của hần.

Tối qua không hề giống như cô dự đoán, Cung Dạ Tiêu không hề bị cô mê hoặc, hoặc là khiến cho hần này sinh cảm xúc mãnh liệt trong buổi đầu gặp gỡ.

Hiện tại, cuộc điện thoại cô gọi đến hần cũng không nghe. Điều này khiến Hoắc Yên Nhiên càng hoảng loạn và bất an.

Mặc dù hôm nay cô đã đọc tin tức trên mạng lan truyền rằng cô và Cung Dạ Tiêu cùng nhau khiêu vũ, nhưng điều đó cũng không làm giảm được sự hoảng loạn trong lòng.

Khoảng khắc nhìn người đàn ông này bước lên đài, cô nảy ra một quyết tâm muốn có được hắn. Cô có sự ủng hộ chắc chắn từ nhà họ Cung, chỉ cần cô nỗ lực nắm được trái tim của Cung Dạ Tiêu thì việc trở thành con dâu nhà họ Cung là điều sớm muộn.

Trong con mắt người khác, Hoắc Yên Nhiên luôn che giấu một điều, đó là dã tâm. Điều gì đã khiến cô có được như ngày hôm nay? Bởi vì cô là một người phụ nữ có dã tâm.

Tám giờ, Cung Dạ Tiêu ôm cậu nhóc trong lòng. Thăng bé buồn ngủ đưa tay dụi dụi mắt nhưng Trình Ly Nguyệt nhất định không cho ngủ, bởi vì lúc về còn phải tắm. Thăng bé hôm nay đi chơi người đầy mồ hôi.

Thăng bé ở trong xe cố nhin, ngáp liên hồi.

"Tắm cho con rồi để nó ngủ đi." Trình Ly Nguyệt không đành lòng.

Cung Dạ Tiêu gật đầu, ôm thăng bé vào phòng tắm. Trình Ly Nguyệt quay trở về phòng. Người giúp việc đã giúp cô thay một bộ ga giường mới màu hồng. Cô rất thích, nhìn chiếc giường mềm mại này, cô chỉ muốn bò lên giường ngủ luôn. Không lâu sau, Cung Dạ Tiêu bế thăng bé vào phòng, cô giúp cậu nhóc sấy tóc rồi đặt lên giường, thăng bé đã ngủ từ lúc nào rồi. Khuôn mặt nhỏ trắng nõn. Nhìn thế nào cũng thấy như một đứa trẻ sơ sinh.

Đặc biệt là lúc ngủ, nhìn đáng yêu chết mất. Trình Ly Nguyệt không nhìn được mà hôn vào má thăng bé. Cung Dạ Tiêu nhú mày không vui: "Thăng bé đã rửa mặt rồi, đừng hôn nữa."

=====

End chương 181

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 182: Cầu xin Dạ Lương Thành

"Tôi muốn hôn a." Trình Ly Nguyệt chu môi hôn lên mặt thăng bé.

Cung Dạ Tiêu đột nhiên nắm lấy cánh tay của cô, lôi cô ra ngoài cửa rồi khóa cửa phòng lại, ép chặt cô vào tường: "Muốn hôn? Hôn tôi này."

Trình Ly Nguyệt chớp chớp mắt, người đàn ông này nói năng hồ đồ gì vậy? Người cô muốn hôn là con trai.

"Không phải em nói tôi và con trai giống hệt nhau sao? Hôn tôi cũng có thể thỏa mãn được em." Hơi thở Cung Dạ Tiêu ám muội phả lên mặt cô.

Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt đỏ hồng nhìn hắn: "Ai nói, tôi không thèm hôn anh."

"Vì sao không hôn?"

"Bởi vì giao ước hết hạn rồi."

"Hết hạn thì làm giao ước khác."

Trình Ly Nguyệt chớp chớp mắt cười đắc ý nhìn hắn: "Anh còn gì để uy hiếp tôi sao?"

"Nhiều là đằng khác."

"Nói thử ra xem nào?"

"Tôi thu mua công ty Kaman, đuổi em khỏi công ty, khiến em không thể đi làm được nữa, khiến em cùng đường, không có cách nào để kiếm tiền, em chỉ còn cách cầu xin tôi nuôi em." Người đàn ông trực tiếp nói.

Trình Ly Nguyệt bị dọa cho sợ hãi: "Anh đang đùa phải không?"

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu bình tĩnh nói: "Tôi không đùa, có muốn thử chút không?"

Trình Ly Nguyệt cảm thấy vô vị. Hắn làm sao có thể ép cô như vậy? Cô đẩy hắn ra: "Vậy Hoắc Yên Nhiên tiểu thư anh định làm gì?"

Cung Dạ Tiêu đột nhiên cau mày, đôi mắt đen nhìn chằm chằm vào cô: "Nhắc đến cô ta làm gì?"

"Chẳng lẽ anh không biết chuyện anh và cô ấy khiêu vũ tối qua đã trở thành chủ đề nóng bỏng rồi sao? Mọi người đều nói hai nhà Cung Hoắc liên hôn, cũng có nghĩa là anh... anh lấy Hoắc Yên Nhiên." Câu nói cuối cùng của Trình Ly Nguyệt có chút đứt đoạn.

"Hôn nhân của tôi do tôi tự quyết, ai nói gì mặc kệ bọn họ." Cung Dạ Tiêu khí phách nói.

"Vậy còn ông nội anh?" Trình Ly Nguyệt nhẹ giọng hỏi: "Anh không quan tâm đến cảm nhận của ông nội anh sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Cung Dạ Tiêu căng thẳng vài giây, nhìn chằm chằm vào cô, không nói một lời nào.

Trình Ly Nguyệt trầm mặc một hồi, hần có đề tâm. Tối qua cô cũng nhìn ra, hần rất tôn trọng ông nội hần, cho nên hần tuyệt đối sẽ không trái ý ông nội hần, tùy tiện lấy một người phụ nữ về nhà.

"Trình Ly Nguyệt, em đừng cho rằng em hiểu rõ tôi. Tôi nói rồi, em và con phải ở bên cạnh tôi, không được suy nghĩ lung tung." Cung Dạ Tiêu nghiêng răng mở miệng nói bên tai cô. Hần buông cô ra rồi trở về phòng mình.

Trình Ly Nguyệt hít một hơi sâu, từ sự uy hiếp của hần, cô có thể thấy được sự khó xử của hần.

Cô cũng cảm thấy mệt mỏi. Cô trở về phòng mình tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Ở trong khách sạn năm sao, Cung Muội Muội ngồi ở ban công, mắt nhìn ánh đèn xa xăm. Buổi phỏng vấn ngày hôm nay rất thành công, còn chờ thông báo. Nhưng khả năng đó là rất cao, như vậy có nghĩa là về sau cô có thể làm việc trong cơ quan nhà nước rồi. Không biết vì sao, cô đã từng đi rất nhiều nơi, nhưng nơi cô muốn ở lại, lại là nơi đây.

Thực ra trước khi nộp hồ sơ, cô cũng chưa từng nghĩ đến những điều này. Nhưng hôm nay cô lại càng khẳng định chắc chắn rằng cô muốn ở đây.

Thực ra gặp chuyện lúc đêm qua, cô không còn bị ám ảnh nữa. Có một người tồn tại trong lòng cô, thay cô chịu đựng sự sợ hãi, người này là Dạ Lương Thành. Có hần ở đây, cô cảm thấy mình không còn sợ hãi điều gì hết.

Lúc này, tay cô đang nắm chặt điện thoại. Trên màn hình điện thoại là số điện thoại của hần. Cô đang nghĩ có nên gọi điện thoại cho hần không? Buổi chiều sau khi cô phỏng vấn xong, hần tiễn cô đến trung tâm mua sắm rồi rời đi.

Cung Muội Muội hít sâu một hơi, nghĩ có nên gọi điện thoại không? Chẳng may hần đang bận việc, nhưng vậy chẳng phải làm phiền hần sao?

Thôi thôi đi, không gọi nữa.

Cung Muội Muội tắt điện thoại, rồi rót thêm nửa ly rượu nữa, cô trở về giường xem tin tức, ổn định lại tâm tình. Nhưng trên tin tức đang báo cáo... không may cô ấn vào một vụ tai nạn xe, nhìn rõ bức ảnh trực tiếp từ hiện trường tai nạn.

Trái tim Cung Muội Muội kêu doanh một tiếng. Trong đầu óc liền hồi tưởng đến người đàn ông đêm qua trước khi chết.

Đôi mắt mở to ấy, còn có cả cơ thể không ngừng chảy máu, từng dòng từng dòng chảy xuống bậc thềm.

Hô hấp của Cung Muội Muội càng thêm nặng, nghĩ đến điều kinh khủng này giống như liều thuốc độc, chỉ cần một chút thôi, sự sợ hãi càng ngày càng kéo dài ra. Chỉ một âm thanh nhỏ thôi cũng khiến cô giật mình.

Cung Muội Muội muốn điên lên, tại sao lại xem tin tức đó? Cô nắm chặt điện thoại, không còn e dè gì nữa, cô nhất định phải gọi cho Dạ Lương Thành, nghe giọng của hần rồi tính tiếp.

Cô gọi điện rồi áp sát vào tai chờ hần nhận cuộc gọi. Trong lòng luôn hi vọng hần sẽ nhận điện thoại của cô.

"Muội Muội?" Giọng trầm thấp của người đàn ông gọi tên cô.

Nghe giọng nói này, giọng của Cung Muội Muội có chút thờ gáp: "Là tôi... anh ngủ rồi sao?"

"Sao vậy?" Dạ Lương Thành hạ thấp giọng hỏi.

"Không có gì... chỉ là tôi muốn nghe giọng của anh." Cung Muội Muội tủi thân nói.

"Lại sợ rồi sao?"

"Ừm, lúc này đọc tin tức, liền nhìn thấy bức ảnh hiện trường..." Cung Muội Muội thật thà nói.

"Nha đầu ngốc, xem cái đó làm gì? Xem clip hài đi."

Lúc này, tâm tình Cung Muội Muội vẫn rất mất cảm, cẩn thận lắng nghe âm thanh của hần. Chỉ cần âm thanh hần có một tia phiền phức, cô đều có thể phát hiện ra. Mà lúc này, Dạ Lương Thành nói cô đi xem clip hài, có phải hàm ý là không muốn cùng cô nói chuyện nữa?

"Tôi làm phiền anh phải không?"

"Không có."

"Tôi rất sợ hãi...hiện tại cũng không ngủ được."

"Vậy cô định làm gì? Định thức đêm sao?" Dạ Lương Thành buồn cười hỏi.

"Ừm."

"Không được, cô không cần sức khỏe? Chẳng có gì phải sợ cả, ngủ sớm đi..."

Cung Muội Muội nghĩ rằng hấn muốn cúp điện thoại, lập tức lên tiếng cầu xin: "Anh đừng cúp điện thoại, cầu xin anh, Dạ Lương Thành, để tôi nghe giọng anh..."

Cung Muội Muội không biết rằng, âm thanh khẩn cầu này, thêm cảm xúc thêm muốn, đối với người đàn ông mà nói, đó là một loại câu dẫn.

Dạ Lương Thành nhất thời không lên tiếng càng khiến Cung Muội Muội cho rằng cô phiền phức. Giọng điệu mềm mại liên tục cầu xin hấn: "Cầu xin anh có được không? Cùng lắm ngày mai tôi mời anh ăn cơm...Mời cả tháng cũng được."

"Tôi không thể ở đây một tháng." Dạ Lương Thành thấp giọng mở miệng.

Cung Muội Muội chớp chớp mắt: "Vậy anh còn có thể ở đây bao lâu?"

"Nhiều nhất mười ngày, nhanh nhất là một tuần."

Đôi mắt Cung Muội Muội lóe lên sự thất vọng. Cô cho rằng hấn sẽ luôn ở đây, không thể rời đi được, thì ra...hấn phải đi rồi?

"Anh quay lại lần này không phải là muốn ở lại sao?"

"Tôi trở về thăm người bệnh, sao? Cô không nhớ để tôi đi?"

==

End chương 182

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Thích hấn rồi sao?

Trái tim Cung Muội Muội nhất thời đập loạn nhịp, cô nắm chặt lấy điện thoại, cứng miệng nói: "Không phải a! Tôi không biết anh về thăm người bệnh."

"Được rồi, mau ngủ sớm đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa." Dạ Lương Thành thấp giọng khuyên nhủ.

Cung Muội Muội nghe ra tựa hồ rằng hấn muốn cúp điện thoại, cô cũng biết điều đáp lại: "Được, tôi sẽ đi ngủ sớm, tạm biệt." Nói xong cô liền cúp điện thoại trước.

Cúp điện thoại xong, cô không còn sợ hãi nữa. Trong đầu cô lúc này chỉ toàn là thông tin về việc Dạ Lương Thành rời đi. Hấn đi kỳ này, không biết bao giờ mới quay lại.

Cung Muội Muội thở dài, trái tim có chút buồn bã.

Trong bệnh viện,

Dạ Lương Thành đứng ở ban công, tay nắm điện thoại bước vào phòng bệnh. Trong phòng bệnh cao cấp, cha hấn vẫn ngồi đó. Ông nói với hấn: "Con về đi! Có ba ngồi ở đây trông là được rồi."

"Không, để con trông cho." Dạ Lương Thành nhẹ giọng nói.

"Không sao, bệnh tình của ông nội cũng ổn định rồi, ba lát nữa qua phòng bên cạnh nghỉ một lát. Ở đây có y tá trông đêm, con đi về đi." Ông Dạ thúc giục hấn.

Dạ Lương Thành cũng không có kiên trì nữa, hấn gật gù đầu: "Vậy sáng sớm mai con đến."

Dạ Lương Thành lái xe rời khỏi bệnh viện, đến ngã rẽ giao nhau, hắn liền đạp phanh xe, đứng ở lề đường.

Rẽ trái là đường về nhà, rẽ phải là đến khách sạn của Cung Muội Muội.

Nghĩ đến người con gái đó đêm nay sẽ thức đêm, nghĩ đến buổi tối hôm qua cô bị ác mộng quấy nhiễu, sợ đến mức ôm hắn không chịu buông, hắn liền nhấn phanh lái xe về bên phải.

Hai mươi phút sau, xe của Dạ Lương Thành đến được bãi đỗ xe của khách sạn. Lễ tân khách sạn nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, lập tức liền hỏi hắn đến tìm ai, cũng không ngăn cản, ngược lại còn cười thẹn thùng tiễn hắn.

Cung Muội Muội cảm thấy vô vị, lăn qua lăn lại trên giường, việc gì cũng không muốn làm, trong đầu óc cô lúc này hoàn toàn trống rỗng.

Chớp mắt đã gần rạng sáng, chuông cửa phòng đột ngột vang lên.

Cung Muội Muội khôi phục trạng thái sợ hãi, cô mở to mắt nhìn đồng hồ. Trời ơi! 12 giờ đúng.

Hình như vào thời gian này rất dễ xảy ra chuyện quái dị. Trời ơi, ai gõ cửa phòng cô vậy. Đầu óc cô lập tức chấp vá hình ảnh người đàn ông bị chết đó. Cô bị dọa đến sắp phát điên lên mất.

Ngược lại, tiếng chuông cửa cứ kêu không ngừng. Cung Muội Muội trốn ở trong phòng không dám ra ngoài. Lúc này, điện thoại của cô đột ngột vang lên, cô bị dọa hết hồn. Cô vội lấy điện thoại, màn hình điện thoại hiện lên ba chữ Dạ Lương Thành khiến cô cảm thấy bình tĩnh hơn một chút.

Cô nhanh chóng bắt máy: "Alo, Dạ Lương Thành, có người ấn chuông cửa phòng tôi, bây giờ tôi phải làm sao?"

"Mở cửa." Dạ Lương Thành giọng trầm thấp ra lệnh.

"A? Cái gì? Tôi mở cửa sao? Không phải là quỷ chứ?" Cung Muội Muội bị dọa tới mức nghe không ra ý hắn.

Lúc này người đàn ông thật muốn cười, nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng nói với cô: "Tôi đang ở cửa, mau tới mở cửa."

Sự sợ hãi trong lòng Cung Muội Muội lập tức biến mất, cô lung tung đồ đạc, cái gì? Người ngoài cửa là hắn? Cô lập tức tung chăn, bước xuống giường chạy ra cửa, cô nhìn qua mắt mèo, xác thực là hắn cô mới mở cửa.

Dạ Lương Thành bước vào, Cung Muội Muội tò mò: "Tại sao đột nhiên anh lại tới đây."

Dạ Lương Thành quay đầu, ánh mắt khóa chặt lấy cô: "Không phải cô sợ sao? Tôi đến giúp cô."

"Tôi...tôi đúng có chút sợ hãi." Cung Muội Muội thực ra muốn nói rằng cô không sợ, nhưng cô lập tức thay đổi ý nghĩ, cô muốn hắn ở đây cùng cô.

Dạ Lương Thành nhìn cô bật hết toàn bộ bóng đèn ở phòng khách lên, quả nhiên là biểu hiện của sự sợ hãi.

"Ở đây có quần áo dành cho nam không?" Dạ Lương Thành muốn đi tắm.

"Có! Khách sạn có đồ dự bị, để tôi đi lấy giúp anh." Nói xong, Cung Muội Muội đi vào phòng chuyên dùng đựng quần áo, lấy từ đó ra một bộ đồ ngủ nam và một chiếc quần sịp đưa cho hắn: "Chắc là sạch sẽ."

Dạ Lương Thành nhận lấy, đẩy cửa bước vào phòng hắn đi tắm.

Khỏe miệng Cung Muội Muội bắt giắc cong lên thành một vệt, không nhịn được mà vui ngất. Không nghĩ rằng hắn vẫn còn có lương tâm, biết đường mà đến bên cạnh cô.

Dạ Lương Thành tắm xong bước ra, màu xám của quần áo ngủ bông mặc trên người hắn chuẩn đến mức như người mẫu vậy. Cô cười nói: "Mặc có thoải mái không?"

"Ừm!" Dạ Lương Thành ngồi trên ghế sofa, con người thâm thúy khóa chặt người cô.

Cung Muội Muội lúc này mới phát hiện, cô chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ hai dây, cô lập tức lấy tay che ngực lại, nhanh nhanh chóng chóng quay trở về phòng, một lát sau cô lại khoác thêm một cái áo choàng bước ra.

Dạ Lương Thành cười nhẹ, nha đầu này cũng biết xấu hổ sao?

Cung Muội Muội đưa ipad cho hắn: "Cho anh xem cái này."

"Không cần, một lát nữa tôi muốn ngủ, nếu như cô cảm thấy sợ hãi thì gọi tôi." Nói xong, Dạ Lương Thành cũng không trở về phòng. Dáng người dong dỏng cao lập tức chiếm đoạt lấy chiếc sofa, gối hai tay nhắm mắt lại ngủ.

Cung Muội Muội chớp chớp mắt, có chút mắc cỡ đánh giá hắn. Dạ Lương Thành ngủ như vậy, ngủ quan hắn dưới bóng đèn mờ, đường nét tuấn mĩ như

một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Nội tâm Cung Muội Muội như nổi ngọn sóng lăn tăn, đáy lòng khê rung động.

Dạ Lương Thành không biết đã ngủ say chưa? Cung Muội Muội không dám gây ra tiếng động đánh thức hắn. Mười phút sau, cô cảm giác hắn thực sự ngủ say rồi.

Thời điểm này là cuối thu, nếu như không đắp chăn có thể sẽ bị lạnh, cũng may bên cạnh cô có một tấm chăn mỏng, Cung Muội Muội nhẹ nhàng lấy tấm chăn bước đến bên Dạ Lương Thành đắp chăn cho hắn.

Nhìn gương mặt hắn ngủ say, Cung Muội Muội không khỏi to gan, cô chống cằm, ở trong một cự li gần nhìn khuôn mặt hắn, tựa như biến khuôn mặt tuần tú của hắn thành tác phẩm nghệ thuật mà tỉ mỉ thưởng thức.

Nhìn rồi, cô chỉ nhìn thấy hàng lông mi dài của hắn. Đột nhiên, con ngươi long lanh như viên đá màu đen trực tiếp nhìn vào cô.

Con mắt Cung Muội Muội mở to hết cỡ, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, cô cười khan một tiếng: "Anh...anh vẫn chưa ngủ à?"

Dạ Lương Thành trong lúc ngủ có tính cảnh giác rất cao, lúc cô nhẹ nhàng đắp chăn cho hắn, hắn liền tỉnh giấc rồi. Mặc dù không mở mắt, nhưng hắn có thể cảm nhận được đôi mắt kia đang ở rất gần, nhìn chăm chú vào hắn.

Cho nên hắn liền mở mắt.

"Đang xem cái gì vậy?" Dạ Lương Thành hí mắt hỏi.

"Không...không có gì! Chỉ là...chỉ là..." Khuôn mặt Cung Muội Muội đỏ đến tận mang tai, đến vành tai cũng nhiễm hồng.

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là ngắm anh thôi." Cung Muội Muội chỉ còn cách thừa nhận.

Trong đáy mắt Dạ Lương Thành hiện lên ý cười đầy ám muội: "Tôi đẹp phải không?"

Cung Muội Muội thực sự rất đơn thuần, hơn nữa cô không biết nói dối, cô gật gật đầu: "Ừm, rất đẹp."

"Điều này không phải có nghĩa là cô thích tôi đó chứ?" Dạ Lương Thành trực tiếp hỏi.

Đôi mắt Cung Muội Muội như mở to ra thêm vài phần nhìn hắn ngây ngốc, không nói được nên lời.

Mà lúc này, Dạ Lương Thành đột nhiên chống đỡ khuỷu tay, một cánh tay cường tráng của hắn giữ chặt gáy cô, gương mặt anh tuấn của hắn cứ thế mà tiến lại gần. Lúc Cung Muội Muội đang ngây người ra, cặp môi hồng căng mọng bị đôi môi đầy khêu gợi của người đàn ông bao phủ lấy.

=====

End chương 183

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Dạ Lương Thành tỏ tình

"Àm!" Một tiếng, đầu Cung Muội Muội như nổ tung, trống rỗng. Trên môi là nhiệt độ hơi lạnh của người đàn ông, hắn không hôn sâu, chỉ là cùng cô nhẹ nhàng cùng bờ môi cô va chạm, hô hấp quán quýt lấy nhau, càng lâu càng cảm thấy ám muội cực điểm.

"Ừm..." Đầu Cung Muội Muội không ngừng lùi về phía sau, cánh tay Dạ Lương Thành đang giữ lấy gáy cô cũng lập tức buông ra, để cô tùy ý thoái lui.

Cung Muội Muội bụm miệng lại, ánh mắt mở to ra nhìn hắn, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng, cô vẫn còn không tin được cô vừa bị hắn hôn.

Dạ Lương Thành nhìn khuôn mặt biểu cảm của cô, không khỏi cười thấp giọng: "Em như này là ý gì, không thích sao?"

Cung Muội Muội có chỗ nào nói thích hay không thích? Hiện tại đầu óc cô đều trở nên trống rỗng, có chút ngượng ngùng hỏi: "Tại sao anh lại hôn tôi?"

"Tại sao tôi không thể hôn em?" Dạ Lương Thành nhún mày, buồn cười nhìn cô.

Cung Muội Muội chớp chớp mắt, mi mắt giật giật, cắn môi nói: "Anh cũng không thích tôi."

Dạ Lương Thành có chút nghi hoặc nhìn cô, con mắt nào của nha đầu nàu nhìn ra hắn không thích cô chứ? Chẳng lẽ hồi nhỏ do chuyện hắn cười nhạo cô là quý khốc nhè mà cô vẫn để tâm trong lòng sao? Hơn nữa còn hiểu lầm rằng hắn không thích cô?

Quả nhiên hồi nhỏ bị tổn thương càng sâu sắc, hắn bắt giác ngồi dậy, đôi mắt khóa chặt lấy cô, cặp môi mỏng từ từ mở miệng: "Muội Muội, tôi thích em."

Đôi mắt Cung Muội Muội trong veo lập tức ngược lên, mở to mắt, cô không nghe nhầm đó chứ!

"Anh...anh thích tôi?" Cung Muội Muội phản ứng chậm chạp nhìn hắn.

"Thích." Giọng nói kiên định của người đàn ông vang lên.

"Là...là loại thích nào chứ?" Đôi tay Cung Muội Muội lập tức e thẹn và căng thẳng đan lại vào với nhau.

Thích cũng có rất nhiều loại. Hắn nói là loại thích nào?

Dạ Lương Thành ngẫm nghĩ rồi nói: "Sự yêu thích giữa nam giới và nữ giới."

Lúc này, khuôn mặt của Cung Muội Muội càng thêm ửng đỏ. Trời ơi! Sao hắn lại nói vậy?

"Vừa lòng em chưa?" Cặp môi mỏng của Dạ Lương Thành cong lên đầy ý cười.

Cung Muội Muội mắc cỡ quay người đi. Người đàn ông này là ý gì? Nói như kiểu cô rất mong chờ hắn thích cô lắm ấy. Cô có chút tức giận hỏi ngược lại: "Cái gì thích với chả không thích!"

"Cung Muội Muội em có bạn trai không?" Dạ Lương Thành hiện tại cũng không hiểu biết nhiều gì về cô. Cậu trai ôm cô rất chặt lần trước thực sự chỉ là bạn thôi sao?

Nếu như chỉ là bạn, cô thật tùy ý quá, tùy tiện để người khác giới ôm, hơn nữa lại còn ôm chặt như vậy?

Cung Muội Muội vịn vịn ngón tay, cô vẫn thật thà trả lời một câu: "Không có."

"Người con trai trong buổi tiệc không tính sao?"

"Tôi nói rồi! Đó là bạn...chỉ là bạn." Cô không khỏi nhấn mạnh ngữ khí như sợ hắn không hiểu ý cô vậy.

"Không có thì tốt." Giọng nói Dạ Lương Thành vang lên.

Cung Muội Muội lập tức quay đầu hỏi một câu: "Cái gì mà không có thì tốt." Chuyện này liên quan gì đến hắn?

Cô nào có biết rằng Dạ Lương Thành đang tỏ tình với mình, hắn híp mắt, nụ cười đầy mê hoặc: "Như vậy tôi không có cơ hội rồi."

Đầu óc Cung Muội Muội lại như muốn nổ tung thêm lần nữa, cô ngượng ngùng, lập tức đứng dậy: "Tôi về phòng ngủ đây."

Nếu như còn tiếp tục nói, chắc tim cô sẽ loạn lên mất.

Dạ Lương Thành cũng không cưỡng ép cô đêm nay phải đồng ý làm bạn gái hắn. Nhìn cô bước vào phòng, hắn lại gối đầu nằm xuống. Ánh đèn rọi vào trong mắt hắn, từng chấm nhỏ đẹp mê người. Hắn kéo chiếc chăn vào lòng ngực, đây là cô mang đến cho hắn.

Trong phòng, cả người Cung Muội Muội lẫn lộn trần trọc không ngủ được. Trong đầu óc cô lúc này tràn ngập âm thanh của Dạ Lương Thành, từng câu hắn nói vừa nãy cô đều nhớ kỹ, đặc biệt là câu "Muội Muội, tôi thích em"

Lúc này cô càng trở nên mất ngủ.

Mà hắn thì đang ngủ ở bên ngoài.

Nhưng cô không có thói quen thức đêm, một đến mức cực điểm, cô vẫn có thể mơ mơ hồ hồ chìm vào trong giấc mộng.

Sáng sớm.

Hai ngày nghỉ cuối tuần Trình Ly Nguyệt trải qua đầy hỗn loạn. Cô thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng đi làm lại thoải mái như thế, cô thích đi làm.

Buổi sáng, lúc Cung Dạ Tiêu rời giường, nhìn ánh mắt cô có chút phức tạp khó dò, đại khái là câu hỏi tối qua của cô khiến hắn phiền muộn. Vẫn như bình thường, bọn họ đưa thẳng bé đến tận cổng trường.

Cung Dạ Tiêu cũng không hỏi ý kiến của cô, dẫn cô đến nhà hàng ăn sáng, ăn sáng xong liền đưa cô đến công ty. Trình Ly Nguyệt thức sự rất buồn bực

khó chịu ở trong lòng.

Cô không vội vàng xuống xe, quay đầu nhìn Cung Dạ Tiêu nói: "Nếu như lời của tôi tới qua làm anh không vui, vậy tôi thu hồi lại, anh đừng để tâm, những lời này về sau tôi sẽ không hỏi nữa."

Nói xong, cô liền bước xuống xe, không quay đầu lại, rào bước đến đại sảnh công ty.

Cung Dạ Tiêu nhìn bóng lưng cô, hít thở thật sâu. Lời cô nói tới qua khiến hắn cả đêm không ngủ được. Người phụ nữ này không có niềm tin với hắn ư? Cảm thấy chuyện hôn nhân của bản thân đều không làm chủ được?

Hắn thực sự có chút ảo não, cho nên sáng nay hắn không thêm đề ý tới cô.

Trình Ly Nguyệt tiến vào phòng làm việc, liền bị năm sáu nhân viên nữ bao vây.

"Chị Ly Nguyệt, ảnh đâu? Video đâu?"

"Đừng vậy! Tin tức hình ảnh trên mạng về buổi tiệc của Cung thị thật ít quá đi mất, còn em muốn nhìn ngôi sao thần tượng mà không thể nhìn thấy. Không phải chị đồng ý với em chị sẽ quay video và chụp ảnh rồi sao?"

"Mau mau mở ra cho bọn em xem đi! Bọn em chờ hết nổi rồi."

Trình Ly Nguyệt mỉm cười, cô lắc đầu nói: "Chị không có đi."

"Cái gì? Chị Ly Nguyệt, tại sao chị lại không đi? Không thể nào!"

"Không tin mọi người đi hỏi Linda đi, chị ấy có thể thay chị làm chứng, buổi tối hôm đó chị và chị ấy ở cùng nhau." Trình Ly Nguyệt lấy Linda ra làm bìa đỡ đạn.

Nếu như cô nói đi, không biết đám người này không biết sẽ quán cô đến bao giờ. Hơn nữa ngoài mấy bức ảnh chụp kia, cô cũng không chụp thần tượng mà bọn họ mong muốn, như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Không thể nào! Chị Ly Nguyệt, không phải chị được mời sao?"

Lúc này Linda đi rót trà ngang qua đám người bọn họ: "Cô ấy đúng là được mời, nhưng cô ấy không thích những chỗ đông người này. Được rồi, đừng bám lấy nữa, các cô quay về vị trí làm việc đi."

Nói xong, khuôn mặt Linda đầy hiếu kì tiến vào phòng làm việc của Trình Ly Nguyệt rồi khóa cửa, ánh mắt đồng tình nhìn cô: "Chị nhìn thấy bức ảnh trên mạng rồi, Cung Dạ Tiêu nhảy cùng cái cô Hoắc Yên Nhiên kia nhảy điệu nhảy mở màn lúc đó em cũng có mặt ở đó sao?"

"Có, em đứng ở hàng phía trước, hắn nhảy vô cùng tốt, phối hợp vô cùng ăn ý." Trình Ly Nguyệt cười chế giễu.

"Không phải thật đó chứ!" Linda hỏi cô

"Cái gì không phải thật?"

"Cung Hoắc hai nhà liên hôn a!" Tin tức bát quái này Linda thực sự rất có hứng thú, dù sao nắm được tình hình trong giới thượng lưu cũng là thủ đoạn để kiếm cơm ăn.

Sắc mặt Trình Ly Nguyệt cay đắng, lắc đầu nói: "Cái này thì em không biết."

Linda cũng là người thức thời, cô tin rằng tin tức này, người khó chịu nhất là Trình Ly Nguyệt, nếu như cứ tiếp tục hỏi càng khiến Ly Nguyệt trở nên khó xử.

=====

End chương 184

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Tin tức lan truyền trên mạng

Linda vỗ vỗ vai cô, nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chị nghĩ rằng không phải đâu. Cung Dạ Tiêu không phải là người để cho người khác định đoạt

như thế."

Nói xong Linda liền rời đi, nhưng Trình Ly Nguyệt trong lòng vẫn cười khổ, người khác định đoạt, chẳng phải là Cung lão gia sao?

Trình Ly Nguyệt cảm thấy quá mót, chắc là do buổi sáng uống nhiều sữa quá, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, một hàng tám ngăn hầu hết đều trống, Trình Ly Nguyệt đẩy cửa bước vào ngăn cuối cùng.

Cô vừa mới bước vào liền nghe thấy tiếng bước chân đi vào, còn có tiếng cười của một đám nữ giới thoải mái hoạt bát ở bộ phận nào đó trong công ty.

Hình như là đậm lại lớp trang điểm.

"Thật đáng tiếc, tôi cứ nghĩ rằng có thể chờ được video của chị Ly Nguyệt cơ!"

"Đúng vậy, tôi cũng muốn ở cự ly gần nhìn thần tượng của tôi, ai ngờ rằng chị ấy lại không đi. Các cô nói xem có kì lạ không? Tại sao lại có thể không đi được chứ?"

"Không kỳ lạ! Bởi vì nhân vật chính trong buổi tiệc hôm đó là vị Hoắc tiểu thư kia, chính là người đã cùng Cung Dạ Tiêu khiêu vũ."

"Bây giờ ở trên mạng đang lan truyền tin tức nói về việc Cung Hoắc hai nhà liên hôn, tôi nghĩ đến 80% là sự thật. Các cô nhìn Cung Dạ Tiêu ôm cô ta khiêu vũ là biết, đây sự quan tâm săn sóc."

"Nếu ta nói, vị Hoắc tiểu thư kia điều kiện gì cũng hơn đứt nhà thiết kế của chúng ta, bề ngoài, gia thế, tài hoa... Người ta là tổng giám đốc của một công ty, nắm trong tay hơn hai mươi tỷ liên!"

"Còn trẻ lại còn xinh đẹp thì không nói, nhưng mà có đầu óc như vậy thì tôi biết sống làm sao? Cô ta đúng là biết chọn gia thế để đầu thai. Tại sao chúng ta không được sinh ra trong gia đình như vậy chứ?"

"Thiết kế Trình chắc đau lòng lắm, Cung Dạ Tiêu chỉ chơi chị ấy mà thôi."

"Tôi cũng nghĩ như vậy, Cung Dạ Tiêu làm sao có thể lấy chị ấy cơ chứ. Hơn nữa chị ấy đã từng ly hôn, coi như đứa bé kia là con Cung tổng đi, nhà họ Cung nhất định chỉ cần thẳng bé mà thôi!"

"Haiz! Dù thế nào đi chăng nữa thiết kế Trình cũng từng được ngủ chung với Cung Dạ Tiêu, đúng là có phúc khí, chúng ta còn không có kia."

"Haha..."

Một đám người nữ giới cười rộ lên, mà trong ngăn phòng cuối cùng, Trình Ly Nguyệt ngồi ngầy ngốc ở đó, sắc mặt cô còn khó coi hơn cả bảng pha màu, trong lòng hỗn tạp, không biết là chua hay đắng.

Trình Ly Nguyệt bước từ nhà vệ sinh ra, đám người kia niềm nở chào hỏi, như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhà họ Thẩm

Từ ngày xảy ra chuyện, trong lòng Thẩm Quân Dao hận không thể giết chết được Trình Ly Nguyệt, nhưng bị Lục Tuấn Hiền hung dữ giáo huấn một hồi, cho nên cô ta tạm thời không dám trêu chọc Trình Ly Nguyệt. Nhưng điều này không thể nói lên được trong lòng cô ta không có thù hận.

Lúc buổi sáng cô đang quét qua bức ảnh Cung Dạ Tiêu và Hoắc Yên Nhiên khiêu vũ, còn có tin tức trên mạng nói Cung Hoắc hai nhà liên hôn, cô ta liền cảm thấy há dạ.

Không nghĩ rằng báo ứng lại nhanh đến vậy, Cung Dạ Tiêu lấy người phụ nữ khác, vậy Trình Ly Nguyệt bị ném đi là chuyện sớm muộn thôi.

"Chị dâu, điều này thật tốt, Trình Ly Nguyệt cứ chờ bị đá đi!" Lục Nhã Tinh vẻ mặt sung sướng ngồi đối diện cô ta, hai người bọn họ vừa rồi thảo luận hết sức sôi nổi.

"Nhìn xem gia cảnh nhà Hoắc Yên Nhiên, chà chà, thật đáng để người khác phải ngưỡng mộ. Trình Ly Nguyệt đã là cái thá gì? Đến tư cách đi xách dép cho người khác cũng không xứng." Thẩm Quân Dao hận không thể dùng những lời lẽ cay độc nhất để chửi cô.

"Trình Ly Nguyệt chỉ là dựa vào việc sinh cho Cung Dạ Tiêu một đứa con trai, hiện giờ nhân vật chính xuất hiện rồi, Trình Ly Nguyệt đến công cụ làm ấm giường cũng không xứng."

"Chúng ta chờ xem! Chờ ngày cô ta bị đá, chị sẽ là người đầu tiên chúc mừng, ngay sau đó chị sẽ đạp cô ta xuống dưới chân để báo thù." Khuôn mặt sắc sảo của Thẩm Quân Dao lóe lên đầy sự thù hận.

Lục Nhã Tinh "hừm" lạnh một tiếng: "Chị dâu, nếu như có ngày hôm đó, chị đừng quên gọi em theo, em hận cô ta chết mất."

"Đương nhiên chị sẽ không quên em, đến lúc đó bắt cô ta quỳ xuống trước mặt chúng ta xin lỗi."

"Đúng."

Nhà họ Hoắc

Trên tờ báo đăng bức ảnh đó ngẫu nhiên là do nhà họ Hoắc can thiệp, hơn nữa, mỗi bức ảnh đều được lựa chọn tỉ mỉ, hơn nữa góc chụp cũng được lựa chọn kĩ lưỡng để là tuyên truyền cho tòa soạn.

Cho nên ở trên mạng mới có được phản ứng tốt như vậy, có được sự ủng hộ của cộng đồng mạng, mà Hoắc Yên Nhiên mới có thể nhận được ấn tượng tốt, những lời tốt lành từ fan.

Nhưng ai biết rằng nội tâm Hoắc Yên Nhiên như thế nào đâu.

Trên mạng đã suy đoán cô và Cung Dạ Tiêu khi nào kết hôn, được tổ chức ở đâu... Mà cô kể từ sau buổi tiệc kết thúc, đến mặt mũi Cung Dạ Tiêu còn chẳng thấy đâu.

Hoắc Yên Nhiên trong lòng đầy thất vọng, càng khiến cô mong muốn tin ra lí do. Điều này khiến cô nhớ đến ở cửa sổ tầng hai của buổi tiệc xuất hiện một người con gái, nhưng lúc đó cô nhìn không được rõ.

Nhưng rõ ràng Cung Dạ Tiêu vô cùng quan tâm đến người đó, ánh mắt ám áp không ít lần nhìn về phía cửa sổ.

Điều này khiến Hoắc Yên Nhiên càng muốn biết mẹ con trai Cung Dạ Tiêu là người như thế nào, còn cả gia thế của cô nữa.

Cho nên cô đã phái người đi thăm dò rồi. Hôm nay trời vừa sáng, trợ lý của Hoắc Yên Nhiên liền mang đến một tập tư liệu đưa cho cô.

Cô rút ra từ trong tập văn kiện vài bức ảnh, cầm trên tay híp mắt nhìn, bức ảnh là do chụp trộm, Trình Ly Nguyệt đang đi trên đường, dáng vẻ vội vã, hình như đi làm.

Hoắc Yên Nhiên chọn lấy một bức chụp chính diện, cô dự liệu rằng tướng mạo của người con gái này nhất định không hề kém cỏi. Quả nhiên, người con gái trong bức ảnh sở hữu một gương mặt trái xoan, không giống những người hạ lưu khác có khuôn mặt lưỡi cày, hơn nữa còn hiện rõ lên sự trẻ trung xinh đẹp.

Khuôn mặt không hề động dao kéo, đẹp đến nỗi không có một chút sơ sót nào.

Hoắc Yên Nhiên nhíu nhíu mày, cầm trên tay tập tư liệu về Trình Ly Nguyệt, vậy mà lại bằng tuổi với cô. Lúc cô nhìn xuống dưới, thành linh nhìn thấy hai chữ "ly hôn". Cô hỏi trợ lý: "Cô ta đã từng ly hôn."

"Đúng vậy! Chồng trước của cô ta là chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Lục Tuấn Hiên, hai người kết hôn được nửa năm liền ly hôn, nghe nói...nghe nói cô ta ngoại tình."

"Bốn năm trước ngoại tình?" Hoắc Yên Nhiên lập tức nghĩ đến Cung Dạ Tiêu, chẳng lẽ người này của bốn năm trước quen biết Cung Dạ Tiêu, rồi quyến rũ hẳn lên giường, sau đó sinh cho hẳn một cậu con trai? Bây giờ hai mẹ con quay lại để làm cái gì? Cô ta muốn dùng con để ngồi lên vị trí nữ chủ nhân nhà họ Cung sao?

Tâm cơ như vậy thật không tầm thường, bốn năm trước, cô ta mới hai mươi mốt tuổi, ngẫu nhiên lại có thể nghĩ ra thủ đoạn như vậy.

Đúng là không thể coi thường, nội tâm đầy lên tia cảnh giác.

Bởi vì, cô rất có thể sẽ cùng người này tiếp xúc trực tiếp, cô là người Cung lão gia lựa chọn, mà cô ta là người biết dùng tâm cơ để đạt được mục đích. Cô nghĩ trong cuộc chiến này cô nhất định không được thua.

Ngược lại, cô muốn người nhà họ Cung thấy được dã tâm của cô.

Hoắc Yên Nhiên tiếp tục nhìn xuống, xem nghề nghiệp của Trình Ly Nguyệt, nhân viên một công ty đá quý. Khóe miệng cô cong lên, ý cười lạnh lùng chế giễu.

=====

End chương 185

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Sự lạnh nhạt của Cung Dạ Tiêu

Hoắc Yên Nhiên đã xem tất cả tư liệu về cô, khuôn mặt lộ ra đầy vẻ tự tin. Tình hình của Trình Ly Nguyệt kém cỏi hơn sự tưởng tượng của cô. Việc cô đã từng ly hôn nhất định sẽ bị Cung lão gia bài trừ. Cháu trai ông lần đầu tiên kết hôn, làm sao có thể lấy một người đã từng ly hôn được cơ chứ?

Hơn nữa cô chỉ là một nhân viên công ty quèn, thân phận thiên kim tiểu thư đều không có, rõ ràng chỉ là một cô bé lọ lem ngoài đời thực.

Nhưng hiện thực là cô bé lọ lem không được đối đãi giống như trong truyện cổ tích. Cô bé lọ lem chỉ có thể trở về với cuộc sống đời thường đến hết cuộc đời.

Xem ra nếu có cơ hội cô vẫn muốn gặp gỡ người phụ nữ này. Nhưng mà, hiện tại cô muốn gặp Cung Dạ Tiêu trước, Cung Dạ Tiêu không chủ động, vậy cô đành phải chủ động.

Trong công ty, Trình Ly Nguyệt đang cúi đầu chăm chú về bản thảo, về được một lúc liền ngây ngốc, cô bất buộc phải để đầu óc tỉnh táo mới có thể về tiếp được, dạo này cô rất hay bị phân tâm.

Lúc này, cô chợt nhớ ra lần trước Cung Dạ Tiêu tặng cô sợi lắc tay kim cương, cô không nhớ đeo lên tay vì món đồ đó quá đắt, hơn nữa bởi vì công việc nhiều quá, cô vẫn chưa mang về nhà.

Cô từ từ lấy ra đeo lên tay mình, viên kim cương kia sáng chói, đẹp đến mê người.

Cô nhìn một cách ngây ngốc, ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà chọc trời đối diện, khẽ thở dài.

Văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Cung Thị.

Cung Dạ Tiêu vừa xử lý xong đồng công việc trong tay liền nhận được điện thoại, giọng người đàn ông trong điện thoại trầm thấp: "Cậu chủ, xin hỏi báo với cậu, chúc tôi đã tra ra được chút thông tin, có thể chắc chắn rằng cái chết của cha Trình tiểu thư có liên quan đến Lục Hải. Bây giờ chỉ còn thiếu chứng cứ nữa thôi."

"Được, không cần biết phải trả giá như thế nào, chuyện này nhất định phải giải quyết tận gốc, bên Lục Hải có bị kinh động không?"

"Không có, ông ta vẫn chưa biết có người ngầm theo dõi ông ta."

"Rất tốt, tiếp tục cho tôi, đợi cuộc gọi tiếp theo của các người. Tôi muốn có chứng cứ xác thực, đem Lục Hải tổng vào trong ngục."

"Có thể cần phải thêm chút thời gian nữa." Đầu dây bên kia lưỡng lự.

Cung Dạ Tiêu ánh mắt kiên định nói: "Các người phải đi điều tra nhanh cho tôi."

Cúp điện thoại xong, Cung Dạ Tiêu nhíu mày, ánh mắt nhìn về tòa nhà thấp bé kia. Chờ đến ngày đó, người phụ nữ này sẽ không còn cự tuyệt hần nữa.

Đồng thời lúc này, Trình Ly Nguyệt cũng nhìn hần, chỉ là khoảng cách quá xa, hai người họ không biết đối phương cũng đang nhìn mình.

Lúc này, điện thoại nội bộ trước mặt Cung Dạ Tiêu vang lên, hần nghe máy: "Alo"

"Cung tổng, Hoắc tiểu thư đang đứng ở đại sảnh hẹn gặp." Nhan Dương nói.

Cung Dạ Tiêu trầm tư vài giây rồi mở miệng: "Mời cô ta vào."

"Vâng! Nhan Dương đáp lại một tiếng.

Hai phút sau, tiếng gõ cửa phòng Cung Dạ Tiêu vang lên, Nhan Dương dẫn theo Hoắc Yên Nhiên đến. Hôm nay, Hoắc Yên Nhiên mặc một bộ váy trắng tru nhũ, làn da trắng muốt của cô kết hợp cùng với chiếc váy trắng, càng khiến cho người cô như đang phát quang, làn da khiến cho người khác phải ngơ ngác.

Cô mím môi cười bước vào, hướng Nhan Dương lịch sự nói: "Cảm ơn." Nói xong, ánh mắt liền hướng về phía người đàn ông đang đứng dậy ở phía ghế sofa, cô cười hỏi: "Cung thiếu gia không trách tôi đến thăm qua đường đột chứ!"

"Không đâu, mời ngồi, không biết Hoắc tiểu thư đến tìm tôi có việc gì?"

Hoắc Yên Nhiên không nghĩ rằng hần lại giữ khoảng cách với cô như vậy, cô mím môi cười: "Không có chuyện gì cả, chỉ là muốn mời anh ăn bữa trưa, anh có thời gian chứ?"

"Tôi không rõ trưa này có phải đi xã giao không, để tôi hỏi." Nói xong, Cung Dạ Tiêu xoay người bước bước đến bàn điện thoại, ấn vào số điện thoại đường dây nội bộ, âm thanh nhận cuộc gọi vang lên.

"Trợ lý Nhan, tôi hôm nay có phải đi ăn cơm xã giao không?" Cung Dạ Tiêu hỏi.

Hần mở loa ngoài.

Âm thanh Nhan Dương rành mạch: "Có thưa Cung tổng, ngài và tổng giám đốc công ty Áo Đức Âu tiên sinh hôm nay có cuộc hẹn, sắp xếp vào lúc 12 giờ, ở khách sạn Caesar phòng số 3."

Cung Dạ Tiêu chau mày, ừm một tiếng: "Tôi biết rồi, nói với Úc tiên sinh buổi trưa tôi sẽ đến."

"Vâng ạ"

Cung Dạ Tiêu cúp máy, quay đầu nhìn Hoắc Yên Nhiên xin lỗi: "Thực sự rất xin lỗi, buổi trưa tôi có hẹn rồi."

Nụ cười trên mặt Hoắc Yên Nhiên chợt cứng đờ, cô không nghĩ rằng vì một buổi tiệc xã giao này mà hần từ chối lời mời của cô. Trong mắt hần, cùng khách đi ăn xã giao còn quan trọng hơn cả cô.

Hoắc Yên Nhiên cảm thấy mất mát, nhưng cô vẫn không từ bỏ ý định mà hỏi: "Vậy tối nay thì sao? Buổi tối anh có thời gian không?"

"Thời gian buổi tối của tôi đều dành cho con trai, không đồng ý bất kì lời mời nào hết."

"Vậy cũng được! Đưa thằng bé cùng đi ăn tối đi, lần trước tôi gặp thằng bé trong buổi tiệc, thật đáng yêu."

"Con tôi còn nhỏ, thằng bé không thích người lạ. Hoắc tiểu thư, để hôm khác đi." Ánh mắt hần rơi trên người cô, mang theo vài phần kiên định.

Nụ cười trên mặt Hoắc Yên Nhiên thực sự cứng đờ ra, cô gật gật đầu, chỉ còn cách tìm lối thoát cho bản thân: "Vậy tôi không làm phiền nữa, có thời gian chúng ta liên lạc."

Nói xong, Hoắc Yên Nhiên ưu nhã đứng dậy, chào hần rồi từng bước từng bước rời khỏi phòng làm việc. Lúc này cô thất vọng đến cực điểm.

Lần gặp mặt này, lòng tự tin trong cô bị đá kích rất lớn. Cô cứ cho rằng ít nhất Cung Dạ Tiêu cũng sẽ thích cô. Đường như hần còn không để cô vào trong mắt.

Cô tự tin quá mức rồi, Cung Dạ Tiêu trong trái tim cô còn khó đoán hơn cô tưởng.

Điều này khiến cho cô nhớ ra một điều, hần quan tâm tới con trai như vậy, liệu Trình Ly Nguyệt kia có được sự hưởng thụ sự quan tâm đó không? Cho nên hiện giờ Cung Dạ Tiêu không có hứng thú với cô, bởi vì có sự tồn tại của Trình Ly Nguyệt!

Xem ra cô đánh giá thấp vị trí người phụ nữ này trong lòng Cung Dạ Tiêu rồi.

Hoắc Yên Nhiên cúi đầu ừ ừ bước vào thang máy, cắn chặt môi, điều này là thói quen ít có khi cô cảm thấy thất bại.

Hoắc Yên Nhiên vừa rời đi, Nhan Dương liền gõ cửa bước vào phòng làm việc của Cung Dạ Tiêu, hướng hần cười nói: "Cung tổng, buổi trưa ngài cần hẹn ai đi ăn cơm sao?"

Là trợ lý của hần, nhất cử nhất động của hần, Nhan Dương có thể đại khái nắm được, giống như vừa nãy, Nhan Dương cũng phối hợp ăn ý với hần để diễn kịch.

Thực ra thì, buổi trưa hần có thời gian.

"Giúp tôi hẹn với Trình Ly Nguyệt, buổi trưa hôm nay ở khách sạn Caesar phòng số 3 ăn cơm."

"Ách! Cái này, tại sao Cung tổng không hẹn."

"Nói rằng tôi đang bận họp" Cung Dạ Tiêu đang đứng trước cửa sổ, không thèm ngoảnh đầu lại đáp.

Nhan Dương dờ khóc dờ cười, Cung tổng rõ ràng không bận gì, lẽ nào Cung tổng không tiện hẹn Trình tiểu thư sao? Không phải là hai người họ lại xảy ra mâu thuẫn rồi chứ?

Cảm giác của Nhan Dương hiện giờ là Cung tổng và Trình Ly Nguyệt đã trở thành vợ chồng như những cặp vợ chồng khác, đầu giường cãi nhau, cuối giường làm hòa.

Xem ra, người phụ nữ duy nhất mà Cung tổng quan tâm chỉ có thể là Trình Ly Nguyệt, đến Hoắc Yên Nhiên còn bị Cung tổng xua đuổi như vậy, hiển nhiên tin tức trên mạng kia chỉ là giả.

=====

End chương 186

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Cô quan trọng hơn

Lúc 11 giờ, Trình Ly Nguyệt nhận được điện thoại của Nhan Dương, cô cũng kinh ngạc, quả nhiên hỏi: "Đây là ý của Cung Dạ Tiêu?"

"Đúng vậy, Cung tổng của chúng tôi đang họp, không thể dành thời gian gọi điện cho cô được, cho nên, Trình tiểu thư, mời cô bắt buộc phải đến cuộc hẹn."

"Hắn không đến đón tôi sao?" Trình Ly Nguyệt lại hỏi tiếp một câu.

"Cái này...tôi cũng không rõ lắm! Nếu không, tôi hiện tại lập tức đi hỏi Cung tổng?"

"Thôi không cần đâu, tôi tự mình đi taxi đến, cô nói với hắn như vậy!" Trình Ly Nguyệt mới không cần hắn đến đón. Nhưng mà, hắn đột nhiên hẹn cô đi ăn cơm, lẽ nào hắn có việc quan trọng gì cần nói với cô sao?

Liên quan đến cha cô? Trái tim Trình Ly Nguyệt đột nhiên đập mạnh mẽ, có thông tin rồi sao?

Mười một rưỡi trưa, Trình Ly Nguyệt sắp xếp đồ trên bàn gọn gàng rồi rời đi, cô đứng ở bên đường bắt một chiếc taxi đến khách sạn Caesar, nơi mà chỉ những người có tiền mới chịu được chi phí đắt đỏ.

Trình Ly Nguyệt được người phục vụ dẫn đến phòng số ba, Cung Dạ Tiêu vẫn chưa đến, cô đến bên ghế sofa bằng da thật ngồi xuống, ngây ngốc chờ hắn.

Tầm mười hai giờ, ở ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ đẩy cửa, thân ảnh cao ráo cắt bước tiến vào.

Trình Ly Nguyệt nhìn thấy hắn, liền lịch sự đứng dậy, nhìn hắn rồi trực tiếp hỏi: "Anh hẹn tôi đi ăn có phải có chuyện gì quan trọng muốn nói với tôi?"

Cung Dạ Tiêu bước đến ghế sofa rồi ngồi xuống, dựa vào thành ghế, hàng mi dài khẽ nhắm lại, giữa hai hàng lông mày lộ ra tia mệt mỏi, Trình Ly Nguyệt nhìn hắn, trái tim như bị kéo căng ra.

Hắn đêm qua ngủ không ngon sao? Có phải vì những lời cô nói khiến hắn mất ngủ?

"Anh...anh không sao chứ!" Trình Ly Nguyệt không khỏi quan tâm mà hỏi hắn.

Lông mi Cung Dạ Tiêu liền mở ra, cánh tay cường tráng của hắn đưa ra, biểu thị muốn cô ngồi lại gần hắn. Trình Ly Nguyệt nhú nhú mày, nhìn hắn hôm nay mệt như vậy, cô vẫn nên ngồi gần hắn một chút, không nghĩ rằng cánh tay rắn chắc của hắn vừa kéo, cô đã nằm nhoài trong lòng ngực hắn rồi.

"Anh làm sao vậy?" Trình Ly Nguyệt nhú mày hỏi.

Lúc này, nhân viên phục vụ tiến vào chuẩn bị gọi món, nhìn thấy hai người ôm chặt quần quýt lấy nhau, người phục vụ kia liền ngượng ngùng ra lui ra.

Trình Ly Nguyệt cũng có chút e thẹn. Đôi mắt thanh tú dán mắt vào người đàn ông, lúc này cô mới phát hiện ra trong mắt hắn có vài tia máu, rõ ràng là hắn nghỉ ngơi không tốt.

"Anh đêm qua mất ngủ sao? Bởi vì tôi nói những lời đó?" Trình Ly Nguyệt trực tiếp hỏi.

"Em đừng làm ồn! Yên lặng một chút được không?" Cung Dạ Tiêu không vui nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt nhất thời im miệng, hắn muốn đem chỗ này thành giường để ngủ sao?

"Vậy tôi đi gọi món!" Trình Ly Nguyệt muốn thoát ra khỏi lòng hắn.

Cung Dạ Tiêu cố ý không buông, cánh tay rắn chắc ghim cô lại. Trình Ly Nguyệt có chút buồn bực mà đẩy tay hắn ra, giãy giụa. Cô lập tức đứng dậy, bước ra ngoài cửa cười với người phục vụ: "Gọi món."

Nhân viên phục vụ tiến vào, có chút ngại ngùng nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa. Thân phận của Cung Dạ Tiêu cô biết, chỉ là cô không nghĩ rằng hắn lại ở đây hẹn hò riêng tư với một người phụ nữ khác.

Đương nhiên loại chuyện như thế này, bọn họ tuyệt đối không dám tiết lộ, bằng không công việc sẽ khó lòng mà giữ được, hơn nữa còn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Có điều, cô nhìn một lượt đánh giá Trình Ly Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ, người con gái này thật xinh đẹp, hơn nữa tính cách cũng dịu dàng.

Trình Ly Nguyệt vô cùng dứt khoát chọn liền bốn món mặn 1 món canh, nhìn phục vụ cười: "Được rồi, ba mươi phút sau lại bê lên"

Phục vụ đi ra ngoài, Trình Ly Nguyệt ngồi trên bàn, tay chống gò má, nhìn người đàn ông không biết đã ngủ hay chưa trên ghế sofa đến ngây ngốc.

Cung Dạ Tiêu đích thực đang an tâm mà nhắm mắt, hình như chỉ có thể ở trước mắt người phụ nữ này, hắn mới có thể cởi bỏ lớp thân phận này ra, biến thành một người đàn ông bình thường. Tính cách hắn ra sao, tính khí như thế nào, ở trước mặt người phụ nữ này, hắn không hề che giấu mà biểu lộ hết ra.

Lẽ nào có một người phụ nữ như vậy, khiến hắn không còn quan tâm hình tượng cuộc sống, cảm giác này rất tốt.

Trừ tại trước mặt cha mẹ hắn, là trước mặt cô.

Trình Ly Nguyệt rót một tách trà đưa lên miệng uống. Cung Dạ Tiêu cứ như vậy mà ngủ, cô cũng cứ như vậy mà ngắm nhìn hắn. Thời gian dường như chậm lại, cảm giác vô cùng bình yên.

Mười mấy phút trôi qua, Trình Ly Nguyệt muốn biết người đàn ông này đã thực sự ngủ hay chưa, cô đứng dậy bước đến trước mặt hắn, cúi thấp người xuống, khuôn mặt cúi sát mặt hắn cẩn thận quan sát.

Nhưng mà cô không hề phát hiện ra, cánh tay người đàn ông nhẹ nhàng đưa ra, giữ khuôn mặt cô ép sát vào khuôn mặt hắn. Trình Ly Nguyệt không kịp phản ứng, đôi môi của cô chủ động hôn lên cặp môi mỏng của người đàn ông kia.

"Úm..." Trình Ly Nguyệt tròn tròn mắt, hoảng loạn muốn đẩy ra.

Nhưng người đàn ông nhất định không nhường, giữ chặt lấy gáy cô, một cánh tay khác kéo, trong lúc trời long đất lở, cô liền bị hắn ép ở trên ghế sofa.

Trên môi, hơi thở của người đàn ông ép xuống, nụ hôn có phần thô bạo, giống như đang trừng phạt.

Đầu óc Trình Ly Nguyệt có chút choáng váng, mà người đàn ông này vẫn không ngừng hôn, cánh tay ở trên người cô tùy ý mò mẫm.

Cặp mắt to của Trình Ly Nguyệt tròn tròn, người đàn ông này có chút quá đáng rồi! Từ lúc nào cô cho phép hắn sờ lên ngực? Lại còn dùng lực mạnh như vậy?

Nhưng người đàn ông này vẫn tùy tiện như cũ, hình như lúc này hắn nghe được cô nói với người phục vụ nửa tiếng sau mang đồ ăn lên, cho nên, trong nửa tiếng đồng hồ này không có ai dám làm phiền bọn họ.

Trình Ly Nguyệt đưa tay đẩy hắn ra, muốn thoát khỏi hắn, người đàn ông này hẹn cô đi ăn cơm mà lại ăn hiếp cô như vậy, định đùa giỡn cô sao?

Thật đáng ghét.

Nhưng mà, điều đáng ghét hơn nữa là, trong thân thể trào ra loại phản ứng kia...

Mặc dù cô không muốn có lại phản ứng đó, nhưng hành vi của người đàn ông này khiến cô không thể khống chế được...

Đại khái bị hắn đè lên hiếp tằm mười phút! Vạt áo của Trình Ly Nguyệt có chút rối loạn đầu tóc rơi xuống, chặt vật ngồi dậy, chạy trốn đến bên cửa sổ, vừa chỉnh sửa lại quần áo vừa nhìn hắn bằng con mắt hung tợn.

Người đàn ông thì đưa tay lau khóe miệng gợi cảm, từ từ mở miệng: "Buổi trưa hôm nay Hoắc Yên Nhiên đến văn phòng tìm tôi.

Về mặt Trình Ly Nguyệt lập tức ngăn ra, nhưng cô cũng không nói lời nào hết, Cung Dạ Tiêu tiếp tục nói: "Cô ta muốn cùng tôi đi ăn trưa, nhưng tôi nói với cô ta tôi có hẹn rồi."

Trái tim Trình Ly Nguyệt lập tức căng thẳng, lẽ nào người đàn ông nói với cô ấy là hẹn mình? Cái này không phải là đem cô đến trước mũi súng nhà họ Hoắc.

"Anh nói hẹn tôi sao?" Trình Ly Nguyệt có chút buồn bực hỏi.

"Không có, tôi chỉ nói hẹn với một khách hàng quan trọng. Thực ra tôi chẳng muốn hẹn ai, chỉ muốn hẹn em" Cung Dạ Tiêu nhíu mày đắc ý.

Trình Ly Nguyệt có chút không thờ được, ý người đàn ông này là sao? Muốn nói cô quan trọng hơn Hoắc Yên Nhiên sao?

"Cho nên, Trình Ly Nguyệt, em đừng có không tự tin về bản thân mình như vậy, em quan trọng hơn Hoắc Yên Nhiên rất nhiều" Cung Dạ Tiêu ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

=====

End chương 187

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Hắn còn gấp gấp hơn cả cô

Hơn nửa ngày Trình Ly Nguyệt cũng chẳng biết nói gì, nhưng trái tim cô cuộn cuộn không thể nào tả được. Đồng thời có một chút an tâm nảy sinh trong đáy lòng.

Ba mươi phút gần trôi qua, phục vụ đứng ngoài gõ cửa, Trình Ly Nguyệt chủ động tiến đến mở cửa, người phục vụ cười hỏi: "Xin hỏi có thể mang đồ ăn lên được chưa?"

"Được rồi! Đem lên đi!" Trình Ly Nguyệt gật gật đầu.

Phục vụ đẩy xe đồ ăn, rất nhanh xếp bốn mẹt một canh lên bàn rồi lập tức lùi ra.

Thân thể cao lớn của Cung Dạ Tiêu đứng dậy, nhìn thức ăn trên bàn, hắn cũng không có cảm xúc chán ghét, ngồi xuống cầm đũa ăn.

Trình Ly Nguyệt cũng cùng ăn theo.

Vừa ăn, Cung Dạ Tiêu liền ngắt đầu: "Chuyện có ba em sắp có manh mối rồi, nói không chừng cuối tháng có thể điều tra rõ ràng"

Động tác Trình Ly Nguyệt nghiêng ngẩng một hồi, rồi hỏi vợ: "Liên quan đến Lục Hải sao?"

"Không sai, có liên quan đến hắn." Cung Dạ Tiêu gật đầu, đây là tin tức do Lục Tuấn Hiền thông báo, nhất định không thể sai được, hắn muốn mượn đao Cung Dạ Tiêu để giết Lục Hải.

Ánh mắt Trình Ly Nguyệt thoáng qua tia phẫn nộ: "Quả nhiên là hắn? Hắn làm sao có thể vô nhân tính như vậy? Rốt cuộc cha tôi đã đắc tội gì với hắn cơ chứ?"

"Đừng tức giận, Lục hải sẽ phải trả giá cho hành động của hắn, nửa đời sau sẽ trải qua trong tù, sống không bằng chết." Ánh mắt Cung Dạ Tiêu lóe lên sự tàn nhẫn.

Trình Ly Nguyệt ngồi đối diện cũng rõ hắn định làm gì, hắn nhất định sẽ bắt Lục Hải vào tù chịu tội. Trình Ly Nguyệt cảm kích hắn vô cùng.

Trình Ly Nguyệt lúc này không vì ai khác mà vì cha mình, cô cảm ơn hắn: "Cảm ơn anh đã vì tôi làm tất cả."

"Không cần cảm ơn. Đây vốn dĩ là một cuộc giao dịch, không phải sao?" Ánh mắt ngừng lại nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt ngạc nhiên vài giây nhìn hắn, rồi cúi thấp đầu xuống.

"Tôi còn hi vọng cho em được giải oan hơn em, đem Lục Hải giam ở trong ngục." Cung Dạ Tiêu nói ra nguyện vọng của mình.

Trong lòng Trình Ly Nguyệt vô cùng phức tạp, hắn làm tất cả điều này để giúp cô thoát khỏi ràng buộc tâm lý mà ở bên cạnh hắn sao?

"Được rồi, không nói nữa, ăn cơm!" Cung Dạ Tiêu gấp thức ăn lên trước, thuận tiện gấp một miếng thịt gà bỏ vào bát cô, giọng nói bá đạo: "Không được nghĩ nữa"

Trình Ly Nguyệt cúi đầu ăn thức ăn, ăn miếng thịt mà hắn vừa gấp cho cô.

Ăn cơm xong, Cung Dạ Tiêu thuận đường đưa cô về công ty, buổi tối cùng nhau đi đón Tiểu Trạch.

Trong khách sạn

Đêm qua Cung Muội Muội mất ngủ đến năm giờ sáng, cho nên, lúc cô tỉnh dậy nhìn điện thoại, ánh mắt ngây ngốc, sao đã hai rưỡi chiều rồi? Trời ơi! Cô thật là biết cách ngủ.

Ách! Dạ Lương Thành? Hắn nhất định rồi đi rồi.

Cung Muội Muội vội vàng lật chăn bước xuống giường, đẩy cửa ra xem, quả nhiên hắn không còn ở đây nữa.

Trong lòng không khỏi dâng lên sự mất mát. Lúc này, cô nhìn thấy mảnh giấy đặt trên mặt bàn, cô lập tức xông tới xem, trên mảnh giấy viết: "Tôi đi đây, muộn một chút liên lạc."

Cung Muội Muội nhìn tờ giấy, cũng coi được an ủi phần nào, cô ngây ngốc nhìn mảnh giấy, đầu óc vừa mới tỉnh dậy vẫn còn mơ hồ, nhưng lời này trong đầu cô rõ ràng vô cùng.

Muội Muội, tôi thích em

Tôi thích em

Dạ Lương Thành hẳn thích cô.

Từ lúc cô trưởng thành đến giờ, câu nói này khiến cô thích nhất, Cung Muội Muội cầm mảnh giấy cười ngây ngốc, mà lúc này điện thoại của cô chợt vang lên. Cô cầm lên nhìn, lập tức nghe điện thoại: "Alo, xin chào."

"Cung Muội Muội tiểu thư, chúng mừng cô đã vượt qua tất cả các vòng phỏng vấn, mời cô trước thứ hai tuần sau đến báo cáo, trở thành nhân viên bộ phận dịch chúng tôi."

"Cảm ơn, cảm ơn, tôi nhất định sẽ đến báo cáo đúng giờ." Cung Muội Muội nghiêm túc trả lời, thật đúng là song hi lâm môn! Không nghĩ rằng cô có thể phỏng vấn thành công, cô có thể đi làm được rồi.

Cô tinh thông sáu ngoại ngữ. Hồi còn nhỏ muốn được đi đó đây, không nghĩ rằng năng lực ngoại ngữ thiên phú, mỗi năm đến một quốc gia, cô đều có thể học được ngôn ngữ của họ, hơn nữa ở đại học cô cũng được học kỹ lưỡng. Bây giờ dùng sáu ngôn ngữ giao tiếp đối với cô không có gì trở ngại. Cho nên cô dựa vào thành tích tốt nhất để trở thành nhân viên nhỏ nhỏ của bộ phận dịch.

Cung Muội Muội từ nhỏ đã theo cha mẹ, cho nên cô không có tính cách của đại tiểu thư nhà quyền quý. Mỗi ngày cô đều nhìn cha mẹ bận rộn kinh doanh nông trang rượu. Nông trường to lớn trở thành thiên đường của cô, nuôi dưỡng tính cách thoải mái và hiền hòa trong cô, mà cô bên cạnh cha mẹ cũng học được cách sinh tồn.

Người nhất định phải trở thành người có ích, không nhất định phải đứng trên đỉnh cao, chỉ cần sống có ý nghĩa, có giá trị là đáng giá rồi.

Cho nên cô mới tìm công việc này, bởi vì công việc này có ích đối với quốc gia, cô thấy vô cùng có ý nghĩa.

Cung Muội Muội được tuyển chọn, tin tức tốt lành này có nên chia sẻ với Dạ Lương Thành một chút!

Có lý do chính đáng này, cô gọi điện thoại cũng tự nhiên hơn, ấn nút gọi xong, cô uể oải nằm trên ghế sofa chờ hẳn nghe điện thoại.

"Cuối cùng cũng dậy rồi sao?" Âm thanh Dạ Lương Thành đầy ý cười.

Cung Muội Muội vô cùng quần bách, hẳn bước vào phòng nhìn cô ngủ rồi sao?

"Đêm qua thức đến mấy giờ?"

"Tầm năm giờ!"

"Nha đầu ngốc này, lần sau không được như vậy nữa." Dạ Lương Thành lập tức bá đạo.

Cung Muội Muội híp mắt cười: "Được, em nghe anh, à đúng rồi, em vừa nhận được điện thoại thông báo phỏng vấn thành công, em được mời đến bộ phận dịch quốc gia rồi, em muốn mời anh ăn tối."

"Thật sao? Có bản lĩnh đó."

"Đương nhiên rồi, đừng có coi thường em!" Cung Muội Muội lập tức đắc ý.

"Được, nhà hàng em chọn, anh muộn một chút tới tìm em."

"Ừm, anh nhất định phải đến đón em đó"

"Sẽ đến." Hai từ đơn giản này là lời bảo đảm của hắn.

Cung Muội Muội cười, "Ừm" một tiếng.

"Mau đi xuống dưới lầu ăn chút gì đó, em như vậy dạ dày chịu không nổi đâu."

"Lát nữa em sẽ gọi đồ ăn, ăn thanh đạm một chút." Cung Muội Muội nói xong có chút không nỡ cúp điện thoại.

"Vậy anh tắt trước." Dạ Lương Thành tắt điện thoại trước, Cung Muội Muội tay cầm điện thoại, hơi chu miệng ra, có chút ngọt ngào.

Cô lập tức gọi điện cho Cung Dạ Tiêu.

"Anh, em thông qua vòng phỏng vấn rồi."

"Được! Buổi tối ăn mừng đi." Cung Dạ Tiêu lập tức nói.

"Ách! Không cần đâu, anh, buổi tối em hẹn người khác rồi, không thể cùng anh và chị Ly Nguyệt ăn cơm được."

"Người nào vậy? Còn quan trọng hơn cả bọn anh" Cung Dạ Tiêu tròn ghẹo.

Lần này, Cung Muội Muội có chút túng quẫn, không dám nói với anh, mối quan hệ của cô và Dạ Lương Thành đang phát triển, thực ra không phải cô không muốn nói, mà là ngại không dám mở miệng, hơn nữa cô hiện tại cũng không muốn nói cho ai biết về mối quan hệ này.

"Không có! Anh, tối mai hẹn gặp đi! Em cũng rất nhớ Tiểu Trạch, tạm biệt." Nói xong Cung Muội Muội lập tức tắt điện thoại, sợ anh trai truy hỏi.

Cung Muội Muội thở dài một hơi, lấy giấy ra vẽ phác họa, giống như Dạ Lương Thành, khiến cô có một loại cảm giác an toàn, vững vàng.

=====

End chương 188

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Lục Tuấn Hiên hối hận

Đứng tại cửa sổ phòng làm việc, sắc mặt Lục Tuấn Hiên thâm trầm nhìn về hướng nơi có Trình Ly Nguyệt. Người vốn không thích chú ý đến tin tức bát quái như hắn cũng phải chú ý đến tin tức đang sôi nổi trên mạng kia, đó là chuyện hai nhà Cung - Hoắc liên hôn.

Lẽ nào Cung Dạ Tiêu lại vứt bỏ Trình Ly Nguyệt nhanh đến thế để đi lấy tiểu thư nhà họ Hoắc - Hoắc Yên Nhiên sao?

Điều này khiến ánh mắt hắn lóe lên sự mừng rỡ. Nếu như Cung Dạ Tiêu vứt bỏ cô, Trình Ly Nguyệt sẽ không có nơi nương tựa, biết đâu chỉ cần hắn nỗ lực một chút, như vậy có thể cứu vãn được tình cảm cô dành cho hắn trước đây.

Trong thời gian này, trong giấc mơ hắn luôn hồi tưởng về năm năm trước, cảnh tượng hắn theo đuổi cô, nhớ đến cô lúc đó trong trắng thuần khiết. Trong lòng hắn có chút đau lòng. Lúc đầu hắn tiếp cận cô đều có đủ mọi mục đích, đủ loại giả tạo, đủ lời ngon ngọt dụ dỗ.

Mà bây giờ, trong lòng hắn dấy lên từng lớp từng lớp áy náy đối với sự thua thiệt và sự ảm ức của cô. Bởi vì mỗi ngày đều phải nhìn khuôn mặt của Thẩm Quân Dao, hắn đã cảm thấy chán ngán rồi. Thẩm Quân Dao, cơ bản không xứng đáng làm vợ hắn, khiến hắn chán ghét đến cực điểm.

Một người phụ nữ không có mục đích để theo đuổi, cả ngày chỉ biết tô son trát phấn, lấy việc tiêu tiền làm niềm vui. Dù cho hắn có yêu cô ta đi chăng nữa, thì bốn năm nay, tình yêu đó cũng hao mòn đến không còn gì nữa rồi.

Bởi vì sự ủng hộ của nhà mẹ đẻ Thẩm Quân Dao đối với công ty, cho nên hắn mới tiếp tục ở trước mặt bọn họ trở thành một người chồng tốt, một người con rể ngoan. Đến bây giờ, hai năm qua, tập đoàn Lục Thị phát triển vô cùng mạnh mẽ, sớm đã đạt tập đoàn Thẩm Thị ra ngoài lề đường rồi. Tập đoàn Thẩm Thị nằm trong tay Thẩm Đào Dương, tình hình kinh doanh liên tiếp lỗ vốn, doanh thu càng ngày càng đi xuống, hai năm trước, Lục Tuấn Hiên đã từng bỏ tiền ra cứu ông ta một lần. Tập đoàn Thẩm Thị bây giờ, hắn chỉ mong ông ta mau chóng về vườn, không nhúng tay vào nữa là được.

Lục Tuấn Hiên cũng biết rằng hắn là người lập trường không vững, tâm tư dễ dàng biến động, cho nên sau khi Trình Ly Nguyệt xuất hiện, sự quan tâm của hắn trong nháy mắt liền chuyển từ Thẩm Quân Dao sang Trình Ly Nguyệt.

Đến bây giờ, hắn càng có một loại ý nghĩ, vào lúc Cung Dạ Tiêu rời bỏ Trình Ly Nguyệt, hắn quyết định sẽ lại theo đuổi Trình Ly Nguyệt một lần nữa, dù bất kể chờ đợi vài năm nữa hắn cũng tình nguyện.

Trình Ly Nguyệt của ngày hôm nay giống như một đóa hoa càng nở càng tỏa hương thơm, khiến hắn nếu không nếm thử một lần thì cả đời này sẽ hối hận.

Khóe môi hắn cười lạnh. Cung Dạ Tiêu, do dù anh lợi hại đến đâu cũng không thoát khỏi sự sắp xếp và ràng buộc của gia tộc.

Hơn nữa, nếu như hắn dự liệu không sai, 30% cổ phần tập đoàn Cung Thị còn ở trong tay Cung lão gia. Trong mắt người bên ngoài, Cung lão gia nhất định phải có một phần tài sản, nhưng trong mắt hắn, đó cũng là thủ đoạn của Cung lão gia để không chế Cung Dạ Tiêu.

Bởi vì không để con sư tử điện là Cung Dạ Tiêu thoát khỏi dây cương mà chạy đi.

Hắn im lặng chờ đợi kết quả.

Đương nhiên, hắn vẫn còn chờ đợi sự xảy ra của một việc khác nữa, người của Cung Dạ Tiêu đã hành động rồi, rất nhanh thôi, chuyện chú hắn - Lục Hải đã làm năm đó sẽ được phơi bày, hắn vẫn chưa thực sự nghĩ rằng, bản thân có ngày được hưởng sai Cung Dạ Tiêu đều là nhờ Trình Ly Nguyệt.

Năm đó, hấn không dám nói ra chuyện này, thứ nhất hấn sợ phiền toái, bởi vì hấn chỉ cần cổ phần nằm trong tay cha của Trình Ly Nguyệt. Chỉ cần chuyển nhượng sang tên Trình Ly Nguyệt, việc đầu tiên hấn làm là sẽ cưới cô về, sau đó chuyển nhượng cổ phần của cô dưới danh nghĩa tên hấn, thật không ngờ lúc đó Trình Ly Nguyệt không hề giữ lại mà liền đưa cho hấn, cũng chẳng cần hấn hao tốn công sức. Trình Ly Nguyệt năm đó thực sự yêu hấn.

Chỉ là, hấn đã nghiền nát tình cảm này trong tay, nghĩ đến điều này, trái tim hấn càng trở nên nặng nề. Năm đó Trình Ly Nguyệt yêu hấn sâu đậm như vậy, hấn còn có thể khiến cô trở về bên cạnh hấn không?

Nhà họ Cung

Trợ lý riêng của Cung lão gia đang cầm ipad hướng ông trình báo vài vấn đề, trong đó có việc tin tức liên hôn đang lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt kia đã khiến cho mọi người không còn một chút nghi hoặc, chỉ còn chờ Cung - Hoắc hại nhà công bố ngày.

Cung lão gia trầm tư vài giây: "Đó cũng là điều quần chúng muốn, mọi người đã nhìn nhận tốt về việc liên hôn của hai nhà như vậy, chứng tỏ là tin vào thực lực của nhà họ Cung chúng ta."

"Không ai còn dám nghi ngờ thực lực của tập đoàn Cung Thị nữa." Trợ lý vội vàng nịnh hót.

Cung lão gia đứng dậy, không biết đang suy tư điều gì. Ở trong buổi tiệc, theo như ông đánh giá, cháu trai ông không có hứng thú mấy với Hoắc Yên Nhiên, trừ lúc mời cô nhảy điệu nhảy mở màn ra, cháu trai ông cũng không chủ động tìm người ra nói một lời.

Xem ra, vị Hoắc tiểu thư mà ông chọn này, trong tim cháu trai ông cũng không bằng mẹ Tiểu Trạch.

Xem ra ông phải đi gặp vị tiểu thư này rồi.

"Nhà họ Hoắc có tin tức gì không?"

"Theo như tin tức tôi được biết, Hoắc tiểu thư chủ động đến công ty tìm Cung thiếu gia hẹn đi ăn trưa, nhưng Cung thiếu gia không đồng ý."

Cung lão gia không khỏi tức giận chửi một tiếng: "Thằng nhóc này."

Nhưng trợ lý nghe ra lời mắng của Cung lão gia còn mang theo sự cưng chiều, rõ ràng không quản Cung thiếu gia làm gì, Cung lão gia đều thương yêu Cung thiếu, điều này chưa bao giờ thay đổi.

Bốn rưỡi chiều, Trình Ly Nguyệt tan làm sớm, xe của Cung Dạ Tiêu đã dừng ở trước cửa, vệ sĩ lái xe, hấn ngồi trong đó, đang xem một tập văn kiện đang cầm trong tay.

Người đàn ông này, cho dù chưa làm xong công việc, nhưng vô cùng quan tâm đến chuyện đưa đón con cái, bởi vì sự quan tâm này biểu thị trách nhiệm đối với thằng bé.

Trình Ly Nguyệt mở cửa xe, lặng lẽ ngồi vào trong, cố gắng không làm phiền hấn, ngược lại Cung Dạ Tiêu lại cảm thấy kì lạ mà nhìn cô một cái, liền để tập văn kiện trên đùi hấn giao vào tay cô.

Trình Ly Nguyệt sững sờ nhận lấy.

"Nếu như anh bận, một mình tôi đi đón Tiểu Trạch là được rồi." Trình Ly Nguyệt nói với hấn.

"Không bận" Cung Dạ Tiêu không thèm ngược đầu lên mà trả lời, nhưng ánh mắt hấn lướt nhanh như gió đọc tập văn kiện.

Trình Ly Nguyệt thực sự thấy được cái gọi là nói dối không chớp mắt rồi.

Nhưng mà điều này nói lên rằng người đàn ông này thực sự yêu thương con trai, cho nên cô không có gì để nói cả.

Đến trường học, Cung Dạ Tiêu thu đồng văn kiện lại, đẩy cửa bước xuống, Trình Ly Nguyệt cũng theo hấn xuống, đối với thằng bé mà nói, nhìn thấy cha mẹ đồng thời đến đón nó, cảm xúc hưng phấn đó lời nói cũng không thể hình dung ra được, trong tâm hồn nhỏ bé của nó, tình yêu như vậy mới là toàn vẹn.

"Daddy, mani..." Thằng nhóc vui sướng gọi, lon ton chạy đến chỗ Cung Dạ Tiêu, cánh tay nhỏ dang ra, Trình Ly Nguyệt cúi thấp người xuống, nụ cười hiền dịu nhìn nó, vén tóc mái bị mồ hôi dính chặt trên trán, lộ ra vầng trán rộng sáng sủa.

"Nóng như vậy, về nhà phải lập tức tắm rửa." Trình Ly Nguyệt nói.

"Ừm! Daddy, bé" Thằng bé bắt đầu ầm ĩ, ôm lấy cổ Cung Dạ Tiêu đòi bế.

=====

Chương 190: Sức hút vô hạn của Dạ Lương Thành

Cung Dạ Tiêu cười để thằng bé ngồi lên cánh tay rắn chắc của hắn, bé nó đi về phía ô tô, phía sau, Trình Ly Nguyệt mỉm cười đi theo. Cảnh tượng này đã bị một người ở gần đó quay lại được. Vừa hay, người này là họ hàng nhà họ Hoắc, Hoắc lão gia sai hắn chờ ở đây, quay lại cảnh Cung Dạ Tiêu đưa đón con.

Cảnh tượng trong video vô cùng ấm áp. Lúc vào xe, Cung Dạ Tiêu để con trai vào trước, sau đó, lúc Trình Ly Nguyệt khom người bước vào, hắn ân cần đưa bàn tay to lớn che trên đỉnh đầu cô, sợ đầu cô sẽ đụng phải khung xe.

Đôi khi, yêu một người được biểu hiện ở những điều vô cùng nhỏ nhặt. Bởi vì quan tâm đến một người, nên mới lo nghĩ đến sự an nguy của người ấy mọi lúc mọi nơi, tất cả tình yêu đều biến thành hành động theo bản năng.

Chiếc xe màu đen chậm rãi rời khỏi cổng trường học.

Người này đi đến một nhà nghỉ ở gần đó, gửi video vừa quay được đến điện thoại của Hoắc lão gia.

Đúng lúc này, Hoắc lão gia đang cùng Hoắc Yên Nhiên nói chuyện về Cung Dạ Tiêu ở trong vườn hoa. Hoắc lão gia nghe nói bữa cơm thân mật của cháu gái bị Cung Dạ Tiêu từ chối, cũng vô cùng kinh ngạc. Cung Dạ Tiêu hiểu rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ, hắn biết rõ cháu gái chính là cô gái Cung lão gia đưa đến bên cạnh hắn, hắn lại dám từ chối.

"Ông nội, không sao đâu! Con có thể khiến anh ấy rung động, cho con chút thời gian." Hoắc Yên Nhiên an ủi, cô biết rằng gia gia rất mong hôn sự này thành.

Lúc này, điện thoại của Hoắc lão gia bỗng reo lên. Ông cầm lên xem, mở đoạn video kia ra, nhử mắt nhìn một chút, rồi đưa cho Hoắc Yên Nhiên: "Yên Nhiên, cháu xem cái này đi, đây là ta sai người quay."

Hoắc Yên Nhiên nhận lấy điện thoại, thấy trên đó là hình ảnh ba người nhà Cung Dạ Tiêu, lòng cô bỗng run lên mạnh mẽ. Cô nhìn chăm chăm vào video. Cảnh quay này dài không quá hai phút nhưng cũng đã thể hiện được sự ấm áp, thân thiết của Cung Dạ Tiêu đối với cô ta và con trai.

Biểu cảm của Hoắc Yên Nhiên có chút cứng ngắc lại tái nhợt. Cô phát đi phát lại đoạn video này rồi cứ nhìn chăm chăm vào nó. Cô cũng đã nhìn thấu tình cảm Cung Dạ Tiêu dành cho hai mẹ con kia, cảnh tượng này giống như một gia đình ba người đang quây quần bên nhau. Chẳng trách Cung Dạ Tiêu lại cự tuyệt mình như vậy, thì ra trái tim hắn đã bị Trình Ly Nguyệt này chiếm lấy.

Hoắc lão gia nhìn sắc mặt lo lắng của cháu gái mình, thở dài nói: "Yên Nhiên, xem ra con phải hết sức nỗ lực rồi."

"Ông nội, con thật không hiểu, sao Cung Dạ Tiêu lại thích người phụ nữ này, cô ta có gì tốt chứ?" Hoắc Yên Nhiên tức giận nói, ở trước mặt gia gia, cô cũng không ngại bộc lộ tính cách thật của mình.

"Tình cảm đàn ông dành cho trẻ nhỏ thường chân thật nhất, vì luôn thương yêu con cái nên họ cũng sẽ nảy sinh cảm tình với người ở bên chúng." Hoắc lão gia bình tĩnh giải thích cho cô nghe.

"Nếu đã nói như vậy thì con làm gì còn cơ hội nữa?" Hoắc Yên Nhiên lộ ra biểu cảm thất vọng.

"Không có cơ hội thì hãy tạo ra cơ hội, nhà họ Cung sẽ không chấp nhận người phụ nữ kia, con không thể làm gì Cung Dạ Tiêu, vậy thì hãy ra tay với người phụ nữ kia đi! Khiến cô ta chủ động rời khỏi Cung Dạ Tiêu."

"Có cách gì không ạ?"

"Nếu cô ta yêu Cung Dạ Tiêu thì cô ta cũng sẽ muốn bảo vệ hắn. Con chỉ cần nói cô ta, tập đoàn Cung thị vẫn ở trong tay Cung lão gia, nếu Cung Dạ Tiêu dám đối đầu với Cung lão gia thì vị trí tổng giám đốc này sẽ bị lấy đi bất cứ lúc nào. Vì tương lai của con mình, cô ta sẽ tự biết nên làm gì."

Hoắc Yên Nhiên liền được mở rộng tầm mắt, cách này của gia gia thật tuyệt. Cô tin rằng trong lòng Trình Ly Nguyệt rất thương con, có lẽ cô thật sự yêu Cung Dạ Tiêu, như vậy thì sự uy hiếp này sẽ khiến cô buông tay mà rời đi.

"Ông nội, hôm nào có thời gian con sẽ tìm cô ta." Hoắc Yên Nhiên nhếch miệng cười, lại lấy lại được sự tự tin.

Cung Muội Muội trang điểm một hồi rồi đứng ở cửa khách sạn chờ Dạ Lương Thành. Thân ảnh thon thả mê người của cô khiến bao người đàn ông trẻ tuổi đi qua chú ý đến, cũng khiến không ít người phải xuýt xoa khen ngợi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cung Muội Muội không hề tỏ ra tức giận, trái lại, đôi mắt to tròn, trong suốt mà đẹp ngất ngây chỉ nhìn về phía đường đi, chờ

chiếc xe việt dã nổi bật trong đám xe kia, xe của Dạ Lương Thành là xe việt dã loại hình bá chủ xa lộ cơ mà.

Cuối cùng, đợi khoảng mười phút thì chiếc xe việt dã bằng thép to lớn như xe tăng xuất hiện trong đám xe, vô cùng chói mắt.

Đôi môi đỏ mọng của Cung Muội Muội giương lên, đáy lòng dâng lên chút ngọt ngào.

Xe từ từ dừng trước mặt cô, Cung Muội Muội mở cửa ghế phụ ra rồi ngồi vào trong, quay đầu nhìn Dạ Lương Thành ở bên, không khỏi kinh ngạc: "Sao anh lại mặc quân trang vậy?"

Chỉ nhìn Dạ Lương Thành mặc một bộ quân trang màu lục, giày da bóng loáng, dáng người cao ngất ngưỡng, khuôn mặt cương nghị thôi cũng đủ khiến Cung Muội Muội hiểu ra vì sao còn trẻ như vậy mà hắn đã ngồi lên ghế thủ trưởng.

Lúc này, bộ dạng mặc quân trang của hắn khiến Cung Muội Muội cũng cảm nhận được một loại áp bức khó tả cùng với nguồn sức mạnh uy hiếp cứ nườm nượp kéo đến, cô không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tuy người đàn ông mặc quân trang khiến cô có cảm giác muốn chinh phục nhưng đồng thời cũng cảm thấy khiếp sợ.

"Vừa hợp xong liền tới đây ngay." Khóe môi gợi cảm của Dạ Lương Thành nhếch lên.

Cung Muội Muội nhìn thấy nụ cười của hắn, trái tim cô mới trấn tĩnh lại.

Đồng thời, cảm nhận được hơi thở nam tính nồng đậm tỏa ra trên người người đàn ông này, cô không khỏi âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

"Ồ! Vậy anh sẽ mặc như vậy đi ăn cơm cùng em sao?" Cung Muội Muội chớp mắt hỏi.

"Sao vậy? Không được sao?" Dạ Lương Thành không ngờ rằng cô còn có ý kiến với cách ăn mặc của hắn.

"Anh như vậy sẽ dọa người đó." Cung Muội Muội nhẹ giọng nói.

"Không có thời gian thay đồ." Dạ Lương Thành không hề quan tâm đến.

"Được rồi!" Cung Muội Muội không thể làm gì khác ngoài im lặng, vừa hay cô chọn phòng ăn riêng, như vậy cũng không cần lo lắng.

Đôi mắt to của cô không nhìn được mà hiếu kỳ len lén quan sát hắn. Người đàn ông này mặc quân trang đúng là đẹp trai chết mắt, có khí chất nam tử hán hơn nhiều so với ăn mặc như bình thường.

Đồng thời, mặc quân trang kín từ trên xuống dưới như vậy cũng khiến cô cảm thấy lo sợ, cô âm thầm nuốt nước bọt sợ hãi, đầu óc rối loạn, không nghĩ được gì hết.

Đến nhà hàng, vào trong phòng ăn, Dạ Lương Thành ngồi đối diện Cung Muội Muội, lúc này đôi mắt thâm trầm cũng đang quan sát trên người cô. Nha đầu này trang điểm như vậy là vì buổi hẹn với hắn ư?

Chọn món xong, nhân viên lập tức rời đi, chắc chắn là cảm thấy sợ hãi trước cách ăn mặc của đại quân quan Dạ Lương Thành này.

Cung Muội Muội cười phì một tiếng: "Anh xem đi, đều dọa người ta chạy mất rồi."

"Vậy còn em? Em cũng sợ anh ư?"

"Em mà thêm sợ chắc!" Nói xong, Cung Muội Muội liền ngẩng đầu nhìn hắn.

"Thật sự không sợ hả?" Ánh mắt Dạ Lương Thành bỗng trở nên sắc bén như lưỡi dao nhau, bên trong có mang theo ánh nhìn có chút nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Cô hận mẹ

Cung Muội Muội liền sợ đến trợn trừng mắt nhìn, ngay sau đó, cô đột nhiên làm ra động tác buồn cười, đứng lên, đi vòng qua phía sau hắn, cánh tay mảnh khảnh cứ như vậy mà ôm lấy hắn, giả vờ mắng: "Không được dọa em!"

Dạ Lương Thành hì một tiếng, nha đầu này vẫn giống khi còn bé, khi sợ sẽ không chạy đi, ngược lại sẽ ôm hắn mà làm nũng.

Dùng cặp mắt đáng thương như nai con làm tan tã cả sự ngang ngược trong mắt hắn, ngược lại, còn ôn nhu đối đãi với cô.

Còn hần, mỗi lần đều không có sức chống cự, cam nguyện bại trận.

Dạ Lương Thành kéo tay thon thả của cô một cái, Cung Muội Muội liền ngã vào lòng hần, cô hơi ngược đầu lên, giật mình nhìn hần, Dạ Lương Thành véo nhẹ mũi cô: "Nhóc con, còn dùng chiêu này sao?"

Cung Muội Muội cười khúc khích: "Vậy anh có ăn hay không?"

Dạ Lương Thành nhìn đôi môi hồng, răng trắng của cô, không khỏi bị dụ dỗ, hần cúi người, đôi môi mỏng hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng hít thở một chút, thấp giọng trả lời: "Ăn"

Cung Muội Muội liền cười phì, nhất thời không biết phải làm gì!

Cuối cùng Dạ Lương Thành đưa tay đẩy cô ra khỏi lòng mình, nếu cô cứ ở trong lòng hần như vậy, hần sợ sẽ làm ra chuyện đó.

Cung Muội Muội lập tức trở về chỗ ngồi, hai tay chống khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, không dám nhìn người đàn ông đối diện.

Dạ Lương Thành đưa một chén nước cho cô: "Uống nước đi."

Cung Muội Muội nhấc lên uống một ngụm, trong đầu đều là cái hôn khi nãy, cô ngẩng đầu nghe thấy hôm nay hần đi họp, không khỏi lo lắng hỏi: "Rốt cuộc khi nào anh đi."

Đôi mắt Dạ Lương Thành khẽ tối sầm lại, mở miệng trả lời: "Ba ngày nữa."

Trong lòng Cung Muội Muội bỗng thất lại, nhanh như vậy sao? Ba ngày nữa hần phải đi rồi sao?

"Nhất định phải đi ư?"

"Ừ!"

"Vậy khi nào thì trở về?"

"Tầm tét."

"Vậy thì phải ba bốn tháng đó."

Trong lòng Cung Muội Muội bỗng cảm thấy lạc lõng, nói cách khác, ba bốn tháng nữa bọn họ mới gặp mặt nhau.

Dạ Lương Thành cười nhẹ một tiếng, an ủi: "Ba bốn tháng không dài, chớp mắt là qua ngay, nếu nhớ thì gọi điện thoại cho anh."

Cung Muội Muội gật đầu, cũng không nói gì, đối với cô mà nói, ba bốn tháng rất dài.

Món ăn đã mang lên, buổi trưa Cung Muội Muội không ăn được mấy, lúc này cực kỳ đói, Dạ Lương Thành cũng không nói gì nữa, ăn cơm cùng cô.

Lúc này vừa đúng bảy giờ tối, trong chung cư của Cung Dạ Tiêu cũng vừa hay cũng đến giờ ăn cơm.

Tối nay Trình Ly Nguyệt xuống bếp, nấu bốn món mặn và một món canh, tuy đều là món ăn thường ngày nhưng bảo đảm an toàn chất lượng hơn đồ ăn bên ngoài nhiều.

Trình Ly Nguyệt dọn dẹp nhà bếp, đột nhiên có một cánh tay ôm lấy từ phía sau, cơ thể Trình Ly Nguyệt bỗng cứng đờ, trên đầu tỏa ra hơi thở ấm muội của đàn ông: "Vất vả cho em rồi."

Trình Ly Nguyệt vẫn không trả lời, trên gáy bỗng tỏa lạc một chiếc hôn nóng hổi của đàn ông, Trình Ly Nguyệt nhẹ kêu một tiếng: "Đừng như vậy, để con nhìn thấy không hay đâu."

"Có gì mà không hay chứ? Cha mẹ nó ân ái, với nó mà nói, đó là điều vui vẻ nhất."

Tuy trong lòng Trình Ly Nguyệt cũng nghĩ như vậy, nhưng da mặt vẫn không dày bằng hần, ở trước mặt còn định hôn hôn hít hít, Cung Dạ Tiêu nói xong lại hôn lên tóc cô một cái: "Tôi đi gọi thằng bé ra ăn cơm."

Hần vừa đi, trong lòng Trình Ly Nguyệt liền trào dâng một cảm giác hụt hẫng, đúng là mâu thuẫn, bị hần ôm thì lo lắng, hần vừa đi lại thấy hụt hẫng, đây là ý gì chứ?

Trình Ly Nguyệt dọn dẹp bếp xong, cời tạp dề đi ra ngoài, cậu nhóc kia và Cung Dạ Tiêu đã ngồi ở trên bàn ăn, thằng bé với một chén cơm cho cô: "Mami, đây là cơm của mami."

"Cảm ơn con yêu." Trình Ly Nguyệt cúi người xuống, hôn một cái lên chiếc đầu nhỏ của nó.

Thằng bé lại mừng rỡ với một bát com cho daddy, cuối cùng, tự xới cho mình một chén, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết làm việc rồi. Đối với cha mẹ mà nói, mỗi việc con học được đều khiến họ cảm thấy tự hào, dù chỉ là chuyện nhỏ như xới com thôi.

Trong lòng Trình Ly Nguyệt cảm thấy ấm áp, trong lúc lơ đãng liền nhìn người đàn ông đối diện, trong mắt Cung Dạ Tiêu cũng lộ ra ý cười.

Trên bàn com, ba người bắt đầu lặng lẽ ăn, lúc Trình Ly Nguyệt chăm cho con thì trong bát xuất hiện một con tôm bóc vỏ, là người đàn ông đối diện gấp cho cô. "Daddy ơi, con cũng muốn."

Tiểu tử kia liền bung bát đưa đến, muốn được daddy chăm sóc.

Cung Dạ Tiêu gấp một con cho cậu nhóc, thằng bé lại tự gấp thêm một con vào bát của nó, bầu không khí hoà thuận vui vẻ, rất có khí thế gia đình.

Cậu nhóc vui vẻ ăn hết bát com to, uống một chén canh, ăn đến nổi bụng dưới phình cả ra.

Con trai ăn no rồi, tâm trạng của Trình Ly Nguyệt cũng tốt.

Tiểu tử này tám xong, cô cho nó xem chút truyện tranh, chờ xuôi com rồi đi ngủ.

Trình Ly Nguyệt lấy bản thiết kế của mình ra, đêm nay cô làm việc trong phòng khách. Bản phác thảo đã vẽ xong rồi, chỉ cần tô màu nữa là xong.

Cung Dạ Tiêu vào phòng sách làm việc một lúc, chín giờ rưỡi, hắt vào phòng để cậu nhóc lên giường ngủ, mười giờ mới ra ngoài.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu hỏi: "Nó ngủ rồi hả?"

"Ngủ rồi." Cung Dạ Tiêu nói xong, bung một ly trà ngồi xuống cạnh cô, đưa cốc của mình vừa uống cho cô.

Trình Ly Nguyệt ngẩn ra, thật ra cô cũng hơi khát.

Cung Dạ Tiêu thấy cô không đón lấy, cặp lông mày hình lưỡi mác lập tức nhíu lại: "Em có ý gì đó? Đã ăn mấy trăm lần nước bọt rồi, bây giờ còn để ý cái này sao?"

Trình Ly Nguyệt quần bách, nhất định phải nói ra loại chuyện này sao? Cô đưa tay đón lấy chén trà của hắn, đưa lên miệng uống hai hớp rồi trả lại cho hắn.

Cung Dạ Tiêu không thèm để ý tới, tiếp tục uống một ngụm, nhìn bức tranh màu nước cô vẽ, không khỏi nhíu mày nói: "Vẽ rất đẹp, chẳng trách công ty lại coi trọng em đến vậy."

"Từ nhỏ tôi đã thích vẽ rồi."

"Tôi xem trong tài liệu, em được cha nuôi lớn, vậy mẹ em đâu?" Cung Dạ Tiêu nhìn sắc mặt của cô, sợ vấn đề này sẽ khiến cô khó chịu.

Trình Ly Nguyệt lắc đầu: "Tôi không biết, từ nhỏ tôi đã không được gặp bà ấy." "

Vậy em biết mẹ mình là ai không?"

"Cha tôi chưa bao giờ nói nên tôi cũng không hỏi. Dù là ai thì bà ấy cũng đã bỏ rơi tôi rồi, tôi cũng sẽ không bao giờ tìm bà ấy." Trình Ly Nguyệt kiên định nói.

Cung Dạ Tiêu thấy cô hận bà ấy như vậy, hắt nhíu mày nói: "Nếu muốn biết thì em có thể đi điều tra một chút, tìm được bà ấy rồi thì hỏi rõ nguyên nhân."

"Không tìm, sao phải tìm bà ấy? Sao không phải bà ấy đến tìm tôi chứ?" Sự quật cường trong lòng Trình Ly Nguyệt bỗng dâng trào.

Cung Dạ Tiêu không hỏi tiếp nữa, nếu hỏi tiếp, sự hận thù trong lòng cô sẽ bộc phát mất, hắt chớp mắt đổi đề tài, nói: "Bây giờ em nghỉ kỹ rồi sau này tự thiết kế cho mình một chiếc nhẫn kim cương, chọn kiểu dáng và màu đá em thích nhất."

Trình Ly Nguyệt dừng tay lại, quay đầu nhìn hắn: "Tại sao?"

"Bởi vì sớm muộn gì em cũng cần một chiếc nhẫn kim cương kết hôn." Cung Dạ Tiêu chắc chắn nói.

=====

End chương 191

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Quyết định của Dạ Lương Thành

Nói xong câu đó, Cung Dạ Tiêu đứng dậy rồi đi, để lại mình Trình Ly Nguyệt ngồi suy đoán lung tung.

Cung Dạ Tiêu quay lại phòng sách tiếp tục làm việc, Trình Ly Nguyệt thì ngơ ngác nhìn bức tranh trước mặt. Nghĩ một lúc lâu, cô mới tỏ màu tiếp, nhưng trong đầu đều là câu nói kia của Cung Dạ Tiêu, không thể nào quên đi được. Sớm muộn gì thì cô cũng cần một chiếc nhẫn kim cương kết hôn ư? Phải có một người đàn ông cho cô, thì cô mới cần chứ!

Trình Ly Nguyệt cắn môi, không hiểu lời Cung Dạ Tiêu có ý gì.

Nằm trên giường, Trình Ly Nguyệt nghĩ đến người mẹ chưa từng gặp mặt. Trước đây người phụ nữ kia sinh ra cô, sao lại chẳng nói chẳng rằng mà rời đi chứ? Có người phụ nữ nào lại nỡ bỏ con mình?

Không hiểu bà ấy tàn nhẫn đến mức nào mới nỡ lòng làm vậy! Nếu là cô, có giết cô thì cô cũng không bỏ mặc con trai mình.

Thực chất trong lòng Trình Ly Nguyệt có chút nghi hoặc, hai mươi bốn năm, nếu mẹ cô còn sống trên thế giới này, bà ấy có đến tìm cô không?

Có nhớ rằng bà ấy còn có đứa con gái lớn này hay không? Còn sống hay đã chết?

Trình Ly Nguyệt nhắm mắt lại, khóe mắt chợt ngấn lệ, cô sợ phải đối mặt với chuyện này, sợ phải chấp nhận một kết quả không thể chấp nhận được.

Mười rưỡi tối, Cung Muội Muội được Dạ Lương Thành đưa về khách sạn. Vừa nãy ăn no quá nên cô lờ lửng đi dạo hơn một giờ đồng hồ, nhưng đã muộn lắm rồi nên không thể không chia tay ra về.

"Tôi đưa em lên." Dạ Lương Thành thấp giọng nói với cô.

"Ừ!" Cung Muội Muội gật đầu, không hề cự tuyệt.

Hai người đi thẳng lên phòng tổng thống trên tầng cao nhất, đứng ở cửa, Cung Muội Muội quay đầu nhìn hần, "Có muốn vào ngồi một lát không?"

Đôi mắt Dạ Lương Thành trở nên thâm trầm thêm mấy phần, nhìn cô chăm chăm, như đang kiểm chế cảm xúc, hần chớp mắt hỏi, "Đêm nay em còn sợ không?"

Cung Muội Muội suy nghĩ một chút, lắc đầu, "Không sợ nữa."

Có phải cô nói cô không sợ thì hần sẽ không ở lại với cô nữa không?

"Vậy là tốt rồi, buổi tối đi ngủ sớm một chút, không được thức đêm nữa." Dạ Lương Thành nói xong, liền xoay người rồi đi.

Trong mắt Cung Muội Muội liên hiện lên sự không nỡ, còn có chút nước mắt lưng tròng trong suốt trong đó. Cô muốn gọi hần lại, nhưng cô hòng lại bị cái gì đó ngăn lại, không nói lên lời.

Chỉ đành trơ mắt nhìn hần cất bước đi vào thang máy. Thang máy ở phía bên của phòng nên cô không nhìn thấy biểu cảm của hần trong thang máy. Nhìn chữ số đang giảm dần, tất cả kỳ vọng của Cung Muội Muội cũng rơi theo, cô đưa tay, mở khóa vân rồi đi vào phòng.

Đóng cửa lại, cô lau nước mắt, rồi ngồi thất thần trên ghế sofa, không muốn làm gì hết. Nghĩ đến ba ngày nữa hần sẽ phải rời đi, trong lòng cô khó chịu vô cùng. Cô cầm lịch lên xem, thấy trên lịch ghi còn ba tháng hai mươi ngày nữa mới đến Tết, cô nghĩ, cô phải sống thế nào trong thời gian dài như vậy?

Có phải cô đã yêu rồi không? Yêu người đàn ông này ư?

Cung Muội Muội cắn môi, bất đắc dĩ thừa nhận sự thật này, cô yêu hần.

Dạ Lương Thành, người đàn ông khi xưa cô thấy sợ hãi, bây giờ cô lại yêu hần.

Dạ Lương Thành ngồi vào trong xe, rất lâu vẫn chưa lái xe đi. Hần lấy ra một gói thuốc lá trong hộp, rút ra một cây từ trong đó rồi châm lên, hít sâu một hơi, phả ra, khiến khuôn mặt tuấn tú thâm trầm của hần trở nên lúc mờ lúc ảo.

Trong lòng Dạ Lương Thành cũng có rất nhiều mâu thuẫn, nhưng có một việc hần chắc chắn, tiểu nha đầu này thích hần.

Đây là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu. Chuyện tốt là hần đáng để cô thích. Chuyện xấu là công việc của hần đã định sẵn hôn nhân trong tương lai không phải một chuyện hạnh phúc, hần quanh năm ở bên ngoài, như một con gió, nơi nào của quốc gia cần hần, hần sẽ đến, vốn không thể ổn định.

Còn cô, một cô gái xinh đẹp yếu đuối như vậy, cô cần một người đàn ông có thể cho cô hạnh phúc bình yên, là một người sẽ ân cần hỏi han cô mỗi

ngày, chứ không phải loại người lạnh lùng cứng nhắc, không hiểu phong tình như hấn.

Bởi vì trong lòng cũng thích cô, Dạ Lương Thành phải suy tính lâu dài và sâu sắc về chuyện này, hấn không thể vì yêu thích cá nhân mà làm lỡ cả đời của cô.

Trong khối sương mờ ảo, khuôn mặt người đàn ông trở nên thâm thúy lãnh khốc, đáy mắt như lộ ra một tia tàn nhẫn. Hấn vút thuốc lá ra ngoài cửa sổ, gạt cần số, không do dự mà khởi động xe rồi lái về phía trước.

Điều này cũng ý nghĩa, trong lòng hấn đã đưa ra quyết định, hấn phải rời xa Cung Muội Muội, để cô đi tìm hạnh phúc thuộc về cô, đó không phải là cuộc sống hấn có thể cho cô.

Mà ở trên lầu, không hiểu sao Cung Muội Muội lại cảm thấy bất an, nước mắt cô chuyển động trong hốc mắt, cuối cùng cũng chảy xuống, cô không hề lau, cứ ngồi ngẩn người một lúc lâu.

Nửa đêm.

Trình Ly Nguyệt đang ngủ thì cảm thấy dưới thân có một dòng nước âm ẩm chảy xuống, cô sợ đến nỗi đang nằm mơ cũng tỉnh lại, vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên chuyện tốt tới rồi.

Cô vội xuống giường, cầm băng vệ sinh đi trong phòng tắm, chuẩn bị xong lại trở lại giường ngủ, may mà không bị ra giường.

Thảo nào gần đây luôn cảm thấy không có sức, thường xuyên mệt mỏi rã rời, thì ra là chuyện này sắp tới. Một lát sau, Trình Ly Nguyệt lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, đầu óc Trình Ly Nguyệt cứ ngơ ngơ ngác ngác. Bởi vì mỗi lần tới ngày, ngày đầu tiên đều ra rất nhiều, cô lại thường bị tụt đường huyết nên đầu óc không được tỉnh táo.

"Mami vẫn chưa rời giường sao?" Thăng bé đẩy cửa tiến đến, bò lên giường nhìn cô, ngay sau đó, Cung Dạ Tiêu cũng vào theo.

Lúc này, Trình Ly Nguyệt nằm trên giường, đang đắp chăn, cũng có thể nhìn ra trên trán đang đổ mồ hôi, thoát nhìn có vẻ như bị bệnh.

Cung Dạ Tiêu nhủ mày một cái, lập tức ngồi bên mép giường, đưa tay sờ trán của cô, không hề sốt. "Em làm sao vậy?" Cung Dạ Tiêu ôn nhu hỏi.

Trình Ly Nguyệt hơi ngượng ngừng đáp một tiếng, "Tôi đến ngày rồi."

Cậu nhóc nghe không hiểu những lời này, nhưng nam nhân kia hiểu ra ngay, hấn lập tức nhủ mày, không vui nói, "Tôi nhớ mấy ngày trước không phải em đã nói mình đến ngày rồi sao."

"Lừa anh đó." Trình Ly Nguyệt xấu hổ, cười trừ nói.

"Mami đến cái gì cơ? Sao mặt mẹ lại tái nhợt như vậy?" Tiểu tử kia tò mò hỏi.

"Không có gì, tối qua mami của con thức đêm, hôm nay không dậy nổi, daddy đưa con đến trường nhé." Cung Dạ Tiêu giải thích với tiểu tử kia.

"Vâng ạ! Được rồi! Mami ngủ thêm chút đi, hôm nay mẹ cũng đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi đi."

"Ừ, mami sẽ xin nghỉ, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, sẽ không đi đâu hết." Trình Ly Nguyệt vừa cười vừa hứa.

Cung Dạ Tiêu nhủ mày nhìn cô, "Em xin nghỉ thật à?"

"Ừ, tôi sẽ gọi điện cho cấp trên, hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, dù ở nhà thì tôi vẫn có thể làm việc." Trình Ly Nguyệt gạt đầu, vào thời điểm này, cô không hề muốn đi làm.

Cung Dạ Tiêu không nói gì, dắt cậu nhóc ra khỏi cửa.

=====

End chương 192

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 193: Phút giây ngọt ngào

Cung Dạ Tiêu đưa Tiểu Trạch vào trong trường, Tiểu Trạch liền quay đầu lại nhìn hần: "Daddy phải về nhà chăm sóc mami, mami hình như rất khó chịu."

"Yên tâm, hiện ba về chăm sóc mẹ con."

"Có thật không?"

"Thật." Cung Dạ Tiêu cam đoan.

"Vâng! Cảm ơn daddy." Tiểu Trạch an tâm chạy vào.

Cung Dạ Tiêu nhìn hình bóng nhỏ bé của thằng bé, đôi môi mỏng liến lộ ra một ý cười, đồng thời hần cầm điện thoại lên gọi cho Nhan Dương, dặn dò một tiếng:

"Hôm nay tôi làm việc ở nhà, cô đưa những tài liệu quan trọng đến nhà cho tôi."

"Vâng." Nhan Dương ở đầu dây bên kia trả lời.

Cung Dạ Tiêu tắt điện thoại, đi về hướng để xe sau đó lái xe về phía nhà hàng ăn sáng mà hần thường đến, mua mấy hộp đồ ăn mang về.

Trình Ly Nguyệt nằm trên giường một lát, lại cảm thấy vô cùng khó chịu và thấy ngồi vẫn thoải mái hơn nên cô ra khỏi giường, rót một ly nước ấm rồi ngồi xuống sofa, bụng có cảm giác lạnh giá như nước, còn kèm theo cả cảm giác đau âm ỷ nữa.

Vào lúc này, cô thực sự chẳng muốn làm việc gì, chỉ muốn ngán người ra thôi. Hơn nữa, cô cũng chẳng có ý định nấu gì đó ăn, uống nước ấm là được rồi.

Chín rưỡi, cô đột nhiên nghe thấy tiếng đẩy cửa, cô hơi ngạc nhiên vội quay đầu lại thì thấy Cung Dạ Tiêu đang bước vào. Trong tay hần còn cầm năm sáu hộp đồ ăn sáng, cô khẽ trừng to mắt: "Sao anh không đến công ty?"

Cung Dạ Tiêu đôi giày bước vào, đi tới phía trước sofa rồi đặt bữa sáng xuống, nhìn cái bộ dạng yếu ớt đang ngồi xếp bằng trên sofa của cô, mái tóc buông tùy ý sau lưng, mái tóc đen dài càng làm tôn lên khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết của cô, để lộ ra vẻ nhỏ nhắn đáng yêu.

"Hôm nay tôi ở nhà."

Cung Dạ Tiêu nói xong liền quay sang hỏi cô: "Em định uống nước ấm thay cho bữa sáng sao?"

"Vâng!" Trình Ly Nguyệt gật đầu.

Cung Dạ Tiêu hừ nhẹ một tiếng, nếu như hần không xách bữa sáng về thì chắc cô sẽ để bụng đói đến tận trưa luôn. Người phụ nữ này còn dám nói có thể chăm sóc người khác sao? Hần quả thực rất hoài nghi mấy năm nay con trai hần đã sống như thế nào?

Cung Dạ Tiêu cũng chưa ăn sáng, hần đẩy đẩy cô một cách không vui: "Ngồi qua đây một chút."

Trình Ly Nguyệt nhú mày, dịch dịch người, chỉ thấy Cung Dạ Tiêu mở hộp đồ ăn ra, bên trong vẫn còn nóng hổi. Trình Ly Nguyệt còn thấy có một bát tổ yến, cô chớp chớp mắt, người đàn ông này đối xử với cô quá tốt rồi!

"Tổ yến rất đắt, không cần thiết phải mua cho tôi món này." Trình Ly Nguyệt vừa cầm tổ yến lên vừa nói.

Cung Dạ Tiêu nghiêng đầu nhìn cô: "Cũng không phải tôi không nuôi nổi em."

Cái giây phút mà Trình Ly Nguyệt ném thấy vị ngọt của tổ yến thì dường như vị ngọt đó cũng vào tới tim cô rồi.

Cô không giấu nổi nụ cười trên môi, chợt cô nhìn thấy một loại bánh ngọt kiểu mới liền đưa đũa đến gấp lên, cắn một miếng, loại bánh này vừa vào tới miệng thì có cảm giác tan ra ngay lập tức, rất ngon. Hình như đây là nhà hàng ăn sáng cao cấp, chỉ là một miếng bánh nhỏ thôi mà cũng nhiều kiểu dáng đến vậy, đến cả cách bày bánh cũng rất tinh xảo, rất đẹp mắt, nhìn có cảm giác rất sang trọng.

Mấy thứ này chỉ có người có tiền mới có thể hưởng thụ, Trình Ly Nguyệt nhìn chăm chú bốn chiếc bánh ngọt thì thầm nghĩ, có thêm mấy chiếc nữa thì tốt rồi.

Cung Dạ Tiêu thấy cô ăn ngon lành như vậy liền cầm đũa gấp cái cuối cùng lên.

Trình Ly Nguyệt lập tức tròn tròn mắt nhìn hần, giống như một chú mèo con bị cướp mất đồ ăn vậy, Cung Dạ Tiêu gấp miếng bánh ngọt lên rồi hỏi cô: "Món này ngon không?"

"Ngon! Tôi rất thích ăn, không phải anh không thích..." Cô còn chưa nói xong thì Cung Dạ Tiêu đã cắn một miếng rồi, Trình Ly Nguyệt càng bức bối.

Không phải là hần không thích ăn đồ ngọt sao?

Quả nhiên, Cung Dạ Tiêu chợt nhú mày, là vị ngọt, chẳng trách cô thích ăn như vậy. Hần vừa miễn cưỡng nuốt vừa đưa miếng còn lại đến miệng cô,

khuôn mặt Trình Ly Nguyệt liền đỏ ửng lên, người đàn ông này...

"Không muốn sao?" Cung Dạ Tiêu nhún mày cười hỏi.

Trình Ly Nguyệt vội há miệng ăn, đôi lông mày của Cung Dạ Tiêu dần ra, hần mỉm cười vừa lòng.

Ăn sáng xong, Cung Dạ Tiêu đứng dậy dọn dẹp xong xuôi thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Hắn ra mở cửa thì nhìn thấy Nhan Dương ôm một túi giấy tờ đang bước vào, cười đưa cho hắn: "Cung tổng, đây đều là những giấy tờ khá gấp, ngài xem qua rồi kí tên đi, hai giờ chiều tôi sẽ đến lấy."

"Ừm!" Cung Dạ Tiêu cầm lấy giấy tờ, Nhan Dương vội vẫy tay chào rồi rời đi.

Vào lúc này, dù chỉ một khắc cô cũng không thể làm phiền ông chủ yếu đương được!

Cung Dạ Tiêu ôm tập tài liệu vào phòng sách, đặt xuống sau đó lại ra ngoài.

Trình Ly Nguyệt ăn sáng xong thì cảm thấy có chút không thoải mái. Cô nhìn thấy Cung Dạ Tiêu đang bước ra thì liền ngược mắt lên nói: "Anh đi làm việc đi! Tôi tuyệt đối sẽ không làm phiền anh."

Cung Dạ Tiêu không hề có chút dáng vẻ bận rộn, hắn ngồi xuống cạnh cô, nhìn thấy đôi tay cô đang ôm bụng thì cau mày hỏi: "Em đau bụng sao?"

"Không phải, bụng tôi hơi lạnh nên ôm để dễ chịu chút." Trình Ly Nguyệt thật thà đáp lời.

Cung Dạ Tiêu đột nhiên ngồi sát vào cô, hắn kéo đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô ra rồi đưa bàn tay to ấm áp của hắn vào phía dưới lớp áo, bàn tay tiếp xúc trực tiếp với làn da nơi chiếc bụng phẳng lì kia.

Sự áp áp nơi bàn tay hắn xâm nhập vào da thịt cô, Trình Ly Nguyệt cũng cảm thấy dễ chịu ngay tức khắc, đồng thời cũng có chút ngại ngùng.

Người đàn ông này.

Cung Dạ Tiêu sờ vào bụng cô, đúng thật là lạnh đến kinh người, hắn nói với cô: "Dựa vào lòng tôi, tôi giúp em sưởi ấm."

Sự ấm áp nơi bàn tay hắn rất lạ thường, Trình Ly Nguyệt cảm thấy bụng mình cũng dần ấm lên, dễ chịu tới mức khiến cô choáng váng buồn ngủ. Cô cứ thế dựa vào hắn, nhưng chẳng làm gì cả vì mọi cảm giác đều hội tụ lại chiếc bụng nhỏ, nơi có bàn tay to của ai đó rồi.

Trong ánh mắt hắn cũng không có suy nghĩ gì, đến lúc này mà hắn còn nghĩ gì đó thì thật là cảm thú.

Hai người yên tĩnh ngồi trong phòng khách khoảng nửa tiếng, khi bụng của Trình Ly Nguyệt đã ấm hẳn lên thì cô mới đẩy hắn ra rồi nói: "Được rồi, anh đi làm việc đi, tôi đọc sách một chút."

Lúc này Cung Dạ Tiêu mới đứng dậy đi về phòng sách, Trình Ly Nguyệt tìm một quyển sách lúc trước chưa xem xong để tiếp tục đọc nhưng trong lòng không thể tập trung được.

Cô đọc chưa được mấy trang thì mắt đã híp lại rồi, hạ huyết áp khiến cơ thể trở lên mệt mỏi, choáng váng và buồn ngủ.

Cung Dạ Tiêu đi ra thấy cô đang ngủ như vậy thì nhún mày, người phụ nữ này muốn bị cảm lạnh sao? Bây giờ cũng là cuối thu rồi.

Hắn cúi người xuống, đưa tay bế cô lên. Trình Ly Nguyệt mở mắt, thấy hắn đang bế mình thì mỉm cười không kháng cự, cứ mặc cho hắn bế vào phòng ngủ. Cung Dạ Tiêu đắp chăn cho cô, có chút khó chịu mà nheo khuôn mặt cô một cái.

Trình Ly Nguyệt lều bều một tiếng, không nói gì rồi ngủ tiếp.

Cung Dạ Tiêu vừa quay lại phòng làm việc liền nhận được điện thoại của Cung lão gia.

"Alo, ông nội!" Hắn nhận điện thoại.

"Dạ Tiêu à! Tối nay dẫn Tiểu Trạch về nhà ăn cơm đi! Ta muốn gặp nó." Giọng nói của Cung lão gia vang lên.

Một tia sáng chợt xẹt qua đôi mắt Cung Dạ Tiêu, chỉ là đến ăn cùng ông thôi sao? Nhất định là còn có người nhà họ Hoắc nữa!

"Ông nội, hôm nay không tiện lắm, hay là để hôm khác..."

"Tối nay đi! Ông cũng sắp xếp xong hết rồi, việc của công ty có thể từ từ giải quyết." Cung lão gia kiên quyết.

Chương 194: Bữa tối ở nhà họ Cung

Nghe thấy lời đó của Cung lão gia, Cung Dạ Tiêu chẳng thể viện cớ thêm nữa. Hắn chỉ đành đáp một tiếng rồi cúp điện thoại, ngồi trong phòng sách, khuôn mặt anh tuấn của hắn tràn ngập suy tư.

Ngủ khoảng hai tiếng thì Trình Ly Nguyệt tỉnh dậy, toàn thân cô đỏ mề hời, gương mặt cũng chẳng có chút khí sắc nào mà trắng bệch, cô gượng dậy một cách yếu ớt.

Cô ra ngoài rót một cốc nước ấm để uống, cửa phòng sách vẫn đóng, cô nghĩ, chắc Cung Dạ Tiêu vẫn đang làm việc!

Lúc này đã là mười hai giờ trưa, cô cũng chưa thấy đối nên ngồi xuống ghế sofa nghỉ ngơi.

Một lát sau, Cung Dạ Tiêu đẩy cửa bước ra, hắn đi đến bên sofa rồi quan sát cô một chút, hắn chợt nhìn là đã thấy được vẻ yếu ớt và tiều tụy của Trình Ly Nguyệt rồi.

"Đi thay quần áo, tôi dẫn em đi ăn!" Hắn đưa tay vuốt mái tóc lộn xộn trên trán cô.

Trình Ly Nguyệt gật đầu, đứng dậy quay về phòng. Lần này cô kết hợp tùy ý một chiếc áo phông trắng với quần bò dài. Dáng người cô nhỏ nhắn nhanh nhẹn nên nhìn kiểu kết hợp này vẫn rất phong cách.

Ra tới ga-ra, ánh sáng mờ mờ, Cung Dạ Tiêu liền nắm lấy tay cô theo phản xạ, hắn sợ cô sẽ vấp ngã.

Trái tim Trình Ly Nguyệt khẽ âm ập, ánh mắt cô nhìn chăm chú bóng lưng cao lớn của hắn, quả thực lúc này cô rất muốn vứt bỏ mọi thứ để tựa vào hắn.

Sau khi dùng xong bữa tại một nhà hàng gần đó thì họ quay về phòng. Buổi chiều, sau khi Nhan Dương đến lấy tài liệu cũ đi thì lại đưa một tệp tài liệu mới đến, Trình Ly Nguyệt cũng chỉ ở trong phòng mình không đến làm phiền hắn.

Sắp đến bốn giờ, Trình Ly Nguyệt chợt nhớ ra là phải đi đón con trai. Cô còn chưa kịp đi tìm Cung Dạ Tiêu thì hắn đã đẩy cửa bước vào, Trình Ly Nguyệt lập tức xuống giường: "Có phải đi đón Tiểu Trạch không?"

Cung Dạ Tiêu nhìn cô chăm chú rồi nói: "Tối nay tôi sẽ dẫn Tiểu Trạch đến nhà ông nội ăn cơm, em không cần phải đi đón nữa."

"Tối nay sao?" Trình Ly Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn hắn: "Hôm nay không phải là ngày nghỉ sao?" Sắc mặt Trình Ly Nguyệt bỗng thay đổi, cô vốn là một người thông minh nhạy bén, cô suy nghĩ điều gì đó rồi nhú mày nói: "Đưa Tiểu Trạch về sớm một chút."

"Tôi sẽ dẫn thẳng bé về sớm." Cung Dạ Tiêu cam đoan.

Trình Ly Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: "Hoặc Yên Nhiên có ở đó không?"

"Tôi không hỏi, có lẽ là không." Cung Dạ Tiêu muốn an ủi cô.

Thế nhưng, Trình Ly Nguyệt tương đối nhạy cảm đối với những chuyện như thế này, sắc mặt cô vẫn không tốt: "Cô ta nhất định sẽ đến, anh để cô ta cách xa Tiểu Trạch một chút."

Cung Dạ Tiêu than nhẹ một tiếng: "Yên tâm đi! Trừ em ra, Tiểu Trạch sẽ không chấp nhận bất cứ ai làm mẹ nó đâu."

Trình Ly Nguyệt cắn môi đỏ mọng, Cung Dạ Tiêu chợt nhìn đồng hồ: "Tôi phải đi rồi. Buổi tối Nhan Dương sẽ đưa bữa tối đến cho em. Em ngoan ngoan ở nhà, không được phép chạy lung tung."

Chớp mũi Trình Ly Nguyệt cay xè, được hắn quan tâm như vậy, cô còn oán trách gì chứ? Không được rồi, sao cô lại cảm thấy tủi thân cơ chứ.

Trình Ly Nguyệt đi ra cửa phòng, nhìn thấy cửa phòng đóng lại, trái tim cô chợt đau nhói. Tối nay, Cung Dạ Tiêu sẽ dẫn Tiểu Trạch đi gặp hoặc Yên Nhiên, dù chỉ nghĩ tới hình ảnh bọn họ cùng ngồi ăn chung một bàn thôi là cô đã thấy đau lòng rồi.

Cung Dạ Tiêu lái xe vào trường, lúc này Tiểu Trạch không chơi ở chỗ vui chơi dành cho trẻ em mà ngồi trên một chiếc ghế, dường như nó đang chờ xe của daddy đến đón.

Xe vừa đến nó đã nhìn thấy rồi, cái miệng nhỏ của nó chợt cong lên cười toe toét, nó chạy về phía chiếc xe, vệ sĩ vội phanh xe lại, Cung Dạ Tiêu cũng

lập tức đẩy cửa xuống xe, tên nhóc này chạy cái gì chứ?

"Daddy.." Cậu bé kia chạy đến trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn hắn một cách vui vẻ.

"Xe còn chưa dừng hẳn, con chạy loạn cái gì chứ?" Cung Dạ Tiêu cúi người xuống, có chút giận dữ hỏi.

"Con chỉ muốn nhanh chóng tìm được ba thôi! Chúng ta về nhà đi! Chắc chắn hôm nay mami rất khó chịu, con phải về nhà chăm sóc mami." Cậu nhóc lo lắng nói.

"Sao con biết mami của con rất khó chịu?"

"Thằng nào mami cũng sẽ bị khó chịu vài ngày! Con biết mà." Khả năng quan sát của cậu nhóc này khá tốt.

Cung Dạ Tiêu rất vui vì Tiểu Trạch biết hiểu thuận, hắn giấu đi những cảm xúc trong lòng rồi nhìn chăm chú Tiểu Trạch nói: "Mami con không sao, daddy đã chăm sóc mami con cả ngày rồi. Mami con cần yên tĩnh nghỉ ngơi, tối nay ba dẫn con đến chỗ cụ nội ăn tối."

Thằng bé chớp chớp mắt: "Sao lại đến nhà cụ nội ăn cơm ạ?"

"Cụ nhớ con."

"Nhưng con mới gặp mà!"

Cung Dạ Tiêu hóa vài lọn tóc đen đâm nỏ hời trên trán Tiểu Trạch, dịu dàng nói: "Chúng ta chỉ đến ăn một bữa cơm thôi, ăn xong rồi về nhà."

"Mami đâu ạ?"

"Trợ lý của daddy sẽ đưa bữa tối đến cho mami."

"Mami thật đáng thương! Sao không cùng đưa mami đến ăn cơm ạ? Cụ nội chưa từng gặp mami con mà!" Tiểu Trạch chợt nhớ đến chuyện này, nó cảm thấy có chút kì lạ.

Lòng ngực Cung Dạ Tiêu khẽ nhói đau, hắn đưa tay xoa đầu Tiểu Trạch rồi nói: "Tiểu Trạch, sau này ba sẽ kể cho con nghe chuyện này, còn bây giờ lên xe thôi."

"Vâng! Nếu như cụ nội gặp mami thì nhất định cũng sẽ thích mami thôi." Tiểu Trạch vừa nói vừa leo lên xe.

Cung Dạ Tiêu thấy lưng Tiểu Trạch vẫn đeo cặp sách, nhưng nó vẫn cố sức leo lên xe thì hắn cũng không giúp. Hắn thấy Tiểu Trạch ngồi vào xe rồi mới khom người ngồi vào rồi đóng cửa xe lại.

Hắn đặt Tiểu Trạch ngồi ổn định trên ghế, thắt dây an toàn cho thằng bé rồi bảo tài xế lái xe đến nhà họ Cung.

Khoảng năm giờ chiều.

Một chiếc xe màu đen dẫn đầu dừng trong sân nhà họ Cung, từ xe bước xuống là một bóng người điệu đà đoan trang, đó là Hoắc Yên Nhiên. Tối nay cô là người nhận được lời mời đặc biệt của Cung lão gia.

Khoảng mười giờ sáng cô nhận được điện thoại của Cung lão gia, bảo cô buổi tối đến ăn cơm. Hơn nữa ông ấy còn nói với cô rằng, tối nay Cung Dạ Tiêu sẽ dẫn Tiểu Trạch về. Vì vậy Hoắc Yên Nhiên cũng thừa biết ý đồ của bữa cơm tối này, chính là muốn cô ý đồ cô gặp mặt Tiểu Trạch, để cô tạo thiện cảm tốt với thằng bé. Đợi sau này, khi cô được gả cho Cung Dạ Tiêu rồi thì đứa bé này sẽ do cô nuôi dưỡng.

Lần này, Hoắc Yên Nhiên cũng vô cùng thận trọng. Trước đây cô chưa từng nghĩ tới, gả cho Cung Dạ Tiêu lại phức tạp như vậy, lại còn phải nuôi thêm một đứa bé nữa chứ. Nhưng ai bảo sức hấp dẫn của Cung Dạ Tiêu lớn như vậy? Cho dù hắn có một đứa con rồi nhưng vẫn có rất nhiều phụ nữ vây quanh hắn nguyện trao thân cho hắn, cô cũng như vậy.

Cô bước vào phòng khách một cách tao nhã, quản gia nói cho cô biết, Cung lão gia đang chờ cá ăn ở chiếc hồ sau vườn. Nghe thấy vậy cô liền cười rồi đi thẳng đến đó, quả nhiên nhìn thấy Cung lão gia đang cho một đàn cá chép đỏ ăn.

"Ông ơi, con đến rồi." Hoắc Yên Nhiên mỉm cười, gọi thân mật rồi đi đến bên Cung lão gia.

Cung lão gia tung một vốc thức ăn cho cá xuống rồi quay đầu cười với cô: "Tối rồi à!"

Nói xong, ông ấy quan sát cách ăn mặc của Hoắc Yên Nhiên một lượt, thấy cô cố ý chọn một bộ váy vừa mang phong cách truyền thống lại rất đoan trang thì rất vừa ý.

Cô biết cách nắm bắt được suy nghĩ của người lớn tuổi. Đối với người lớn tuổi mà nói, những bộ đồ thời thượng chạy theo trào lưu hiện đại chỉ khiến họ thêm phản cảm. Suy nghĩ của họ rất bảo thủ cổ chấp, vẫn luôn muốn duy trì truyền thống trước kia, nên tốt nhất đừng đi ngược lại với cách nghĩ của họ.

Chương 195: Bữa tối thứ hai tại Cung gia

"Ông à! Con có chút lo lắng, đây là lần đầu con gặp Tiểu Trạch, không biết có thể sống chung với Tiểu Trạch được không?" Hoắc Yên Nhiên sớm đã có toan tính rồi.

"Sợ gì chứ? Trẻ con không khó sống chung đến vậy đâu, chúng đều là những đứa bé rất ngây thơ và đáng yêu. Con chỉ cần tốt với chúng thì chúng cũng sẽ tốt với con. Đơn thuần nhất chính là suy nghĩ của trẻ con, đừng lo lắng." Cung lão gia an ủi cô.

"Vâng! Con nhất định sẽ đối tốt với Tiểu Trạch." Hoắc Yên Nhiên lập tức trả lời, có sự chi bảo Cung lão gia, cộng thêm biểu hiện hôm nay của cô thì cô tin rằng đứa bé này sẽ không ghét bỏ cô. Hơn nữa cô còn chuẩn bị quà cho nó nữa.

Khoảng sáu giờ, xe của Cung Dạ Tiêu dừng trong sân. Xe vừa dừng thì tiếng chó sủa đầy kích động vang lên. Cậu nhóc trên xe vẫn chưa xuống khỏi xe thì đã nhìn thấy Shiba ở bên ngoài cửa, chắc Shiba đã ngửi thấy mùi của cậu bé nên đang ra sức ngoe nguẩy đuôi, sủa inh ỏi về phía cửa chiếc xe.

Cung Dạ Tiêu tháo dây an toàn cho Tiểu Trạch, Tiểu Trạch tự xuống xe. Vừa xuống xe liền chạy tới chỗ của Shiba, Shiba phát ra những tiếng rít đầy kích động, nó thu móng vuốt nhỏ lại để không làm cậu chủ bị thương.

Thân hình cao lớn của Cung Dạ Tiêu tiến đến, Shiba còn chạy xung quanh hân mấy vòng rồi liếm liếm ống quần hắn. Cung Dạ Tiêu nói với Tiểu Trạch: "Con đi ra vườn hoa chơi với Shiba đi"

"Vâng!" Tiểu Trạch cười gật đầu rồi dẫn theo Shiba chạy về phía thảm cỏ ở vườn hoa.

Cung Dạ Tiêu rào bước vào phòng khách, vừa hay gặp Hoắc Yên Nhiên đang dìu Cung lão gia đi vào từ cửa sau. Ánh mắt Hoắc Yên Nhiên chợt nhìn chăm chú người đàn ông tuấn tú vừa bước vào, đôi mắt đẹp của cô bỗng trở lên dịu dàng và long lanh, cô chào hỏi một cách lịch sự: "Cung thiếu gia, chào anh."

Cung lão gia nghe thấy vậy vội sửa nói: "Đừng gọi là thiếu gia, nghe khách sáo quá, gọi là Dạ Tiêu đi!"

Hoắc Yên Nhiên xấu hổ, vội cup mắt xuống: "Ông à! Con và Cung thiếu gia chỉ là bạn bè mới gặp thôi! Gọi như vậy ngượng lắm ạ!"

"Ngượng gì chứ? Cứ gọi nó là Dạ Tiêu đi, càng thân thiết chứ sao?" Cung lão gia nói xong thì ngẩng đầu nhìn đứa cháu đang đứng trước mặt, hỏi: "Con không có ý kiến phải không?"

Cung Dạ Tiêu thấy lão gia phải có người đỡ liền nhủ mảy mò: "Ông nội, ông sao vậy? Thân thể không khỏe sao?"

"Không phải, nha đầu này cứ muốn đỡ ta, chứ ta đi lại vẫn bình thường!"

Nói xong, cung lão gia ngồi xuống ghế tựa, có chút kinh ngạc nhìn về phía sau hắn: "Tiểu Trạch đâu?"

"Thằng bé đang chơi với Shiba trong vườn hoa."

"Đứa bé này..." Cung lão gia nở nụ cười cung chiêu.

Hoắc Yên Nhiên nhìn Cung Dạ Tiêu với đôi mắt đầy ngưỡng mộ, ở trước mặt hắn, cô không che dấu nổi sự yêu thích cô dành cho hắn. Cô nghĩ rằng, đàn ông thương yêu con cái của họ, nhất định sẽ cực kỳ dịu dàng.

"Dạ Tiêu, Yên Nhiên, các con ngồi đi! Ta có vài lời muốn nói." Cung lão gia nói với bọn họ.

Cung Dạ Tiêu hơi nhíu mày rồi ngồi xuống sofa bên cạnh, Hoắc Yên Nhiên cũng tạo nhã ngồi xuống, có chút kích động khi chờ nghe lời nói của Cung lão gia.

Cung lão gia nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ ngồi phía trước, trong mắt ông, quả thực họ rất xứng đôi. Cháu trai ông anh tuấn phi phạm, Hoắc Yên Nhiên đoan trang hiền淑, nếu như hôn nhân có thể thành thì tương lai của Cung gia có hi vọng rồi.

"Dạ Tiêu, con nên hiểu tâm tư của ông, nếu Yên Nhiên có thể trở thành nữ chủ nhân tương lai của Cung gia chúng ta thì ông rất vui. Vì vậy, ông hi vọng con và Yên Nhiên sẽ qua lại tìm hiểu nhau nhiều hơn, vun đắp tình cảm để tương lai con cưới nó về đây." Cung lão gia liền tuyên bố trực tiếp.

Tim Hoắc Yên Nhiên đập vừa nhanh vừa dồn dập, Cô căng thẳng nín thở, đôi mắt đẹp trộm nhìn biểu cảm của người đàn ông bên cạnh.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu vẫn trầm lắng vô cảm, nhìn không ra là đồng ý hay cự tuyệt. Hấn khẽ nhủ mảy rồi trầm giọng nói: "Ông à, nói đến chuyện này còn quá sớm"

Cung lão xoa xoa tay nói: "Ta đồng ý cho con thời gian một năm, ta chưa quên điều này. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc giao lưu tìm hiểu giữa con và Yên Nhiên, con cũng đừng chỉ quan tâm đến mỗi công ty và Tiểu Trạch, cần phải nắm chắc chuyện chung thân đại sự của mình."

Cung Dạ Tiêu thân nhiên đáp một tiếng: "Con sẽ nắm chắc."

Tím Hoắc Yên Nhiên chợt đập loạn mấy nhịp, Cung Dạ Tiêu đồng ý qua lại với cô sao?

"Ông à, người không nên ép buộc Dạ Tiêu như vậy..." Hoắc Yên Nhiên liền thỉnh cầu thay Cung Dạ Tiêu, cảm thấy hiện giờ hấn bị Cung lão gia ép buộc như vậy quả thực có chút đáng thương.

"Con ấy à, còn chưa gả cho nó mà đã bắt đầu thương nó rồi sao?" Cung lão gia trách mắng một tiếng.

Khuôn mặt Hoắc Yên Nhiên chợt đỏ bừng, trong lòng mừng khôn xiết. Cô lặng lẽ nhìn về phía Cung Dạ Tiêu ở bên cạnh, chỉ thấy hấn vẫn giữ nguyên cái khuôn mặt không chút biểu cảm, có chút khó đoán.

"Ông à, con đi xem Tiểu Trạch." Cung Dạ Tiêu vội đứng lên, lúc này, Hoắc Yên Nhiên cũng đứng dậy theo, cẩn thận hỏi: "Em có thể đi cùng anh không?"

Cung lão gia phát phát tay: "Cả hai cùng đi!"

Cung Dạ Tiêu gật đầu rồi đi ra phía bên ngoài, Hoắc Yên Nhiên lập tức mỉm cười đuổi theo, trong lòng cô sao có thể không vui được chứ? Lời Cung lão gia vừa nói cũng như là một mệnh lệnh! Cung Dạ Tiêu nghe lời Cung lão gia như vậy thì nhất định cũng sẽ làm theo sự sắp xếp của ông!

Thảm cỏ trong vườn hoa, Tiểu Trạch thích đá bóng, Shiba chạy tới chạy lui bên cạnh nó, muốn cắn quả bóng kia nhưng không dám cắn nên chỉ đành chơi đùa cùng thôi.

"Cậu nhóc thật đáng yêu." Hoắc Yên Nhiên đứng bên cạnh Cung Dạ Tiêu, khen một tiếng: "Rất giống anh."

"Con tôi đương nhiên giống tôi." Cung Dạ Tiêu tự hào trả lời đúng một câu.

Khuôn mặt đang tươi cười của Hoắc Yên Nhiên chợt ngẩn ra, Cung Dạ Tiêu quả thực rất thích đứa bé này, điều này có lẽ không liên quan gì đến người phụ nữ đã sinh ra nó!

Anh bạn nhỏ Trình Vũ Trạch đang đá bóng bỗng ngẩng đầu nhìn daddy. Thấy Cung Dạ Tiêu đang đứng cạnh vườn hoa thì nó cười rồi gọi một tiếng: "Daddy." Đồng thời, nó cũng nhìn thấy người phụ nữ đang đứng cạnh daddy.

Nó ôm cầu chạy bóng: "Daddy muốn chơi với con sao?"

"Daddy không chơi, con cũng đừng chơi nữa. Chúng ta đi rửa tay thôi, sắp ăn cơm rồi."

"Vâng!".

"Tiểu Trạch, chào cháu." Hoắc Yên Nhiên cúi người xuống, cười nhìn nó: "Còn nhớ cô không? Chúng ta đã gặp nhau trong bữa tiệc rồi đó."

Tiểu Trạch chớp mắt nhìn Hoắc Yên Nhiên, không có chút ấn tượng nào nên nó lắc đầu. H

oắc Yên Nhiên có chút kinh ngạc, trong bữa tiệc rõ ràng cậu bé này đã quay đầu lại nhìn cô mà. Đương nhiên, cô cũng không biết trẻ con vốn không chú ý đến những người mà nó không quan tâm.

"Không sao, cô là bạn của cha con." Hoắc Yên Nhiên giấu đi sự xấu hổ, vẫn tiếp tục nói một cách dịu dàng.

"Gọi cô Hoắc đi." Cung Dạ Tiêu ở một bên lên tiếng.

Tiểu Trạch trừng mắt nhìn, lễ phép gọi một tiếng: "Chào cô Hoắc."

Hoắc Yên Nhiên cười đưa tay ra xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Trạch nhưng cậu bé này lập tức lùi lại một bước: "Thật ngại quá! Cháu chỉ để mami và daddy xoa đầu cháu thôi, người khác cháu không cho xoa."

Tay Hoắc Yên Nhiên bỗng cứng ngắc ở giữa không trung, cô lúng túng thu tay lại, trong lòng thầm nghĩ, đứa trẻ này thật vô lễ!

Chương 196: Trí thông minh bằng thẳng nhóc mười tuổi

Đáy mắt Cung Dạ Tiêu thoáng lên ý cười, xem ra thằng bé có thể hiểu được ai có thể thân gần, ai không rồi! Xem ra buổi tối hôm nay không cần hấn ám thị, thằng nhóc này đối với Hoắc Yên Nhiên cũng không có chút ấn tượng tốt nào.

"Tiểu Trạch, không được vô lễ như vậy." Cung Dạ Tiêu cũng nên lên tiếng dạy dỗ một chút.

"Thật mà! Con thật không thích người khác xoa đầu con!" Thằng bé phản bác.

Cung Dạ Tiêu dắt thằng bé đi rửa tay, Hoắc Yên Nhiên tự nhiên sẽ không đi theo. Cô hơi nhú mày, xem ra cô nên dùng quà để dụ dỗ thằng bé rồi.

Cô bước về hướng xe, lôi trong cốp xe ra món quà cô chuẩn bị cho Tiểu Trạch, là người máy và ô tô đồ chơi. Cô cho rằng trẻ con nhất định sẽ thích, cho nên đã cố ý mua hai loại phù hợp với trẻ con ba bốn tuổi.

Cô xách vào phòng khách.

Trong phòng khách, thằng bé đã rửa tay sạch sẽ đang bị Cung lão lôi đến trước mặt, tỉ mỉ hỏi chuyện ở trên lớp! Nghe nói thằng bé mọi thứ đều xếp thứ nhất, Cung lão gia cười haha, không ngớt lời khen.

"Ông nội, ông đừng khen thằng bé như vậy, nó sẽ kiêu ngạo mất." Cung Dạ Tiêu cười thành tiếng.

"Giống như con hồi bé, thông minh hiểu học. Lúc con còn nhỏ ta cũng khen con không ít, không phải con cũng thích nghe sao?" Cung lão gia cười trả lời.

Tuy rằng Cung Dạ Tiêu hiện tại đang nắm cả tập đoàn Cung Thị trong tay, nhưng trong mắt Cung lão gia, hắn vẫn là cháu ông, là đứa bé trong ký ức của ông.

Lúc này, Hoắc Yên Nhiên đem quà bước vào, cô cười nhìn Tiểu Trạch: "Tiểu Trạch, nào, Cô Hoắc mua quà cho con, con có thích không?"

Cung lão gia đẩy đẩy thằng bé: "Đi đi! Cô Hoắc mua quà cho con kìa."

"Cảm ơn cô Hoắc." Thằng bé về phương diện phép tắc được giáo dục rất tốt, nhưng thằng bé nhìn hình ảnh đóng gói sản phẩm liền lắc đầu: "Con không chơi cái này."

"Tại sao, không phải con thích chơi người máy sao?" Cung lão gia hỏi.

"Nhưng mà đây là đồ chơi của trẻ con, con sớm đã không chơi thứ này rồi, thằng bé chu cái miệng nhỏ ra, không muốn dỡ hộp quà kia ra.

Hoắc Yên Nhiên cười: "Đây là người máy đồ chơi phù hợp với lứa tuổi của con! Các bạn nhỏ từ 3 đến 6 tuổi đều có thể chơi."

Cung Dạ Tiêu cong môi mở miệng, hướng Hoắc Yên Nhiên nói: "Con trai tôi trí thông minh bằng đứa bé 10 tuổi rồi."

Hoắc Yên Nhiên lấy làm kinh ngạc, đây chỉ là một thằng nhóc ba tuổi a! Làm sao có thể?

Cung lão gia cười ha ha, đánh tan không khí ngưng ngừng: "Yên Nhiên, có thể con không biết, đồ chơi của chất ta đều là đồ chơi của đứa bé mười tuổi, con tặng nó nhưng thứ này khiến nó không hứng thú."

Hoắc Yên Nhiên cảm thấy quần bách, cô cười khan một tiếng: "Là con chưa từng dự liệu đến." Nói rồi cô hướng về phía tiểu Trạch: "Lần sau cô Hoắc sẽ mua cho con đồ chơi to hơn được không?"

"Không cần đâu ạ, mami con đã nói rồi, đồ của người khác không được nhận." Thằng bé thành thực lắc đầu.

"Cô là bạn của daddy con, không phải người khác!" Hoắc Yên Nhiên nhẫn nhịn nói với thằng bé.

Thằng bé mở to mắt nhìn Hoắc Yên Nhiên, cái đầu nhỏ như đang suy nghĩ điều gì đó. Hoắc Yên Nhiên thầm kinh ngạc, cô cứ cho rằng có thể lấy lòng được thằng bé, ai ngờ nhóc con này là một đứa bé lạnh lợi, thật không dễ ứng phó.

"Con đang nghĩ gì vậy?" Hoắc Yên Nhiên tò mò hỏi.

Thằng bé lắc đầu không nói gì.

Lần này đến Cung Dạ Tiêu cũng không đoán ra được tâm tư của thằng bé. Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ nhỏ, nhưng tâm tư biến chuyển trong đôi mắt đó, người khác không thể nào nhìn thấu được.

Cung lão gia vô cùng to mò hỏi: "Tiểu Trạch, rốt cuộc con đang nghĩ gì vậy?"

"Cụ ơi, cụ gấp qua mami của con chưa? Mami của con rất xinh đẹp!" Thằng bé đột nhiên tiến cử mami của nó.

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu hơi biến đổi, thần kinh trở nên căng thẳng, tại sao thằng bé lại đột nhiên nhắc đến chuyện này?

Cung lão gia đối mặt với khuôn mặt dễ thương hồn nhiên của thằng bé, lập tức cười ôn nhu trả lời: "Thật sao? Vậy đề hôm khác có cơ hội cụ sẽ đi gặp."

Thằng bé gật đầu: "Mami của con bây giờ ở nhà một mình, lại còn bị bệnh nữa, thật đáng thương! Cho nên ăn cơm xong, con với daddy phải về chăm sóc mami."

"Thật sao? Bị bệnh sao?" Ánh mắt Cung lão gia nhìn cháu trai, Cung Dạ Tiêu gật đầu với ông.

Hoắc Yên Nhiên đang đứng bên cạnh lập tức có cảm giác bị lạnh nhạt, hơn nữa cô đã nhìn thấy Cung lão gia đối với cậu bé vô cùng ôn nhu kiên nhẫn, khiến cô có chút nóng ruột, Cung lão gia sẽ không vì đứa cháu đáng yêu này mà động lòng trắc ẩn với Trình Ly Nguyệt chứ?

Trái tim Cung Dạ Tiêu vừa mới rồi còn căng thẳng, lúc này mới từ từ thả lỏng. Đột nhiên hắn cảm thấy, bản thân mình trước mặt ông nội nhắc đến Trình Ly Nguyệt, không bằng để thằng bé làm giúp, bởi vì dù thằng bé có nói gì chẳng nữa ông nội cũng vẫn thích nghe.

"Dạ! Daddy hôm nay còn nghỉ ở nhà để chăm sóc mami cơ mà." Lời nói của thằng bé làm mọi người kinh ngạc không thôi.

Dây thần kinh của Cung Dạ Tiêu lại căng lên, thằng bé này tiết lộ thông tin nhiều quá rồi.

Nụ cười trên mặt Hoắc Yên Nhiên cứng đờ lại, cô thực sự không thể cười nổi.

Cung lão gia tiếp tục nhìn thẳng nhóc: "Vậy đưa mami của con đi khám bệnh đi."

"Không phải! Mami nói loại bệnh này không cần phải đi khám bác sĩ, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là khỏi rồi."

Hoắc Yên Nhiên đứng bên cạnh lập tức cười, tò mò hỏi: "Vậy mami của con bị bệnh gì vậy?"

Cung Dạ Tiêu cảm thấy thằng bé không thể nói thêm gì nữa. Thằng bé không biết gì cả, nếu như còn nói nữa người khác sẽ hồ đồ mất.

"Con cũng không biết, nhưng mami rất khó chịu." Khuôn mặt thằng bé khó hiểu.

Ánh mắt Cung lão gia nhìn Cung Dạ Tiêu: "Mẹ Tiểu Trạch bị làm sao vậy?"

Cung Dạ Tiêu thấy thế chỉ đành nói dối: "Có thể mấy hôm nay bị cảm lạnh, có vẻ rất nặng."

Cung lão gia không nói gì nữa, dù sao thì Tiểu Trạch hiện tại cũng ở với mẹ nó, mẹ con không thể tách rời nhau, nên chăm sóc tốt sức khỏe bản thân.

Hoắc Yên Nhiên đứng ở bên cạnh vô cùng lúng túng. Lúc này Cung lão gia nói với cô: "Yên Nhiên, đi để phòng bếp xem bữa tối chuẩn bị xong chưa?"

Hoắc Yên Nhiên lập tức cười dịu dàng: "Vâng ạ."

Hoắc Yên Nhiên quay người bước vào bếp, ánh mắt Cung lão gia nhìn cháu trai mình, có chút bất đắc dĩ, rồi nhìn thằng bé con đang mím môi, không biết đang nghĩ gì nữa.

"Tiểu Trạch, con gọi Shiba đến đây, chắc nó cũng đói rồi."

"Dạ." Thằng bé lập tức gật đầu, nó rất thích nhiệm vụ này.

Thằng bé đi rồi, ánh mắt Cung lão gia nhìn chằm chằm vào Cung Dạ Tiêu: "Con hôm nay đã nghỉ ở nhà cả ngày để chăm sóc cô ta?"

"Ông nội, cô ấy ở đây không người thân thích, con không thể để cô ấy ở nhà một mình được." Cung Dạ Tiêu nghiêm nghị nói.

"Đưa cô ta đến bệnh viện không được sao? Hoặc là để trợ lý của con chăm sóc cũng được."

End chương 196

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mãi (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 197: Không thích

"Là ý của Tiểu Trạch, muốn con ở nhà chăm sóc cô ấy. Hơn nữa nếu thằng bé biết con đối với mẹ nó máu lạnh vô tình, e rằng thằng bé cũng không cần con nữa." Cung Dạ Tiêu lập tức lấy con trai làm bìa đỡ đạn.

Chiều này quả thực có Ích, Cung lão gia thở dài: "Tâm tư thằng bé này thật mẫn cảm."

Lúc này, Hoắc Yên Nhiên cười tiến vào: "Ông ơi, bữa tối chuẩn bị xong rồi ạ, có thể vào mâm được rồi."

Nói xong cô có chút kinh ngạc: "Ày, Tiểu Trạch đâu?"

"Đi tìm Shiba rồi."

"Đề tôi đi tìm thằng bé." Hoắc Yên Nhiên muốn tiếp xúc riêng cùng thằng bé, như vậy dễ lấy được cảm tình từ nó.

Cung Dạ Tiêu cũng không đi theo. Hắn cũng hoàn toàn không có gì phải lo lắng, con trai vô cùng phản cảm với những người phụ nữ tiếp cận cha nó.

Thằng bé đang chơi cùng với Shiba trên bãi cỏ, không chịu vào trong nhà. Thằng bé đương nhiên không thích ở cùng với người lớn. Ở bên cạnh Shiba nó mới cảm thấy vui vẻ.

"Tiểu Trạch, ăn cơm thôi!" Hoắc Yên Nhiên cười, tiến lại gần nó.

"Shiba, chúng ta đi thôi! Đi ăn cơm nào." Thằng bé gọi Shiba.

Lúc thằng bé tiến sát gần, Hoắc Yên Nhiên cười, đưa tay ra: "Nào, để cô nắm tay con."

Thằng bé lắc đầu, thân ảnh nhỏ bé cùng Shiba chạy như bay về hướng phòng ăn. Giống như một cuộc thi marathon, Hoắc Yên Nhiên mệt tới mức không thể thở ra hơi. Thằng bé này là thằng nhóc bướng bỉnh nhất mà cô từng gặp.

Trên bàn ăn, thằng nhóc lại rửa tay thêm một lần nữa rồi đến ngồi cạnh Cung Dạ Tiêu, Shiba nằm dưới đất ngay chỗ thằng bé, thưởng thức đồ ăn của nó.

Hoắc Yên Nhiên ngồi ở đối diện, cô đang nhìn hai cha con giống nhau như hai giọt nước kia. Trong đầu cô bất giác nghĩ, đợi cô và Cung Dạ Tiêu kết hôn, con của bọn họ sẽ như thế nào? Lẽ nào cũng giống hệt như Cung Dạ Tiêu sao? Còn nữa, cũng thông minh như vậy đi!

Cung lão gia gấp một miếng xương sườn để vào bát thằng bé: "Tiểu Trạch, con ăn nhiều một chút, con gầy quá."

"Dạ! Con cảm ơn cụ. Con muốn giống daddy, vừa cao vừa khỏe khoắn." Thằng bé gấp miếng xương lên gặm.

Ở bên cạnh, Cung Dạ Tiêu nhìn thằng nhóc với ánh mắt đầy âu yếm.

Hoắc Yên Nhiên ngồi đối diện cũng mỉm cười nhìn. Cung Dạ Tiêu đối với thằng bé đầy tình thương của một người cha dành cho con, khiến cô ta cảm thấy chướng mắt, nhưng vẫn cố cười hiền dịu chiều chuộng.

Thằng bé lập tức mở to mắt nhìn miếng thịt thỏ trong bát: "Là thịt thỏ sao?" Nói xong, đôi mắt to tròn ầng ậng nước: "Con không ăn...con không ăn thịt thỏ...tại sao lại giết thịt thỏ ăn chứ."

Cung lão gia lập tức nhìn ra thằng bé sắp khóc, liền lập tức nói với quản gia: "Quản gia, đem món này đi đi! Tiểu Trạch sợ, lần sau không được làm món này nữa."

"Vâng, lão gia." Quản gia vội vàng mang đi.

Khuôn mặt Hoắc Yên Nhiên vô cùng lúng túng, cô lúc đó không biết rằng đây là thịt thỏ, mà là hỏi người giúp việc, cho nên nghe nói Tiểu Trạch muốn cao, cô liền cho rằng thịt thỏ có rất nhiều dinh dưỡng, thằng bé nhất định sẽ thích, ai biết rằng lại dọa thằng bé.

Mà cô cũng có thể nhìn ra tình yêu thương của Cung lão gia đối với chất của mình. Bởi vì thằng nhóc không thích ăn thịt thỏ mà nhà họ Cung về sau không được ăn thịt thỏ nữa.

Cung Dạ Tiêu cổ nhin cười, hướng thằng bé nói: "Không ăn thì không ăn, khóc cái gì chứ?"

Thằng bé chớp chớp đôi mắt đỏ hồng, không khóc nữa.

"Đừng trách thằng bé, nó còn nhỏ, rất có tình yêu thương với động vật." Hoắc Yên Nhiên nói đỡ cho thằng bé.

"Được rồi được rồi, không khóc nữa, sau này chúng ta không ăn thịt thỏ nữa, con mau ăn cơm đi." Cung lão gia đỡ dành nói.

Thằng bé khịt khịt mũi ăn cơm tiếp, Hoắc Yên Nhiên không dám gấp đồ cho thằng bé nữa, sợ lại xảy ra chuyện. Cô cho rằng tối nay dễ dàng lấy lòng được thằng bé, nào ngờ người tính không bằng trời tính.

Trong căn hộ của Cung Dạ Tiêu, Trình Ly Nguyệt đang nhìn đồng hồ ăn Nhan Dương đem đến, nhưng cô không có khẩu vị, thậm chí còn chẳng thèm động đũa. Trong đầu óc cô bây giờ toàn là cảnh tượng Cung Dạ Tiêu, Hoắc Yên Nhiên cùng thằng bé ở nhà họ Cung. Trái tim cô ngọt ngào, đau đớn, cả người thờ không ra hơi. Đã tám giờ rồi, cha con họ lúc nào mới về?

Tầm tám giờ, Cung Dạ Tiêu bế thằng nhóc từ biệt Cung lão gia, bởi vì thằng bé ăn cơm xong liền lập tức đòi về nhà, hần liền vịn vào cớ này mà cáo biệt.

Hoắc Yên Nhiên tiễn hai người họ ra đến cửa, vẫy tay với thằng bé: "Tiểu Trạch, tạm biệt."

Nghe thấy tiếng xe rời khỏi, Hoắc Yên Nhiên quay đầu, có chút mất mát. Cô nhìn Cung lão gia, tự trách bản thân: "Ông, tối nay con đã làm ông thất vọng rồi."

Cung lão gia khuyên nhủ: "Không có, con làm rất tốt. Con và Tiểu Trạch vẫn cần phải bồi đắp tình cảm. Sau này gặp nhau nhiều một chút, nói chuyện nhiều một chút là được."

"Dạ! Con sẽ cố gắng. Con sẽ cùng Tiểu Trạch nói chuyện, ông yên tâm." Hoắc Yên Nhiên cam đoan.

"Được, muộn rồi, con cũng về nghỉ ngơi đi."

"Vâng, tạm biệt ông." Hoắc Yên Nhiên cười một tiếng, xách túi ra khỏi cửa. Sau khi ra khỏi cửa, nụ cười của cô trầm xuống, cúi đầu ủ rũ. Biểu hiện của cô ngày hôm nay cũng khiến bản thân vô cùng thất vọng.

Cô nghĩ, Tiểu Trạch bài xích và làm khó dễ cô có phải là đã được thông qua sự dạy dỗ rồi không? Mà người đằng sau thằng bé là Trình Ly Nguyệt.

Khả năng này rất cao, một đứa bé ba tuổi thì hiểu cái gì chứ? Nhất định là sau lưng nó có người dạy, điều này khiến Hoắc Yên Nhiên nảy sinh lòng thù địch với Trình Ly Nguyệt.

Trong trái tim cô, Trình Ly Nguyệt là một người phụ nữ tâm cơ thâm trầm, tâm tư độc ác, con trai do cô dạy dỗ nhất định chẳng ra sao.

Sau này, nếu như cô thực sự cùng Cung Dạ Tiêu kết hôn, nhất định phải nhanh chóng sinh con, dành lại được tình yêu thương của Cung lão gia và Cung Dạ Tiêu, đem sự sủng ái thằng bé này cướp đi hết. Nếu không thằng bé này quá được sủng ái rồi, tương lai tập đoàn Cung Thị sẽ rơi vào tay nó mất.

Trên xe, Cung Dạ Tiêu nhìn thằng bé ngồi cạnh đang nghịch đồ chơi, hỏi: "Con trai, hôm nay con làm sao vậy? Con không thích cô Hoắc sao?"

Thằng bé trả lời vô cùng thẳng thắn: "Không thích."

"Vì sao?" Cung Dạ Tiêu hí hóp hỏi.

Thằng bé ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: "Không biết."

Thằng bé vẫn không biết cách nói trực giác, nhưng mà cậu nhóc không thích Hoắc Yên Nhiên.

Cung Dạ Tiêu cong môi cười: "Về sau, con không thích người khác cũng được, nhưng không được vô lễ."

"Con biết rồi," Thằng bé gật gù đầu, thằng bé về sau sẽ không thích cô Hoắc kia một cách lịch sự.

==

End chương 197

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Muốn biết thì hôn hân

Sắp tám rưỡi rồi, Trình Ly Nguyệt ngồi ở ghế sofa đến sắp phát điên rồi. Cô nắm lấy điện thoại, nhiều lần lưỡng lự định gọi cho Cung Dạ Tiêu. Hiện tại, đầu óc cô toàn là hình ảnh Cung Dạ Tiêu nắm lấy tay con trai, bên cạnh là Hoắc Yên Nhiên, ba người họ đang đi dạo trong công viên hoặc đi thể dục. Giống như một nhà ba người, khiến ngực Trình Ly Nguyệt đau nhói.

Lúc đầu óc cô như muốn nổ tung ra thì cửa đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa vùn tay, Trình Ly Nguyệt lập tức quay đầu, nhìn thẳng bé đang đi vào trước.

"Tiểu Trạch." Trình Ly Nguyệt đang ngồi trên ghế sofa liền nhảy xuống, vội vã đến mức không thèm xỏ dép, chạy lại ôm chặt lấy nó.

"Mami..." Tiểu Trạch cũng lập tức ôm chặt lấy cô, hôn chụt lên má cô một cái: "Mami, con về rồi này! Mami vẫn khó chịu sao?"

"Không khó chịu nữa, mami đỡ hơn nhiều rồi."

Thằng bé không ngừng chớp mắt nhìn cô.

Cung Dạ Tiêu sải bước tiến vào, nhìn người phụ nữ đang quỳ gối dưới đất vui mừng ôm thằng bé vào lòng, ánh mắt lại rơi vào đôi bàn chân trần trên nền đá hoa cương, cặp mày liễu mác thoáng nhíu lại: "Tại sao lại đi chân trần?"

Hôm nay không phải đến ngày sao? Bất kì đồ lạnh nào cũng không được sờ, hơn nữa chân lại còn đi trên nền đá lạnh, như vậy lại càng dễ bị cảm lạnh.

Trình Ly Nguyệt lúc này mới phát hiện, cảm giác lạnh lẽo truyền đến tận tim gan, cô vội vã nắm tay thằng bé đi về phía sofa, cô xếp bằng chân, bé thẳng bé vào lòng cười hỏi: "Con trai, hôm nay chơi vui không?"

"Không vui."

"Vì sao không vui?"

"Không có mami, không vui một chút nào."

Thằng bé cũng không nói được lý do. Trình Ly Nguyệt rất muốn từ miệng thằng bé thám thính chuyện hấn và Hoắc Yên Nhiên.

Lúc cô định tiếp tục hỏi, Cung Dạ Tiêu liền ngồi xuống ngay cạnh cô: "Muốn hỏi gì thì hỏi tôi đây này."

Trình Ly Nguyệt mới không thèm hỏi hấn, ai biết được hấn có giấu cô điều gì hay không. Thằng bé tối hôm nay đã mệt rồi, lúc ở trên xe thằng bé đều có biểu hiện của sự buồn ngủ, Cung Dạ Tiêu nói với nó: "Daddy đưa con đi tắm rồi sau đó đi ngủ sớm"

"Con vẫn muốn ở cùng mami!"

"Cả người con đều chưa lên rồi, tắm xong đã." Cung Dạ Tiêu không khách khí nói.

Trình Ly Nguyệt lập tức ngửi ngửi cái đầu nhỏ của thằng bé, cười nói: "Đúng là hơi rồi, mau đi tắm đi."

Thằng bé chu cái miệng nhỏ, có một chút không vui, bị Cung Dạ Tiêu lôi vào trong nhà tắm. Trình Ly Nguyệt nhìn hai cha con họ, trong lòng vẫn còn cả đồng câu hỏi.

Trình Ly Nguyệt xỏ dép đi vào trước phòng tắm phòng Cung Dạ Tiêu, thằng bé bây giờ đang ở trong bồn tắm. Trình Ly Nguyệt cũng không vào xem thằng bé tắm nữa, chỉ đứng ở cửa phòng nghe trộm, thằng bé vẫn cầm đồ chơi chơi, cô không nghe thấy Cung Dạ Tiêu và cậu nhóc nói chuyện.

Lúc thằng bé sắp tắm xong, Trình Ly Nguyệt cũng rời đi rồi, cô đứng ở trong phòng cậu nhóc chờ, Cung Dạ Tiêu bế nhóc con đang mặc áo ngủ vào phòng, ánh mắt đầy ý cười nhìn cô.

Trình Ly Nguyệt chống cằm nhìn hấn, cô đang nghĩ làm cách nào để cho người đàn ông này nói ra chuyện tối nay, chuyện hấn và Hoắc Yên Nhiên kia có thành hay không.

"Daddy lát nữa có kể chuyện cho con nghe không?" Thằng bé hỏi cha nó.

Trình Ly Nguyệt cười, ngồi xuống bên cạnh thằng bé: "Tiểu Trạch, đêm nay không kể nữa, con tự mình xem truyện tranh rồi ngủ có được không? Mami có chuyện muốn nói với daddy."

"Dạ, được, daddy phải chăm sóc cho mami. Con sẽ ngủ ngoan."

Trình Ly Nguyệt cúi người hôn lên trán thằng bé, xoa đầu nó nói: "Ng ngoan, ngày mai gặp lại."

"Dạ! Ngày mai gặp." Thằng bé vẫy vẫy tay.

Cung Dạ Tiêu bước ra khỏi phòng trước, Trình Ly Nguyệt cũng đi theo sau rồi đóng cửa lại. Sau đó, cô liền hỏi hấn: "Hôm nay vui về chứ?"

"Muốn biết sao? Cần phải cho tôi lợi ích." Cung Dạ Tiêu ngồi xuống ghế sofa, đôi mắt long lanh mê người nhưng lóe lên ý cười xảo quyệt.

Hấn nắm rõ được sự tò mò của Trình Ly Nguyệt đối với chuyện này, cho nên dựa vào đó để có được một chút lợi ích.

Đôi mắt Trình Ly Nguyệt lập tức mở to ra nhìn hắn: "Lợi ích gì anh cứ nói."

"Hôn tôi một cái, tôi sẽ nói với em."

Trình Ly Nguyệt thực sự rất muốn biết thái độ của thằng bé đối với Hoắc Yên Nhiên là thích hay bài xích, tóm lại Trình Ly Nguyệt vô cùng muốn biết chuyện này.

Cô cắn môi nhìn tên gian thương là hắn: "Anh nói thật sao? Chỉ cần hôn một cái là anh sẽ nói cho tôi biết?"

"Ừm!" Cung Dạ Tiêu chỉ vào gò má hắn, như muốn nói rằng hôn vào chỗ này là có thể biết được.

Trình Ly Nguyệt lập tức đi đến bên hắn, cúi người xuống hôn vào gò má hắn. Lúc sắp hôn, ai ngờ được người đàn ông này xoay đầu, cô hôn gò má hắn liền biến thành hôn môi hắn.

Trình Ly Nguyệt mở to mắt lùi về phía sau, bàn tay to lớn của người đàn ông đã kịp giữ lấy sau gáy của cô, chủ động hôn sâu hơn.

Hôn được mười mấy giây, Trình Ly Nguyệt bức bối đẩy hắn ra, đồng thời thở phì phì nói: "Mau nói."

Cung Dạ Tiêu chọn câu trả lời mà cô muốn nghe nhất: "Thằng bé không thích Hoắc Yên Nhiên."

Trình Ly Nguyệt có chút nghi hoặc nhìn hắn: "Thật sao?" Nói xong, cô lại chưa xót hỏi: "Con trai không thích, vậy anh thì sao? Anh chắc chắn là thích cô ấy rồi!"

Sắc mặt Cung Dạ Tiêu trầm xuống: "Sở thích của tôi và thằng bé giống nhau, nó thích gì tôi thích nấy, nó ghét gì tôi ghét nấy."

Trong lòng Trình Ly Nguyệt cảm thấy ngọt ngào, nhưng bên ngoài vẫn không biến đổi sắc mặt, im lặng nhìn hắn đánh giá. Cô muốn nhìn nhìn thấu tâm hồn ẩn sâu trong con mắt đen thâm trầm ấy.

Nhưng mà tâm tư của người đàn ông này cao thâm khó dò, dù cô có nhìn hắn thế nào cũng không thể nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn.

Trình Ly Nguyệt cắn môi. Lúc này, điện thoại trên ghế sofa chợt vang lên. Trình Ly Nguyệt bất ngờ, là ai gọi điện đến cho cô cơ chứ?

Cô lấy điện thoại nhìn, thật là không ngờ, tên trên màn hình điện thoại là Bùi Từ Hiên.

Là vị thiếu gia hoa kiều giàu có đã từng điên cuồng theo đuổi cô một đoạn thời gian khi cô còn ở nước ngoài. Trước khi cô về nước, cũng vừa đúng lúc hắn cùng một đám bạn đi Nam Cực du lịch, ít nhất là nửa năm mới quay về. Cô về nước rồi cũng không liên lạc với hắn. Thật không ngờ hắn lại có thể tìm được số điện thoại của cô. Nhất định là đi đã cho hắn rồi.

Trình Ly Nguyệt nhìn điện thoại một lát rồi nói với người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa: "Tôi đi nghe điện thoại."

Nói xong cô vừa nghe điện thoại, vừa bước đến cửa sổ sát đất, đưa điện thoại đến bên tai: "Alo."

"Ly Nguyệt, em thật là không có suy nghĩ gì hết à, về nước rồi cũng chẳng nói với anh một câu, lén lút lút lút mà đi, em nghĩ rằng anh không thể tìm ra em sao?" Ngữ khí Bùi Từ Hiên có chút cà lơ phất phơ.

Trình Ly Nguyệt cảm thấy buồn cười: "Anh ở Nam Cực, em làm sao có thể liên lạc được với anh, ở Nam cực có tín hiệu sao?"

"Em nói với trợ lý của anh một câu không được sao, uống công chúng ta quen biết hai năm, em thật là vô lương tâm, em chờ đấy, ngày mai anh đến tìm em."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hài Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Hắn rất không vui

"Cái gì? Anh đừng đùa." Trình Ly Nguyệt có chút giật mình.

"Anh đâu có đùa! Vé máy bay anh đã mua rồi, chuyến tám giờ tối nay, sáng mai trước mười một giờ nhất định anh sẽ tới, cho nên bữa trưa mai em mời."

"Này! Anh thực sự trở về à!"

"Anh nhớ thằng nhóc Tiểu Trạch rồi, mà anh là người có thời gian, Tiểu Trạch đâu? Gọi nó đến nghe điện thoại, anh muốn nói chuyện cùng nó."

"Giờ này nó ngủ rồi, ngày mai anh quay lại thật ư?"

"Đương nhiên rồi, nói dối làm chó, di em còn nhờ anh mang cho em vài chai nước sốt di tự làm nữa."

Nghe đến đoạn này Trình Ly Nguyệt thực sự tin rồi, cô rất thích nước sốt thịt bò di tự tay làm, nấu mì sợi hoặc mì trộn Tiểu Trạch đều thích ăn.

"Được, ngày mai anh về, em mời anh ăn cơm." Trình Ly Nguyệt đáp ứng hẳn.

"Được, nửa năm không gặp anh lại đẹp trai lên rồi."

"Bớt nhảm đi."

"Không tin? Ngày mai gặp rồi em sẽ biết, nói không chừng em lại yêu anh."

"Em nói rồi, chuyện này không thể xảy ra" Trình Ly Nguyệt khẳng định với hẳn.

"Đừng có vội kết luận, anh nói rồi, một năm không theo đuổi được em, vậy thì hai năm, hai năm vẫn không theo đuổi được em thì ba năm, ba năm không được thì theo đuổi đến mười năm, tóm lại em vẫn phải phải lập gia đình."

Trình Ly Nguyệt phì cười: "Được rồi, không nói nữa, em muốn nghỉ ngơi."

"Ngày mai gặp." Nói rồi Bùi Tử Hiên cúp điện thoại.

"Ừm, ngày mai gặp." Trình Ly Nguyệt cười đáp một tiếng, đầu cô nhớ đến Bùi Tử Hiên ~ vị thiếu gia giàu có bất cần đời này.

Ngày trước khi còn ở nước ngoài, hẳn đến thiết kế cho mẹ hẳn một bộ châu báu, lúc đó, Trình Ly Nguyệt là nhà thiết kế của hẳn. Qua lại nhiều lần liên quen biết, hẳn nói theo đuổi cô, vậy mà cũng nghiêm túc theo đuổi một năm, nhưng Trình Ly Nguyệt cự tuyệt hẳn, thời gian sau đó phát triển thành bạn tốt. Nhưng Bùi Tử Hiên bày tỏ, ngày nào hẳn không theo đuổi được cô, hẳn vẫn không bỏ cuộc.

Trình Ly Nguyệt cúp điện thoại, cầm điện thoại trong tay mà vẫn nhớ về Bùi Tử Hiên. Bỗng chốc, âm thanh người đàn ông phía sau bất thành linh truyền đến: "Vẫn còn thòm thèm? Vẫn còn dư vị sao?"

Trình Ly Nguyệt quay đầu, liền nhìn thấy Cung Dạ Tiêu không biết rời khỏi sofa từ lúc nào, đến ngay sát cô. Lúc này cô và Bùi Tử Hiên nói chuyện gì hẳn đều nghe thấy hết sao?

Lúc này, khuôn mặt tuấn mĩ của hẳn thật khó coi, khuôn mặt nhăn lại như sắp tức giận.

"Sao vậy?" Trình Ly Nguyệt chớp chớp mắt, không biết hẳn tức giận điều gì.

"Người gọi điện đến cho em vừa rồi là đàn ông sao?"

"Ừm! Một người bạn trước đây của tôi." Trình Ly Nguyệt gạt đầu.

"Nói chuyện vui về nhì!" Cung Dạ Tiêu cười mỉa mai, ánh mắt trầm mặc đầy nguy hiểm nhìn cô.

"Bình thường thôi!" Trình Ly Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, Đôi chân thon dài của Cung Dạ Tiêu tiến lên một bước, ép sát vào cô. Lưng Trình Ly Nguyệt dán vào tường, thân hình cao lớn của hẳn dưới ngọn đèn tối, lưu lại một chiếc bóng dài bao phủ cô lại.

Hơi thở Trình Ly Nguyệt gấp gấp, người đàn ông này ép sát vậy để làm gì?

Cung Dạ Tiêu chống hai tay lên cửa kính, đem cô giam chặt vào trong lòng. Mà lúc này Trình Ly Nguyệt đang dựa cả người của sở, tim đập thình thịch. Cô sợ sao?

Cô vẫn không có phản ứng gì, ngón tay thon dài của người đàn ông giữ chặt lấy cổ cô, bốn mắt nhìn nhau. Đáy mắt hẳn tràn ngập sự nguy hiểm, ánh nhìn rơi trên khuôn mặt kiêu diễm của cô.

"Không cần biết người đàn ông kia là ai, tránh xa hẳn ra một chút." Cung Dạ Tiêu lạnh lùng bá đạo ra lệnh.

Trình Ly Nguyệt hít thở sâu một hơi: "Anh ấy tên là Bùi Tử Hiên, là một người khách của tôi ở nước ngoài, đồng thời cũng là bạn tôi. Tiểu Trạch gọi anh ấy là chú. Lúc Tiểu Trạch một tuổi, anh ấy hay mua đồ chơi cho thằng bé. Anh ấy không phải là người như anh nghĩ, Tiểu Trạch cũng thích anh ấy, anh đừng có nghĩ nhiều."

Lời nói này nói ra khiến sắc mặt người đàn ông âm trầm cực điểm.

Lúc này nghe cô cùng người đàn ông kia nói chuyện rõ ràng như bạn lâu năm. Lời nói của Trình Ly Nguyệt khiến hẳn cảm thấy cổ họng mình như bị chặn lại, khó chịu nhưng không thể làm thế nào được.

"Tiểu Trạch thích hẳn, vậy còn em? Em cũng thích hẳn?" Cung Dạ Tiêu cúi người, chầm chầm áp bức nhìn cô.

Gần tới mức khiến cho hô hấp của Trình Ly Nguyệt ngưng lại, đưa tay đẩy hấn ra: "Tôi nói tôi, tôi với anh ấy chỉ là bạn."

Bạn là nữ còn có thể được, nhưng cô lại có bạn là nam, điều này hấn không thể nhìn được.

"Trưa mai dẫn tôi đi gặp hấn."

"Vì sao?:" Trình Ly Nguyệt chớp chớp mắt, buổi gặp mặt đầu tiên của cô và Bùi Tử Hiên, lại mang theo hấn.

"Tôi muốn làm quen với hấn." Sắc mặt Cung Dạ Tiêu thật khó coi, trong lòng đầy phiền muộn. Hấn muốn xem xem người đàn ông mà Tiểu Trạch gọi là chú, người khiến người phụ nữ này vui vẻ trò chuyện là ai.

Trình Ly Nguyệt khẽ run lên, cô cảm thấy không ổn cho lắm. Hấn không quen biết Bùi Tử Hiên, ngồi ăn cơm cùng nhau không thấy ngại sao?

Cung Dạ Tiêu nói xong liền buông thõng hai tay, sắc mặt đen sầm lại như ai nợ hấn vài trăm tỷ vậy. Cô phìu phìu môi rồi trở về phòng mình.

Cô đã tắm xong, nằm trên giường nghịch điện thoại. Đã mười một giờ, cô hôm nay đã ngủ quá nhiều, hiện tại không thể ngủ thêm được nữa. Hơn nữa kì kinh lại đến, bụng dạ trở lên lạnh lẽo.

Trước đây cô thường hay dùng túi chườm nóng, nhưng ở đây cô chưa có chuẩn bị nên đành phải chịu đựng.

Mười một rưỡi. Cửa phòng cô đột ngột bị mở ra, Trình Ly Nguyệt bị dọa, ngẩng đầu lên nhìn, Cung Dạ Tiêu mặc bộ đồ ngủ màu xám bước vào. Trình Ly Nguyệt chớp chớp mắt nhìn hấn: "Tại sao anh vẫn chưa ngủ?"

"Tôi đến chỗ em ngủ." Nói xong liền xốc một bên chăn lên nằm xuống.

"Này! Anh cũng có giường, sao lại ngủ giường tôi." Trình Ly Nguyệt buồn bực nhìn hấn. Cung Dạ Tiêu nghiêng người nằm gần cạnh cô, thấp giọng "hừm" một tiếng: "Tôi thích." Nói xong, hấn lại bổ sung thêm một câu: "Tôi cũng không chạm đến em, em gấp gáp gì chứ?"

Coi như hấn muốn đi, thì thân thể cô cũng không cho phép.

Bàn tay to lớn của Cung Dạ Tiêu từ vạt áo của cô tiến vào, Trình Ly Nguyệt cho rằng hấn định làm gì. Bàn tay to dày của hấn phủ lên chiếc bụng nhỏ của cô không động, lời cô đang muốn nói lập tức bị nghẹn lại ở cổ.

Cô cứ nghĩ rằng hấn luôn tay vào sờ ngực cô ngủ, người đàn ông này hình như có thói quen đó, nhưng hiện giờ hấn giúp cô xoa bụng, cô thực sự hiểu lầm hấn rồi.

"Anh...anh như vậy sẽ mất ngủ mất, không cần vậy đâu." Trình Ly Nguyệt nhẹ nhàng nói.

"Đừng nói gì cả." Cung Dạ Tiêu khẽ "hừm" lên một tiếng, dưới ánh đèn tường nhạt, khuôn mặt tuấn mĩ của hấn hiện ra sự mệt mỏi, rõ ràng là muốn ngủ rồi.

Trình Ly Nguyệt lập tức im miệng lại. Bàn tay hấn xoa bụng cô vô cùng ấm áp, cảm giác đau âm ỉ cũng hoàn toàn biến mất.

Trong lòng cô có chút cảm kích, xoay đầu nhìn bộ dạng buồn ngủ của hấn, hơi thở nhẹ nhàng của hấn phả lên mặt cô, nóng rực như chiếc lông vũ lướt qua làn da cô vậy.

Thân thể Trình Ly Nguyệt có chút cứng đờ, đang bị rồi mà cơ thể cô lại như đang có dòng điện kỳ lạ chạy qua.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vợ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Tình địch của Cung Dạ Tiêu

Sáng sớm

Trình Ly Nguyệt trở mình, hơi thở nóng ẩm phả vào trên mặt, cô lập tức thức tỉnh, đôi mắt cô mở to, Ánh mắt của Cung Dạ Tiêu như màn đêm lấp lánh mê người nhìn chằm chằm vào cô.

Cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi. Khuôn mặt Trình Ly Nguyệt lập tức ửng đỏ, cô trừng mắt tức giận nhìn hấn: "Anh...anh sao lại nhìn tôi."

Đôi môi mỏng của Cung Dạ Tiêu khẽ nhếch lên không nói lời nào. Hấn hást chần, bước xuống giường ra khỏi phòng. Trình Ly Nguyệt lăn lộn ở trên giường, khuôn mặt nhỏ đầy tức giận nghĩ đáng về lúc ngủ của mình có phải rất khó coi không?

Nếu như bị hấn nhìn thấy hết rồi, về sau hấn lấy cô ra làm trò cười thì sao? Trình Ly Nguyệt ai oán, nhưng mà hôm nay cô vẫn phải đi làm, không có thời gian để soi xét nữa rồi.

Trình Ly Nguyệt đánh răng rửa mặt xong nhìn thằng bé đang ngồi trên ghế sofa, cô không khỏi cười, chạy đến bên thằng bé nói tin tức tốt lành cho nó: "Tiểu Trạch, con đoán ai đến thăm con?"

"Ai ạ?" Thằng bé lập tức hưng phấn hỏi.

"Con đoán đi"

"Bà đi sao?"

"Không phải, bà bây giờ vẫn chưa thu xếp được thời gian đến thăm con, phải chờ một thời gian nữa."

"Vậy là ai ạ? Mami gợi ý cho con có được không!" Thằng bé không thể tài nào đoán ra được.

"Chim cánh cụt." Trình Ly Nguyệt ngẫm nghĩ rồi gợi ý cho nó.

"Là chú Bù sao? Chú mang chim cánh cụt từ Nam Cực về nuôi sao?" Đôi mắt thằng bé lập tức sáng lên.

"Chắc là không mang về đâu, khí hậu chỗ chúng ta không phù hợp để chim cánh cụt sinh tồn, nhưng chú ấy về rồi, hơn nữa còn nói hôm nay sẽ đến đây."

Thằng bé lập tức hưng phấn vỗ tay: "Yê! Con có thể gặp chú ấy rồi, con đã rất lâu rồi không được chú ấy."

"Con rất nhớ chú ấy sao?"

"Dạ!" Thằng bé gật gật đầu.

Trình Ly Nguyệt cũng tin rằng con trai cũng nhớ hấn, bởi vì thằng bé từ lúc một tuổi rưỡi, Bù Tử Hiên đã tham gia vào cuộc sống của nó. Bù Tử Hiên cũng như một đứa trẻ con, hai người bọn họ vô cùng hợp nhau, chơi với nhau, tình cảm lập tức trở nên sâu sắc.

Cung Dạ Tiêu đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa, nghe lời thằng bé nói, gương mặt tuấn tú của hấn lúc này trở nên phức tạp khó đoán. Nếu như tối qua Trình Ly Nguyệt nói Bù Tử Hiên đối với thằng bé vô cùng quan trọng thì hấn vẫn còn hoài nghi. Nhưng bây giờ nghe chính miệng thằng bé nói nhớ người đàn ông kia, hấn không thể không tin người đàn ông kia có một vị trí nhất định trong lòng thằng bé.

Điều này càng khiến hấn kiên quyết muốn gặp người đàn ông kia, xem hấn là người như thế nào.

Trình Ly Nguyệt đứng dậy liền nhìn thấy người đàn ông đang đứng khoanh tay ở cửa nghe trộm, vẻ mặt của cô có chút ngơ ngác, nắm lấy tay thằng bé nói: "Được rồi, con đi đến trường học trước, đợi chú ấy đến rồi hai người gặp mặt có được không?"

"Nói không chừng chú ấy mang chim cánh cụt về cho con nữa."

"Hỏi chú ấy là biết rồi." Trình Ly Nguyệt cười nói.

Cung Dạ Tiêu đứng bên cạnh đóng cúc áo, sáng nay hấn thất cả vạt nhưng thất mãi không được, chỉ còn cách lười biếng đeo trên cổ, hấn đi đến trước mặt Trình Ly Nguyệt, hướng cô nói: "Giúp tôi thất cả vạt."

Trình Ly Nguyệt nhủ mày, không phải bình thường hấn tự thất sao? Nhưng mà đêm qua hấn xoa bụng cho cô, cô cũng không thể cự tuyệt hấn chuyện nhỏ nhặt này được.

Cô đi đến trước mặt hấn, vừa định vị lại cả vạt vừa nói: "Rất lâu rồi tôi mới thất lại, tôi không biết thất có đẹp không nữa."

Nói xong, cô xoay tới xoay lui, cuối cùng cũng có thể luồn qua được, cô kéo kéo. Nhìn có hơi kì lạ, cô nhìn người đàn ông, hỏi: "Là thế này sao?"

Cung Dạ Tiêu chỉnh sửa lại một chút, nhưng càng sửa càng loạn. Trình Ly Nguyệt mím môi cười: "Tôi đã nói rồi, tôi không biết thất."

"Không biết có thể học, về sau chuyện này do em đảm nhiệm." Cung Dạ Tiêu ra lệnh.

"Ách! Rõ ràng anh có thể thất."

"Có người phụ nữ của mình ở bên cạnh, vẫn còn phải đến lượt tôi thất sao?" Cung Dạ Tiêu nhủ mày nhìn cô.

Lời nói này đầy ám muội, Trình Ly Nguyệt lập tức phản bác: "Ai là người phụ nữ của anh!"

Cung Dạ Tiêu trả lời lớn tiếng: "Em."

Nói xong hấn bước đến mặt thằng bé cười hỏi:

"Nghe mami con nói con có một người chú muốn đến thăm con phải không?"

"Dạ! Chú ấy tên là Bùi Tử Hiên."

Cung Dạ Tiêu lập tức cười ôn nhu chiều chuộng: "Được, daddy có thời gian sẽ mời chú ăn cơm, cảm ơn chú ấy thời gian qua đã chăm sóc hai mẹ con."

"Vâng ạ!" Thằng bé vô cùng vui vẻ khi daddy làm vậy.

Trình Ly Nguyệt đứng kế bên có chút cạn lời, đêm qua khi cô nhắc đến Bùi Tử Hiên, ai làm ra vẻ mặt như bị mắc nợ vài trăm tỷ, hiện giờ sao hắn có thể biến thành một người cha hiền từ dịu dàng rồi?

Đưa thằng bé đến trường xong, hai người họ xuống xe vẫy tay tạm biệt thằng bé.

Ngồi vào xe, ý cười của Cung Dạ Tiêu lập tức thu lại, biến thành âm trầm, hắn khởi động xe rời khỏi trường.

Trình Ly Nguyệt nhìn biểu cảm này của hắn, có chút bất an hỏi: "Anh làm sao vậy?"

"Trưa nay em và Bùi Tử Hiên ăn cơm ở đâu?"

"Anh ấy vẫn chưa hạ cánh, tôi vẫn chưa liên hệ lại với anh ấy!"

"Vậy em định đặt bàn ở nhà hàng nào? Hay là để tôi đặt?"

Trình Ly Nguyệt lập tức kinh ngạc nhìn hắn: "Anh thực sự muốn đi cùng chúng tôi sao?"

Khuôn mặt Cung Dạ Tiêu trầm mặc quay đầu nhìn cô, nghiêng răng hỏi: "Sao? Không được ư?"

"Không phải! Chúng tôi đã nửa năm không gặp rồi, nếu như anh đi có thể sẽ lúng túng, Cung Dạ Tiêu, anh muốn gặp anh ấy cũng được thôi, nhưng mà có thể để tôi gặp anh ấy trước, sau đó nói tình huống của anh một lượt." Trình Ly Nguyệt khẩn cầu, cô thế nào cũng được, nhưng Bùi Tử Hiên nhất định sẽ có ý kiến.

Cung Dạ Tiêu nhìn đã biết không phải là người biết náo động bầu không khí, khuôn mặt lạnh như tiền, chẳng may bầu không khí trầm lặng thì phải làm sao?

Lúc này vừa hay đến cửa hàng ăn sáng, Cung Dạ Tiêu dừng xe, cúi thấp người kẻ sát vào cô, từng câu từng chữ chắc nịch mà mở miệng:

"Đừng phí lời, trưa nay tôi nhất định phải gặp hắn."

Trình Ly Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, không cho hắn gặp mà hắn cứ nhất định phải gặp.

Ăn xong bữa sáng, Trình Ly Nguyệt được đưa đến cửa công ty. Lúc cô sắp xuống xe, Cung Dạ Tiêu lại nhắc: "Hắn đến rồi lập tức gọi điện cho tôi, bữa trưa tôi mời."

Trình Ly Nguyệt chỉ đành cười: "Đợi anh ấy đến rồi tính."

Câu trả lời này khiến Cung Dạ Tiêu vô cùng bất mãn, cô định trả lời qua loa hắn sao?

Trình Ly Nguyệt bước nhanh về phòng làm việc, sau đó trực tiếp gõ cửa phòng làm việc của Linda mà đi vào. Linda đang ngồi uống cà phê, ngẩng đầu nhìn cô: "Vội vàng cái gì vậy? Có chuyện gì?"

Trình Ly Nguyệt nói với cô: "Bùi Tử Hiên về nước rồi."

Linda kinh ngạc nhìn cô: "Cái gì? Hắn theo đuôi đến tận đây sao?"

Trình Ly Nguyệt lắc lắc đầu: "Anh ấy chắc không phải đến đây theo đuôi em, trước đây em đã nói rõ ràng với anh ấy rằng em không thể đồng ý rồi, nhưng mà tối qua anh ấy gọi điện cho em, bảo rằng hôm nay sẽ tới, kêu em mời ăn cơm."

Linda cười thờ dãi: "Hắn đúng là không chịu khuất phục. Bùi Tử Hiên là loại thiếu gia bất cần đời, không ngờ rằng hắn lại chung thủy với em như vậy, theo đuôi em cũng gần hai năm rồi còn gì."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Hối Vạ: Bánh Bao Làm Mai (Daddy Tổng Tài)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.